

Giới thiệu Ba Lần Gả

Truyện Ba Lần Gả của tác giả Minh Nguyệt Thánh Phong là một câu truyện ngôn tình cổ đại kể về một cô nàng gả cho cùng một nam nhân, ba lượt.

Long Nhị đại danh là Long Dược, năm nay đã hai mươi sáu. Đại danh Long Nhị không có người nào gọi, người người chỉ xưng hán là Long Nhị gia. Long Nhị gia là nhân vật nổi tiếng trong kinh thành. Không chỉ hán, tam huynh đệ Long phủ bọn họ mỗi người đều là nhân trung hào kiệt. Lão đại là hộ quốc tướng quân, lão Tam là hiệp khách nổi danh giang hồ, mà Long Nhị là hoàng thượng hết sức quan trọng trong nước giàu hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mới Gặp Nhau Nhị Gia Lớn Lối

Long Nhị đại danh là Long Dược, năm nay đã hai mươi sáu.

Đại danh Long Nhị không có người nào gọi, người người chỉ xưng hán là Long Nhị gia.

Long Nhị gia là nhân vật nổi tiếng trong kinh thành. Không chỉ hán, tam huynh đệ Long phủ bọn họ mỗi người đều là nhân trung hào kiệt. Lão đại là hộ quốc tướng quân, lão Tam là hiệp khách nổi danh giang hồ, mà Long Nhị là hoàng thượng hết sức quan trọng trong nước giàu hiếm thấy.

Long Nhị có thể có danh vọng hôm nay, không chỉ bởi vì hán là đương gia Long phủ, mà còn bởi vì hán có giao hảo với đương kim tân hoàng. Tân hoàng lúc xưa có thể từ trong đám hoàng tử trở hết tài năng đoạt được ngôi vị hoàng đế, cùng với được Long phủ ủng hộ, có chút ít quan hệ nhờ Long Nhị tương trợ.

Cho nên chỗ dựa vững chắc phía sau Long Nhị, người người trên mặt không nói, kỳ thật trong lòng đều hiểu. Hơn nữa Long Nhị mạnh vì gạo, bạo vì tiền, khéo léo, thủ đoạn làm việc luôn cúi người người đều biết, vì vậy làm quan doanh thương, mỗi người đều sẽ cho hán vài phần tình mọn.

Năm nay là năm thứ hai tân hoàng ổn thỏa ngôi trên long ý, quốc thái dân an, mưa thuận gió hoà, mà việc làm ăn của Long Nhị cũng càng ngày càng tốt.

Lẽ ra tình huống như thế, cuộc sống của Long Nhị gia nên là trôi qua trong thoải mái, nhưng hán cũng có phiền não của hán.

Phiền não đó chính là: Hôn sự.

Nên biết, nam tử Tiêu quốc mười lăm là được đón dâu, mà tuổi của Long Nhị hiện nay đã có thể nói là “lão nam tử”. Long đại Long Tam sớm đã lấy vợ, duy chỉ có Long Nhị vẫn đối với chuyện thành gia hoàn toàn không có hứng thú. Hán không vội, nhưng lại lo lắng lão nhân gia trong nhà.

Phụ mẫu Long gia tam huynh đệ đều mất, nhưng còn có vị Dư nương cùng Thiết tổng quản chăm sóc bọn họ lớn lên. Long Nhị độc thân làm cho hai vị lão nhân thỉnh thoảng tìm cơ hội cầu nhau, mà số lần cầu nhau theo số tuổi của Long Nhị dần tăng mà cũng dần dần nhiều theo. Long Nhị đối ngoại tuy là thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, nhưng đối với người nhà lại cực nhuợng bộ. Hai vị lão nhân tuy là bực làm nô, thực tế lại giống như thân nhân giúp hán nhiều năm, nếu hán không muốn nghe, cũng phải nhuợng bộ mặt mũi bọn họ, cho nên mỗi lần gặp phải việc nói chuyện về đề tài này, hán liền đau đầu.

Ngày hôm đó, Long Nhị đến Thịnh Long trà trang của nhà mình kiểm tra cửa hàng, vừa mới tiến vào trong tiệm, đã bị một vị cô nương “tình cờ gặp”. Cô nương này không phải là người lạ, đúng là nhị thiên kim của hình bộ thượng thư Đình Thịnh – Đình Nghiên San.

Vì thể diện của hình bộ thượng thư, Long Nhị không thể đối với Đình Nghiên San quá mức không khách khí. Vì vậy dưới thịnh tình của nàng, hán đành ở tại trà trang thưởng thức trà trong gian phòng trang nhã, cùng nàng nói chuyện.

Lời nói tán gẫu nhằm chán, trong lòng Long Nhị tích tụ, hán đang thất thần nghĩ tới chuyện làm ăn về ngọc khí, chợt nghe thấy một câu hỏi.

“San nhi cả gan, xin hỏi Nhị gia đến nay chưa lập gia đình là vì sao?”

Đối với một cô nương gia mà nói, câu hỏi này quả thực là đường đột. Long Nhị sửng sốt một chút, trong bụng nghĩ thầm “ai quan tâm San nhi nhà cô chứ”. Trên mặt vẫn duy trì mỉm cười, hán rót cho mình một chén trà, chậm rãi trả lời: “Bởi vì ta không muốn trả tiền cho bà mối.”

Mặt Đình Nghiên San cứng đờ, thiếu chút nữa không nhịn được cười. Không muốn trả tiền cho bà mối, đây là cái lý do gì?

“Nếu Long Nhị ta muốn lấy vợ, có thể tự dựa vào bản lĩnh, cần gì phải dựa vào miệng lưỡi của bà mối giúp đỡ làm mai mới có thể được? Nếu đã như thế, vẫn còn phải cho bà mối kia bạc, cô nói xem việc mua bán này có phải quá thiệt hay không?”

Đình Nghiên San lần này không cười nổi, ngay cả cười nương tử cũng có thể nói thành việc mua bán mà so đo thiệt hay không thiệt, quả nhiên là Long Nhị gia a. Nàng kiểm lại tính tình, che miệng giả vờ cười nói: “Nhị gia thật sự là khôi hài.”

Long Nhị nhấp nhẹ khoe miệng, khách khách khí khí đáp: “Không khỏi hài, chỉ là keo kiệt mà thôi.” Hắn đã nói đến mức này, sao mà không thức thời đi đi?

Đúng là Đinh Nghiên San không có đi. Nàng cúi đầu uống trà, điều chỉnh tâm tình, cũng không tính buông tay.

Long Nhị thừa dịp Đinh Nghiên San cúi đầu, lạnh lùng liếc qua tiểu nhị theo hầu trà một bên. Thịnh Long trà trang này là một trong những sản nghiệp của Long phủ hắn, hắn chỉ là đến dò xét cửa hàng, lại bị Đinh Nghiên San bắt ngay tại trận. Cái gì mà ngẫu nhiên trùng hợp gặp, hắn cũng không tin. Nhất định là tiểu nhị trong trà trang này bị dụ dỗ, tiết lộ hành tung của hắn.

Bị vị cô nương chặn lại là chuyện nhỏ, nhưng bán đứng chủ tử lại là chuyện lớn, trong lòng Long Nhị đã có so đo, chuyện này đợi điều tra rõ ràng, người phạm tội nhất định phải bị nghiêm trị.

Lúc này Đinh Nghiên San đã rất nhanh chấn chỉnh tinh thần, lại lấy vài cái chủ đề thường thức trà cùng Long Nhị tán gẫu, trong lòng Long Nhị rất là không kiên nhẫn. Lẽ ra cô nương này là thiên kim nhà thượng thư, quyền thế trong nhà tất nhiên là không cần phải nói, tướng mạo kia cũng xinh đẹp, thực là ứng cử viên thượng đẳng cho vị trí thê tử. Nhưng Long Nhị chính là không muốn cưới.

Theo hắn, càng là nữ nhân ưu tú lại càng là phiền toái, bởi vì các nàng yêu cầu so với nữ nhân bình thường nhiều hơn, yêu cầu càng nhiều liền càng khó chung đụng.

Mà thứ Long Nhị không thích nhất, chính là phiền toái.

Trong lòng Long Nhị có chút không yên, Đinh Nghiên San tự nhiên biết rõ, nhưng hắn chịu kiên nhẫn cùng chính mình nói chuyện, điều này làm cho nàng có vài phần đắc ý. Nên biết lần trước hai vị thiên kim Lưu gia Lã gia dạo chơi công viên gặp Long Nhị, nhưng hắn không nói đến hai câu liền đuổi cả hai đi mất.

Đinh Nghiên San nghĩ tới đây, nhin không được mỉm cười, nàng vì Long Nhị lại đảo một ly trà.

Kỳ thật cũng là hai vị kia không có nhãn lực, dạo chơi trong công viên nơi Long Nhị gia đang chiêu đãi tân khách, hắn sao có thể cùng cô nương gia ngắm hoa. Đinh Nghiên San nàng thông minh hơn nhiều, nàng đã hỏi thăm hành trình cả một ngày của Long Nhị, biết rõ hắn kế tiếp cũng không có an bài gì khác, hơn nữa nàng nói vì phụ thân đến chọn trà, Long Nhị tự nhiên có quyết tâm nhẫn mà đến tương bồi.

Đinh Nghiên San mượn động tác nâng chén uống trà lên lên đánh giá Long Nhị, chân mày hắn trong sáng, sống mũi thẳng tắp, môi mỏng nhấp nhẹ, hơi lộ vẻ nghiêm khắc, bất quá như vậy nhưng lại càng phát ra khí thế đương gia. Tính tình Long Nhị nàng có biết, tính tình hắn khó dây dưa mọi người đều biết, nhưng nàng cũng rất muốn gả cho hắn. Đây không chỉ là tâm nguyện của cha nàng mà cũng là của nàng.

Đinh Nghiên San vừa muốn tìm thêm đề tài, hộ vệ Lý Kha của Long Nhị lại tiến đến báo, nói bên ngoài có vị cô nương cầu kiến, dĩ nhiên là đợi đã lâu.

Lúc trước Long Nhị cho Lý Kha một cái ánh mắt, muốn cho hắn tiến đến báo chuyện gì đó tìm cơ cho mình thoát thân, Lý Kha đi theo hắn nhiều năm, tất nhiên là hiểu được ý nghĩa. Nhưng Long Nhị nhìn ánh mắt Lý Kha giờ phút này, hiểu cô nương tới chơi này là việc thật.

Sắc mặt Long Nhị khó coi, vị cô nương trước mặt này đã làm cho hắn mau mất kiên nhẫn, mà lúc này lại tới thêm một người?

Đinh Nghiên San trong lòng cũng rất để ý, có thể cùng Long Nhị đơn độc chung đụng, cơ hội bực này quả thực là khó cầu, hiện tại có người quấy rầy tất nhiên là không vui, huống chi người tới còn là một cô nương! Long Nhị ở trong thành này có sức thu hút thế nào nàng tự nhiên hiểu, nàng cũng không muốn nửa đường xuất hiện những thứ chương ngại vật chán ghét.

Đinh Nghiên San nhìn về phía Long Nhị, hi vọng nghe được hắn nói “Không gặp”.

Nhưng Long Nhị lại hướng Lý Kha gật gật đầu, Lý Kha lĩnh mệnh mà đi. Đinh Nghiên San trong lòng thất vọng, nhưng vẫn khẽ mỉm cười, giành nói: “Nhị gia yên tâm gặp khách, San nhi sẽ ở đây chờ.”

Dù sao nàng chính là định đồ thừa không đi là được. Long Nhị khoe mắt giựt giựt, chuyện bảo trì phong độ này cũng cần công lực. Đinh Nghiên San trước mặt này thật là không thú vị, hắn phải đổi người nói chuyện mới được.

Long Nhị mỉm cười hướng Đinh Nghiên San nói câu: “Xin lỗi, xin lỗi không tiếp được một lúc.” Sau đó đứng dậy đi đến một nhả gian thưởng thức trà khác ở nghiêng góc.

Trà bệc rất nhanh đem một vị cô nương dẫn theo tới đây. Long Nhị nhìn nhìn, chưa phát giác ra sững sờ.

Cô nương kia mặc xiêm y màu xanh nhạt, nhìn qua không đến hai mươi tuổi, cao trung bình, mảnh mai nhu nhược, ngũ quan thanh tú, khắp người có một cỗ khí nho nhã.

Long Nhị đang nhìn nàng, không biết thì ra là cái từ nhỏ nhà này cũng có thể dùng trên người cô nương gia. Nhưng làm cho hắn có chút kinh ngạc không phải là khí chất của nàng, mà là trong tay nàng cầm lấy một cây trượng trúc, là cây trượng trúc người mù dùng.

Cô nương kia đi theo trà bệc đi đến nhả gian, trà bệc vì nàng đẩy bức rèm che ra, nhẹ giọng nói cho nàng biết dưới chân có bậc thang, nàng dùng trượng trúc gõ, sau đó từ từ bước lên. Coi chừng đi hai bước, trượng trúc đụng phải cái ghế, nàng vươn tay, sờ sờ đến thành ghế.

Long Nhị nhìn động tác nàng chăm chăm, sự không kiên nhẫn tích lũy tại chỗ Đình Nghiên San lại đàng đàng bốc lên. Hắn hơi nhếch môi, vừa nghĩ tới việc cùng cô nương trước mặt này nói chuyện phiếm vài câu, sau đó trở về sẽ đem Đình Nghiên San đuổi luôn.

Hắn tính toán như vậy, liền lạnh lùng nói câu:“Ngồi.”

Trà bệ gấp rút ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở:“Cô nương, trước mặt cô, chính là Long Nhị gia.”

Cô nương kia gật đầu tạ ơn, lại hướng phía Long Nhị vén áo thi lễ, nói:“Gặp qua Long Nhị gia, tiểu nữ từ tên gọi Cự Mộc Nhi. ....”

Nàng nói còn chưa dứt lời, Long Nhị liền ngắt lời nói:“Không cần khách sáo, cô nương tìm đến Long mỗ có chuyện gì?”

Cự Mộc Nhi khẽ nghiêng đầu, không có bị sự không khách khí của Long Nhị hù đến, nàng rất nhanh nói tiếp:“Ta tới cầu xin Nhị gia một việc.”

Long Nhị xem ánh mắt của nàng một chút, lại xem trượng trúc của nàng một chút, ngữ điệu chậm lại, nói:“Ngồi xuống nói chuyện.”

Cự Mộc Nhi tạ ơn, lấy tay sờ theo thành ghế xuống, mò tới cái ghế, sau đó nàng từ từ chuyển thân đến trước ghế, tay đặt sau lưng dò xét dò xét, lúc này mới chậm chậm ngồi xuống.

Trà bệ thừa dịp này sẽ thật nhanh mang lên một bình trà, rót cho Long Nhị cùng Cự Mộc Nhi. Hắn đem chén trà đặt ở trong tay Cự Mộc Nhi, nhắc nhở một chút, sau đó lui xuống.

Cự Mộc Nhi từ từ lấy tay sờ đến cái ly, cầm lấy, nhưng không có uống.

Long Nhị lại hỏi:“Cô nương cầu xin ta chuyện gì?” Một người mù tìm đến hắn, hắn không nghĩ ra có thể có chuyện gì.

Cự Mộc Nhi nhẹ giọng nói:“Tất cả cửa hàng ở đường đông này đều là sản nghiệp của Nhị gia, tiểu nữ từ cả gan, muốn xin Nhị gia ở trước cửa hàng đều xây dựng mái che.”

Điều thỉnh cầu này làm cho Long Nhị phi thường kinh ngạc, hắn vừa đầy mi, hỏi:“Là trước tất cả cửa hàng trên con đường đó đều xây dựng mái che?”

“Đúng vậy.” Cự Mộc Nhi thành thật không khách khí đáp.

Long Nhị nở nụ cười, đây cũng là thú vị. Hắn ôn nhu nhẹ giọng hỏi:“Cự cô nương, ta với cô vốn không quen biết, chưa từng gặp mặt, cô nương dựa vào cái gì cho là ta sẽ nghe lời cô nói, đem tất cả những cửa hàng trên con phố đó đều xây dựng mái che?”

“Chuyện xây dựng mái che này, Long Nhị gia chắc chắn sẽ không lỗ là .”

“Phải không?” Long Nhị cười nói:“Cô nương đã nghĩ tới đây là thỉnh cầu rất đường đột rất vô lý rất hoang đường chưa?”

Cự Mộc Nhi mân câng miệng, trên mặt lộ ra vẻ then thưng. Xác thực, vô duyên vô cớ tìm một người vốn không quen biết móc bạc làm việc, việc này như thế nào cũng là không thể nào nói nổi. Cự Mộc Nhi cứng người, có chút không biết như thế nào cho phải, Long Nhị gia so với trong tưởng tượng của nàng còn khó nói hơn, một đồng lí do nghĩ trước khi tới đây đều bị thoái thác, hiện tại cũng không biết nên nói như thế nào.

Long Nhị trên mặt cười, trong lòng lại là giận, hắn hận nhất người ta lấy bạc của hắn. Vì vậy nhất quyết không tha muốn làm cho Cự Mộc Nhi khó coi. Hắn cười lạnh hỏi:“Cô nương có biết trên đường đông này có bao nhiêu cửa hàng không?” Nàng nhất định là đáp không biết, sau đó hắn có thể tiếp tục cười nhạo nàng không hiểu chuyện cùng si tâm vọng tưởng.

“Từ đông đến tây là ba mươi bảy tiệm, từ tây đến đông là ba mươi ba tiệm.”

Long Nhị lập tức kinh ngạc, hắn là tuyệt đối không nghĩ tới, Cự Mộc Nhi ung dung đáp, con số rõ ràng đều đúng.

Cự Mộc Nhi tựa hồ biết rõ hắn nghi ngờ, giải thích:“Ta mất mù, vì không muốn lạc đường, khi đi đường thường thích đếm một chút.”

Long Nhị không nói, hắn cẩn thận quan sát đến mặt Cự Mộc Nhi này. Cùng người nói chuyện, hắn từ trước đến nay có thể từ ánh mắt đối phương cùng biểu lộ lúc đó nhìn ra thiệt giả hư thật. Trong ngũ quan của Cự Mộc Nhi, kỳ thật con mắt là phần đẹp nhất, đáng tiếc phía dưới lông mi thon dài, đôi mắt đen nhánh không có hồn, điều này làm cho trên mặt nàng luôn có vẻ mặt không có biến hóa, cả người có vẻ thập phần bình tĩnh ung dung.

Long Nhị giờ phút này từ trên mặt nàng rõ ràng nhìn không ra cái gì.

Long Nhị lại hỏi:“Cô có biết toàn bộ bảy mươi cửa hàng đều xây dựng mái che phải tốn hao bao nhiêu bạc không?”

Cự Mộc Nhi lắc đầu:“Cái này ta cũng không hiểu biết, nhưng vô luận bao nhiêu, ta cũng có thể làm cho Long Nhị gia kiếm về.”

Long Nhị nhìn một chút Cự Mộc Nhi này xiêm y vải thô cùng mù mắt, cười nói:“Long mỗ tin tưởng bản lãnh Long mỗ kiếm bạc cũng không kém so với cô nương.” Hắn nói đến đây, lại thấy trong gian phòng trang nhã phía bên kia, Đình Nghiên San liên tiếp hướng chỗ hắn nhìn sang, Long Nhị nghĩ đến có một cô nương trước mặt chọc hắn tức giận, một hồi còn phải trở về xã giao cái cô nương không thú vị kia, trong đầu thật là chán nản.

Liên tiếp mấy vấn đề này của Long Nhị làm cho Cự Mộc Nhi phục hồi tinh thần lại, nàng vội vàng nắm lấy cơ hội đem lời chuẩn bị nói:“Nhị gia là thương

gia phú quý hiếm thấy, tự nhiên là không nhìn trúng một ít môn đạo của ta đây, nhưng không biết Nhị gia có yêu cầu gì, nếu là ta có thể làm được, ta nguyện đổi chỉ xin Nhị gia xây dựng mái che trên đường đông này.”

“Cô nói xem vì sao cô muốn xây dựng mái che trên đường đông này?”

Cư Mộc Nhi cắn cắn môi, yêu cầu nàng nói Long Nhị đã thấy hoang đường, có thể lý do của nàng, sợ là hấn sẽ cảm thấy vô căn cứ cực kỳ đi.

“Cô có thể nói cho ta nghe một chút không?” Long Nhị nhìn chăm chăm mặt Cư Mộc Nhi, rốt cục thấy nàng toát ra thẹn thùng cùng lúng túng, Long Nhị nghĩ tới, cũng không biết phía sau chuyện này có chuyện gì khó có thể mở miệng hay không.

Cư Mộc Nhi lại cắn cắn môi, nàng trái lo phải nghĩ, thế cục trước mặt này, nàng nói một cái lý do sợ là cũng khó đem hấn thuyết phục, chẳng đã nói lời thật.

“Một muội muội bên cạnh nhà ta bán hoa tại đường đông này mà sống, trên đường này không có chỗ che nắng tránh mưa, nàng ngày ngày dầm mưa dãi nắng, thật là vất vả. Bởi vì mặc quần áo vải thô, đầu không trang sức vàng bạc, nếu gặp gió to mưa xuống, cũng không cách nào đi vào cửa hàng bên đường mà tránh. Nàng bởi vì chuyện này mà bị bệnh mấy trận, hai ngày trước mưa to, nàng bị ướt đầm về nhà liền liệt giường không dậy nổi, còn suýt nữa bị mất tính mạng. Trong nhà nàng còn có lão mẫu thân cần chiếu cố, ta giúp không được cái gì, đành đến van cầu Nhị gia, ở trên con đường này xây dựng mái che, để cho nàng làm việc không cần lại bị nổi khổ dầm mưa dãi nắng.”

Long Nhị nghe được có chút sững sờ, ngay người nửa ngày hỏi: “Có như vậy?”

Cư Mộc Nhi gật đầu, Long Nhị vừa muốn cười, hấn nói: “Cư cô nương, muội muội bên cạnh nhà cô dầm mưa dãi nắng ngã bệnh, cô cảm thấy ta có quan hệ gì đâu? Chớ nói muội muội cô, chính là những người buôn bán chỗ đường đông này đều ngã bệnh, chẳng lẽ toàn bộ đều đến trên đầu ta xin tiền?”

Cư Mộc Nhi sắc mặt cứng đờ: “Ta không phải là ý này. ....”

Long Nhị cũng không cho nàng nói hết lời: “Cô nương, cô cảm thấy ta phải làm một đại thiện nhân, ta cũng không nguyện làm loại người vong tiền như rác này. Chuyện này không cần bàn nữa, ta hiện tại liền trả lời cô, không thể nào!”

Chỉ vì một cái tiểu cô nương bán hoa có thể có nơi che nắng che mưa, Long Nhị hấn nên xây dựng mái che cả con đường này? Nàng nói nàng là ai chứ!

Cư Mộc Nhi này có lá gan dám nói, nhưng hấn lại không muốn nghe.

“Nhị gia, chuyện xây dựng mái che đối với Nhị gia mà nói cũng là chuyện tốt có thể kiếm tiền.” Cư Mộc Nhi nghe được ý Long Nhị phải rời đi, có chút nóng nảy.

“Cách Long mỗ kiếm tiền có hàng trăm hàng ngàn, thiếu việc này cũng không kém.” Long Nhị rất không khách khí: “Cư cô nương xin cứ tự nhiên đi.” Hấn muốn đuổi người.

“Nhị gia.” Cư Mộc Nhi vội vàng kêu một tiếng. Nàng nhếch khóe miệng, có chút giận có chút vội, giảm thấp thanh âm nói: “Nhị gia, nếu ta có biện pháp làm cho Nhị gia có lí do thỏa đáng lúc này rời đi, không cần trở về ứng phó xã giao phiền lòng nữa, Nhị gia sẽ đáp ứng xây dựng mái che, như thế nào?”

Long Nhị khiêu mi, trong lòng rất kinh ngạc. Manh nữ này thực thú vị, dùng nhân tình nói không thông, dùng lợi dụ không được, nàng lại thay đổi phép khích tướng?

Cư Mộc Nhi nghe không thấy Long Nhị đáp lời, vội vàng nhỏ giọng nói: “Lúc ta ở bên ngoài chờ, tiểu ca trà trang đã nói Nhị gia có khách quý, ta nghe được thanh âm một cô gái, biết là khách nữ, đợi đến Nhị gia bớt thời giờ có thể gặp ta, trong thanh âm cũng không sung sướng, cho nên cả gan suy đoán, Nhị gia cùng kia nói chuyện cũng không vui vẻ. Ta dùng chuyện này cùng Nhị gia trao đổi, như thế nào? Nếu ta có thể làm cho Nhị gia cũng không chọc giận vị kia khách quý, lại có thích hợp lý do tránh khỏi nàng ta mà rời đi, Nhị gia ở nơi đường đông này xây dựng mái che, như thế nào?”

Long Nhị nhìn bộ dáng Cư Mộc Nhi nói xong đạo lý rõ ràng, chợt thấy chuyện này rất có ý tứ, hấn đến đây hào hứng, nói: “Ta cũng tự có có biện pháp thoát thân, cần gì cô nhiều chuyện?”

“Biện pháp của Nhị gia chắc chắn là để cho người làm báo lại, trong phủ có việc gấp, cần Nhị gia trở về xử lý. Phương pháp này mặc dù có thể làm, nhưng Nhị gia biết rõ việc này có bao nhiêu làm cho lòng người hiểu lầm, dùng thân phận Nhị gia, chắc hấn chiều này dùng nhiều lần, khách quý kia sẽ cho rằng Nhị gia là kiêu căng, mà biện pháp của ta đơn giản, lý do hợp lý, tuyệt không qua loa, Nhị gia chắc chắn có thể bỏ đi quang minh chính đại, khách quý còn muốn vội vàng cho ngài rời đi.”

Long Nhị lần này cảm thấy càng thú vị, hấn là không quan tâm Đình Nghiên San cho là hấn qua loa kiêu căng, hấn chính là qua loa lấy cớ, nàng ta lại có thể thế nào? Mọi người trên mặt đều là hòa nhã thủ lễ, còn lại, kỳ thật đều là lòng dạ biết rõ. Nhưng lời Cư Mộc Nhi mà nói khơi gợi lên hấn hiếu kỳ, nàng tự đề cử phương án của mình, nói xong tràn đầy tự tin, hấn lại rất muốn biết rõ nàng có biện pháp nào.

“Vậy cô nói một chút, diệu chiêu ra sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Khéo Thi Kế Mạnh Nữ Sính Uy

Nhưng thời điểm này Cự Mộc Nhi lại lắc đầu, nàng nói: “Nhi gia chưa đáp ứng ta trao đổi điều kiện, biện pháp ta đây vừa nói, Nhi gia tự mình dùng, vậy ta chẳng phải là thua thiệt?”

Ai thêm cái biện pháp của ngươi?!

Long Nhi khiêu mi, bị lời nàng kích phải có chút bức mình, nhưng hần nhất thời cũng không nghĩ ra nàng đến tột cùng có thể có biện pháp gì, lòng hiếu kỳ đã bị treo lên cao cao. Vì vậy hần trả lời: “Tốt, liền đáp ứng cô, nếu cô có thể làm được như lời cô vừa nói, có lý do thích hợp vừa vận để cho ta rời đi, ta liền tại đường đông xây dựng mái che.”

Cự Mộc Nhi hài lòng, nàng gật gật đầu, lại xác nhận một lần: “Lời hứa của Long Nhi gia đáng giá nghìn vàng chứ?”

“Tất nhiên.”

Có Long Nhi bảo đảm, Cự Mộc Nhi thở phào một cái, nở nụ cười. Nàng hỏi: “Vị khách quý kia có thể chứng kiến động tĩnh bên chúng ta hay không?”

“Cô đoán xem?” Long Nhi có lòng đùa chọc.

“Ta đoán có thể chứng kiến, Nhi gia vừa mới quay đầu nhìn nàng.”

Nụ cười Long Nhi lập tức có chút cương cứng, người nọ là thực mù hay là giả mù?

Cự Mộc Nhi vừa đưa tay hướng vị trí ẩm trà trên bàn sờ soạng, vừa nói: “Nhi gia vừa nói chuyện vừa quay đầu, từ thanh âm là có thể nghe được.” Nàng mò tới ẩm trà, tựa hồ là muốn tự mình rút chén trà. “Nhi gia không phủ nhận, đó chính là khách quý kia có thể chứng kiến chúng ta.”

Long Nhi nhếch khóe miệng, nhìn ánh mắt của nàng, được rồi, hần xác nhận nàng thật sự là người mù.

Hần kiên nhẫn chờ, chờ nàng đem biện pháp nói ra để cho hần bác bỏ, hần không tin nàng có thể có cái diệu chiêu gì hần không nghĩ tới, có lẽ nàng là lừa hần, hần chờ bói lỗi của nàng.

Cự Mộc Nhi đem ẩm trà cầm lên, sờ sờ nhiệt độ, định một chút sức nặng. Long Nhi nhìn chăm chăm hành động của nàng, hần không biết mắt mù người làm sao có thể tự mình rút trà, hần thậm chí còn đùa dai nghĩ, nếu như lúc này hần len lén lấy đi cái ly của nàng, nàng có thể trực tiếp đổ trà vào trên bàn hay không?

Long Nhi vẫn còn suy nghĩ mông lung, đã thấy Cự Mộc Nhi chuyển tay một cái, bình trà rơi xuống, tất cả nước trong ẩm trà liền gọi hết lên người Long Nhi.

“Phốc” một chút, một bình trà gọi làm ngáy người Long Nhi gia!

Long Nhi chuẩn bị không kịp, hoàn toàn không có phòng bị, hoàn toàn bị dính hết. Trà nóng nhanh chóng thấm ướt xiêm y của hần, theo lồng ngực của hần chảy xuống dưới.

Cự Mộc Nhi ôn nhu nhẹ giọng nói ra: “Nhi gia, hồi phủ đổi áo, coi chừng cảm lạnh.”

Long Nhi vừa sợ vừa giận, bên kia Đình Nghiên San đã lao đến, nàng còn chưa kịp hướng Cự Mộc Nhi mắng, chỉ vội vàng móc ra khăn vì Long Nhi lau đi trà trên người, một bên trà bịch cũng lấy ra khăn vải, luống cuống tay chân lau.

Lúc này Cự Mộc Nhi đứng lên, nói: “Ta mắt mù tay run, làm ướt xiêm y Nhi gia, thật sự là xin lỗi.”

Long Nhi tức giận đến đau phổi, đáng tiếc không phát tác được, hần âm thầm cắn răng, đáp: “Không sao.”

Cự Mộc Nhi gật gật đầu: “Vậy ta trước hết cáo từ.” Nàng nói xong, cầm trường trục chia xuống đất, đi xuống bậc thang, thẳng hướng cửa chính đi đến.

Long Nhi nháy mắt, Lý Kha hiểu ý, lặng yên không một tiếng động đi theo sau lưng Cự Mộc Nhi đi ra ngoài.

Đình Nghiên San không có chú ý những thứ này, nàng vừa vội vừa giận: “Cứ như vậy để cho nàng ta đi sao? Nàng ta rõ ràng là cố ý, có phải nàng ta đoán van cầu ngài chuyện gì ngài không đáp ứng hay không? Không thể để cho nàng ta đi, như thế nào cũng phải cho nàng ta chút dạy dỗ.”

“Nàng ta là người mù, cô muốn dạy dỗ như thế nào? Lời này truyền đi có thể sao?” Long Nhi một câu nói chặn miệng Đình Nghiên San. Nhưng trời mới biết hần xác thực là cực kỳ muốn dạy dỗ cái cô nương mắt mù kia a!

Đình Nghiên San cắn răng, xem một chút trên người Long Nhi, nói: “Gió thu lạnh dễ mắc bệnh, trên người của ngài ướt, mau chút ít hồi phủ thay quần áo

đi. Nếu là cảm lạnh ngã bệnh thì rất phiền.”

Long Nhị gật đầu, ôm quyền nói xin lỗi, cho chương quỹ tặng trà cho Đình Nghiên San mang về phủ, thỉnh Thượng thư đại nhân phẩm, nói một đồng lời văn về, hẳn liền ra cửa lên kiệu hồi phủ.

Kiểu phu của một đường gấp đi, Long Nhị suy nghĩ không ngừng, hẳn càng nghĩ càng cảm thấy, mình bị cái cô nương kia chinh, bị chinh xong rồi, hẳn còn phải toàn bộ nuốt vào bụng, nuốt xuống, hẳn còn phải hết lòng tuân thủ lời hứa móc bạc ném ra ngoài.

Thiệt thòi a, thật sự là thua thiệt lớn!

Mất mùa kia, rõ ràng giào hoạt như thế! Quá giào hoạt!

Long Nhị sờ sờ chỗ xiêm y ướt trên người, vừa mới trong đầu hẳn quay xong mấy vòng, lại không nghĩ ra cái biện pháp đơn giản nhất này. Quả thật là lý do hợp lý tuyệt không qua loa, đặc biệt là do cái cô nương tìm tới cửa làm ra, lại càng có sức thuyết phục mười phần. Đình Nghiên San kia cũng xác thực như theo như lời cô nương mù mắt, vội vàng cho hẳn hồi phủ. Nàng mỗi một diễn tiến đều nói đúng, vậy nếu hẳn không xây dựng mái che, chẳng phải là nói không giữ lời?

Long Nhị không vui, rất không vui vẻ. Hẳn suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên lại gương nét mặt tươi cười, Cự Mộc Nhi này tính kế hẳn, lại không tính đến nàng vì đó nên chọc tới thượng thư thiên kim. Đình Nghiên San cá tính đánh đá, cũng không phải là thứ du côn làng nhàng trên phố.

Long Nhị mỉm cười, ừ, ai bảo hẳn phải móc bạc ra ngoài, nàng ta tất nhiên phải trả giá cao rồi.

Lúc Long Nhị hồi phủ, Lý Kha đang theo dõi Cự Mộc Nhi.

Cự Mộc Nhi trên đường đi thật chậm, nàng thong thả ung dung, không chút hoang mang, trượng trúc phía trước điểm xuống đường hai cái, lại đi một bước. Lẽ ra mắt không thấy đường, thường đáng đi sẽ chệch vật lại cẩn thận, nhưng hết lần này tới lần khác Cự Mộc Nhi luôn tỏ ra bình yên, cực kỳ thanh thản.

Lý Kha đi theo nàng có chút lao lực. Hẳn có thể truy tung cao thủ khinh công bước đi như bay, cũng có thể theo dõi được kẻ tặc giấu kín hành tung lén lút, nhưng theo dõi một cô nương mù mắt, đi đường thật chậm, bình sinh là lần đầu hẳn gặp.

Áng chừng tốc độ đi đường của Cự Mộc Nhi, Lý Kha không thể nào liên tục đi theo phía sau nàng, vì vậy hẳn thỉnh thoảng đi ở phía trước, đi bách bộ xem xét những cửa hàng nhỏ ven đường, ngắm một chút phong cảnh trên đường cái, đợi Cự Mộc Nhi đi đến trước mặt, hẳn lại tiếp tục đi theo. Cứ như vậy một đường theo tới thành nam.

Ra khỏi cửa Thành Nam, lại đi thêm một đoạn, Cự Mộc Nhi đi lên một con đường nhỏ ven rừng trúc, bên đường nhỏ có một trúc đình, nàng trực tiếp vào trong đình, ngồi xuống.

Lý Kha nhìn xa xa, trong lòng không thể không kinh ngạc bản lĩnh cô nương mù mắt này nhận thức đường, đoạn đường này rõ ràng không đi ngã ba, còn có thể chuẩn xác không sai lên đình ngồi xuống. Hẳn đang nhìn xem, lại nghe thấy Cự Mộc Nhi nói:“Tráng sĩ, có thể tới đây nói chuyện hay không?”

Lý Kha lấy làm kinh hãi, hẳn nhìn hai bên một chút, nơi này trừ hẳn cùng Cự Mộc Nhi ra cũng không có người ngoài, chẳng lẽ cô nương này hẹn người ta? Lý Kha ở nơi xa hơn sau ẩn ẩn thân hình, đợi một hồi lại không thấy có người đến.

Lúc này Cự Mộc Nhi lại nói:“Tráng sĩ một đường đi theo, sao không tới đây nói chuyện?”

Lý Kha lần này cảm thấy“tráng sĩ” trong miệng Cự Mộc Nhi chỉ là chính mình. Hẳn nhìn kỹ, con mắt Cự Mộc Nhi nhìn về phía trước, làm như cũng không biết hẳn ở nơi nào. Lý Kha không biết bên trong hồ lô của nàng có thứ gì, vì vậy vẫn bất động.

Cự Mộc Nhi đợi một hồi, không cảm thấy có người tới đây, thở dài, còn nói:“Ta chỉ nghĩ muốn nhờ tráng sĩ, chớ có để cho cha ta cùng muội muội nhà bên cạnh biết được chuyện hôm nay, ta là có chút lỗi mẫn, mong rằng Long Nhị gia bao dung.”

Lý Kha rốt cục nhịn không được, nhảy vào trong đình, hỏi:“Cô nương như thế nào biết được tại hạ theo đến?”

Lý Kha đột nhiên hiện thân nói chuyện làm cho Cự Mộc Nhi bị hù dọa hít vào khẩu khí, Lý Kha ôm quyền nói tiếng xin lỗi, bắt cần không nghĩ tới cô nương này nhìn không thấy.

Hẳn lại hỏi một lần. Cự Mộc Nhi bình tĩnh lại, đáp:“Ta nghĩ Long Nhị gia đại khái sẽ không yên tâm đối với một người không biết lai lịch, ta vừa mới có chút vô lễ, ngài ấy sẽ phái người thăm dò, ta ra khỏi cửa hàng mới nghĩ đến đã quên nhờ Nhị gia chuyện này, đành phải một đường lưu tâm. Ta mắt không thể thấy vật, cho nên tráng sĩ yên tâm to gan đi theo, âm thanh bước chân không có che dấu, vì vậy ta liền biết được.”

Lý Kha âm thầm kinh hãi, vội hỏi:“Làm phiền cô nương, chớ trách. Tại hạ Lý Kha, là thủ hạ hộ vệ của Nhị gia, Nhị gia lo lắng cô nương hành động bất tiện, vì bảo vệ một đường an toàn, mới để tại hạ đưa tiễn.”

Cự Mộc Nhi mỉm cười, cũng không vạch trần lời nói của Lý Kha, chỉ nói:“Vậy thì mời Lý đại ca trở về thay ta đa tạ Long Nhị gia.”

Lý Kha đáp ứng, Cự Mộc Nhi lại nói:“Ta tên gọi Cự Mộc Nhi, nhà ở cách thành nam năm dặm, nhà có mở quán rượu, gia phụ là Cự Thắng, nhường rượu trong kinh thành cũng có danh tiếng, hỏi thăm rất dễ. Ta hiện năm nay hai mươi, chưa gả, hai năm trước bởi vì bệnh tật ảnh hưởng, từ đó mắt không

thể thấy vật, ta vốn là nhạc công, hiện nay vì mắt không tiện, dựa vào dây đánh đàn cho trẻ, đệm đàn cho cầm quán, lấy một ít tiền sống tạm”

Lý Kha nghe thấy những lời này, kiềm lại giận mình không nói, Cự Mộc Nhi này biết rõ hẳn muốn làm cái gì.

Cự Mộc Nhi nói tiếp: “Chỉ tiết về ta chỉ có những thứ này, thỉnh cầu Lý đại ca chuyển đạt, nói Nhị gia yên tâm, ta không có uy hiếp. Chỉ là gia phụ cùng muội muội nhà bên cạnh đối với ta rất lo lắng, kính xin Lý đại ca thông cảm, chớ có quấy nhiễu bọn họ.”

Cự Mộc Nhi nói như vậy, khiến cho Lý Kha có chút thẹn thùng, cảm giác mình một đường theo dõi tựa hồ là đang khi dễ một cô nương mù mắt yếu đuối, hẳn gật gật đầu, luôn miệng đáp ứng.

Cự Mộc Nhi nghiêm túc tạ ơn, nâng cầm lấy trượng trúc đứng lên, liền muốn cáo từ. Lý Kha dẫn nàng trở lại con đường nhỏ ven rừng trúc, Cự Mộc Nhi vẫn là chậm rãi mà đi, nàng mềm mại nhỏ yếu, lúc này mặt trời ngã về tây, quang ảnh âm áp xuyên thấu qua rừng trúc chiếu vào trên người nàng, trong đêm tĩnh lặng ra chút ít điểm đậm đáng yêu.

Nàng đột nhiên hỏi Lý Kha: “Lý đại ca, hôm nay ta quấy rầy trà tự của Nhị gia, chỉ không biết khách quý kia là người ra sao?”

“Là Nhị tiểu thư của Hình bộ thượng thư.”

Cự Mộc Nhi nghe, nhẹ nhàng tiếp nhận, khẽ nhún mày. Lý Kha kinh sợ không dám nói nhiều, hẳn cáo từ, nhưng vẫn xa xa lặng lẽ đi theo, cho đến Cự Mộc Nhi về đến nhà.

Đoạn đường này theo tới cuối, phát hiện quả thật như Cự Mộc Nhi nói, nhà nàng chính là mở quán rượu. Lý Kha ở chung quanh lặng lẽ dạo qua một vòng, ở lân cận dò xét rõ ràng, hỏi thăm từ những nhà lấy hàng hay nhập hàng cho quán rượu, lại đến hỏi thăm tin tức phố phường từ tên khất cái, lúc này mới quay lại Long phủ hướng Long Nhị bẩm báo.

Thì ra là Cự Mộc Nhi này trong thành đúng là có chút danh tiếng, nàng từ nhỏ thông minh hơn người, đọc đủ thứ thi thư, cầm kỹ phi phạm, một nữ nhi như thế, tự nhiên trên phố có lời tương truyền. Mẫu thân Cự Mộc Nhi lúc nàng mười tuổi bởi vì bệnh qua đời, Cự Thắng chỉ có một nữ nhi này, cho nên rất là sủng ái, tùy ý nàng, làm chuyện gì cũng không can thiệp.

Cự Mộc Nhi thật có một muội muội nhà bên cạnh, chỗ ở cách xa nhau không xa, tiểu cô nương kia gọi là Tô Tĩnh, nhà có một mẫu thân bệnh nặng. Tô Tĩnh bán hoa mà sống, ngẫu nhiên cũng hái chút ít thảo dược đổi chút ít tiền bạc. Trong ngày thường dọc theo phố đường đông kia rao hàng. Nàng cũng xác thực bởi vì gặp mưa bệnh nặng một hồi, suýt nữa vào Quỷ Môn quan.

“Nói như vậy, Cự Mộc Nhi kia nói những câu này là thật?”

Lý Kha đáp: “Thật là như thế.”

“Vậy nàng ta tại sao lại mù?” Long Nhị hỏi.

Lý Kha gấp rút đáp: “Hai năm trước, có một đại án kinh thiên. Cầm Thánh – Sư Bá Âm vì đoạt cầm phổ hay đệ nhất, sát hại cả nhà Lại bộ thượng thư Sừ Trạch Xuân. Rồi sau đó Sư Bá Âm bị phán chém đầu, nhưng bởi vì tên tuổi của cầm thánh quá lớn, Hoàng Thượng thích tài, liền đồng ý cho hẳn trước khi chết gầy một bản. ....”

Long Nhị gật đầu: “Việc này ta biết rõ, Sư Bá Âm kia yêu cầu có người tri âm ở đó mới nguyện đánh đàn, vì vậy Hoàng Thượng ân chuẩn nhạc công nổi danh thiên hạ đều có thể trình diện nghe cầm xem hình.”

Trên thực tế, Hoàng Thượng đã từng phát thiệp mời cho Long Nhị đi tham gia náo nhiệt, có thể mặc dù Tiêu quốc đương thời thịnh chơi cầm, cả nước đều là sùng bái cầm sắt chỉ nghệ, nhưng Long Nhị lại là người trăm phần trăm mù cầm, cho nên lần náo nhiệt đó hẳn một chút hứng thú cũng không có.

Hẳn không có đi, chẳng lẽ có Cự Mộc Nhi kia đi?

Lý Kha gật đầu: “Cụ cô nương đi hành hình cầm thánh, sau khi trở lại đối với cầm kỹ si mê điên cuồng nhập ma, nghe nói nàng mỗi đêm ngày nghiên tập cầm thuật nghiên cứu cầm phổ, đơn giản bởi vậy mà đem con mắt làm hư. Điều này cùng lời nàng nói cho thuộc hạ bởi vì bệnh mà mù mắt, thật cũng không kém.”

“Nàng chủ động nói cho người biết nàng bởi vì bệnh mà mù mắt sao?”

“Vâng.” Lý Kha đem việc hẳn theo dõi Cự Mộc Nhi, rồi sau đó bị nàng phát hiện, hai người nói chuyện với nhau ra nói hết.

Long Nhị tỉnh tể nghe, lạnh lùng cười một tiếng: “Manh nữ này quả nhiên là giáo hoạt a.”

Lý Kha khó hiểu, Long Nhị nói: “Nàng chứng khí hư thể yếu, dùng chân trầm trầm, rõ ràng là không biết võ nghệ, làm sao nghe được âm thanh bước chân của người. Nàng chỉ là thử dò xét lừa người, người nhận, nàng liền xác định ta có phải người theo dõi nàng.”

Lý Kha tỉnh tể nghĩ, chẳng lẽ hẳn thực bị gạt?

Long Nhị lại nói: “Chính nàng báo chút ít lại lịch rêu rĩa, cho người đỡ bỏ phòng bị, vì vậy nàng giống như thuận miệng hỏi khách quý của ta là ai, người liền nói cho nàng biết.”

Điểm này Lý Kha là biết rõ, hấn vội vàng cúi đầu thỉnh tội: “Là thuộc hạ hành sự bất lực, thỉnh Nhị gia trách phạt.”

“Không phạt.” Long Nhị tựa ở trên ghế thái sư rộng lưng, môi mỏng khẽ cong: “Người làm tốt lắm, phải làm cho nàng biết rõ, nàng đắc tội một nữ nhân không chọc nổi, khiến nàng phiền não hoảng hốt, điều này rất tốt.”

Hừ, nữ nhân này gọi hấn một âm trà, còn hại hấn vô duyên vô cớ phải móc bạc ra xây dựng mái che, há có thể làm cho nàng sống yên ổn!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mảnh Tra Lai Lịch Chết Chứa Oán Hận Thấu Tâm

Long Nhị vẫn còn đang tức giận, Lý Kha vẫn còn có chuyện cần phải báo.

Thì ra là lúc trước án Cầm Thánh Sư Bá Âm là giao do Hình bộ xử lý, Thị Lang bộ Hình Vân Thanh Hiền từ đầu tới đuôi tự mình tra thăm, lúc ấy nhạc công tham dự buổi hành hình cầm sư cũng là do hấn xác minh thân phận rồi mới chuẩn phát thiếp xem hành hình. Phải nói Vân Thanh Hiền kia cũng là là người yêu cầm, có cầm kỹ tốt. Sau khi hành hình cầm sư, hấn cùng với một vài nhạc công lui tới luận bàn, kết tình nghĩa, trong đó có cả Cự Mộc Nhi.

Long Nhị nghe vậy ánh mắt sáng lên: “Người là nói, cái tên Vân Thanh Hiền hay gây phiền cho người khác khiến người ta chán ghét kia cùng Cự Mộc Nhi câu kết làm bậy sao?”

Lý Kha vuốt vuốt thái dương, quả nhiên nói đến thiên địch, chủ tử hấn cũng rất có hứng thú. Hấn vội vàng tiếp tục nói.

Cự Mộc Nhi kia vốn là có một vị hôn phu, họ Trần. Hôn sự là từ nhỏ định ra. Cự Mộc Nhi cùng Trần công tử kia thanh mai trúc mã, tình cảm trung hậu, có thể bởi vì nàng đối với cầm si mê, vì vậy hôn sự dây dưa kéo dài, tính toán đợi đến mười tám liền gả. Không nghĩ tới đến khi mười tám, sau khi Cự Mộc Nhi chứng kiến buổi hành hình Sư Bá Âm, sau khi trở về liền mê cầm giống như điên cuồng, sau lại bệnh ở mắt, cuối cùng bắt đắc dĩ mà hủy hôn sự. Mà Vân Thanh Hiền khi đó liền liên tiếp bày tỏ, chuyện có ý tứ, người người đều biết.

Long Nhị cười ha ha: “Tên Vân Thanh Hiền kia đúng là đã có phu nhân, hấn không phải chính là tỷ phu của Đình Nghiên San, rể hiền của Đình thượng thư sao, lại còn ở bên ngoài trêu chọc cô nương, trêu chọc cũng không sao, lại còn trêu chọc một người mù.” Hấn càng nghĩ càng cảm thấy có ý tứ: “Việc này thật là thú vị.”

Vân Thanh Hiền là người gặp ai cũng buông lòng yêu thích sao?

Hấn là ái tướng kiêm con rể của Hình bộ thượng thư Đình Thịnh, là hồng nhân trước mặt hoàng thượng, đồng thời cũng là ái đồ của Lại bộ thượng thư Sứ Trạch Xuân bị Sư Bá Âm sát hại. Năm đó đúng là nhờ Sứ Trạch Xuân một tay nâng đỡ, hướng Hoàng thượng hết lòng dè dặt, Vân Thanh Hiền mới có quyền vị hôm nay. Hấn cùng với Sứ Trạch Xuân tình như phụ tử, cho nên khi Sứ Trạch Xuân bị giết một cách thê thảm, Vân Thanh Hiền đem hết toàn lực, cẩn thận tỉ mỉ, cuối cùng cũng bắt được hung thủ đến tội.

Vân Thanh Hiền tương mạo đường đường, cương trực ghét đua nịnh, làm việc vô cùng chuẩn xác đâu ra đấy, không chút nào tùy cơ ứng biến. Hấn đảm nhiệm chính là Thị Lang bộ Hình, mà lão Tam Long gia Long Phi là người lấn lộn giang hồ, thường hay có rất nhiều tiếp xúc tình hình án mạng giang hồ, Vân Thanh Hiền này bất chấp hình bộ thượng thư cùng hoàng thượng ngấm ngấm hay công khai ngăn cấm, luôn tìm Long Tam gây phiền toái.

Nên biết, tìm Long Tam phiền toái, chính là khiến Long Nhị không thoải mái. Có Long Nhị hấn ở đây, người của Long gia làm sao có thể để cho người khác khi dễ bài bố? Vì vậy giữa hai người thù này đã kết, mà lại càng kết càng sâu.

Long Nhị bắt mối Vân Thanh Hiền vụng về, cứng nhắc cố chấp, lấy việc công làm việc tư, khắp nơi nhằm vào Long gia. Vân Thanh Hiền bắt mối Long Nhị luôn cúi mũi lợi, gian trá dùng mẹo lỏi, thu mua giao thiệp trong triều. Hai người hết lần này tới lần khác cũng đều tuổi tương đương nhau, một quan một thương, nổi tiếng như nhau, vì vậy lúc nào cũng bị dân chúng lấy ra cân nhắc so sánh, đầu đá lẫn nhau. Chuyện này làm cho song phương lại càng không giải thích được mà chán ghét đối phương đến cực điểm.

Hai người này chỉ cần vừa chạm mặt liền xảy xung đột. Vì vậy trong kinh thành các vị quan lại quyền quý cũng có chung nhận định, phạm là mở tiệc chiêu đãi hay hoạt động gặp gỡ, giữa hai người này, mỗi người này thì sẽ không mời người kia.

Hôm nay Long Nhị nghe được Vân Thanh Hiền lại có chuyện mất thể diện thế này, trong lòng thật là khoái ý, nói ra: “Đình Nghiên San nhất định là biết được tỷ phu của nàng ta cùng Cự Mộc Nhi kia ngoắc ngoắc quán quán, chắc đã oán thâm trong lòng. Hôm nay Cự Mộc Nhi lại ở trước mặt nàng ta đối với ta bất kính, phá hư vẻ đẹp của nàng ta, là cái oán thứ hai. Hai việc oán hận chồng lên nhau, theo tính tình của nàng ta, nhất định sẽ không thể để cho Cự Mộc Nhi sống thoải mái.”

Lý Kha lại vuốt vuốt thái dương, trong lòng thở dài, một manh nữ đáng thương nhu nhược sắp bị người ta khi dễ, chủ tử nhà hấn thấy có cái gì hay mà đắc ý chứ?

“Lý Kha.” Long Nhị liếc hắt một cái, lạnh lùng nói: “Làm sao, người thấy đáng thương cho Cự Mộc Nhi kia ư?”

“Thuộc hạ không dám.”

Long Nhị nhìn chằm chằm về mặt Lý Kha, còn nói: “Mới thấy nàng ta một lần, người liền yêu thích nàng ta sao?”

“Thuộc hạ không có.” Lý Kha mở đôi mắt lạnh chảy ròng ròng, chủ tử a, đừng đùa, hừ là thuộc hạ rất nghiêm túc nghiêm chỉnh a.

“Ừ, người xem, giả bộ đáng thương thật sự là một vũ khí lợi hại của nữ nhân.” Long Nhị đứng dậy vỗ vỗ vai Lý Kha, cười nói: “Ngay cả Vân Thanh Hiền cũng trúng chiêu, nếu người đối với nàng nổi lên thương tiếc, cũng hợp lẽ thường không phải sao?”

Chủ tử là muốn nói, chính ngài anh minh thần võ, nên không bị chiêu số này mê hoặc đúng không? Bất quá lời này Lý Kha chỉ dám nuốt ở trong bụng.

Long Nhị trên mặt vui vẻ không tan nói: “Lời đồn nơi phố phường, thật đúng là cất giấu chân ngôn a. Thú vị, rất thú vị!”

Lý Kha mân miệng, chịu đựng không nói, trên phố còn tương truyền Nhị gia nhà hắn tham tiền mạng thù lại keo kiệt, đến nay chưa lập gia đình nhất định là có bệnh không tiện nói ra. Bất quá những thứ này không thể nói, nhất định không thể nói, hắn cũng không muốn bị phái đi dọn nhà vệ sinh.

Long Nhị đầu còn đang suy nghĩ chuyện tốt: “Nếu là Đinh Nghiên San thật muốn đối phó Cự Mộc Nhi kia, nhất định là không còn nhiều thời gian đến làm phiền ta, mà Cự Mộc Nhi kia sẽ bị người ta khi dễ, Vân Thanh Hiền nhất định là đứng ngồi khó khăn, nếu hắn nhúng tay, có khi nào bị Đinh gia dần mất không? Nếu không có nhúng tay, Cự Mộc Nhi kia thua thiệt, tất nhiên hắn cũng không dễ chịu.” Long Nhị tưởng tượng thấy tình cảnh Vân Thanh Hiền hai đầu khó xử khôn quần, trong đầu thật sự là cao hứng.

“Nếu là hắn không chịu nổi, âm thầm dùng lực ngăn cản Đinh Nghiên San, sau đó chộc giận phu nhân và cô em vợ, hai bên lại bắt đầu tái đấu, vậy chuyện này liền thật sự là khéo.”

Đinh Nghiên San a Đinh Nghiên San, ngàn vạn đừng làm cho ta đánh giá thấp người, mau chút ít động thủ đi. Đây là một hòn đá hạ ba con chim, loại hắn khỏi vòng nghi ngờ, xử trí toàn bộ điều phiền toái, thật sự là làm cho hắn toàn thân thoải mái a.

Long Nhị thật là không có đánh giá sai, Đinh Nghiên San nhận ra Cự Mộc Nhi kia, cũng dự định cho Cự Mộc Nhi một chút dạy dỗ. Ngày đó Long Nhị vừa đi, nàng liền kêu khiếu phu, đưa nàng đến Vân phủ.

Tỷ tỷ Đinh Nghiên San tên là Đinh Nghiên Hương, ba năm trước đây gả cho Vân Thanh Hiền, tình cảm hai vợ chồng thật hòa thuận, chỉ là Đinh Nghiên Hương liên tục chưa mang thai, mặc dù Vân Thanh Hiền lúc nào cũng an ủi nói không vội, nhưng trong lòng nàng vẫn có vương mặc.

Đinh Nghiên San cá tính nóng vội, cảm tác cảm vi, mà Đinh Nghiên Hương lại ôn nhu hiền thực, là mỹ nhân dịu dàng điển hình.

Đinh Nghiên San đến Vân phủ, thấy mặt tỷ tỷ, gọn gàng dứt khoát nói hôm nay thấy rõ hồ ly tinh mất mùi kia. Đinh Nghiên Hương ngẩn ngơ, lúc này mới kịp nhận ra Đinh Nghiên San nói tới ai.

“San nhi, mọi việc lưu ba phần đường sống, gặp người lưu năm phần khẩu đức.”

“Vậy cũng phải phân người nào mới được.” Đinh Nghiên San tức giận: “Ta hôm nay đến Thịnh Long trà trang, đang cùng Nhị gia tán gẫu, hồ ly tinh kia liền chạy tới, nàng ta tựa hồ có chuyện gì muốn nhờ Nhị gia, Nhị gia không có đáp ứng, nàng ta rõ ràng liền dùng trà nóng gọi cho Nhị gia uống hết cả người. Tỷ nói xem, nữ nhân này da mặt dày quá không biết xấu hổ sao?”

Đinh Nghiên Hương nhíu lông mày, hỏi: “Nàng ta đi cầu Nhị gia chuyện gì?”

“Không biết.” Đinh Nghiên San bĩu môi, hỏi ngược lại: “Tỷ cùng tỷ phu nói chuyện ra sao? Hắn rốt cuộc muốn như thế nào?”

Trên mặt Đinh Nghiên Hương khoác lên nhàn nhạt u sầu, Vân Thanh Hiền đối với nàng cái gì cũng tốt, nhưng sợ là cũng động chân tình với Cự Mộc Nhi kia. Hai vợ chồng, là thể thân mật nhất, hắn có cái tâm tư gì, tất nhiên là không thể gạt được nàng.

Đinh Nghiên Hương vừa nói ra, Đinh Nghiên San liền nhảy dựng lên: “Phi, hắn thật đúng là muốn đem hồ ly tinh kia cưới vào cửa sao?”

“Tướng công hắn, hắn nói Cự cô nương cũng không có đáp ứng.” Đinh Nghiên Hương nhớ tới về mặt Vân Thanh Hiền lúc nói lời này, trong lòng lại một hồi đau nhức. Hắn đối với mình nữ nhân kia nếu không phải thật tâm, liền sẽ không động dụng khổ sở như thế.

Đinh Nghiên San tức giận đến đảo quanh phòng: “Hồ ly tinh kia thật biết tính toán. Ta nghe ngóng, lúc trước nàng ta không chịu hôn sự với thanh mai trúc mã, nghĩ hết biện pháp giành được sự chú ý của tỷ phu, người người đều biết tỷ phu thích cảm, nàng ta chính là lợi dụng điểm này, nàng ta mất mụ, lại giả bộ đáng thương, nam nhân vô cùng dễ bị lừa bởi kiểu người thế này. Hôm nay nàng ta không đáp ứng vào cửa, sợ là không cam lòng làm thiếp, ngầm vụng trộm muốn bức tỷ phu bực bội, hoặc là bình thê, hoặc là độc chiếm tỷ phu. Thật sự là hạ tiện! Nàng ta cũng không nhìn một chút mình thân phận gì! Tỷ, tỷ tuyệt không có thể dung nàng ta, nếu là tỷ không tiện mở miệng, ta có thể nói cho cha mẹ. Nàng ta là một nam nhân bình dân, tỷ phu coi như là bị phác thảo tâm, chẳng lẽ còn dám làm phu thượng thư khó coi sao?”

“San nhi, chớ có nháo đến chỗ cha mẹ, chuyện này ta sẽ tính toán.”

Đinh Nghiên San lại không chịu theo: “Tỷ, tỷ chính là tâm địa quá mềm yếu, lúc trước nếu không phải là phụ thân thương thức, một tay nâng đỡ, tỷ phu

đâu có thể có hôm nay. Hắn có thể lấy được tỷ đã là trèo cao. Hôm nay hắn cái gì cũng có, lại nổi lên tâm địa gian xảo, nhìn sang nữ nhân khác. Nếu hôm nay để hắn dính vào, cuộc sống sau này của tỷ có thể như thế nào?” Đinh Nghiên San càng nghĩ càng giận: “Không được, ta muốn nói với cha, còn có hồ ly tinh kia, ta sẽ không bỏ qua nàng ta.” Nàng nói xong, xoay người sẽ đi ra ngoài.

“San nhi!” Đinh Nghiên Hương nóng nảy, một tay giữ chặt lấy nàng, giọng cũng lớn lên: “Việc này muội không được nhúng tay.”

“Tỷ!” Đinh Nghiên San tức giận đến giậm chân.

“San nhi, việc này trên phố truyền đi rất nhanh, muội nghĩ phụ thân không biết sao? Ông ấy nếu muốn vì ta ra mặt, làm sao còn chờ muội đi tìm ông ấy?”

Đinh Nghiên San ngăn ngo, há to miệng lại nói không ra gì.

Đinh Nghiên Hương lại nói: “Phụ thân có ba phòng thiếp thất, nương là người rất có thủ đoạn, lại có ông ngoại làm chỗ dựa, kết quả còn không phải là như thế sao. Lúc ta xuất giá, nương liền nói với ta, phụ thân nhìn trúng tướng công mới có thể, dự tính hẳn ngày sau quan lộ nhất định có thể lên cao, cho nên mới đem hắn đến Hình bộ dùng. Ta vừa là khuynh tâm cho hắn, liền muốn có chỗ chuẩn bị, chỉ cần bảo vệ tốt vị trí chính thể, có thể khiến cho hắn niềm vui là tốt. Nếu thật có những cô gái khác, chỉ cần không sinh hạ cốt nhục của hắn, uy hiếp được vị trí của ta, cứ để tùy hắn thôi.”

Đinh Nghiên San cắn chặt môi, đặt mông ngồi vào trên mặt ghế, thì thào nói: “Cha mẹ, cha mẹ bọn họ có thể nào như thế?”

Đinh Nghiên Hương nắm tay của nàng: “San nhi, cho dù là bình dân, trong nhà có chút ít tiền bạc, cũng có nạp thiếp thất, nuôi thông phòng, huống chi làm quan nắm quyền giống phụ thân, tướng công như vậy. Từ sau khi hiểu tâm tư tướng công, ta nghĩ rất nhiều, kỳ thật tướng công đối với ta không tệ, tối thiểu hắn không có để ta mơ mơ hồ hồ liên nạp người ta vào cửa, hắn đã đáp ứng ta, nếu ta không gật đầu, tuyệt không cưới cô gái khác vào cửa, cũng tuyệt không để ai khác sinh cho hắn sinh hạ nhất nam bán nữ.”

Đinh Nghiên San xoa tay: “Hừ, này có cái gì, nếu là thật sự đối với tỷ tốt, liền sẽ không nhìn những nữ nhân khác nữa con mắt. Đợi đến khi ta gả cho Long Nhị, chắc chắn không cho hắn lại đối với những nữ nhân khác có tâm tư.”

Đinh Nghiên Hương cười cười, nâng ngón tay lên chọc chọc khuôn mặt Đinh Nghiên San: “Muội xem muội kia, cũng không biết e lệ, khuê nữ còn dám nói câu này, đang ngóng trông gả cho người sao?”

Đinh Nghiên San mặt đỏ lên, nhưng là ngẩng đầu lên cây ngay không sợ chết đứng: “Ta chính là muốn gả cho hắn, cô nương khác, khẳng định cũng không tốt bằng ta.”

Đinh Nghiên Hương cười kéo nàng qua: “Là, muội muội của ta tốt nhất.”

Đinh Nghiên San tựa đầu ở trên vai Đinh Nghiên Hương, gấn sẽ kiêu, sau đó hỏi: “Tỷ, tỷ phu nói chuyện này cho tỷ, tỷ dự định làm sao?”

Đinh Nghiên Hương thở dài: “Ta sẽ ngấm lại, ngấm lại sau.”

Đinh Nghiên San không nói lời nào, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ: “Tuyệt không có thể để cho hồ ly tinh kia sống tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Thiết Bữa Tiệc Nhị Gia Khiêu Khích

Long Nhị từ hôm đó sau khi bị giới cho một thân trà, liền bắt đầu thấy hứng thú đối với cuộc sống của người mù.

Đương nhiên, đây có chút ít quan hệ với việc hắn đối với chuyện này liên tục canh cánh trong lòng. Nói trắng ra một chút, chính là thù này hắn nhớ kỹ.

Hắn ngẫu nhiên đi đường chứng kiến thời điểm trượt chân sẽ nghĩ, không nhìn thấy đường chắc càng dễ bị trượt chân hơn nhỉ? Ủ, cô nương mù mắt kia ngã thì tốt rồi. Thời điểm hắn ăn cơm gấp thức ăn ngẫu nhiên cũng sẽ nghĩ, không nhìn thấy món ăn ở nơi nào, làm thế nào mà ăn đây? Khó trách nàng gầy như vậy. Ủ, đáng đời nàng không nhiều thịt.

Như thế tâm tâm niệm niệm, qua mấy ngày, hắn nhịn không được kêu Lý Kha tới hỏi: “Đinh Nghiên San đã dạy dỗ Cư Mộc Nhi kia chưa?”

Lý Kha bắt đắc dĩ, lĩnh mệnh đi hỏi thăm một cô nương có khi dễ một cô nương khác hay không. Hỏi thăm xong rồi trở lại báo: “Cư Mộc Nhi từ hôm đó liền đóng cửa không ra, tạm thời không có chuyện gì phát sinh.”

Long Nhị nghe, chà xát cái cằm, lại than: “Manh nữ này, thật sự là giáo hoạt.”

Lý Kha trong lòng cũng than, chủ tử nhà hắn thật sự là ghi hận, người ta mất mù bất tiện, đóng cửa không ra ngoài cũng thành giáo hoạt. Hắn nhịn không được hỏi: “Nhị gia, chuyện xây dựng mái che kia, kia nào thì làm?”

Long Nhị liếc hắt hắt một cái: “Nhu thế nào, người còn muốn thay manh nữ kia đến đốc thúc bản gia thực hiện hứa hẹn hay sao?”

Lý Kha bị giận chó đánh mèo, gấp rút cúi đầu liền hô không dám.

Long Nhị đứng lên, chấp tay nhìn ra phía ngoài cửa sổ, hừ nói: “Ta đã đáp ứng, tất nhiên sẽ không nuốt lời, chuyện xây dựng mái che này là nhất định sẽ làm, nhưng ta sẽ không móc bạc.”

Lý Kha kinh ngạc, không móc bạc, làm sao mà làm?

Long Nhị nói: “Ta đã cho Thiết tổng quản đưa tin tức cho các đại thương nhân, đường đồng muốn đổi mới tu sửa xây dựng thêm mái che, muốn biến thành phố xá thương mại nhộn nhịp nhất nước, những người đó biết tin như vậy, không cần mấy ngày, tự nhiên sẽ có người cầm bạc đến, cầu xin ta cho họ xuất tiền sửa phủ.”

Lý Kha hiểu, những thương nhân kia giàu hiếm thấy tiền nhiều quá xài không hết, bọn họ không thiếu tiền, cái thiếu chính là danh tiếng cùng cái thể. Nếu là có thể bỏ tiền ra một phần lực vì đường đồng trở thành phố xá thương mại nhộn nhịp cả nước, lưu lại cái tên, vừa có danh tiếng lại nịnh bợ được Long Nhị gia, với bọn họ mà nói đó chính là cầu còn không được.

Vừa thực hiện được lời hứa vừa không phải bỏ tiền là biện pháp rất tốt, không những không bỏ tiền, sợ là mấy ngày nay sẽ có người đến thăm tặng lễ nịnh nọt, năn nỉ xin xỏ để được xuất tiền làm việc đi.

Lý Kha đang cảm thán chủ tử nhà mình tâm tư khôn khéo, chợt nghe Long Nhị hỏi: “Người nói, lần trước manh nữ kia nói nàng ta có biện pháp để cho ta xây dựng mái che còn có thể kiếm tiền, là cái biện pháp gì?”

“Thuộc hạ không biết.” Lý Kha gấp rút đáp.

Long Nhị nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, phát phát tay cho Lý Kha đi ra ngoài, lúc Lý Kha bước ra khỏi ngưỡng cửa lại phân phó một câu: “Người tìm người theo dõi manh nữ kia chặt chẽ một chút, xem thử nàng bị cái dạy dỗ gì, mọi chuyện đều báo cho ta nghe.”

Lý Kha lĩnh mệnh lui ra, Long Nhị trở lại trước bàn, mở sổ sách của hắt ra. Ừ, sổ sách mới có thể mang lại cho người ta niềm vui, nữ nhân chính là phiền toái.

Qua gần nửa tháng, Long Nhị chỉ thu được tổng cộng hai tin tức của Cự Mộc Nhi. Một cái là nàng ra cửa dạy tiểu thiên kim Lý phủ đánh đàn, trên đường về bị hai tên du côn đùa giỡn xô đẩy, bị thương nhẹ, sau được một nông phu cứu, đưa nàng trở về nhà. Một lần khác là nàng đến cảm phùng hội chinh dây đàn, lúc trở về bị người gọi cho một thân nước bẩn, sau được bà chủ của cửa hàng đậu hũ bên cạnh ra tay giúp đỡ, giúp nàng thay đổi một thân quần áo sạch rồi đưa về nhà.

Long Nhị nghe nhủ nhủ: “Đinh Nghiễn San chỉ cho dạy dỗ có như vậy? Thủ đoạn người phụ nữ này quả nhiên là quá sức tầm thường, không thú vị vô cùng.”

Lý Kha cúi đầu không nói lời nào, thầm nghĩ một cô gái vô tội yếu đuối bị khi phụ, sao có thể bản là có thú vị hay không.

Một lát sau, Long Nhị lại nói: “Nhu vậy đi, người đi tìm manh nữ kia truyền lời, nói là việc xây dựng mái che ta đã sắp xếp xong xuôi, ta mời nàng đến Tiên Vĩ Lâu ngồi một chút, thương nghị vài việc.”

Lý Kha sững sờ: “Muốn bàn chuyện gì?”

Long Nhị liếc hắt hắt một cái: “Đương nhiên là không có chuyện gì, bất quá là có cơ thỉnh nàng ra ngoài một cái. Người lại phân phó xuống, tìm một gã sai vặt bên cạnh ta, đối với Đinh phủ bên kia nhìn quen mắt một tí, cho hắt cùng nha hoàn của Đinh Nghiễn San ngẫu nhiên gặp mặt, đem chuyện ta muốn tại Tiên Vĩ Lâu thỉnh manh nữ ăn cơm lo lắng nói ra.”

Lý Kha ở trong lòng thở dài, chủ tử nhà hắt này chính là muốn xem diễn nữ đầu nữ thôi.

Quả nhiên Long Nhị nói: “Muốn khi dễ người ta, thì phải ngay mặt không để cho nàng ta thoải mái, sau lưng làm chút ít thủ đoạn không chính thống, ngoài mặt Đại lão gia như ta tất nhiên đối với cô gái yếu đuối không hề có ý gì.”

Lý Kha chịu đựng da mặt run rẩy lui ra.

Nhị gia a, một Đại lão gia như ngài làm chuyện xấu bày ra cái tình thế xem một cô nương khi dễ một cô nương khác là có ý gì?

Lý Kha là một hộ vệ nghiêm túc chịu trách nhiệm lại nghe lời rất tốt, mặc dù không ủng hộ đối với hành động của chủ tử, nhưng hắt cũng mau mau tìm một gã sai vặt thường đi theo bên cạnh Long Nhị, đem những gì Long Nhị phân phó nói cho hắt.

Gã sai vặt là người cơ trí, không cần nhiều lời đã hiểu ý tứ, gạt đầu lĩnh mệnh đi ra ngoài “ngẫu nhiên gặp mặt” nha hoàn bên kia. Lý Kha tự mình đi đến quán rượu, đem chuyện Long Nhị muốn mời nói ra, Cự Mộc Nhi sau khi nghe xong, lẳng lặng im lặng một hồi, sau đó gật đầu nhẹ.

Lý Kha nhìn bộ dáng nàng nhỏ yếu vẫn nhả, muốn nhắc nhở nàng lưu ý nhiều hơn, nhưng suy nghĩ một chút nhận thấy còn chưa cần phải vì một cô gái xa lạ mà làm trái với ý chủ tử. Vì vậy ôm quyền cáo từ, trở về bẩm báo Long Nhị nhiệm vụ hoàn thành.

Ba ngày sau, Long Nhị mở tiệc chiêu đãi Cự Mộc Nhi.

Ngày hôm đó hết lần này tới lần khác ông trời không tốt, giọt giọt tí tách nổi lên mưa nhỏ. Mưa nhỏ nặng nề rơi trên những tảng đá lát đường, phát ra từng tiếng tí tách rầu rĩ, trong không trung mưa giọt giọt rơi, vừa lạnh vừa ảm thấp.

Khí trời xấu cũng không có phá hủy tâm tình tốt của Long Nhị, hắn đứng ở nhả gian trên lầu hai Tiên Vị Lâu, từ cửa sổ nhìn qua màn mưa bụi mênh mông cả mặt hồ, sau đó nhìn qua một cái cửa sổ khác, nhìn về phía cửa chính Tiên Vị Lâu.

Hắn chính là muốn nhìn bộ dáng Cự Mộc Nhi chật vật lại khó chịu, trời mưa đương nhiên là tốt hơn.

Chỉ chớp lát, một cây dù giấy màu xanh từ đằng xa nhẹ nhàng tới đây. Đợi cái ô kia đến gần, Long Nhị lúc này mới thấy rõ dưới cái ô là hai cô nương. Một người trong đó cầm trong tay trượng trúc, đúng là Cự Mộc Nhi. Nàng không cần trượng trúc chia xuống đất, chỉ cầm ở trong tay, tay kia kéo cánh tay tiểu cô nương áo lam bên cạnh, hiển nhiên là tiểu cô nương kia dẫn đường cho nàng.

Hai người chậm rãi đi tới cửa Tiên Vị Lâu, Long Nhị vận lực lắng nghe, nghe được Cự Mộc Nhi đối với tiểu cô nương kia nói: “Tình nhi, ta cũng chẳng biết lúc nào mới đi ra, muội không cần phải đứng ở trên đường chờ, thân thể mới khỏe lại, đừng để lại lâm bệnh.”

Long Nhị thầm nghĩ: “Chắc hẳn cái tiểu nha đầu này chính là cô nương bán hoa Tô Tinh.”

Long Nhị không có đoán sai, tiểu cô nương này đúng là Tô Tinh. Nàng hi hi cười đáp lời Cự Mộc Nhi: “Biết rồi, biết rồi. Ta đến cửa hàng bánh bao đổi điện thoại, chờ tý đi ra ta đưa về.”

Cự Mộc Nhi gật gù đầu, trượng trúc chia xuống đất, chậm chậm đi tới Tiên Vị Lâu.

Long Nhị đứng trên lầu nhìn nàng vào cửa, lại chứng kiến Tô Tinh đi đến cửa hàng bánh bao đổi điện thoại, đứng trước cửa kia nói một hồi, sau đó tiến vào. Lúc này, một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy nhanh tới đây, Long Nhị thấy, lộ ra mỉm cười, Đinh Nghiên San này quả nhiên không phụ kỳ vọng của hắn.

Long Nhị vui rạo rức xoay người lại, tiểu nhị vừa vận dẫn Cự Mộc Nhi đi đến trước cửa nhả gian, Long Nhị cười chào đón: “Cư cô nương, bên này thỉnh.”

Hắn nói thỉnh đến bên cạnh đây, lại không dẫn đường cho Cự Mộc Nhi, còn phát phát tay sai tiểu nhị đi.

Cự Mộc Nhi dùng trượng trúc ý tứ ý tứ điểm một cái, nhưng cũng không đi về phía trước.

Long Nhị đối nàng cẩn thận lộ chút mỉm cười, xoay người đi đến chỗ ngồi ngồi xuống.

Đợi Long Nhị ngồi xuống, Cự Mộc Nhi nghe được tiếng vang, lúc này mới chậm rãi về phía trước, nàng cẩn thận dùng trượng trúc dò xét đường, từ từ đi tới bên người Long Nhị.

Cự Mộc Nhi giờ trượng trúc dụng phải ghé ngồi tròn Long Nhị bên cạnh, trên mặt nàng lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng. Lấy tay sờ sờ, mò tới mặt ghé ngồi tròn, Cự Mộc Nhi lúc này mới dè dặt ngồi xuống.

Long Nhị vẫn nhìn nàng, thấy khuôn mặt nàng trấn định kì thực là bộ dáng không nơi nương tựa bất lực, trong lòng tương đối sung sướng. Hòa hầu của Đinh Nghiên San so sánh với hắn, thật sự là kém không phải là một chút.

Cái gì gọi là khi dễ người? Đây mới gọi là khi dễ người!

Làm cho đối phương nói không nên lời, nhưng vẫn phải ngâm bồ hòn làm ngọt. Càng là chật vật lúng túng trong lòng, càng bày ra vẻ mặt khác trên mặt, còn phải đối với người tươi cười, đây mới gọi là khi dễ đúng chỗ!

Long Nhị nghĩ như vậy, bên môi gần không được mỉm cười. Nụ cười này, liền rơi vào trong mắt Đinh Nghiên San mới vừa vào cửa. Nàng nghe nói Long Nhị muốn thỉnh Cự Mộc Nhi ăn cơm, làm nàng vừa bức lại giận, còn rất bất an.

Nên biết Cự Mộc Nhi âm thầm bắt lộ thanh sắc liền hút hồn tỷ phu Vân Thanh Hiền, không biết được nàng ta có phải biết chút kỹ xảo mê hoặc người hay không, có thể cũng mê hoặc Long Nhị gia hay không? Đinh Nghiên San nghĩ như vậy, liền hạ quyết tâm nhất định phải tới bữa tiệc này thêm chút ít nhiễu loạn.

Đinh Nghiên San hạ quyết tâm muốn cho hồ ly tinh Cự Mộc Nhi này đẹp mặt, vì vậy mấy ngày nay thử kiểu tóc mới, mua đồ trang sức mới đeo tay, mặc bộ váy mới, ngày hôm đó ăn mặc tỉ mỉ trang điểm xinh đẹp, mưa bụi ướt lạnh toàn thành cũng không ngăn được quyết tâm nàng muốn làm xấu mặt Cự Mộc Nhi xuống.

Có thể nàng vận không nghĩ tới, còn chưa khai chiến, mới vừa đi tới cửa nhả gian, liền chứng kiến Long Nhị đối với Cự Mộc Nhi cười, nụ cười đó rất ấm áp, là nụ cười vừa lòng thỏa mãn, dường như thấy được nàng ta, làm cho trong lòng hắn cao hứng biết bao.

Tâm Đinh Nghiên San “lộp bộp” một chút, tức giận đến sứt sứt sao vò nát cái khăn trong tay. Nàng vừa rồi dè dặt xuống xe ngựa, dè dặt đi tới, sợ mũi giày dưới váy dính vào chút nước mưa lầy lợ, lúc này mới tới đã muộn. Nàng cần phải động tác mau một chút, sớm tới một bước liền có thể biết rõ Cự Mộc Nhi này đến tới cùng là nói gì đó mà mê hoặc Long Nhị gia thành như vậy.

Long Nhị ngẩng đầu nhìn lên, chứng kiến Đinh Nghiên San, hần lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Sắc mặt Đinh Nghiên San nghiêm chỉnh, bày ra nụ cười hoàn mỹ, nói ra:“Thật sự là khéo, hôm nay đến Tiên Vị Lâu ăn cơm, không ngờ có thể đụng với Nhị gia.”

Long Nhị đứng dậy thi lễ, cười nói:“Thật đúng là khéo.”

Đinh Nghiên San chân thành đi đến:“Nhị gia có khách sao? Vị Cư Mộc Nhi cô nương này San nhi cũng biết, làm phiền, Nhị gia có thể để ý không?”

“Cái này.....” mặt Long Nhị lộ vẻ khó xử, nhìn thoáng qua Cư Mộc Nhi, còn chưa nói gì, Đinh Nghiên San đã chọn lấy chỗ ngồi một bên Long Nhị kia ngồi xuống:“Mộc nhi cô nương nhất định là không ngại ta tới nói chuyện.”

Cư Mộc Nhi hơi nghiêng đầu, mặt hướng phương hướng Đinh Nghiên San nói chuyện, nhưng về mặt là một mảnh mờ mịt.

“Mộc nhi cô nương không biết ta sao?” Đinh Nghiên San cười, nhưng khẩu khí lại lạnh như băng:“Tỷ tỷ ta gọi là Đinh Nghiên Hương, tỷ phu ta là Thị Lang bộ Hình Vân Thanh Hiền Văn đại nhân, Mộc nhi cô nương nhất định là biết đi?”

Cư Mộc Nhi bừng tỉnh, gật đầu nói:“Văn đại nhân cương trực công chính, làm người lỗi lạc, là một vị quan tốt.”

Đinh Nghiên San vừa cười:“Tỷ phu ta không chỉ là quan tốt, hần còn là một vị hảo phu quân đáng về đường đường, ôn nhu săn sóc.”

Cư Mộc Nhi khẽ khom người:“Vậy thì thật là chúc mừng lệnh tỷ.”

“Tỷ tỷ ta tính tình rất tốt, ta lại không giống vậy, nếu là có người không có mắt, có can đảm dám trêu chọc tỷ phu ta, làm cho tỷ tỷ ta không vui, ta nhất định sẽ làm cho nàng ta đẹp mặt.”

Cư Mộc Nhi lại khẽ khom người, ung dung đáp lại:“Lệnh tỷ có vị này hảo muội muội như cô nương, thật sự là phúc khí.”

Long Nhị nhấp nhẹ khóe miệng, cảm thấy kiểu cãi nhau của mấy đứa bé gái này không có gì hay, hần gọi tiểu nhị đem món ăn lên, trên mặt khách khí nói:“Đừng nói chuyện nữa, ăn một chút gì đi.”

Đinh Nghiên San coi thường Cư Mộc Nhi, đây coi như là lần đầu tiên nàng có thể cùng Long Nhị chỉ hai người ngồi cùng bàn ăn cơm, lập tức cảm thấy tâm tình sung sướng. Nàng nét mặt tươi cười như hoa, tạ ơn Long Nhị, trong nháy mắt lại chứng kiến Cư Mộc Nhi lẳng lặng ngồi ở bên cạnh Long Nhị, vì vậy nhìn không được lờ mờ nàng ta một cái.

Long Nhị cười thầm, hướng một người mù mà lờ mờ, đây không phải là lãng phí về mặt sao?

Món ăn được mang lên, Đinh Nghiên San kéo ghế tài, toàn bộ chỉ đề cập tới những người cùng sự kiện nàng ta cùng Long Nhị biết, Cư Mộc Nhi hoàn toàn nghe không rõ, cũng không có khả năng chen vào nói. Món ăn xếp đầy cả bàn, nàng nhìn không thấy, cũng gấp không được món ăn, chỉ đành ngồi yên lặng.

Đinh Nghiên San thấy quần cảnh của nàng, trong lòng càng phát ra cao hứng. Long Nhị trong lòng cười thầm, đưa tay gấp một miếng cá đến đĩa nhỏ trước mặt Cư Mộc Nhi, nói ra:“Món này thịt cá chép kho tàu hương vị vô cùng ngon, Cư cô nương ném thử xem.”

Cư Mộc Nhi không động, Long Nhị còn nói:“Như thế nào? Cư cô nương chương mắt món ăn Long mỗ gấp sao?” Hần vừa nói vừa lại gấp một món cá khác đến.

Cư Mộc Nhi nghe được lời này, không thể không cầm đĩa lên, nàng cẩn thận phân biệt tiếng vang Long Nhị gấp thức ăn, trước dùng tay trái mò tới đĩa nhỏ, sau đó lại dùng chiếc đũa qua thăm dò, nàng kẹp một miếng cá, từ từ bỏ vào trong miệng.

Trong miếng cá tất cả đều là xương, Cư Mộc Nhi nhai một miếng cũng biết là hòng bét, thứ này nhai lại nhai không được, nuốt lại không thể nuốt, muốn nhổ ra, nàng nhìn không thấy, cũng không biết nhổ ra chỗ nào mới tốt. Nàng cứ như vậy ngậm miếng cá đầy xương châm vào lưỡi, không nhúc nhích.

Long Nhị mỉm cười, hài lòng nhìn nàng.

Vốn là nhìn thấy hần gấp thức ăn cho Cư Mộc Nhi, về mặt Đinh Nghiên San mất hứng lúc này mới rốt cuộc hiểu rõ là thế nào, nàng “xi” một tiếng bật cười, hỏi:“Mộc nhi cô nương, con cá này vị ngon không?”

Cư Mộc Nhi từ trong tay áo móc ra chiếc khăn, che miệng, nhổ miếng cá vào trong khăn, nhổ ra sạch sẽ, thở dài:“Cá quá nhiều xương, vị gì cũng ném không được.”

“Làm sao thế?” Đinh Nghiên San cười duyên nói:“Khều ra thì tốt rồi, ta ăn hai miếng, thật đúng là rất ngon.” Nàng nói, khoát khoát tay, nha hoàn bên cạnh lại gấp khối cá cho nàng, lựa xương sạch sẽ sau để tới trước mặt nàng. Đinh Nghiên San đắc ý gấp, đưa vào trong miệng.

Cư Mộc Nhi cười cười:“Khi còn bé, mẹ ta kể ăn cá có thể thêm thông minh, bỏ đầu óc. Ta hiện tại con mắt không thấy nữa, không kịp ăn. Đinh cô nương cùng Nhị gia chắc là quên ta mất mùi, nên ăn nhiều cá một chút, vừa vận bồi bổ.”

Long Nhị chợt nhíu mày, ơ, mạnh nha đầu này thật đúng là không phải là người tình nguyện bị khi dễ nha.

Đinh Nghiên San đang vui vẻ chợt cứng đờ, có chút nhận ra là vừa bị Cự Mộc Nhi trào phúng. Nàng giận tái mặt, gợn gờn dứt khoát hỏi: “Mộc nhi cô nương nói là ta cùng với Nhị gia đã quên chuyện cô mất mù, đầu óc không tốt sao?”

“Đương nhiên không phải vậy.” Cự Mộc Nhi chậm chạp đáp: “Không nhớ được cũng là nhân chi thường tình. Còn cái loại biết rất rõ ràng lại muốn giả bộ thành quên, mới là thật là ngốc đó.”

Đinh Nghiên San vừa nghe, tức giận công tâm, thiếu chút nữa vút chiếc đũa đi, nàng đang muốn phát tác, lại nhớ tới Long Nhị còn ở bên cạnh. Nàng cắn răng, hít sâu một cái, vừa muốn mở miệng dạy dỗ, lại nghe được bên ngoài có một thanh âm cô gái nói: “Ai nha, trùng hợp như vậy, không thể ngờ được Long Nhị gia ở đây dùng cơm.”

Đinh Nghiên San ngẩng đầu nhìn lên, người tới là một vị khác phi thường mong đợi có thể gả vào Long phủ làm nhị phu nhân. Tướng phủ thiên kim Tướng Tuệ. Đinh Nghiên San gấp rút quay đầu nhìn Long Nhị, thấy hắn cũng là vẻ mặt kinh ngạc, nghĩ ra người này không phải là hắn hẹn.

Long Nhị xác thực là kinh ngạc, hắn là muốn mượn tay Đinh Nghiên San để giáo huấn dạy dỗ Cự Mộc Nhi, lại không nghĩ tại Tiên Vĩ Lâu này hôm nay có cái gì mà thu hút những người liều mạng đoạt bảo tọa Long Nhị phu nhân đến.

Một nữ nhân khó dây dưa, hai nữ nhân thêm phiền, ba nữ nhân hỗn loạn, Long Nhị lúc nào cũng bị cô gái dùng các loại lấy cớ mà quấy rối, đương nhiên am hiểu đạo lý sâu trong đó.

Hắn nhíu mày, nhìn Tướng Tuệ tự động tự phát ngồi xuống, còn cùng Đinh Nghiên San ngườì một lời ta một câu âm thầm hạ bệ nhau. Hắn quay đầu, nhìn nhìn Cự Mộc Nhi, nàng đang nghiêm túc nghe hai vị cô nương ganh đua so sánh lẫn nhau nói chuyện trào phúng, Long Nhị thề mặc dù về mặt kia chỉ là một vẻ thoáng qua mà thôi, nhưng hắn quả thật có chứng kiến Cự Mộc Nhi bên mỗi mím cười đắc ý.

Điều này làm cho Long Nhị lập tức mất hào hứng lại trên nàng. Hắn biết rõ, hôm nay phiền não của hắn chính là thoát thân ra an toàn từ nơi hai vị thiên kim tiểu thư tranh đấu thể diện này. Đang dự định chuyện này, cửa nhà gian bỗng nhiên lại có thanh âm một người con gái: “Ai nha, thật sự là khéo, ngày hôm nay là con gió nào thổi a, tại sao có thể gặp được mấy vị ở đây? Đinh cô nương, Tướng cô nương, đã lâu không gặp, hai người thật là có tình thần. Long Nhị gia, Cầm nhi bên này hữu lễ.”

Lại tới thêm một người?

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thu Liễm Tâm Tư Nhẹ Nhàng Đánh Trả

Long Nhị xoa xoa thái dương, vô ý thức lại nhìn Cự Mộc Nhi một cái, môi nàng khắc vui vẻ sâu hơn. Long Nhị cảm thấy da mặt cứng ngắc, một Đại lão gia bị mấy người phụ nữ quấy rối đối với hắn mà nói là chuyện rất chật vật, mặc dù biết rõ nàng nhìn không thấy, nhưng hắn vẫn trừng mắt nhìn nàng.

Hắn rất không cao hứng!

Cô nương mới tới vào ngồi, lần này biến thành Long Nhị một đôi ba. Ba vị cô nương bắt đầu biến đổi biện pháp hấp dẫn sự chú ý của Long Nhị, cướp thời cơ nói chuyện với hắn, còn nói móc, ám phúng lẫn nhau.

Long Nhị ứng phó rồi các nàng vài câu sau liền mở miệng gọi Lý Kha tiến đến, vừa phân phó hắn gọi tiểu nhị đổi trà nóng vừa cho Lý Kha một ánh mắt. Đây là ám hiệu của hắn, ý là kêu Lý Kha mượn cớ cho hắn thoát thân. Lý Kha tự nhiên là hiểu, gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài kêu tiểu nhị đến.

Lý Kha chân trước vừa đi, chân sau lại có hai vị nữ khách nữa đến. Các nàng người nào cũng đều ăn mặc quang vinh chói lọi, không nhiễm một hạt bụi, cũng là trùng hợp như vậy, đều là đến Tiên Vĩ Lâu ăn cơm, vừa vặn cùng Long Nhị gia ngẫu nhiên gặp.

Long Nhị mặt đen thui lùì như than, trời thì mưa to, tất cả đều ăn mặc thành như vậy chạy đến đây ăn cơm sao? Đến con nít còn không tin nữa là.

Năm nữ nhân ngồi đầy bàn, không có người nào đi chú ý Cự Mộc Nhi.

Một nữ nhân xiêm y vải thô bình thường, căn bản không lọt vào mắt. Đối thủ chân chính là vài vị kia, đương nhiên trong lòng mọi người đều hiểu. Các nàng âm thầm so tài lâu ngày, vừa vặn hôm nay ngay trước mặt Long Nhị gia thể hiện, dù gì, phá hỏng cơ hội đối phương cùng Long Nhị gia gặp nhau cũng rất tốt.

Long Nhị nghe các nàng chửi chửi nói chuyện, cực kì phiền muộn. Lúc này Cự Mộc Nhi liên tục giống như không tồn tại đứng dậy, nhẹ giọng cáo từ. Long Nhị trừng mắt nhìn nụ cười treo ở bên môi lúc nàng rời đi, trong đầu thật sự là tức giận. Xem động tác nàng lúc rời đi so với lúc tới nhanh nhẹn hơn rất nhiều, con tức giận trong lòng hắn càng bốc lên mạnh mẽ.

Mắt thấy Cự Mộc Nhi thân nhiên đi ra, lưu lại năm cô nương hoa kỹ pháp phối, sau lưng người nào cũng là một nha đầu miệng lưỡi sắc bén, tổng cộng mười cô gái, hai mươi con mắt nhìn chăm chăm Long Nhị. Long Nhị cảm thấy tình cảnh kinh khủng này thì cảm thán cho dù là nam nhân nào cũng không thể chịu được.

Long Nhị rất bội phục chính mình, cảm thấy hai năm qua sự nhẫn nại cùng bao dung của hắn đều tiến bộ không ít, bởi vì hắn còn có thể cười được, hắn cười cười mời mọi người mau ăn món ăn, sau đó hắn nắm chặt tay đưa đến bên môi, nhẹ nhàng ho khan khụ.

Tiếng khụ này, làm cho năm vị thiên kim đều nhú lông mày, mặt lộ vẻ ân cần, rồi rút hỏi thăm thân thể có khó chịu hay không, nhanh chóng bắt lấy đề tài này, bắt đầu giới thiệu đại phu, giới thiệu phương thuốc trị ho, ân cần chú ý độ dày áo mặc vân vân.

Trước khi kiên nhẫn của Long Nhị dùng hết, Lý Kha rốt cục xuất hiện.

Lý Kha vẻ mặt lo lắng chạy vội đến, Long Nhị điều chỉnh sắc mặt, trong lòng tán thưởng: Lần này vẻ mặt diễn rất tốt. Trên mặt hắn bất động thanh sắc, chỉ trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì mà kinh hoảng như thế?”

Lý Kha vội vàng thi lễ, thở phào nói: “Thiết tổng quản sai người báo lại, nói trong phủ phát sinh việc gấp, xin Nhị gia mau chóng trở về.”

Long Nhị vung về nhú mày: “Như vậy a……” Hắn nhìn về phía các vị cô nương, mọi người vội vàng nắm lấy cơ hội biểu hiện ra hiểu chuyện cùng ôn thuận hiền lương, cướp lời: “Nhị gia nếu đang có chuyện, liền mau chóng hồi phủ đi.”

Long Nhị đứng dậy thi lễ: “Như thế, Long mỗ đi trước một bước, bữa tiệc này để Long mỗ làm chủ, các cô nương xin đừng khách khí, ngày khác có cơ hội lại gặp mặt.” Hắn dứt lời, quay đầu đi.

Long Nhị đi xuống lầu, đi ra cửa chính Tiên Vị Lâu, phát hiện mưa đã tạnh, chỉ là trong không khí vẫn ẩm ướt, khiến cho trên thân người dính dính nhon nhớt thật không dễ chịu.

Phu xe lập tức đánh xe tới đây, Long Nhị khoát khoát tay, ý bảo không cần. Chính hắn hướng phía Cự Mộc Nhi lúc đến đi tới, chỉ chốc lát, Lý Kha ra theo.

“Gia, lúc ngài đi rồi, các nàng nói mỗi lần gặp nhau không được bao lâu thì không phải là Long phủ có việc chính là các cửa hàng có việc. Xem ra chiều này về sau không thể dùng.”

Long Nhị đang mắt húng, nghe lời này khiến trách hắn: “Đó là do người diễn quá mức, mới lúc trước còn khỏe, báo trong phủ có việc, người thở gấp làm cái gì, cũng không phải người từ trong phủ chạy tới báo tin.”

Lý Kha vò đầu, không dám phản bác, hắn là hộ vệ a, cũng không phải con hát.

Long Nhị “hừ” một tiếng nói: “Không cần quản mấy người đó. Cứ để các nàng ta oán giận, nếu đã biết rõ mỗi lần các nàng đến quán lấy ta thì trong phủ có chuyện, nên hiểu đây là tình huống như thế nào, nếu đã thức thời, liền ít đến phiền ta.”

“Nhưng, gia thế sau lưng các nàng, đều là Nhị gia cần dùng đến, mỗi lần đều làm các nàng khó coi cũng thật không thể……”

“Vậy thì giao cho người, người có lòng như thế nghĩ ra cho ta biện pháp tốt hơn xem, ta chờ.” Long Nhị liếc hắn một cái, hắn còn dám nói, diễn nhiều lần mới tiến bộ một chút như vậy.

Lý Kha rất muốn nói, lần trước Cự Mộc Nhi dùng là chiêu gọi trà đó thật sự là biểu hiện tự nhiên lại có hiệu quả, chỉ là do nàng làm thích hợp, đổi lại mình để làm tựa hồ không thích đáng. Hắn còn chưa mở miệng, Long Nhị chợt khoát tay chặn lại, nhảy lên nóc nhà một bên.

Lý Kha giật mình, nhìn hai bên một chút, trời mưa xuống không có người, hắn cũng đi theo nhảy lên, đã thấy Long Nhị đã nằm ở trên nóc nhà bên cạnh bất động. Lý Kha không biết phát sinh chuyện gì, vì vậy cũng học bộ dạng chủ tử nhà mình lén lút lút, phủ phục như tên trộm.

Thăm dò thì nhìn thấy Cự Mộc Nhi cùng cái tiểu cô nương gọi Tô Tinh kia ở góc trong ngõ hẻm nói chuyện. Tô Tinh từ trong lòng ngực móc ra vài cái bánh bao nói: “Tỷ tỷ, tỷ đói bụng không, loại mời khách ăn cơm này, tỷ khẳng định ăn không được cái gì. Tỷ xem, ta mua cho tỷ vài cái bánh bao, vẫn còn nóng lắm, ăn trước đi, một hồi nữa sẽ nguội lạnh.”

Cự Mộc Nhi nghĩ đến mới cảm thấy đói bụng, nàng ứng tốt, cầm cái bánh bao, nhả nhai ăn từng miếng nhỏ. Tô Tinh thận trọng, vừa bung dù ra cản trở đầu gió, vừa hỏi: “Long Nhị gia kia tại sao phải mời tỷ ăn cơm a?”

Cự Mộc Nhi từ ăn xong một cái bánh bao, lúc này mới đáp: “Cũng không còn chuyện gì, đại khái là muốn hỏi một chút chuyện học đàn cho người nhà.”

“Này còn có đại khái a.” Tô Tinh lại nhét một cái bánh bao vào trong tay Cự Mộc Nhi, tựa hồ có chút không tin: “Vậy tại sao tỷ kêu ta dựa vào danh mục bán hoa, nói cho những nha hoàn thiếp thân của tiểu thư nhà giàu người ta nói Long Nhị gia hôm nay tại đây đãi khách a?”

“Thật nhiều thiên kim tiểu thư đến, có lẽ ta có thể nhận thêm nhiều công việc dạy cầm, chẳng phải là tốt sao?”

Tô Tinh nghiêng đầu ngẫm lại: “Cũng đúng.” Nàng lại đưa cái bánh bao cho Cự Mộc Nhi, nói ra: “Lần sau nếu là chuyện hỏi về việc dạy cầm như vậy, để cho bọn họ đến quán rượu hỏi đi, mất tỷ không có tiện, lại phải đi thật xa một chuyến, cơm cũng ăn không được, thật vất vả.”

Cư Mộc Nhi cười cười đáp được, Long Nhị lại không nghe nữa mà đi xuống. Hắn xoay người nhảy xuống mái hiên, đi trở về. Lý Kha không rõ ý gì, cũng cùng đi theo.

Đọc theo đường đi Long Nhị không nói gì, đợi lúc hắn lên xe ngựa, Lý Kha nghe được hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Giảo hoạt, thật sự là giảo hoạt!”

Lần gặp gỡ ở Tiên Vị Lâu đó, làm cho Long Nhị đen mặt nửa tháng.

Bởi vì năm vị thiên kim tiểu thư kia từ ngày đó dùng hết sức tập trung bắt đầu mạnh mẽ đeo bám Long Nhị gia.

Các nàng lần lượt gửi bái thiếp, tặng quà, tìm các loại danh mục muốn mời Long Nhị gặp gỡ nói chuyện. Thậm chí hiện tại Long Nhị ra cửa, đi đâu cũng có thể cùng một vị thiên kim nào đó “ngẫu nhiên gặp”.

Các nàng là bị bữa tiệc ở Tiên Vị Lâu ngày đó kích thích, cảm thấy nếu không thêm chút sức, kim quy tể này sẽ bị người khác nhanh chân đến trước đoạt đi.

Các nàng hành động ngày một tích cực, dĩ nhiên là kéo theo những người khác. Vài nhà quyền quý cùng Long Nhị có quen biết người ta rồi rít đến hỏi thăm ý tứ lấy vợ của Long Nhị, còn có mượn danh mục hàng hóa mời Long Nhị gặp nhau nói chuyện làm ăn, kết quả nói một hồi lại bắt đầu đẩy mạnh tiêu thụ nữ nhi của mình, nếu không chính là nhờ bà mối đến Dư nương Long phủ hỏi thăm tâm ý của Long Nhị gia.

Tóm lại, việc thu hút sự chú ý của Long Nhị gia tại mấy ngày này càng thêm sôi động. Trong phố phường cũng bắt đầu truyền tai nhau, có khi nào cây vạn tuế muốn nở hoa, Nhị gia muốn kết hôn rồi?

Long Nhị tức giận đến thiếu chút nữa lệch mũi, chuyện phiền toái này chính là do kẻ khiến người chán ghét Cư Mộc Nhi đưa tới. Hắn bắt quá chính là muốn cho nàng xấu mặt một chút, trò đùa dai nhỏ nhỏ cũng không sao, không có ngờ tới thủ đoạn của nàng so với hắn còn hung ác hơn vạn lần.

Các vị thiên kim tiểu thư tiểu thư khuê các liên tiếp hành động còn có bà mối đến cửa tích cực thuyết phục rốt cục kinh động Dư nương Long phủ, bà bắt đầu đối với chuyện chủ tử gia Long Nhị lấy vợ lại có một chút lòng tin. Nhiều lần dự định, bà quyết định dùng danh nghĩa Long Tam phu nhân Phụng Vũ, muốn mời các vị tiểu thư đến Long phủ thưởng mai làm khách, mượn cơ hội này gặp gỡ Nhị gia, vội vàng định hôn sự.

“Nhưng hoa mai vẫn còn chưa nở a.” Phụng Vũ nói.

“Này có quan hệ gì, chỉ là có cơ. Quan trọng là làm cho Nhị gia gặp nhiều, đợi ngài ấy động tâm, hôn sự sẽ dễ làm.” Dư nương đối với việc thu xếp này phi thường đề tâm.

Phụng Vũ sờ sờ cái cằm: “Kỳ thật ta cảm thấy để cho các cô nương đem danh sách đồ cưới mang đến, trực tiếp so với tài lực, phỏng đoán cơ hội Nhị bá động tâm lớn hơn một chút. Nếu không lại so đầu tốc độ xem sổ sách cùng công lực gây bàn tính một chút, như vậy càng dễ dàng thắng được tâm tư tham tiền của Nhị bá hơn.”

Phụng Vũ đang nói cao hứng, Dư nương đột nhiên dùng sức ho hai tiếng, Phụng Vũ ngẩn ra, sau lưng lập tức có chút lạnh cả người, nàng bỗng hiểu ra, chậm chậm xoay người, chứng kiến Long Nhị đang đứng ngay phía sau của nàng.

Lúc này Phụng Vũ đang theo Dư nương ngồi ở trong hoa viên thương nghị công việc chiêu đãi những thiên kim khuê tú đến phủ ngày mai, không có ngờ tới người rõ ràng nên ở tại thư lâu xem sổ sách Long Nhị lại đi qua.

Phụng Vũ hi hi cười, làm bộ cái gì cũng chưa nói qua. Hôn sự này là tử huyệt của đương gia Nhị bá, đảm một cái sẽ gặp chuyện không may, huống chi gần đây mấy ngày này, mỗi lần nhìn hắn cũng như nhìn khuôn mặt đen nghen một cục mà không có chỗ xả. Nàng cũng không muốn chọc giận hắn, làm hại tương công yêu dấu nhà nàng bị đẩy đến địa phương khi họ còn gây nào đó vất vả đi đòi nợ một chuyến.

Mặt Long Nhị xác thực đang đen thui, hắn rất không cao hứng, “ừ” Một tiếng nói: “Đệ muội thật đúng là quan tâm ta a.”

“Đó là tất nhiên.” Phụng Vũ bất động thanh sắc xê dịch, cố gắng làm cho Dư nương giúp nàng ngăn cản. Trong miệng vẫn nói: “Nhị bá là trụ cột trong nhà, mọi hạ nhân trong quý phủ, tất nhiên là đều quan tâm đến. Đúng không, Dư nương?”

Long Nhị không cho cơ hội để Dư nương đỡ lời, ngay sau đó hỏi: “Ngoại trừ so tài lực cùng với chuyện trông nom sổ sách, đệ muội còn có cái đề cử gì khác tốt hơn không?”

Hắn rõ ràng muốn Phụng Vũ khó coi, lần này Phụng Vũ cũng không chịu phục, nàng vốn cũng không phải là quả hồng mềm, Long Nhị không để cho nàng mặt mũi như vậy, nàng cũng không vui, vì vậy nói: “Biện pháp thì vẫn còn, bất quá không phải là ta nghĩ, là đại tẩu nói.”

Nàng ngẩng đầu, vênh vao tự đắc nói: “Đại tẩu nói, theo tính tình Nhị bá, kiếm nương tử thật không dễ dàng, nếu vẫn chọn không được đại tẩu sẽ để cho đại bá chọn cô nương cho Nhị bá rồi ép Nhị bá thành thân. Xem đi, đại tẩu cũng là quan tâm Nhị bá, nhưng cái này so tới so lui, biện pháp của ta vừa có thể diện, cũng có thể cho Nhị bá tỉnh tâm. Đúng không, Nhị bá?”

Còn tỉnh tâm? Hai chị em dâu các nàng một người nói hắn tâm hồn tham tiền, không chọn nữ nhân chỉ chọn tài lực, một người nói hắn tính tình cứng rắn không vui vẻ, không kiếm ra được nương tử. Các nàng đối với hắn đánh giá cao như thế, hắn còn có thể tỉnh tâm sao?

Long Nhị hít sâu một cái, ở trong lòng cùng mình nói không nên chấp nhặt với nữ nhân đầu óc nông cạn. Không đúng, là không nên chấp nhặt với nữ nhân đầu óc nông cạn trong nhà mình. Nhà người ta, nên so đo vẫn phải so đo một chút .

Long Nhị đang muốn nói ra mấy lời, dạy dỗ Phụng Vũ một chút. Nàng ta đã là nương của hai đứa bé, phải đoan trang hiền thực, đừng đem hài tử dạy hư làm cho Long gia mất mặt, nhưng hán còn chưa mở miệng, Dư nương đã cướp lời .

“Nhị gia, ngài xem, tiểu công tử nhà đại gia cũng đã có thể cười ngửa, tiểu tiểu thư của tam gia cũng đã biết kêu cha.”

Long Nhị trong lòng run lên, khóe mắt nhìn thấy Phụng Vũ ở một bên cười trộm, lần này da mặt của hán cũng muốn quắt lại, hán vội vàng đáp:“Đúng vậy, đúng vậy, cuộc sống này trôi qua thật nhanh. Dư nương giúp lão Tam chiếu cố đứa nhỏ, thật sự là khổ cực.” Hán vừa nói vừa trừng Phụng Vũ một cái.

“Không khổ cực, không khổ cực.” Dư nương nói chuyện về mặt thật là thành khẩn.“Nhị gia, mấy ngày nay, lão gia phu nhân ở trong mộng tìm ta. Bọn họ hỏi ta ở trong phủ tình huống thế nào a? Ba đứa con trai đều tốt chứ? Ta đem chuyện trong phủ đều nói hết cùng bọn họ. Lão gia phu nhân đối với những điều khác đều hài lòng, nhưng sự việc Nhị gia liên tục không thành gia này, lại để cho bọn họ luôn lo lắng trong lòng.”

Long Nhị trên mặt cười méo, Dư nương thật sự là càng già càng có chủ ý, cha mẹ của hán đã qua đời nhiều năm còn có thể lo lắng trong lòng, đây là đang diễn tuồng nào thế này?

Có thể cha mẹ không có ở đây, Dư nương tuy là người làm, thực tế lại giống một loại trưởng bối như mẫu thân, Long Nhị lại như thế nào cũng không dám làm trái ý lão nhân gia bà, chỉ đành phải nói:“Dư nương, vậy bà quay đầu lại an ủi một chút cha mẹ ta, Đại ca cùng lão Tam đều đã có con, Long gia dĩ nhiên có sau, ta không vội, không vội.”

Dư nương khịt khịt khịt, xuất khăn ra, nước mắt nói đến là đến. Phụng Vũ ở một bên nhìn xem, thật là bội phục, ngậm vụng trộm cho bà một ngón tay cái.

Dư nương đem tay Phụng Vũ đẩy đến sau lưng, bóp một cái, truyền ý “để cho ta tới”, trong miệng lại đối Long Nhị nói: “Nhị gia a, lão nô biết rõ, nhiều năm như vậy ngài chèo chống Long gia, thật sự là khổ ngài. Hiện tại cuộc sống cũng khá, bên trong bên ngoài cũng thuận lợi, nhưng thể tử của ngài đến cái bóng dáng cũng không có nửa cái, lão nô không có mặt mũi nào đối diện với lão gia phu nhân a, ở đâu còn dám theo chân bọn họ nói cái gì an ủi. Lão nô này đã một bó tuổi, sợ là cũng không chống đỡ được bao nhiêu năm, đến lúc đó nếu như xuống dưới đất gặp lão gia phu nhân, thế mà Nhị gia vẫn chưa lấy vợ, ngài nói xem lão nô làm sao ăn nói với bọn họ đây?”

Long Nhị thanh thanh ho hai tiếng, lại khụ khụ hai tiếng:“Dư nương, bà cũng biết, chống đỡ một cái nhà không dễ dàng, đặc biệt là Long gia chúng ta, kia bên ngoài bao nhiêu người chăm chú nhìn, chờ tóm chỗ bất lợi, hiện nay là tốt hơn so với thời điểm cha mẹ ta vừa rời khỏi nhân gian, nhưng cũng không thể phớt lờ. Việc mua bán to lớn, khắp nơi cũng phải đề tâm, Đại ca hàng năm không có ở đây, chút ít quan hệ trên quan trường ta cũng phải giúp hán chuẩn bị, còn có lão Tam kia.....”

Phụng Vũ vừa nghe đến tướng công nhà nàng, vội hỏi:“ Chuyện này thì có liên quan gì đến Long Tam nhà ta chứ?”

Dư nương rất có khí thế khoát tay chặn lại mọi lời nói, tương đối nghiêm túc hỏi: “Nhị gia, những việc này, cùng việc ngài lấy vợ có cái gì xung đột?”

Long Nhị ghen lời, trong lòng biết Dư nương mềm không thành chuyển sang cứng, hán coi chừng châm chọc, trả lời:“Cái này, không phải là ta không lấy vợ, nhưng việc này cũng có liên quan đến trong nhà..... Dư nương đừng giận, ta là nói, ta phải cẩn thận tìm thật người tốt, nếu không lỡ đâu tìm trúng người dòm ngó gia sản nhà ta, hay là âm mưu kiếm lợi từ Long gia, hoặc là cùng với người ngoài khi dễ Long gia ta, vậy cũng sao được?”

Dư nương tức giận trả lời:“Nhị gia, cái tâm ý này của ngài, so với lão thái bà ta còn lo lắng nhiều hơn. Ta trước không bình luận bản lĩnh của Nhị gia, chỉ là ngài nhìn phu nhân đại gia tính tế hiếu ý, phu nhân tam gia nhiệt tình thiện võ, đến khi nhị phu nhân vào cửa, chị em dâu chiếu ứng lẫn nhau trông nom theo sát, nàng ta còn có thể lật trời kiểu gì?”

Phụng Vũ dùng sức gạt đầu, nhìn Nhị bá kinh ngạc, tâm tình thật sự là tốt.

Long Nhị bị chặn không thoát nên lời, thật lâu mới nói:“Dư nương đối với đại tẩu cùng đệ muội, thật đúng là có lòng tin.”

“Ta đối với Nhị gia cũng rất có lòng tin, nếu là thật sự là cưới thì thành gia, vậy nhất định là phu nương uy chấn, thể hiện tử hiếu.”

“Tất nhiên, tất nhiên.” Long Nhị ngượng ngùng đáp, hán sao có thể nói không phải chứ.

“Nếu là như thế, vậy Nhị gia cũng lo lắng định hôn sự đi.”

Long Nhị mỉm cười, lại cố gắng mỉm cười, sau mới nói :“ Chung thân đại sự, sao có thể nói định là định? Việc này không gấp được, Dư nương yên tâm, ta nhất định cẩn thận chọn người thật tốt.”

“Ngài nên đề tâm chọn cho tốt.” Dư nương càng già càng dẻo dai, tinh thần vô cùng phấn chấn từ trên ghế nhảy dựng lên, động tác cực nhanh loáng cái đã đi ra ngoài, chỉ chốc lát cũng không biết từ đâu lấy ra một cái ống trúc to tới, bên trong chứa đầy họa trục.

Nụ cười trên mặt Long Nhị thiếu chút nữa rụng mất, hán nghe thấy Dư nương nói:“Bên trong đây đều là những cô nương tốt ngàn người chọn một, ta đều nhìn qua, luận dung mạo, luận nhân phẩm, luận tuổi tác, luận gia cảnh, đều là rất tốt. Nhị gia chỉ đề ý cẩn thận lại lựa chọn. Nhìn trúng cô nương nhà ai, ta lập tức an bài đi cầu hôn.” Bà nói xong, lại móc ra một trang giấy, đưa tới trong tay Long Nhị:“Năm nay nhất định là không kịp, những ngày này đều là

ngày đẹp sang năm, gã cưới khai trương làm hỉ sự vô cùng may mắn, Nhị gia chọn xong cỗ nướng, lại định ngày làm hôn sự luôn đi. Nên chuẩn bị kỹ càng một chút, ta lúc nào cũng có thể an bài tốt.”

Long Nhị lần này thật sự không cười được, hần thuận miệng đáp tốt, còn nói thư lâu còn có vài phần hồ sơ khẩn cấp phải xử lý, sau đó cực nhanh chạy trốn chết.

Dư nương đuổi theo ở phía sau hần kêu:“Nhị gia, tiệc trà xã giao ngày mai, Nhị gia nhất định phải tới a!”

Phượng Vũ nhìn thân thể Long Nhị cứng đờ, bước chân tăng nhanh, không khỏi cười sặc sụa, trong lòng suy nghĩ, Nhị bá mỗi lần thoát thân đều dùng có “bận bịu” này, thật sự là thật không có ý tứ. Nàng đánh cuộc, ngày mai Nhị bá nhất định cũng rất bận bịu.

Ngày hôm sau, Long Nhị quả nhiên bề bộn nhiều việc. Hần nói trong đêm qua nhận được tin thuộc hạ đến báo, nói việc làm ăn ở Lâm thành xảy ra chút phiền toái, hần phải tự mình đi xử lý, cho nên không thể cùng các thiên kim thường trà nói chuyện. Hần cố ý lên tiếng chào hỏi, xem như dặn dò cho Dư nương, sau đó lên xe ngựa, vội vàng đi ra khỏi thành.

Việc này rơi vào trong tai Phượng Vũ, lại làm cho nàng một hồi cười to. Nàng thật sự là hiểu kỳ, Nhị bá nhà nàng như vậy, cuối cùng rốt cuộc sẽ rơi xuống trong tay cái dạng cô gái gì a.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tâm Tư Nhớ Thương Càng Muốn Trêu Chọc

Long Nhị tại Lâm thành trốn liền một lúc mười ngày.

Đối phó loại tình huống trước mắt này, liền như đàm phán mua bán, nên rèn sắt khi còn nóng thì nhanh nhẹn gấp rút, nên kéo dài thì phải kéo dài, đối với chuyện quan hệ với người cũng vậy, kéo dài thật lâu, hăng hái nhiệt tình đi qua, dần dần mất tinh thần, là cách xử trí rất tốt.

Cho nên Long Nhị đã tính toán, nghĩ tới mấy vị thiên kim khuê tú kia đến cửa không thấy được hần, quán không được người, trải qua thời gian lâu một chút, mất đi nhiệt tình, cũng sẽ không phiền phức như vậy. Không bị các nàng quán đến đáng sợ, Dư nương cũng sẽ không được cô vũ, vậy cuộc sống của hần cũng sẽ khá hơn một chút.

Hần phái người thăm dò, nghe được vài ngày gần đây mọi người tựa hồ cũng an phận , vì vậy Long Nhị thu thập hành lý hồi phủ.

Trên đường xe ngựa đi qua cái rừng trúc kia, Long Nhị đẩy rèm cửa sổ xe ra nhìn ra phía ngoài, lại nhìn thấy trong trúc đình xa xa kia có một người đang ngồi.

Long Nhị gấp rút kêu phu xe chạy chậm một chút. Phu xe Ngưu Hiệp nghe lệnh, kéo dây cương, xe ngựa chậm rãi chạy qua trước trúc đình, Long Nhị nhìn kỹ, người ngồi trong đình kia, đúng là Cự Mộc Nhi.

Cự Mộc Nhi một thân áo vải màu thâm, tựa hồ là vải bông, có chút dày, cổ áo dựng thẳng, che phủ cực kỳ chặt chẽ. Xem ra nàng thật đúng là thể chất yếu ớt, mặc dù đã là cuối mùa thu, hai ngày này khí trời đột nhiên lạnh chút ít, nhưng cũng không đến mức mặc thành như vậy.

Long Nhị trong lòng khê hừ, mặc dù nàng là một cô gái yếu đuối, cũng không thể cảm thấy nàng đáng thương. Hần không có cảm giác mình cùng một cô nương như vậy so đo có cái gì không đúng, nên biết, ngoại trừ giữa người trong nhà không được tự nhiên lắm, hần thật đúng là chưa từng có kinh ngạc vì một cô gái không liên quan như vậy.

Cự Mộc Nhi một mình lẳng lặng ngồi ở trúc đình kia, nghe thấy tiếng vang xe ngựa, nàng tựa hồ có chút cao hứng, hơi nghiêng đầu nghiêm túc nghe, sau đó lộ ra mỉm cười. Nàng cười rộ lên, cả người lộ ra tầng hào quang.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, Long Nhị cứ nhìn Cự Mộc Nhi như vậy. Hần thấy nàng hít sâu mấy hơi, trên mặt lộ ra vẻ mặt vui vẻ, tựa hồ là nghe thấy được cái gì đó cực hay. Long Nhị theo bản năng cũng làm theo hít sâu vài ngụm, hần chỉ nghĩ thấy được hương vị bùn đất cùng rừng trúc, cũng không nghe thấy cái gì hay.

Xe ngựa càng lúc càng xa, trúc đình cùng Cự Mộc Nhi biến mất ở trước mắt.

Long Nhị buông rèm xuống, xoay người an tọa trong xe, hần cảm giác, cảm thấy chính mình phải làm vài thứ, nhưng là nên làm cái gì đây?

Xe ngựa chạy nhanh hơn, lúc đến cửa thành, Long Nhị đột nhiên hô một tiếng “Dừng xe”.

Phu xe Ngưu Hiệp cùng Lý Kha cười ngựa đi theo giắt này mình.

Long Nhị nhảy xuống xe, nói với bọn họ:“Các người ở đây chờ ta, ta một hồi nữa sẽ trở lại.”

Lý Kha vừa muốn nói chuyện, Long Nhị chỉ vào hắn “Người cũng ở đây chờ.” Lý Kha được lệnh, cầm miệng đứng ở tại chỗ.

Vì vậy Long Nhị điểm mũi chân một chút, biến mất trước mặt Nguru Hiệp cùng Lý Kha. Nguru Hiệp lúc này cẩn thận hỏi Lý Kha: “Lý gia, Nhị gia là muốn đi giải có phải không?”

Lý Kha đáp: “Không biết.”

Nhưng trong lòng hắn nhột gay gắt a, thật muốn biết Nhị gia đi làm sao. Hắn cảm thấy không phải là đi giải, nhưng đến tột cùng là đi làm sao rồi? Thân là một cận vệ nghiêm túc lại nghiêm chỉnh, hắn cũng có một bụng bát quái, đúng là hắn không dám làm tới cùng.

Lòng hiếu kỳ thật sự là quá đã thương người !

Long Nhị đi đâu rồi?

Vấn đề này trong lúc Long Nhị nhảy về hướng trúc đình bên đường cũng suy nghĩ minh bạch. Hắn phải đòi lại khoản nợ cũ! Không thể để cho nữ nhân kia sống thoải mái được, nằng lẹ ra về mặt an tường vui vẻ như vậy, quả thực là đánh cho một quyền nặng nề vào tim hắn.

Hắn bị một đám nữ nhân gây phiền cho người khác cuốn lấy đến mức thở không ra hơi, lại bị lão nhân trong nhà thúc giục ép cưới, cuối cùng huyền não đến mức có nhà mà không về được, những thứ này đều là vì cái gì? Là vì nằng! Tất cả đều là nằng làm hại!

Long Nhị hắn đúng là một nhân vật hô phong hoán vũ, hắn khụ một tiếng, phía dưới bao nhiêu lão bản cửa hàng cũng phải lo lắng coi chừng, chỉ cần hắn thay đổi nét mặt, mà ngay cả quyền quý trong kinh cũng phải ước chừng ý tứ của hắn. Hiện tại chỉ là một nữ nhân gây khó khăn lại mù mắt, lại ép cho hắn phiền phức gần chết, ngấm vụng trộm động tay chân, hắn bị mất mặt mũi, chột vật trốn đi, nếu như hắn không dạy dỗ nằng, buổi tối làm sao có thể ngủ ngon?

A, hắn rốt cục minh bạch nguyên do hắn ngủ không ngon.

Long Nhị rất nhanh lặng yên không một tiếng động đến trúc đình.

Bốn bề vắng lặng, hắn đứng ở ngoài đình, lẳng lặng nhìn Cự Mộc Nhi một hồi. Cự Mộc Nhi một mình ngồi, tựa hồ là thật vui vẻ.

Long Nhị hít lại mắt, nghĩ tới phải làm như thế nào đối phó nằng mới tốt? Nhưng hắn là người có thân phận, không thể giống như Đinh Nghiên San, tìm chút ít du côn lưu manh làm khó dễ một cô nương, hắn không muốn làm tổn hại phong nhã, lại muốn làm cho nằng khóc không ra nước mắt.

Ánh mắt Long Nhị rơi vào trượng trúc trong tay Cự Mộc Nhi. Trượng trúc kia chính là cái cây hắn lần trước nhìn thấy. Giờ phút này nằng ngồi yên, trượng trúc để ở một bên, cũng không có nắm ở trong tay. Mặc dù trượng trúc cách tay của nằng rất gần, nhưng Long Nhị nắm chắc có thể thần không biết quỷ không hay lấy nó đi.

Hắn thật đã làm như vậy.

Hắn len lén , một chút thanh âm cũng không có, khe khẽ trộm trượng trúc đi.

Cự Mộc Nhi không cảm giác chút nào, vẫn như cũ ngơ ngác ngồi ở đó, ngây ngốc ngửi hương vị bùn đất cùng rừng trúc mà Long Nhị một chút cũng không thích, nghe tiếng vang gió thổi rừng trúc sột soạt. Nằng cái gì cũng không nhìn thấy, những tiếng vang nho nhỏ này hòa với những mùi vị trong không khí, là chứng minh nằng vẫn tồn tại, nằng cảm thấy mình coi như may mắn, mình còn có thể ngủ, còn có thể nghe.

Long Nhị hoàn toàn không lý giải được thú vị cuộc sống một người mù, hắn đứng ở bên cạnh chờ, chờ xem vẻ mặt của Cự Mộc Nhi khi phát hiện trượng trúc không thấy đâu, chờ xem nằng không có trượng trúc thì đi đường làm sao.

Nhưng Cự Mộc Nhi kia liên tục ngồi bất động, điều này làm cho Long Nhị suýt nữa mất kiên nhẫn, hắn thật muốn hô to một tiếng: “Cô nương, trượng trúc của cô ở đâu rồi?”

Nhưng hắn không thể làm như vậy, hắn không thể để cho Cự Mộc Nhi biết là hắn trộm cầm trượng trúc của nằng, hắn liền làm cho nằng cái gì cũng đoán không được, sau đó nghi hoặc sợ hãi.

Chợt có người đi đường bước qua, Long Nhị liền ẩn thân vào trong rừng, ẩn dấu tung tích, đợi đến khi không có người trở ra nhìn chằm chằm Cự Mộc Nhi.

Đợi thật lâu, Cự Mộc Nhi rốt cục ngồi đủ rồi, nằng lấy tay sờ hướng trượng trúc, chuẩn bị về nhà. Nhưng sờ rồi lại sờ, lại không sờ thấy cái gì. Trong đầu nằng có chút khó hiểu, duỗi tay dài hơn một chút tiếp tục sờ, nhưng cũng không sờ được gì, những nơi bên cạnh có thể đụng tay đến đều sờ hết, nhưng vẫn không có gì cả.

Sắc mặt Cự Mộc Nhi thay đổi, Long Nhị nở nụ cười.

Cự Mộc Nhi đứng lên, có chút kinh hoảng, nằng lấy lại bình tĩnh, dè dặt tìm khắp cả đình một vòng, xác thực là không có. Động tác của nằng chậm chạp, cử chỉ coi chừng, Long Nhị nghĩ đây là phòng ngừa chính mình ngã xuống hoặc là bị đập đầu vào đâu đó đây.

Hắn thấy trên mặt nàng hiện ra khủng hoảng, cảm thấy thật sự là cao hứng. Sớm biết rằng như vậy, cũng không nên thỉnh nàng ăn cái gì com, xem nàng có quắp đôi bụng không bằng xem nàng không có trượng trúc lo lắng hải hùng mới thư thái a.

Cư Mộc Nhi lúc này lại ngồi xuống, nàng đột nhiên nói:“Người đi ra đi.”

Long Nhị sững sờ, thiếu chút nữa theo bản năng đi lên phía trước, sau lại nghĩ ra không đúng, nàng không thể nào nhìn thấy mình.

“Ta nghe được tiếng của người.” Cư Mộc Nhi lúc này trên mặt đã khôi phục trấn định:“Người cảm trượng trúc của ta, lại không làm tổn thương ta, là có dụng ý gì, không bằng đi ra nói chuyện. Ta đã nghe thấy người, không nên lại ân thân không cần thiết.”

Nàng nói cực tự tin khẳng định, Long Nhị thiếu chút nữa là tin. Trong lòng hắn trong nháy mắt kinh ngạc, nhưng hắn bỗng nhiên nghĩ đến, lúc trước nàng chính là lừa hiện thân Lý Kha như vậy, chính mình còn phân tích qua nàng không thể nào có thể nghe được, hôm nay giao đầu một lần, không ngờ thiếu chút nữa lại tin lời nàng nói.

Hắn không đi ra, tuyệt không đi ra ngoài, xem nàng có thể làm sao?

Cư Mộc Nhi ngồi một hồi lâu, không có thấy bất kỳ động tĩnh gì, nàng thở dài thật dài, hỏi:“Chơi giấu đồ thật thú vị như vậy sao?”

Long Nhị cảm thấy rất thú vị, so với cùng những thiên kim khuê tú kia nói chuyện còn thú vị nhiều hơn.

Hơn nữa hắn không tin Cư Mộc Nhi có thể biết có người ẩn thân ở một bên, hắn biết rõ nàng là giả hoạt, hắn đã lĩnh giáo qua. Cho nên hắn xác định giờ phút này nàng tuy là trấn định, thực tế lại là không thể làm gì, cho nên hắn càng vui vẻ hơn.

Chưa từng có người có thể cho Long Nhị gia hắn khó coi còn có thể toàn thân mà lui, người người đều biết Long Nhị hắn có cừu oán tất báo tuyệt không nương tay. Vốn là theo lý thuyết, đối với một cô nương hắn không nên đến chết cũng cần không tha như vậy, nhưng cho tới bây giờ còn không có cô nương nào trêu chọc qua hắn như vậy, cho nên Long Nhị cảm thấy, Cư Mộc Nhi này so với những người tính kế đàn ông khác càng làm cho hắn dễ ý. Cho nên giờ phút này thấy nàng kinh ngạc, trong nội tâm hắn cảm giác thật sự rất vui sướng.

Cư Mộc Nhi nói xong lời này, không đợi được động tĩnh, vì vậy nàng đứng lên, lạnh lùng nói một câu:“Trượng trúc kia liền tặng cho người chơi đi.” Lúc nàng nói lời này, trên mặt lộ vẻ tức giận.

Long Nhị ở một bên nhìn xem, không khỏi chột nhú mày, ơ, còn biết phát giận đây.

Cư Mộc Nhi nói xong, vịn lan can trúc đình, từ từ đi ra khỏi đình, sau đó từng bước một mà bước, hướng về nhà mà đi. Nàng không quay đầu lại, không có ngừng bước nghe động tĩnh mọi nơi, nàng chỉ là rất nghiêm túc đi đường.

Long Nhị đi theo nàng một đoạn, nhìn nàng đi thật dễ dặt nhưng vẫn bị trượt chân vài cái, suýt nữa ngã, nhưng lần nào cũng không ngã xuống, điều này làm cho hắn có chút tiếc nuối. Về sau có một vị nam tử lớn tuổi tới đây gọi nàng, Long Nhị nghe được nàng gọi ông ấy là “Cha”, liền biết người này chính là Cư Thắng.

Cư Mộc Nhi cùng Cư Thắng nói làm mất trượng trúc, khi về thì đã muộn. Cư Thắng lớn giọng nói làm thế nào lại không cẩn thận như vậy, lần tới ông làm cho nàng thêm cây mới. Hai cha con nàng liền cùng nhau trở về nhà.

Long Nhị theo tới đây, nhìn không thấy vẻ mặt Cư Mộc Nhi nữa, cũng liền chạy trở về xe ngựa. Hắn lúc này thở ra, trong lòng thống khoái, nụ cười cũng có. Điều này làm cho Ngưu Hiệp cùng Lý Kha rất là ngạc nhiên.

Trở lại Long phủ, Ngưu Hiệp kéo Lý Kha đến một bên nhỏ giọng hỏi:“Lý gia, Nhị gia mới vừa đi giải hồi lâu, khi trở về mặt mũi như đảo qua khói mù, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều, có phải là bị tảo bón hay không?”

Lý Kha quýnh lên, không đáp, quay người đi.

Đi hai bước lại quay đầu trở lại, vỗ vỗ vai Ngưu Hiệp nói:“Đại Ngưu, lòng hiếu kỳ nên ngăn chặn thì phải ngăn chặn, người nhìn ta, học một chút.”

Ngưu Hiệp gãi gãi đầu, chỉ thấy mặt nhìn không ra Lý gia có ngăn chặn lòng hiếu kỳ a, đây là lời khuyên kiểu gì vậy?

Lý Kha lại vỗ vỗ vai của hắn, lời nói thâm thúy:“Lòng hiếu kỳ sẽ gây họa.”

Ngưu Hiệp lại vỗ đầu, phải không?

Long Nhị hỏi phủ liền phải nghe Dư nương nói, hắn đi mấy ngày nay, có mấy lão bản tiệm thuốc đưa lễ đến, đều là chút thuốc bổ. Dư nương hỏi thăm một chút, là mấy thiên kim khuê tú ngấm vụng trộm phó thác, mấy vị kia thật là có lòng, thấy Long Nhị ngày đêm vất vả, gấp rút làm nhanh, có đưa lễ đến, dùng nói bên ngoài quan tâm.

Long Nhị nhíu mi, quay đầu cho Lý Kha đi ra phố phường hỏi thăm một chút, bất luận đang đồn những thứ gì, đều phải báo trở lại.

Lý Kha trong lòng biết lần này lừa gạt không được, đành phải đi ra ngoài hỏi thăm trở lại báo. Nói là hiện tại trên phố đồn đãi, nói Long Nhị gia là yêu tiên như mạng hẹp hỏi mang thù tính tình không tốt, còn có hắn không gần nữ sắc, nguyên nhân chậm chạp không cưới một là yêu thích nam sắc, hai là nhất định sẽ có bệnh không tiện nói ra.

Long Nhị nghe xong thì đứng hình, những cô gái không dò la được hán đến cùng có phải là thích nam sắc hay không, đành phải ra tay từ bệnh không tiện nói, cho hán bồi bổ thân thể sao?

Hoang đường cực độ! Thật sự là những nữ nhân ngu ngốc lại không đầu óc.

Hán sẽ lấy các nàng mới là lạ! Lấy về nhà để cho các nàng ngày ngày nhớ kỹ theo như những lời đồn nho nhỏ cho hán bồi bổ thân thể, vậy không phải là chứng thực hán “không được” đã nhiều năm sao?

Nhưng Long Nhị lại không nghĩ tới, việc này vẫn chưa xong. Qua mấy ngày, lại có lão bản tiệm thuốc tặng lễ đến, lần này tặng chính là thuốc hay thông ruột nhuận tràng.

Thuốc vừa đưa đến, mặt Long Nhị liền đen. Sắc mặt kia, không phải thật sự là giống mặt táo bón sao?

Bệnh không tiện nói ra còn dễ tính, lần này rửa hán “đi” không ra cứt là có ý gì?

Long Nhị gia nổi giận!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ăn Miếng Trả Miếng – Lưỡng Bại Câu Thương

Một ít gói thuốc được gói cực kỳ tinh mỹ, nhưng lại giống châm đâm vào mắt Long Nhị. Hán thật sự kìm nén một bụng hỏa, muốn phát tác lại không biết xả hướng nào mới tốt.

Mặt đen lại Long Nhị gia bức bối tận hai ngày, cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Về phương diện khác, Long Nhị trở về mấy ngày nay, không ngừng có người tặng thuốc bổ đến đây, đưa tiền bạc cũng tới. Các đại gia cân nhắc chỗ tốt việc sửa chữa lại đường đông, bắt đầu hướng Long Nhị gia bày tỏ, muốn xin cái danh này.

Đầu óc Long Nhị về những chuyện này cực kỳ rõ ràng. Nhà ai là cái quan hệ lợi hại gì, ai tiền bạc có thể thu, ai chỗ tốt không thể đụng, đối với người nào nhà nên đỡ thì đỡ, đối với nhà người nào nên thị uy, hán đều tính kế tốt.

Theo như chủ ý đã định trước, Long Nhị đồng ý trao quyền cho hai nhà, đem chuyện sửa phở thêm mái che phân công rõ ràng, làm cho hai nhà kia bên nào cũng có chỗ tốt, hài lòng mà về.

Bởi vì mất thấy cửa ải cuối năm đã gần kề, các cửa tiệm làm ăn trên đường đông đều đông khách, để không ảnh hưởng đến việc mọi người mua bán, Long Nhị đem chuyện sửa phở định vào đầu xuân năm sau, cũng muốn cầu xin năm trước kia hai nhà đem sửa chữa lại khoản tính toán, phải cần nguyên liệu, nhân lực chờ khắp các phương diện chuẩn bị tốt mới bắt đầu, hai nhà kia đương nhiên cũng là nghiêm túc đáp ứng.

Khi an bài sửa phở xây mái che, Long Nhị lại nghĩ tới Cự Mộc Nhi.

Hán quyết định lại đi trộm nàng một cây trượng trúc, bởi vì hán cho rằng, hán bị phở phường đồn đãi khó nghe như thế, cũng là do nàng ban tặng.

Hành vi như bọn đạo chích vậy không phải là cái chuyện thể diện gì, chuyện này Long Nhị trong lòng hiểu. Đi trộm một cái trượng trúc của manh nữ cũng không vinh quang gì, cho nên hán không có ý định để cho người khác biết.

Long Nhị không mang theo tùy tùng hộ vệ, một mình cưỡi ngựa, ra khỏi cửa Nam Thành, thẳng đến rừng trúc mà đi. Đến trúc đình, chứng kiến một đôi vợ chồng nhà nông đang nghỉ chân ở đó, trong đình cũng không có thân ảnh của Cự Mộc Nhi.

Long Nhị vỗ vỗ con ngựa, tiếp tục đi về phía trước, một đường đi tới quán rượu Trại Trạch. (quán rượu Trại Trạch là quán rượu của nhà chị nữ chính mở, chương trc edit thiếu, sorry mọi người)

Quán rượu Trại Trạch cách phía nam kinh thành năm dặm, từ vào thành cần phải trải qua đại lộ quẹo vào duy nhất một cái ngã ba đường mòn, liền có thể thấy quán rượu Trại Trạch.

Quán rượu Trại Trạch cũng không lớn, bốn cái bàn, hai tiểu nhị làm việc cộng thêm Cự phụ chính là toàn bộ nhân thủ. Cửa hàng bán rượu là chính, còn có bán chút thức ăn nhắm rượu, thịt nướng, bánh bao mì sợi làm món chính.

Quán rượu Trại Trạch bán rượu rất có tiếng, vài cái tửu lâu lân cận trong thành đều mua rượu chỗ Cự phụ, cho nên quán rượu chủ yếu dựa vào cung cấp rượu cho các tửu lâu mà sống, thực khách đến tiệm ăn cũng không nhiều.

Đằng sau quán rượu Trụ Trạch chính là trạch viện nhà ở. Sân nhỏ tổng cộng có ba gian, gian thứ nhất hợp với quán rượu, là nơi hai tiểu nhị ở, một là để giữ quán, hai là dùng để cất trữ một ít vật tư. Gian thứ hai là chỗ ở của Cự Mộc Nhi, còn kiêm là kho hàng chung cất rượu. Gian thứ ba tiểu viện mới là chỗ ở của Cự Mộc Nhi.

Long Nhị sớm đã từ tin tức Lý Kha thăm dò trở về biết sắp xếp hết thảy, vì vậy hắn cười ngửa trực tiếp vào rừng cây, tìm cái cọc đem ngựa cột chắc, sau đó một mình lặng lẽ ẩn vào hậu viện quán rượu Trụ Trạch, nhảy vào trong tiểu viện Cự Mộc Nhi ở.

Sân nhỏ của Cự Mộc Nhi rất yên lặng, chung quanh dựng lên rào chắn cọc gỗ cao thô, trước sau cũng không có cái gì khác, trải qua một cái đường mòn, mới có khác quê nhà.

Long Nhị nhìn nhìn khắp mọi nơi, sau đó giống như trộm chui vào quan sát phòng ở của Cự Mộc Nhi. Trong tiểu viện này có ba gian phòng. Một gian phòng ngủ, bài trí rất đơn giản, một giường một án một tủ, không có những vật khác.

Một cái khác là thư phòng, ba mặt tường kê tủ, bày đầy sách, bên cửa sổ có một cái án thư, trên án xếp văn phòng tứ bảo, trong phòng cũng không có bài trí dư thừa gì.

Trông thấy một phòng sách này, Long Nhị ngẩn người, hắn đột nhiên nghĩ tới manh nữ này trước khi hư mất, là người thích xem nhiều sách a. Không hiểu tại sao, trong lòng hắn càng chận.

Còn có một gian phòng phòng, cửa sổ mở ra, Long Nhị ở trước cửa sổ nhìn nhìn, là một cầm án, trên mặt bày biện cầm. Một bên trên tường cũng treo ba cây cầm, còn có một cây tỷ bà, một bả tranh. Bên kia tường có một tủ sách nhỏ, bên trong cũng để đầy sách. Vô luận là phòng đàn này hay là thư phòng kia, tất cả đều quét dọn sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi.

Long Nhị dạo qua một vòng, không nhìn thấy Cự Mộc Nhi, điều này làm cho hắn rất thất vọng, hắn đường xa mà đến, có ý nghĩ khi dễ nàng một chút, tìm xem việc vui, xua tan tức giận, tại sao nàng lại không có ở đây?

Long Nhị tức tối phỉ phỉ đang muốn đi, chợt phát hiện trên tường trong tiểu viện này có đóng đinh cố định dây thừng thô, Long Nhị không biết đây là dụng ý gì, hắn đi theo sợi dây thừng đến cửa sau, phát hiện chỗ đó cũng cột một cái dây thừng thô.

Long Nhị hiếu kỳ, hắn quay lại nhìn nhìn, phát hiện dây thừng thô này dọc theo cửa sau vòng quanh rào chắn trói lại một vòng, lại thông tiếp vào trong rừng. Dây thừng kéo dài từ thân cây này đến thân cây nọ, cũng không biết là chăng lên làm cái gì.

Long Nhị đi theo dây thừng, đang di chuyển, hắn phát hiện sự kỳ hoặc bên trong. Sợi dây thừng này không phải là làm vòng vây ở trong rừng cây, mà là một cái lộ dẫn, lộ dẫn dành cho người mù.

Long Nhị xác định được chuyện này, là bởi vì hắn đi theo dây thừng đi thẳng, đi tới một cái bờ sông nhỏ trong rừng, gặp được Cự Mộc Nhi đang ngồi ở bên bờ sông trên một cái kê gỗ.

Nàng ngồi ở đó, cầm trong tay một quyển sách. Nàng cũng không có đọc sách, nàng mất mùi, đương nhiên xem không được. Nàng chỉ là cầm lấy, ngón tay vuốt trang sách, nghiêng lỗ tai tựa hồ đang nghiêm túc lắng nghe.

Long Nhị cũng theo bản năng nghiêng tai nghe theo, hắn nghe thấy tiếng nước sông chảy xuôi vang lên mỏng manh, nghe thấy tiếng lá cây bị gió thổi qua kêu sột soạt, còn nghe thấy được âm thanh Cự Mộc Nhi lật trang sách.

Long Nhị nhếch miệng, thầm nghĩ nàng đã không nhìn thấy, lật sách là có ý gì, chỉ là hành động phí công an ủi bản thân.

Hắn nhìn về mặt Cự Mộc Nhi, thấy nàng tựa hồ rất sung sướng. Hắn nhíu mày, nàng sung sướng, hắn cũng không cao hứng. Ngẫm lại mình bị người khác truyền đi lời đồn không tốt như vậy, ngẫm lại những thiên kim khuê tú kia vẫn còn đang quần lấy hắn, lại nghĩ đến ánh mắt Dư nương mong đợi, hắn đã cảm thấy đầy hết thảy đều là do Cự Mộc Nhi làm hại.

Quá khứ mọi người cũng chỉ đồn hắn tham tiền hẹp hòi mà thôi, hắn cảm thấy đây không phải là chuyện xấu, mà lại còn có hiệu quả uy hiếp người khác, để cho người khác không nên có yêu cầu gì chiếm tiện nghi của hắn. Nhưng bây giờ lan truyền hắn đồng tính hoặc là có bệnh không tiện nói ra, còn có tật xấu táo bón chết toi kia nữa, hắn liền không thoải mái, đây không phải là để cho người khác chê cười hắn sao?

Nói tóm lại, tất cả đều là do Cự Mộc Nhi sai.

Long Nhị nhìn Cự Mộc Nhi sờ soạng nhất lấy một khối cục đá nhỏ bên cạnh ném về phía trước, ném vào trong nước “tôm” một tiếng, sau đó nàng nờ nụ cười, lại nhặt thêm một tảng đá ném qua, lại là thanh âm “tôm” vang lên.

Cự Mộc Nhi một mình chơi đến cao hứng, Long Nhị lại cảm thấy nàng ngu đần, trong lòng hắn “hừ”, thầm nghĩ nàng thật sự là nhảm chán cực độ.

Hắn cứ muốn không cho nàng cao hứng, phải làm sao cho nàng sợ hãi mới tốt.

Long Nhị trông thấy trượng trúc mới của Cự Mộc Nhi tựa ở bên cạnh chỗ nàng ngồi, hắn nhẹ mũi chân một chút, thi triển khinh công, lặng lẽ nhảy tới, dùng chân câu đi trượng trúc kia, trượng trúc bay lên, hắn nắm ở trong tay, nhẹ nhàng linh hoạt lại nhảy lên trên một thân cây.

Hắn xẹt qua bên cạnh Cự Mộc Nhi, mang theo một trận gió nhẹ nhàng linh hoạt. Cự Mộc Nhi đang chuẩn bị vứt một tảng đá nữa, lại cảm thấy bên cạnh có hơi thở lưu động. Nàng sợ hết hồn, nụ cười cứng ở trên mặt, rồi sau đó nhanh chóng sờ hướng vị trí trượng trúc, phát hiện cái gì cũng sờ không thấy.

Cư Mộc Nhi bị hù dọa nhảy dựng lên, cả kinh kêu lên:“Là ai?”

Long Nhị cảm lấy trượng trúc ở trên tầng cây cười không ra tiếng, trong lòng hấn dương dương đắc ý, như hải tử bình thường lớn lối sau khi thực hiện được trò đùa dai. Về mặt nàng bối rối bất lực làm cho hấn bốc hơi hết những bức mình mấy ngày trước tích tụ, tâm tình bắt đầu cởi mở, hấn nghĩ tới:“Không nói cho người biết, hù chết người.”

Cư Mộc Nhi cắn môi nghiêm túc lắng nghe, lại nghe không thấy chung quanh có âm thanh người nào đó hoặc là động tĩnh qua lại. Sắc mặt nàng trắng bệch, bị hù dọa không nhẹ. Nàng theo bản năng ôm sách vào trong ngực, ngăn cản trước ngực.

Long Nhị trêu chọc nàng đang cao hứng, phiêu phiêu nhảy xuống, nhặt mấy hòn đá phân vãi hướng ném vào trong nước, rơi xuống nước có xa có gần, nghe không ra vị trí.

Cư Mộc Nhi bị âm thanh tảng đá rơi xuống nước hù dọa co rút vai lại, nàng không nói gì, nhưng lại nhanh chóng nghiêng đầu loạng choạng chạy về phía cái cây gần đó, mò tới dây thừng thô vòng quanh cái cây, nàng cắn răng, vịn sợi dây thừng một đường chạy như điên, hướng về nhà mà trốn.

Tốc độ nàng chạy trốn cũng không nhanh, lao đảo, chật vật không chịu nổi.

Long Nhị không tiếng động cười to, đang nghĩ xem có nên chặt đứt sợi dây thừng cho nàng vịn hay không, để cho nàng càng hoảng loạn? Ngẫm lại thôi, giữ lại việc vui này lần tới chơi nữa.

Hấn vừa lòng thỏa mãn, vuốt vuốt trượng trúc ở trong tay vài cái, sau đó đi vào cánh rừng, tìm được ngựa của hấn, vô cùng cao hứng đi về nhà.

Liên tiếp mấy ngày, Long Nhị đều phái người thăm dò động tĩnh của Cư Mộc Nhi, nghe thấy nàng mấy ngày đóng cửa không ra, trốn ở trong nhà, hấn liền vui vẻ phải cười ha ha. Cảm lấy trộm được hai cây trượng trúc từ nàng kia vuốt vuốt, thật là vui vẻ.

Ngày hôm đó, thám tử báo lại, nói Cư Mộc Nhi ngã bệnh, Vân Thanh Hiền đến thăm. Long Nhị không cho là đúng, nhưng mà nghĩ tới gia đình Vân Thanh Hiền cũng không phải là cái nhân vật gì dễ chọc, cũng không biết lần này Đinh Nghiên San cùng tỷ tỷ của nàng ta sẽ đối phó Cư Mộc Nhi này như thế nào?

Lại đợi thêm mấy ngày, nhưng không phản ứng, thám tử nói Đinh Nghiên San đi qua Vân phủ, chắc là thăm Đinh Nghiên Hương đi, lúc rồi đi về mặt nàng không thuận, sau liền ở trong Đình phủ đóng cửa không ra, không có động tĩnh. Cư Mộc Nhi bên kia khỏi bệnh rồi, lại bình thường đi ra ngoài hoạt động.

Long Nhị vừa nghe, có chút thất vọng, Cư Mộc Nhi này nhanh như vậy liền vượt qua ngày khó khăn rồi sao? Kia không được!

Hấn cân nhắc một chút, gọi Lý Kha đến, đem hai cây trượng trúc kia lấy ra, dẫn dò hấn đưa đến cho Cư Mộc Nhi.“Người đã nói nghe nói nàng bị bệnh, cho nên ta chuẩn bị phần lễ mọn này tặng nàng, chúc nàng sớm ngày Khang phục.”

Thực tế lời Long Nhị muốn nói là, chính là Long Nhị hấn đang khi dễ nàng đây, nàng gọi hấn một thân trà, nàng buộc hấn sửa phổ xây mái che, nàng bài bố một đám nữ nhân đến quần hấn. Hừ, chuẩn bị tâm lý thật tốt để tiếp chiêu đi.

Lý Kha nhìn hai cây trượng trúc kia, mặt xanh ròn, màu sắc kia sợ là cùng trượng trúc cũ không sai biệt lắm.

Lễ vật mắt mắt như vậy sao lại muốn phái hấn một hộ vệ cao cấp anh tuấn tự tay tặng a, hấn cũng có sĩ diện chứ bộ. Hơn nữa thứ này vừa nhìn cũng biết không phải là quà an ủi, không phải là châm chọc người ta là người mù sao.

Lý Kha tâm bất cam tình bất nguyện , nhưng là chủ tử có lệnh, hấn vẫn phải làm theo, vì vậy muối mặt mà đi.

Đưa xong lễ vật trở lại, Long Nhị lập tức gọi hấn vào thư lâu, hỏi:“Manh nữ kia nhận sao?”

“Nhận.”

“Nàng nói như thế nào?”

Lý Kha vò đầu:“Cư cô nương cái gì cũng không nói.”

“Cái gì cũng không nói?” Long Nhị nhũ mày:“Phải có chút phản ứng gì chứ, nàng là cái vẻ mặt gì?”

Lý Kha đáp:“Cư cô nương sờ sờ trượng trúc, sừng sột một hồi, sau đó thờ dài một hồi, xoay người vào sân nhỏ, còn đóng cửa lại.”

“Thờ dài?” Long Nhị sờ sờ cái cằm, hấn đoán rằng nàng phải tức giận để ý, lại không ngờ tới là thờ dài. Nàng thờ dài tức giận cái gì?

Qua hai ngày, người gác cổng báo lại, nói một tiểu cô nương bán hoa mang đến một phần lễ, nghe nói là Cư Mộc Nhi cô nương đưa cho Nhị gia . Tiểu cô nương kia lưu lại đồ liền đi, người gác cổng mang thứ đó đưa cho Lý Kha, Lý Kha lại đem đồ giao cho Long Nhị.

Đó là một vật dùng túi vải bao lại, Lý Kha theo ý Long Nhị mở túi vải ra, đập vào mắt rõ ràng là một thanh kiếm.

Long Nhị lập tức bắt đầu mất hứng, người người đều biết Long Nhị hẳn không biết âm luật, chỉ yêu ngân phiếu, không có tên nào đui mù thỉnh hẳn phẩm cầm luận cầm, càng không có người nào tặng lễ vật tức chết người này đến.

Cư Mộc Nhi lại tặng đồ chơi này tới đây, là đang châm chọc hẳn sao?

Lý Kha dè dặt nói: “Nhị gia, nơi này còn có tờ thư nhỏ.”

Long Nhị đưa tay đoạt lại, lần này vừa nhìn, cả mặt đều biến đen. Trên tờ giấy có tám chữ: “Tập cầm đường tính, bớt nhàn giải lo.”

Những chữ này bút pháp ưu nhã, nhưng nét bút có chút lệch lạc, giống như là che mắt mà viết. Long Nhị trong lòng biết rõ, đây không phải là che mắt viết, đây là do người mù viết.

Đại ý có nghĩa là muốn châm chọc hẳn, đường tính cái quái gì, tính tình của hẳn rất tốt, không có thấy nhiều cô nương như vậy cũng muốn gả cho hẳn sao.

Còn bớt nhàn nữa, hẳn nhàn rồi ở đâu, hẳn bận cực kỳ, mọi người mỗi ngày báo chuyện còn phải đứng xếp hàng, trên bàn sổ sách hồ sơ mấy đóng còn xem chưa xong, hẳn nhàn rồi ở đâu?

Còn giải lo, hẳn một chút cũng không lo, một chút cũng sẽ không vì nàng lo!

“A, đúng rồi, người gác cổng còn nói ông ta có hỏi qua tặng cái lễ này là làm cái gì, cái cô nương bán hoa kia nói, Cư cô nương nói, hài tử nghịch ngợm học đàn là tốt nhất.”

Nghịch ngợm? Đang nói người nào!

Long Nhị vỗ bàn một cái, đúng là manh nữ khiến người ta ghét, hẳn cùng nàng không xong đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tạm Ngưng Chiến – Khách Quý Ít Gặp Đến Thăm

Do đó cuộc so tài của Long Nhị cùng Cư Mộc Nhi bắt đầu.

Long Nhị không thừa nhận những thứ không thoải mái này là do hẳn tự chuốc phiền, bởi vì hẳn cho là khiến trách nho nhỏ của hẳn trước đây cũng không phải là thật. Hẳn còn nhớ nàng là một cô gái, cho nên cũng không có thật sự dùng cái loại thủ đoạn đối đãi đàn ông kia để đối phó nàng. Nếu không, thân nàng là một manh nữ nho nhỏ như vậy, Long Nhị hẳn căn bản chính là dùng một ngón tay có thể bóp chết nàng.

Đúng là hẳn cũng không có làm như vậy.

Hẳn thậm chí cũng không giống Đinh Nghiên San gọi ác hẳn du côn đến động thủ động cước với nàng, chính hẳn cũng hoàn toàn không có đụng vào một cọng tóc gáy của nàng. Hẳn không có phá đám quán rượu của cha nàng, cũng không có chặt đứt sinh lộ tiểu cô nương bán hoa mà nàng quan tâm, cũng không có phá hủy cái sân nhỏ nàng dạy những đứa trẻ bình dân đánh đàn.

Xem đi, hẳn thật không có nghiêm túc đối phó nàng nha, hẳn chỉ là..... ừ, chỉ là thoáng trêu chọc nàng một chút mà thôi.

Nhưng Cư Mộc Nhi này thật không biết phân biệt, chẳng những mỗi lần đều muốn trả thù ngược lại, hiện tại lại còn dám châm chọc hẳn.

Làm một người đàn ông có thân phận có địa vị, Long Nhị cảm thấy nếu bỏ mặc hành vi này của nàng không thêm đề ý tới, vậy thể diện Đại lão gia hẳn cũng không còn sót lại chút gì.

Hẳn nhất định phải cho biết tay, không thể để nàng cho là hẳn nhận thua.

Vì vậy, hẳn rất nhanh liền an bài Tiên Vị lâu đưa đồ ăn cho từ quán Trữ Trạch, nói rõ ra là đưa cho Cư Mộc Nhi ăn. Món ăn không có gì khác ngoài cá. Hấp, kho tàu, hương nỏ, loạn hầm cách thủy..... Tóm lại chính là cá, hẳn mua một đồng cá nhiều xương cho Cư Mộc Nhi ăn, hẳn biết rõ nàng nhất định sẽ hiểu ý tứ của hẳn.

Long Nhị hẳn không phải là dễ trêu, hẳn nhất định phải làm cho nàng bị xương cá mắc cổ, khó chịu ới ra không xong nuốt xuống không trôi.

Kết quả không đầy mấy ngày sau, Cư Mộc Nhi đưa hai cây trượng trúc tới đây. Ý kia Long Nhị cũng hiểu, nàng rõ ràng là đang nói, đừng làm rộn nữa, người không phải là muốn trượng trúc sao? Ta tặng người hai cây chơi một chút.

Long Nhị không cam lòng yếu thế, hẳn chính là muốn trộm trượng trúc của nàng, vậy thì sao? Hẳn tự mình đi, lẳng lặng đến tiểu viện của Cư Mộc Nhi,

trộm toàn bộ ba cây tượng trúc trong phòng nàng đi.

Ngày thứ hai, Cự Mộc Nhi nhờ Tô Tinh đưa tới cho Long Nhị một quyển cầm phổ, đó là quyển đơn giản nhất, là cầm phổ dùng cho tiểu hài nhi tập cầm, lúc tặng cầm phổ tới Tô Tinh còn chuyển thêm một câu nói: “Tỷ tỷ nói, nếu hài tử trong phủ nhàm chán, để cho nó cố gắng học cầm đi.”

Long Nhị nhận lấy cầm phổ, con tức đờ đờ bốc lên, nhưng hắn còn chưa có nghĩ ra cái chiêu mới gì đối phó mệnh nữ này. Bởi vì hắn phát hiện kiểu tặng lễ đùa giỡn này không có ý nghĩa, không muốn dùng.

Lần trước lúc hắn đi trộm tượng trúc, nghe được Cự Thắng đang hỏi Cự Mộc Nhi tại sao Tiên Vị lâu cứ đưa cá đến nhà? Giọng nói nghe hơi có phần là đáng tiếc. Thì ra là Cự Mộc Nhi nhận cá xong liền đều cho cha nàng làm đồ nhắm, còn nói đây là thù lao nàng dạy người đánh đàn. Cự phụ ăn thấy ngon, liền hào hứng nhận.

Điều này làm cho Long Nhị ở trong lòng lại ghi hận Cự Mộc Nhi một khoản. Nàng khiến hắn mất trắng bạc lại không có thoải mái. Hắn còn cảm thấy nữ tử này ngay cả cha mình cũng lừa dễ dàng như vậy, quá không được người thích.

Long Nhị vừa được nhàn rồi liền nghiêm túc nghĩ, nên làm sao khiến cho Cự Mộc Nhi xấu mặt. Nhưng lúc này hắn lại nghe thấy lời đồn đãi trên phố. Toàn thành hiện tại người nào cũng biết Long Nhị gia đối với việc bản thân không biết âm luật mà cảm thấy xấu hổ, những ngày gần đây len lén muốn học cầm tập nhã, thay đổi hình tượng thương nhân thô tục chỉ mê số sách.

Lời đồn đãi này làm cho Long Nhị rất không cao hứng, bởi vì hắn không có một chút gì cảm thấy không biết âm luật có cái gì mà xấu hổ. Mặt khác, vì đồn đãi vậy, Long Nhị bắt đầu nhận được các loại “hậu lễ” về chuyện tập cầm, thậm chí thiên kim khuê tú các nhà cũng bắt đầu nhiệt tình tìm hắn đàm luận về chuyện lý thú đánh đàn tập cầm, còn có xung phong nhận việc nguyện ý tự mình đến truyền thụ tài đánh đàn cho Long Nhị gia.

Cái danh này Long Nhị cho tức giận đến cơm cũng không ăn được, ngủ cũng không ngon.

Hắn hạ quyết tâm, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho xong, nếu cái mệnh nữ kia đã xuất thủ đoạn bỉ ổi như vậy, vậy cũng đừng trách hắn dùng chiêu số khó coi đáp lễ.

Không đầy vài ngày sau, trên phố bắt đầu truyền, nói mệnh nữ Cự Mộc Nhi đang nhiệt liệt theo đuổi Nhị gia Long phủ. Nói nàng bắt chấp mất mặt bất tiện, trên trang tửu lâu tích cực dâng trà bãi phòng, lại tặng cầm tặng cầm phổ tặng tượng trúc cho Long Nhị gia.

Ba dạng này đều là vật Cự Mộc Nhi cực yêu, đem tặng như vậy, làm như đem những vật chính mình yêu nhất đều cho Long Nhị, thô lộ phải nói là cực kỳ lớn mặt.

Những lời này truyền ra, tất cả mọi chuyện về Cự Mộc Nhi lại bị khơi ra mà nói. Nàng yêu cầm yêu sách, tẩu hỏa nhập ma làm cho mất mặt, là một nữ nhân điên khùng. Nàng ngai bân yêu phú, mơ tưởng quyền quý, vứt bỏ vị hôn phu thanh mai trúc mã, câu dẫn người đàn ông có vợ cực kỳ có mị lực trong kinh thành Vân Thanh Hiền, muốn gả vào gia đình quyền quý, nhưng bởi vì bị nguyên phối người ta chèn ép, chậm chạp không thể vào cửa. Vì vậy hiện tại chuyển mục tiêu, lại chuyển về phía kim quy tế nổi tiếng khắp kinh thành ai cũng muốn tranh đoạt Long Nhị mà ra tay. Thật sự là vô sỉ lại không biết sợ a!

Không đến nửa tháng, Cự Mộc Nhi đã trở thành nhân vật trong chủ đề nóng bỏng nhất trong kinh thành. Nàng không bước chân ra khỏi nhà, ngày ngày trốn ở trong nhà.

Long Nhị lúc đầu nghe được tin tức trên phố còn rất cao hứng, biết Cự Mộc Nhi trốn tránh không ra khỏi cửa hắn lại càng cao hứng. Nhưng về sau những lời đồn kia càng truyền càng khó nghe, Long Nhị trong đầu không thanh thản, chính hắn còn bị bày ra so cùng với cái tên khiến người chán ghét Vân Thanh Hiền kia, điều này cũng làm cho hắn tương đối không thích.

Mà Cự Mộc Nhi sau đó tựa hồ thực sự bị tổn thương, không có động tĩnh gì nữa, cũng không có hành động gì phản kích, điều này làm cho Long Nhị cảm thấy rất thất vọng, nhìn sổ sách cũng không còn hứng thú như xưa. Mà những thứ tiểu xiếc như trộm tượng trúc tặng cá cũng mất cảm giác mới mẻ, không dùng nữa.

Long Nhị cảm thấy cuộc sống này trôi qua thật sự là nhàm chán, nhưng lúc này cửa ải cuối năm càng ngày càng gần, công sự nặng nề, đè ép một thân, hắn quyết định tạm thời đem Cự Mộc Nhi ném ra sau ốt, trước xử lý chính sự kiếm tiền mới là đúng đắn.

Mà Dư nương gần đây vội vàng xử lý công việc lễ mừng năm mới trong phủ, cũng không còn rảnh rỗi như vậy. Đương nhiên quan trọng nhất là bà hiểu đầu năm là thời điểm Nhị gia bận tới mảy tới mọt, cũng không dám ngay lúc này lấy ba cái chuyện lấy vợ ra bàn cho gia làm loạn thêm.

Vì vậy Long Nhị lại khôi phục lại cuộc sống chỉ có sổ sách cùng hồ sơ làm bạn, nhưng hắn ngẫu nhiên cũng sẽ nhớ tới cái cô nương mù mắt giới hắn trả kia, hắn ngóng trông năm sau mau tới, như vậy hắn sẽ có thời gian thật tốt cân nhắc làm như thế nào cùng nàng tiếp tục so chiêu.

Hắn bên kia an phận như vậy, Cự Mộc Nhi bên này chính là thờ phào nhẹ nhõm.

Lời đồn trên phố truyền đi cực kỳ khó nghe, một cô nương gia như nàng trong lòng tự nhiên là phi thường không dễ chịu. Cự Thắng càng tức giận đến muốn vác gậy gộc vào phố xá trong thành coi chừng, nói là đợi nghe được trong miệng kẻ nào nói ra lời đồn khó nghe này, ông sẽ đánh kẻ đó một trận cho nhớ đời.

Cự Mộc Nhi khuyên can mãi mới cản lại được. Nàng khuyên phụ thân, tốc độ của quả đấm cùng gậy gộc thua xa tốc độ truyền miệng của người ta, ông đánh được một người, nhưng không đánh được cả thành. Còn nữa, nếu đánh thật, người ta còn có thể nói là chột dạ quá sợ, thậm chí quá hoá giận.

Cư phụ nghe xong liền tức thờ dài, cứ như vậy buông tha cho những kẻ xấu chỉ biết nói xằng bậy kia, trong lòng ông là ngàn vạn điều không cam lòng. Nhưng nữ nhi nói cũng có đạo lý, ông cũng là sợ đem chuyện càng nháo càng lớn, nữ nhi canh bắt hảo thụ.

Vì vậy hai cha con nàng dứt khoát đều đóng cửa không ra, Cư phụ rượu cũng không bán. Vốn là cửa ải cuối năm tới gần, là thời điểm mua bán rượu rùng rục nhất, có thể Cư phụ nghĩ thầm những kẻ xấu các người, uống rượu nhà ta làm lại dám nói bậy nữ nhi nhà ta, ta cho các người uống mới là lạ. Ông từ chối mỗi lần ăn với các tửu lâu, nói chờ tâm tình tốt hơn mới bán.

Thời gian này Long Nhị không có đến tìm Cư Mộc Nhi gây phiền toái, Vân Thanh Hiền cũng không còn tái xuất hiện, điều này làm cho Cư Mộc Nhi sống thoải mái chút ít. Nàng kiểm điểm một chút chính mình, cũng không nên cùng Long Nhị gia đấu khí, nàng cho rằng sau khi mù mắt tính tình của nàng khá hơn nhiều, có thể bảo trì bình thân, không nghĩ tới còn chưa đủ bột phóng túng.

Hôm nàng đến gặp Long Nhị cầu xin hẩn xây dựng mái che kia, thái độ hẩn ngạo mạn ngôn ngữ bất thiện, hơi có chút ý tứ trào phúng “chỉ vì một cô nương bán hoa mà thôi”, Cư Mộc Nhi không thích nhất chính là người khác lấy thế hiếp người, cho nên lúc đó đầu óc nóng lên, liền cố ý dùng lời nói mơ hồ hẩn, quang minh chính đại gọi cho hẩn một thân trà. Lại không ngờ vô duyên vô cớ trêu chọc phiền toái, cho tới bây giờ cũng thành một chuyện phiền lòng.

Hiện tại đã sắp hết năm, Cư Mộc Nhi dự định cứ trốn tránh như vậy, đợi chuyện đều chìm xuống, liền chịu thua bày tỏ sự kính sợ, không hề cùng Long Nhị đối nghịch nữa.

Có thể nàng muốn làm một con rùa đen rút đầu, nhưng lại có người không để cho nàng như thế.

Ngày đó, vị khách nhân làm người ta không tưởng được — Đinh Nghiên Hương đến đây.

Vân phu nhân đến hoàn toàn ngoài dự liệu của Cư Mộc Nhi, cũng làm cho Cư phụ tuyệt đối không nghĩ tới.

Trước kia bên ngoài đồn đãi Cư Mộc Nhi cùng Vân Thanh Hiền câu kết làm bậy, lời này Cư phụ đương nhiên cũng từng nghe nói qua. Thậm chí cũng có hương thân từ quê nhà đến hỏi thăm nữ nhi nhà ông có phải sẽ đến Vân phủ hay không. Vân đại nhân kia thỉnh thoảng cũng tới chơi, đối với ông thật là khách khí, Cư phụ thiếu chút nữa cũng tin có việc này. Nhưng nữ nhi lại nói nó cùng Vân đại nhân cũng không có tình cảm gì, xin ông yên tâm.

Cư phụ đương nhiên là tin tưởng nữ nhi. Nàng cực giống mẹ nàng, bất luận là tướng mạo thân nhiên hay là tính tình thông minh mạnh mẽ, đều giống mẹ như cùng khuôn đúc.

Trước kia chuyện lớn nhỏ trong nhà đều là do mẹ Mộc nhi quyết định, ông chỉ trông nom làm việc chung cất rượu ông thích, đáng tiếc mẹ nàng chết sớm, điều này làm cho Cư phụ thương tâm gần chết, cũng may Mộc nhi hiểu chuyện lại nhu thuận, vừa thông minh vừa đáng yêu, điều này làm cho Cư phụ dần dần tìm được sức mạnh sống qua ngày.

Cư Mộc Nhi hiểu chuyện sớm, có chủ ý, có một số việc xử lý so với đương gia như ông còn thỏa đáng hơn. Cho nên Cư Thẳng đối với nữ nhi này là yên tâm hoàn toàn.

Nàng nói không có việc gì, vậy thì nhất định là không có việc gì.

Có thể lời đồn đãi gần đây trên phố truyền đi hung hãn như vậy, trong lúc mấu chốt này phu nhân Vân đại nhân lại tìm tới tận cửa, Cư phụ cảm thấy tuyệt sẽ không phải là chuyện tốt.

Ông mang theo sự dè chừng, dẫn vào Đinh Nghiên Hương tiểu viện của Cư Mộc Nhi.

Đinh Nghiên Hương cho lui nha hoàn người hầu, bảo là muốn cùng Cư Mộc Nhi một mình nói chuyện. Cư phụ cho là mình không phải là người làm, cho nên không cần lui ra. Ông là đương gia trong nhà, cũng là cha ruột của người ta đương nhiên là có thể cùng ở bên cạnh nữ nhi nghe cùng, nếu có gì không ổn ông nhất định sẽ ngăn cản trước.

Đinh Nghiên Hương thấy Cư phụ không có ý tứ đi ra ngoài, sắc mặt có chút khó coi. Nhưng dù sao mình tới là khách, cũng không tiện mở miệng khiển trách. Vì vậy ngậm chặt miệng không lên tiếng.

Cư Mộc Nhi đợi một hồi lâu không nghe thấy Đinh Nghiên Hương nói chuyện, suy nghĩ một chút cất tiếng gọi: “Cha.” Sau đó quả nhiên nghe được Cư phụ đáp một tiếng.

Cư Mộc Nhi mấp máy miệng, nói: “Phụ thân ra ngoài một lúc đi, một hồi nữa nữ nhi nói chuyện xong sẽ gọi.”

Cư phụ tâm bất cam tình bất nguyện, nhìn nhìn Đinh Nghiên Hương, lại nhìn một chút nhà mình nữ nhi, rốt cục vẫn đáp ứng, nhưng ông lại nói: “Ta ở ngay trong sân phơi nắng.”

Cư Mộc Nhi mỉm cười đáp vâng, Cư phụ lúc này mới chậm chậm đi ra ngoài.

Đợi đến khi nghe thấy thanh âm Cư phụ đi ra ngoài cửa, cửa phòng vừa đóng, Cư Mộc Nhi liền hỏi: “Không biết Vân phu nhân hôm nay tới đây là vì chuyện gì?”

Đinh Nghiên Hương nhìn Cư Mộc Nhi vài lần, ôn nhu hỏi: “Nghe nói lúc trước Cư cô nương thân thể không tốt lắm, hôm nay đã khoẻ mạnh rồi chứ?”

“Đã là không ngại, tạ phu nhân quan tâm.”

Đinh Nghiên Hương lại nói:“ Mẫu thân Cur cô nương đã đi trước, tất cả đều dựa vào Cur lão bá một tay chăm sóc sao?”

“Vâng.” Cur Mộc Nhi không rõ ý nghĩa, liền có một đáp một.

“Cur lão bá lại phải kinh doanh quán rượu, vừa phải chiếu cố cô, thời gian trôi qua cũng không dễ dàng.”

“Đôi mắt ta bất tiện, thật là liên lụy phụ thân.”

Đinh Nghiên Hương an tĩnh một lát, lại hỏi chút ít chuyện đời sống ở Cur gia, ngữ điệu của nàng ôn nhu, thật là thân thiết, nhưng Cur Mộc Nhi lại ứng đối phải càng lúc càng dè chừng.

Vân Thanh Hiền hướng nàng biểu lộ đa nghi, nàng cự tuyệt, rồi sau đó số lần hấn tới càng ngày càng ít, nhưng mỗi lần tới đều ám áp mềm giọng, ẩn tàng ngôn ngữ tình yêu, rõ ràng là còn chưa chết tâm. Cur Mộc Nhi trong lòng buồn rầu, nhưng mà không có biện pháp chặt đứt ý nghĩ của hấn. Hôm nay lời đồn đãi bên ngoài thật là khó nghe, Vân phu nhân này tới đây, chắc chắn không phải là ân cần quan tâm cuộc sống của nàng hàng ngày như ngoài mặt.

Quả nhiên Đinh Nghiên Hương nói chút ít lời nói thăm hỏi ân cần không có quan trọng, rốt cục đi vào chính đề.“Cur cô nương, ta mạo muội hỏi một câu, tướng công nhà ta đã cùng cô đề cập qua yêu thích cùng ý định muốn cưới chưa?”

Cur Mộc Nhi ở trong lòng đem lời suy nghĩ một lần, lúc này mới đáp:“Ta bắt quả chỉ là một manh nữ bình dân, trào cao không được đến Vân đại nhân, kính xin phu nhân yên tâm.”

Âm thanh Đinh Nghiên Hương rất ôn nhu, nàng hỏi:“Là trào cao không được, hay là không cam làm thiếp?”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bị Bức Bách Manh Nữ Tâm Lo

Cur Mộc Nhi ở trong lòng thở dài, quả nhiên là hai vợ chồng a, hỏi cái vấn đề cũng giống nhau như vậy.

Cho dù không luận là trào cao không được hay là không cam làm thiếp, trọng điểm đều là nàng sẽ không gả a, vì cái gì bọn họ không hiểu?

“Phu nhân, ta bảo đảm, tuyệt sẽ không gả cho Vân đại nhân, như vậy phu nhân có hài lòng hay không.”

“Không.” Thanh âm Đinh Nghiên Hương nhu mà lại nhẹ, nhưng lại cực kỳ kiên định.

Cur Mộc Nhi trong lòng căng thẳng, dứt khoát gọn gàng hỏi:“Vậy phu nhân nói xem phải làm thế nào mới có thể an tâm?”

Đinh Nghiên Hương thở dài, nói:“Mộc nhi cô nương, trước đây muội muội ta vô lễ, tìm người quấy rầy cô nương, là nó quá không hiểu chuyện, ta đã dạy dỗ nó rồi. Sau này sẽ không như thế, thỉnh cô nương yên tâm.”

Lời này cùng với chuyện gả cho Vân Thanh Hiền tám sào cũng với không tới, Cur Mộc Nhi không hiểu rõ ý tứ của Đinh Nghiên Hương, vì vậy ngậm miệng không nói.

Đinh Nghiên Hương lại nói:“Ta thật ra là người vô cùng dễ nói chuyện, nếu không phải làm cho ta không chịu nổi, ta cũng sẽ không quá khắc nghiệt. Tướng công đối với cô nương tâm tâm niệm niệm, ta đây biết rõ, vốn là chuyện của hấn, ta vốn không nên làm miệng, lại càng không nên nhúng tay, nhưng ta mắt thấy hấn tích tụ phiền lòng, ta cũng thập phần khổ sở. Cho nên suy đi nghĩ lại, ta mới đến tìm cô nương.”

Cur Mộc Nhi vẫn không có nói chuyện, Đinh Nghiên Hương là muốn nói cho nàng biết, nàng ta đối với phu quân Thanh Hiền tình thâm ý trọng sao? Nhưng mình đã bảo đảm tuyệt sẽ không chen vào giữa phu thê hai bọn họ, nàng ta còn muốn như thế nào?

Cur Mộc Nhi có chút sợ hãi, nàng theo bản năng nắm chặt trọng trục.

Đinh Nghiên Hương ngừng một hồi, tiếp tục nói:“Tướng công nhà ta ôn nhu săn sóc, ăn, mặc, ở, đi lại đối với ta cực kỳ chiếu cố, đối với người làm cũng nhẹ nhàng dễ tính, tuyệt không lung tung đánh chửi. Cur cô nương cô nói xem, có được lương phôi như vậy, không dễ tìm chứ?”

Cur Mộc Nhi nhẹ giọng nói:“Đó là phúc khí của phu nhân.”

Đinh Nghiên Hương cười cười, đột nhiên hỏi:“Mộc nhi cô nương từ khi nào bắt đầu tập cầm?”

“Ba tuổi.” Cur Mộc Nhi đáp.

Đinh Nghiên Hương gật gù đầu: “Ta cũng là ba tuổi. Nhưng là cảm của ta cũng không bằng cô nương.”

Cur Mộc Nhi dè dặt đáp: “Phu nhân quá khiêm nhường.”

Đinh Nghiên Hương lại là cười một tiếng: “Đây là lời nói thật. Phu quân vô cùng thích cảm, ta cùng phu quân đánh đàn, lần nào hẳn cũng đều tán dương tài nghệ đánh đàn của cô.”

Cur Mộc Nhi tâm trầm trầm, không biết nên nói cái gì cho phải.

Đinh Nghiên Hương cười cười, nàng ta thân thiết đưa tay ra nắm chặt tay Cur Mộc Nhi. Tay của nàng ta lạnh buốt, dọa Cur Mộc Nhi rung mình một cái.

Đinh Nghiên Hương nói: “Cur cô nương, ta cũng không phải là oán phụ không thể dung người.”

Tìm Cur Mộc Nhi đập tình thích, tay Đinh Nghiên Hương lạnh như băng lộ ra chút tối tăm, điều này làm cho Cur Mộc Nhi cảm thấy cực không thoải mái.

Lời Đinh Nghiên Hương nói tiếp theo lại càng dọa nàng kêu to một tiếng, nàng ta nói: “Mộc nhi cô nương, ta hi vọng cô có thể gả vào Vân phủ, cùng ta làm bạn, tuy danh phận là thiếp, nhưng ăn mặc chi phí các hạng lễ ngộ cũng sẽ giống ta như bình thường, cô tuyệt sẽ không có nửa điểm ủy khuất, cô xem coi thế nào?”

Cur Mộc Nhi cứng đờ, nàng ta tới đây, lại là vì khuyên mình cùng nàng ta cùng hưởng phu quân sao?

Cur Mộc Nhi cảm thấy sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nàng suy đi nghĩ lại, sợ phạm sai lầm không dám nhiều lời, thật lâu mới đáp: “Phu nhân, Mộc nhi xác thực là trào cao không được.”

Đinh Nghiên Hương nhìn chằm chằm mặt của nàng hồi lâu, bỗng nở nụ cười: “Xem ra Mộc nhi cô nương không phải là không cam chịu làm thiếp, lại giống như thật lòng không muốn gả cho tướng công.”

Cur Mộc Nhi thờ phào một cái, cảm thấy mới vừa rồi là bị thử dò xét, nàng vội vàng nghiêm túc đáp: “Quả thật là như thế. Phu nhân, Mộc nhi nói câu nào cũng là thật, phu nhân đều có thể an tâm.”

Nhưng nàng lại vụn vụn không có ngờ tới, Đinh Nghiên Hương lại nói: “Lời ta nói cũng là thật lòng. Mộc nhi cô nương, phu quân ta khuyh tâm vì cô, ta nếu không thể thực hiện được mong muốn của hắn, thì làm sao có thể coi là thê tử tốt?”

Cur Mộc Nhi vừa rồi rơi xuống tâm mạnh lại nói lên, nàng nghe được thanh âm Đinh Nghiên Hương càng phát ra ôn nhu: “Mộc nhi cô nương, xin cô nhất định phải gả vào Vân phủ chúng ta.”

Cur Mộc Nhi nắm chặt trượng trúc, thật lâu rốt cục vẫn phải đáp: “Đa tạ phu nhân cất nhắc, nhưng Mộc nhi trào cao không được.”

Nàng nói lời này, không có nghe được Đinh Nghiên Hương hồi âm, trong đầu lại càng thấp thòm. Nàng xem không được vẻ mặt của Đinh Nghiên Hương, nhìn không thấy ánh mắt của nàng ta, nàng chỉ có thể nghe được thanh âm của nàng ta, tất cả phán đoán chỉ có thể dựa vào thanh âm.

Thanh âm Đinh Nghiên Hương rất ôn nhu, phải nói là quá ôn nhu, ôn nhu đến mức không có một chút tình cảm.

Điều này làm cho Cur Mộc Nhi rất sợ hãi, nàng không thể tin được Vân phu nhân này là thật tâm muốn khuyên nàng gả vào Vân gia, hoặc là nàng ta bị Vân Thanh Hiền bức bách, hoặc là chính nàng ta làm trái với ý nghĩ để hướng Vân Thanh Hiền chứng minh mình là hiền thê.

Vô luận như thế nào, Cur Mộc Nhi không tin nữ nhân này nguyện ý cùng người khác cùng hưởng trượng phu.

Đinh Nghiên Hương còn nói: “Thinh cô nương không nên cự tuyệt. Tướng công nhà ta đối với cô nương thật lòng yêu thích, ta cũng nhất định sẽ đem cô nương trở thành thân tỷ muội của mình mà đối đãi. Cô nương gả vào Vân phủ, Cur phụ có thể nhắc xuống gánh nặng trên vai, an nhàn hưởng vui thú tuổi già. Cô nương cũng sẽ có ba bốn nô tỳ dốc lòng chăm sóc, áo cơm không lo, có tướng công săn sóc, ta cũng hiểu lẽ, cô nương còn có cái gì không hài lòng?”

Cur Mộc Nhi cắn chặt hàm răng, suy nghĩ dè chừng đáp: “Ta từ ngày biết được hai mắt đã mù, kiếp này không còn có thể thấy mọi vật, liền hạ quyết tâm, cuộc đời này nhất định không lấy chồng, tuổi già cô đơn.”

“Cô nương đây là nói lời nhất thời.” Đinh Nghiên Hương lại dùng bàn tay lạnh như băng của nàng ta nắm bàn tay Cur Mộc Nhi đang nắm chặt trượng trúc. “Hai mắt bất tiện, càng nên có người chiếu cố, đến Vân phủ chúng ta, cô nương liền mọi sự không lo.”

“Ý tốt của phu nhân ta xin ghi tạc trong lòng, nhưng ta xác thực đã hạ quyết tâm. ....”

Lần này nàng còn chưa dứt lời liền bị Đinh Nghiên Hương cắt ngang: “Quyết tâm là có thể thay đổi.” Nàng ta nói những lời này có chút cứng rắn, dường như cái mặt nạ ôn nhu đã bị nứt ra. Mặc dù biến hóa trong giọng nói là rất nhỏ, nhưng Cur Mộc Nhi vẫn cảm giác được.

Cur Mộc Nhi không lên tiếng, nàng nỗ lực nghĩ nên làm như thế nào để ứng đối. Đinh Nghiên Hương lại nói: “Mộc nhi cô nương, cô nên hào hào suy nghĩ

lại, đôi mắt của cô không có tiện, trong cuộc sống ngày thường không có người chiều cô còn chưa tính đến không dễ chịu, nếu là ra cửa gặp chuyện phiền phức, gặp phải bọn đạo chích ác đồ, cô phải làm sao bây giờ? Cur lão bá tuổi cũng đã lớn, vừa phải chiều cô cô lại phải buồn bán nuôi gia đình, dù sao cô cũng phải nghĩ cho ông ấy chứ, vạn nhất mệt nhọc quá độ xảy ra điều gì ngoài ý muốn, cô nhất định cũng không muốn như thế, có đúng hay không?”

Cur Mộc Nhi nghe thấy từng chữ từng câu của Đinh Nghiên Hương, cảm giác những ngón tay của mình cũng dần dần lạnh lẽo.

Nàng nghe hiểu.

“Là ý tứ của Vân đại nhân sao?”

“Tướng công cũng không biết ta hôm nay tới đây, chàng cũng không biết rõ ta sẽ tới khuyên cô. Cô cũng biết, chàng làm việc vô cùng gọn gàng đâu ra đấy, làm sao lại nghĩ đến việc để cho ta tới khuyên? Cái ngày nói với ta chuyện này, chàng đáp ứng ta, nếu ta không đồng ý, chàng sẽ không tái giá. Chàng đối với ta như thế, ta cũng không muốn khiến chàng thất vọng. Cho nên, hôm nay ta mới có thể tới đây. Cô nếu là đáp ứng gã vào Vân phủ, chàng nhất định sẽ rất vui mừng, chàng vui mừng ta liền cao hứng. Mộc nhi cô nương, phu quân ta là Thị Lang bộ Hình, cha ta là Hình bộ Thượng thư, ngoại công ta, cậu, thúc thúc, bá bá, tất cả đều là trọng thần trong triều. Có ta là chỗ dựa cho cô, tất nhiên không có kẻ nào dám động đến một cọng tóc gáy của cô cùng cha cô, quán rượu nhà cô cũng có thể an ổn buôn bán. Cô xem, đây không phải là chuyện không thể nào tốt hơn sao?”

Cur Mộc Nhi hai mắt nhắm nghiền, cố gắng làm cho mình trầm tĩnh lại. Nàng nhất định phải suy nghĩ thật kỹ, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Một Vân Thanh Hiền đã là khó ứng phó, hiện tại lại thêm một người vợ chính thức thái độ ôn nhu thủ đoạn hung ác lời nói uy hiếp nữa.....

Cur Mộc Nhi có chút không hiểu được ý tưởng chân thật của Đinh Nghiên Hương này, yêu trọng phu lại yêu cầu những nữ nhân khác gã vào cùng chung một chồng, với Cur Mộc Nhi mà nói, loại nữ nhân tâm tư này so với loại nam nhân cầu hôn bị từ chối còn đáng sợ hơn.

Đinh Nghiên Hương nhìn Cur Mộc Nhi thật lâu không nói, sắc mặt trắng bệch, không khỏi cười một tiếng, cảm giác mình đã “thuyết phục” được nàng.

Nàng ta không để cho Cur Mộc Nhi nghĩ nhiều, vừa mềm giọng vừa nói: “Mộc nhi cô nương nhất định sẽ phân biệt được chuyện nặng nhẹ, đến Vân phủ của chúng ta, là phúc khí của cô nương. Sau khi ta trở về, sẽ bắt tay vào chuẩn bị, đợi đầu xuân năm sau, chọn một ngày tốt, liền sai người đến làm Lễ Thờ.”

Cur Mộc Nhi trong lòng “Lộp bộp” một chút, Vân phu nhân này cứ như vậy nhận định là nàng đồng ý sao?

“Phu nhân.....” Cur Mộc Nhi mới vừa kêu một tiếng, đã bị Đinh Nghiên Hương cắt đứt. “Chuyện liền định như vậy. Mộc nhi cô nương liền ở nhà an tâm chờ đợi đi.” Nàng ta vừa dứt lời, lại đứng dậy gọi nha hoàn, sau đó bước đi.

Cur Mộc Nhi “đăng” đứng lên, lớn tiếng nói: “Phu nhân, ta sẽ không gả..”

“Phải không?” Đinh Nghiên Hương cười cười, nhìn nha hoàn tùy tùng đẩy cửa tiến đến, đằng sau còn có Cur Thắng đi theo. Nàng ta không để ý tới Cur Mộc Nhi, trực tiếp đối với Cur Thắng nói: “Cur lão bá, gần đây khí trời lạnh, nên mặc quần áo nhiều hơn, cũng đừng để bị bệnh. Mộc nhi cô nương có một người cha tốt như vậy, nên hào hào quý trọng.”

Cur Thắng không rõ chuyện gì, ông đứng ở trong sân, nghe không được hai người này hàn huyên những thứ gì, không nghĩ tới vừa tiến đến lại được người ta ôn nhu hỏi thăm, ông vội vàng khách khí đáp. Lại quay đầu nhìn nhìn nữ nhi, nhưng lại nhìn không ra cái gì.

Đinh Nghiên Hương cũng nhìn nhìn Cur Mộc Nhi, nhìn vẻ mặt trầm mặc của nàng cảm thấy hài lòng. Nàng ta ôn nhu cáo từ, mang theo bọn hạ nhân rời đi.

Đợi đến khi nàng ta rời đi, Cur Thắng vội hỏi nữ nhi đã xảy ra chuyện gì. Cur Mộc Nhi nói qua loa là không có gì, chỉ là bên ngoài ồn ã khó nghe, nàng ta tới đây nhìn một chút mà thôi. Cur Thắng bán tín bán nghi.

Ba ngày sau đó, Cur Mộc Nhi nhốt mình trong phòng đánh đàn, không ngừng gảy đàn. Cur Thắng bắt đầu lo lắng, lúc trước nữ nhi từ buổi hành hình cảm thánh Sư Bá Âm trở lại, cũng là gảy đàn điên khùng như vậy, sau đó liền liên tiếp xảy ra tai họa. Hôm nay nữ nhi như vậy, có phải hay không lại có chuyện gì sắp xảy ra?

Buổi trưa ngày thứ năm, một người làm trong tiệm Tiên Âm Cầm vội vã chạy tới tìm Cur Mộc Nhi, nói trong cửa hàng có một cuộc mua bán lớn, bán được một lượng cầm lớn ra ngoài thành, bởi vì cửa ải cuối năm sắp đến, xe ngựa chuyển hàng không dễ thuê, chỉ có thể ngay sáng sớm mai đưa ra ngoài. Nhưng lần này cầm đặt quá nhiều, trong cửa hàng không đủ người điều âm chỉnh cầm. Chương quỹ cuống cuống, đến thỉnh Cur Mộc Nhi hỗ trợ.

Tiệm cầm kia cả nhà Cur Mộc Nhi đều quen biết, nàng cũng thường xuyên đến cửa hàng hỗ trợ, lúc này vừa nghe vội vã như thế, liền một tiếng đáp ứng.

Cur phụ không yên tâm, đi theo nữ nhi cùng nhau đến xe ngựa chuyển cầm, đến đó, nữ nhi làm việc, ông liền ở một bên giúp đỡ, bụng bê rót nước chẳng hạn.

Lần này làm việc đến hơn nửa ngày, ông chủ Trình Ân cửa hàng cảm bày com mời những người đến hỗ trợ, Cur phụ chiều cổ nữ nhi ăn.

Com xong, Trình Ân van cầu Cur phụ, hi vọng Cur Mộc Nhi đêm nay cũng có thể hỗ trợ, nhanh chóng cho xuất hàng toàn bộ chỗ cầm này. Tiền công ông ta sẽ trả gấp ba, nếu cần ở lại trong thành, tiền phòng ông ta cũng bao hết.

Cur phụ thấy người quen cũ có việc gấp, không có đạo lý gì không đáp ứng. Ông cùng Cur Mộc Nhi chào hỏi một tiếng, liền đi đến khách sạn Phúc Vận Lai gần đó đặt hai gian phòng, dự định tối nay hết bận liền cùng nữ nhi ở đó ở lại.

Thật không nghĩ đến, mới vừa trở lại tiệm cầm, rồi lại có người từ nhà vợ vả tới đây báo tin, nói là hai tiểu nhị quán rượu lúc com tối ăn phải cái gì đó không sạch sẽ, thượng thổ hạ tả, suýt nữa mất nửa cái mạng. Đã mời đại phu đến nhìn, nhưng bên hai người đó thực nặng, trong nhà cũng không có người, vì vậy liền chạy tới thông báo Cur phụ.

Cur Thắng vừa nghe thì cuồng cuồng, hai tiểu nhị kia đi theo ông nhiều năm, ăn ở đều cùng nhau, sớm đã giống như người nhà, lần này phải bệnh cấp tính, tất nhiên là hù đến Cur Thắng.

Cur Mộc Nhi vừa nghe, liền bảo Cur Thắng mau trở về. Trình Ân cũng nói làm cho ông an tâm, ông ta sẽ chiếu cố Cur Mộc Nhi thật tốt, chờ đến khi bận rộn ông ta sẽ phái người dẫn nàng đến khách sạn.

Trình Ân là nhìn Cur Mộc Nhi lớn lên, Cur Thắng tất nhiên tin tưởng ông ta. Vì vậy dặn dò Cur Mộc Nhi thật tốt, lại cùng Trình Ân nói đừng để nữ nhi của ông mệt mỏi, lúc này mới vội vã chạy về nhà.

Cur Mộc Nhi gấp rút đến đêm khuya, thân thể nàng không tốt, từ trước đến nay đều ngủ sớm. Việc này Trình Ân tất nhiên là biết được. Cho nên mặc dù công việc vẫn còn chưa hết, nhưng Trình Ân hãy để cho nàng trở về khách sạn nghỉ ngơi. Nói là phần còn dư lại trong tối nay bọn họ nhất định có thể làm xong được.

Cur Mộc Nhi cũng biết thân thể mình chịu không được, nghe lời này cũng đồng ý. Vì vậy ông chủ kêu một phụ việc đến dẫn Cur Mộc Nhi đến khách sạn.

Khách sạn Phúc Vận Lai chỉ cách Tiên Âm Cầm một phố. Lúc này đêm đã khuya, trong hành lang khách sạn không có người nào, Tiểu nhị ca ngáp dài dẫn tiểu nhị trong tiệm cầm cùng Cur Mộc Nhi đến phòng khách lầu hai hậu viện. Tiểu nhị vào trong phòng, nhìn chung quanh, nói cho Cur Mộc Nhi vị trí vật dụng trong phòng, lại dẫn nàng sờ soạng một hồi, cuối cùng xác nhận an bài thỏa đáng, liền cáo từ rời đi.

Cur Mộc Nhi đóng kỹ cửa phòng, cũng đều sờ soạng các vật dụng trong phòng xác nhận một lần, sau đó ngồi xuống dự định rót cho mình ly nước uống.

Nước trong ấm trà đã lạnh cóng, đêm khuya rét lạnh, Cur Mộc Nhi muốn uống chút ít nước nóng, nàng mở cửa muốn gọi tiểu nhị, lại nghĩ đêm hôm khuya khoắt, lên tiếng quấy rầy những người khác nghỉ ngơi không tốt. Vì vậy nàng cầm trọng trục, dự định tự mình xuống dưới sảnh xin nước uống.

Đèn lồng trong hành lang lầu hai đều đã tắt, trên hành lang đen như mực không có một chút ánh sáng. Cur Mộc Nhi con mắt mặc dù đã mù, nhưng vẫn còn có cảm giác ánh sáng, hắc ám đối với nàng mà nói không thành vấn đề, có thể nàng cũng chỉ dự định một hồi nữa thấy tiểu nhị sẽ nói với hắn một tiếng, dù sao những khách nhân khác qua lại, vẫn có ánh sáng thì tiện hơn.

Nàng vừa nghĩ tới việc này vừa chậm chậm đi, thỉnh thoảng một cái cửa phòng bên cạnh mở ra, một thanh âm nam tử kinh hoàng kêu nửa tiếng “cứu” liền bị chặn miệng.

Cur Mộc Nhi theo bản năng quay đầu hướng về phương hướng phát ra thanh âm, nàng đương nhiên cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng nàng nghe thấy tiếng động bị che miệng giãy giụa thở dốc, những tiếng này vang lên rất nhanh cũng biến mất.

Cur Mộc Nhi trong lòng cả kinh, phản ứng của nàng rất nhanh, quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu “Cứu mạng”. Nhưng nàng chỉ kêu ra một tiếng “Cứu”, đã bị một người nắm lấy đầu tóc. Nàng còn chưa kịp cảm thấy đau, sau lưng liền đụng vào trong lòng ngực người nọ, cùng lúc một bàn tay bịt miệng nàng lại.

Cur Mộc Nhi liều chết giãy giụa, nàng trở tay bắt lấy y phục của người nọ, lại dùng trọng trục dùng sức lui về phía sau đâm, sau lưng người nọ bị đâm trúng, kêu rên một tiếng, nhện đau cực nhanh đem Cur Mộc Nhi lôi vào trong phòng.

Cur Mộc Nhi nghe thấy được mùi máu tươi, nàng rất sợ hãi, nàng bị người nọ siết sao che miệng kiềm chế vào trong ngực, nàng nghe được âm thanh đóng cửa. Sau đó một hồi thiên toàn địa chuyển, trên người đau xót, nàng đã bị hung hăng ném xuống trên mặt đất.

Cur Mộc Nhi cái gì cũng không cố thủ, miệng một khi còn có thể nói chuyện, nàng vội vàng nói: “Ta là người mù, ta cái gì cũng không nhìn thấy, ta không biết người là ai, đừng giết ta.”

Nàng không biết đối phương đang làm cái gì, nàng không biết cái người vừa rồi muốn kêu “cứu mạng” đã chết, nhưng nàng biết rõ, tên hung thủ này nhất định là coi nàng như nhân chứng, thân là nhân chứng, kết cục cuối cùng chỉ sợ là khó thoát khỏi cái chết.

Cho nên nàng trước tiên tỏ rõ mình là mù, nàng hi vọng tên hung thủ này còn có thể có một chút lòng từ bi.

Nàng cảm giác được có hô hấp cách mặt của nàng rất gần, nàng nghĩ này nhất định là người nọ đang quan sát nàng là thật hay giả mù. Nàng chống đất lui về phía sau, run run nói: “Đừng giết ta, ta thật sự cái gì cũng nhìn không thấy. Ta cảm trọng trục, ta là người mù.”

Người nọ không có động tĩnh, Cur Mộc Nhi nghĩ có lẽ hắn là đang do dự, thế rồi sau một khắc, nàng nghe thấy “bộp” một tiếng, trên đầu nàng truyền đến đau đớn.

Nàng mất đi ý thức.

Chương 10: Bị Án Mạng Giá Họa Vào Người

Ngày hôm đó Long Nhị rất đau đầu.

Bởi vì Dư nương rõ ràng rảnh rỗi tìm hán tán gẫu.

Đương nhiên, đang vào thời điểm rồi ren trước năm mới, Dư nương hiểu được không nên quấy rầy gia làm chính sự, bà chỉ là tới hỏi một chút, lần trước cho gia xem vài cái họa đồ thiếu nữ kia, gia đã nhìn hay chưa?

Long Nhị nhất thời nhớ không ra mấy tấm họa đồ đó hán kêu Lý Kha ném tới đâu, vì vậy hàm hồ đáp một tiếng “Ừ”.

Dư nương vội vàng hỏi tiếp: “Thế có bức nào hợp ý gia không?” Nên biết thời điểm lễ mừng năm mới này, là thời gian tốt nhất đến bãi phóng chuẩn bị ngày tốt, nếu là Nhị gia có cô nương hợp ý, bà cũng có thời gian chuẩn bị lễ thật tốt, cùng quản sự trong nhà đối phương lui tới thăm hỏi một chút. Cũng dễ để cho bà mỗi đến nói chuyện nhà.

Long Nhị tất nhiên là đáp không có.

Dư nương liền hỏi: “Vậy Nhị gia là thích giai nhân như thế nào?”

Nhắc tới tiêu chuẩn chọn thê, Dư nương hỏi qua Long Nhị không dưới mười lần, mỗi lần Long Nhị đều hàm hồ cho qua, những thứ có thể nghĩ lấy có đều đã nói qua, cho nên Dư nương càng hỏi càng tinh. Long Nhị hiểu điều kiện này là một chuyện phải hảo hảo suy nghĩ nên nói như thế nào, nếu không một cái sơ sẩy, bị Dư nương bắt được trọng điểm, nhét vài vị cô nương tới đây, vậy cũng không dễ xử lý.

Long Nhị trái lo phải nghĩ, nếu nói hiền lương, Dư nương nhất định có thể nói ra vài người; nếu nói tính tình tốt, cũng nhất định là không thiếu; nếu nói tài tình, Dư nương tả chọn hữu tuyển, khẳng định cũng tuyển ra người không kém; nếu nói tướng mạo, ừ, nếu không phải xinh đẹp, Dư nương cũng không thể lòng tin tràn đầy như thế.

Long Nhị buồn rầu, ai, những điều kiện nói trước đây lần này sợ là cũng bị Dư nương bác bỏ nha?

Long Nhị hết cách nhưng vẫn còn muốn giãy dụa, hán nhìn ra ngoài cửa sổ thấy mấy cây trúc xanh, bỗng nhiên nói: “Dư nương a, nương vì ta bận rộn thu xếp, thật là khổ cực, bất quá, nếu ta lấy vợ, nhất định là phải chọn một cô gái thật đặc biệt.”

“Đặc biệt?” Dư nương sững sờ: “Nhị gia nói đặc biệt là chỉ ý gì? Đặc biệt xinh đẹp, đặc biệt hiền lương, đặc biệt có tài.....”

Long Nhị khoát tay, cắt ngang lời của bà, nói: “Dư nương, ta nói đặc biệt, chính là đặc biệt đến mức sẽ khiến người ta không thêm đề ý dung mạo của nàng, tính tình của nàng, năng tài tình như thế nào mới là đặc biệt.”

Dư nương vừa ngây người lại ngây ngốc, lời nói lắt léo như vậy, cái đặc biệt kia, đến tột cùng là cái đặc biệt gì?

Hơn nữa, làm gì có được cô gái như vậy, ngoại trừ đặc biệt thì không có sở trường gì? Hơn nữa, đặc biệt có thể xem như sở trường sao?

Dư nương hồ đồ, đây tột cùng là ý gì?

Nhìn bộ dáng Dư nương suy suy nghĩ nghĩ không hiểu, Long Nhị mỉm cười, lại càng nhấn mạnh: “Long Nhị ta, nhất định là phải kết hôn với một cô gái phi thường, phi thường đặc biệt.” Kỳ thật chính hán cũng không biết đặc biệt là cái dạng gì, dù sao có thể dẫn dụ Dư nương đi, thì chính là tốt.

Dư nương xác thực là không thể nghĩ ra được có cô nương nhà ai có cái “đặc biệt” này, bà dự định tìm bà mối nổi danh nhất trong kinh thành hỏi thăm một chút, vì đối với lão gia phu nhân đã mất có thể có dẫn dò, bà nhất định phải tìm ra được cô nương khiến cho Nhị gia vừa ý.

Long Nhị lại thuận lợi lọt lưới thêm một lần, trong lòng cao hứng. Nhưng tâm tình này cũng không duy trì hết một ngày.

Giờ hội đêm đó, Long Nhị đang chuẩn bị rời khỏi thư lâu trở về viện nghỉ ngơi, một hạ nhân vội vàng đến báo, nói là Lã chương quỹ Thịnh Long trà trang Long phủ tại khách sạn Phúc Vận Lai tây phố bị bắt, tội danh là sát hại lão bản Chu Phú của Tường Phú trà trang. Bởi vì là bị bắt ngay tại hiện trường án mạng, hiện giờ đã bị bắt đến phủ nhà.

Liên quan đến mạng người, lại có nhân chứng mục kích, phủ doãn đã vỗ án mở đường, muốn thẩm vấn ngay lập tức.

Long Nhị vừa nghe, gấp rút gọi chuẩn bị ngựa. Vài năm gần đây hán dự định mở rộng trà trang, mà Chu Phú của Tường Phú trà trang kia có chút thiếu hụt, nhưng bên trong rất tốt. Long Nhị nhìn trúng, muốn mua vào làm sản nghiệp Long thị.

Chuyện này chính là do Lã chương quỹ đi làm, những ngày này Lã chương quỹ hồi báo tới tin tức, là Chu Phú do dự hết lần này đến lần khác, nhưng hẳn có nắm chắc mất không nhiều ngày liền có thể được việc, thật không nghĩ đến hôm nay lại truyền đến tin tức hẳn giết chết Chu Phú.

Long Nhị an bài vài thứ, một là phái người đến phủ nha chuẩn bị thám thính, xem một chút tình thế như thế nào. Hai là cho người đến báo tin trong nhà Lã chương quỹ, dàn xếp tốt cho cao thấp Lã gia. Ba là sai người đi thăm dò những người cùng việc có liên quan đến người chết Chu Phú kia.

Dặn dò xong rồi, Long Nhị phi ngựa vội vã, dẫn theo người đến khách sạn Phúc Vận Lai tra xét.

Nhắc tới chuyện Lã chương quỹ giết người, Long Nhị một chút cũng không tin.

Long Nhị có mắt nhìn người, Lã chương quỹ là người có văn chương tốt, bình luận phẩm trà ngon, không giống như người làm ăn, nhưng Long Nhị nhìn đúng bản tính làm người của hắn, liền cho hắn làm chương quỹ sản nghiệp trà trang Long gia.

Lã chương quỹ đi theo Long Nhị nhiều năm, vô cùng mềm lòng hướng thiện, xưa nay ăn chay tin Phật, đối đãi với người khoan dung. Những chuyện như nhả ý thường trà, xem tranh phẩm chữ, Lã chương quỹ phần nào cũng làm tốt. Cộng thêm Long Nhị tâm tư khôn khéo trợ giúp, trên phố tương truyền, trong nhà quyền quý nghị luận, trà ngon tuy không phải chỉ có riêng ở Long thị trà trang, nhưng ở nơi Lã chương quỹ này mua trà không những tuyệt không hề dính đến hàng nhái, hơn nữa lại là người vô cùng có mặt mũi về phần phẩm trà bình nhả.

Vì vậy Lã chương quỹ điều hành trà trang làm ăn càng ngày càng hồng hồng hỏa hỏa. Nhưng hắn cũng không có nửa điểm kiêu căng, ngược lại càng cẩn trọng, nghiêm túc làm việc. Điều này làm cho Long Nhị càng thêm thương thức.

Hôm nay bị nói là tình nghi giết người, ý niệm đầu tiên trong đầu Long Nhị chính là việc này có điểm kỳ quặc.

Long Nhị rất nhanh liền tới khách sạn Phúc Vận Lai, giờ phút này trước cửa khách sạn lẻ tẻ tụ vài người, nơi này đã ra án mạng, mọi người bị đánh thức, liền tụ lại một chỗ xì xào bàn tán.

Long Nhị nháy mắt, thủ hạ bên người lập tức hiểu ý đi thám thính. Mà Long Nhị thúc ngựa đi về phía trước, từ đầu đường đến cuối phố, nhìn chung quanh thật rõ ràng. Lại vòng quanh khách sạn Phúc Vận Lai nhìn một vòng, chung quanh giờ phút này có những người nào, trạng huống gì, hắn đều yên lặng ghi nhớ ở trong đầu.

Trong khách sạn tuy là hiện trường án mạng, nhưng trong nhiều người chú ý, cũng không sợ còn có cái biến cố gì, nhưng bên ngoài lại là chỗ có nhiều sơ hở nhất. Cho nên Long Nhị tự mình trước đi quanh một vòng, xem cẩn thận, sau đó mới vào khách sạn Phúc Vận Lai kia.

Lúc này trên đường, trong khách sạn đều có nha dịch tay cầm đèn lồng coi chừng, phòng khách lầu hai hậu viện nơi hiện trường vụ án đã bị mấy tên nha dịch canh giữ chặt chẽ, bộ khoái ở trong phòng lục soát tìm chứng cứ.

Long Nhị nhìn kỹ qua, lại đợi thủ hạ thăm dò đại khái một vòng trở lại báo, nói là phủ doãn đại nhân Khuru Nhượng Minh đích thân đến hiện trường thăm dò, hôm nay đã mang theo thi thể cùng nghi phạm cùng những người có liên quan trở về phủ nha.

Long Nhị gật đầu, khai báo vài câu liền để thủ hạ lưu lại đây tiếp tục dò xét, chính hắn ra khỏi khách sạn, lên ngựa chạy tới phủ nha.

Lúc này mặc dù đã đêm khuya, nhưng trong phủ nha đèn đuốc sáng trưng.

Lý Kha sớm một bước đến, nghe hết mọi chuyện thật rõ ràng xong, thấy Long Nhị đến đây, nhỏ giọng nghênh đón nhanh chóng bẩm báo: “Chu lão bản tại phòng chữ thiên số 6 lầu hai khách sạn Phúc Vận Lai gặp nạn, hiện trường còn có một vị nữ tử bị thương, bất tỉnh nhân sự. Lúc Lã chương quỹ bị người khác phát hiện, một thân nhuốm máu, tay thuận cầm chủy thủ, dò xét hơi thở của nàng kia.” Long Nhị gật đầu, bất động thanh sắc, chỉ hướng nha vệ khoát tay chặn lại.

Nha vệ nhận ra đây là Long Nhị gia đại danh鼎鼎, sớm có người đi vào báo, rất nhanh liền đi ra dẫn Long Nhị tiến nha đường.

Đại đường phía trên nha dịch đứng thành hai hàng, thật chỉnh tề. Phủ doãn Khuru Nhượng Minh ngồi trên nha đường, ánh mắt sáng ngời, rất có vài phần uy nghiêm. Thấy Long Nhị đến, đứng dậy chấp tay thi lễ, ra lệnh cho thủ hạ: “Dọn chỗ”.

Long Nhị hướng Khuru Nhượng Minh ôm quyền: “Tạ đại nhân.” Rồi sau đó thành thật không hề khách khí ngồi xuống.

Khuru Nhượng Minh cũng hiểu Long Nhị tới đây vì chuyện gì, vì vậy cảnh cáo trước: “Long Nhị gia, tối nay trong khách sạn Phúc Vận Lai phát sinh án mạng, Chu Phú chủ của Tường Phú trà trang bị người giết hại, Lữ Tư Hiền này đúng là bị người có hiềm nghi bị phát hiện và bắt được ngay tại hiện trường, vì bản án liên quan đến mạng người này, Bản quan nhất định là phải nghiêm tra không dung thứ, vì người chết giải oan.”

Long Nhị vừa chấp tay: “Đại nhân cương trực công chính, tra rõ tiểu tiết, nhất định là có thể đem hung phạm ra công lý đền tội. Lữ Tư Hiền tuy là chương quỹ trà trang nhà ta, nhưng nếu hẳn chính là kẻ thủ ác, Long mỗ cũng tuyệt không thiên vị, mà nếu trong đó có nguyên do khác, Long mỗ cũng nhất định dốc hết toàn lực giúp đại nhân tìm ra hung phạm.”

Nói chuyện xong Khuru Nhượng Minh mân chặt miệng, không đáp. Tên Long Nhị gia này vốn đã là tên hẹp hòi kiêu bao che khuyết điểm, trong lời nói rõ ràng có ý chỉ sở hữu, lộ ra áp lực.

Lữ Tư Hiền là bị bắt ngay tại hiện trường, bộ khoái cũng tra được hắn cùng với người chết Chu Phú gần đây hay lui tới, nguyên do sự việc chính là Long phủ muốn mua lại cửa hàng của Chu Phú. Mà Chu Phú lại chậm chạp không đáp ứng, cứ như thế suy đoán động cơ gây án đúng là tương đối đầy đủ.

Nhưng lúc này vụ án còn chưa mở thẩm, Khuru Nhực Minh trong nội tâm tuy là đã có vài phần nhận định, nhưng còn phải có bằng chứng mới có thể định tội.

Hôm nay Long Nhị ở một bên nhìn chăm chăm mở đường thẩm án, Khuru Nhực Minh trong lòng hiểu, án này tất nhiên là phải thẩm thật cẩn thận, ngoại trừ muốn cho hung thủ đền tội, còn phải làm cho đám người liên can tâm phục khẩu phục, không thể có bất kỳ sai lầm gì để cho này Long Nhị nắm lấy.

Lúc này một nha dịch hấp tấp vội vã tiến đến nói nhỏ vào tai Khuru Nhực Minh, Long Nhị thừa dịp này đánh giá sắc mặt những người trong nội đường.

Lữ Tư Hiền quý gồi dưới đường, thân nhuộm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, nhưng ánh mắt nhìn về phía Long Nhị không hề né tránh, giống như lòng hoàn toàn bình tĩnh: “Nhị gia, Chu lão bản không phải do ta giết, ta tuyệt không làm chuyện ác đó.”

Long Nhị hướng hán khê gật đầu, bày tỏ chính mình sẽ không rút lui mặc kệ, nói: “An tâm một chút chớ nóng vội, Khâu đại nhân công chính liêm minh, người là trong sạch, đại nhân nhất định sẽ tra rõ chân tướng, trả lại công đạo cho người.”

Một cái mũ chụp xuống, Khuru Nhực Minh ở một bên nghe thấy khoe miệng bĩu một cái. Hắn dẫn dò nha dịch vài câu, nha dịch kia lĩnh mệnh mà đi.

Long Nhị nhìn về phía sau lưng Lữ Tư Hiền, chỗ đó có bốn nam tử đang đứng, ánh mắt Long Nhị quét qua từng người bọn họ từ trên xuống dưới, Lý Kha thấp giọng bên tai Long Nhị nói: “Hai người mặc áo lam và áo xanh kia đều là người làm của Chu chương quỹ, một người tên là a Phúc, một người tên là Giang Anh, người cao gầy kia, là khách thuê trong khách sạn Phúc Vận Lai, tên là Lương Bình, người phía sau hán mặc quần áo tiểu nhị chính là tiểu nhị tên Giả Sơn của khách sạn, bọn họ là hai người đầu tiên phát hiện Lã chương quỹ.”

Lúc này, hai vị nha dịch cùng người khám nghiệm tử thi mang lên một cỗ thi thể, che một lớp vải bố, đó chính là Chu Phú.

Người khám nghiệm tử thi đem ghi chép khám nghiệm tử thi ra trình báo, lớn tiếng nói: “Bẩm đại nhân, nguyên nhân cái chết của người chết Chu Phú đã tra rõ, là do chùy thủ đâm bị thương tới chết, hung thủ đâm hai đao, đều từ phía sau lưng đâm vào, một đao ở trên eo, một đao ở bên trái sau ngực.”

Người khám nghiệm tử thi đang nói, nha dịch dẫn một người phụ nữ vào, bà ta vừa vào liền té nhào vào bên cạnh thi thể Chu Phú gào khóc hô to: “Tướng công, tướng công a, chàng chết thật thảm a. ....”

Khuru Nhực Minh vỗ ngực đường, lớn tiếng hỏi: “Người đến có phải là Chu Trần thị hay không?”

Người đàn bà bên cạnh thi thể Chu Phú kia khóc lóc đáp phải, Khuru Nhực Minh nói: “Người mau yên lặng đứng sang một bên, đợi Bản quan tra rõ chân tướng, trả lại cho tướng công của người một cái công đạo.”

Chu Trần thị kêu khóc không ngừng, lau lệ, dập đầu lạy ba cái liên tiếp, được nha dịch đỡ sang một bên.

Lúc này một vị nha dịch nâng một cây chùy thủ đưa lên: “Đại nhân, đây là vật thu được khi lục soát hiện trường án mạng, lúc đó đang ở trong tay Lữ Tư Hiền, khám nghiệm tử thi đã tra rõ, đúng là hung khí giết người.”

Khuru Nhực Minh cầm lấy chùy thủ cẩn thận chu đáo, gật gật đầu, hán bắt đầu câu hỏi: “Lữ Tư Hiền, người đã chịu nhận tội chưa?”

Lữ Tư Hiền dập đầu: “Đại nhân, tiểu nhân không có giết người, tiểu nhân oan uổng a.”

“Vậy người đêm hôm khuya khoắt, thân ở khách sạn, cầm chùy thủ trong tay, một thân nhuộm máu, người giải thích thế nào?”

“Đại nhân, tiểu nhân hôm nay buổi trưa xác thực cùng Chu lão bản tại phố Tây Hữu đến tầu lâu gặp mặt, nhưng buổi chiều giờ Mùi vừa qua khỏi chúng ta liền tự hồi phủ. Ban đêm, ta đang dâng hương niệm kinh, người làm của Chu lão bản đến gặp ta tìm người, nói là gia nhà họ sau khi ra gặp ta vẫn chưa trở về, ta liền đem hành tung hôm nay của chúng ta nói rõ, cũng đi cùng bọn họ chia nhau ra tìm người.”

Hắn nói đến đây, quay đầu lại nhìn thoáng qua a Phúc cùng Giang Anh, hai người kia gật gật đầu, liền nói thật là như thế.

Lữ Tư Hiền nói tiếp: “Ta đi đến vài nơi Chu lão bản đã nói là nơi hắn thường đi, cũng không có nhìn thấy hắn. Sau lại đến tầu lâu hôm nay chúng ta uống rượu, tiểu nhị kia nói, chàng vạng còn gặp qua Chu lão bản, hắn còn mời Chu lão bản có muốn đi vào uống một chén hay không, có thể là tâm tình Chu lão bản tựa hồ không tốt, cũng không để ý đến hắn, chỉ vui đùa đi lên phía trước. Tiểu nhị kia thấy tiểu nhị khách sạn Phúc Vận Lai phía trước căn Chu lão bản lại mời chào, Chu lão bản kia dừng dừng một lúc không ngờ lại tiến vào. Tiểu nhị kia mất mồi làm ăn này, trong lòng không thoải mái, cho nên vẫn nhớ kỹ. Ta sau khi nghe xong, liền đến khách sạn Phúc Vận Lai tìm người. Sau khi đi vào, tiểu nhị nằm ở trên cái bàn ngủ, thấy ta hỏi, ngay cả ngáp cũng nói biết rõ, Chu lão bản kia ở tại phòng chữ thiên số 6 lầu hai hậu viện phòng khách. Hắn không dậy nổi, ta liền tự mình đến phòng khách hậu viện.”

Khuru Nhực Minh hỏi: “Chính là tên tiểu nhị đứng sau lưng người ư?”

Lữ Tư Hiền xoay người lại nhìn, lắc đầu: “Không phải là vị này, vị kia tuổi lớn hơn một chút.”

Tiểu nhị Giả Sơn kia vội vàng nói: “Hôm nay tiểu nhân cùng Đại Hổ làm nhiệm vụ trực sảnh, người ông ta nói hắn là Đại Hổ. Tiểu nhân thì bởi vì vị khách quan kia tìm đến. ....” Hắn chỉ chỉ Lương Bình bên cạnh, nói tiếp: “Khách quan này nói là đói bụng rồi, muốn tìm vài thứ để ăn, còn nói đèn lồng trong hành lang lầu hai bị tắt, tiểu nhân liếc mắt nhìn thì thấy thật là như thế. Liền dẫn hắn tới trước phòng bếp cầm chút bánh bao cùng chút thức ăn, sau đó lại đến nhà kho lấy đèn lồng mới đốt lên. Chờ chúng ta quay lại lên lầu hai kia, đi ngang qua phòng chữ thiên số 6, lại vừa vặn thấy có hai người nằm trên mặt đất, trên mặt đất tất cả đều là máu, mà ông ta cầm lấy chùy thủ, đang dò xét hơi thở của vị nữ tử đang nằm dưới đất kia.”

Lữ Tư Hiền dập đầu nói:“Xin đại nhân tra cho rõ, tiểu nhân một mình lên lầu hai, chỉ thấy cửa phòng chữ thiên số 6 mở ra, Chu lão bản cùng Cừ cô nương nằm trên mặt đất, dưới thân đều là máu, trong tâm của ta cả kinh, nhanh qua dò xét hơi thở, Chu lão bản kia dĩ nhiên tắt thở, mà Cừ cô nương nắm trong tay một cây chủy thủ, bất tỉnh nhân sự, ta vô ý thức cầm chủy thủ nhìn xem, lại dò xét hơi thở của nàng, nàng ấy còn đang thở, ta đang muốn gọi người, không ngờ hai vị đó lại đến đó.”

Lữ Tư Hiền chỉ chỉ Giả Sơn cùng Lương Bình:“Ta còn chưa kịp phản ứng, bọn họ liền hô lên, vì vậy tất cả mọi người coi ta như hung thủ, dẫn tới nơi này.”

Long Nhị nghe được ba chữ “Cừ cô nương” kia, trong lòng lộp bộp một chút, không phải là cái Cừ cô nương hần quen kia chứ?

Khuru Nhượng Minh hỏi:“Người là nói, chủy thủ kia vốn là ở trong tay cô nương kia sao?”

“Đúng vậy.” Lữ Tư Hiền nói, lại vội vàng bổ sung:“Cừ cô nương ta có quen biết, nàng ấy thân thể suy nhược, cũng không có võ, hai mắt không nhìn thấy gì, hoàn toàn không thể nào giết người. Ta cũng chưa từng nghe nói nàng cùng Chu lão bản có quen biết.”

Long Nhị nghe đến đây, hầu như đã xác định, cái người nằm ở trong vũng máu bất tỉnh nhân sự, tay cầm chủy thủ, nhất định là Cừ Mộc Nhi.

Chính là cái người luôn thích chọc giận hần, làm cho hần tức giận Cừ Mộc Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Thảm Nghi Án Mạng – Manh Nữ Cầu Hôn

Lữ Tư Hiền tiếp tục nói:“Chỉ vì hai người này đều là người tiểu nhân có quen biết, cộng thêm việc kỳ quặc Cừ cô nương cầm lấy chủy thủ này, tiểu nhân mới có thể vô ý thức lấy chủy thủ ra nhìn, nhưng tiểu nhân tuyệt không có giết người, cũng chưa từng dả thương Cừ cô nương.”

Khuru Nhượng Minh nhìn chăm chăm hần một lát, hỏi nha dịch bên dưới:“Cô gái bị thương té xỉu đã tỉnh lại chưa? Nếu đã tỉnh, gọi nàng ta lên thẩm án.”

Nha dịch lĩnh mệnh đi ra ngoài. Thừa dịp này, Khuru Nhượng Minh lại hỏi tiểu nhị Giả Sơn khách sạn Phúc Vận Lai, tình hình lúc Chu Phú kia vào ở khách sạn ra sao, có người đến tìm ông ta hay không?

Giả Sơn đáp:“Chu lão bản đi qua cửa khách sạn, đúng là do tiểu nhân kéo vào, Chu lão bản nhìn qua tâm tình thật không tốt, nhưng cũng không nói gì, vào trong tiệm, chỉ chăm chăm uống rượu, uống rất nhiều, sau đó tiểu nhân dìu ông ta vào phòng khách, hầu hạ ông ta ngủ. Từ lúc đó về sau liền thấy không có động tĩnh gì, cũng không có khách đến tìm ông ta.”

Khuru Nhượng Minh sau khi nghe xong gật gù đầu, lại hỏi người làm của Chu Phú chính là a Phúc cùng Giang Anh, ngày thường Đông gia có thù hận với người khác hay không? Hai người kia đều nói Chu Phú làm người thành thật, xưa nay cùng người không cừu không oán, cùng nương tử Chu Trần thị tình cảm trung hậu, không thấy qua bọn họ có tranh chấp. Mấy ngày này chỉ có chuyện quyết định có bán quán trà hay không làm cho Chu Phú phiền lòng, việc khác lại không có nghe ông ta nhắc tới.

Chu Trần thị ở một bên ý vị lau nước mắt, khóc lóc kể lể tướng công nhà bà ta là người trung hậu như thế nào, quán trà chính là cuộc sống của ông ấy, tướng công nhất định là không muốn bán, lúc này mới cùng Lữ Tư Hiền nổi lên tranh chấp, bị hần hạ độc thủ. Bà ta khóc hô, lại quý cầu xin Khuru Nhượng Minh làm chủ cho.

Trong lúc ồn ào, một nha dịch đỡ Cừ Mộc Nhi tiến vào.

Quần áo trên người Cừ Mộc Nhi dính máu, trên đầu có thương tích, trên băng vải băng bó cũng thấm vết máu. Long Nhị nhìn không được nhìn kỹ nàng, nàng là không phải là càng gầy hơn đó chứ? Sắc mặt kia thật sự là khiến người ta phát bực. Đầu mày nàng cau lại, cả người mất tinh thần, bộ dáng thì ốm yếu.

Long Nhị nhìn nàng như vậy, càng nhìn càng cảm thấy trong lòng lão Nhị không thoải mái.

Cừ Mộc Nhi cầm lấy trúc trượng, vịn lấy cổ tay nha dịch cẩn thận cất bước tiến đến. Nha dịch kia đã đem tình huống nói rõ cho nàng, Cừ Mộc Nhi cũng hiểu tình hình hiện nay là thế nào. Nàng vào đến, hướng về phía trước thi lễ, sau đó đứng bất động, chờ người nói.

Khuru Nhượng Minh lớn tiếng hỏi:“Người đến có phải là Cừ Mộc Nhi không?”

Cừ Mộc Nhi ngẩng đầu lên, hướng về phương hướng Khuru Nhượng Minh lại thi lễ:“Khuru đại nhân, đúng là dân nữ.” Thanh âm của nàng nhẹ nhàng mềm mại, nghe có chút vô lực. Long Nhị có chút hốt hoảng, nghĩ tới dường như đã thật lâu rồi không nghe thấy nàng nói chuyện, vẫn là thanh âm thoi thóp của nàng có tinh thần dễ nghe hơn.

“Cừ Mộc Nhi, đây là trên nha đường, Bản quan đang thẩm tra xử lý án mạng Chu Phú bị giết xảy ra tối nay trong khách sạn Phúc Vận Lai, ngươi hãy nói

xem vì sao người lại ở tại hiện trường án mạng?” Khuru Nhực Minh không có vòng vo, gọn gàng dứt khoát hỏi Cự Mộc Nhi.

Cự Mộc Nhi đem chuyện tiệm cầm tùm nằng hỗ trợ, vì công việc quá nhiều không trở về nhà được, vì vậy dự định ở lại khách sạn một đêm, tất cả nói hết.

Khuru Nhực Minh nghe, đưa tới một nha dịch, làm cho hắn đi truyền người ở Tiên Âm Cầm đến hỏi, xem lời Cự Mộc Nhi nói có phải là thật hay không.

Nha dịch lĩnh mệnh đi. Khuru Nhực Minh lại hỏi Cự Mộc Nhi có biết Chu Phú hay không? Cự Mộc Nhi đáp không biết. Hắn lại hỏi nằng có biết Lữ Tư Hiền hay không, lần này Cự Mộc Nhi gật đầu nói có quen.

Khuru Nhực Minh suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Cự Mộc Nhi, Lữ Tư Hiền là người thứ nhất sau khi xảy ra án mạng phát hiện người, hắn nói trên tay người cầm chủy thủ, té xỉu ở bên cạnh Chu Phú, nếu người không quen biết Chu Phú, tại sao lại đi vào trong phòng của ông ta? Tay người cầm chủy thủ, đứng là hung khí khiến Chu Phú mất mạng, người giải thích như thế nào?”

Cự Mộc Nhi kinh ngạc há to miệng: “Tôi, tôi cầm chủy thủ?”

“Đúng là như thế.”

Cự Mộc Nhi lắc đầu, nhú mảy cán môi suy tư. Nằng không nói lời nào, chọc cho Khuru Nhực Minh vỗ đường mộc, quát lên: “Cự Mộc Nhi, mau trả lời Bản quan!”

Long Nhị nhú mảy, nhìn Cự Mộc Nhi hoang mang vừa sợ hãi, rất bất mãn giọng nói của Khuru Nhực Minh. Không phải là muốn người ta trả lời sao, còn rống to như vậy làm gì, một chút kiên nhẫn cũng không có, còn thẩm án cái gì nữa?

Cự Mộc Nhi bị Khuru Nhực Minh quát, sợ hết hồn, nằng trương miệng đang định nói chuyện, không ngờ Khuru Nhực Minh lại thét lên chặn miệng: “Nhất định là người mất mủ nhận lầm cửa phòng, đi lầm vào trong phòng Chu Phú, Chu Phú say rượu không phân biệt người đến là ai, cừ chi lỗ mắng, sau khi người hoảng loạn, liền chống cự ông ta, người dùng chủy thủ đâm ông ta thành trọng thương, mà một hơi cuối cùng ông ta liều mạng dùng ám trà trên bàn đánh ngất người ở đó.”

Cự Mộc Nhi cả kinh dùng sức lắc đầu, này là đang diễn tuồng nào thế này?

Nhưng Chu Trần thị đứng một bên lại xem giả thuyết của Khuru Nhực Minh là sự thật, Cự Mộc Nhi mới vừa lớn tiếng nói câu: “Đại nhân, hung thủ không phải là ta.” Lời còn chưa nói hết, Chu Trần thị kia lại kích động nhảy qua đây ngã Cự Mộc Nhi xuống đất cầu xé đánh đập: “Nhất định là do đồ tiện nhân nhà người, nguyên lai là người giết tướng công của ta.”

Cự Mộc Nhi hoàn toàn không có lực chống đỡ, chỉ chớp mắt đã bị đánh vài quyền. Long Nhị giận dữ, tay chỉ một cái, Lý Kha như mũi tên phóng qua, kéo Chu Trần thị kia ra, Long Nhị hét lớn một tiếng: “Ấu đả cái gì, cũng không nhìn xem nơi đây là nơi nào sao!”

Khuru Nhực Minh tức giận nhìn hắn một cái, lời này không phải nên là do phủ doãn đại nhân hắn nói sao? Long Nhị rất không khách khí liếc hắn lại.

Hắn biết rõ Khuru Nhực Minh là có tâm thử dò xét, xem Cự Mộc Nhi có thật sự là tay trời gà không chặt hay không. Nhưng thử dò xét một chút là được, vậy mà hắn cả buổi không để cho nha dịch kéo người đàn bà chanh chua kia ra là muốn làm sao?

Khi dễ một cô gái mù mắt yếu đuối như vậy, hắn ta làm quan phụ mẫu thì có gì tốt?

Lúc này nha phụ đã đỡ Cự Mộc Nhi lên, cũng thay nằng sửa sang dung nhan, Cự Mộc Nhi nói: “Đại nhân, hung thủ là một người hoàn toàn khác. Dân nữ nguyên là muốn đến sảnh tìm tiểu nhị đòi chút ít nước nóng uống, đi ngang qua phòng chữ thiên số 6, nghe thấy tiếng mở cửa cùng một tiếng nam nhân sợ hãi kêu, hắn chỉ hô được chữ ‘cứu’ liền bị người che miệng kéo đi, dân nữ lúc ấy vô ý thức quay đầu về hướng bên đó, hung thủ kia liền cho rằng dân nữ nhìn thấy cái gì, liền bắt cả dân nữ đi vào, dân nữ cầu xin hắn tha mạng, nói rõ chính mình mù mắt, sau đó hắn liền đánh dân nữ ngất xỉu. Lại về sau xảy ra chuyện gì, dân nữ thật là không biết.”

Khuru Nhực Minh gật đầu nhẹ, liếc mi suy nghĩ sâu xa, kỳ thật hắn cũng không cho rằng hung thủ là Cự Mộc Nhi.

Mặc dù song phương triển đấu, khả năng sau khi một bên trúng hai đao liều mạng đánh bại bên kia, mà chính mình cuối cùng cũng vì mất máu quá nhiều mà chết như vậy không phải là không có. Nhưng Chu Phú thân hình cao lớn, da thịt rắn chắc, ngay cả khi không phản kháng để cho Cự Mộc Nhi đâm hai đao, đao ngập đến tận xương, chuyện này là không có khả năng.

Hơn nữa một đao ngay eo, một đao sau ngực, xét theo chiều cao của Cự Mộc Nhi, phần đao đâm vào eo kia lúc đâm đao phải cầm đao hướng ra ngoài, mà phần đao đâm vào sau lưng kia, thì phải trở tay cầm đao hướng về phía sau, trong lúc vật lộn mà có thể đâm cả hai đao với lực đạo thế kia, không thể nào có thời cơ để nằng đôi tay.

Hung thủ này, hiển nhiên cũng là một người đàn ông thân hình cao lớn.

“Lữ Tư Hiền.” Khuru Nhực Minh gầm lên một tiếng.

“Có tiểu nhân.”

“Vừa mới rồi người cũng thấy đó, Cừ Mộc Nhi kia cũng khai là không giết Chu Phú.”

“Đại nhân, mặc dù lúc tiểu nhân phát hiện Cừ cô nương, trên tay nàng cầm chủy thủ, nhưng tiểu nhân cũng không cho rằng Cừ cô nương là hung thủ. Như tiểu nhân đã nói, Chu lão bản cùng Cừ cô nương đều là người quen của tiểu nhân, cũng là bởi vì cảm thấy chuyện có kỳ quặc, cho nên mới phải cầm chủy thủ tra xét. Không ngờ có người chứng kiến, tiểu nhân mới có thể bị ngộ nhận là là hung thủ.”

Khuru Nhượng Minh hừ nói: “Vậy người vừa rồi cũng đã nghe rõ ràng, người làm cùng người nhà của Chu Phú đều nói, người muốn mua quán trà của Chu Phú, mà Chu Phú liên tục không muốn bán. Hôm nay người hẹn hân, là để nói chuyện mua bán lần này phải không?”

“Đúng là thật.”

“Người nhiều lần thương lượng, việc mua bán không thành, trong lòng tất nhiên là oán hận chất chứa bất an. Đêm hôm đó người tìm gặp Chu Phú, nhờ tới việc mua bán ban ngày nói không thông, ông ta say rượu mất khống chế, ngôn ngữ nói chuyện với người không thỏa đáng, trong lúc tức giận người sát hại ông ta, lại kéo Cừ Mộc Nhi vào, cho nên người hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, đánh nàng ngất xỉu, muốn vu oan hại nàng, nếu người ta nhận định nàng ta có tội, người liền có thể thoát thân, nếu là Bản quan minh xét, nhìn ra nàng không phải là kẻ giết người, nàng cũng không thể khai ra người được. Người an bài tốt hết thảy, vốn định giả dạng làm người đầu tiên phát hiện hiện trường, lại không đoán được lúc đó đột nhiên có người xuất hiện, mất thấy hết thảy, người thất bại trong gang tấc, bị bắt ngay tại chỗ, có phải thế không?”

Khuru Nhượng Minh vừa nói lời này, vừa lặng lẽ đánh giá ánh mắt mọi người. Hai người làm của Chu Phú vẻ mặt bị phần, Chu Trần thị một mực che mặt khóc rống, người thuê phòng cùng tiểu nhị khách sạn sắc như thường. Mà Long Nhị gia ngồi ngay ngắn một bên chỉ lặng lẽ nhìn về mặt mọi người, trên mặt không gợn sóng.

Khuru Nhượng Minh nói lời này khiến Lữ Tư Hiền cả kinh cuống quýt đập đầu: “Không phải vậy, đại nhân, sự thật cũng không phải là như thế. Vào ban ngày Chu lão bản đã đáp ứng đem cửa hàng bán cho Long phủ, chúng ta đã đem điều kiện mua bán bàn thật rõ ràng sau đó mới chia tay.”

Lời này của Lữ Tư Hiền vừa ra, hai người làm của Chu Phú cùng Chu Trần thị đều quá sợ hãi, luôn miệng ồ ào chuyện này không có khả năng.

Khuru Nhượng Minh hỏi bọn họ xác nhận xem Chu Phú có nói nguyện ý bán cửa hàng hay không, ba người kia đều là lắc đầu nói Chu Phú không muốn bán. Khuru Nhượng Minh lại hỏi Long Nhị hôm nay có nghe được Lữ Tư Hiền báo lại chuyện mua cửa hàng đã định hay không? Long Nhị lắc đầu, đây không phải là vụ mua bán nhỏ, Lã chương quỹ một đem tất cả chi tiết đều quyết định chắc là sẽ không báo lại hân, nếu không bị hân nói ba xạo hỏi đến, chính là Lã chương quỹ không xứng chức.

Lữ Tư Hiền lúc này vội vàng nói: “Thật là còn có một chuyện chưa định. Chu lão bản chỉ nói trong cửa hàng còn có hai người làm công theo ông ta đã lâu, ông ta đem cửa hàng bán, còn phải nói với một tiếng hai người bọn họ, hỏi xem hai người bọn họ nguyện ý đi theo Long gia làm việc, hay là nguyện ý cầm bạc tự mình mưu sinh. Ông ta giải thích rõ cho ta rồi hẹn ngày khác, không có ngờ tới ban đêm lại xảy ra chuyện thế này.”

Khuru Nhượng Minh hỏi: “Việc này có người thứ ba nào biết hay không?”

Lữ Tư Hiền sửng sốt, hân còn đang đợi tin tức, cho nên chưa nhắc tới với người khác, Chu lão bản bên kia có lẽ cũng vậy, hôm nay xem tình hình thế này, có lẽ cũng không có người nào biết chuyện này. Lữ Tư Hiền trong lòng biết vô luận nhân chứng vật chứng, đều bất lợi đối với mình. Sắc mặt hân như tro tàn, chỉ đành phải đập đầu nói: “Đại nhân tra cho rõ, tiểu nhân xác thực không có giết người.”

Khuru Nhượng Minh trầm tư, vụ án này mặc dù có thể dự đoán như vậy, nhưng vẫn có điểm đáng ngờ. Hân có chút bất không được đầu mối, đám người dưới công đường kia, ngoại trừ Lữ Tư Hiền, mỗi người nhìn qua đều là trong sạch, không hề có động cơ, không có hiềm nghi, cũng đều có nhân chứng khách quan chứng minh.

Chỉ có Lữ Tư Hiền hiềm nghi trọng đại!

Nhưng rốt cuộc không đúng chỗ nào?

“Đại nhân.” Lúc này Long Nhị mở miệng: “Long phủ chỉ nói một việc.”

Khuru Nhượng Minh nhìn về phía hân, Long Nhị nhìn thẳng hân, tiếp tục nói: “Nói đến động cơ, Lã chương quỹ hàng năm giúp Long phủ kiếm tiền từ trà trang không ít, có thể mua hai mươi cái Tường Phú trà trang cũng không thiếu. Tường Phú trà trang kia đối với Long phủ bất quá chỉ là chuyện thêm danh tiếng mà thôi, Long phủ cũng không cho Lã chương quỹ bất kỳ áp lực nào yêu cầu hân nhất định phải làm được việc. Nói như thế, nếu đã là chương quỹ trà trang có khả năng kiếm ra tiền nhiều nhất xét trong toàn bộ kinh thành này, hiếm có một cái quán trà nhỏ có thể khiến người đó giận dữ giết người, Long phủ ngược lại cảm thấy việc này thật sự là hi hữu.”

Khuru Nhượng Minh mân câng miệng, trong lòng rất không thoải mái. Hân đang như đầu suy nghĩ, đột nhiên một bộ khoái bên ngoài chạy vào, tiến đến bên lỗ tai hân vội vàng nói vài câu, thì ra là bọn họ vừa mới theo lời những người dưới công đường mà ra ngoài tra xét, những người ở khách sạn, từ lâu, còn có những người trong nhà họ, đều tra hỏi. Bộ khoái này tập hợp mọi tin tức tra xét được, trở lại báo cho Khuru Nhượng Minh.

Những lời mà đám người dưới công đường kia nói đều là lời nói thật.

Chỉ có lời nói của Lữ Tư Hiền là không có người có thể chứng minh.

Không có người có thể chứng minh hân không phải là hung thủ!

Lúc này Cự Mộc Nhi bỗng nhiên nói:“Đại nhân, dân nữ có thể cùng Lã chương quý nói vài lời hay không.”

Khuru Nhựt Minh không biết nàng nghĩ gì, đồng ý. Cự Mộc Nhi vươn tay cánh tay, quơ quơ hướng Lữ Tư Hiền đi tới. Nha dịch vội vàng đỡ nàng, vì nàng dẫn đường.

Cự Mộc Nhi đi tới, trong miệng hô một tiếng:“Lã chương quý.”

Lữ Tư Hiền vội vàng đứng dậy, đưa tay đỡ nàng, đáp:“Cư cô nương.” Cự Mộc Nhi nắm cánh tay của hắn, đứng vững vàng.

Tất cả mọi người nhìn hai người đó, không biết Cự Mộc Nhi muốn nói gì. Kết quả nàng lại nói:“Ta chỉ là muốn cùng Lã chương quý nói tiếng cảm ơn, nếu không phải ngài kịp thời phát hiện, có lẽ ta đã bị thương nặng mất mạng. Ta tin tưởng Lã chương quý không phải là hung thủ. Đại nhân nhất định sẽ tra xét kỹ càng, Lã chương quý yên tâm.”

Lữ Tư Hiền vẻ mặt đau khổ, đại án liên quan đến nhân mạng, tình thế đối với hắn bất lợi như thế chẳng lợi, hắn sao có thể yên tâm? Sau lưng người làm và thể tử của Chu Phú cao giọng mắng, điều này làm cho trong lòng hắn lại càng khổ sở.

Khuru Nhựt Minh sắc mặt cũng khó nhìn, cô nương mù mắt này tại sao tánh tình y chang như Long Nhị gia vậy, bất chấp tất cả, trước hết đều chụp mũ hắn. Hắn là quan tốt, ai cần bọn họ thi nhau đâm chọc khen chê hắn trước khi xử lý án như vậy?

Có thể ẩn ý án này thật là khó giải quyết, xem ra còn phải lại tinh tế tra rõ mới có thể định đoạn.

Lúc này Cự Mộc Nhi bỗng nhiên lại nói:“Đại nhân, dân nữ đầu bị thương, đau đớn bất an, lúc xảy ra án mạng có một số việc nhớ không rõ, nhưng dân nữ mơ hồ cảm thấy, đây chính là manh mối trọng yếu, đại nhân chớ vội kết án, đợi dân nữ tinh tế nghĩ ra lại đến báo cho đại nhân.”

Khuru Nhựt Minh nhíu mày, một manh nữ còn có thể thấy cái manh mối trọng đại gì. Hắn không thể trông cậy vào nàng, nhưng lúc này tái thẩm cũng không có tiến triển gì, vì vậy hắn dặn dò vài câu, trước bắt giữ Lữ Tư Hiền giám sát, đám người còn lại đều tự về nhà, chờ đợi nha phủ lại tra xét.

Long Nhị lúc này cũng không còn biện pháp nào, đành dặn dò Lữ Tư Hiền sẽ giúp hắn dọn xếp trong nhà, khuyên hắn chớ hoảng sợ, chắc chắn tìm được chứng cứ chứng minh trong sạch.

Lữ Tư Hiền bị dẫn xuống, Long Nhị cho Lý Kha tìm người trong lao chuẩn bị, chớ để Lã chương quý ở bên trong bị khổ. Lý Kha lĩnh mệnh đi.

Long Nhị cùng Khuru Nhựt Minh khách sáo vài câu, xác nhận Khuru Nhựt Minh cũng cảm thấy còn có điểm đáng ngờ, nhưng tạm không có quá mức cụ thể có thể nói, vì vậy Long Nhị cáo từ.

Ra khỏi phủ nha, chứng kiến một cặp trung niên nam nữ đang đón Cự Mộc Nhi lên xe ngựa. Nam tử kia luôn miệng nói:“Ài, ài, làm sao xui xẻo như vậy, thật may là con vô sự. Nếu không phải con vội vã làm việc cho ta mới ở tại khách sạn kia, nếu có cái gì không hay xảy ra, ta làm sao còn có thể nói chuyện với phụ thân của con nữa?”

Cự Mộc Nhi vẻ mặt mệt mỏi, nhẹ nhàng đáp vài tiếng, sau đó lên xe ngựa của bọn họ, đi.

Long Nhị xoay người gọi một gã sai vặt lanh lợi bên cạnh, cho hắn đi theo xe kia, nhìn hai người đem Cự Mộc Nhi đi đâu. Nếu có chuyện liền mau chóng trở lại báo. Gã sai vặt theo lệnh, cưỡi ngựa đi theo.

Long Nhị sắp xếp chuyện xong xuôi, trở lại trong phủ, lúc đó đã là qua nửa đêm. Lúc này hắn cũng không phải muốn ngủ, vì vậy lại đến thư lâu, một mình ngồi yên lặng, nghĩ tới mọi chi tiết liên quan đến vụ án, vô luận như thế nào, hắn nhất định phải cứu Lã chương quý ra.

Long Nhị ngồi đến bình minh. Trong khoảng thời gian đó, Lý Kha tiến đến báo tình hình an trí Lã chương quý trong tù cùng những chuyện Cự Mộc Nhi được lão bản Tiền Âm cầm thu xếp. Còn có phải một vài thám tử Long phủ thăm dò manh mối liên quan đến án của Lã chương quý cũng đều an bài thỏa đáng.

Long Nhị gật gù đầu, hắn hi vọng những thám tử này hữu dụng, nhất định còn có cái manh mối gì là bọn họ cũng có thể đào lên.

Trời mới tờ mờ sáng, một gã sai vặt đột nhiên tiến đến báo, nói ở cửa chính bên ngoài phủ, Cự Mộc Nhi cô nương cầu kiến.

Long Nhị kinh ngạc, nha đầu kia trên đầu bị thương còn không an phận nghỉ ngơi, chạy loạn làm cái gì? Hắn cau mày đồng ý, cho gã sai vặt dẫn nàng đến phòng trước.

Đội Long Nhị đi qua, mới phát hiện bên cạnh Cự Mộc Nhi ngồi còn có cả Cự phụ. Hai bên nói mấy câu khách sáo, Cự Mộc Nhi đột nhiên nói: “Lần trước Nhị gia nói với ta nhà của ngài có một cây cảm tốt, ta đột nhiên rất muốn nhìn một chút, thừa dịp lần này đi ngang qua, nên tới quấy rầy một chút.”

Long Nhị sững sờ, hắn khi nào thì nói với nàng nhà hắn có cây cảm tốt? Nhưng chỉ chớp mắt nhìn vẻ mặt Cự phụ tức giận, hắn liền hiểu được. Nàng nhất định là có việc muốn bí mật nói, nhưng lại không muốn cho cha nàng biết.

Long Nhị đột nhiên có nàng tiểu tay cầm roi vào trên tay mình vui mừng, hắn cười cười:“Cây cảm đặt ở thư lâu, nếu là cô nương muốn nhìn, kính xin dời bước.”

Cự Mộc Nhi nghe thấy hắn phối hợp, thờ phào nhẹ nhõm, vội nói:“Vay phụ thân ở đây chờ con một hồi, con đi sờ cảm kia một cái lập tức sẽ trở lại.”

Cư phụ thấy đang ở tại trong phủ người khác, khó mà nói gì, chỉ lẩm bẩm có chút không vui, nữ nhi bị thương không hảo hảo về nhà đi xem đại phu, còn chạy tới nhìn cái cảm gì đó, ông cũng không nên đáp ứng nàng.

Long Nhị phân phó tiểu bộc mang cho Cư phụ chút trà bánh điểm tâm, dặn dò thật tốt, sau đó dẫn Cư Mộc Nhi đi.

Long phủ rất lớn, hành lang vườn hoa đường đá, bảy hướng quẹo tám đường rẽ, Cư Mộc Nhi đi theo Long Nhị hơi có phần lao碌, Long Nhị nhìn thấy nàng đã đổi qua thân quần áo sạch, khăn vải bằng bó trên đầu cũng là mới thay, nhưng bộ dáng của nàng so với ban đêm ở phủ nhà càng hư nhược.

Long Nhị không biết tức giận trong lòng có từ đâu, dứt khoát tìm một gian sương phòng gần đó cùng nàng ngồi xuống. Hắn gọi gã sai vặt chuẩn bị trà nóng mang lên sớm một chút, sau đó bắt đầu nói chuyện.

“Cô tối hôm qua đã ngủ chưa? Làm sao lại để khuôn mặt tái nhợt như quý chạy khắp nơi như vậy.”

Cư Mộc Nhi hoàn toàn không có tâm tư cùng hắn đấu võ mồm, chỉ giải thích: “Hôm nay lúc cửa thành vừa mở cha ta liền tới, ông ấy đã biết chuyện tối ngày hôm qua, muốn dẫn ta trở về tỉnh đường. Nếu ta không tìm lý do tới gặp mặt Nhị gia một lần, chỉ sợ là mấy hôm sau cũng không thể tới.”

“Cô muốn nói với ta cái gì?” Gã sai vặt mang trà đến rót cho hai người. Long Nhị nhìn tay Cư Mộc Nhi bị lạnh đến trắng bệch, vì vậy đặt cái ly lên bàn, gõ lên phát ra tiếng, nói ra: “Trà ở đây, nóng.”

Cư Mộc Nhi cảm ơn, mò tới cầm lấy cái ly, không lên tiếng. Long Nhị lại hỏi thêm một lần: “Cô tìm đến ta là muốn nói cái gì?”

Cư Mộc Nhi hít sâu một hơi, trên mặt phát hiện lúng túng cùng một chút khó xử, Long Nhị nhìn thấy không khỏi khiêu mi, nàng đến tột cùng là muốn nói gì?

“Nhị gia.” Cư Mộc Nhi rốt cục mở miệng: “Ta có biện pháp chứng minh Lã chương quỹ không phải là hung thủ, cũng có thể tìm được hung phạm.”

“A?” Việc này khiến Long Nhị cảm thấy hứng thú vô cùng, hắn chờ Cư Mộc Nhi nói tiếp, xem thử nàng có biện pháp nào.

“Nhưng mà.” Lời nói Cư Mộc Nhi xoay chuyển: “Ta muốn cùng Nhị gia trao đổi một điều kiện.”

Lại là chiều này?

Long Nhị khiêu mi, trong lòng BÌNH BÌNH nhảy, có chút cảm giác hưng phấn khi gặp đối thủ lại như có chuyện đùa. Hắn cầm lấy cái ly uống ngụm trà nóng, bình ổn tâm tư, hỏi: “Cô muốn trao đổi điều kiện gì?”

Cư Mộc Nhi cắn môi thật lâu không lên tiếng, Long Nhị kiên nhẫn chờ, hắn uống xong một ly, lại rót cho mình thêm một chén, cầm lên uống.

Cư Mộc Nhi lại hít sâu một cái, rốt cục nói: “Ta muốn Nhị gia cưới ta.”

“Phốc.....” Long Nhị nhanh chóng quay đầu sang một bên, phun một ngụm trà xuống đất.

Gặp quý, mới vừa rồi có phải là hắn vừa nghe được có người cầu hôn hắn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chung Thân Tự Thoại – Đàm Hôn Luận Gả

Long Nhị có chút không dám tin tưởng lỗ tai của mình, hắn thật sự vừa mới “bị” người ta cầu hôn rồi sao?

Long Nhị tự nhận là đã gặp qua không ít cô gái. Dù loại tướng mạo, dù loại tính tình, dù loại bối cảnh, tuổi cũng không hề giống nhau.

Trong số đó những người cố ý bày tỏ với hắn không ít, có tặng lễ, có tặng thơ, có dùng ánh mắt truyền lời, có khi túm chi lớn mặt biểu đạt, có người tự mình ra ám hiệu, có khi lại sai người chuyển đạt.....

Nhưng chuyện thành thân này, không hề có một ai dám đứng thẳng tiếp nói với hắn: “Ta muốn Nhị gia cưới ta” như vậy.

Người lớn gan nhất mà Long Nhị từ thấy trước đây, cũng chỉ là che che giấu giấu quanh co lòng vòng hỏi hắn vì sao không cưới thì từ. Hừ, thật sự là không thú vị vô cùng.

Nhưng mà bây giờ lần này có chút ít thú vị, lần này thật là bất ngờ kinh ngạc. Trình độ kia hoàn toàn vượt ra khỏi sức tưởng tượng cùng dự liệu của Long Nhị. Cái dạng cô gái gì mới có thể trực tiếp đối với một nam nhân không thể gọi là quá quen thuộc nói: Ngươi cưới ta đi.

Được rồi, kỳ thật, Long Nhị cảm thấy, cảm giác này vẫn thường hay xuất hiện khi nói chuyện cùng nàng.

Nhưng mà, nàng nói thì nói, khuôn mặt vẫn đầy vẻ mệt mỏi, tiêu tụy giống như quỷ đói, trên đầu thì có vết thương thấm máu sưng thành một cục, y phục không hề vừa người hiển nhiên là mượn từ người khác, không đậm phần trang điểm, không có kiểu tóc màu mè, trong lòng thì ôm cây trượng trúc..... cứ như vậy mà nói với hắn.

Thật sự, thật sự là, hắn ngay cả ý nghĩ trách cứ nàng cũng không có.

Dung nhan không ngay ngắn, căn bản là không hề coi trọng hắn.

Long Nhị trừng mắt nhìn cái cô nương mù mắt kia vừa cầu xin kết hôn xong liền căn môi về mặt thấp thòm, trong lòng khê hờ, cô mà cũng biết bất an ư? Còn tưởng rằng là gan của cô cứng chắc như thiết giáp đá tảng đó chứ.

Hắn nhìn chằm chằm nàng, một hồi lâu thanh thanh giọng ho hai tiếng, hỏi:“Vì cái gì?”

“A?” Cư Mộc Nhi sững sờ.

Long Nhị trong lòng rất không thoải mái, cầu xin người ta kết hôn xong liền ngồi ngốc đó sao? Hắn “hừ” một tiếng, lại hỏi:“Tại sao ta phải cưới cô?”

“Bởi vì.....” Cư Mộc Nhi có chút nói bần khoản, rồi sau đó tựa hồ hạ quyết tâm, nhẹ nhàng nói:“Ngài nói Lã chương quỹ một năm thay ngài kiếm tiền đủ mua hai mươi quán trà mà vẫn dư, mà ta mười năm sợ cũng ăn không hết nửa phần tiền bạc của một quán trà. Nhị gia tính toán tỉ mỉ vô cùng, nhất định có thể hiểu, thêm một mình ta, so với tốn thất một Lã chương quỹ đúng là có lời nhiều hơn.”

Lý do này rõ là.....

Lấy có như thế Long Nhị chỉ cảm thấy rất quen, đạo lý này cũng là hắn thường dùng, nhưng hắn tuyệt không thể rơi xuống hạ phong, hắn sẽ lấy nàng mới là lạ. Vì vậy hắn lại hỏi:“Cô có bao nhiêu đồ cưới?”

Lúc này Cư Mộc Nhi tinh táo ung dung, đáp lại có thứ tự:“Nếu là ta gả tới đây, Long Nhị gia một năm ít nhất có thể kiếm ra số tiền tương đương hai mươi quán trà, mười năm chính là hai trăm quán, hai mươi năm chính là bốn trăm quán. Một quán trà giá trị bao nhiêu tiền, Nhị gia khẳng định rõ ràng hơn so với ta. Ta tin tưởng số đồ cưới này, tuyệt không thua kém so với bất kỳ một thiên kim nhà giàu nào.”

Long Nhị bị chen họng một chút, nàng đúng là lấy lời của hắn mà đánh lại hắn, còn không ngừng nhắc nhở nếu hắn thiếu Lã chương quỹ sẽ mất bao nhiêu bạc.

Hừ, hắn là người coi trọng tiền bạc như vậy sao?

Được rồi, hắn đúng là loại người như thế, nhưng hắn cũng không phải là cái loại vì tiền bạc mà tùy tiện cưới vợ. Nếu là chỉ vì tiền, lúc trước từng có một nữ thành chủ nguyện ý tặng hắn nửa tài sản cả thành chỉ vì gả cho hắn kia, hắn còn không thèm cưới, nếu hắn thực là cái loại người đó, hiện tại còn đến phiên cái cô nương ốm tong teo không có mấy lượng mắt cũng không tốt này tới cầu hôn sao?

Vì vậy Long Nhị lại thay đổi vấn đề:“Cô có thể xem sổ sách không? Cô có thể gảy bàn tính không? Cô có bản lĩnh quản lý chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ sao?”

Cư Mộc Nhi mãn miệng, trong lòng cũng có chút không thoải mái, nàng bị mù, hắn đang cố ý nhục nhã nàng sao? “Nhị gia chưa lập gia đình, nguyên lai là chọn trúng tiên sinh phòng thu chi và tiên sinh quản sự trong phủ sao?”

Ai u, mạnh miệng a!

Long Nhị giận quá hóa cười, hắn nói:“Cô đột nhiên đã chạy tới cầu xin ta cưới cô, chẳng lẽ không nên nghĩ ra vài cái lý do để thuyết phục ta sao?”

Cư Mộc Nhi không kiêu không nịnh đáp:“Nhị gia nghĩ sai rồi, ta đến không phải là để van cầu, trên thực tế, ta cảm thấy được ta đây là đang trao đổi điều kiện, để Nhị gia có thể lợi nhuận đại phát.”

“Cô là muốn nói, ta mới là người nên cầu xin sao?” Long Nhị quắc mắt trừng mị, cô nương mù mắt này nói chuyện thật là khiến cho người ta tức giận.

“Nhị gia cũng không cần cầu xin, giờ phút này nếu Nhị gia nói muốn cưới ta, ta tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Ta không những không cự tuyệt, ta còn giúp Nhị gia vì Lã chương quỹ rửa oan.”

Long Nhị lần này ghen hắn, hắn ở trong nghề đàm phán đã nhiều lần, những vấn đề khó hơn nữa cũng đã gặp, nhưng chưa từng thấy qua người nào được tiện nghi lại còn khoe mẽ, chết vì sĩ diện mạnh miệng rồi lại quang minh chính khí chặn lời nói của người ta giống nàng như vậy.

Long Nhị mất hứng, đáp:“Cư cô nương, cô nghĩ thật là hay. Ta không muốn cưới cô, cũng không cần cô trợ giúp, Long phủ ta là cái thế lực gì? Phủ nha chi là nơi bày biện cho đẹp mắt thôi sao? Chân tướng vụ án kia rất nhanh liền có thể tra ra manh mối. Cho nên, Cư cô nương, tính toán của cô thật là quá kém.”

Giọng Long Nhị nói lời này thật không tốt, hắn nhìn về mặt của Cư Mộc Nhi từ từ cứng ngắc, thấy những ngón tay nàng nắm trượng trúc bởi vì dùng sức

mà trắng bệch. Nàng mân chặt khoe miệng, dùng sức mở trừng hai mắt, Long Nhị không xác định được nàng có phải là muốn khóc hay không.

Cả người nàng dâng lên sự phòng bị cùng bi thương làm cho Long Nhị có chút hối hận, lời của hắn vừa rồi có phải rất khó nghe hay không? Đúng là lời nói như bát nước hắt đi, không thể nào hốt lại.

Cả hai người đều lặng lẽ.

Một lát sau, Cự Mộc Nhi khàn khàn nói:“Quấy rầy.” Sau đó nàng vội vàng đứng lên đi ra ngoài.

Lần này Long Nhị có chút nóng nảy, thanh âm nàng khó sở làm cho hắn thật không dễ chịu. Nàng cứ đi như vậy, không nói thêm cùng hắn lời nào sao? Không đánh trả hắn nữa sao?

Hắn nhìn nàng đi ra ngoài, tốc độ của nàng nhanh hơn lúc đến, chỉ trong chớp mắt, nàng đã ra khỏi phòng, đi lên đường mòn. Long Nhị xuyên qua cửa sổ nhìn nàng, phát hiện không có người dẫn nàng, nàng lại có thể tự nhận ra đường được.

Mất thấy nàng càng đi càng xa, Long Nhị đứng ngồi không yên. Hắn nhảy dựng lên, chạy nhanh ba bước gộp thành hai bước, đuổi theo nàng.

“Cư cô nương.” Hắn gọi nàng.

Cự Mộc Nhi không có quay đầu lại, chỉ cúi đầu nhỏ giọng nói:“Nhị gia không cần đưa tiễn, ta nhận ra đường.”

Hắn không nghi ngờ nàng nhận ra đường, hắn đột nhiên hiểu được, lúc đến nàng đi chậm rãi là vì nàng yên lặng nhớ đường, cho nên lúc rời đi nàng lại có thể nhanh nhẹn rất nhiều. Nhưng vấn trọng điểm đề bây giờ không phải là khả năng nàng nhận ra đường, hắn cũng không phải là muốn đưa nàng ra.

“Cư cô nương.” Long Nhị bước lên trước hai bước, nắm chặt trụ cột của nàng. “Ăn xong điểm tâm rồi hắn đi.”

Cự Mộc Nhi lắc đầu, thanh âm lạnh lẽo:“Ta ý tốt của Nhị gia, ta không tiện quấy rầy nữa.” Trên tay nàng thêm chút sức, lại rút không nổi trụ cột ra, nàng nhú mày, lại thêm lực kéo thêm hai cái.

Long Nhị nắm lấy trụ cột, nhìn bộ dạng của nàng vẻ mặt tức giận, dốc hết khí lực nhưng lại phí công rút không được trụ cột ra, trong lòng có chút buồn cười, hắn lại nói:“Cùng ăn điểm tâm đi, ta muốn nhìn xem rốt cuộc cô ăn có nhiều hay không? Có thật là mười năm cũng ăn không hết số tiền của nửa quán trà của ta hay không?”

Cự Mộc Nhi sửng sốt, nhưng tâm tình vẫn chưa chuyển tốt, nàng đứng bất động, Long Nhị lại kéo trụ cột muốn dẫn nàng trở về. Hắn nói:“Chuyện nói điều kiện thế này cũng giống như đàm phán mua bán. Một cuộc đàm phán không thể đồng ý ngay với những gì người ta đề nghị được, tóm lại là phải vòng tới vòng lui, cuối cùng mới thống nhất điều kiện. Sao có thể giống cô như vậy, nói không được vài câu liền nổi giận đòi đi, vậy làm sao có thể làm được việc?”

Cự Mộc Nhi không có đáp lời, nàng đang phân vân không biết Long Nhị là muốn tiếp tục trêu nàng hay thật sự nguyện ý nói chuyện với nàng. Nhưng giờ phút này hắn kéo nàng đi, nàng lại nguyện ý đi cùng hắn. Nam nhân này nói chuyện thì khó nghe, hành vi lại ác liệt, nhưng thật sự không có ý làm tổn thương nàng, tốt và ác, nàng nghĩ nàng cũng phân không rõ.

Hai người lại trở về sương phòng kia, gã sai vặt đã mang lên vài món điểm tâm nóng hổi. Cháo trắng rau dưa, còn có bánh bao.

Long Nhị đem các món ăn nói cho Cự Mộc Nhi biết, lại giúp nàng gấp bánh bao đặt ở trên cái đĩa trước mặt nàng, dùng đũa gỗ cái đĩa phát ra tiếng, cho nàng biết rõ đồ ở đâu.

Cự Mộc Nhi tạ ơn, từ từ ăn. Long Nhị lại gấp chút thức ăn bỏ vào trong cháo cho nàng, đem cái muỗng đặt ở trong chén rồi nói cho nàng, Cự Mộc Nhi lại tạ ơn, mò tới, từ từ húp cháo.

Hai người lặng lẽ dùng điểm tâm, Cự Mộc Nhi ăn cũng vừa phải, nói cảm ơn, sau đó rầu rĩ ngồi yên không nói lời nào.

Long Nhị nhìn bộ dáng nàng thế kia thật là muốn gõ đầu nàng một cái, mới nói vài câu không như ý, nàng liền tỏ vẻ đáng thương như vậy sao. Hắn hắng giọng một cái, hỏi nàng: “Cô nói có biện pháp vì Lã chương quý rửa oan, là cái biện pháp gì, hãy nói ta nghe một chút.”

Cự Mộc Nhi không nói lời nào, Long Nhị nói xong cũng kịp phản ứng, cũng giống như lần trước tại trà trang, nàng nhất định là nghĩ nàng nói ra sẽ không có lợi. Vì vậy Long Nhị đổi lại vấn đề:“Nếu cô đã không thấy được bộ dáng của hung phạm, thì làm sao có thể nhận định không phải là do Lã chương quý gây nên?”

Lần này Cự Mộc Nhi đáp:“Tại phủ nha, ta nhân lúc nói chuyện với Lã chương quý, chạm tới y phục trên người hắn, hắn mặc chính là vải tơ trơn nhẵn, mà tên hung thủ kia, lại mặc áo vải bình thường. Còn nữa, trên người Lã chương quý có mùi hương, có lẽ trước lúc đến đang niệm kinh hoặc là đánh đàn. .... Ừ, tóm lại, ta là muốn nói, mùi trên người hắn không giống với hung thủ kia.”

Long Nhị kinh ngạc, lúc nàng thân trong hiểm cảnh, lại còn có thể ghi nhớ những chi tiết này. Cự Mộc Nhi lại nói:“Ta còn có những manh mối khác, ta có thể tìm được hung phạm.”

Long Nhị nhìn nàng một hồi, hỏi:“Cô biết rõ manh mối này giúp ích rất nhiều, vì cái gì không ở trên công đường nói cho phủ doãn đại nhân?”

Cư Mộc Nhi cúi đầu xuống không nói lời nào.

Long Nhị còn nói: “Cô có biết việc cô gạt những thứ này, Lã chương quỹ không duyên có bị hàm oan mơ hồ không tính, hẳn bị nhốt ở trong lao đó, lại phải không vì lý do gì mà chịu bao nhiêu đau khổ hay không?”

Cư Mộc Nhi cắn môi, không nói chuyện, nhưng ngón tay nàng nắm chặt trụ cột đang tiết lộ tâm tình của nàng.

Long Nhị thờ dãi, lại hỏi: “Nếu không phải ta nguyện ý cưới cô, có thật cô sẽ để mặc Lã chương quỹ chết trong oan uổng mơ hồ hay không?”

Cư Mộc Nhi chấn động, nàng ngẩng đầu, dùng cặp mắt không còn thấy vật kia đối mặt với hai mắt Long Nhị: “Nếu Nhị gia không đáp ứng, ta cũng sẽ đem hết thấy nói cho phù doãn đại nhân.”

“Nếu nói như vậy, đồ cưới để ta cưới cô cũng không còn nữa rồi.”

“Dù sao Nhị gia đã nói là sẽ không cưới ta.” Cư Mộc Nhi nhếch miệng, hiển lộ một chút tính trẻ con. “Nhị gia nguyện ý cho Lã chương quỹ biết rõ Nhị gia không muốn lấy vợ để giúp hắn, nhưng ta lại không muốn Lã chương quỹ cảm thấy ta chưa đạt mục đích liền thấy chết mà không cứu.”

Long Nhị cười cười: “Nói như vậy, ta lại trọng nghĩa không bằng cô.”

Cư Mộc Nhi gật gật đầu, ngẫm lại cũng cảm thấy buồn cười. Nàng có tư tưởng xấu đến buộc hẳn cưới nàng, hẳn không có đáp ứng, vốn là nên bức tức thù hận không còn lời nào để nói, không hiểu sao cuộc nói chuyện giữa hai người lại cảm thấy rất vui vẻ.

Nàng nhìn không được nói một câu nàng giấu ở trong lòng thật lâu. “Nhị gia, kỳ thật một cô gái yếu đuối, cũng vẫn có lòng hiệp nghĩa.”

Long Nhị sững sờ, không có hiểu được lời này có ý gì, Cư Mộc Nhi lại đứng lên, nói: “Đa tạ Nhị gia khoản đãi, ta không quấy rầy nữa.”

“Đợi một chút.” Long Nhị gọi nàng. Cư Mộc Nhi sững sờ, đứng yên.

Long Nhị nói: “Cô ngồi xuống.” Cư Mộc Nhi ngồi xuống.

Nhưng Long Nhị lại không nói gì cả, Cư Mộc Nhi khó hiểu, đành phải ngồi chờ.

Nàng cũng không biết giờ phút này trong lòng Long Nhị rất gãy gục. Hắn do dự không yên, hẳn xác thực là không muốn lấy vợ, đúng là hắn cũng biết, từ lúc Cư Mộc Nhi đem điều kiện ra, nàng sẽ không lại đến cầu xin hắn cưới nàng, nàng không đến cầu xin hắn, không cùng hắn đấu võ mồm, hẳn lại mất rất nhiều niềm vui thú.

Hơn nữa nàng vì cái gì mà đột nhiên muốn gả cho người ta? Nàng có chuyện gì khó xử sao? Hắn không đáp ứng cưới nàng, không phải nàng sẽ tìm người khác để gả sao? Nếu nàng gả cho người khác, không phải hắn sẽ khó gặp được nàng, không thể chọc nàng chơi sao?

Long Nhị suy nghĩ bấn khoăn, đột nhiên hỏi: “Cư cô nương, lần trước tại trà trang, cô nói cô có biện pháp có thể kiếm lại bạc cho việc xây dựng mái che kia cho ta, là cái biện pháp gì?”

Cư Mộc Nhi rất bất ngờ khi nghe hắn hỏi cái này, nhưng vẫn đáp: “Ý của ta là, trong kinh thành, người đại phú đại quý giống như Nhị gia không ít, tiền không phải là vật hiếm có xài không hết, cho nên thứ bọn họ muốn là danh tiếng cùng quyền lực. Đường đông là là phố xá thương mại trọng yếu nhất trong kinh thành, nếu xảy ra việc sửa phố lớn như vậy, chỉ cần khéo thi danh mục, nên sẽ có những nhà giàu nguyện ý bỏ tiền lưu danh,”

Long Nhị nhìn không được mỉm cười, manh nữ này a, cũng biết nàng rất thú vị. Có thể suy nghĩ giống như hắn, nói chuyện với nàng thật sự là một chút giống như tán gẫu.

“Việc cưới cô làm vợ này, ta phải hảo hảo suy nghĩ một chút.” Long Nhị vừa nói xong lời này, Cư Mộc Nhi trừng to mắt giật mình ngẩng đầu.

Nét mặt của nàng làm cho Long Nhị cười, hắn nói: “Bất quá cô vẫn phải có một lý do thuyết phục ta, cô gả tới đây, thì có tác dụng gì với ta?”

Vấn đề này rất thực tế, cũng là muốn cố ý khó xử nàng. Cư Mộc Nhi cau mày hơi nghiêng đầu nghiêm túc nghĩ, nàng biết rõ nàng phải nói một cái đáp án làm cho Nhị gia vui vẻ.

Nàng suy nghĩ hồi lâu, đáp: “Ta có thể cùng Nhị gia giải buồn.” Đáp án vừa hàm hồ vừa cụ thể, làm cho Long Nhị cười lên ha ha. Nàng lại còn biết rõ nàng có thể giải buồn cho hắn sao.

Long Nhị cảm thấy tâm tình trở nên phi thường tốt, hắn tựa lưng vào ghế, nhìn Cư Mộc Nhi, cảm thấy gương mặt đó bắt đầu trở nên hết sức thuận mắt.

Hắn lại hỏi: “Vậy cô hãy nói một chút xem, vì cái gì mà cô muốn gả cho ta?”

Vì cái gì?

Bởi vì Nhị gia bộ dạng anh tuấn, bởi vì Nhị gia có nhiều tiền, bởi vì Nhị gia rất khôi hài, bởi vì Nhị gia kinh doanh giỏi, bởi vì Nhị gia võ nghệ cao.....

Những lời nói buồn nôn kiểu đó, Cư Mộc Nhi cảm giác mình nói không nên lời.

Nàng kim nén nửa ngày, rốt cục nói ra được một câu:“Bởi vì, ta chính là muốn gả cho ngài!”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chuyện Đính Hôn Hình Như Có Động Tĩnh

Long Nhị nghẹn hần một hơi trong cổ họng, phải ho khan vài cái mới thuận khí.

Nàng thật sự là, thật sự là, khẩu khí thật lớn!

Chính là muốn gả cho hần!

Lời nói này thật sự, thật sự là, không hiểu sao lại làm cho trong lòng hần thư thái như vậy. Nàng thật đúng là tạo cho hần niềm vui, làm cho hần vui vẻ a.

Long Nhị ngoác rộng miệng cười. Nàng là một manh nữ, chi cần không lên tiếng, hần có thể tự do tại trước mặt nàng hiển lộ ra các loại vẻ mặt.

Long Nhị cảm thấy như vậy rất tốt, hần không cần phòng bị cũng có thể che dấu chính mình, có thể tùy ý trêu chọc nàng, mà phản ứng của nàng vẫn luôn thú vị như vậy. Ngấm lại càng cảm thấy vui vẻ, Long Nhị nhin không được tiếp tục cười.

Cư Mộc Nhi trừng mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt mờ mịt. Sau khi nàng nói câu nói kia xong, Long Nhị gia liền thấy không nói gì, ngược lại có một luồng không khí quỷ dị chạm tới mặt, đây là có chuyện gì?

Qua thật lâu sau, Long Nhị rốt cục cảm thấy vui vẻ đủ rồi. Hần hắng giọng một cái, gọi Lý Kha tiến đến, nói:“Đám thám tử bên kia, cho bọn họ tập trung theo dõi Chu Trần thị kia, người nào tiếp xúc với bà ta mọi người cũng không tha, có bất kỳ dấu vết nào bất thường cũng phải báo tới đây.”

Lý Kha đáp, lĩnh mệnh mà đi.

Cư Mộc Nhi trừng mắt biểu hiện ra kinh ngạc, trong lòng Long Nhị có chút đắc ý nho nhỏ, nói:“Mắt cô không thể nhìn được, có thể phán đoán đơn giản là dựa vào xúc giác, khứu giác cùng thanh âm, cô vừa mới nói biết rõ Lã chương quý không phải là hung thủ, là vì sờ được xiêm y của hần cùng với người thấy được mùi hương trên người hần, bởi vậy có thể thấy được, cô cũng không có nghe được âm thanh của hung thủ. Hôm nay ở trên công đường, ngoại trừ nha dịch kia và Lã chương quý, chỉ có một người tiếp xúc với cô, khiến cô có thể sờ được hoặc là người được, người nọ chính là Chu Trần thị. Cô cần sờ sờ xiêm y của Lã chương quý mới có thể phán định hần là không phải là hung phạm, nói cách khác cô trên công đường cũng không biết hung thủ là ai, mà cô nói cô còn có manh mối, manh mối kia hơn phân nửa có quan hệ đến Chu Trần thị.”

Long Nhị nhìn về mặt Cư Mộc Nhi, biết mình đã đoán đúng. Hần cười hỏi:“Cô nói xem, ta có thông minh hay không?”

Cư Mộc Nhi ở trong lòng thờ dài, ngài là Long Nhị gia có khả năng hô phong hoán vũ trên thương giới nha, muốn người ta khen một cái ngài mới cam tâm sao? Nàng biết nghe lời phải, phụ họa đáp:“Thông minh, thông minh, Nhị gia thật sự là cơ trí.”

Long Nhị cười ha ha, nhìn về Cư Mộc Nhi khen hần như là một việc phải có mà làm, hết lần này tới lần khác còn muốn bày làm ra bộ dạng thành khẩn, thật sự có ý tứ.

Hần tiếp tục trêu chọc nàng, duỗi ra bàn tay nắm lấy bàn tay nàng đang nắm trụng trúc, hỏi:“Ta đây thông minh như thế, cô có muốn gả cho ta không?”

Bàn tay của hần to lớn mà ấm áp, xuyên qua bàn tay Cư Mộc Nhi có chút phát lạnh, làm cho nàng cảm nhận được một loại cảm giác không nói ra được. Nàng dùng sức rút tay lại nói một chữ:“Muốn!”

Nụ cười của Long Nhị từ từ động lại tại khóe miệng, bởi vì hần nhìn ra nàng là nghiêm túc, phi thường nghiêm túc.

Nàng thật sự muốn gả cho hần, không phải vì hâm mộ tài mạo của hần, không phải vì kính ngưỡng thanh danh của hần, không phải vì nhìn trúng địa vị của hần. .... Trên thực tế, Long Nhị căn bản không biết quá trình hai người bọn họ quen biết đụng chạm nhau như vậy, nàng có thể sinh ra cái dạng tình cảm gì đối với hần, hướng chi tình cảm đó còn phải khắc sâu đến mức nàng muốn gả cho hần.

Cho nên trọng điểm không phải là nàng muốn gả cho hần, trọng điểm là nàng muốn gả cho một người. Mà hần chưa lập gia đình, lại vừa vắn có nhiều chuyện khiến hần xuất hiện cùng nàng như vậy, nàng cảm thấy có thể dùng điều kiện kia đến trao đổi.

Long Nhị bình tĩnh lại, hần còn đang nắm tay của nàng, nàng không có tránh đi, mặc hần nắm. Tay của nàng lạnh lạnh. Sợ lạnh như vậy, khó trách nàng ăn mặc dày hơn so với người khác như vậy.

Hần nắm tay của nàng, cảm giác tay của nàng trong lòng bàn tay của mình từ từ ấm áp lên.

Mặt của nàng hướng về phía hắn, nét mặt của nàng có chút bất an, vừa lo sợ không yên lại tràn trề mong đợi. Ánh mắt của nàng trong suốt, đáng tiếc không có nhiều thần thái, với Long Nhị mà nói, thật là bộ dáng tiểu tội nghiệp.

Hắn tức khắc cảm thấy trong lòng mềm nhũn, hắn sớm quên hết chính mình đã dạy dỗ Lý Kha không thể bị nữ nhân đáng thương mê hoặc, nhưng chính hắn hiện tại chính là bị mê hoặc mất rồi.

Hắn biết rõ nàng còn có bí mật, nhưng hắn muốn làm thỏa mãn ước nguyện của nàng, cưới nàng!

Thay vì đem cơ hội này cho người khác, khiến cho mình không vui, không bằng liền cưới nàng đi. Dù sao, cũng chỉ là nhiều hơn một đôi đũa ăn cơm mà thôi. Dù sao, nàng thú vị như vậy, về sau có thể giữ ở bên người ngày ngày chọc nàng chơi. Dù sao, cũng chính là muốn đem nàng cưới vào nhà không thể để cho người khác chiếm lợi được.

“Ta cưới nàng.”

Long Nhị vừa nói lời này ra, trên mặt Cự Mộc Nhi lập tức hiện ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, vẻ mặt kia, giống đột nhiên tách ra mặt sáng quang hải đến.

Long Nhị lại nói: “Nàng với cha nàng trở về trước, ngủ một giấc thật tốt. Đến buổi chiều ta sẽ đến tìm nàng, chúng ta cùng đến phủ nha, đem những manh mối về vụ án thương nghị thật kỹ với phủ doãn đại nhân. Nàng không nhìn thấy hung thủ, nói miệng không bằng chứng, hắn là phải có bằng chứng rõ ràng mới có thể tra ra hung phạm đền tội. Chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp, cứu Lã chương quý ra, như thế nào?”

“Tốt.” Cự Mộc Nhi đáp, rốt cục cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Long Nhị kéo nàng đứng lên, đưa nàng đến tiền đường. Trên đường hai người lẳng lặng không nói chuyện, Cự Mộc Nhi trong lòng buồn lòng, lập tức cảm thấy bắt đầu buồn ngủ, mắt mờ màng bắt đầu vừa đi vừa ngủ gà ngủ gật.

Long Nhị đứng dừng khấn vài quần trên đầu nàng nói: “Nàng còn chưa có hỏi ta hôn kỳ định như thế nào?”

“A?” Cự Mộc Nhi có chút giật mình: “Thế hôn kỳ định như thế nào?”

“Ta chỉ mới đáp ứng cưới nàng, còn chưa định hôn kỳ, nàng không sợ ta đổi ý sao?”

Cự Mộc Nhi dụi mắt lắm bầm: “Chỉ nghe người ta nói Nhị gia hẹp hòi, chưa từng nghe nói Nhị gia nói không giữ lời. Ta tin tưởng Nhị gia.”

Lần này Long Nhị túm lấy trượng trúc của nàng: “Ta đây cũng có thể tính là vị hôn phu của nàng, làm sao nàng có thể cùng người ngoài châm chọc ta như vậy?”

Cái từ vị hôn phu này đâm vào Cự Mộc Nhi một ít, nàng tỉnh lại, nghiêm túc đáp: “Ta rõ ràng là khen Nhị gia trọng lời hứa thủ tín, nào có nói là Nhị gia không tốt?”

“Vậy nàng nói, nghe người ta nói Nhị gia hẹp hòi là có ý gì?”

“Chính là người khác nói, không phải là ta nói.”

“Người khác nói nàng cũng không được nghe.”

Cự Mộc Nhi trong lòng ai oán, đành vuốt lông cho Long Nhị xuôi xuống: “Nhị gia nói rất đúng đây, lần tới ta sẽ không nghe.”

Hai người cứ như vậy một đường chân bước miệng nói vài chuyện vô thưởng vô phạt mà ra đến tiền đường. Cự Thắng ở đó đã sớm đợi đến chịu không nổi phiền, điểm tâm đều đã ăn ba vòng, chống bụng khinh khất. Thấy Cự Mộc Nhi đến, vội vàng bước nhanh ra đón: “Tại sao sờ một cái cảm mà lại lâu như vậy?”

“Nhị gia mời con ăn điểm tâm.”

“A, nha.” Cự phụ lập tức sinh hảo cảm hơn đối với Long Nhị. Buổi sáng tỉnh mơ tới quấy rầy, hắn chẳng những không tức giận, trái lại còn mời điểm tâm, thật sự là so với lời đồn đãi bên ngoài thì tốt hơn nhiều lắm.

Cự phụ hướng Long Nhị cảm tạ, mang theo nữ nhi rời đi.

Sau khi nhìn xe ngựa hai cha con Cự Mộc Nhi đi khuất, Long Nhị nhanh chóng đi về hướng chủ viện, hắn quyết định nghỉ một lát, đợi cơm trưa xong thì sai người sang phủ nha bên kia dâng bái thiệp, xế chiều đi bái phỏng Khuru Nhục Minh.

Hắn nằm chết đi trên giường, đem những chuyện xảy ra duyệt qua một lần. Chợt nhớ tới cái chuyện hôn sự gì kia, có rất nhiều chuyện cũng không có rành a. Đồ cưới, sinh lễ, ba sách sáu lễ tốn bao nhiêu bạc, mời bà mối tốn bao nhiêu bạc, lễ vật, yến khách, chọn mua vật dụng.....

Rõ ràng hắn không nên đáp ứng cưới nàng, chuyện này thật sự là quá không giống phong cách hắn làm việc. Hắn vẫn nên mau chóng tính toán, không có thể chịu thua thiệt, số tiền này phải mau chóng kiếm trở về mới được.

Long Nhị chỉ ngủ một canh giờ liền đứng lên thu xếp vài chuyện. Đầu tiên là kêu Lý Kha báo cáo cho hắn xem những thám tử bên kia có chút những tiến

truyền gì, rồi sau đó lại kiểm một quán sữ tạm thời quản lý việc làm ăn của trà trang, Lã chương quỹ không có ở đây nhưng việc làm ăn của trà trang lại không thể loạn. Sau đó hần phải người đến phủ nha dâng bái thiếp, lại tìm người đi hỏi thăm gần đây Cự Mộc Nhi bên kia đã xảy ra những chuyện gì.

Đợi ăn xong cơm trưa, hần lại xem hồ sơ một lúc, lúc này mới kêu chuẩn bị xe ngựa, hần muốn đến quán rượu Trữ Trạch đón Cự Mộc Nhi.

Kết quả đến đó, giải thích rõ với Cự phụ mục đích đến, lại phát hiện Cự Mộc Nhi vẫn chưa có rời giường. Cự phụ vẻ mặt đau lòng cầu nài: “Khuê nữ nhà ta sau khi bị mất hai năm trước, thân thể vẫn không tốt, tối hôm qua đã bị kinh hải, lại bị thương, hoảng hốt cả đêm không ngủ. Thời điểm sáng sớm vừa về đến nhà liền nằm xuống, đến bây giờ cũng không tỉnh, gọi con bé rời giường ăn cơm nó cũng không muốn ăn, chỉ muốn ngủ. Thuốc này ta đã phải hâm nóng cho con bé mấy lần rồi.”

Long Nhi gật đầu, xin Cự phụ lại vào xem một chút. Cự phụ tâm bất cam tình bất nguyện, nhưng trên đường con gái trở về cũng nói buổi chiều Nhi gia sẽ đến đón nàng, dặn ông nhất định phải gọi nàng dậy, ông cũng không nên làm trái với ý muốn của con gái.

Long Nhi đợi một hồi lâu, mới thấy Cự phụ dẫn Cự Mộc Nhi ra. Nàng ngủ được một giấc, nhưng thần sắc lại như có bệnh nặng hơn, Long Nhi nhíu mi đến sờ trán của nàng: “Tại sao nàng nóng như vậy? Sau khi trở về đã uống thuốc chưa?”

“Rồi.” Cự Mộc Nhi hữu khí vô lực. Cự phụ gấp rút đi lấy thuốc đang hâm ở trên lò than bùng lại: “Nhưng cử trưa vẫn chưa có uống.”

Cự Mộc Nhi tiếp lấy cái chén, đầu mày cau lại, nâng chén nhẹ nhàng uống, khuôn mặt nhăn nhó vì đắng, thấy vậy Long Nhi nhíu mày.

Cự Mộc Nhi uống thuốc, hữu khí vô lực hướng về phía Cự phụ nói: “Nhi gia, chúng ta đi thôi.”

Long Nhi giận dữ sợ, này là đang hướng ai kêu Nhi gia đó, hần tự tay kéo mặt Cự Mộc Nhi quay lại: “Ta ở chỗ này.”

“A, Nhi gia chúng ta đi thôi.” Cự Mộc Nhi sững sờ lập lại lần nữa, bệnh mơ màng, khôn khéo mạnh mẽ trước kia một chút cũng không còn.

Đều đã như vậy còn đi cái gì mà đi!

Trong lòng Long Nhi mất hứng. Hần vốn muốn nói đợi vài hôm nữa lại đến đón nàng, nhưng lại không chịu được, Cự phụ này không biết chiều cố người khác, nào có người nào chăm sóc bệnh nhân mà cứ để bệnh nhân ngủ li bì không uống thuốc không ăn cơm.

Long Nhi quyết định này Cự Mộc Nhi về sau thuộc về hần quản. Hần kéo nàng đứng lên, nói: “Đi thôi, ta trước dẫn nàng xem đại phu đi, sau đó ăn cơm nghỉ ngơi. Phủ doãn bên kia trước tạm thời không đi.”

Cự phụ ngây ngốc hồ hồ ở phía sau đi theo, mắt thấy Long Nhi ôm Cự Mộc Nhi lên xe, phu xe “giá” một tiếng, xe ngựa chậm rãi chạy đi, Cự phụ giống như mới phản ứng kịp. Ông đuổi theo phía sau lớn tiếng kêu: “Nhi gia, Mộc nhi đã gặp đại phu, cũng đã có thuốc rồi.”

Đúng là không người nào để ý đến ông, xe ngựa cũng không ngừng, đi thẳng.

Cự phụ gãi gãi đầu, cũng không biết người ta có nghe hay không. Long Nhi không đến phủ doãn đại nhân, vậy tại sao còn muốn đón nữ nhi đi à?

Hơn nữa, vì sao mà giữa Long Nhi gia và nữ nhi, dường như bộ dạng rất thân cận à?

Chẳng lẽ phát sinh chuyện gì, mà người cha như ông không biết?

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Nghiêm Túc Và Không Nghiêm Túc

Long Nhi có một tật xấu, chính là nếu như không phải là của hần, hần sẽ cảm thấy không có liên quan gì đến hần, liền mặc kệ sống chết. Nhưng nếu như là hần, bất luận là người hay là vật hay là tài sản, hần đều có cảm giác là trách nhiệm của hần, cũng thuộc về phạm vi hần trông nom.

Cho nên, Cự Mộc Nhi cô nương ngày hôm qua đối với hần vẫn là một người ngoài, hôm nay sau khi hần nói “Ta cưới nàng”, hần liền nhìn nàng kiểu gì cũng thuận mắt. Không chỉ là thuận mắt, hần còn cảm thấy hần quản nàng là là chuyện phải làm.

Cho nên hần ngại nàng leo lên xe ngựa phiền toái, liền thuận tay bế nàng lên. Nhưng nàng sau đi lên liền tự mình tìm đệm ngồi, mò tới, dựa vào vách xe ngồi xuống, ngay cả một câu nói ôn nhu thư thái cũng không thêm nói cho hần.

Long Nhi có chút không vui, trong nội tâm mãnh liệt khiển trách tới manh nữ không tìm không phôi này. Nhưng mặc cho trong lòng hần mạnh mẽ lên án thế nào, Cự Mộc Nhi cũng không hề phát giác, nàng dựa vào vách xe lại cảm thấy mệt mỏi, nhắm mắt lại muốn ngủ.

Long Nhi nén giận, thẳng tắp ngồi ở bên người nàng. Ngồi nửa ngày nhìn người kia không nhúc nhích một chút chút nào, ngược lại còn hô hấp càng nhẹ,

đường như thật sự đã ngủ mất. Điều này làm cho trong lòng Long Nhị lại càng giận.

Xe ngựa cách cách chạy nhanh về phía trước, trong xe thoáng có chút lắc lư. Cự Mộc Nhi đầu tựa ở trên vách xe, theo nhịp điệu xe ngựa chạy mà đập đầu từng cái từng cái vào vách xe, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Cự Mộc Nhi giống như không tự biết, vừa đập đầu vừa o o ngủ, ngược lại Long Nhị bị tiếng vang nhẹ kia quấy nhiễu. Hắn quay đầu trừng cái đầu của Cự Mộc Nhi, phía trên còn băng bó băng vải, vết thương còn chưa lành, hiện tại còn đập đầu loạn như vậy, nữ nhân này rõ ràng cũng không ngại đau, còn ngủ nữa chứ!

Long Nhị tức giận xòe bàn tay ra, đỡ sau đầu của nàng, bàn tay to dày ấm hẳn nhiên thoải mái hơn so với vách xe lắc lư. Cự Mộc Nhi thì thăm một tiếng, cọ cọ ở trong lòng bàn tay của hắn, ngủ tiếp.

Lần này trong xe không còn tiếng vang, đầu của Cự Mộc Nhi cũng không đụng vách nữa. Nhưng bàn tay của Long Nhị bị chiếm.

Long Nhị trừng mắt nhìn nữ nhân đang nhắm mắt bình yên kia, cảm giác mình thật là khờ, giờ bàn tay giống như ngọc tử, mà người kia cũng không biết hấn tốt. Hắn nên mặc kệ nàng, để cho nàng cứ đập đầu như thế kia thì tốt hơn.

Nhưng cuối cùng, Nhị gia ngốc cứ giờ bàn tay như vậy một đường về đến nhà.

Xe ngựa từ cửa hông vào Long phủ, Long Nhị tự mình xuống xe trước, nhờ giọng sai người đi thỉnh đại phu, lại để cho nha hoàn đi chuẩn bị phòng khách cho Cự Mộc Nhi. Sau đó hắn trở lại xe, định lay Cự Mộc Nhi tỉnh.

“Ta tỉnh rồi.” Hắn mới vừa đẩy nàng một cái, Cự Mộc Nhi liền mơ màng nói.

“Tỉnh rồi tại sao lại cứ ngồi yên như thế?” Long Nhị cắn răng, mắt công vừa rồi hắn bên ngoài xe còn giảm thấp thanh âm phân phó người làm, sợ đánh thức nàng, lại chờ thêm một hồi mới lên gọi nàng, kết quả nha đầu kia đã sớm tỉnh.

Cự Mộc Nhi dụi mắt mơ hồ nói: “Dù sao cũng không có người gọi, đó chính là nói còn không dùng động, vừa là không cần động, vậy thì lại nhắm mắt một hồi.”

Long Nhị trừng nàng, trừng xong rồi nhớ tới nàng không nhìn thấy, vì vậy nói cho nàng biết: “Ta đang trừng nàng đó.”

“A, biết rồi.”

“.....”

Long Nhị không nói gì, nhện không được tiếp tục trừng nàng. Cự Mộc Nhi ngồi một hồi thấy hắn không có động tĩnh, liền hỏi: “Ngài lại đang trừng ta sao?”

“Đúng vậy.” Cái chữ này là cắn răng mà nói.

Đầu mày Cự Mộc Nhi cau lại, đầu choáng váng cực kỳ, thật là muốn ngủ tiếp. Nàng hỏi: “Vậy chúng ta xuống xe hay là lại tiếp tục trừng thêm một hồi? Nếu lại trừng thêm một hồi nữa, vậy ta lại nhắm mắt nghỉ một chút nhé.”

“Xuống xe!” Long Nhị chặn ngang bệ nàng lên, nhảy xuống xe nặng nề thả nàng xuống đất. Nữ nhân này, một khi đã rơi vào mơ màng thì Bò Tát cũng tức chết.

Ngủ ngủ ngủ, cũng chỉ biết ngủ.

Vừa ra ngoài xe, bốn phía lạnh lẽo, Cự Mộc Nhi rung mình một cái, thanh tỉnh. Nàng nắm chặt trụ cột, rụt rụt vai, hỏi: “Nhị gia, hôm nay chúng ta đến chỗ nào?”

Long Nhị còn chưa có hết giận, mắt thấy Cự Mộc Nhi này sau khi hoàn toàn thanh tỉnh liền biến đổi trở thành người nói chuyện thật sự là đoan trang có lễ, trong lòng hắn “hừ” một tiếng, trở nên thực vui vẻ.

Nhìn nàng nhũ lông mày, Long Nhị thoải mái nắm khuỷu tay của nàng dẫn về phía trước, vừa đi vừa đáp: “Đang ở Long phủ.”

Tại sao lại đến Long phủ rồi? Cự Mộc Nhi không có hiểu. Nhưng Long Nhị đi rất mau, nàng chẳng quan tâm hỏi cái này chút nào, chỉ vội vàng nói: “Nhị gia, đi chậm một chút, ta theo không kịp.”

“Nàng cứ đi nhanh đi, không cần nhớ đường, không cần phải chạy trốn. Ta mời đại phu xem bệnh cho nàng, nàng nghỉ ngơi chút nữa, sau đó ngủ tiếp một giấc. Ta đến phủ nha kia thăm Lã chương quý một chút, lại bãi phòng phủ doãn đại nhân, đến khi trở về sẽ đem tình huống nói lại cho nàng. Nàng nghỉ ngơi cho tốt, đợi đến khi có tinh thần, ta lại dẫn nàng đến phủ nha.”

Cự Mộc Nhi nghe xong, trong lòng ấm áp, Long Nhị gia này tâm địa thật là tốt. Nàng không có phản bác, chỉ làm theo ý tứ Long Nhị, đi theo hắn đến sương phòng tạm nghỉ.

Rất nhanh đại phu đến, chẩn mạch hỏi bệnh tình, Cự Mộc Nhi vừa ngủ gà ngủ gật vừa đáp, tinh thần mơ màng nghiêm trọng chộc cho Long Nhị muốn

nắm vai của nàng dùng sức lắc a lắc, lớn tiếng kêu: Tỉnh! Tỉnh!

Nhưng hắn không có làm như vậy, hắn đương nhiên không thể làm như vậy, mặc dù hắn tức giận, nhưng hắn còn không có bị chọc tức đến điên cuồng.

Vì vậy hắn cắn răng ở một bên nhìn chăm chăm cô nương ngọc này xem bệnh, kết quả lại hù dọa đại phu kia, cho là mình chẩn không tốt. Nếu như lúc xem mạch biểu hiện thật nghiêm túc chậm rãi, lại sợ Nhị gia cảm thấy ông ta không chuyên nghiệp, mà nếu như biểu hiện y thuật cao thâm xem mạch nhanh như chớp, lại sợ Nhị gia cảm thấy ông ta không cẩn thận.

Tóm lại lần xem bệnh này, một người mệt rã rời không có tinh thần, một người tức giận mặt đen lại, còn có một người dè dặt nom nớp lo sợ, cuối cùng rốt cục cũng xem xong, đại phu một lần nữa kê đơn thuốc, lại tháo khăn vải băng bó trên đầu Cur Mộc Nhi ra xem, nhìn kỹ miệng vết thương, rồi một lần nữa bôi thuốc.

Đứng đến vết thương trên đầu, Cur Mộc Nhi đau đến thanh tỉnh, nàng hỏi đại phu thương thế kia qua bao lâu mới có thể đựng vào nước, đại phu đáp nhanh lăm cũng phải mười ngày, Cur Mộc Nhi có vẻ hơi thất vọng.

Đợi đại phu đi, Cur Mộc Nhi cùng Long Nhị nói: “Nhị gia, chuyện vụ án này không thể đợi được, chúng ta vẫn nên nhanh chóng phá án, sớm ngày kết thúc vụ án mới tốt. Ta hiện tại liền cùng ngài đến phủ nha đi.”

Long Nhị trả lời: “Nàng trước phải ăn cơm uống thuốc ngủ. Một mình ta đến phủ nha đem chuyện dàn xếp tốt, đợi đến khi nàng khôi phục chút ít, liền dẫn nàng đi.”

“Không, không, để ta cùng ngài đi đi.”

Long Nhị nhíu mày: “Mới vừa rồi không phải còn ngây ngốc sao, tại sao đến giờ lại nóng nảy?”

“Ngài không có nghe đại phu nói sao?”

“Nói cái gì chứ?” Long Nhị không nghĩ ra mấy thứ đại phu có nói thì có cái gì liên quan đến vụ án.

“Ông ấy nói đầu của ta mười ngày tới không thể đựng vào nước.”

Long Nhị cau mày chặt hơn: “Sau đó thì sao?”

“Nói rõ ra là, đầu của ta cứ như thế này trong mười ngày, mùi thuốc nồng nặc bôi tới bôi lui, không được gội đầu. Cứ như thế hết mười ngày, có phải càng thối hay không?” Nàng nhăn nhó: “Thừa dịp vẫn chưa đến mức hun ngược lại doãn phủ đại nhân, hay là chúng ta nhanh đi đi. Ta đem những chuyện ta có thể làm đều nhanh chóng làm, sau đó có thể trốn trong nhà chịu thôi một mình.”

“.....” Long Nhị không nói gì, hắn cảm thấy nàng khẳng định vẫn còn đang mệt rã rời nên mới nói ba cái chuyện linh tinh vớ vẩn gì đó.

Hắn không để ý tới nàng, chỉ phân phó nha hoàn chờ bên cạnh phải hảo hảo chiếu cố cho Cur cô nương, hầu hạ ăn cơm uống thuốc, theo sát cho đến khi Cur cô nương ngủ được một lúc.

Hắn vừa nói Cur Mộc Nhi ở một bên lại bĩu môi, chuyện nàng bốc mùi cũng là chuyện rất nghiêm trọng được không?

Long Nhị liếc nàng một cái, “hừ” một tiếng liền đi ra ngoài.

Hắn vốn biết, nữ nhân thật sự là phiền toái. Mặc kệ con mắt thấy được hay là con mắt không nhìn thấy.

Long Nhị vừa đi đến cửa, Cur Mộc Nhi liền gọi hắn: “Nhị gia, đợi một chút.”

“Bây giờ không cho phép nàng đi.” Long Nhị lần này thành thật không khách khí cắt lời của nàng.

“Nếu ta không thể đi, vậy hay là trước nói cho ngài biết chút ít chuyện.” Cur Mộc Nhi nhíu lại mặt cũng không quá vui vẻ, nhưng nàng cũng chỉ biết hướng về phía phương hướng Long Nhị vẫy vẫy tay. “Ta đem những gì ta biết nói cho ngài biết.”

Long Nhị ngừng lại thấy như vậy cũng tốt, hắn mang theo chút ít tin tức hữu dụng, cũng có thể an bài bố trí tốt hơn.

Hắn kêu nha hoàn tới cửa chờ, tự mình mang cái ghế ngồi đặt vào bên giường, dự định nghe Cur Mộc Nhi muốn nói cái gì.

Kết quả mới vừa đặt cái ghế xuống, Cur Mộc Nhi lại nói: “Nhị gia không cần phải ngồi gần ta quá.”

Long Nhị tức giận: “Bởi vì nàng thối sao?”

Cur Mộc Nhi gạt đầu, Long Nhị trừng mắt: “Ta sẽ không bị nàng hun ngược lại.”

“Chắc chắn sẽ thối.” Cur Mộc Nhi phát phát tay: “Xa một chút mới tốt, xa một chút mới tốt.”

Long Nhị đem cái ghế ra xa một chút rồi buông xuống, Cur Mộc Nhi nghe được thanh âm, hài lòng gật gật đầu. Nàng lại không biết Long Nhị không có

ngồi trên cái ghế kia, mà là ngồi xuống bên trên giường.

Cư Mộc Nhi bắt đầu đối với phương hướng cái ghế nói:“Nhị gia, đôi mắt của ta, nhìn không thấy người và vật, nhưng là có thể nhìn thấy một chút ánh sáng hơi yếu. Cũng tỷ như nói, nếu như trong một căn phòng đưa tay không thấy năm ngón đốt ngọn nến, ta có thể nhìn thấy một ít chút ánh sáng yếu ớt, hoặc là nếu là nói trông thấy, nhưng cũng có thể cảm giác được một ít nơi so với những chỗ khác hơi sáng hơn chút ít. Nhưng là nếu là ở nơi hơi sáng đốt đèn, ta liền đoán không được.”

Nàng dừng một chút, nhích người tựa ở đầu giường, rất nghiêm túc đối với cái ghế kia nói:“Nhị gia, đêm hôm qua, lúc ta đi trên hành lang lầu hai khách sạn, lại không có cảm giác được một chút ánh sáng. Cửa phòng Chu lão bản mở ra, ta đi qua xem, cũng không có thấy ánh sáng, cho nên, trong phòng ông ta không có chút đèn, có thể đoán, ông ta là đang ngủ. Vào thời điểm ông ta đang ngủ, tên hung thủ kia xông vào bên trong phòng của ông ta. Người nọ nếu không phải vào sai phòng giết lầm người, liền nhất định là theo đuôi Chu lão bản, biết rõ ông ta ở gian phòng đó. Hắn còn cẩn thận dập tắt hết đèn lồng trên hành lang, che dấu tai mắt người khác.”

Cư Mộc Nhi nói đến đây, ngừng lại một cái, Long Nhị nghe được lời nói này, không khỏi nói:“Nàng nói có lý.”

Hắn vừa nói ra, Cư Mộc Nhi nhanh chóng quay đầu, từ hướng cái ghế chuyển về phía Long Nhị, nàng có chút giận:“Ngài lại trêu ta!”

“Không có.” Long Nhị không thừa nhận.

Hắn mới không thèm nói cho nàng biết, chuyện nàng nghiêm túc nói chuyện với cái ghế là chuyện buồn cười cỡ nào đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Manh Nữ Lập Luận Vạch Trần Án

Cư Mộc Nhi trừng mắt về hướng Long Nhị tức giận. Ngẫm lại vừa rồi chính mình lại nghiêm túc như thế, thật là khờ mà. Nàng bĩu môi, không muốn nói chuyện.

Long Nhị vội vàng chuyển đề tài dụ dỗ nàng:“Nàng nói quả thật có vài phần đạo lý, bất quá vẫn có rất nhiều sơ hở, nếu như trước đó bọn họ ở trong phòng từng có triển đấu, khiến đèn tắt, lúc mở cửa nàng cũng không nhìn thấy ánh sáng.”

Cư Mộc Nhi sững sờ một chút, ngẫm lại hắn nói đúng, liền gật gật đầu.

Long Nhị nhìn thấy sự chú ý của nàng lại quay lại vụ án, không khỏi cười cười, còn nói:“Nhưng chuyện nàng đoán kỳ thật cũng không có sai, bởi vì thi thể Chu lão bản kia chỉ mặc quần áo trong, có lẽ thật là đang ngủ. Nếu là có người tới chơi, ông ta sẽ mặc xiêm y nghiêm chỉnh ra gặp người mới đúng. Cho nên phỏng đoán của nàng nói có lẽ là đúng, có người vào lúc ông ta ngủ thì xâm nhập vào phòng.”

Cư Mộc Nhi bên cạnh nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ một chút, lại nói:“Hung thủ mặc trên người chính là áo vải, ta không có sờ được mặt của hắn, trời lạnh như thế này, trên người hắn xiêm y không dày, thân thể có lẽ là khỏe mạnh. Hắn lúc ấy bịt miệng của ta, kéo ta vào trong phòng kéo, đỉnh đầu của ta đụng tới cằm của hắn, hắn so với ta cao hơn chừng nửa cái đầu, ta dùng trượng thúc đâm vào bụng của hắn, hắn đau đến mức phát ra tiếng kêu, có lẽ trên bụng có lưu lại máu ứ đọng, ta mò tới tay của hắn, trên tay hắn không nhẫn nhụi, tựa hồ là có vài cái sẹo thật nhỏ. Mặt khác, thời điểm hắn thả ta xuống đất, ta có bắt được cổ tay của hắn, chỗ đó có lẽ sẽ lưu lại chút ít vết thương.”

Long Nhị tinh tế nghe xong lời này, trong đầu đem những gì xảy ra ở phủ doãn tất cả đều nghĩ một lần, nói ra:“Thật may là nàng không có ở phủ doãn nói ra những thứ này.”

Cư Mộc Nhi gật đầu:“Ta biết rõ, nói miệng không bằng chứng. Nếu là hung thủ thật sự không có ở phủ doãn, nhưng nếu có đồng lõa ở đó hoặc là người liên quan tiết lộ phong thanh, kia không những không thể giúp Lã chương quý rửa oan, còn có thể làm cho hung phạm lấy được tất cả tin tức, nếu hắn có phòng bị, chúng ta cũng không dễ tìm ra hắn.”

“Bởi vậy cho nên nàng nói với phủ doãn đại nhân, nàng có thể có manh mối trọng yếu, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra. Nếu thật có người đem lời truyền tới trong tai hung thủ, sợ là nàng sẽ có hung hiểm.”

“Nhưng nếu ta không nói, vạn nhất phủ doãn đại nhân bởi vậy định tội Lã chương quý, vậy thì làm thế nào cho phải?”

“Đại án liên quan đến nhân mạng, không phải tùy tiện có thể định tội.”

Cư Mộc Nhi bĩu môi:“Ta cũng không phải người hèn, nào biết quy trình kết án như thế nào, lúc trước Sư tiên sinh không phải cũng bị chặt đầu sao.”

Long Nhị sững sờ, cái gì mà liên quan đến Sư tiên sinh bị chặt đầu ở đây?

Cư Mộc Nhi lại nhanh chóng nói tiếp:“Còn nữa, lúc ấy ta cũng đã dự định hết rồi, đợi ra khỏi nha môn, liền tới tìm ngài. ....” Nàng nói đến đây, trên mặt

nóng lên, vội vàng vòng vo chuyển đề tài: “Tại phủ nha, thời điểm phu nhân Chu lão bản kia đánh ta, ta ngửi thấy được trên người bà ta có mùi dầu mỡ, giống như mùi dầu vừng các loại, trên người hung thủ, cũng có mùi như vậy.”

Long Nhị trầm tư, mùi dầu mỡ dầu vừng? Hẳn nhớ tới nhà của Chu Phú ở tại phố Bình Dương kia, trên đường thật là có cửa hàng dầu vừng.

Cư Mộc Nhi nói: “Ta biết không sai biệt lắm chính là chỗ này chút ít. Phủ doãn đại nhân nếu không tin lời của ta, có thể để ngài ấy xây dựng hiện trường giả thử ta.”

Long Nhị suy nghĩ một chút: “Lúc nàng cùng hung thủ kia tiếp xúc, còn nói những thứ gì?”

“Ta chỉ là cầu xin hẩn tha mạng, ta nói ta là người mù, cái gì cũng nhìn không thấy, xin hẩn đừng giết ta. Hẩn thả ta xuống đất, kẻ lại gần nhìn ta, gần đến mức ta có thể cảm giác được hơi thở của hẩn, ta nghĩ là hẩn đang xác nhận ta rốt cuộc có thật là mù hay không. Sau đó, trên đầu ta bị đánh một cái, ngất đi thôi.”

Long Nhị nói: “Hẩn muốn hãm hại nàng, đảo loạn vụ án, đầu óc cũng tính là nhanh nhạy. Tuy nhiên phương pháp hoàn toàn vô căn cứ, cho dù là ai tinh tế suy nghĩ, cũng có thể hiểu rõ người không phải là nàng giết, vị trí Chu Phú lúc chết, vị trí vết thương cùng lực đạo, đều không phải là thứ mà nàng có thể làm được. Cho nên hung thủ tuy là người cơ trí, nhưng tâm tư cũng không phải là quá kín đáo.”

Cư Mộc Nhi gật gù đầu, những lời nàng muốn nói đã nói xong, cả người im lặng. Còn nữa ngồi đã lâu, nàng lại cảm thấy choáng váng như đầu gay gắt, suy nghĩ một chút, dứt khoát trực tiếp nằm xuống dự định ngủ luôn.

Long Nhị hoảng hốt, thò người ra kéo nàng dậy: “Nàng làm sao vậy?”

“Nói xong rồi, buồn ngủ.” Cư Mộc Nhi quả nhiên là đang nhắm mắt, bày ra bộ dạng rất muốn ngủ.

Đáp án này làm cho Long Nhị ngẩn ngơ, lập tức nổi giận: “Ngủ cái gì mà ngủ, trước đứng lên ăn một chút rồi uống thuốc. Nào có chuyện không nói tiếng nào liền ngã đầu đi ngủ? Chúng ta vẫn còn đang nói chuyện đó.”

Cư Mộc Nhi té thanh té khí đáp: “Vậy lúc ngài đổi chỗ ngồi mà không thêm lên tiếng, chúng ta còn nói chuyện không?”

Long Nhị ghen lời, không để ý tới nàng, quay đầu quát lên với nha hoàn đang đứng ngoài cửa: “Đồ ăn đâu? Thuốc đâu? Đã bao lâu rồi mà sao còn chưa tới?”

Nha hoàn ngoài cửa nghe được, cuống cuống gấp rút lên tiếng, vội vàng nhanh chân chạy xuống dưới thúc giục.

Long Nhị làm như cây ngay không sợ chết đứng đi đến kéo Cư Mộc Nhi đứng dậy: “Chớ ngủ đã, ngủ một hồi lại bị đánh thức càng khó chịu. Trước ráng chờ một chút, ăn chút gì đó rồi uống thuốc.”

“Vậy thì không bằng để ta về nhà, ở nhà còn có thể ngủ ngon giấc.”

“Nàng còn dám nói nữa, ở nhà sợ là nàng ngủ đến chết khô rồi cha nàng còn ở bên ngoài trông chừng lò than hâm thuốc đó chứ. Ông ấy cũng không chăm sóc nàng chút nào, cả người nóng đến thế này rồi, thuốc cũng không có cho nàng uống đúng hạn, bệnh nặng hơn cũng không biết kêu đại phu đến khám, không đúng chứng là phải hoán dược ăn.”

“Bệnh nặng còn không để cho người ta ngủ, chết còn nhanh hơn.”

“Nói càn nói bậy.” Long Nhị thật là muốn cốc đầu nàng một cái, nhưng nhìn bộ dạng của nàng đáng thương thế kia, lại không hạ thủ nổi.

Thôi thôi.

Hắn đỡ nàng tựa ở đầu giường, nói: “Ta sẽ theo sát nàng com nước uống thuốc xong mới đi.”

“Nha.” Cư Mộc Nhi buồn buồn đáp, mắt díp lại không thêm mở ra, dù sao chỉ cần có một dựa vào là nàng cũng có thể ngủ được rồi.

Nàng như vậy khiến trong lòng Long Nhị lại càng tích tụ, thế này không muốn để ý đến hẩn sao, mới rồi vừa nói chuyện về vụ án nàng còn rất có tinh thần, chuyện nói xong lại không thêm để ý đến người khác là sao?

Hắn càng muốn ép cho nàng phải chú ý đến hẩn.

Hắn nhẹ nhàng đẩy nàng một chút, nàng nhũn mày, hẩn lại đụng đụng nhéo nhéo mặt của nàng, nàng đẩy tay của hẩn ra, nàng nhăn mũi không vui vẻ mặt trẻ con khiến cho Long Nhị nở nụ cười. Hẩn nói: “Nếu như nàng có thể giữ tỉnh táo, không ngủ nữa, ta liền tặng nàng một món lễ vật, thế nào?”

“Tốt, cảm tạ Nhị gia.” Cư Mộc Nhi đáp thật mau, mắt lại không thêm mở, tay nàng chỉ hướng cái ghế kia, nói: “Liền đem cái ghế kia cho ta đi.”

“Muốn cái ghế làm cái gì?”

“Về sau nếu là ta nhàm chán, ta liền nói chuyện với nó. Ta mới đặt cho nó cái tên, gọi là: Nhị tử.” (Nhị tử: con trai thứ hai. Hình như là một cái nói người khác ngốc, cũng có thể là nói xéo anh Long Nhị, vì anh là Nhị, cũng không chắc nữa)

Long Nhị ngẩn ngơ, nhìn thấy bên môi Cự Mộc Nhị mỉm cười, rốt cục kịp nhận ra là hấn bị giễu cợt.

Long Nhị gia mắt húng, hấn hất tay áo, cũng không thèm hừ một tiếng, xoay người đi.

Cái nữ nhân không biết phân biệt này!

Ai nói Long Nhị gia hẹp hòi hấn, nhìn nàng ta đi, nàng như vậy mới gọi là hẹp hòi!

Nếu như hấn lại đối tốt với nàng, hấn chính là, chính là, chính là Nhị tử!

Nhị gia về mặt tối tăm rồi đi, làm cho hai nha hoàn bụng khay tiến vào vừa sợ vừa nghi hoặc. Đã bao giờ thấy Nhị gia ở chung với một cô nương có bộ dáng như vậy đâu? Lúc đầu cô nương này nói với hấn cái gì mà đầu tóc thoắt có mùi gì đó còn bấu môi thêm nhần mặt, một hồi nữa lại chậm rãi mà nói cười ha ha, đồ ăn và thuốc mang lên chậm, Nhị gia còn nổi giận, nhưng đến khi các nàng vội vàng đem đồ đưa tới, chỉ này mất thời gian một chút, Nhị gia lại cãi nhau với cô nương mà mắt húng.

Nhị gia đây là thế nào? Có quan hệ gì với cô nương này? Bọn nha hoàn tất cả đều là người của Dư nương, cho nên tiểu nha hoàn quyết định một hồi nữa phải báo tin đi.

Thời điểm Dư nương đi nhìn lên Cự Mộc Nhị thu tin tức, Long Nhị đang ở phủ nha. Hấn sai người đi theo mời phủ doãn đại nhân đến, mình thì đi trước vào trong lao vấn an Lã chương quỹ.

Lã chương quỹ nhìn thấy Long Nhị thật là kích động. Long Nhị khuyên lon hấn không cần phải lo lắng, chuyện rồi đâu sẽ tới đó, hấn không có tội sẽ sớm được phóng thích. Có Nhị gia bảo đảm, trong lòng Lã chương quỹ đẹp yên rất nhiều. Long Nhị nói hấn tỉnh tể nhớ lại tình cảnh ngày đó, Lã chương quỹ lại đem tình huống nói lại một lần.

Long Nhị hỏi:“Lúc người đến, trên hành lang có có đèn lồng hay không? Trong phòng có ánh sáng hay không?”

“Cái gì cũng không có, đen như mực , nhưng cửa phòng lại rộng mở. Ban đêm ta đi ra ngoài tìm người, cầm đèn lồng trong tay, cho nên đến đó liền thấy được.”

Long Nhị gật gù đầu, lại hỏi hấn chút ít chi tiết về chuyện cùng Chu Phú gặp mặt bàn về cửa hàng, Lữ Tư Hiền đều nhất nhất nghiêm túc đáp. Sau đó Long Nhị trấn an hấn vài câu, dặn dò hấn chờ một chút, chuyện rất nhanh sẽ tra ra manh mối.

Long Nhị gặp Lã chương quỹ xong, lại đi bái kiến phủ doãn Khuru Nhựt Minh. Khuru Nhựt Minh một ngày bồn tẩu tra án bên ngoài, vừa mới trở về. Nghe được Long Nhị câu kiến, nhân tiện nói cho mời.

Hai người gặp mặt hần huyền vài câu, sau đó nói chuyện đề cập thẳng vào vụ án. Long Nhị đem tình huống Cự Mộc Nhị nói rõ, thân thể suy yếu, không tiện tới gặp, đợi đến khi thân thể tốt hơn mới có thể đến.

Khuru Nhựt Minh cũng là là quan tốt nghiêm túc tra án, hấn tuy là biết rõ danh tiếng Long Nhị, tuy rằng không thích phương pháp của Long Nhị, nhưng nghe được Long Nhị nói như thế, liền vội hỏi Cự cô nương kia đã nhớ ra thứ gì hay không. Long Nhị tiếp lời, liền đem những gì Cự Mộc Nhị cùng mình suy đoán, một năm một mười nói rõ.

Khuru Nhựt Minh sau khi nghe xong chấn động, thậm chí có chút ít không tin, hấn chưa bao giờ nghĩ tới một cô nương mù lòa trong tình huống hung hiểm như thế lại có thể tỉnh táo xem xét ghi nhớ thế kia, chuyện này sợ là so với người sáng suốt còn tỉnh tể hơn nhiều.

Khuru Nhựt Minh lặng im, hấn đang suy nghĩ những thứ này không phải là Long Nhị vì bảo vệ Lữ Tư Hiền mà thêm dầu thêm mỡ đó chứ.

Long Nhị hiểu đám chiêu trong lòng Khuru Nhựt Minh, chính hấn nếu không phải là ba lần bốn lượt gặp Cự Mộc Nhị, cũng sẽ không tin nàng có thể thông minh như thế.

Hấn lên tiếng bảo vệ cho Cự Mộc Nhị:“Đại nhân, Cự cô nương này mắt tuy bị mù, nhưng thật là một nữ tử thông tuệ hơn người, Long mỗ cùng nàng quen biết một thời gian, có thể đứng ra đảm bảo cho lời nói của nàng ấy. Đại nhân nếu có nghi ngờ, đợi thân thể nàng khỏe hơn, có thể thử lại nàng một lần.”

Khuru Nhựt Minh ngẫm lại, toại nguyện gật đầu. Long Nhị lại nói:“Theo Cự cô nương nói, mùi dầu vừng trên người Chu Trần thị kia cùng mùi trên người hung thủ rất giống. Đêm qua ta tại nha đường chứng kiến, Chu Trần thị kia tiến đến nhìn thấy thi thể Chu Phú liền nhào tới khóc rống, không phải là bỏ nhào vào trên người ông ta, mà lại bỏ nhào vào bên cạnh, nếu là phu thê tình thâm, làm như vậy nghĩ thế nào cũng có chút quái lạ. Vả lại, lúc đại nhân tra hỏi Lã chương quỹ bà ta liền ấn định Lã chương quỹ là hung thủ, xin đại nhân làm chủ, đại nhân lúc tra hỏi Cự cô nương, bà ta lại xem Cự cô nương là hung thủ, tiến lên đánh đập, tuy không biết chân tướng chuyện này là gì, nhưng mà làm cho người ta cảm thấy có chút lạ.”

Khuru Nhựt Minh nhìn không được nhìn Long Nhị nhiều hơn vài lần, Nhị gia này danh tiếng tuy là không tốt, nhưng có vài phần sức quan sát, lúc Long Nhị nói những thứ này, bản thân hấn cũng vụ án này có chỗ không thích hợp. Cho nên hấn hôm nay đi một chuyến đến chỗ ở của hai người làm của Chu Phú, lại đi dò xét Chu Trần thị kia, chỉ là hỏi một vòng, nhưng không có phát hiện chỗ nào khả nghi.

Vốn muốn nói phải tra cứu lại, không nghĩ tới Long Nhị đến thăm lại đưa tới manh mối.

Mùi dầu vừng sao? Chỗ Chu phủ kia trên đường Bình Dương, thực sự có một cửa hàng bán dầu vừng. Xem ra, cũng nên đi đến chỗ đó một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bắt Nghi Phạm – Manh Nữ Biện Luận Án

Long Nhị cùng Khuru Nhược Minh lại thương nghị một hồi. Rồi sau đó Khuru Nhược Minh ra lệnh bộ khoái cải trang đến chỗ cửa hàng dầu vừng gần Chu phủ ngằm thăm dò, xem một chút giữa hai người đó có quan hệ gì hay không. Sau đó nói với Long Nhị, kêu hắn mau chóng mang Cự Mộc Nhi tới.

Long Nhị đáp ứng, cáo từ rồi đi.

Vụ án này đã có manh mối, Long Nhị thở phào nhẹ nhõm. Đầu tiên hắn đi một chuyến đến quán trà, dò xét một vòng tình huống trong các cửa hàng, đảm bảo mọi công việc vẫn ổn định, sau đó mới quay lại Long phủ.

Vào phủ, đem ngựa giao cho người gác cổng, đang nghĩ trước nên đến xem một chút manh nha đầu ngõ gác đã ngủ hay chưa, kết quả còn chưa tới sân nhỏ kia, đã nhìn thấy Phụng Vũ lôi kéo đại nữ nhi Bảo nhi năm tuổi thập phần vui vẻ chạy lon ton hướng về phía đó.

“Mau, mau, thừa dịp Nhị bá phụ con còn chưa có về nhà.”

Đình đầu Long Nhị bốc khói, dĩ nhiên nghĩ đến là thế nào. Hắn đi theo sau lưng hai mẹ con họ, nhìn hai người đó cao hứng bưng bưng hội họp cùng Dư nương đã sớm trốn ngoài cửa sổ nhìn lên Cự Mộc Nhi.

“Dư nương, Dư nương, chúng ta vừa trở về. Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Phụng Vũ mang theo Bảo nhi cùng ngồi chồm hổm ngoài cửa sổ.

Dư nương phát phát tay, nha hoàn bên cạnh vội vàng đưa lên hai cái ghế, Dư nương kéo Phụng Vũ cùng Bảo nhi ngồi xuống nói: “Nàng ấy đang ngủ.”

Phụng Vũ rướn cổ lên nhìn vào trong cửa sổ, hỏi: “Đã ngủ rồi sao? Vậy chúng ta ở chỗ này làm cái gì?”

“Theo dõi a, vào ban ngày sợ là nàng ấy ngủ không được nhiều, một hồi nữa có thể sẽ tỉnh lại, có lẽ còn có thể nói chuyện cùng nàng ấy một chút, xem xem là tình huống gì. Cuối cùng Nhị gia cũng mang một cô nương đứng đắn về nhà ngủ lại, đây chính là đại sự.”

“Cô nương đứng đắn? Nói vậy là trước kia từng mang về nhà một cô nương không đứng đắn sao?” Ánh mắt Phụng Vũ sáng lên, tinh thần cực kỳ bất quá tìm tòi nghiên cứu hỏi: “Dư nương mau kể xem đã xảy ra chuyện gì? Bị nương bắt gặp sao? Còn nữa, tình huống trước mắt này không tính ngủ lại, đang giữa ban ngày, qua đêm mới tính, có đứng hay không?”

Long Nhị thật sự là nghe không nổi nữa. Hắn bước ra từ phía sau cái, nặng nề ho hai tiếng.

Nha hoàn, Dư nương, Phụng Vũ, Bảo nhi tất cả đều nhìn tới hắn. Trên mặt nha hoàn rõ ràng thấy vẻ cá kinh. Dư nương cùng Phụng Vũ liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu bảo hôm nay khí trời thật tốt, thực thích hợp ngồi trong sân nói chuyện phiếm vân vân và vân vân. Chỉ có Bảo nhi thần sắc như thường nhào tới ôm chân Long Nhị, ngọt ngào cất tiếng gọi: “Nhị bá phụ.”

Long Nhị ôm lấy Bảo nhi, giọng lên cao, Bảo nhi cười khanh khách. Long Nhị ôm nàng đi đến trước mặt Dư nương, trong lòng thở dài, nói: “Dư nương a, vì sao lại nói phức tạp thành mang cô nương đứng đắn về nhà ngủ lại a, đơn giản nói là ta chưa từng mang cô nương nào về ngủ lại không phải là tốt hơn sao?”

Về mặt Dư nương lúng túng: “Ý ta muốn nói chính xác là thế này, Nhị gia cho tới bây giờ vẫn chưa từng mang một cô nương về nhà ngủ lại, cuối cùng cũng mang về một người, lại là một cô nương đứng đắn. ....”

Mặt Long Nhị nhìn không được giật giật, hắn thả Bảo nhi xuống đất, khoát tay chặn lại, thở dài nói: “Dư nương, khí trời tốt như vậy, nương cùng Phụng Vũ mang mấy đứa nhỏ ra ngoài đi dạo đi. Tiểu Tiểu đâu? Đứa bé kia quá nhỏ, không thể không có người lớn bên cạnh, mau đi đi.” Long Tiểu là hài tử thứ hai của Long Tam và Phụng Vũ, mới vừa biết kêu cha nương, ngày thường Dư nương yêu nhất là chọc bé chơi.

Nhưng lần này Dư nương luyến tiếc không thôi cứ đưa mắt nhìn vào trong phòng Cự Mộc Nhi, Long Nhị lại thở dài: “Dư nương, lần trước nương mang cho ta cái danh sách ngày tốt để gả cưới sang năm kia đâu rồi, ta tìm không thấy, nương giúp ta chọn một ngày đi.”

Dư nương hít vào một luồng khí, cả kinh há to miệng, ngây ngốc lắp bắp nói: “Này, này, là cưới hay là gả?”

Lần này mặt Long Nhị là thật muốn không nhìn được, Phụng Vũ vội vàng cứu bồ: “Dư nương là quá cao hứng đi, chắc là nương muốn xác nhận một chút, là Nhị bá muốn kết hôn, hay là hỏi giùm nhà người ta?”

Dư nương vội vàng gật đầu, đứng, bà nghĩ chính là cái ý tứ này. Đôi mắt bà trông mong nhìn chăm chăm Long Nhị, cái loại vẻ mặt mong đợi đó, dường như nếu là Nhị gia nói là giúp nhà người khác hỏi, thì bà sẽ lập tức phun máu ra.

Cũng may Long Nhị nói như bà nghĩ: “Ta cưới, nàng ấy già.” Hấn nói đến đây, ngón tay chỉ vào trong phòng Cự Mộc Nhi.

Dư nương thiếu chút nữa rơi lệ tại chỗ, chuyện này thật sự là làm cho người ta kích động, tin tức thật tốt a. Bà nói năng lộn xộn loanh quanh: “Ta phải đi nói cho lão gia phu nhân một tiếng, a, không đúng, trước ta phải chọn một ngày tốt cái đã, còn có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị, a, ta còn muốn ở đây đợi thêm chút nữa, một hồi nữa cô nương ấy tỉnh ta cũng muốn nhìn một chút.”

Long Nhị thực nhện không được, giọng lớn hơn một chút: “Dư nương!”

Dư nương chấn động, rốt cục tỉnh táo một chút: “Được được, ta trước đi chọn ngày tốt, sau đó đi nói cho lão gia phu nhân biết chuyện tốt này, chờ vị cô nương này tỉnh, ta lại đến xem một chút.”

Long Nhị gật đầu, phát tay, dù sao Dư nương mau dẫn Phụng Phụng cùng Bảo nhi đi là được rồi.

Lần này Dư nương không để cho hấn thất vọng, bà vui vẻ rạo rức kéo Phụng Vũ cùng Bảo nhi đi. Long Nhị mới vừa thở ra, đã thấy Dư nương lại chạy trở về như bay, hỏi: “Nhị gia Nhị gia, vị cô nương này tên là gì?”

“Cự Mộc Nhi.”

“Tốt, tốt, tên thật tốt, ta phải đi báo cho lão gia phu nhân mới được.” Dư nương nói xong, lại chạy đi.

Long Nhị vỗ trán, thân thể Dư nương của thật sự là Thái Khang, nhìn động tác nhanh nhẹn kia, thật khiến cho người vừa mừng vừa lo a.

Dư nương đi, Phụng Vũ đi, Bảo nhi cũng đi. Lúc này bốn phía đều an tĩnh, Long Nhị trừng mắt liếc nha hoàn giữ cửa, nha hoàn kia run run báo lại, nói Mộc nhi cô nương uống thuốc, ăn một bát cháo, sau đó ngủ thẳng tới hiện tại.

Long Nhị liếc nàng ta một cái, nha hoàn biết là trách cứ nàng ta mật báo cho Dư nương, không khỏi càng run lên. Cũng may Long Nhị không có nói cái gì nữa, xoay người vào phòng.

Trong phòng, Cự Mộc Nhi bọc chăn mền o o ngủ ngon lành. Long Nhị sờ sờ trán của nàng, cũng không nóng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ sâu đỏ au au, vậy mà cổ có chút ỉt mồ hôi, có lẽ ngủ được một giấc nên thoát mồ hôi, nóng sốt trong người đã bớt.

Long Nhị lại xem xét khăn vải băng bó trên đầu nàng, không nhìn thấy vết máu, có lẽ vết thương đã ngưng chảy máu rồi. Nhìn nàng ngủ rất ngon, có lẽ vết thương cũng không còn quá khó chịu nữa rồi chăng?

Long Nhị dời cái ghế đến bên giường, ngồi cùng nàng một hồi, nhìn nàng dường như thật không có tỉnh, lại phát giác ra có chút may mắn. Vừa rồi thanh âm của mấy người Dư nương không nhỏ, không đánh thức nàng sao? Như vậy cũng tốt, đỡ hơn việc nàng nghe được cái chuyện vớ vẩn gì mà hấn mang cô nương trở về, lại nghĩ ngợi lung tung.

Long Nhị lẳng lặng ngồi một hồi, lại nghĩ tới mình đang ngồi trên cái ghế tên “Nhị tử”, phát giác ra cuộc sống hàng ngày của mình bắt đầu bị Mộc nhi chọc đến. Hấn chột chột mặt của nàng, nha đầu xấu xa này, chỉ biết chọc hấn tức giận.

Cự Mộc Nhi bị ngón tay đụng vào mặt, không có phản ứng, Long Nhị lại chột chột, nàng chu mỏ nhăn mày, gãi gãi vị trí bị chọc, trở mình tiếp tục ngủ.

Long Nhị mân miệng, trong lòng lại không vui. Cô nương này ngủ như heo vậy sao? Bị như vậy cũng không tỉnh. Hấn ở đây nhìn nàng ngủ, thật là tên đệ nhất khờ mà. Hấn quyết định mặc kệ nàng, thư lâu của hấn còn có rất nhiều công sự gấp rút.

Nghĩ như vậy, Long Nhị đi thật. Hấn dặn dò nha hoàn trông cửa, không cho phép bất luận kẻ nào đến quấy rầy cô nương nghỉ ngơi, chờ cô nương tỉnh, trước tiên phải tới thông báo hấn cho. Đừng làm cho hấn phát hiện có người biết sớm hơn hấn việc cô nương tỉnh mà tới quấy rầy nàng ấy.

Nha hoàn mới bị bắt bớ một hồi, trong lòng sợ sệt, vội vàng nghiêm túc đáp vâng, ngay cả những từ khác cũng không dám nói.

Long Nhị hài lòng trở lại thư lâu, theo như thói quen, nếu hấn ở trong nhà, buổi chiều mỗi ngày luôn ăn chút điểm tâm. Gã sai vật hỏi qua ý tứ của hấn, sau đó đem một lồng sủi cảo tôm bùng lên. Long Nhị ăn, rồi lại nghĩ đến nếu là cái người tham ngủ kia tỉnh, có phải cũng sẽ đói hay không? Ăn có chút cháo thì sao mà no được. Hấn sai người phân phó phòng bếp, lại chưng thêm chút điểm tâm chuẩn bị.

Long Nhị ăn xong rồi, lại xem thêm chút sổ sách, đợi thật lâu cũng không có người đến báo Cự Mộc Nhi tỉnh, khiến cho Long Nhị rất muốn tự mình đi nhìn một chút, nhưng lại nghĩ không thể để cho bọn hạ nhân cảm thấy hấn rất coi trọng nàng. Bởi vì hấn một chút cũng không thèm đem nàng để ở trong lòng đâu, cho nên vẫn nên chờ đám người kia báo lại là được.

Lại đợi thêm nửa ngày, lúc này Lý Kha đã trở lại.

Lý Kha là phụng mệnh mang theo các thám tử đi thăm dò vụ án của Lã chương quý, hấn mang về một tin tức. Thì ra là Long Nhị để cho bọn họ theo dõi sát Chu Trần Thị kia, mặc dù có thể bọn họ ngay từ đầu không có mò ra cái gì có ích. Chỉ vì Chu Trần Thị từ sau khi rời khỏi nha môn trở về vẫn đóng cửa không ra, ai cũng không gặp. Thám tử cố thủ ngoài cửa theo dõi không được gì, nhưng lại nhìn thấy có bộ khoái nha môn mặc xiêm y áo vải đến chỗ cửa hàng dầu vừng giả vờ mua dầu để thăm dò.

Vốn là không có chuyện gì, nhưng bộ khoái mới vừa hàn huyên vài câu, lại có một người khách đến mua dầu vừng, lại nhận ra bộ khoái kia, liền hỏi bộ

khoái không phải là hôm nay phải làm việc trên nha môn à, làm sao lại tới đây mua dầu vừng a vân vân, làm thân phận bộ khoái kia bị bại lộ.

Bộ khoái ngượng ngùng nói vài câu rồi rời đi, nhưng thám tử ngoài cửa lại phát hiện lão bản cửa hàng dầu vừng kia làm như bất an lo sợ không yên, lại đợi thêm một hồi đêm cửa hàng lưu cho tiểu nhị trông coi, còn mình thì thay đổi xiêm y, từ cửa sau cửa hàng chạy ra, đi tìm Chu Trần Thị kia.

Trong lòng Lý Kha biết bên trong nhất định có huyền cơ, liền cho tên thám tử lặng lẽ đi báo bộ khoái, mà hẩn dẫn người ẩn vào Chu gia, len lén nghe hai người kia nói những thứ gì.

Lão bản cửa hàng dầu vừng tên là Nhiệm Bảo Khánh, là một tráng hán ba mươi mấy tuổi. Vốn là Chu Trần Thị không muốn gặp hẩn, nhưng nhìn hẩn vẻ mặt lo lắng, liền kéo hẩn vào nhà, hai người len lén lút lút trốn ở trong phòng. Chu Trần Thị nói: “Sao chàng lại tới đây, trong lúc mấu chốt này không nên gặp mặt.”

Nhiệm Bảo Khánh nói: “Nàng còn nói, có phải nàng khai gì đó ở nha môn hay không, ngày hôm nay bọn họ liền tìm đến ta kia kia?”

Chu Trần Thị chấn động, bị hù dọa nhảy dựng lên: “Cái gì? Làm sao lại như thế? Người nha môn đã hỏi chàng cái gì?”

“Còn chưa kịp hỏi cái gì, có một khách nhân liền nhận ra đó là bộ khoái, bộ khoái kia bị vạch trần thân phận, cũng không nói cái gì, liền bỏ đi rất nhanh. Nhưng nàng nghĩ mà xem, nếu không phải là bọn họ biết cái gì, vì sao lại giả trang đến chỗ ta thăm dò? Không được không được, hay là chúng ta mau tranh thủ lúc này rồi đi thôi.”

“Vậy làm sao có thể đi?” Chu Trần Thị lắc đầu: “Phủ doãn đại nhân đã dặn dò, nói bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ta tra hỏi, ta đây trốn đi, không phải là khiến cho bọn họ sinh nghi sao?”

“Vậy ta chỉ có thể đi một mình, hiện tại lời đồn nghiêm trọng như vậy, bọn họ cứ tra tiếp, nhất định là sẽ tra ra được ta. Ta đi trước, nàng ở lại tự lo.”

Lý Kha nghe thế, trong lòng đã hiểu bảy tám phần. Kế tiếp hai người kia vẫn đang tranh luận đi như thế nào chuẩn bị ra sao, lại không hề đề cập đến vụ án kia. Nhiệm Bảo Khánh nói nếu như Chu Trần Thị không hạ được quyết tâm, vậy hẩn liền đi một mình, lập tức đi ngay.

Lý Kha thấy tình huống không ổn, vội vàng lên ra, lại gặp được thám tử dẫn bộ khoái đến đây, Lý Kha đem những gì hẩn nghe được nói ra, bộ khoái cũng cảm thấy việc này không nên chậm trễ, một mặt vội vàng an bài người theo dõi sát Chu Trần Thị cùng Nhiệm Bảo Khánh, một mặt nhanh chóng đi về báo cho phủ doãn đại nhân. Sau đó tập kích vào trong, bắt quả tang hai người ở trong nhà đang thu thập hành lý chuẩn bị lẩn trốn.

Long Nhị mừng rỡ: “Nói như thế, hung phạm sa lưới, Lã chương quỹ rất nhanh liền có thể được thả ra.”

Hẩn cho Lý Kha vội vàng sai người đến Lữ gia, dặn dò người nhà Lã chương quỹ, để cho bọn họ bớt lo lắng. Chỉ cần thêm vài ngày nữa, đợi phủ doãn đại nhân thẩm án hung phạm, việc này liền có thể chấm dứt.

Nhưng Long Nhị không nghĩ tới, muốn kết thúc việc này không thể dễ dàng như vậy.

Ban đêm, Cự Mộc Nhi ngủ cả một ngày rốt cục cũng tỉnh. Lúc ăn cơm tối nàng bị ép thức dậy ăn cơm uống thuốc, sau đó lại mơ màng ngủ tiếp, ngay cả cha nàng không yên tâm chạy tới Long phủ tìm nàng, nàng cũng hề không biết.

Cự phụ đến Long phủ, được Long gia tôn sùng là thượng khách. Long Nhị thừa dịp này bàn chuyện hôn sự cùng Cự phụ.

Cự phụ cả kinh sửng sốt, nữ nhi không phải là vội đi làm chứng cho án mạng à? Kết quả không có đi phủ nha, lại ở trong nhà người ta ngủ một ngày, này cũng không sao, còn chưa có tỉnh lại, người ta đã ba ba yêu cầu định hôn là sao?

Cự phụ sửng sốt nửa ngày, rốt cục cũng phục hồi tinh thần lại, ông trả lời: “Chuyện có lấy chồng hay không, ta không làm chủ được, phải theo ý của Mộc nhi.”

Tất cả người Long gia ở một bên chờ trả lời đều không nói được gì, người này là đương gia trong nhà Cự cô nương a!

Vì vậy tất cả mọi người đều đợi Cự Mộc Nhi rời giường, nhưng vẫn chưa đến lúc đó thì một vị bộ khoái dẫn hai nha dịch tới cửa. Nói là phủ doãn đại nhân muốn thỉnh Cự cô nương đến phủ nha làm nhân chứng.

Lần này là có chuyện quan trọng, Long Nhị cũng cảm thấy cái cô nương ngủ như heo này cũng ngủ đủ rồi, liền sai người đi gọi nàng dậy. Cự phụ xót nữ nhi, vội nói nữ nhi chính là như vậy, mỗi ngày đều phải ngủ sớm, nếu như ngủ không đủ, là phải ngủ bù gấp hai thời gian mới có thể lấy lại tinh thần.

Đang nói, nha hoàn dẫn Cự Mộc Nhi đến đây. Cự Mộc Nhi bình thản, ngủ đủ giấc, cả người tỉnh táo nhiều hơn. Nàng nghe nói quan sai tới tìm nàng đến làm nhân chứng, vội vàng nhận lời, nói lập tức sẽ lên đường.

Vì vậy Cự nương cũng không kịp tới nhìn nàng, Long Nhị cùng Cự phụ liền dẫn Cự Mộc Nhi đi theo bộ khoái nha dịch.

Cự nương suy nghĩ hồi lâu, rốt cục cũng hiểu cái cô gái “đặc biệt” mà Nhị gia từng nói đến kia, “Đặc biệt đến mức sẽ khiến người ta không thèm để ý đến dung mạo của nàng, tính tình của nàng, những tài năng đặc biệt khác của nàng ra sao”, Cự nương nghĩ, cô nương này xác thực là như vậy. Bà ngoại trừ cảm thấy nàng đặc biệt, thật sự là cũng không nghĩ một chút nào về bề ngoài của nàng thế nào, cũng không biết tính tình nàng ra sao, có có tài năng gì hay không.

Ừ, dù sao chính là đặc biệt.

Long Nhị cũng không biết Dư nương “thông ngộ” cái “đặc biệt luận” của hấn. Hấn mang Cự Mộc Nhi đến phủ nha, Khuru Nhực Minh đối với bọn họ dạn dò một chút, liền gọi người áp giải Nhiệm Bảo Khánh đi lên, muốn cho Cự Mộc Nhi xác nhận.

Để không ảnh hưởng đến phán đoán của Cự Mộc Nhi, Khuru Nhực Minh không có nói thêm với nàng cái gì, lại nhỏ giọng cùng Long Nhị nói: “Nhị gia, những lời mà người nói cô nương kia nói, thật là đều trùng. Nhiệm Bảo Khánh này hình thể khỏe mạnh, trên mu bàn tay cũng có rất nhiều mảnh sẹo nhỏ do bị phỏng dầu. Chỉ là trên bụng hấn không có dấu vết bị trượng trúc đâm qua, trên cổ tay cũng không có tổn thương bị cào, nhưng là không loại trừ khả năng bởi vì Cự cô nương khí lực quá nhỏ, không có thể làm bị thương hung thủ giống như trong tưởng tượng của nàng. Còn những chuyện khác, thật sự là toàn bộ đều phù hợp.”

Long Nhị gật gật đầu, hỏi: “Hấn nhận tội chưa?”

“Không có, chết cũng không nhận. Cho nên Bản quan mới nghĩ tới, cho Cự cô nương tới đây xác nhận, có lẽ có thể làm cho người này hết đường chối cãi.”

Long Nhị lại gật gật đầu, hấn nhìn Cự Mộc Nhi nghiêng tai lắng nghe động tĩnh Nhiệm Bảo Khánh kia bị áp giải lên, hấn ta một đường ồn ào la hét kêu mình oan uổng, Cự Mộc Nhi nghe thanh âm của hấn, biểu hiện trên mặt không có động tĩnh gì.

Nhiệm Bảo Khánh thấy Cự Mộc Nhi, lớn tiếng nói: “Ta chưa từng gặp qua nàng ta, ta không có giết Chu lão bản, đại nhân, ta oan uổng.”

Khuru Nhực Minh không để ý tới hấn, chỉ kêu một tiếng gọi Cự Mộc Nhi: “Cô nương.”

Cự Mộc Nhi gật gật đầu, hướng về phía Nhiệm Bảo Khánh đi hai bước. Nàng hỏi: “Đại nhân, ta có thể sờ tay của hấn không?”

Khuru Nhực Minh gật đầu đáp ứng, hôm nay cách ngày hung án phát sinh đã hơn một ngày, mùi vị trên xiêm y hiển nhiên có thay đổi, có thể xác nhận, đại khái cũng chỉ có vết sẹo.

Một bên Cự phụ có chút sợ, sợ kẻ tặc này đã thương nữ nhi. Ông đi tới đỡ Cự Mộc Nhi, nghĩ tới nếu là kẻ tặc làm khó dễ, bản thân cũng có thể đứng ở phía trước chắn.

Mà Long Nhị lại cau chặt lông mày, nữ nhân này vừa mới cầu hôn hấn, lúc này lại trước mặt hấn muốn đi sờ tay một người nam nhân khác sao?

Hấn trừng mắt nhìn Cự Mộc Nhi, nhìn nàng cầm tay Nhiệm Bảo Khánh kia rồi đi rồi lại thật kỳ vài lần, rất muốn đem cái tay kia chặt phứt đi, để cho nàng từ từ mà sờ cho đủ.

Mọi người đợi thật lâu, Cự Mộc Nhi rốt cục cũng sờ xong, nàng ngừng lại, lui về phía sau hai bước. Nhiệm Bảo Khánh ôm chặt cái tay mới bị sờ run rẩy, không trấn tĩnh nổi.

Đang trong lúc mọi người chờ mong, Cự Mộc Nhi cuối cùng mới cất lời, nàng nói: “Không phải là hấn.”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chân Tướng Vụ Án Gần Thêm Một Bước

Nhiệm Bảo Khánh vừa nghe bốn chữ “không phải là hấn”, lập tức “oa” một tiếng khóc rống, vừa khóc vừa hô: “Đại nhân, tiểu nhân oan uổng, tiểu nhân oan uổng a.”

Khuru Nhực Minh nhíu mày: “Cự cô nương, cô đã xác định?”

Cự Mộc Nhi gật đầu: “Khuru đại nhân, vết sẹo trên mu bàn tay người này so với hung thủ nhiều hơn, hơn nữa hấn có một chỗ vết sẹo rất sâu, còn hung thủ không có.”

Nhiệm Bảo Khánh cuống quýt dập đầu, lớn tiếng khóc kêu: “Đại nhân minh xét, đại nhân minh xét.”

Long Nhị nhíu mày, nhanh chóng kéo Cự Mộc Nhi cách Nhiệm Bảo Khánh này xa một chút, đỡ phải người này quá kích động mà xông tới chỗ Cự Mộc Nhi. Sau đó hấn tìm cái ghế dựa cho nàng ngồi, Cự phụ nhìn trộm nét mặt phủ doãn đại nhân dường như không ngại, vì vậy ông ở ngồi xuống bên cạnh cái ghế của Cự Mộc Nhi.

Khuru Nhực Minh khép hờ mắt suy tư một lát, cho nha dịch bắt lại Nhiệm Bảo Khánh đem xuống. Sau đó, hấn trần thuật với Long Nhị và Cự Mộc Nhi, những gì thu được sau khi thẩm vấn Chu Trần thị cùng Nhiệm Bảo Khánh.

Thì ra là khi bọn bộ khoái bắt hai người kia lại, Chu Trần thị kia bị hù dọa không nhẹ, Khuru Nhực Minh thăm bà ta đầu tiên, bà ta cái gì cũng khai hết. Thấy bà ta khai ra tất cả, Nhiệm Bảo Khánh kia tất nhiên cũng không dám giấu giếm gì, tất cả đều nói hết.

Chu Trần thị kia gả cho Chu Phú đã nhiều năm, Chu Phú kia tuy là đối xử với bà ta không tệ, nhưng đáng tiếc trên giường bất lực, trải qua nhiều năm như vậy liên tục không có con, mà bà ta lại luôn vì chuyện này mà bị Chu Phú trách cứ. Trong lòng bà ta khổ sở mà chẳng biết nói ai, sau bị Chu Phú kia chỉ trích, chỉ cảm thấy ủy khuất cực kỳ.

Ngày nào, bà ta cũng cửa hàng dầu vừng đến cùng phố mua dầu vừng, một hôm gặp được Nhiệm Bảo Khánh trông tiệm, Nhiệm Bảo Khánh trẻ tuổi lực tráng, so với Chu Phú kia tinh thần gấp trăm lần, hơn nữa luôn đối với bà ta thân thiết ân cần, trong khoảng thời gian ngắn bà ta liền bắt đầu tâm viên ý mã.

Kể từ đó, bà ta luôn đến chỗ cửa hàng dầu vừng đó mua dầu vừng, Nhiệm Bảo Khánh lại thường xuyên nói lời khiêu khích, vì thế hai người bắt đầu thông đồng thành gian.

Ngay từ đầu Chu Trần thị này cũng có chột dạ sợ hãi, nhưng Chu Phú một lòng chỉ chú ý đến cửa hàng, đối với bà ta quan tâm rất ít, cộng thêm Nhiệm Bảo Khánh kia đồ ngon đồ ngọt dụ dỗ, bà ta dần dần cũng liên gan lớn lên. Có khi Nhiệm Bảo Khánh nói tiền vốn trong tay không đủ xoay vòng, bà ta còn có thể lên lên cầm chút ít tiền bạc đưa cho hắn. Cứ như thế, Nhiệm Bảo Khánh càng ngày càng dính lấy bà ta.

Hai người kia thông đồng với nhau hơn nửa năm, Chu Phú sơ sẩy, lại không có phát giác. Mà đoạn thời gian gần đây, cửa hàng thua lỗ có chút nhiều, mất thấy sắp sửa chống đỡ không nổi, nhưng là cơ nghiệp tổ tiên, Chu Phú lại không bỏ được, một lòng chỉ nghĩ tới tìm biện pháp bù lỗ qua thời điểm này để sau trọng chấn. Ông ta cứ toàn tâm toàn ý lo chuyện mua bán như vậy, Chu Trần thị lại càng lớn gan, liên tiếp đi gặp riêng Nhiệm Bảo Khánh kia.

Không đoán được trước khi Chu Phú bị giết một ngày, Chu Trần thị thừa dịp Chu Phú đi cửa hàng bận rộn, liền yên tâm to gan đến cửa hàng dầu vừng kia gặp Nhiệm Bảo Khánh, bà ta không biết, hôm đó Chu Phú quên cầm sổ sách, đột nhiên quay về nhà, đúng lúc thấy được bà ta trang điểm xinh đẹp mặt hiện hoa đào ra cửa. Chu Phú giật mình, mơ hồ len lén vội vàng đi theo. Lúc đó gian tình giữa Chu Trần thị và Nhiệm Bảo Khánh □ liền bại lộ.

Ngày đó Nhiệm Bảo Khánh không mở cửa hàng làm việc, dự định cùng Chu Trần thị kia ôn tồn vu son mây mưa, nhưng lại không ngờ Chu Trần thị đến, mới nói vài câu ngọt ngào, Chu Phú liền xông vào. Chu Phú tất nhiên là giận tím mặt, đem hai người này mắng cầu huyết lâm đầu. Hai người này bị hù dọa luống cuống, chỉ nói là nhất thời bị mê hoặc tâm hồn, thực không dám làm việc xấu kia, sau này không dám tái phạm, cầu xin Chu Phú tha thứ.

Chu Phú cũng là người sĩ diện nên không báo quan, chỉ kéo Chu Trần thị về nhà, rồi lại mắng to.

Đêm đó, Chu Phú không có ngủ, Chu Trần thị trong lòng sợ hãi, trốn ở trên giường cũng không dám ngủ. Lúc bình minh, Chu Phú nói với bà ta, dù sao cửa hàng cũng liên tục thua lỗ, ông ta làm không nổi nữa, hôm nay bà ta đối với ông ta như vậy, ông ta dứt khoát đem cửa hàng bán đi, cho bà ta chút ít tiền bạc tự tìm sinh lộ.

Ý tứ của chuyện này chính là Chu Phú định bán cửa hàng, bỏ nương tử. Chu Trần thị trong đầu làm gì chịu nguyện ý? Nếu hôm nay bà ta bị Chu Phú hưu thê, sau này bà ta làm sao có thể sống được nữa. Bà ta khóc lớn một hồi, đau khổ cầu khẩn, nhưng Chu Phú nói quyết tâm đã định, sẽ không đổi nữa.

Ông ta cùng ngày lại thực sự hẹn Lã chương quỹ gặp mặt thẳng thắn bàn chuyện mua bán cửa hàng.

Chu Trần thị mượn cớ đưa cơm đến cửa hàng nghe ngóng hành động của Chu Phú, sau đó chạy như bay đến cửa hàng dầu vừng tìm Nhiệm Bảo Khánh kia thương nghị nên làm như thế nào.

Nhiệm Bảo Khánh đối với Chu Trần thị kỳ thật cũng không phải là chân tình, bất quá là loại người xem như đưa tới cửa, vừa chịu cho hắn tiền, lại dụ dỗ tốt dễ sai sử, nên mới liên tục quan hệ thân mật với bà ta như vậy. Hôm nay thấy Chu Phú đã nhận ra quan hệ xấu xa của hai người, trong đầu hắn cũng hoảng hốt, sợ Chu Phú báo quan bắt hắn. Đang lo lắng hãi hùng, Chu Trần thị kia lại đến đây, bà ta nói Chu Phú muốn hưu bà ta, về sau bà ta liền đi theo hắn.

Chuyện này cũng làm Nhiệm Bảo Khánh kia sợ hãi. Nữ nhân này nếu không có tiền bạc, tại sao hắn phải ở bên bà ta? Tự hắn dùng tiền cũng có thể lấy một thiếu nữ trẻ tuổi hơn so với bà ta dung mạo xinh đẹp hơn so với bà ta, còn nữa, ngày sau hắn còn có thể lại tìm được một người có thể hắn cho tiền bạc tiêu xài, tại sao phải treo cổ trên người một bà già bị trượng phu hưu?

Chu Trần thị nhìn thấu ý nghĩ xấu xa của hắn, bà ta uy hiếp nếu hắn không tốt với bà ta, bà ta cũng liền không từ bất cứ giá nào, đợi bà ta nháo đến nha môn, ai cũng không có chỗ tốt.

Nhiệm Bảo Khánh nghe thấy, vội vàng trấn an, nhưng hắn lại không cam lòng, suy nghĩ một chút ra một chủ ý. Nói: “Nếu Chu Phú kia đã đối với nàng bất nhân, nàng cũng có thể đối với ông ta bất nghĩa. Vì cuộc sống tốt đẹp sau này của chúng ta, không bằng đợi ông ta bán cửa hàng, trên tay có tiền bạc, nàng liền trộm hết tiền tài của ông ta, sau đó chúng ta trốn đi, đến nơi khác mưu sinh.”

Chu Trần thị nguyên là không dám, nhưng Nhiệm Bảo Khánh khuyên rất lâu, nói là bà ta không duyên cớ bị hưu, ở trong thành này không thiếu những lời đồn đãi linh tinh, như vậy bà ta làm sao có thể đến sống cùng hắn? Chỉ có rời nơi này đi mới là điều phải. Nhưng nếu phải ly khai, trên người không có tiền bạc là chuyện tuyệt đối không được. Cho nên tiền này của Chu Phú là nhất định phải lấy đi.

Chu Trần thị cuối cùng cũng bị thuyết phục, hai người ước định, đợi sau khi Chu Phú bán cửa hàng nhận được tiền bạc liền động thủ. Nói đến chỗ đắc ý, hai người kia lại ngay trong cửa hàng dầu vừng vân vũ một phen.

Đúng là không có ngờ tới, khi Chu Trần thị trở về phủ, lại gặp tiểu nhị quán trà tìm đến, hỏi Chu Phú có về nhà chưa, Chu Trần thị tất nhiên là không biết. Đuổi tiểu nhị trong tiệm đi, bà ta lại đi tìm Nhiệm Bảo Khánh thương nghị, bởi vì lần trước chính là bị theo dõi sự việc mới bại lộ, lần này trong lòng bà ta có quý, cũng sợ là Chu Phú lại theo dõi, phát hiện bọn họ thương nghị chuyện trộm cắp, nếu ông ta đi báo quan, liền nguy rồi.

Nhiệm Bảo Khánh cùng Chu Trần thị bàn bạc, nếu là như thế, gần đây không nên gặp mặt, tránh đi đầu gió, trước thăm dò rõ ràng tâm tư Chu Phú, sau đó mới ra tiếp đối sách. Chu Trần thị lo sợ không yên đáp ứng, lại đi về nhà.

Bà ta ở nhà đứng ngồi không yên, Chu Phú vẫn chưa có trở về, bà ta cũng không dám ngủ, cho đến hơn nửa đêm, lại có quan sai đến cửa, nói là Chu Phú bị giết. Doãn phủ đại nhân kêu bà ta ra toà thẩm vấn.

Chu Trần thị sợ hết hồn, còn tưởng rằng là Chu Phú tìm tới Nhiệm Bảo Khánh, tranh cãi khiến cho mất mạng, thật không nghĩ khi đến phủ nha, tình hình lại hoàn toàn là một chuyện khác.

Mà Nhiệm Bảo Khánh kia lại nói, đêm cùng ngày hẩn ở trong nhà mình ngủ, hoàn toàn không biết phát sinh chuyện gì, ngày thứ hai mới nghe được láng giềng bàn tán nói Chu Phú chết.

Khuru Nhượng Minh nói xong những thứ này, lại nói: “Nhiệm Bảo Khánh động cơ rõ ràng, mà các điều kiện đều tương xứng như Cừ cô nương nói, lúc xảy ra vụ án hẩn nói hẩn đang ở nhà ngủ, lại không có người chứng minh. Mà hôm đó Chu Trần thị cùng hẩn ở trong cửa hàng thông đồng, khiến trên người dính mùi dầu vừng, cho nên ở trên công đường, Cừ cô nương đứng gần nên ngủ thấy được, nên phát hiện ra. Nhưng hôm nay Cừ cô nương nói hung thủ không phải là Nhiệm Bảo Khánh, vậy chuyện này thật sự là kỳ quặc.”

Cừ Mộc Nhi nghiêm nghị đáp: “Đại nhân, Nhiệm Bảo Khánh quả thật rất đáng giận, nếu không phải Chu lão bản gặp kẻ ra tay sát hại, thì sau khi bán cửa hàng cũng bị người này trộm tiền bạc, hoặc là gây nguy hiểm đến tính mạng cũng chưa biết chừng. Nhưng nếu người có tội, cần phải truy cứu đúng tội, nếu là vô tội, cũng tuyệt không thể mơ hồ hàm oan. Đại nhân nhìn rõ mọi việc, chắc chắn có thể đem hung phạm ra thực thi công lý.”

Khuru Nhượng Minh lớn tiếng nói: “Nói thật hay, nếu người có tội, cần phải truy cứu đúng tội, nếu là vô tội, cũng không thể oan uổng. Cừ cô nương, bản quan lúc trước thật sự là coi thường cô. Chu Trần thị cùng Nhiệm Bảo Khánh tâm địa ác độc, không nói những thứ khác, tội thông đồng đã định, đợi bản quan lại tra thăm cẩn thận, xem còn có thể tìm ra đầu mối gì không.”

Long Nhị lúc này nói: “Đại nhân, đã có thể xác định đặc thù của hung thủ, vậy có thể suy đoán vụ án này không liên quan đến Lã chương quỹ, không biết đại nhân khi nào có thể thả người?”

Khuru Nhượng Minh nói: “Long Nhị gia, tuy là Bản quan tin lời Cừ cô nương nói, nhưng trước mắt vẫn là nói miệng không bằng chứng, nếu như Nhiệm Bảo Khánh kia là hung thủ thật thì còn được, có thể tin tưởng chứng cứ Cừ cô nương đưa ra không phải là giả, nhưng hẩn không phải là hung thủ, vậy Cừ cô nương chứng minh chứng cứ như thế nào? Bản quan không thể chỉ nói bốn chữ Bản quan tin tưởng này khiến người ta tin phục, cho nên trước khi chân tướng được làm rõ, sợ là vẫn không thể thả Lữ Tư Hiền.”

Long Nhị nghe thấy vậy sắc mặt trầm xuống, hẩn hiểu ra tên Khuru Nhượng Minh này là muốn dùng Lã chương quỹ để kiềm chế mình. Nếu Lã chương quỹ ra tù, hẩn sẽ không tham dự vào vụ án này nữa, nhưng chỉ cần Lã chương quỹ vẫn còn ở trong lao ngục, Long Nhị hẩn sẽ dốc toàn lực hỗ trợ phá án.

Tên Khuru Nhượng Minh này thật đúng là con hồ ly!

Trong đầu Long Nhị không thoải mái, nhưng lời nói của Khuru Nhượng Minh xác thực cũng tìm không ra lỗ hổng. Những chứng cứ Cừ Mộc Nhi đưa ra chính xác là nói miệng không bằng chứng, thậm chí người ta cũng có thể bảo là hẩn cùng Cừ Mộc Nhi thông cung, khiến người phản bác không được. Cho nên không có bằng chứng rõ ràng, thật là khó làm.

Long Nhị quay đầu nhìn nhìn Cừ Mộc Nhi, nàng đang nhăn mày suy nghĩ sâu xa, ngồi yên không lên tiếng. Long Nhị nghĩ nha đầu kia bị thương, bôn ba như vậy cũng thực là vất vả.

Long Nhị một phen suy nghĩ, hỏi: “Đại nhân, tiểu nhị cửa hàng dầu vừng kia có hiềm nghi gì không?”

Khuru Nhượng Minh lắc đầu: “Đó là một thiếu niên mười bốn tuổi, gầy yếu thấp bé, lúc xảy ra vụ án hẩn đang ở nhà ngủ, cha mẹ hẩn đều có thể chứng minh.”

Long Nhị gật gù đầu, lại nói: “Đại nhân, Chu lão bản bị giết, nếu hung thủ sớm có dự mưu, hẩn là phải theo đuôi, biết rõ hành tung mới có thể ra tay. Nếu là tạm thời nảy lòng tham hoặc là đi nhầm cửa phòng, cũng hẩn là người ở trong khách sạn. Lúc đại nhân bao vây khách sạn sau khi xảy ra vụ án, đến nay liệu có phát hiện cái gì không?”

Khuru Nhượng Minh nói: “Ngày đó những người ở trọ trong khách sạn cũng không nhiều, kiểm tra một lần, cũng không có người nào khả nghi. Mà ngay cả những người ở quanh phụ cận khách sạn cũng đã tra hỏi qua, cũng không thấy có hiềm nghi.”

Long Nhị lại gật đầu, hỏi: “Đại nhân có nhìn kỹ qua những di vật tùy thân của Chu lão bản không?”

Khuru Nhượng Minh nói: “Nhị gia là muốn nói nếu là vì trộm tiền mà giết người, trong số những di vật của Chu lão bản kia không còn vật nào có giá trị, bị hung thủ cướp đi. Nếu là vẫn còn tiền bạc, vậy có thể vì lý do khác mà bị sát hại, có phải thế không?”

Long Nhị gật đầu, Khuru Nhượng Minh nói: “Điểm này Bản quan sớm đã biết được, lúc ấy liền tra xét các vật trong phòng, túi tiền của Chu Phú vẫn còn,

bên trong còn có một viên bạc vụn.”

“Một viên bạc vụn?” Long Nhị khiêu mi: “Đại nhân, hung thủ kia có thể nghĩ đến vu oan giá họa, sợ là cũng có thể nghĩ đến việc để lại chút tiền trong túi. Đại nhân không ngại điều tra thêm, hôm đó chỗ Chu lão bản trong khách sạn thực ăn uống tốn hao bao nhiêu, cộng thêm ông ta ngủ lại tại khách sạn, một viên bạc vụn này có đủ trả hay không? Theo ta được biết, Chu lão bản là người cẩn thận, trên người không có bạc, sẽ không tiêu pha gì. Đại nhân có thể đến từ lâu hôm qua ông ta đến tra hỏi, xem có thể hỏi ra số tiền lúc đó trên người ông ta hay không. Nếu có thể tìm ra lý do là chiếm đoạt tài sản hay là trả thù, vụ án này mới có thể khoan phạm vì hung thủ để tra tiếp, đại nhân nghĩ như thế nào?”

Khuru Nhực Minh cười một tiếng, tạ ơn Long Nhị nhắc nhở. Hắn an bài bộ khoái nha dịch dọc theo hành tung Chu Phú, tại các nơi điều tra. Long Nhị mất thấy hắn nghiêm túc tra án, tuyệt không qua loa, trong lòng cũng an tâm một nửa.

Hắn mang theo Cur phụ cùng Cur Mộc Nhi hướng Khuru Nhực Minh cáo từ. Sau đó ngồi xe ngựa, tự mình đưa hai cha con nàng trở về.

Cur Mộc Nhi một đường không nói lời nào, Long Nhị cùng Cur phụ cũng không có gì để nói. Một chiếc xe ba người lẳng lẳng đến quán rượu Trữ Trạch.

Cur phụ xuống xe trước, ở dưới xe đón lấy nữ nhi, Cur Mộc Nhi lại nói muốn cùng Long Nhị gia nói chuyện vài câu. Cur phụ về mặt ủy khuất, ngần ngại, lúc này mới sò sò mũi đi sang một bên.

Lý Kha ở một bên rất có nhãn lực gọi phu xe ra chỗ khác, cho Cur Mộc Nhi và Long Nhị có chỗ nói chuyện.

Thấy những người khác đều đi sạch sẽ, Long Nhị nói: “Tốt lắm, không có người khác, nàng muốn nói với ta cái gì?”

Cur Mộc Nhi cắn cắn môi, nhỏ giọng hỏi: “Nhị gia, nếu như, nếu như vụ án của Lã chương quý không bắt được hung thủ, Nhị gia có cưới ta không?”

Long Nhị nhướng nhướng mày, có chút ngoài ý muốn vì thấy nàng hỏi cái này, hắn đã nghĩ chuyện này chắc chắn làm được, vì sao lại có chuyện xấu? Nhưng hắn nhìn về mặt Cur Mộc Nhi thấp thòm bất an, nghĩ là nàng là cực kỳ muốn gả cho hắn, tâm tình hắn không khỏi tốt lên, trong lòng vui vẻ, thanh âm cũng mềm mại hơn: “Ta đã đồng ý với nàng, tất là sẽ giữ lời.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cur Mộc Nhi sáng ngời: “Chính là sẽ cưới, đúng không?”

“Đúng.”

Long Nhị thấy nàng nở nụ cười, không khỏi cũng cười theo, nhưng nàng lập tức ngáp một cái, Long Nhị cũng ngáp theo một cái, sau đó hắn không vui, tức giận đều bị nàng quấy mất.

“Nàng lại mệt rồi?”

“Ừ, đã đến giờ nghỉ ngơi.”

Long Nhị thực nhẹn không được cần rằng: “Hôm nay nàng đã ngủ cả một ngày.”

“Đó là ngủ cho phần của ngày hôm qua, bây giờ là phần của ngày hôm nay. Nghe thấy Nhị gia khẳng định sẽ cưới, tâm tình ta buồn lòng, nên mệt nhọc.”

Long Nhị thật sự, không biết nên nói với nàng cái gì mới tốt.

Cur Mộc Nhi gọi Cur phụ, nhờ ông nâng đỡ xuống xe, sau đó xoay người hướng Long Nhị nói: “Nhị gia đi trong thả, nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Thanh âm của nàng mềm mại, Long Nhị nghe thấy tâm cũng mềm mại.

Hai cha con nàng từ từ hướng về nhà mà đi. Long Nhị đóng cửa xe, đang muốn gọi phu xe xuất phát, chợt nghe Cur phụ kêu to một tiếng, Long Nhị sợ hết hồn, đẩy cửa xe ra, lại thấy Cur phụ chạy nhanh như gió đến, lớn tiếng gọi: “Nhị gia, Nhị gia.”

Long Nhị đáp, Cur phụ hưng phấn hai mắt sáng lên: “Nhị gia, con gái của ta nói, nàng gả, nàng gả cho ngài.”

Hắn đã sớm biết!

Long Nhị thờ dãi, giương mắt nhìn về phía Cur Mộc Nhi đứng cách đó không xa, nàng đang hướng về phía hướng này cười, cũng không biết là có cảm ứng được ánh mắt của hắn hay không, nàng lại nói một câu: “Nhị gia trở về đi, sớm nghỉ ngơi một chút!”

Long Nhị lại cảm thấy trong lòng mềm mại.

Trên đường, hắn nghĩ, ngày mai hắn muốn tới gặp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lui Tới Gặp Gỡ – Tình Cảm Dần Dần Sinh

Ngày hôm sau, Long Nhị dậy thật sớm. Hắn nhớ tới tối hôm qua đã quên đưa thuốc cho Cự Mộc Nhi mang về, vì vậy sai người chuẩn bị phương thuốc cùng gói thuốc, lập tức ra xe, hắn tự mình đi đưa thuốc cho nàng.

Ra cửa trước Thiết tổng quản báo cáo những chuyện hôm nay hắn muốn làm, Long Nhị nhìn nhìn, cẩn thận tính toán, đưa thuốc, nhìn qua nàng, hắn lại vừa vặn đi một vòng nhìn hết các cửa hàng. Quán trà bên kia không có Lã chương quý, hắn chỉ cần xuất hiện nhiều hơn, bày ra vẻ mặt bình tĩnh ân cần, đỡ khiến cho những tiểu nhị kia tâm thần hoảng hốt. Mấy hôm nay đúng là thời điểm mua bán tốt, nhất định không thể để lỡ là.

Kể tiếp buổi trưa cùng Lưu lão bản tới nghỉ thành ăn cơm, buổi chiều có lẽ hắn bỏ chút thời gian hồi phủ tính toán sổ sách một chút, buổi tối chiều dài vài vị quan lớn trong triều đi Mãn Hương Lâu ngồi một chút, bọn họ đều thích những cô nương chỗ đó.

Công việc nhiều như vậy, thật đúng là chỉ có buổi sáng mới có thời gian có thể đi thăm Cự Mộc Nhi.

Long Nhị rất hài lòng, trong lúc bận rộn này hắn còn có thể trích chút thời gian rảnh đến gặp nàng, có lẽ nàng sẽ rất cảm động, như vậy nàng cũng sẽ không lo lắng hắn có thể hủy hôn hay không?

Kết quả khi Long Nhị đến quán rượu Trụ Trạch thì phát hiện ra rằng hắn quả thật rất tương bố. Bởi vì cái cô nương lười Cự Mộc Nhi kia còn đang ngủ!

Cự phụ cùng hai tiểu nhị tắt bật bày bán điểm tâm, ai bận việc này, mà cái cô nương lười kia còn chưa có rời giường!

Long Nhị vẻ mặt xanh mét.

Điều khiến hắn bức bối nhất cũng không phải là việc Cự Mộc Nhi ngủ nướng này, mà là lúc này còn có một người trẻ tuổi khác mang lễ vật đến thăm nàng.

Người trẻ tuổi kia giống như rất quen với Cự phụ, lời nói thân thiết như con rể, hắn còn mang đến trái cây điểm tâm v.v., cũng không cần hỏi cũng có thể biết đó là những thứ Cự Mộc Nhi thích ăn, Cự phụ nửa điểm khách khí khước từ cũng không có, trực tiếp nhận lấy.

Cuối cùng người trẻ tuổi kia mỉm cười hữu lễ cáo từ, chỉ nói Cự phụ đợi Mộc nhi đứng dậy nói với nàng một tiếng, dặn nàng dưỡng thương thật tốt, nếu hắn rảnh rồi lại đến thăm nàng.

Cự phụ gấp rút đồng ý, tiễn người đến cửa quán rượu, miệng nói: “Lương Trạch, con đi thông thả a, thay ta gửi lời thăm hỏi với người trong nhà con, thay mặt Mộc nhi hỏi thăm nương tử của con nữa.”

Lương Trạch? Long Nhị cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc, nhưng mà nghĩ không ra là nghe qua ở nơi nào. Hắn nhìn lướt qua Lý Kha, Lý Kha vẻ mặt đau khổ, đang kiên trì tiến lên trước muốn giải đáp cho chủ tử gia, thì Cự phụ từ cửa đã trở lại.

Về mặt của ông tiếc nuối nói chuyện với Long Nhị: “Ai, thật là không có duyên phận a. Đứa bé Lương Trạch kia a, cùng Mộc nhi lớn lên, cùng nhau học đàn cùng nhau đọc sách, vốn là hai gia đình chúng ta xem trọng hai đứa nó, cho đính hôn, ai ngờ mắt Mộc nhi hư, cũng không biết nàng có tâm tư gì, đơn giản là không cần người ta. Ai, bây giờ người ta đã lấy vợ, cũng sắp có con rồi.”

Long Nhị mặt đen như than, ánh mắt như lưỡi dao, bắn thẳng về phía Lý Kha.

Lý Kha là vô tội a, lời này cũng không phải hắn nói, Trần Lương Trạch cũng không phải là hắn tìm đến, lúc trước cũng không phải là hắn cho hai người này đính hôn, thật sự là cùng hắn một chút quan hệ cũng không có a. Bản lãnh chủ tử gia ngài giận chó đánh mèo này, cũng không nên quá mạnh mẽ a. Hắn thật là một hộ vệ trung thành lại nghiêm túc a!

Cự phụ lúc này lại không hiểu nhìn sắc mặt, vẫn còn đang nói: “Ta thấy cuộc sống của người ta hiện nay rất tốt, nữ nhi của ta kia, con mắt không nhìn thấy, rất nhiều chuyện đều không làm được a, trước kia thích xem sách nhất, hiện tại cũng chỉ có thể sờ một chút nghe một chút động tĩnh trang sách, đánh đàn cũng sai lệch nhiều.....”

Ông vừa nói vừa buồn bã, dụi mắt: “Nhớ ngày đó, những sự phụ dạy đàn cũng không dám dạy cho nó, nói nó đánh đàn so với bọn họ còn hay hơn, nói Mộc nhi nhà ta nếu là nam thân, thực có thể đi so đấu danh xưng đệ nhất nhạc công. Nhưng là cuối cùng nó cái gì cũng làm không được, cái gì đều không nhìn thấy, rất đáng thương. Nó còn phát giận kiên quyết từ chối hôn sự, đứa bé Lương Trạch kia đã nói không ngại, muốn kết hôn với nó, vậy mà nó không quan tâm ngó ngang, khiến tình cảm hai nhà rạn nứt. Cũng may Lương Trạch thiện tâm, cũng không mang thù, bây giờ cuộc sống người ta rất tốt, nghe nói Mộc nhi bị thương, còn bản khoản mang đồ tới thăm nó, thật là có tâm.”

Lý Kha ở một bên ý vị nháy mắt cho Cự phụ, không thấy hai tay Nhị gia đang nổi gân xanh sao? Không thấy mặt Nhị gia căng cứng thành dạng gì sao? Không thấy trên trán Nhị gia bắt đầu chuyển màu xanh mét sao?

Cự phụ a, ngài coi Nhị gia là lẳng giềng thân thích tới la cà sao? Còn nói cái chuyện đính hôn từ hôn hồi xưa lác xược kia nữa, Nhị gia hiện tại là vị hôn phu của Cự cô nương được không? Ngài lao thao nói cái chuyện này thấy thích hợp sao?

Cư phụ nói nửa ngày, cuối cùng mới phản ứng, ông hỏi:“Nhị gia, uống trà không?”

Long Nhị uất nghẹn, cứng rắn đáp:“Không uống.”

“VẬY UỐNG RƯỢU KHÔNG?” Cư phụ tiếp tục nhiệt tình chào mời, dù sao nhà ông cái khác không có, chỉ có rượu là nhiều!

“Không uống.” Âm thanh Long Nhị càng cứng.

Lý Kha tiếp tục nháy mắt, cha a, lúc này là cần phải gọi Cư cô nương dậy, ra gặp chủ tử gia, nói chuyện một hồi để hấn cao hứng lên, uống trà, uống rượu gì gì đó a, đang lúc sáng sớm, ngài thấy như vậy thích hợp sao?

Cư phụ tựa hồ cũng hiểu, đề tài rốt cục trở về người Cư Mộc Nhi, ông nói:“Mộc nhi vẫn chưa rời giường, phải đợi nó ngủ đủ mới được. Nhị gia tiếp tục chờ ở đây hay là lưu lại ăn cơm trưa?”

Lý Kha bị sặc thật, dùng sức ho khan vài tiếng. Tiếp tục chờ và lưu lại ăn cơm trưa khác nhau ở chỗ nào?

“Không đợi nữa, cứ để cho nàng ngủ!” Long Nhị đứng dậy đi ra ngoài, Cư phụ gấp rút theo ở phía sau, tiễn hấn đến bên ngoài.

Lý Kha đi theo, rất hoài nghi Cư phụ có nghe hiểu được lời này của Nhị gia là cần rằng mà nói hay không.

Cư phụ một đường tiễn ra một đường cảm tạ, nói cảm ơn Nhị gia mời đại phu xem bệnh cho Mộc nhi còn lấy thuốc cho nữa, còn nói đợi khi Mộc nhi thức dậy sẽ nói cho nàng biết Nhị gia có đến thăm.

Long Nhị về mặt tích tỵ, vốn không lên tiếng, lúc lên xe bỗng nói:“Đừng nói cho nàng biết ta có tới đây.” Hấn mới không cần cùng kia Trần Lương Trạch đồng dạng. Nếu là Cư phụ nói với Cư Mộc Nhi là Lương Trạch và Nhị gia đã đến thăm con, nhét hấn và tên Trần Lương Trạch kia vào một câu mà nói, thử xem hấn có tức ói máu hay không?

Cho nên, thà rằng không đề cập tới, không đề cập tới cũng được!

Cư phụ không rõ chuyện gì, bất quá vẫn gật gật đầu. Lý Kha trong lòng thờ dài, Cư phụ thật sự là khiến người ta cao hứng không nổi. Hấn mới vừa nghĩ như vậy xong, Cư phụ liền bu về phía hấn, thấp giọng nói:“Lí Hộ vệ, con mắt của chú có phải không thoải mái hay không? Ta thấy ánh mắt của chú cứ liên tục giật giật ấy.”

Lý Kha lập tức cảm giác mặt mình cũng cứng đơ, cảm giác trong lúc nhất thời không có gì ngoài uất nghẹn.

Cư phụ lại nói:“Nếu là không thoải mái, nên trị thật tốt, bệnh về mắt không nên xem nhẹ. Trong thành có Kỳ Thạch đại phu, trị bệnh về mắt đúng là đỉnh đỉnh nổi danh, chủ có thể đi khám một chút. Lúc trước mắt Mộc nhi cũng là do ông ấy trị, bất quá chuyện đó cũng đã hai năm rồi, cũng không biết ông ấy có đổi chỗ khác hay không, lần sau đến ta đưa địa chỉ của ông ấy cho chú, chủ đi khám một chút đi.”

Lý Kha trong lòng hiểu lão nhân gia là thật hảo tâm. Nhưng là, giới thiệu một đại phu chịu bó tay không chữa được con mắt nữ nhi mình cho người khác, còn là người đã hai năm không gặp, không biết người ta còn ở đó hay không, thật sự là thích hợp sao?

Lý Kha về mặt đau khổ nhìn chủ tử nhà mình một cái, phát hiện sắc mặt hấn thay đổi tốt hơn. Quả nhiên ung dung nhìn người khác xấu hổ là có thể trị hết tâm tình của hấn a.

Hai chủ tử cuối cùng cũng dưới sự đưa tiễn của Cư phụ vui vẻ lên đường. Được một lúc sau, Long Nhị đột nhiên đẩy rèm xe ra, hỏi Lý Kha:“Người nói xem, Cư phụ thế kia, làm sao sinh ra nữ nhi thông minh như vậy chứ?”

Lý Kha không nói, trong đầu buồn bực tiếp tục cười ngửa. Đó là nhạc phụ đại nhân tương lai của chủ tử nhà, hấn cũng không dám bình luận đến bình luận đi. Nhìn chủ tử gia mà xem, lúc trước nói nhân gia giao hoạt, bây giờ lại biến thành thông minh. Trước kia hấn nghiêng rằng nghiêng lợi, bây giờ thì mới sáng sớm đã ba ba đến thăm người ta.

Tâm tư chủ tử như kim dưới đáy biển. Hấn có thể nói cái gì đây? Hấn cái gì cũng không muốn nói.

Hôm đó, Long Nhị gấp rút làm việc, sáng sớm không gặp được Cư Mộc Nhi mà lại gặp phải Trần Lương Trạch làm cho tâm tình của hấn không được tốt, hấn dự định mấy ngày sau cũng không đi gặp nàng nữa, coi như là trừng phạt.

Hấn cho Lý Kha đi theo sát tiền triền tra án của phủ nha bên kia, cũng đốc thúc thám tử Long gia tìm kiếm manh mối.

Buổi tối, hấn theo như lịch trình, cùng vài vị đại quan đến Mãn Hương Lâu uống rượu. Những năm gần đây, những thứ xã giao này rất nhiều, việc cùng có quan hệ cũng phải chú ý đến, nên cho chỗ tốt cũng không có thể thiếu, những thứ này Long Nhị rất rõ ràng.

Rượu quá ba vòng, vài kẻ quyền quý quen tưu sắc lộ ra bản tính, ôm những hoa nương phóng đảng đứng lên ra cửa. Long Nhị cũng uống nhiều rượu, hôm nay tâm tình hấn không được tốt, uống đến có chút ngất như, hoa nương bên cạnh ôi vào trong lòng hấn làm nũng, trông mong hấn có thể ngủ lại giống như những người khác, nhưng Long Nhị thật là không có hứng.

Hấn đẩy hoa nương ra, đi ra ngoài cho tỉnh đầu óc, hồi gã sai vặt theo hầu bên ngoài phòng đã là canh giờ nào, sau đó hấn quyết định những việc cần làm đã xong, cần phải trở về.

Long Nhị gọi ma ma trong lầu đến, dẫn dò mấy vị trong phòng kia tốn bao nhiêu cứ tính vào tên hấn, mama cứ đem những thứ tốt nhất lên, ma ma tất nhiên vui vẻ đáp ứng.

Long Nhị lại trở vào trong phòng, tìm lý do nói mình phải đi trước. Hai hoa nương ngồi cùng với Long Nhị chu môi mắt húng, còn các nam nhân tả ứng hữu ôm thì không hề để ý, dù sao người bọn họ muốn ôm không phải là Long Nhị gia, hấn có hay không cũng không có quan hệ.

Long Nhị chuẩn bị tốt hết thầy, hồi phu.

Một đường xe ngựa lọc cọc, hấn cảm thấy khá say, tâm tình càng khó chịu. Kỳ thật hấn không thích xã giao, có vài người khiến cho hấn rất muốn gọi hấn một bình trà vào mặt giống Cừ Mộc Nhi làm với hấn trước đây. Nhưng hấn biết rõ hấn không thể.

Tối thiểu không phải là hấn nghĩ muốn gọi là có thể gọi, hấn phải xem người, xem tình thế, xem bối cảnh, xem quan hệ.....

Long Nhị thở ra hơi, mệt mỏi tựa vào vách xe. Người người đều cảm thấy hấn rất vinh quang, kỳ thật hấn cũng rất mệt mỏi.

Cứ như vậy lẩn lút một đường về đến nhà, mới vừa vào cửa, Lý Kha báo lại, nói hôm nay phủ nha bên kia đã điều tra rõ ràng, tiền bạc trong túi tiền Chu Phú kia thật là bị trộm, có lẽ hung thủ muốn che dấu ý đồ giết người cướp của, nên mới lưu lại một viên bạc vụn nhỏ. Nhưng tiểu nhị từ lâu cùng khách sạn Phúc Vận Lai đều xác nhận, có thấy trong túi tiền của Chu Phú có hai đỉnh đại nguyên bảo.

Long Nhị gật gù đầu, hỏi còn có đầu mối khác không, đã tra ra người hiềm nghi hay không? Lý Kha đáp không có.

Long Nhị nghe, phát phát tay, chỉ nói biết rồi, việc khác ngày mai lại nói. Nhưng Lý Kha lại báo:“Tối nay Cừ cô nương đến đây.”

Long Nhị dưới chân dừng lại:“Nàng đến đây?”

“Nàng nói tìm Nhị gia, đợi rất lâu mà không thấy Nhị gia không về, thế là nàng liền đi trở về.”

Long Nhị lập tức tỉnh rượu một nửa:“Các người có nói gì với nàng không?”

Lý Kha gấp rút khoát tay:“Cái gì cũng chưa nói, chỉ nói Nhị gia ở bên ngoài có việc gấp. Dư nương kéo nàng lại nói chuyện hồi lâu, ta thấy nàng dường như cũng không hỏi nhiều đến chuyện của Nhị gia.”

Long Nhị ngẫm lại, bọn họ đi gặp nhau, một buổi sớm một buổi tối, thế nhưng không thấy mặt. Hấn thờ dài, gật gù đầu chuẩn bị trở về ngủ, thuận miệng hỏi một câu:“Nàng đi đã bao lâu, có chuẩn bị xe ngựa cho nàng không?”

“Có chuẩn bị xe, vừa đi.”

Long Nhị dưới chân lại dừng:“Vừa đi?”

“Vâng, nàng vừa đi, Nhị gia liền trở lại.”

Long Nhị đứng bất động, hấn suy nghĩ một hồi, vung vẩy một hồi, cuối cùng cắn răng nói:“Chuẩn bị ngựa.”

Long Nhị cưỡi ngựa, đuổi theo Cừ Mộc Nhi. Mới ra cửa thành, thế nhưng cũng đuổi theo. Ngăn xe dừng ở ven đường, hấn chui vào trong xe.

Cừ Mộc Nhi nhìn qua so với hôm qua tinh táo hơn rất nhiều, hấn vừa lên xe, nàng liền nhíu lông mày, sau đó mặt đều nhíu lại.

Long Nhị lòng tràn đầy không vui, thấp giọng hỏi:“Làm cái gì mà vừa nhìn thấy ta liền nhíu mày?”

Cừ Mộc Nhi đáp:“Ta không nhìn thấy ngài, ta là người thấy ngài. Nhị gia, ngài so với ta còn hôi hơn nhiều.”

Long Nhị chen lại ngồi bên người nàng:“Này thì hôi này.”

Cừ Mộc Nhi bĩu môi, bị ép vào cũng không dám động. Một lát sau, đẩy đẩy hấn:“Nhị gia, chúng ta đến trúc đình nói chuyện được không?”

Long Nhị “hừ” một tiếng, cũng kệ nàng ngại hấn thôi, lại vì nàng muốn cùng hấn đến trúc đình cùng ngồi có chút cao hứng. Hấn cho xe ngựa đi phía trước đến trúc đình, mình thì tự lên ngựa cùng đi. Đến đó, đỡ Cừ Mộc Nhi xuống, dắt nàng ngồi xuống trong đình.

Gió đêm phơ phất, ánh trăng sáng tỏ, phong cảnh trúc đình này buổi tối cũng không tệ. Long Nhị hỏi:“Nàng tìm đến ta làm cái gì?”

“Ta muốn hỏi việc tra án tiến triển thế nào? Bất quá Nhị gia không có ở nhà, ta liền đi.”

Long Nhị nắm chặt tay của nàng, cảm thấy đầu ngón tay nàng lạnh buốt, dứt khoát đem vớ trúc trượng của nàng qua một bên, đem hai bàn tay của nàng đều giữ ở trong tay.

Long Nhị đem tình hình án kiện Lý Kha báo nói cho Cừ Mộc Nhi, suy nghĩ một chút lại giải thích một chút hành tung của mình:“Thời điểm trước cuối năm xã giao tương đối nhiều.”

Cư Mộc Nhi gật gù đầu, nói: “Ta hiểu rồi.”

Long Nhị đối phản ứng của nàng rất hài lòng, tay nhỏ bé của nàng trong lòng bàn tay của hắn từ từ ấm lên, hắn cũng cảm thấy rất hài lòng. Hắn đang mỉm cười, lại nghe thấy Cư Mộc Nhi hỏi: “Phải đi Mãn Hương Lâu hay là Tích Xuân Đường?”

Khuôn mặt tươi cười của Long Nhị cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đêm Trăng Tụ Tập Tán Gẫu Cái Vui Trên Đồi

Mãn Hương Lâu hay là Tích Xuân Đường?

Vấn đề này rõ thật là.....

Long Nhị ho khan khụ khụ hai tiếng, lại ho khan khụ khụ ba tiếng. Đang nghĩ ngợi nên trả lời như thế nào mới tốt, chợt đầu óc chuyển một cái, cảm thấy không đúng.

Hắn ban đêm xã giao, một thân mùi rượu, có lẽ còn có mùi yên chi hoa phấn, nàng đoán được hắn đi hoa lâu xác thực không khó. Nhưng là, vì cái gì mà nàng biết rõ cái tên Mãn Hương Lâu hay là Tích Xuân Đường chứ?

Cư Mộc Nhi hơi nghiêng đầu, đang chờ hắn đáp lời, Long Nhị lại trong lòng trái lo phải nghĩ, cuối cùng không chịu nổi, hỏi: “Nàng làm sao đoán được tên của hoa lâu?”

Cư Mộc Nhi chậm chạp đáp: “Trên người nhị gia có mùi phấn hoa phấn son trộn với mùi rượu, cho nên có chút mơ hồ, nhưng vẫn là có thể nhận ra là hai loại hương phấn mà cô nương hai hoa lâu này thích dùng. Nếu thuần túy chỉ là mùi hương phấn, ta sẽ đoán được chuẩn hơn một chút.”

Lần này mặt Long Nhị muốn tái hẳn rồi, nam nhân thường đi hoa lâu biết rõ cô nương hoa lâu thích dùng mùi phấn hoa phấn son gì còn dễ hiểu, vậy mà Mộc nhi nhà hắn làm sao lại biết rõ chứ?

“Di Hương Viện thích dùng hương mai, Nhuộm Thúy Lâu thích dùng hương bách hợp, Bách Hoa Các hay dùng hương hoa nhài, mà Nhã Tiên Viện lại là hương Ngọc Lan.” Cư Mộc Nhi lại còn có thể nói ra những thứ khác.

Lần này mặt Long Nhị tái thực. “Xem ra kiến thức của Mộc nhi về hoa lâu so với ta còn nhiều hơn a.” Giọng nói kia, thật sự là găm gù ghê gớm.

Cư Mộc Nhi nói: “Kiến thức thì không có, chỉ là ta có thể nhận ra những cô nương hoa lâu kia, có lẽ cũng không kém gì gia.”

Long Nhị bóp tay của nàng, Cư Mộc Nhi đau đến khẽ kêu “ai u” một tiếng. Long Nhị giận dữ nói: “Nàng là một cô nương gia, làm sao biết về những nữ tử phong trần này.”

Cư Mộc Nhi nhú lại mặt nói thảm đau, sau đó nói: “Các nàng là tìm ta học đàn.”

Long Nhị sững sờ: “Học đàn?”

Cư Mộc Nhi gật đầu: “Nhị gia nhất định biết rõ, cô nương hoa lâu, cũng phân làm ba bảy loại. Nếu muốn nổi danh một ít là nhờ ma ma trợ giúp, sắc phải có, nghệ tự nhiên cũng không thể thiếu. Đánh đàn ngâm thơ, là tài nghệ đơn giản nhất khi học đòi văn vẻ. Những thứ kia Hoa nương không cần học tinh, chỉ cần bày ra bộ dáng, cũng có thể dụ dỗ người ta ném tiền. Nhưng nếu là muốn xưng danh hoa khôi, tất nhiên là phải học vài phần tinh tiến mới được. Lúc ta chưa mù, thì có Hoa nương len lén tới tìm ta, những nhạc công khác không muốn dạy, nhạc công trong hoa lâu không chọn được người dạy, vì vậy có người nghĩ đến tìm ta thử thời vận.”

Long Nhị nhíu lông mày: “Nàng dạy rồi?”

“Ừ.” Cư Mộc Nhi gật gù đầu. “Trước kia thì không dạy. Ta hỏi nàng ta vì cái gì muốn học cầm, nàng liền nói bởi vì thích, nhưng ta nhìn thấy trong mắt nàng ta không có một chút vui vẻ, liền cự tuyệt. Về sau nàng lại tới tìm ta, ta lại hỏi nàng tại sao phải học đàn, nàng khóc, nàng quý xuống, nói với ta nàng muốn bán nghệ không bán thân, nhưng nàng không có nghệ. Vì vậy ta dạy.”

Long Nhị nhìn nàng, lúc nàng nói lời này về mặt nhàn nhạt, trong lòng hắn lại động dậy. Hắn cũng không phải đồng tình Hoa nương kia, loại người này hắn thấy nhiều lắm, hắn không dư hơi quan tâm đến những người đó. Ngược lại về mặt này của Cư Mộc Nhi, hắn cảm thấy đằng sau còn có chuyện.

Quả nhiên Cư Mộc Nhi cười cười, nói tiếp: “Nàng rất thông minh, học cũng rất nhanh, nhưng về sau nàng cũng chỉ biết làm xiếc lại bán thân, nàng thành hoa khôi, sắc nghệ song tuyệt, rất nổi danh.”

“Nàng ta lừa nàng?” Long Nhị có chút mất hứng, Mộc nhi nhà hắn nhất thời hạo tâm, nhưng lại bị lợi dụng sao? Trong kinh thành này hoa khôi này hoa khôi kia không ít, thật cũng không biết là người nào.

“Ta không biết nàng có lừa gạt hay không, cái hoàn cảnh đó, có lẽ là thân bất do kỷ chẳng?” Cur Mộc Nhi thở dài. “Về sau, có lẽ chuyện ta dạy đàn bị nàng lỡ miệng nói ra, dù sao lại có những cô nương khác len lén tới tìm ta. Về sau nữa thì ta mù, nhưng lại ngay cả ma ma hoa lâu cũng lặng lẽ tìm đến, muốn mời ta dạy cô nương chỗ bà ta đánh đàn, bởi vì ta không nhìn thấy, lại là nữ nhân, so với những nam nhạc công kia cư xử khéo léo hơn. Những cô nương kia cũng không sợ ta nhận ra ai là ai. Ngài cũng biết, các nàng có chút không thoải mái khi gặp người khác. Còn có, nếu đã là người có tài đánh đàn lừng danh, các nàng cũng không muốn để cho người khác biết nàng ta còn phải tìm tiền sinh học đàn nữa.”

“Tài đánh đàn lừng danh còn tìm tiền sinh cái gì.”

“Tiếng đồn mà thôi, chuyên tiếp những vị khách lỗ tai không dùng được.”

Long Nhị chính là một vị khách lỗ tai không dùng được, hơn nữa còn là cái loại nghiêm trọng không dùng được kia, là một tên mù cảm.

Trong lòng hắn cùng tự mình nói là lời Mộc nhi không phải là chỉ hắn, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu. Vì vậy thanh thanh cuống hống, chuyển đề tài hỏi: “Vậy nàng lại dạy các nàng kia à?”

“Ừ, có bạc thu, mắt ta không nhìn thấy, cũng muốn kiếm nhiều tiền một chút nuôi sống mình a. Các ma ma hay cô nương đều đưa tiền rất hào phóng.” Cur Mộc Nhi vừa nói, ngón tay vừa theo thói quen búng búng như gảy đàn, đầu ngón tay nàng nhu nhu, cạ cạ vào lòng bàn tay Long Nhị, Long Nhị cúi đầu xem, mở bàn tay ra cho nàng chơi.

“Nhị gia, kỳ thật những cô nương kia không phải rất xấu như trong tưởng tượng, các nàng có chút rất đáng thương, có chút rất chán ghét. Chán ghét ta liền không dạy kỹ, đáng thương ta dạy nhiều một chút. Sau đó các nàng quen với ta, lại nói rất nhiều chuyện bất quá cho ta nghe.”

“Giống như chuyện các nàng thích dùng hương phấn hoa gì sao?” Long Nhị tức giận, vậy sau này hắn đi hoa lâu xã giao cũng phải tắm rửa thay quần áo sau đó mới có thể gặp nàng sao?

Cur Mộc Nhi cười cười: “Không chỉ có chừng này, cô nương hoa lâu nào thích đến cửa hàng nhà ai mua đồ, xiêm y thích kiểu dáng gì, phấn son thích màu gì, bất quá ta cũng nhìn không thấy. Mỗi lâu yêu thích không giống nhau, các nàng cũng có chút quen biết lẫn nhau, ngẫu nhiên khi học đàn trong tiểu viện cũng đụng phải, còn có thể để cho ta đoán những ai tới, ta cùng với các nàng ở chung lâu, liền có thể đoán được.”

Long Nhị đột nhiên trừng nàng: “Các nàng ấy không có nói cho nàng những thứ tào lao gì đó chứ?”

“Ừ.....” Cur Mộc Nhi nghiêng đầu suy tư: “Các nàng thường xuyên nói từ trước đến nay Nhị gia tốn hao không ít, các ma ma rất vui mừng, nhưng Nhị gia cũng ít cho tiền thưởng, sau lưng ma ma cùng các cô nương đều oán giận, đây có coi là những lời nói tào lao không?”

Mặt Long Nhị vọt một chút đỏ, tôn nghiêm đàn ông của hắn a! Bị một đám hoa nương trước mặt nương tử chưa vào cửa của hắn lăm miệng thảo luận hắn cho tiền thưởng hay không, đây coi là cái chuyện quái gì chứ?

Hắn quyết định làm như không nghe thấy, vừa rồi gió nhất định rất lớn, thổi vào lỗ tai ù ù nên cái gì cũng nghe không thấy a.

Cur Mộc Nhi lúc này lại nắm chặt tay Long Nhị: “Nhị gia, ta nghe các nàng nói rất nhiều chuyện của ngài, ta cảm thấy được ngài là người tốt. Cho nên khi Tình nhi bị ngấm mửa thành bệnh nặng, lòng ta quặn lên, mới có thể đến trà trang cầu xin ngài xây dựng mái che.”

Long Nhị ho nhẹ một tiếng, vì Cur Mộc Nhi khen hắn tốt mà trong lòng có chút lằng lằng: “Ta đáp ứng thì sẽ sửa, đầu xuân năm sau liền sửa.”

Cur Mộc Nhi cười: “Ta cũng biết là Nhị gia nhất ngôn cửu đỉnh.”

“Đây là tất nhiên.” Long Nhị bắt đầu kiêu ngạo: “Ta còn đáp ứng cưới nàng, chính là nhất định sẽ cưới.”

Cur Mộc Nhi cũng cười, nàng mặc áo vải, trên đầu có vết thương, nhìn rất chật vật, nhưng Long Nhị lại cảm thấy trên người nàng có khí tức nho nhã làm cho hắn cảm thấy thật là thoải mái. Hắn nhớ tới Trần Lương Trạch, đó cũng là một nam nhân có khí chất thư sinh, nhìn qua đúng là có chút giống Cur Mộc Nhi.

Long Nhị đột nhiên rất muốn hỏi một chút lúc trước nàng vì cái gì mà cố ý muốn từ chối hôn sự với Trần Lương Trạch, đối phương vừa có tình cảm nhiều năm với nàng, lại không ngại nàng bị mù, vì sao nàng nhất định phải từ hôn đây? Theo lý thuyết, khi mất mù chính là lúc bất lực bành hoạnh nhất, càng cần phải nắm chặt Trần Lương Trạch làm một nơi dựa vào mới đúng, vì sao Cur Mộc Nhi lại phản đối chứ?

Long Nhị há to miệng, cuối cùng vẫn còn nhịn được không lên tiếng. Nàng sắp gả cho hắn, hắn cùng với nàng nói những chuyện không thú vị này thì có ý nghĩa gì?

Gió đêm thổi đến, tóc nàng tinh tế quăn lên gò má, hắn thay nàng đẩy ra, Cur Mộc Nhi lúc này hỏi: “Nhị gia, sau khi thành thân, ta còn có thể dạy cảm không?”

Trong đầu Long Nhị lập tức hiện lên một đám hoa nương cùng nương tử của hắn mỗi người ôm một thanh cầm cùng nhau thảo luận tối hôm qua Long Nhị gả đi đến lâu nào, đi với ai, ở mấy canh giờ với cô nương nào, tốn bao nhiêu tiền, cô nương đối với Long Nhị gia nói những gì, Long Nhị gia trở về

như thế nào, cô nương sò soạn Long Nhị gia những đầu, Long Nhị gia hất tay ra như thế nào.....

Long Nhị lập tức giật mình một cái, chém đinh chặt sắt đáp: “Không dạy, không cho phép lại lui tới cùng những Hoa nương kia nữa.”

Cư Mộc Nhi gật đầu: “Cũng đúng, nếu như đã thành thân, các nàng biết rõ ta gả cho ngài, vạn nhất hỏi ta ngài ở trong nhà là như thế nào, ngài nói với ta cái gì, làm chuyện gì, miệng các nàng cũng không kín, tuy là ta sẽ không đáp, nhưng các nàng nếu cứ đến trêu chọc ta, vậy thì thật là làm cho người ta không dễ chịu đây.”

Long Nhị chỉ cảm thấy mây đen che đỉnh núi, hẳn thật đúng là không nghĩ tới, chẳng những chuyện xã giao bên ngoài bị bắt quai, thì ra là việc riêng trong nhà cũng có nguy hiểm.

Hắn hết cứng lại đơ ra, một hồi lâu mới xuất ra một câu: “Kỳ thật, kỳ thật ta cũng ít đi những.. địa phương kia, đều là xã giao, xã giao.”

Cư Mộc Nhi cười cười: “Ta biết rõ Nhị gia rất tốt.”

Nàng nói như vậy, Long Nhị lại bắt đầu then thùng, hẳn thanh thanh cuống hòng, nói ra: “Tất nhiên là như thế rồi.”

“Nhị gia, ta nghĩ ra được biện pháp tìm ra hung phạm.”

Long Nhị ngần ngại, lập tức trong lòng thờ dài, nha đầu kia nói chuyện có cần nhảy cóc như vậy hay không. Hắn đang cảm thấy không khí hai người trò chuyện khá thân mật, nàng lại đột nhiên cùng hắn tán gẫu về hoa nương. Đầu hắn đang như óc lúng túng đối phó chuyện hoa nương không kín miệng, nàng lại đột nhiên chuyển tới chuyện vụ án.

Cùng nàng nói chuyện phiếm thật sự là có chút ít tán gẫu, không những có chút ít tán gẫu, mà còn rất kinh tâm động phách.

Long Nhị thờ phào nhẹ nhõm thật dài, hỏi: “Biện pháp gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thi Kế Hung Hiểm Vây Bắt Hung Thủ

Vào buổi chiều ngày thứ ba sau khi phát sinh vụ án Chu Phú bị giết, Cư Mộc Nhi một thân một mình, đi vào khách sạn Phúc Vạn Lai.

Đối với cái sự kiện này, Long Nhị thật không vui.

Cư Mộc Nhi nói ý tưởng của nàng cho hắn nghe. Hung thủ kia thân thể khỏe mạnh, có lẽ là làm công việc dùng nhiều thể lực, trên người có mùi dầu vừng, có khả năng liên quan rất lớn đến công việc ở phòng bếp, thậm chí hắn ta còn biết được Chu Phú ở phòng nào, lại biết rõ trên tay ông ta có tiền bạc, tám chín phần mười, chính là người trong tửu lâu khách sạn.

Những thứ này Long Nhị cũng đồng ý, hắn cũng đánh giá như vậy, cảm thấy hung thủ hẳn ở trong số đó. Cho nên phủ nha cùng thám tử Long phủ trọng điểm trước mắt chính là điều tra đám người trong tửu lâu cùng với khách sạn và vùng phụ cận xung quanh đó.

Thế nhưng ở hai nơi đó, thân cao tầm vóc trung bình có không ít người, thân thể khỏe mạnh chiếm tám chín phần mười, trên người có mùi khói dầu cũng rất nhiều, mang mùi khác lại không có. Mà theo Lý Kha báo lại, bọn bộ khoái cũng lưu ý vài tên nhìn rất bất thiện, nhưng trên mu bàn tay bọn họ cũng không có tổn thương.

Cư Mộc Nhi nghe, chần chập mà nói: “Cho nên vẫn phải để ta đi. Bộ khoái cùng thám tử, hung thủ chắc chắn né tránh không ra, mà ta đi, hung thủ sẽ xuất hiện.”

Long Nhị là một người thông minh, tất nhiên là hiểu ý của nàng. Nhưng hắn không muốn làm như vậy, hôm nay trong lòng hắn, Cư Mộc Nhi đã trở thành người của Long Nhị hắn, chắc chắn phải bảo hộ. Nếu nàng đi vào khách sạn hiển nhiên là chọc hung thủ đến, việc gặp phải hung hiểm tất nhiên là không cần phải nói.

“Nàng không cần mạo hiểm như vậy, chúng ta cách chân tướng rất gần, không bao lâu nữa là có thể bắt được hung phạm.” Long Nhị khuyên Cư Mộc Nhi như vậy.

Cư Mộc Nhi lại nói: “Ta phải làm như vậy, Nhị gia, là ta nợ ngài.”

Những lời này, ngăn chặn những lí do thoái thác khuyên bảo khác của Long Nhị. Long Nhị biết rõ tính tình của Cư Mộc Nhi, hắn cũng biết cảm giác thua thiệt là như thế nào, nếu là một người cảm thấy có điều thua thiệt, vậy người mãi mãi không thể cho nàng cảm giác ngang hàng, hẳn là trong lòng nàng khó có thể sống yên ổn.

Long Nhị không muốn để cho Cự Mộc Nhi cảm thấy nàng nợ hắn cái gì.

Bọn họ sắp thành thân, mặc dù giữa hai người bọn họ không thể nói là có tình cảm hay không. Chuyện chung thân của bọn họ tựa hồ là thành lập trên cơ sở điều kiện trao đổi, nhưng Long Nhị biết rõ, hắn đáp ứng cưới nàng, không phải bởi vì nàng nói nàng có thể cứu Lã chương quỹ ra, mà là bởi vì hắn biết rõ nàng có việc khó xử, nàng cần phải thành thân.

Long Nhị cùng Cự Mộc Nhi đầu khể lâu như vậy, trong lòng hắn có một loại cảm giác kỳ diệu, hắn cảm thấy hắn phù hợp với nàng, giữa hắn và nàng có sự ăn ý, hoặc là phải nói, có một loại cảm giác hắn cũng không thể nói rõ ràng.

Nàng thông minh như vậy, mặc dù mắt mù, nhưng mà so với bất kỳ một cô nương hoàn hảo nào càng có thể làm ra những chuyện ngoài dự đoán của người khác.

Nàng gây cho hắn rất nhiều sự ngạc nhiên.

Nàng so với những cô nương mà hắn đã gặp qua hoàn toàn khác nhau.

Cho nên Long Nhị nguyện ý cưới nàng, dù sao cuối cùng hắn cũng phải cưới một người, nếu không sẽ bị phiền chết. Thời điểm nàng cầu hôn hắn thật sự là hoàn hảo, hắn vì chuyện lấy vợ mà phiền não, nàng liền đưa mình tới cửa. Hắn không muốn cưới những nữ nhân không thú vị kia, toàn là những thiên kim khuê tú nói chuyện chán ngắt.

Cự Mộc Nhi lại không giống vậy.

Hắn vừa muốn khi dễ nàng lại muốn che chở cho nàng. Hắn cảm thấy ở cùng nàng thật có ý tứ, hắn cảm thấy như vậy rất tốt, hắn có thể nhét nàng vào trong cánh chim của mình, hắn có thể lúc nào cũng thấy nàng, có thể lúc nào cũng ở bên nàng, có thể bảo hộ nàng chu toàn, cũng có thể có cơ hội đem khí chất như cỏ như không nhưng đôi khi thực tế cũng rất lớn lối kia của nàng chen ép xuống. Phu thê sao, hắn thành phu, tất nhiên nàng phải thuận theo hắn.

Long Nhị cảm thấy chuyện tất nhiên này rất là thú vị, trên thực tế, hắn cảm thấy cả tình thế xác thực cũng là phát triển như vậy. Nàng bây giờ đối với thái độ của hắn, có thể so với lúc mới vừa quen biết, mềm mại hơn không biết bao nhiêu.

Nói tóm lại, Long Nhị cảm thấy Cự Mộc Nhi bây giờ là của hắn, là Mộc nhi nhà hắn, ừ, rất thuận miệng. Vừa là người của hắn, thuộc về hắn trông nom, vậy hắn đương nhiên không thể cho phép nàng có bất kỳ nguy hiểm gì, nhưng, hắn cũng không muốn trong lòng nàng đối với hắn tồn tại bất cứ vương mắc gì.

Hắn cưới nàng không phải là bị bức, hắn cũng hi vọng nàng cũng vui vẻ khi lấy hắn, nàng cũng không nợ hắn cái gì.

Cho nên hắn vẫn đồng ý.

Vì vậy ngày hôm sau, Long Nhị đem Cự Mộc Nhi vào phủ nha, một phen thương nghị xác nhận. Long Nhị đem Cự Mộc Nhi đưa đến đầu phố Tây Hựu phố, Cự Mộc Nhi xuống xe ngựa, lấy trúc trượng, quẹo qua khúc quanh, đi đến phía khách sạn Phúc Vận Lai.

Lúc này là sau giờ ngọ, đã qua giờ cơm, trong nội đường khách sạn không có khách nhân. Cự Mộc Nhi đi vào, tiểu nhị Giả Sơn liền thấy được, hắn nghênh đón, dẫn Cự Mộc Nhi tìm một cái bàn yên lặng ngồi xuống.

Cự Mộc Nhi hơi nghiêng đầu nghe ngóng động tĩnh chung quanh, Giả Sơn gấp rút nói với nàng: “Cô nương yên tâm, chỗ này ở trong góc, không chỉ yên lặng, cũng sẽ không có người lui tới va chạm đến cô nương.”

Cự Mộc Nhi gật gật đầu, cười tạ ơn.

Giả Sơn lại vội hỏi Cự Mộc Nhi muốn ăn những thứ gì, tại sao lại một thân một mình đến đây?

Cự Mộc Nhi không có đáp, nhưng lại nói: “Tiểu nhị ca chính là vị từng đến phủ nha sao? Ta nhớ được thanh âm.”

Giả Sơn sững sờ, gãi gãi đầu: “Cô nương thật sự là thánh lực tốt, ta thật là người từng ở trên công đường bị phủ doãn đại nhân hỏi qua.”

“Là Tiểu nhị ca phát hiện ra chúng ta, rồi sau đó báo quan sao?”

Giả Sơn gật gật đầu, lại một nghĩ Cự Mộc Nhi nhìn không thấy, nhân tiện nói: “Xác thực là như thế, ta cùng với một vị khác khách nhân cùng nhau phát hiện. Cô nương cũng là nạng lớn, sau này hắn là sẽ có hậu phúc.”

Là bởi bàn miệng nói ngọt là ắt không thể thiếu, lời kia cực nịnh nọt, chọc cho Cự Mộc Nhi cười một tiếng.

Giả Sơn lại hỏi: “Cô nương lần này tới là muốn làm cái gì? Tới dùng cơm hay là.....”

Cự Mộc Nhi lắc lắc đầu, rất nhanh rồi lại gật đầu: “Phiền toái Tiểu nhị ca cho một ấm trà, ta muốn ở tại đây ngồi một chút.”

Giả Sơn cảm thấy có điểm lạ, nhưng lại khó mà nói cái gì, đáp một tiếng liền đi.

Rất nhanh trà nóng đi lên, Giả Sơn đổi trà cho Cự Mộc Nhi xong, hỏi nàng còn cần những thứ gì, Cự Mộc Nhi lắc lắc đầu. Giả Sơn liền buông ấm trà xuống, chỉ nói nếu có chuyện liền gọi hắn.

Cự Mộc Nhi mỉm cười tạ ơn, sau đó uống cạn chén trà, đưa tay cầm lấy ấm trà, lại rót một ly cho mình.

Nàng cứ như vậy một mình lẳng lặng ngồi một hồi, đột nhiên một thanh âm ngay tại bên người nàng vang lên: “Cô nương, làm sao một mình cô ngồi đây lúc này?”

Cự Mộc Nhi cảm thấy thanh âm có chút quen thuộc, nàng đang nghĩ ngợi là ai vậy, người nọ còn nói: “Cô nương, ta gọi là Đại Hồ, là tiểu nhị nơi này, hôm đó cô tới đây dùng chân, là ta dẫn cô đến phòng khách.”

Cự Mộc Nhi nghĩ ra, vội vàng gật đầu đáp lại. Đại Hồ kia lại nói: “Tại sao cô nương một mình tới đây? Hung thủ giết người kia đã định tội chưa?”

Cự Mộc Nhi sững sờ: “Hung thủ gì chứ?”

“Chính là tên Lã chương quý kia, không phải nói người là do hắn giết sao? Nhưng tại sao ta thấy hai ngày nay vẫn có quan sai lui tới đây tra? Chẳng lẽ không phải là bị giết à?”

Cự Mộc Nhi lắc lắc đầu: “Việc này nói không tốt, ta có chút ít chuyện vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận.”

Đại Hồ ngồi xuống cái ghế đối diện Cự Mộc Nhi, nói: “Mà việc này cũng thật sự là hung hiểm, cô nói xem làm sao mà lại chỉ trong chớp mắt là người ta chết đây?”

“Tình hình hôm đó, Tiểu nhị ca có nhìn thấy rõ không?” Cự Mộc Nhi hỏi.

“Lúc sau mọi người ồn ào bàn tán, ta mới tham gia, lúc đó mới thấy được. Hôm đó sau khi ta dẫn cô đến phòng khách, trở lại ngồi một hồi lại cảm thấy mệt mỏi, ta thấy không có khách đến, liền ngủ mất. Cũng không biết đã trải qua bao lâu, cái người Lã chương quý bị bắt kia tiến đến đập ta dậy, hỏi ta Chu lão bản có phải ở tại đây hay không, ta liền nói cho hắn biết. Ai nha, việc này nhắc tới cũng kỳ ta, nếu ta không nói cho hắn biết, nói không chừng Chu lão bản cũng sẽ không bỏ mạng.”

“Tiểu nhị ca không nên tự trách, Chu lão bản dưới tuổi vàng có biết, định sẽ không trách tội huynh.” Cự Mộc Nhi nhàn nhạt nói, nghe giống như hảo ý khuyên giải, nhưng lại đem Đại Hồ kia hù dọa một thân mồ hôi, thất thanh kêu lên: “Thật chẳng lẽ sẽ có oan quỷ đòi mạng?”

Cự Mộc Nhi không nói lời nào, Đại Hồ ngăn người tại đó suy nghĩ một hồi, lại vội vã chạy mất.

Qua một hồi lâu, Giả Sơn tới đây hỏi Cự Mộc Nhi còn cần chút gì không? Cự Mộc Nhi lắc lắc đầu. Giả Sơn lại hỏi nàng có phải là đang chờ người hay không, Cự Mộc Nhi lại lắc đầu. Giả Sơn gãi gãi đầu, nói: “Cô nương, vậy một hồi nữa cô có đi đâu không, có thể có bằng hữu tại phụ cận, ta thay cô đi tìm xem, nhờ bằng hữu của cô tới đón cô. Mặt cô không có tiền, một mình trở về không tốt đâu.”

Cự Mộc Nhi thờ dãi: “Tiểu nhị ca thật sự là người hảo tâm, không gạt huynh, là ta có phiền toái.”

Giả Sơn nhìn hai bên một chút, không có gì khách nhân gọi, vì vậy hắn ngồi xuống, hỏi: “Cô nương có gì khó xử?”

Cự Mộc Nhi nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh phụ cận, không nghe thấy phụ cận có người khác, vì vậy giảm thấp thanh âm nói: “Phủ doãn đại nhân đã định là Lã chương quý vô tội, cũng muốn nhờ ta cung cấp manh mối vụ án hôm đó. Ta vốn là nên nhớ rõ một việc, nhưng đầu óc sau khi bị thương, luôn cảm thấy choáng váng, chỉ nhớ lại được một chút.”

Giả Sơn vừa nghe, vội hỏi: “Ta nghe những người quan sai nói, muốn tra những nam tử có vóc người trung bình, trên tay có sẹo. Hôm qua bọn họ ở phụ cận quanh đây tra xét một ngày.”

Cự Mộc Nhi gật đầu: “Những thứ này thật là do ta nhớ ra. Nhưng đám quan sai đến bây giờ vẫn chưa có tìm được hung thủ, phủ doãn đại nhân nói, không có chứng cứ chứng minh là Lã chương quý làm việc này, ngày mai thì phải thả hắn ra, nhưng vụ án này liên quan đến nhiều thứ, không thể không có nghi phạm. Khi đó trong hiện trường, ngoại trừ Lã chương quý chính là ta, nếu như ta không thể tìm ra còn có chứng cứ khác, ta liền phải vào trong tù.”

Giả Sơn nghe rất là đồng tình: “Cô nương văn văn nhược nhược, vừa nhìn là biết không thể giết người, phủ doãn đại nhân làm sao có thể nghĩ như thế?”

“Làm quan phải phá án, ta chỉ là một kẻ bình dân nào có biện pháp gì.”

“Vậy cô nương tới đây vì chuyện gì?”

“Ta muốn trở lại hiện trường vụ án có lẽ có thể nghĩ ra nhiều chuyện hơn. Ta sợ đại nhân nói ta cố lộng huyền hư, cho nên muốn tự mình tới đây, nếu như nghĩ ra đầu mối mới, mới có thể báo cáo kết quả.”

Giả Sơn hỏi: “Vậy đã nghĩ ra cái gì chưa?”

Cự Mộc Nhi gật đầu: “Nghĩ ra rồi.” Nàng không đợi Giả Sơn hỏi, lại nói: “Nhưng ta cần xác nhận lại một chút.”

“Xác nhận như thế nào?”

Cư Mộc Nhi không nói lời nào, một lát sau giảm thấp thanh âm xuống hỏi: “Tiểu nhị ca, ta chỉ tin huynh, huynh có thể dẫn ta đến cái gian phòng mà Chu lão bản bị hại kia được không?”

Giả Sơn giật mình: “Làm cái gì vậy? Gian phòng kia bị khóa, hiện tại không cho ai vào.”

“Chính là không có người đi vào, cho nên ta đi vào ngồi một hồi người khác khẳng định không biết. Ta nghĩ ra một việc, cần phải vào trong căn phòng kia mới có thể xác nhận. Tiểu nhị ca, việc này liên quan đến việc tìm ra hung phạm, huynh giúp ta một lần đi.”

Giả Sơn thật khó xử nói: “Chỗ đó thật sự không cho vào, ta không thể vì giúp cô nương mà bị mất chén cơm a. Nếu không, ta dẫn cô đi về phòng khách trên lầu viện phía sau đi một vòng, có lẽ như vậy cũng có thể nhớ ra vài thứ.”

Cư Mộc Nhi ngẫm lại, nói: “Chỉ là đi về phía sau viện một chút, một mình cũng được. Tiểu nhị ca không cần cùng ta. Như vậy nếu có cái chuyện gì phát sinh, cũng sẽ không liên lụy đến huynh.”

Giả Sơn gãi gãi đầu, cũng không kiên trì: “Vậy thì cô nương một mình cẩn thận chút.”

Giả Sơn đi. Cư Mộc Nhi lại ngồi một hồi, sau đó cầm trúc trượng, từ từ hướng hậu viện mà đi. Đường nơi này nàng nhận ra, nàng đi rất chậm, trong viện rất yên lặng.

Nàng chậm chậm lên lầu, xuyên qua hành lang, sau đó ở trước phòng chữ thiên số 6, dừng lại.

Nàng đứng một hồi, không có nghe được bất kỳ động tĩnh gì, nàng vươn tay, mở tới cánh cửa, nhẹ nhàng đẩy, cửa kia đúng là không có khóa. Cư Mộc Nhi đứng ngoài cửa một hồi, đi vào, sau đó xoay người đóng cửa lại.

Khi Cư Mộc Nhi đang ngồi chờ trong phòng, qua một hồi lâu, có người gõ cửa, trong lòng Cư Mộc Nhi nhảy dựng, không hề động. Sau đó nàng nghe được ngoài cửa có người nhẹ nhàng nói: “Cư cô nương, là ta.”

Cư Mộc Nhi lấy lại bình tĩnh, đi tới bên cạnh cửa, mở ra.

Người tới là Giả Sơn. Hắn vừa tiến vào, lại đóng cửa lại, vội la lên: “Cô nương, không phải cô nói chỉ ở trong sân đi một chút sao? Tại sao một mình cô lặng lẽ chạy vào đến đây, việc này nếu như bị người khác chứng kiến, làm sao có thể được?”

“Ta chính là đang đi đến nơi này, đẩy cửa, lại thấy không khóa, cho nên liền tiến vào.”

Giả Sơn nghe lời này, thở dài: “Cô nương, hay là mau mau rời khỏi đây đi, phòng này lúc này cấm người vào, không thể để người khác nhìn đến cô. Vạn nhất quan sai lão gia trách tội xuống phải làm sao mới tốt?”

Cư Mộc Nhi gật gật đầu: “Tiểu nhị ca nói đúng lắm, chuyện ta cũng nghĩ kỹ rồi, đã có thể rời đi.”

Giả Sơn hỏi: “Cô muốn nói đến cái gì?”

“Phương pháp phân biệt hung thủ, ta đã nghĩ ra, ta đây phải đi bẩm báo đại nhân, ngày mai đem tất cả mọi người trong khách sạn này tập trung lại, ta phân biệt từng người, nhất định có thể bắt được hung phạm.”

“Cô nương có nắm chắc không?”

“Đã hết sức rõ ràng.” Cư Mộc Nhi gật gật đầu: “Ngày đó hung thủ kia mặc dù không có nói chuyện, nhưng là hắn còn để lại sơ hở rất trọng yếu, đều tại ta nhất thời sợ hãi, lại bị thương đầu óc, lúc này mới nhớ ra, quả nhiên đến nơi này ta liền có thể nghĩ thông suốt toàn bộ.”

Giả Sơn nói: “Như thế chúc mừng cô nương có thể thoát hiểm nghị. Hay là chúng ta lúc này rời đi thôi, chớ để cho người ta thấy được.”

Cư Mộc Nhi cười đồng ý, Giả Sơn mở cửa ra một đường nhỏ, lặng lẽ thăm dò nhìn nhìn động tĩnh ngoài phòng, xoay người lại đối với Cư Mộc Nhi nói: “Hiện nay đúng là thời điểm nghỉ trưa, bên ngoài không có ai. Vậy thì ta đi ra ngoài trước, cô nương ngồi một hồi nữa cũng đi ra ngoài đi.”

Cư Mộc Nhi gật đầu, nghe được âm thanh cửa phòng mở ra rồi đóng lại, Giả Sơn đi ra ngoài.

Cư Mộc Nhi ngồi bất động, trong phòng rất yên lặng, nàng đợi một hồi, chợt nghe thanh âm Long Nhị nói: “Người tốt nhất không nên đụng vào nàng dù chỉ là một sợi tóc, nếu không, người dùng ngón tay nào đụng vào nàng, ta liền chặt ngón tay đó.”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bắt Hung Phạm – Lưỡng Tình Tương Duyệt

Coi như là có tâm lý chuẩn bị, nhưng đột nhiên xuất hiện tiếng vang khiến cho thân thể Cự Mộc Nhi run lên. Nàng theo bản năng cất cao thanh âm gọi: “Nhị gia!”

Một bàn tay ấm áp lập tức nắm lấy tay của nàng, Cự Mộc Nhi trong lòng an định lại, lần này thanh âm nhỏ hơn, nhưng vẫn gọi: “Nhị gia.”

Long Nhị từ sau tấm bình phong tiến ra, cầm tay của nàng, nghe được tiếng nàng gọi, liền đáp: “Là ta, chớ hoảng sợ.”

Vốn là an bài là Cự Mộc Nhi hành sự tùy theo hoàn cảnh, ở trên sảnh lớn ngẩng một hồi, làm cho hung thủ chú ý tới nàng, sau đó nàng sẽ nghĩ biện pháp để cho hung thủ chế tạo cơ hội, cho hắn có cơ hội trong tình huống không người nào chú ý lại gần nàng ra tay diệt khẩu.

Địa điểm được chọn một là căn phòng xảy ra án mạng này, hai là ngõ nhỏ chật hẹp đằng sau khách sạn, nhưng bởi vì có lẽ còn có thể phát sinh tình huống khác không thể dự liệu, cho nên ngoài cửa của khách sạn, còn có hậu viện đều an bài thám tử cải trang cùng quan sai ẩn núp.

Trong phòng này vốn là an bài một quan sai coi chừng, nếu là có xảy ra tình huống không thích hợp, quan sai kia được phép ra tay tương hộ. Cho nên Cự Mộc Nhi chột nghe đến thanh âm Long Nhị, có thể nói là vừa mừng vừa sợ, trong lòng nàng, Long Nhị gia so với bất kì vị quan sai đại nhân nào cũng khiến cho nàng an tâm hơn.

“Hắn mở cửa ra rồi đóng cửa lại không đi ra ngoài, phải không?” Cự Mộc Nhi hỏi Long Nhị.

“Đúng vậy.” Long Nhị giương mắt, ánh mắt sắc bén giống như dao nhỏ bắn về phía Giả Sơn.

“Hắn dự định giết ta như thế nào?”

“Trên tay hắn cầm một cái khăn nhỏ, có lẽ là muốn bịt miệng để nàng chết ngạt.”

“Như vậy xác thực là có thể làm cho ta không cách nào kêu cứu cho tới chết.”

Một bên Giả Sơn bị hù dọa chân như nhũn ra, tim như nhảy ra khỏi lồng ngực. Hắn xác thực là muốn thừa dịp Cự Mộc Nhi chưa chuẩn bị, khiến nàng ta chết ngạt, sau đó từ cửa sổ ném ra ngoài, tạo thành hiện trường giả nàng rơi lầu từ vong. Cuối cùng phủ doãn đại nhân có lẽ sẽ nghĩ bởi vì nàng là sợ tội tự sát, hay hoặc là không cam lòng chịu nổi khổ lao ngục kia mà lẩn trốn trong lòng nhảy lầu, là bị bức tử. Nếu như như vậy, phủ doãn đại nhân kia sẽ qua loa kết án, miễn cho người khác dèm pha.

Hắn cảm thấy việc này xác thực là ngàn năm một thuở, cơ hội tốt như vậy, không có người trông thấy, nữ nhân mù này cũng chưa nhận ra hắn, thừa dịp hết thảy còn có thể sửa chữa, hắn tất phải động thủ.

Hắn nghe được nàng nói muốn đến căn phòng đó, liền thừa dịp lúc nàng chưa đi tới, lặng lẽ lên phòng mở khóa ra, sau đó hắn quan sát động tĩnh, nhìn thấy nữ nhân này một mình sờ soạng lên lầu, hắn thấy nàng tìm được phòng chữ thiên số 6 chuẩn xác không sai, trong lòng kiên định hơn ý niệm muốn giết nàng.

Hắn đợi một hồi, đợi thời cơ không có người, đi lên dự định ra tay. Không có người nào biết trong phòng này có người, cho nên ở chỗ này ra tay là nơi không nơi nào tốt hơn. Nhưng là nàng lại khóa cửa phòng, hắn làm ra bất kỳ động tĩnh nào đều có thể khiến nàng bị kinh động mà la to, cho nên hắn gõ cửa, trước tiên hắn nói chuyện lung tung, sau đó làm bộ đi ra ngoài, hắn không thể dùng dao, đang giữa ban ngày, trên người hắn bị dính máu sẽ rất khó xử lý, cho nên hắn phải khiến nàng chết ngạt.

Không nghĩ tới, hắn mới vừa cầm lấy cái khăn vải đến gần nàng, Long Nhị gia liền bước ra.

Nếu là một tiểu quan sai vô danh, Giả Sơn có lẽ sẽ liều mạng, nhưng đây lại là Long Nhị gia, hắn hoàn toàn không dám vọng động. Hắn biết rõ Long Nhị gia thật có thể chặt tay của hắn, hắn thậm chí đang suy nghĩ cho dù Long Nhị gia có chặt tay hắn thật, các quan sai vẫn kéo hắn về quy tội mặc cho máu chảy ròng ròng.

Giả Sơn rất sợ hãi, nhưng mắt thấy Long Nhị gia đi ra rồi thì không còn để ý đến hắn, nam nhân kia cũng không thèm để ý hắn, hai người rõ ràng tự nhiên hân huyền như ở nhà.

Giả Sơn hạ quyết tâm cắn răng một cái, xoay người liền chạy ra ngoài cửa. Vừa mở cửa ra, hai thanh đao “xoẹt” một tiếng gác ở trên cổ của hắn. Đám quan sai đứng ở ngoài cửa không tốn chút sức nào bắt Giả Sơn được ngay.

Đám quan sai áp người vào trong nhà, Khuru Nhược Minh bước vào, lại gần cái ghế ngồi xuống tứ bình bát ổn cực kỳ uy nghiêm, Giả Sơn mắt thấy hoàn toàn khả năng không có thoát thân, “thình” một tiếng quỳ gối trên mặt đất.

“Đại nhân.” Cự Mộc Nhi kêu: “Có thể để cho dân nữ sờ tay của hắn một cái hay không?”

Lại sờ nữa sao? Trong lòng Long Nhị không vui, nhử này trêu Giả Sơn kia một cái.

Khuru Nhược Minh đương nhiên là đáp ứng, Cự Mộc Nhi đứng lên, lại không biết nên đi về phía nào. Vừa rồi ầm ầm một đồng người chen chúc tiến vào, nàng có chút phân không rõ Giả Sơn kia cụ thể là ở nơi nào.

Một tên quan sai bước đến dẫn đường cho Cự Mộc Nhi, Cự Mộc Nhi không thấy được, nàng lại hướng về phía Long Nhị đưa tay ra, mềm mại lên tiếng nhờ giúp đỡ: “Nhị gia.”

Long Nhị nhìn, cảm thấy đó là biểu hiện Cự Mộc Nhi ý lại vào hắn, nàng ai cũng không muốn, chỉ gọi hắn. Trong lòng hắn nhất thời cao hứng, cũng bắt chập loại chuyện phiến lòng là đỡ nương tử tương lai nhà mình đi sờ tay nam tử khác này, trực tiếp duỗi tay ra nắm chặt tay nàng.

Bàn tay Long Nhị to lớn, nắm bàn tay thon dài mảnh mai của Cự Mộc Nhi rất phù hợp. Hắn mặc dù trong lòng vui vẻ, nhưng trên mặt lại khó đăm đăm, hắn đỡ nàng, dẫn nàng tới trước mặt Giả Sơn.

Quan sai cầm tay Giả Sơn đưa tới, Cự Mộc Nhi cẩn thận sờ soạng, sờ soạng hồi lâu, lâu vậy Long Nhị hết nhủ lại căng, đang lúc hắn sắp nhìn không được muốn động thủ kéo nàng lại, Cự Mộc Nhi buông ra, lần này, nàng rốt cục nói: “Chính là hắn.”

Giả Sơn run rẩy dữ dội, cái gì cũng không dám nói. Cự Mộc Nhi lui hai bước, chỉ vào hướng Giả Sơn lớn tiếng nói: “Đại nhân, chính là hắn.”

Lúc nàng nói lời này khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa sáng, có vẻ tương đối vui mừng và phấn chấn. Long Nhị không tự kìm hãm được ôm nàng đến bên cạnh, nàng bắt lấy tay của hắn, cao hứng nói to: “Nhị gia, chính là hắn, bắt được hắn rồi, chính là hắn.”

Chuyện kể tiếp đơn giản rất nhiều, Khuru Nhược Minh rèn sắt khi còn nóng, ngay lúc này mờ thâm. Giả Sơn hoàn toàn không có lực chống đỡ, toàn bộ đều cung khai.

Thì ra là Giả Sơn thiếu không ít nợ đánh bạc, bị người sòng bạc uy hiếp bức bách, hắn sợ chết, mua thanh chủy thủ phòng thân, nhưng tiền mượn cũng phải trả, hắn đang rối rắm không biết nên làm sao bây giờ, lại gặp được Chu Phú.

Hôm đó Chu Phú đầy mặt tối tăm đi tới khách sạn, không nói hai lời liền uống rất nhiều rượu. Giả Sơn khuyên một câu, Chu Phú kia còn nổi nóng, lấy túi tiền ra mà nói lão tử có tiền lão tử cứ uống. Giả Sơn vừa nhìn thấy đại nguyên bảo, lúc ấy liền nổi lên lòng tham tiền, đột nhiên cảm giác được đó là một cơ hội.

Hắn cho Chu Phú uống không ít rượu, khiến cho ông ta uống đến say mềm, rồi sau đó lại khuyên ông ta bảo uống quá nhiều, không bằng ở lại khách sạn nghỉ ngơi. Chu Phú khi đó lảm bảm đáp được, nói không muốn về nhà nhìn thấy thê tử nữa, vì vậy Giả Sơn liền thuận lợi đưa Chu Phú đến gian phòng nghỉ.

Chu Phú nói ngủ liền ngủ, nhưng vẫn ôm túi tiền không thả, Giả Sơn không biết ông ta say nhiều hay ít, không dám làm loạn, liền chờ sau khi ông ta ngủ say lại tới đây trộm túi tiền.

Giả Sơn trở lại sảnh lớn tiếp tục làm việc, trong đầu lại bắt đầu tính toán, nghĩ việc này không thể để cho bất luận kẻ nào phát giác. Vì vậy hắn chờ Đại Hồ dẫn khách nhân lên lầu trở lại, liền rót một chén nước cho hắn, trong nước bỏ thêm chút ít mê dược. Đây là thứ tiểu nhị trong sòng bạc cho hắn, nói bọn họ cũng thường dùng, có thể làm cho người ta mơ hồ muốn ngủ, nhưng không bất tỉnh nhân sự, sử dụng tuyệt không sơ hở.

Vì vậy Đại Hồ rất nhanh mệt mỏi rồi nằm ngủ, Giả Sơn liền len lén đi trên hành lang dập tắt đèn lồng. Hắn còn chuẩn bị một bộ y phục của người bán dầu vùng rong, khi đó chuyển hàng đến đây mà bỏ quên. Giả Sơn nghĩ tới, mình thay đổi về ngoài, cho dù có người chứng kiến thấy bóng người, cũng sẽ không nghĩ đến là tiểu nhị trong tiệm này.

Nhưng hắn vừa chuẩn bị đổi quần áo động thủ, khách nhân tên Lương Bình kia lại tìm đến, nói là đói bụng rồi, còn nói trên đèn lồng trên hành lang bị tắt hết. Giả Sơn vừa nghĩ nên làm cái gì bây giờ, vừa dẫn Lương Bình vào phòng bếp. Trong phòng bếp có chút đồ ăn, Lương Bình đói bụng bắt đầu ăn, Giả Sơn đột nhiên nảy ra ý hay, hắn để cho Lương Bình ăn trước, hắn đi nhà kho trong tìm đèn lồng. Lương Bình đồng ý, Giả Sơn lại thừa dịp này nhanh chóng đổi xiêm y, ẩn vào trong phòng Chu Phú.

Giả Sơn rất nhanh sờ soạng tìm được túi tiền, lại không ngờ tới lúc này Chu Phú lại tỉnh, Giả Sơn hù dọa móc chủy thủ ra, nhưng Chu Phú kia lại lao ra cửa phòng thật nhanh hô to cứu mạng.

Chuyện sau đó mọi người cũng biết, Cự Mộc Nhi đi ngang qua, Giả Sơn phát hiện nàng thật sự là người mù, cái gì cũng không thấy, vì vậy đột nhiên nảy ra ý hay, tự cho là thông minh dàn dựng hiện trường giả Chu Phú cùng cô gái dây dưa không rõ, bị cô gái lỡ tay đâm chết. Hắn lại để lại trong túi tiền một ít viên bạc vụn, đem túi tiền thả lại đầu giường, che dấu ý đồ hành hung cướp tiền.

Sau đó hắn cởi quần áo dính máu, đổi giày, cầm cái đèn lồng mới quay lại đi tìm Lương Bình kia, hết thấy thân không biết quý không hay. Hắn dẫn Lương Bình trở về phòng khách, nghĩ mang theo người này cùng đi phát hiện hiện trường án mạng, như vậy ai cũng không thể nghĩ ra án mạng có liên quan đến hắn.

Không nghĩ tới khi đến đó, lại chứng kiến Lữ Tư Hiền cũng đang ở đó. Lần này Giả Sơn lại càng cảm thấy như là trời giúp hắn vậy. Sau đó, hắn đốt quần áo dính máu cùng giày đi, hoàn toàn không có để lại bất kỳ manh mối gì, hắn cho rằng từ đó về sau là hết chuyện, lại không ngờ tới đám quan sai bắt đầu tra tìm những nam nhân vóc người trung bình trên nu bàn tay có sẹo, thật may là không có người nào hoài nghi hắn, mấy ngày kể khi hắn làm việc, trên tay luôn đắp khăn vải lên che, cũng không có người nào chú ý đến tay của hắn, lúc này mới bớt lo. Hắn còn buồn bực không biết xảy ra chuyện gì, lại không ngờ là manh nữ lúc ấy hắn không ra tay giết chết, nàng ta lại có thể phân biệt được hung thủ. ....

Hết thấy tra ra manh mối, Khuru Nhược Minh bắt được hung phạm, cho bọn nha dịch bộ khoái đem Giả Sơn áp tải về phủ nha, lại đáp ứng Long Nhị, trở về liền thả Lã chương quý.

Cư Mộc Nhi lòng tràn đầy vui mừng, trên mặt liên tục nở nụ cười. Long Nhị dắt nàng đi ra khỏi khách sạn, phối hợp với tốc độ của nàng chậm chậm hướng xe ngựa đi đến.

Nàng liên tục cười, ngọn gió thổi qua, thổi phơ phát ngọn tóc bên tai nàng, lộ ra thùy tai châu tròn ngọc sáng, Long Nhị nhìn thấy, nhin không được động thủ nhéo nhéo, hỏi:“Cao hứng như vậy sao?”

Cư Mộc Nhi bị nhéo nên co vai lại, hấn mang danh là vị hôn phu của nàng, dường như nàng không tiện trách cứ hấn động thủ động cước, nhưng tâm tình nàng xác thực rất tốt, toại nguyện gật gật đầu, đáp:“Cao hứng.”

“Cao hứng cái gì?”

“Vài sự việc này.” Cư Mộc Nhi điểm từng cái nói:“Oan ức của Lã chương quý được giải quyết, hung phạm đền tội, Chu lão bán dưới suối vàng có biết cũng coi như là có thể an ủi đi. Còn có, ta rốt cục cũng có thể không cần phải ra khỏi cửa nữa.”

Nàng nói đến đây liền ngừng, Long Nhị sững sờ, tại sao không có điều gì liên quan đến hấn hết vậy?

“Ta che chở nàng, nàng không vui sao?” Dù sao trong số những chuyện nàng cao hứng nhất định phải có hấn mới đúng.

“Vui chứ.” Cư Mộc Nhi biết nghe lời, vội vàng đáp.

“Vậy nàng có cái gì muốn nói với ta không?”

“Ừ.....” Cư Mộc Nhi có chút bị làm khó, nói “Cám ơn Nhị gia” thì có chút tầm thường, nói “Nhị gia thật sự là tốt” thì có điểm buồn nôn, vậy hay là hỏi vấn đề này đi. “Nhị gia, ngài là leo cửa sổ mà vào phòng sao?”

Long Nhị sững sờ, nàng lại bắt đầu nói vài chuyện khiến cho hấn chuẩn bị không kịp. Cái gì mà nói là leo cửa sổ vào a? Chữ “leo” này thật quá chật vật, hấn rõ ràng là “anh vĩ tiêu sái” từ cửa sổ đi vào.

“Cửa sổ có đóng không?”

Đúng là có đóng, Long Nhị suy nghĩ một chút, hấn lúc ấy làm thế nào mà “tùy tính tiêu sái” mở cửa sổ bước vào đây nhỉ?

“Kỳ thật lúc ta còn nhỏ nghe người ta nói phi tặc cạy cửa sổ trên lầu ra trèo vào nhà, ta liền liên tục không có hiểu, kia phải dùng lực như thế nào? Là trèo lên rồi dán người lên tường nạy cửa sao?”

Trèo lên, dán người kia..... Chẳng lẽ nàng không có một chút từ ưu nhã nào sao?

Trên mặt Long Nhị đủ mọi màu sắc, trong đầu nương tử chưa vào cửa của hấn đến tột cùng là nghĩ hấn “tuần nhã ung dung” từ cửa sổ đi vào bảo vệ nàng như thế nào đây? Long Nhị quyết định vấn đề này không đáng để hấn suy nghĩ. (theo ngụ ý của người edit, có vẻ như anh Long Nhị quê quá hóa lơ ròi)

“Nhị gia, ngài vẫn còn ở đây chứ?” Không có người đáp lời, Cư Mộc Nhi ngừng lại, xoay người về phía sau hỏi.

“Ta ở chỗ này.” Long Nhị tức giận kéo nàng quay qua, hấn đang đi ngay bên cạnh nàng, nàng xoay về phía sau nhìn cái gì vậy.

“Nha.” Cư Mộc Nhi gấp rút nịnh nọt cười cười, Long Nhị lại nhéo nhéo mái tóc của nàng, dùng tiết oán khí.

Cư Mộc Nhi co vai lại né tránh, đưa tay ra nắm tay của hấn, thanh âm mềm mại nói:“Nhị gia, lúc ta biết ngài ở trong căn phòng kia bảo hộ ta, trong tâm của ta thực vui mừng.”

Long Nhị bị chẹn họng một chút, nha đầu kia, nha đầu kia! Nàng đến tột cùng là lơ đãng nói lung tung hay là cố ý đây?

Thời điểm hấn muốn nghe thì nàng không nói, thời điểm hấn cho rằng nàng sẽ không nói, nàng hết lần này tới lần khác nói lời ngọt như mật ra nịnh hấn.

Nàng cố ý!

Long Nhị nắm chặt tay của nàng, nha đầu giáo hoạt này, nàng nhất định là cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Lời Đồn Đãi Sinh Chuyện

Long Nhị vốn tính toán để phu xe đưa Cự Mộc Nhi về nhà, còn mình thì tự mình đi đón Lã chương quỹ ra tù. Hắn dặn dò phu xe rất kỹ, lại cả kê một đồng với Cự Mộc Nhi, dặn dò nàng sau khi trở về phải đường thương thật tốt, ngày mai hắn sẽ bớt thời giờ đến thăm nàng vân vân và vân vân.

Cự Mộc Nhi gật đầu đáp vâng, ngoan ngoãn ngồi ở trên xe ngựa chờ xuất phát. Long Nhị lui lại mấy bước, xoay người đi, chuẩn bị đi đến ngựa của hắn.

Đang đi chuyển, lại nhìn không được quay đầu nhìn nàng. Nàng vững vàng ngồi ở trên xe, ôm trục trước của nàng, vẻ mặt nàng nhàn nhạt, vừa giống như tường hòa lại giống như sung sướng. Long Nhị đột nhiên cảm giác thấy nàng cách hắn rất xa, nàng không giống như là ngồi ở trong xe ngựa của hắn, mà giống như ngồi ở trong đại điện trang trọng thánh nghiêm, dâng hương đánh đàn, đặt mình trong thế ngoại.

Phu xe đi đến sau xe, đóng cửa xe lại. Cự Mộc Nhi biến mất trong mắt Long Nhị.

Long Nhị xoay người, nhanh chóng đi đến bên cạnh ngựa, nói với Lý Kha đang đứng một bên chờ: “Người hồi phủ đi tìm Thiết tổng quản, để Thiết tổng quản dẫn người đi đón Lã chương quỹ, cùng hắn về đến nhà dàn xếp mọi chuyện, đặt mua vài thứ cho nhà hắn, xua đi xúi quẩy. Lễ mừng năm mới cũng an bài đi.”

“Nhị gia không đi sao?”

“Ta trước có chuyện khác, sau này sẽ đi gặp hắn sau, thay ta gửi lời hỏi thăm.” Long Nhị nói xong, xoay người hướng về phía xe ngựa, trong miệng gọi phu xe, kêu hắn chờ một chút.

Lý Kha vò đầu, có việc gì khác sao?

Hắn nhìn Long Nhị kéo cửa xe, thấy mặt Cự Mộc Nhi lộ vẻ kinh ngạc, lại nhìn Long Nhị nhảy lên xe ngựa cùng Cự Mộc Nhi nói vài câu gì đó, sau đó cửa xe đóng lại, hắn cái gì cũng nhìn không thấy nữa.

Xe ngựa lạch cạch đi về trước, Lý Kha lúc này mới hiểu. A, nguyên lai là làm việc này a!

Cũng không biết lúc Lã chương quỹ biết mình ở trong lòng chủ tử gia đã rút hạng đứng sau một cô nương, hắn có thể khổ sở hay không đây? Hoặc là Cự cô nương có biết mình ở trong lòng chủ tử gia hơn hẳn Lã chương quỹ hay không?

Là một hộ vệ một lòng trung thành lại chính trực, Lý Kha quyết định thay chủ tử gia bảo vệ điều bí mật này.

Long Nhị hoàn toàn không có ý thức được hắn mới có thêm một bí mật mới, đột nhiên hắn rất muốn tự mình đưa Mộc nhi của hắn về nhà, thế là hắn liền thực hiện.

Dọc theo đường đi hai người không có nói gì, nhưng cảm giác ngồi cùng một chỗ cũng không thấy có cái gì không tốt. Không khí an nhàn thoải mái, Long Nhị tâm tình rất tốt.

Cự Mộc Nhi dọc theo đường đi thì đoán mình đang đi tới chỗ nào, Long Nhị giúp nàng xem đoán có đúng hay không, so sánh với thực tế thì thấy nàng có thể đoán trúng đến tám chín phần mười.

Bây giờ đối với năng lực sau khi Cự Mộc Nhi bị mù, Long Nhị đã không còn cảm thấy rất kinh ngạc, hắn chỉ là hiếu kỳ nàng làm thế nào mà đoán trúng. Cự Mộc Nhi nói là con đường này nàng đã đi qua quá nhiều, dựa vào mỗi quán đều có mùi khác nhau và khoảng cách nàng ước lượng, nàng nói bởi vì là ngồi xe ngựa nên có đôi chút sai lệch, nếu là đi bộ nàng nhất định sẽ không sai chút nào.

Lúc nàng nói lời này khuôn mặt hơi mỉm cười, Long Nhị lại cảm thấy có chút đau lòng, hắn hỏi: “Nàng bây giờ, con mắt còn có cảm giác đau không?”

Cự Mộc Nhi ngẩn người: “Hoàn hảo, bình thường không có cảm giác gì.”

Long Nhị kéo tay nàng, lại nói: “Về sau, phải hảo hảo trân trọng bản thân, biết không?” Lời nói này phải vừa mềm lại nhuyễn, Long Nhị nói xong, bị thanh âm của mình dọa sợ hết hồn.

Cự Mộc Nhi cũng sững sờ, gật đầu nhẹ, cũng không biết là xấu hổ hay là vui, nàng cúi đầu thấp xuống, không lên tiếng.

Long Nhị trong lúc nhất thời cũng cảm thấy lúng túng, làm sao hắn có thể nói ra ngữ điệu đáng sợ như vậy. Hắn ho khan khụ khụ vài tiếng, buông tay Cự Mộc Nhi ra, cảm thấy mặt có chút nhột, thật may là nàng nhìn không thấy, nhưng hắn vẫn lặng lẽ quay mặt sang hướng khác.

Một lát sau, xe đi ra ngoài thành, Cự Mộc Nhi vịn cửa sổ, ló hẳn cả cánh tay và đầu ra ngoài, Long Nhị thấy thế, lại muốn giáo huấn nàng. Hắn kéo nàng vào trong: “Đừng hứng gió nữa, trên đầu còn có vết thương, cẩn thận coi chừng lại bị đau đầu.”

Cự Mộc Nhi ngoan ngoãn đáp, cũng không gãy ra, chỉ nói là: “Thời điểm khí trời ẩm áp, trên con đường này có hương hoa, còn có hương cỏ xanh. Vừa rồi vươn tay ra như vậy, có thể cảm giác được gió nữa.”

Có thể cảm giác được gió có cái gì đặc biệt hơn người? Long Nhị rất muốn nói, chờ khí trời ẩm áp chút nữa, lúc hắn không có bận rộn, hắn có thể mang nàng đi cười ngửa đạp thanh. Đến lúc đó cái gì hoa cái gì cỏ cái gì gió đều có.

Nhưng lời nói đến bên miệng, hắn lại không muốn nói. Khụ khụ, hồi nãy mới buồn nôn một chút, hiện tại không nên nói những lời cứng chiều nàng như vậy nữa, tại sao phải mang nàng đi đạp thanh chứ? Đợi đến khi nàng gả cho hắn, hắn mới chịu đối với nàng tốt hơn một chút.

Như bây giờ, là đủ.

Long Nhị đối với sự khắt chế của mình phi thường hài lòng, hẳn nghĩ nữ nhân không thể quá cung chiều, đối nàng tốt một chút là được rồi, nếu quá tốt qua đầu, tôn nghiêm đàn ông để nơi nào?

Long Nhị vừa nghĩ như vậy, đảo mắt một cái đã đến quán rượu Trại Trạch. Cư phụ nghe được tiếng vang ra đón, đưa nữ nhi xuống xe.

Long Nhị trong lòng thầm tự cao tự đại, hoàn toàn không xuống xe. Hắn nói với Cư Mộc Nhi hôm nào lại đến thăm nàng, rồi hướng Cư phụ nói quản sự trong nhà sẽ đến thương nghị cùng Cư phụ các chuyện liên quan đến hôn lễ cùng ngày tốt. Cư Mộc Nhi cùng Cư phụ đều đáp ứng, sau đó hai cha con nàng sáng khoái cáo biệt Long Nhị, tay bắt tay, cùng một đường không hề quay đầu lại bắt đầu nói chuyện rôm rả trở về nhà.

Long Nhị ở trên xe ngựa nhìn bọn họ thân nhiên rồi đi không thèm quay đầu chỉ để lại bóng lưng, trong lòng thật không thoải mái, rốt cuộc là ai tự cao tự đại a?

Long Nhị kinh ngạc, rất muốn nhảy xuống xe đi bắt Cư Mộc Nhi trở lại cùng hắn dẫn mười tám kiệu đưa tiễn, cần phải làm cho nàng bày ra vẻ lưu luyến không rời với hắn, dặn dò hắn định phải ngày mai đến thăm nàng nếu không nàng sẽ không thoải mái, sau một lúc náo loạn mới thả hắn đi.

Nhưng hắn không thể làm như vậy, hắn đâu có phải là loại người nhắng nhít này!

Hắn ngồi trên xe nửa ngày, phu xe rốt cục nhìn không được hỏi: “Nhị gia, chúng ta trở về chứ?”

“Trở về!” hai chữ này là cắn răng mà nói.

Phu xe co vai lại, vội vàng vụt roi rống con ngựa chạy. Long Nhị ở phía sau dùng sức đóng cửa xe, một tiếng “hừ” oán khí mười phần từ khe cửa xe nhẹ nhàng bay ra, tiêu tán trên không trung.

Ngày thứ hai, Long Nhị buổi trưa xã giao xong không có về nhà, lại cưỡi ngựa tìm đến Cư Mộc Nhi.

Hôm qua nàng làm cho hắn không thoải mái, khiến hắn nhớ cả đêm, hôm nay nhất định phải tới gặp nàng, lúc gặp mặt hắn sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Nhưng là phải làm thế nào để đòi lại, Long Nhị kỳ thật chưa nghĩ ra, hắn một đường đi một đường nghĩ, thời điểm đến trước cửa quán rượu Trại Trạch, hắn quyết định để cho nàng rót trà cho hắn, sau đó để nàng đâm bóp lưng.

Lúc hắn vào cửa gặp Cư phụ nói muốn gặp Cư Mộc Nhi, lại thấy Cư phụ lộ ra vẻ mặt khó xử.

Không phải là cái cô nương lười kia vẫn chưa rời giường chứ? Bây giờ đã là quá trưa rồi.

Long Nhị hỏi như vậy, Cư phụ gấp rút khoát tay: “Không có không có, Mộc nhi dậy sớm, trước giờ cơm trưa đã dậy, chỉ là nó nói, mấy ngày nay ai nó cũng không gặp.”

Long Nhị tự động bỏ qua cái khái niệm dậy sớm quý dị như vậy, chỉ khiêu mi hỏi: “Mấy ngày?”

Cư phụ giơ ngón tay tính toán một chút: “Chỉ có năm sáu ngày mà thôi.”

Chỉ có năm sáu ngày mà thôi?

Long Nhị nhíu chặt lông mày, nói: “Ta không thuộc vào trong danh sách ai cũng không gặp đó. Ta là vị hôn phu của nàng a!”

Từ “vị hôn phu” này nói ra thật có khí phách!

Nhưng Long Nhị nói xong lại cảm thấy không được tự nhiên, mấy chữ “chưa lập gia đình” kia, thật là làm cho người không nắm chắc a. Nhưng cần gì quan tâm đến nó, có mấy chữ “vị hôn phu” này là được!

Cư phụ sững sờ, cảm thấy hắn nói cũng có lý. Nhưng nữ nhi nói mấy ngày nay đặc biệt là không gặp Long Nhị gia, lời nói nữ nhi từ trước đến nay ông đều nghe theo, nhưng Long Nhị gia ông cũng không dám đắc tội, ông cũng không có gan to bằng nữ nhi a.

Vì vậy Long Nhị gia ngênh ngang đi vào trong hậu viện tìm vị hôn thê nghe nói ai cũng không gặp. Cư phụ hấp tấp đi theo phía sau, ông quyết định nếu là nữ nhi trách ông, ông sẽ nói là Nhị gia xông vào, ông ngăn không được.

Long Nhị đến tiểu viện của Cư Mộc Nhi, phát hiện cửa phòng của nàng đóng chặt. Hắn gõ cửa, Cư Mộc Nhi nói vọng ra: “Nhị gia mời trở về đi, chờ thêm mấy ngày nữa ta sẽ đến quý phủ của Nhị gia bái phỏng.”

Nghe thử xem, đây là thái độ mà nương tử nói chuyện với tướng công sao?

Bái phỏng? Hắn mới không thèm nàng bái phỏng đó, hắn muốn nàng ngay lập tức phải rót trà cho hắn, còn muốn nàng đâm bóp lưng.

Long Nhị tiếp tục dùng lực gõ cửa, Cư Mộc Nhi lại nói: “Nhị gia, ngài chớ giận, mấy ngày nữa ta sẽ đến thăm và chịu tội.”

Long Nhị thật đúng là giận, hấn trực tiếp vạch trần nàng: “Ta không chê nàng hôi, mau mở cửa.”

Chữ “hôi” vừa ra, trong phòng Cur Mộc Nhị lập tức an tĩnh.

Cur phụ ở một bên gấp đến độ chà xát bàn tay, nhỏ giọng nói: “Nhị gia, Nhị gia đừng nóng giận, Mộc nhi nó tính tình không tốt, không đáng để Nhị gia chấp nhặt nó.”

Tính tình không tốt? Long Nhị càng bức, ai mới là người cứng đầu cứng cổ với hấn chứ? Hấn lại dùng lực gõ cửa “đông đông đông”.

Lần này trong phòng có động tĩnh, nhưng lại là tiếng đàn “tinh tang tinh tang”, Long Nhị ngẩn ngơ, nghe thấy tiếng đàn liên miên bất tuyệt, tình tiết phức tạp.

Cur phụ cũng ngẩn người, sau đó vội vàng giải thích với Long Nhị: “Nhị gia, Mộc nhi nhất định là đánh đàn giải buồn đó, nó không dám mạnh miệng với ngài, ngài đừng tức giận, để chút nữa ta sẽ mắng nó cho.”

Long Nhị không biết là Cur phụ có mắng Cur Mộc Nhị hay không, hấn cũng không thấy Cur Mộc Nhị đánh đàn là vì giải buồn. Cái gì mà nàng không dám chứ, hấn thực cảm thấy không có gì nàng không dám.

Bởi vì hấn nghe hiểu, hấn luôn có thể hiểu nàng, nàng đang chửi hấn, mắng hấn là trâu!

Ai cũng biết Long Nhị gia hấn không hiểu âm luật, hấn nói nàng hôi, nàng liền đánh đàn cho hấn nghe, hấn hiểu, nàng muốn nói là “đàn gảy tai trâu” đó.

Long Nhị “hừ” một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Long Nhị trở lại trong phủ, trái lo phải nghĩ, làm thế nào cũng nuốt không trôi con tức này. Xứ nha đầu này thật sự là quá đáng giận, không cho hấn gặp nàng, còn dám đánh đàn châm chọc hấn. Không phải chỉ nói nàng “hôi” thôi sao, nàng cần gì phải để ý như vậy?

Long Nhị đang ngồi một mình cúi đầu, Dư nương tìm tới.

Hai ngày nay Dư nương vì hôn sự của Nhị gia mà bồn ba gấp rút chuẩn bị. Bà đi tìm bà mối nói chuyện tam thư lục lễ, dự định chuẩn bị xong liền cho bà mối đến nhà Cur Mộc Nhị đưa lễ nạp thái vãn danh.

Nhưng bà mối vừa nghe nói là Cur cô nương quán rượu Trữ Trạch ngoài thành nam, lại quá sợ hãi. Bà ta đầu tiên là áp ứng, sau không chịu nổi Dư nương truy vấn, nói ra rất nhiều đồn đãi trên phố cho bà nghe.

Dư nương nghe xong không khỏi lo lắng, nên biết bà mối làm mai, chỉ nói tốt không nói xấu, điều này có thể khiến cho bà mối chán kinh phải nói ra như vậy, cô nương này có phải thật rất có vấn đề hay không?

Vì vậy Dư nương lo lắng trùng trùng, lại cẩn thận đi nghe ngóng chuyện về Cur Mộc Nhị, tất nhiên là khai thác từ bà mối kia. Nói là Cur Mộc Nhị kia tuy đã hai mươi nhưng vẫn chưa lập gia đình, thật ra là có nguyên nhân. Nàng từ nhỏ đã có đính hôn, nhưng mê cảm không lấy chồng, tùy hứng làm bậy, rồi sau đó điên khùng rồi mù mắt, từ hôn gây chuyện, lại sau đó thông đồng với người đàn ông đã có vợ Vân Thanh Hiền, chính thế đối phương không cho vào cửa, liền đi cầu dẫn Long Nhị gia.

Người người đều nói cô gái này có thủ đoạn, Dư nương nghe thấy mà tâm can run rẩy.

Dư nương quyết định, phải đem chuyện này nói thật rõ ràng với Nhị gia.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lân Gà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nhị Gia Nổi Giận Nghĩ Gia Quy

Long Nhị nghe Dư nương nói những thứ đồn đãi trên phố kia, đáp: “Những thứ này ta cũng biết.”

Hấn vẫn cứ điềm nhiên như không, Dư nương lại ngượng ngùng không biết nên nói tiếp theo như thế nào mới tốt. Lẽ ra Nhị gia làm người khôn khéo, tuyệt đối sẽ không bị một nữ nhân được đồn đãi là “có thủ đoạn” lừa, nhưng những lời đồn bên ngoài truyền ra rõ ràng như vậy.....

Long Nhị nhìn bộ dáng Dư nương như thế, khuyên nhủ: “Dư nương đừng lo, một vài lời đồn đãi bên ngoài kia, nghe một chút cũng không sao, ở trong đó có vài chuyện là ta an bài cho truyền đi, kết quả ra đến trên phố, mọi người càng nói thì càng không giống nguyên bản.”

Dư nương há to miệng, không thể tin được: “Là do Nhị gia truyền?” Nhị gia nhà bà vô cùng chán ghét người không kín miệng, làm sao có thể chính mình cho truyền?

Long Nhị nghĩ đến mặt có chút ngứa, hắt ho khan khụ khụ vài tiếng: “Tóm lại, mấy lời đồn đãi trên phố này, Dur nung không thể tin hoàn toàn.”

Dur nung bán tín bán nghi, lại hỏi: “Vậy Nhị gia đã hỏi qua Mộc nhi cô nương chưa? Những chuyện cũ kia, nàng giải thích như thế nào?”

“Ta không có hỏi.” Long Nhị cảm thấy không có gì không ổn, theo cảm giác hấn đối với Cur Mộc Nhi, chuyện gì cần giải thích, Cur Mộc Nhi nhất định sẽ nói với hấn, nếu là không nói, vậy chuyện kia nhất định là không có gì hay để giải thích. Không có gì hay để giải thích liền có nghĩa là không có việc gì, nếu hấn cuống cuống đi đến hỏi, thật ra càng khiến nàng xem thường. Nhưng hấn vẫn còn muốn lập uy nghiêm trước mặt nàng, sao có thể lung tung dò hỏi đây?

“Không có hỏi?” Dur nung vẫn là không yên lòng: “Vậy vì sao Nhị gia muốn cưới nàng?” Dur nung còn nhớ rõ luận điểm “đặc biệt” theo lời Long Nhị, nhưng lần này nếu hấn còn nói như vậy, thì bà phải lên tiếng hỏi, cô nương kia đến tột cùng là đặc biệt như thế nào?

Long Nhị suy nghĩ một chút, nhớ tới giọng nói về mặt Cur Mộc Nhi lúc cùng hấn cầu hôn, hấn nhin không được cười, học giọng nói của nàng đáp: “Ta chính là, muốn kết hôn với nàng.”

Dur nung á khẩu không trả lời được, suy nghĩ hồi lâu nặn ra một câu: “Vậy, vậy, nếu nàng thật sự đã làm chuyện tổn hại phụ đức.....”

Dur nung lời này vừa ra, Long Nhị ánh mắt sáng lên: “Đúng vậy, Dur nung nói thật chính xác, ta biết nên dạy dỗ nàng như thế nào rồi.”

Không đợi Dur nung phục hồi tinh thần lại, Long Nhị đã gọi Lý Kha đến, dặn dò: “Người đi tìm một bản nữ giới, đưa qua cho Mộc nhi.”

Không phải chứ? Không thế nào? Không nghe lầm chứ?

Lý Kha nhanh chóng quay đầu nhìn thoáng qua Dur nung đứng ở một bên, Dur nung rất vô tội rất không hiểu vì sao nhìn lại hấn một cái.

“Ách, Nhị gia, mới vừa rồi ngài là nói, nữ giới?” Lý Kha coi chừng hỏi.

“Đúng vậy.”

Lý Kha hít sâu, vừa liếc nhìn Dur nung, tiếp tục cảnh giác hỏi: “Là muốn thuộc hạ tìm sách nữ giới đưa cho Dur nung để Dur nung tặng cho Cur cô nương sao?”

“Không, người đi tặng, Dur nung còn bận gấp rút chuyện trù bị hôn sự.”

Lần này đình đầu Lý Kha muốn bốc khói, tại sao lại là hấn a, hấn rõ ràng là một hộ vệ vừa trung thành vừa tận tâm lại chính trực, tại sao lại phái hấn đi làm chuyện tình quý dị như vậy. Tặng sách nữ giới cho vị hôn thê của chủ tử, người ta lại còn mù nữa, có cần hấn thuận tiện đọc luôn cho nghe hay không. Đây rõ ràng là chuyện phụ đạo nhân gia muốn đi làm.

Lý Kha ghen khuất thiếu chút nữa muốn phát áo gươm chân kháng nghị, nhưng hấn không dám, ai bảo hấn vừa trung thành vừa tận tâm lại chính trực như vậy chứ.

Cũng may lúc này bên cạnh còn có một Dur nung, lão nhân gia giúp hấn đem nghi vấn trong nội tâm ra hỏi: “Nhị gia, tại sao phải tặng nữ giới cho cô nương kia, Nhị gia cảm thấy phụ đức của nàng không ổn sao? Vậy hôn sự này.....”

Long Nhị phát phát tay: “Hôn sự vẫn phải làm, nhưng sách nữ giới vẫn phải đưa. Nha đầu kia lá gan càng lúc càng lớn, nàng lại dám không gặp ta, chờ thương thế trên đầu kia tốt lên, có thể gọi đầu mới chịu gặp ta, có vị hôn thê nào kiêu ngạo như vậy sao? Nàng còn dám đánh đàn nói xấu ta nữa..... Tóm lại, Dur nung nhắc nhở thật là đúng, Lý Kha người đi tặng bản nữ giới cho nàng, ép nàng phải nghiên tập thật tốt. Phía bên Dur nung chuyện hôn sự cũng mau mau giải quyết, những lễ nghi nên làm nhanh chóng giải quyết, ta xem nàng còn dám không để ý tới ta thế nào?”

Lý Kha cùng Dur nung đều tức cười, hai người nhìn nhau chăm chú một cái, trong nội tâm đều là thờ dài.

Dur nung cũng không nói được lời khuyên gì cho Long Nhị, nhìn tình cảnh hiện tại, ngài ấy quả là đang tâm tâm niệm niệm ngóng trông việc lập gia đình đây, Dur nung ở trong Long phủ này rất nhiều năm, sớm có thể hiểu sắc mặt chủ tử, bà biết rõ nếu là nói sau không trúng nghe, chỉ biết hoàn toàn ngược lại. Có lẽ bà nên để tâm nhiều hơn, lần sau gặp cô nương kia, quan sát nhiều hơn là được.

Lý Kha thì ngược lại vẫn đang giãy giụa suy nghĩ, hấn nói: “Nhị gia, ngài tặng nữ giới, Cur cô nương cũng đọc không được, không bằng ta đi mời nàng ấy, để nàng tới đây bồi Nhị gia giải buồn.”

“Không cần thỉnh nàng đến, ta có nói muốn gặp nàng ta sao? Ta một chút cũng không buồn bức. Nàng đọc không được, liền dho người đọc cho nàng nghe.”

Lý Kha thật muốn tự vả miệng mình hai cái, miệng nhiều chuyện a, nếu vừa rồi cứ lĩnh mệnh mà đi thì đã không cần phải đọc.

Ra lệnh cho một hộ vệ anh vĩ thần dừng lại thêm trung thành và tận tâm nam tính đọc cái nữ giới gì gì đó, chủ tử gia, chuyện này thật sự thích hợp sao?

Long Nhị liếc mắt nhìn Lý Kha mặt nhăn thành bánh bao, lại thét lên: “Đề cho cha nàng đọc cho nàng thật kĩ!”

Lý Kha tỉnh thần chấn động, như trút được gánh nặng, vội vàng hấp tấp chạy ra ngoài. Ánh mắt Dư nương đồng tình đuổi theo bóng lưng của hắn, quay đầu thì thấy Long Nhị đang nhìn bà, vội vàng nói: “Vây ta cũng đi chuẩn bị chuẩn bị.”

Mọi người đi sạch, Long Nhị ngồi trên ghế tức giận. Những người miệng hồng kia, tại sao lại truyền những lời nói không tốt về Mộc nhi nhà hắn đây? Tại sao không truyền nàng rất thông minh, không truyền nàng có nhiều thú vị, không truyền nàng đánh đàn nghe rất hay. .... Được rồi, Long Nhị thừa nhận hắn không có nghe ra thứ gì dễ nghe, nhưng người người đều nói tài đánh đàn của nàng rất cao siêu, vậy thì nhất định là đàn cũng rất hay.

Long Nhị cảm thấy, mặc dù nàng cái gì cũng không nói, nhưng hắn chính là nguyện ý tin tưởng nàng.

Lý Kha vất vả chạy một chuyến đến quán rượu Trữ Trạch, mới vừa hồi phủ chân còn chưa có bước vào cửa phủ, người gác cổng liền nói với hắn, Nhị gia lệnh cho hắn vừa về đến phải đi gặp.

Lý Kha thở dài, vào thư lâu thấy Long Nhị, không đợi người hỏi, liền chủ động báo: “Cư phụ theo như Nhị gia dặn dò, đọc cho Cư cô nương nghe.”

“Sau đó thì nàng phản ứng gì?”

“Nàng không có phản ứng gì.”

“Có phải lại đánh đàn nữa hay không?”

“Đúng vậy, Nhị gia.” Lý Kha dè dặt đáp lại, nhìn Long Nhị đang múa bút thành văn, không biết viết những thứ gì, dường như cũng không còn tức giận, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lý Kha đợi một hồi, Long Nhị đem tờ giấy mới viết xong gấp lại đưa cho hắn, nói: “Sáng sớm ngày mai, ngươi đem cái này đưa sang bên đó, để Cư phụ gọi Mộc nhi dậy, rồi đọc cho nàng nghe.”

Lý Kha sững sờ, hỏi: “Nhị gia, đây là cái gì?”

“Gia quy Long gia.”

Lý Kha cảm thấy tờ giấy hơi mỏng kia nóng phỏng tay: “Gia quy? Trước giờ chưa hề nghe nói qua.”

“Ta mới vừa định ra. Sáng sớm ngày mai ngươi sang bên đó, nói Cư phụ không được cho nàng ngủ nướng, rồi đọc gia quy cho nàng nghe.”

Lý Kha không nói gì, cầm lấy “gia quy” lui xuống.

Sáng sớm hôm sau, Lý Kha phụng mệnh đến quán rượu Trữ Trạch. Cư phụ nhiệt tình tiếp đãi hắn, dọn cho hắn điểm tâm cùng thanh rượu. Hai người cùng ăn uống, rồi cùng nhìn “gia quy Long gia” thờ dài.

Cư phụ hỏi: “Lý Hộ vệ a, chú nói thật cho ta đi, Nhị gia có phải không muốn khuê nữ nhà ta rồi hay không?”

“Không có, không có.” Lý Kha bị hù dọa mà khoát tay liên tục, vội vàng giải thích: “Hôm qua Nhị gia còn thúc giục Dư nương mau làm xong những chuyện cần chuẩn bị cho hôn sự, không hề có ý tứ không cần Cư cô nương.”

Cư phụ thở dài: “Nữ nhi nhà ta đây a, chú nói xem không biết nó nghĩ gì, tại sao cùng Nhị gia đấu khí đây. Ngày hôm qua ta cũng hỏi nó, nó luôn đi chọc giận Nhị gia có phải kỳ thật là không muốn gả hay không. Thế nhưng nó nói không có, nó phải gả.”

Cư phụ rót cho mình một chén rượu: “Chú nói xem hai người bọn nó, một người muốn kết hôn, một người phải gả, tại sao phải chọc lẫn nhau khó coi như vậy.”

Lý Kha suy nghĩ một chút: “Có lẽ làm như vậy khiến bọn họ cao hứng chăng?”

Sau khi Lý Kha trở lại phủ, cảm giác lời nói này hôm nay mình nói sai rồi, Long Nhị gia rõ ràng mất hứng, một chút cũng là mất hứng.

“Cư phụ có đọc không?”

“Đọc.”

“Mộc nhi phản ứng như thế nào?”

“Thuộc hạ không biết.”

Vì vậy lần này thuộc hạ bị trừng.

Thuộc hạ vội vàng giải thích: “Cư phụ để cho ta ở trong cửa hàng chờ, còn ông ấy đi đọc cho Cư cô nương.” Đây là lí do thoái thác hắn cùng Cư phụ đã thương lượng qua.

Long Nhị rất không hài lòng: “Nếu là ngươi tại cửa hàng chờ, vậy làm sao biết rõ Cư phụ có đọc?”

“Là Cur phụ nói cho ta biết .”

“Vậy sao người không hỏi ông ấy, Mộc nhi nghe gia quy có phản ứng thế nào?”

Lý Kha ghen lời không nói gì, chỉ đành phải cúi đầu nhận sai: “Thuộc hạ thất trách, thỉnh Nhị gia trách phạt.” Phạt hắn đi đánh son tặc đi, đi trừ phiền loạn đi, dù sao cũng đừng đi cái quán rượu Trữ Trạch quái quỷ kia nữa.

“Hừ.” Long Nhị liếc hắn một cái: “Ngày mai, người lại đi một chuyến, để cho Mộc nhi đọc gia quy nghe một lần, phải đọc thật nhuần nhuyễn mới được.”

Lý Kha buồn muốn chết a, thầm nghĩ Nhị gia ngài luôn chinh người nhà, không sợ nhân gia người ta không thêm lấy chồng nữa sao?

Ngày hôm sau, Lý Kha muốn khóc.

Không phải là Cur Mộc Nhi đọc gia quy ra, mà là hắn còn chưa kịp đi, Cur Mộc Nhi liền tự đưa mình tới cửa.

Lần này nàng đến, nghiêm nhiên là cứu tinh của Lý Kha đến.

Lý Kha tận mắt thấy vẻ mặt Long Nhị hớn hờ lúc nghe được gã sai vặt báo lại Cur Mộc Nhi cô nương cầu kiến kia, tận mắt thấy gia vớ vàng ra khỏi thư lâu tự mình đi ra cửa chính đón nàng, Lý Kha cảm động đến thiếu chút nữa rơi lệ, nghĩ đến cuộc sống khốn khổ sắp chấm dứt.

Cur Mộc Nhi mặc quần áo thanh sam vải bông, cầm trong tay trượng trúc, chỉ khác trước đây là, trên đầu nàng đội mũ. Mũ rất lớn, nàng đem tóc cùng cả cái đầu đều nhét hết vào trong mũ, nhìn qua có chút tức cười.

“Tại sao lại ăn mặc thành bộ dạng này?” Long Nhị hỏi.

Cur Mộc Nhi sờ sờ mũ đáp: “Là Tình nhi giúp ta làm mũ, như vậy bọc hết cả cái đầu lại, sẽ không thấy xấu nữa.”

Long Nhị “hừ” một tiếng: “Phải, không xấu, mà là rất xấu.”

Cur Mộc Nhi không thèm để ý: “Không quan hệ, dù sao ta cũng nhìn không thấy.”

Long Nhị nhẹ nhàng xoa thùy tai của nàng, sau khi đội mũ lỗ tai lộ hết ra, làm cho tay hắn nhột vô cùng. “Vậy là nàng cố ý đến cho ta nhìn bộ dạng xấu này ư ?”

“Mới không phải, là mũ đã làm xong, không còn hơi nữa. Hơn nữa ta tới, ngài cũng không cần khổ cực sáng tác gia quy như vậy, có thời gian làm chuyện này, không bằng để tâm vào làm ăn, làm chút ít chuyện đứng đắn.” Cur Mộc Nhi hơi nghiêng cái đầu, biểu hiện trên mặt rất vô tội, nhưng trong miệng lại nhạo báng Long Nhị gia, ám chỉ hắn nghĩ ra gia quy thực nhằm chán.

Long Nhị nghe hiểu, nhưng trong đầu lại cao hứng. Mỗi lần cùng nàng nói chuyện phiếm, hắn cũng sẽ không cảm thấy buồn bức. Hắn mang nàng tới thư lâu, nói mình cần xem rất nhiều hồ sơ, hai ngày nữa chừng quỹ các nơi đều đến kinh, trước khi hết năm phải báo cáo những khoản mua bán, thương nghị những chuyện năm tiếp theo, mà hắn cũng muốn mừng công các chương quỹ một chút.

Cur Mộc Nhi gật đầu, không nói gì, Long Nhị tìm cái giường êm đặt ở trong thư phòng của hắn, lại hỏi Cur Mộc Nhi muốn làm cái gì? Cur Mộc Nhi lắc đầu, chỉ miễn cưỡng ngồi dựa vào, nghe âm thanh Long Nhị lật sách viết chữ.

Trong thư phòng rất yên lặng, Long Nhị lúc làm việc bắt đầu phá lệ có tinh thần, hắn ngẫu nhiên liếc nhìn nàng một cái, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút ngơ ngác, cảm thấy thật là thú vị. Hắn dự định làm việc một hồi nữa rồi sẽ trò chuyện với nàng, hắn còn dặn dò phòng bếp buổi trưa phải chuẩn bị cơm cho nàng.

Hắn vừa thất thần vừa xem hồ sơ, chợt nhớ tới hắn còn chưa ra lệnh cho nàng châm trà ấm lưng đây, hắn quay đầu muốn gọi nàng, lại phát hiện nàng nghiêng người qua dựa trên giường, dường như đã ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Lại Phát Sinh Biến Cố

Long Nhị tinh tế nhìn Cur Mộc Nhi, nàng nhắm mắt lại nghiêng thân thể, cứ như vậy tựa ở trên giường tựa hồ không quá thoải mái, nhưng nàng xác thực đã ngủ thiếp đi. Hô hấp của nàng chậm chậm nhẹ, tay của nàng hơi buông ra, trượng trúc tựa ở bên giường, hiem hiem sắp rơi xuống đất.

Dưới cái mũ, mặt Cur Mộc Nhi có vẻ nhỏ đi một chút, nhìn như nhỏ lại mấy tuổi.

Long Nhị nhìn nàng, cảm thấy nàng thật sự gầy, quần áo mặc trên người dày quá nhìn không ra, nhưng trên mặt lại rất rõ ràng không có mấy lượng thịt. Lông mi của nàng thon dài, giống hai hàng quạt, miệng của nàng không lớn không nhỏ, Long Nhị biết rõ thời điểm nàng cười lộ khóe miệng nhếch lên trên rất đáng yêu.

Long Nhị đứng dậy, chuẩn bị đi dọa nàng giật mình.

Quý lười này, rõ ràng là đến thăm hần, hóa ra chỉ là thay đổi chỗ ngủ mà thôi. Hần khổ cực kiếm tiền nuôi gia đình như vậy, nàng lại một chút cũng không biết đau lòng hần sao? Nàng phải ở bên cạnh hần, phải trò chuyện với hần, hỏi hần buồn bực hay không, hỏi hần khát hay không, hỏi hần có mệt hay không.....

Kết quả nàng cái gì cũng không hỏi, cứ ngo ngoe ngồi một mình một lúc, còn ngủ thiếp đi.

Long Nhị đi tới, đang chuẩn bị nói to hù nàng, lại thấy Cự Mộc Nhi hình như phát giác, lại “vụt” một cái dựng dậy, cũng vô ý thức lui về phía sau co lại.

Nét mặt của nàng hoảng loạn lo sợ không yên, giống như bị hù dọa không nhẹ.

Long Nhị gấp rút nói: “Là ta.”

Cự Mộc Nhi vẫn có chút ngo ngoe, Long Nhị còn nói: “Là ta, Mộc nhi, hiện tại nàng đang ở trong thư phòng của ta.”

Cự Mộc Nhi trừng mắt nhìn, lại chớp chớp, sau đó cúi đầu, lấy tay vuốt vuốt mặt. Long Nhị đi tới, ngồi xổm trước mặt nàng, ôn nhu hỏi: “Nàng ngủ mơ sao?”

Cự Mộc Nhi lắc lắc đầu, Long Nhị sợ nàng vẫn chưa có thanh tỉnh, lại nói: “Nói chuyện với ta, Mộc nhi.”

Cự Mộc Nhi há to miệng, một hồi lâu thanh âm ảm ảm nói: “Ta nằm mơ, đã quên vốn đang ở nơi này.”

“Ác mộng sao?” Long Nhị nhíu lông mày: “Mơ thấy cái gì?”

“Không nhớ rõ.” Cự Mộc Nhi nghiêng nghiêng người về phía trước, lại không nghĩ đụng phải Long Nhị. Long Nhị rất tự nhiên đem nàng nhét vào trong ngực, vuốt ve cái lưng cứng còng của nàng.

Cự Mộc Nhi nhắm mắt lại, lồng ngực khoan dung của Long Nhị làm cho nàng trầm tĩnh lại, cảnh tượng pháp trường kinh khủng trong mộng vẫn còn ở trong đầu nàng đảo quanh, mà trong miệng nàng chỉ nói: “Ta không sao, ta không sao.”

“Thật không có chuyện?” Long Nhị xác nhận.

Cự Mộc Nhi gật gật đầu, Long Nhị đưa tay qua捏oái tai của nàng. Cự Mộc Nhi bị đau, nghe thấy Long Nhị nói: “Không có việc gì thì tươi tỉnh một chút. Tối đây giúp ta châm trà, rồi đắp bóp lưng cho ta.”

“Nha.” Cự Mộc Nhi buồn buồn đáp, nghe không có chút nào tình nguyện, Long Nhị lại mạnh tay捏oái thùy tai nàng một chút.

Cự Mộc Nhi kêu đau, dùng sức đẩy tay của hần ra, Long Nhị giả bộ kinh hô: “Ai nha, hai bên lỗ tai không giống nhau, một lớn một nhỏ, bên này cũng phải捏oái,捏oái cho đến khi hai bên đều nhau mới được.”

Cự Mộc Nhi nghe vậy lập tức che hai lỗ tai trốn, Long Nhị cười ha ha, kéo nàng lại ôm vào trong ngực, vừa ôm vừa oán giận: “Nàng thật sự rất gầy, đến mùa hè ôm thế nào cũng cần xương, mau béo lên chút ít mới tốt.”

Cự Mộc Nhi không nói lời nào, chỉ chôn mặt, một lát sau oa oa hỏi: “Nhị gia, thật sự là cưới ta sao?”

“Vậy còn giả bộ?” Long Nhị lại muốn捏oái nàng.

Cự Mộc Nhi không nói lời nào, nhưng lại trầm tĩnh dựa vào hần. Long Nhị ngẫm lại, hỏi: “Nàng có chuyện gì muốn nói cho ta biết sao?”

Cự Mộc Nhi sùng sốt một hồi, lắc lắc đầu.

Long Nhị vỗ vỗ cái mũ của nàng, không nói gì. Hần kéo nàng đến bàn đọc sách bên này, nói: “Đến, dâng trà cho gia.”

Cự Mộc Nhi khom chân thi lễ đáp, giả bộ làm tiểu nô tỳ. Nàng đội mũ, trang phục tức cười, rồi lại học bộ dáng nha hoàn người ta phục tùng rừ mắt ôn thuận, nhưng hết lần này tới lần khác trong lòng Long Nhị biết rõ nàng vô cùng nghịch ngợm không thích nghe lời nhất.

Quả nhiên, nàng chít chít méo mó lại hỏi chén trà ở nơi nào, lại hỏi ấm trà ở nơi nào, sau cùng lại muốn sờ hết một vòng cái bàn của hần, nói vạ nhất châm trà lại đổ ra ngoài, làm hư sổ sách sổ sách của hần sẽ không tốt.

Long Nhị gia vì muốn uống được một ly trà mà nàng rót kia, còn phải tự mình hầu hạ nàng trước, sau đó mới có thể như nguyện.

Trong lòng Long Nhị lại nhận định là nàng cố ý, mỗi lần hần trêu chọc nàng, thì nàng cũng phải lấn qua lấn lại hần một chút mới cam tâm.

Nhưng mặc dù như thế, Long Nhị vẫn dẫn tay nàng sờ soạn cái bàn, lại giúp nàng dọn dẹp xong mặt bàn, sau đó bày ấm trà chén trà ra, Cự Mộc Nhi lúc này mới hữu mô hữu dạng giúp hắn rót một chén trà.

Long Nhị mỹ mãn cầm lấy chén trà uống, Cự Mộc Nhi lại hỏi: “Nhị gia, ta rót trà uống ngon hay không?”

Long Nhị vụng về nói: “Hoàn hảo.”

“Vậy nhất định là lá trà của Nhị gia không cần Nhị gia thích, bởi vì bất kể là ai rót, nó cũng là cái vị đó.”

Long Nhị thiếu chút nữa bị sặc trà. Hắn quay đầu nhìn lại, nha đầu mắt mù kia đang dí dõm cười.

Long Nhị tức giận nói: “Tối đây đâm lưng cho gia.”

Cự Mộc Nhi đáp vâng, sờ soạn đến sau lưng Long Nhị, sau đó mò mò nửa ngày, đâm đâm chọc chọc cái lưng của Long Nhị, hắn nhìn không được trêu chọc nàng: “Muốn sờ thì cứ sờ cho kĩ.”

Động tĩnh sau lưng ngừng một chút, sau đó Cự Mộc Nhi lớn tiếng nói: “Báo cáo Nhị gia, thành ghế quá cao, cản trở.” Nàng mới không thèm có ý, ai muốn sờ hắn chứ?

Long Nhị quay đầu nhìn nàng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, cảm thấy thật là thú vị. Hắn đi lòng vòng quanh cái ghế, ngồi nghiêng, chìa lưng ra cho nàng, sau đó cầm tay của nàng, đặt lên trên vai của mình.

Cự Mộc Nhi lần này bắt đầu nghiêm túc bóp vai cho hắn, ngón tay nàng mảnh mai thon dài, lại rất mạnh mẽ, theo như vị trí cũng rất thích hợp. Long Nhị ngồi lâu, bả vai cứng nhắc, bị nàng nhấn như vậy một cái, thoải mái mà muốn thờ dài.

“Nhị gia, ta bóp như vậy có được hay không?”

“Bình thường.” Long Nhị thoải mái nhưng lại keo kiệt không muốn khen nàng.

Cự Mộc Nhi giống như không thèm để ý, chỉ nói: “Ta cũng thường xuyên bóp vai cho cha ta như vậy, yêu cầu của Nhị gia so với cha ta có thể cao hơn. Nếu là như vậy, ta cảm thấy ta còn cần phải lấy ra bản lĩnh xuất chúng lấy lòng Nhị gia mới tốt.”

“Không cho phép đánh đàn, không cho phép ngằm vụng trộm mĩ mai ta.”

Cự Mộc Nhi ở phía sau hắn khanh khách cười.

Long Nhị tức giận khiển trách nàng: “Gia quy đã học hết chưa?”

Cự Mộc Nhi tiếp tục cười, Long Nhị trở tay kéo bàn tay nhỏ bé của nàng qua nắm: “Ta viết gia quy buồn cười như vậy sao?”

Cự Mộc Nhi lắc đầu, cái gia quy gì kia nàng cũng không biết viết cái gì, nàng căn bản không có cho cha đọc cho nàng nghe. Long Nhị chính là muốn trêu chọc nàng, nàng biết.

Long Nhị là muốn trêu chọc nàng, hắn nói: “Trong gia quy có một cái, không cho phép dùng đàn cười nhạo gia.”

Cự Mộc Nhi nghe xong lại cười: “Nhị gia thật sự là hiểu ta, ta sở trường nhất đúng là đánh đàn.”

Long Nhị “hừ” một tiếng, kéo hai cánh tay nàng xuống, kéo nàng nằm phục trên lưng, nắm tay nàng nói: “Chính là vì ta hiểu nàng, ta chỉ cần nghĩ theo hướng làm thế nào có thể chọc ta giận mà nghĩ, liền có thể đoán được tâm tư của nàng.”

Cự Mộc Nhi nằm ở trên lưng hắn, nhăn nhăn mũi: “Ta cũng hiểu Nhị gia như vậy, chỉ cần nghĩ theo hướng làm thế nào dạy dỗ ta mà nghĩ, liền có thể đoán được tâm tư Nhị gia.”

Lúc nàng nói lời này, miệng rất gần lỗ tai Long Nhị, hơi thở tinh tế nhu nhu trêu chọc tri giác của hắn. Long Nhị lập tức cảm thấy một cỗ nhiệt khí thẳng vọt lên bụng, hắn cảm thấy Cự Mộc Nhi sẽ chạm lên gương mặt của hắn, hoặc là dùng môi chạm phải lỗ tai của hắn, hắn cảm giác máu toàn thân có chút nóng.

Nhưng Cự Mộc Nhi hoàn toàn không có làm vài chuyện trong tưởng tượng của hắn kia. Nàng muốn rút tay của nàng về, Long Nhị nắm chặt không có buông, nàng kéo không được, vì vậy cái cằm ti lên vai của hắn, nói ra: “Ta đoán Nhị gia nhất định là muốn giữ ta lại ăn cơm trưa, ta còn đoán trong thức ăn Nhị gia cho phòng bếp chuẩn bị nhất định có cá.”

Long Nhị ngẩn người, lại ngẩn ngơ, sau đó rốt cục nhìn không được cười ha ha, thật sự là gặp quỷ, vì sao nàng lại thông minh như vậy thú vị như vậy.

Hắn ho khan khụ, mạnh miệng nói: “Không phải là có ý muốn giữ nàng lại ăn cơm, chỉ là đã đến giờ cơm, bất quá chỉ là chuyện nhiều hơn một đôi đũa.”

Thanh âm Cự Mộc Nhi mềm mại: “Tạ Nhị gia, bất quá cá trong có xương, ta ăn không được.”

Long Nhị nghĩ thì ra là mời nàng ăn cơm, nàng bày ra bộ dạng ủy khuất ghét cá có xương, không khỏi lòng mềm nhũn, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của

nàng: “Gia sẽ nhặt hết xương ra cho nàng.”

Vào chỗ ngồi, Long Nhị quả nhiên giữ lời hứa nhặt xương cá cho Cur Mộc Nhi, vừa nhặt xương vừa nghĩ mình lại bị tính kế, tại sao nhất thời bị nàng kích phải mà mềm lòng nói lời kia.

Cur Mộc Nhi ăn được con cá mà Long Nhị gia đích thân nhặt xương, cười đến cực kỳ ngọt ngào.

Dur nương ở một bên nhìn Nhị gia nhà mình vừa nghiêng răng nghiêng lợi khiển trách Mộc nhi cô nương này, vừa nghiêm túc nhặt xương cá, trong lòng bà coi như là sáng tỏ a.

Dur nương lần nữa bắt đầu nghiêm túc trừ bị hôn sự, việc này bị bà mồi bàn tán, trên phố truyền đi lợi hại, manh nữ Cur Mộc Nhi đến tốt cùng là dùng thủ đoạn gì mê đảo Long Nhị gia, hoặc là nói đã làm như thế nào bức bách Long Nhị gia, mọi người suy đoán đủ loại không ngừng, lời đồn đãi rồi rít.

Long Nhị không có bị ảnh hưởng, trên thực tế, nếu là hắn không cho người cố ý nghe ngóng những lời này trở lại nói cho hắn nghe, hắn cũng không biết những chuyện này, dù sao làm gì có ai cuồng cuồng chạy bên cạnh hắn báo cáo.

Long Nhị hôm đó giữ Cur Mộc Nhi ở lại hơn nửa ngày, sau liền đồng ý để nàng không cần phải tới nữa. Cũng không phải nhân nhượng tâm tình nàng chưa gôi đầu thì không muốn ra cửa gặp người, mà là hắn phát hiện nếu mình ở cùng nàng, làm trẻ nãi tiến độ xem sổ sách rất nhiều.

Vốn là kế hoạch hôm đó là xem một chồng sổ sách, do đám chương quỹ cửa đến kinh đưa đến, kết quả hắn cùng Cur Mộc Nhi đấu vô mồm, đùa nàng chơi, cuối cùng chỉ nhìn không đến hai bản. Điều này làm cho hắn cảnh tỉnh chính mình một chút, làm ăn mới là chuyện đứng đắn.

Long Nhị hai ngày đều là vui đầu làm việc, chương quỹ cửa cũng lục tục đến, rồi rít đến Long phủ báai phòng. Mỗi người Long Nhị đều tự mình gặp, nghiêm túc thương nghị vấn đề mua bán.

Ngày hôm đó nhiều chương quỹ lần lượt đưa thiệp mời, đứng xếp hàng muốn gặp Long Nhị, trong lúc mấu chốt này, Đình Nghiên San lại tới chơi. Long Nhị nguyên là không muốn gặp nàng, cho người gác cổng nói hắn hôm nay gặp rất nhiều khách, không rảnh.

Nhưng lúc Long Nhị tiếp xong một vị chương quỹ, đang tiễn hắn ta ra cửa, Đình Nghiên San kia lại chờ ở cửa, nàng thấy Long Nhị đi ra, gấp rút đi lên nói chuyện.

Đã bị nhìn thấy, Long Nhị cũng không biết nên nói cái gì, chỉ đành phải thỉnh nàng tiến vào uống hai chén trà. Đình Nghiên San là vì hôn sự của Long Nhị cùng Cur Mộc Nhi mà tới, nàng vừa mở miệng, chính là trực tiếp hỏi Long Nhị lời đồn đãi bên ngoài là hắn muốn kết hôn Cur Mộc Nhi có phải là thật hay không.

Long Nhị tất nhiên là đáp “Phải”. Đình Nghiên San gấp đến độ mặt trắng bệch: “Nhị gia làm ơn cần phải nghĩ lại, Cur Mộc Nhi kia danh tiếng như thế, sợ là sẽ tổn hại danh vọng Long phủ.”

“Long phủ ta chưa bao giờ cần dùng danh tiếng con dâu Long gia để gia tăng danh vọng.”

“Nhưng nàng ta cùng tỷ phụ như vậy.....”

“Ta lại không cưới tỷ phụ của cô, hắn như thế nào thì có quan hệ gì đến ta đâu?”

“Nhị gia.” Đình Nghiên San gấp đến độ đứng lên: “Tỷ tỷ ta nói, Cur Mộc Nhi đã đáp ứng muốn gả cho tỷ phụ ta làm thiếp. Cur Mộc Nhi kia lừa người, Nhị gia, ngài tuyệt đối không thể cưới tiện nhân kia.”

Long Nhị giương mắt, nhìn chăm chăm Đình Nghiên San, một hồi lâu lạnh nhạt nói: “Cô trở về nói cho Vân Thanh Hiền, hắn tốt nhất không cần đánh chủ ý về phía hôn thê của ta. Nếu không.....”

Hắn không nói cho hết lời, nhưng âm cuối kéo dài, ý kia rất rõ ràng. Đình Nghiên San dưới ánh mắt lạnh lùng của hắn hết cứng lại cương, cuối cùng nhịn không được, quay đầu bước đi.

Long Nhị ở sau lưng nàng nói: “Còn có, đừng để cho ta nghe có người mắng Mộc nhi nhà ta là tiện nhân lần nữa.”

Đình Nghiên San dưới chân dừng lại, che mặt khóc chạy đi.

Đình Nghiên San đi, Long Nhị lại có chút ngồi không yên, Cur Mộc Nhi đáp ứng gả cho Vân gia, việc này là lần đầu tiên hắn nghe nói. Ngày đó vẫn không giải thích được vì sao nàng đột nhiên cầu hôn hắn, chẳng lẽ là bởi vì Vân Thanh Hiền?

Long Nhị gọi Dur nương, hỏi bà chuyện hôn sự đặt sính lễ đã chuẩn bị như thế nào. Dur nương nói hai ngày nay bà đều đến quán rượu Trữ Trạch cùng Cur phụ và Mộc nhi cô nương kia thương nghị, các hạng an bài gì đó đều đã nói, rất nhanh liền có thể đem lễ đến.

Long Nhị gật gật đầu, dặn dò Dur nương đem lễ chuẩn bị tốt sau đó cho hắn xem qua, Dur nương đáp ứng, Long Nhị này mới cho bà lui xuống.

Long Nhị trở về thư lâu, một đường đang suy nghĩ đến Cur Mộc Nhi, nhớ tới nàng nói nàng chính là muốn gả cho hắn, nhớ tới vẻ mặt nàng lúc nói lời này. Long Nhị quyết định ngày mai sau khi cùng các chương quỹ thương nghị xong, tìm chút thời gian rảnh đi gặp nàng một chút.

Ngày thứ hai, Long Nhị đang cùng các chương quỹ tại trong sảnh Long phủ đường nghị sự, một tiểu nhị quán rượu Trụ Trạch vội vàng cầu kiến.

Long Nhị ra ngoài thấy hân, người nọ thờ hớn hớn lớn tiếng nói: “Nhị gia, không xong, xảy ra chuyện lớn. Cái kia, cái kia, có bà mối mang theo sính lễ đến, cha cho là bên Nhị gia, không hỏi nhiều đã nhận rồi, nhưng về sau nhìn thử mời, lại nhà người khác .....”

Long Nhị nhú mày, quát lên: “Người nói cái gì?”

Người kia nuốt một ngụm nước bọt, lớn tiếng nói ra trọng điểm: “Cư phụ nhận sai sính lễ!”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Trả Lại Sính Lễ – Dẫn Mặt Bà Mối

Nhận sai sính lễ?

Long Nhị méo mặt, thứ này cũng có thể nhận sai sao?

Nên biết, nam nữ đính hôn, bên nữ nếu đã nhận sính lễ thiếp canh của nhà trai chính là đáp ứng hôn sự, nhà gái sẽ đem thiếp canh tuổi canh bát tự cùng đáp lễ giao cho nhà trai, hôn sự này chính là vấn đề đóng thuyền .

Những quy củ này là Long Nhị mấy ngày nay nghe Dư nương dạy bảo . Hôm nay Cư phụ thu sính lễ tiếp thiếp canh, chính là đáp ứng muốn đem Mộc nhị gả cho nhà khác, Long Nhị hân cùng Cư Mộc Nhị tự mình định ra , tất cả đều không tính đến.

Chuyện nghe vào thật tệ, nhưng trong lòng Long Nhị lại cực lạnh. Càng gặp phải chuyện khó làm, hân lại càng tỉnh táo.

Long Nhị gọi Thiết tổng quản từ đường trong sảnh ra, nói hân có việc gấp đi ra ngoài, cho Thiết tổng quản trước nói chuyện với các vị chương quỹ. Sau đó hân lại cho gã sai vặt đi tìm Dư nương đến, kêu một gã sai vặt khác đi chuẩn bị xe ngựa.

Hết thấy dận dò tốt lắm, hân gọi Lý Kha, lại nói với tiểu nhị kia: “Việc này có phải vẫn còn ở quán rượu kia hay không? Cư phụ còn chờ ta đến, có phải thế không?” Nếu như không phải, Cư phụ sẽ tự mình đến, chứ không nhờ một tiểu nhị không quen với hân tới đây báo tin.

“Đứng, đứng. Cư phụ ở đó chặn bọn họ lại.”

Long Nhị vung tay lên, nói với Lý Kha: “Người mang hai người cưỡi ngựa đi trước, xem xét tình huống một chút, giữ hết người ở đó, chờ ta đến. Nếu là có người ác ý, không cần khách khí với bọn họ.”

Lý Kha đáp, lĩnh người đi nhanh.

Long Nhị mang theo người kia đến cửa hông chờ xe ngựa, nói với hân: “Đem chuyện nói rõ ràng.”

Người kia lúc này thờ sâu, lại thấy Long Nhị điều hành an bài cực kỳ ổn thỏa, lập tức cũng bớt lo, mồm miệng lưu loát hơn. Hân vội vàng nói: “Là như vậy, sáng sớm ngày hôm nay, có hai bà mối dẫn người mang theo vài cái rương lớn nhỏ lễ bao tới. Bởi vì hai ngày này Dư nương cùng Cư phụ thương nghị nhiều chi tiết hạ lễ hi sự, còn nói hai ngày này sẽ chuẩn bị xong rồi mang đến. Hôm nay vừa nhìn bà mối đến thăm, liền cho rằng là người của quý phủ Nhị gia, không hỏi nhiều liền mời vào trong. Hai vị bà mối kia cũng không nhiều lời, chỉ là một người mạnh mẽ chúc mừng Cư phụ, Cư phụ rót trà cho hai bà đó, mời ngồi, liền vội vàng gấp rút kêu chúng ta tới, ông ấy đến phía sau đi lấy thiếp canh cùng đáp lễ đã chuẩn bị.”

Hân nói đến đây, Dư nương nhanh chân đuổi tới, xe ngựa lúc này cũng chuẩn bị xong, mọi người cùng nhau lên xe chạy gấp đến quán rượu Trụ Trạch. Người kia gặp qua Dư nương, đem những chuyện kia lại giản lược nói lại một lần, sau đó tiếp tục nói tiếp: “Ta cảm thấy việc này cũng không thể trách Cư phụ, ta cùng hai bà mối kia cũng có nói chuyện, nhưng hai người đó rõ ràng không lộ ra một chút cái gì không ổn. Về sau Cư phụ đi ra, đem thiếp canh cùng đáp lễ đưa cho hai bà ta, còn hỏi hai bà ta tại sao nhanh như vậy đã tới, Dư nương chỉ nói từ hôm nay trở đi đều là ngày tốt để hạ lễ, nhưng ông ấy còn tưởng rằng mấy hôm sau mới đến.”

Dư nương gật đầu: “Quả thật là như thế, từ hôm nay trở đi đều là ngày tốt lành, nhưng ta đã nói với Cư phụ, trước khi hạ lễ ta sẽ tự mình đến gặp ông ấy để xác định ngày. Hơn nữa việc hạ lễ này rất trọng yếu, ta sẽ đi cùng bà mối tới. Không có định hôm nay là bởi vì có thất sa tanh ta ngại bà mối chọn không tốt, đang muốn đến cửa hàng xem lại một chút, hơn nữa theo bát tự của Nhị gia, mấy ngày sau vẫn tốt hơn. Ta vốn nghĩ hôm nay mang những thứ đó ra điểm lại một lần liền nói với Cư phụ nói mấy ngày sau hạ lễ .”

Tiểu nhị quán rượu gấp rút nói với Long Nhị: “Nhị gia, việc này thực không trách được Cư phụ. Ông ấy cũng nói như vậy với hai vị kia, hai vị kia cũng không nói là thay thế nhà khác tới, chỉ nói hôm nay là ngày tốt như thế nào, lễ này đã đếm đủ, nên nhận mau hi sự. Hai người đó nói xong một dãy lời nói cát tường ra khuôn ra dáng, Cư phụ và chúng ta cũng không cảm thấy có cái gì không đúng. Sau đó hai người đó nhận từ Cư phụ những thứ đó, trà cũng không uống, nói cũng không nhiều lời, đúng là muốn đi. Lúc này Cư phụ mới mở túi thiếp canh kia ra xem, vừa nhìn một cái liền tròn tròn mắt.”

“Là nhà ai?” Long Nhị lạnh giọng hỏi, trong lòng hẳn tuy có nghi ngờ, nhưng vẫn muốn xác định một chút.

“Ta nghe Cur phụ đuổi theo kêu, nói sai rồi sai rồi, tại sao lại là Vân gia.”

Long Nhị mất híp lại, bộ dạng giận mà uy kia hù dọa tiểu nhị quán rượu co rụt lại. Trong xe nhất thời an tĩnh lại, một lát sau người kia lắp bắp lại vì Cur phụ nói chuyện: “Nhị gia, việc này không trách được Cur phụ. Ông ấy thấy tên trên thiếp canh không đúng, liền vội vàng đuổi theo, nói nhận sai rồi, muốn đưa lễ lại, lấy thiếp canh cùng đáp lễ trở về. Thế nhưng lúc đó hai bà mỗi kia từ đùa giỡn thành vô lại, nói là sinh lễ nào có chuyện muốn lui liên lui, còn nói thiếp canh đáp lễ ra cửa, không có đạo lý quay đầu lại. Nói hôn sự này là đã định rồi, kêu Cur phụ nên yên tâm chờ kiệu hoa đến mới phải.”

Tiểu nhị nói đến đây, nhìn trộm sắc mặt Long Nhị, thấy vẻ mặt hẳn không có thay đổi gì, vì vậy tăng lên thêm can đảm, nói tiếp: “Cur phụ cùng hai bà đó tranh chấp thật lâu, chúng ta cũng đi lên hỗ trợ can người, thế nhưng hai bà kia mang theo vài gã sai vặt trắng đĩnh tới, đúng là cũng không sợ chúng ta, chết sống không muốn mang thứ đó trả cho chúng ta, còn xô đẩy, muốn đoạt lấy mà đi. Cur phụ nóng nảy, mang gậy ra cản bọn họ, một hồi nháo loạn ồn ào, khiến cô nương cũng đi ra, cô nương biết việc này rồi, nói cho bọn họ biết cho dù bà ta có mang thứ đó đi, kiệu hoa dám đến thì nàng dám đập, bà kia cũng nói lời khó nghe, cha cùng chúng ta cùng mấy gã sai vặt cũng bắt đầu xô xát, về sau thật sự là quá sức, Cur phụ liền gọi ta đến thỉnh Nhị gia.”

Long Nhị không lên tiếng, người kia ngồi nhìn Dư nương một chút, không biết nên nói cái gì cho phải.

Dư nương thở dài, bà có thể nói cái gì đây? Bà đã sống đến chừng đó tuổi, thật đúng là chưa nghe nói qua chuyện ô long kiệu nhận sai sinh lễ này.

Vài người cũng không có nói gì, rất nhanh chạy tới quán rượu Trụ Trạch.

Lúc này bên ngoài cửa hàng đã không có người làm âm ỉ, chỉ có hai vị hộ vệ Long phủ đang canh giữ ở nơi cửa chính. Bọn họ thấy Long Nhị đến, gấp rút thì lễ tiếng gọi Nhị gia.

Long Nhị bị bắt tay vào làm, dẫn đầu đi vào cửa hàng.

Trong nội đường quán rượu có không ít người, tất cả đều đứng. Hai bà mỗi mặc hồng y, năm gã sai vặt áo lam đứng trong góc, trong tay còn ôm đồ đáp lễ phủ tấm vải đỏ. Cur phụ nét mặt già nua đỏ bừng, cùng một tiểu nhị khác cầm trên tay cây gậy tròng mắt nhìn chăm chăm những người kia. Lý Kha cùng hai hộ vệ canh giữ ở hai bên, đem đám bà mỗi kia bức vào trong góc. Mà Cur Mộc Nhi đứng ở bên cạnh Cur phụ, ôm trượng trúc của nàng, sắc mặt cũng rất không tốt.

Long Nhị vừa vào nhà, Lý Kha cùng vài hộ vệ cùng kêu lên gọi: “Nhị gia.” Cur phụ giống như thấy được cứu tinh, thiếu chút nữa lão lệ tung hoành: “Nhị gia, ta nhận sai rồi, nhưng ta không có cho mấy người đó đi, ta đã ngăn hết lại.”

Long Nhị gật gật đầu, nhưng lại nhìn về phía Cur Mộc Nhi.

Băng vài trên đầu nàng đã mất, tóc rối, hiển nhiên là lúc bà mỗi đến nàng còn chưa dậy, tiếng ồn ào đánh thức nàng, nàng vội vàng đi ra, tóc cũng chưa chải lại. Nhị gia đi tới, thân mật lấy ngón tay thay nàng gầy gầy sợi tóc tán loạn, nói: “Tại sao bộ dáng như vậy liền chạy ra đây?”

“Nhị gia.” Cur Mộc Nhi nhẹ giọng gọi hẳn, giọng nói vừa lo lắng vừa khẩn cầu.

Long Nhị không có đáp lời nàng, lại nói với Dư nương: “Làm phiền Dư nương mang nàng đi xuống, chỉnh trang xong lại trở ra. Ta ở đây chờ.”

Dư nương đáp, vội vàng đến kéo Cur Mộc Nhi đi xuống chải đầu.

Long Nhị xoay người lại, rút qua một cái ghế, “rầm” một tiếng nặng nề để xuống trước mặt hai vị bà mỗi kia, sau đó tứ bình bát ổn ngồi lên, gương mặt lạnh lẽo nhìn hai người đó.

Toàn bộ người trong phòng đều đứng, chỉ có Long Nhị ngồi, hẳn thấp hơn bọn họ, nhưng khí thế lại mạnh nhất. Hai bà mỗi kia bị hẳn nhìn chăm chăm có chút cứng người, nhìn thoáng qua nhau, một tiếng cũng không dám nói.

Long Nhị không nói lời nào, những người khác cũng không dám nói chuyện, trong phòng yên tĩnh. Cur phụ kỳ thật hơi mệt chút, ông đang suy nghĩ Long Nhị gia đã đến, cây gậy của ông có phải nên buông xuống hay không. Nhưng nhìn thấy người khác cũng không động, ông cũng không dám động.

Một lát sau, Dư nương mang theo Cur Mộc Nhi đi ra, nàng đã chải đầu xong, lại khoác thêm một cái áo bông, nhìn qua tinh thần tốt hơn một chút. Long Nhị nhìn nàng đến gần, nói câu: “Ngồi.”

Dư nương vội vàng kéo cái ghế dựa cho nàng, Cur Mộc Nhi lại lắc đầu không ngồi, nàng đi đến sau lưng Long Nhị, chạm vào vai của hắn. Long Nhị đưa tay cầm tay nàng, chỉ cảm thấy năm ngón tay lạnh buốt, không khỏi nhú lông mày.

Long Nhị quay đầu nhìn thoáng qua Cur phụ. Cur phụ tự biết gây họa, bị con rể tương lai nhìn cái này, không khỏi có chút chột dạ.

Long Nhị nói: “Cha, ngồi đi.”

Cur phụ nhìn thoáng qua nữ nhi, nữ nhi đang đứng, vậy ông cũng đứng. Ông lắc lắc đầu không ngồi, Long Nhị liền không để ý đến ông ta nữa.

Long Nhị đưa ánh mắt quay lại đến hai bà mỗi kia, nhìn chăm chăm hai người đó, phun ra ba chữ: “Giao ra đây.”

Ba chữ này nói ra rất nhẹ, nhưng lạnh lùng khiến cho hai bà mỗi kia run lên. Hai bà nhìn nhau một cái, do dự nửa ngày, một người trong đó run lấy bảy đưa một tờ giấy đỏ thả lên một bên bàn. Một người khác phát phát tay, cho bọn sai vật đem đáp lễ nhà gái cũng bỏ lên trên bàn.

Cư phụ hai bước dài xông tới, đoạt tờ giấy lại, mở ra nghiêm túc nhìn, kêu lên: “Chính là cái này, là thiếp canh ta đã chuẩn bị.” Ông vui mừng nhìn Long Nhị, ông ta cảm thấy chặn đường cũng không thể đòi lại, Nhị gia nói ba chữ liền làm xong, quả nhiên người với người không phải ai cũng giống nhau a.

Long Nhị không có quay đầu lại nhìn ông, hẩn nhìn chăm chăm hai bà mỗi kia, lại hướng Cư phụ đưa tay ra: “Của hai người kia đâu?”

“A?” Cư phụ vẫn còn đang mừng như điên không có phản ứng kịp.

“Thiếp canh cùng Lễ Thư.”

“A nha.” Cư phụ vội vàng lấy ra, sai vài bước xông tới giao cho hai cái bà mỗi kia.

Long Nhị lại nói: “Đưa cho ta.”

Cư phụ sững sờ, nhưng vẫn nghe lời xoay người, đem thiếp canh Lễ Thư cho Long Nhị.

Long Nhị mở ra nhìn, rất nghiêm túc, xem từng chữ từng chữ, thấy tên “Vân Thanh Hiền”, hẩn cười lạnh. Hẩn cười một tiếng như vậy, đám bà mỗi lại càng cứng người run rẩy.

Long Nhị giương mắt nhìn hai bà ta, nhẹ giọng hỏi: “Biết ta là ai không?”

Hai bà mỗi mãnh liệt gạt đầu.

“Rất tốt.” Long Nhị thông thả ung dung nói: “Như vậy hai bà trở về cũng có thể nói với bên kia.” Hẩn nói xong lời này, đưa tay liền giờ thiếp canh và Lễ Thư kia lên cao xé nát bấy, giờ tay vút ngay trước mặt hai bà mỗi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Cùng Thương Chú Ý Lang Tâm Chỉ Thủy

Hai bà mỗi cả kinh mặt trắng bệch.

Hai người người nhìn ta, ta nhìn người, một người trong đó dùng cùi chỏ đụng đụng vào đối phương. Vì vậy một bà mỗi nhắm mắt nói: “Vân phu nhân nói, là chính miệng Cư cô nương đáp ứng hôn sự. Chúng ta cũng là lấy tiền người mà làm việc, lễ tặng sinh lần này, đều là quy củ.” Hai bà cũng sợ chọc phải gì đó, vội vàng phui bỏ quan hệ.

“Ta không có.” Cư Mộc Nhi nói, hai tay rũ xuống bên người nắm thành quả đấm: “Ta không có đồng ý nàng ta.”

“Không phải là Vân phu nhân tự mình đến vì Vân đại nhân nói chuyện hôn sự, sau đó cô nương đồng ý sao? Nếu là không có, Vân đại nhân cùng phu nhân bên kia cũng sẽ không thu xếp những chuyện này a.” Bà mỗi nói, cẩn thận nhìn thoáng qua Long Nhị.

Cư Mộc Nhi cắn chặt răng, lại nói: “Nàng ta có tới, nhưng ta không có đồng ý.”

Cư phụ cũng nói: “Mấy ngày trước đây Vân đại nhân kia cũng có tới, nhưng Mộc nhi bị thương dưỡng bệnh, ta không có cho hẩn gặp a, lúc ấy hẩn cũng không nói cái gì. Tại sao lại xảy ra sự việc này.”

Bà mỗi còn đang nói chuyện, nhưng Long Nhị lại liếc ngang qua, cứng rắn đem lời của bà ta ép trở về. Long Nhị nói: “Không cần quan tâm là có ai tới, cũng không cần quan tâm Mộc nhi khi đó đồng ý hay không, tại sao các người không hỏi xem, ta có đồng ý sao?”

Hai bà mỗi lập tức nín lặng, không dám lên tiếng.

Long Nhị lại nói: “Không phải là Vân Thanh Hiền Vân đại nhân Thị Lang bộ Hình sao? Nhạc phụ của hẩn là ai? Oh, là Đình thượng thư Đình đại nhân. Phe phái tay chân thân thích còn có ai? Nhạc phụ Đình thượng thư, tiền nhiệm thủ phụ Dương đại nhân? Hình như còn có Lưu ngự sử, Tả Thiếu Khanh, Tư Mã thông chính.....”

Long Nhị càng nói càng lạnh: “Ta còn có thể đọc tên chừng hai mươi vị nữa, nhưng nghĩ các người cũng nghe không hiểu lắm.”

Hai bà mỗi kia lui về phía sau co người lại, lại không dám ngẩng đầu.

“Chỉ là đây,” Long Nhị tiếp tục nói: “Chớ nói đến những tên quan kia, chi dù là đến trước mặt hoàng thượng, ta cũng phải cẩn thận hỏi một câu, ta cùng

với Mộc nhi lưỡng tình tương duyệt, đã định chung thân, trưởng bối hai nhà đã gặp gỡ bàn chuyện hôn sự, hao tâm tổn trí thu xếp, Vân gia kia làm sao còn có thể làm ra việc xấu lừa gạt cướp hôn không biết xấu hổ đến bậc này?”

Tội danh này rất nặng nề, một bà mối lại muốn biện luận, nhưng há to miệng một chữ cũng không dám nói.

Long Nhị vỗ vỗ mu bàn tay Cự Mộc Nhi, nói:“Mộc nhi, bà mối nói ban đầu là nàng đồng ý Vân phu nhân, muốn gả cho tướng công nàng ta làm thiếp, mà ta đây cũng là phải nói, ta chính là đã định cùng nàng, nàng gả đến Long gia làm chính thất phu nhân của ta. Nếu là bên nào cũng cho là mình phải, không bằng nàng nói rõ trước mặt mọi người, nàng gả cho ai?”

Bà mối ngẩng đầu thật nhanh nhìn sang Cự Mộc Nhi, Long Nhị gia này nói cái gì mà bên nào cũng cho là mình phải, kỳ thật hai bà căn bản không có lý, hiện nay còn ai dám nói chuyện? Hắn còn nói ra lời khó nghe như vậy, một bên là thiếp một bên là chính thất phu nhân, đây rõ ràng là châm chọc mỉa mai. Cự Mộc Nhi sẽ trả lời như thế nào, bà mối tất nhiên là rõ ràng.

Quả nhiên Cự Mộc Nhi đáp:“Ta, ta muốn gả cho Nhị gia.”

Long Nhị nói:“Thanh âm nhỏ như vậy, lỗ tai bà mối không tốt, sợ là nghe không rõ, nàng lớn tiếng hơn chút nữa được không?”

Cự Mộc Nhi cắn cắn môi, nhin không được nhích lại gần bên cạnh Long Nhị, nâng giọng lại nói một lần:“Ta muốn gả cho Nhị gia.”

Long Nhị hài lòng gật đầu, hỏi hai bà mối kia:“Đã nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ, nghe rõ.” Bà mối cúi đầu khom lưng đáp.

“Như vậy, còn cái gì hiểu lầm nói Mộc nhi nhà ta đồng ý hôn sự Vân gia này không?”

“Sẽ không, sẽ không.”

“Rất tốt.” Long Nhị gật gật đầu. Hắn quay đầu xem rương lớn rương nhỏ phủ vải đỏ trên bàn, hỏi Cự phụ:“Đây là những thứ hai bà kia mang đến sao?”

Cự phụ xác nhận.

Long Nhị lại hỏi:“Tất cả ở nơi này sao?”

Cự phụ lại xác nhận.

Long Nhị phát phát tay:“Tất cả đều ném ra ngoài, đập nát.”

Cự phụ sững sờ, là dặn dò ông mang đi đập sao? Không đợi ông kịp phản ứng, mấy hộ vệ Long phủ tiến lên, cầm những thứ đó mang ra, răng rắc đập một trận.

Cự phụ vô đầu, phản ứng đầu tiên là thật lãng phí, phản ứng thứ hai là bọn họ chỉ quan tâm đập phá mà không quan tâm việc dọn dẹp sao? Đằng trước cửa hàng cũng phải giữ cho sạch sẽ a.

Long Nhị không biết Cự phụ hoàn toàn nghĩ đến những chuyện không liên quan, hắn nghe âm thanh đập đồ kia mà trong lòng thống khoái vài phần.

Hắn mỉm cười, lạnh lùng nhìn hai vị bà mối kia, lại quét mắt sang vài người hầu gã sai vặt này, sau đó vuốt ống tay áo, chậm chậm nói:“Việc này cứ như vậy a, các người có thể trở về trả lời cho bên Vân phủ kia.”

Sắc mặt bà mối trắng bệch, chỉ dám gật đầu.

Long Nhị lại nói:“Bất quá, ta còn có mấy lời, muốn nhờ chư vị chuyển giúp ta.” Hắn nhìn một vòng, thấy mấy người kia đều nghiêm túc nghe, cười cười, nói:“Phiền toái giúp ta nói cho tất cả bà mối trong thành, Mộc nhi cô nương quán rượu Trữ Trạch ngoài thành nam này, là nương tử mà Long Nhị ta định ra, là nhị phu nhân Long phủ ta, nếu có ai ăn cắp đâm (gan chó) dám mang những thứ đó đưa sang đây, làm hôn sự cho nhà khác, Long Nhị ta nhất định là làm cho người đó sống không nổi, nếu không muốn ở trong thành này nữa, liền cứ việc tới thử.”

Lời này của hắn vừa dứt, hai bà mối kia liền “rầm” một tiếng quỳ xuống, cuống quýt dập đầu cầu xin tha thứ. Hai bà nói chuyện đến đây là Vân gia phu nhân gọi hai bà đi, cho hai bà chuẩn bị chuyện tam thư lục lễ, nói là Cự cô nương đáp ứng hôn sự, Vân đại nhân kia cũng biết, cũng thường bạc cho hai bà. Vốn là nói định năm trước chuẩn bị tốt, năm sau đến hạ lễ, nhưng gần đây trên phố đều đang truyền, nói là Long phủ muốn hạ lễ tằng sinh. Vân phu nhân nói, vô luận như thế nào, hai bà cũng phải đem hôn sự này định ra. Hai bà đã sớm nhận bạc, lại không dám đắc tội Vân gia, lúc này mới nghĩ tới không bằng đến trước một bước, nhận lễ nhà ai chính là định hôn sự với nhà đó, là hai bà nhất thời văng đầu, sau này tuyệt đối không dám.

Hai bà chỉ chỉ tra tra cầu xin tha thứ, Long Nhị lại không có tâm tư nghe, hắn phát phát tay, hét lên:“Cút.”

Hai bà mối lập tức mất thanh âm, liếc nhìn nhau, rồi sau đó mang theo bọn sai vặt chạy mất thật nhanh.

Cự phụ lúc này rất cục mịch thở phào nhẹ nhõm, cõi lòng đầy vui vẻ, muốn nói lời tạ ơn Long Nhị, mới vừa chuẩn bị nói, lại thấy Long Nhị quay đầu đối với Cự Mộc Nhi nói:“Nàng đi theo ta.”

Cư Mộc Nhi không dám nói không, ngoan ngoãn theo hướng Long Nhị kéo tay nàng đi về hướng hậu viện nàng ở.

Trong lòng nàng lúc này ngũ vị tạp trần, vừa cao hứng Long Nhị giải quyết cái chuyện ô long này, lại lo lắng hôn sự của nàng và Long Nhị bởi vậy mà sinh biến. Bởi vì chuyện cho tới bây giờ, nghĩ đến ý đồ nàng hướng Long Nhị cầu hôn, trong lòng Long Nhị có lẽ đã biết.

Nếu nàng là hán, lúc này hán là sẽ cực tức giận. Dù sao tất cả đều là nàng đang lợi dụng hán. Nàng bị ép cưới, nàng cần một cái hậu thuẫn mạnh mẽ, cần một phu gia có thể chống lại Vân phủ, nàng vì đạt tới mục đích, thậm chí còn lợi dụng oan tình của Lã chương quỹ để uy hiếp hán.

Cư Mộc Nhi cảm giác hành vi của mình thật là hèn hạ vô sỉ, nếu như hiện tại hán khiển trách nàng, nói cho nàng biết sẽ không cưới nàng, tuyên bố hủy bỏ hôn sự, nàng nhất định sẽ không nói bất kỳ lời nào, nàng cảm thấy nàng không còn mặt mũi cầu xin hán bất cứ chuyện gì.

Long Nhị kéo nàng đi thẳng đến phòng của nàng, hán ngồi xuống, nhưng không có lên tiếng. Cư Mộc Nhi đứng ở bên cạnh, cũng không dám nói gì. Qua một hồi lâu, Long Nhị nói chuyện, hán kêu Cư Mộc Nhi rót cho hán chén trà.

Đây là trong nhà Cư Mộc Nhi, tất cả đồ bài trí nàng đều rất quen thuộc, lần này nàng không có lại ngại này ngại kia, cũng không còn hứng thú trêu chọc, chỉ là yên lặng thật nhanh rót chén trà cho Long Nhị.

Long Nhị cầm lấy cái ly, thông thả ung dung uống xong, nhìn nhìn Cư Mộc Nhi vẻ mặt khẩn trương đứng ở một bên, hán mở miệng lại muốn một ly. Cư Mộc Nhi vuốt cái ly, lại rót đầy cho hán.

Long Nhị lần này không có uống, chỉ hỏi:“Tại sao lần này nàng không hỏi ta uống được hay không?”

Cư Mộc Nhi nháy mắt mấy cái, hỏi:“Nhị gia, trà dễ uống không?”

“Cũng không tệ lắm.”

Cư Mộc Nhi lại trừng mắt nhìn, cảm thấy hốc mắt có chút nóng lên. Kỳ thật, hán thật sự là một người rất tốt rất tốt a.

“Nhị gia, ta đảm bốp vai cho ngài được không?”

“Tốt.” Long Nhị đáp rất mau, kéo tay của nàng qua, đặt ở trên vai mình.

Cư Mộc Nhi nghiêm túc bốp cho hán, đảm một hồi, lại bốp cho hán. Vai của hán rắn chắc, bốp mạnh kỳ thật hơi có phần lao lực, Cư Mộc Nhi về về, trong lòng khổ sở không nói ra được. Nàng vừa phi nhổ chính mình, vừa khát vọng có thể lấy hán, nàng khát vọng được hán bảo vệ.

Lúc trước nàng lấy hết dũng khí cầu hôn, là vì đúng lúc đụng phải một cái cơ hội như vậy, nàng cảm thấy đó là lão thiên gia an bài, nếu không tại sao lại tại thời điểm đó lại xảy ra chuyện như vậy, lại cho nàng một cái lý do. Hán cứ như vậy trở thành người được chọn làm vị hôn phu của nàng, tính tình của hán có chút ác liệt, hán rất thích trị người ta, nhưng nàng chính là không hiểu tại sao lại tin nhiệm hán.

Nàng biết rõ hán sẽ không làm nàng tổn thương, hơn nữa trải qua một đoạn thời gian chung đụng, nàng còn biết, hán có thể bảo vệ nàng, hơn nữa, hán nguyện ý bảo vệ nàng.

Có lẽ không có cơ hội, nhưng nàng thật sự muốn lấy hán.

Cư Mộc Nhi nhìn xuống nước mắt tràn đầy trong hốc mắt, có lẽ đây là lần cuối cùng bốp vai cho hán, nàng bốp cực kỳ nghiêm túc.

Long Nhị đột nhiên trở tay nắm lấy tay của nàng, Cư Mộc Nhi rất muốn gọi hán một tiếng, nhưng nàng phát hiện cổ họng mình nghẹn ngào, nàng gọi không được.

Lúc này nàng nghe thấy Long Nhị hỏi:“Nàng ta bức nàng như thế nào?”

Cư Mộc Nhi nhắm mắt lại, hắng giọng một cái, rốt cục có thể nói được ra lời:“Nàng ta nói giúp cha ta bảo trọng thân thể thật tốt.” Hán quả nhiên là biết rồi, Cư Mộc Nhi cảm thấy tuyệt vọng từng chút từng chút thấm vào trong lòng nàng.

Vừa rồi hán đối với hai bà mối nói những lời kia, tất cả đều là lời ra oai đi, hán sẽ không cưới nàng nữa sao?

Long Nhị đứng lên, xoay người đối mặt nàng, hán nhìn kỹ mặt của nàng, thấy bộ dạng nàng có chút như muốn khóc, nhẹ giọng nói:“Nàng bị người ta khi dễ, tại sao lại không nói cho ta?”

Cư Mộc Nhi sững sờ, lời này của hán là có ý gì?

Long Nhị ôm nàng vào trong ngực, lại nói một lần:“Nàng bị người ta khi dễ, tại sao lại không nói cho ta?”

Cư Mộc Nhi có chút phát run, nàng cắn môi, quả thực không thể tin được.

Long Nhị vuốt tóc của nàng, ôm nàng dịu dàng quá đỗi:“Mộc nhi, ta sẽ không cho bất cứ kẻ nào khi dễ nàng, ta bảo đảm.”

Cư Mộc Nhi cũng nhìn không được nữa, ở trong ngực hán lên tiếng khóc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Giải Nguỵ Cơ Mạnh Nữ Tâm Thẹn

Long Nhị sống đến chừng này tuổi rồi, mới chỉ từng ôm qua hai cô nương khóc sụt sướt.

Một người là Bảo nhi. Lúc trước Long Tam cùng nương tử khoái nháo nhào đi xa nhà, đem Bảo nhi ba tuổi giao cho hấn chiếu cố, thời điểm Bảo nhi nhớ cha mẹ liền ôm hấn dùng lực khóc. Khi đó Long Nhị liền thề, về sau nếu có người nào còn dám đem một cô nương khóc nhè nhét vào ngực hấn, hấn nhất định sẽ đánh chết người đó.

Nhưng bây giờ Cự Mộc Nhi ôm hấn khóc đến thê thê thảm thảm, hấn lại không thể buông nàng ra. Nàng rõ ràng là một cô nương hai mươi tuổi, rõ ràng giao hoạt thích chọc người tức giận như vậy, nhưng bây giờ hấn lại cảm thấy, nàng giống như Bảo nhi lúc ba tuổi khiến người khác đau lòng.

Chỉ là đối phó nước mắt của Bảo nhi, hấn có thể cầm đồ chơi dụ dỗ bé, mà đại cô nương Cự Mộc Nhi này, hấn không biết dụ dỗ như thế nào mới tốt.

Cũng may Cự Mộc Nhi khóc một hồi liền ngưng, Long Nhị thở phào nhẹ nhõm, kéo nàng ngồi lên ghế dựa, tự mình lại kéo ghế, ngồi ở đối diện với nàng, hai người đầu gối đụng đầu gối, mặt đối mặt.

Cự Mộc Nhi móc chiếc khăn ra lau nước mắt, Long Nhị cầm khăn của nàng, giúp nàng lau khô. Hai người ngồi một hồi, Long Nhị kéo tay của nàng hỏi: “Khá hơn chút nào không?”

Cự Mộc Nhi gật gật đầu.

Long Nhị lại nói: “Trong phủ chương quỹ các nơi vẫn còn đang chờ ta trở về nghị sự.”

Cự Mộc Nhi lại gật gật đầu.

Long Nhị giả bộ mất hứng: “Lúc này không phải là nàng nên nũng nịu giữ ta lại một chút sao?”

Cự Mộc Nhi nháy mắt mấy cái, hỏi: “Lưu lại làm cái gì?”

Lưu lại ở cùng nàng a! Vấn đề này còn muốn hỏi? Rốt cuộc nàng hiểu cái gì gọi là làm nũng hay không!

Long Nhị tức giận, duỗi ngón búng vào cái ót của nàng: “Cũng biết là nàng sẽ không muốn ta vui mà.”

“Ta sẽ.” Cự Mộc Nhi kéo tay của hấn, thanh âm mềm mại ngọt ngào hơn mặt: “Nhị gia, ngài ở lại cùng Mộc nhi chứ.”

Chuyển tiếp biến hóa đột ngột làm cho Long Nhị sững sờ, tim đập giống như ngừng nửa nhịp. Nhưng hấn thấy được môi nàng uốn lên cười trộm, hấn ho khan khụ khụ, nỗ lực bày ra uy nghiêm: “Gia không rảnh, gia phải đi về nghị sự cùng những chương quỹ khác.”

“Không sao, gia ở lại với ta đi mà.” Thanh âm Cự Mộc Nhi càng mềm càng ngọt, nhưng cười đến càng nghịch ngợm.

Long Nhị thiếu chút nữa bị nàng chọc cười, nhưng hấn nhin, hấn thô giọng nói: “Không được, phụ đạo nhân gia, chớ có phiền gia làm chính sự.”

“Không sao, không sao, cũng không sao.....” Cự Mộc Nhi nói, cuối cùng nhin không được, tự mình cười lên ha hả, nàng cười đến như nhữn người ra, Long Nhị thừa cơ ôm nàng vào trong lòng, nhưng trong miệng lại giáo huấn: “Không được dây dưa nữa, gia sẽ tức giận.”

Cự Mộc Nhi nghe được, lại càng cười đến chảy nước mắt. Long Nhị cũng cười, ôm nàng nhéo dái tai của nàng.

Hai người cười lẫn cười lộn, cuối cùng cười đủ rồi, Cự Mộc Nhi hỏi: “Nhị gia thích như vậy sao?”

Long Nhị thanh thanh cuồng hống: “Đúng.”

Cự Mộc Nhi nhin cười không được: “Vậy Mộc nhi nhất định đem hết toàn lực khiến Nhị gia vui về.”

Long Nhị tưởng tượng một chút về sau bộ dáng Cự Mộc Nhi nói chuyện đều như vậy, không khỏi nổi da gà lên, hấn thô giọng nói: “Gia chấp thuận cho nàng bảo trì nguyên dạng.”

Cự Mộc Nhi mỉm cười, đẩy đẩy hấn: “Đi về đi, không phải là còn muốn nghị sự sao?”

“Ừ.” Hấn lại ôm nàng một hồi, nàng không động, cũng không thúc giục hấn, để cho hấn ôm như vậy. Một lát sau, Long Nhị cuối cùng đặt nàng xuống,

thay nàng sửa sang xiêm y đầu tóc, nói: “Thực sự phải đi, bất quá lần sau những chuyện như vậy nàng nên nói rõ với ta, ta thích trước khi phiền toái phát sinh thì đã giải quyết xong, để ta lần nào cũng phải buông tay những chuyện đang làm chạy đến bảo hộ nàng như vậy, ta thật sự không muốn.”

Trong miệng hắn nói không muốn, ngoài thực tế lại ba ba chạy đến.

Cư Mộc Nhi trừng mắt nhìn, lại cảm thấy hốc mắt nóng lên, nàng gật gật đầu, nói: “Ta cùng với Vân đại nhân kia, thật không có cái gì. Hắn ta đã từng nói với ta là muốn cưới ta, nhưng ta không có đáp ứng, về sau hắn liền ít tới, mỗi lần tới, ta với hắn cũng không nói gì, hắn ngồi một chút liền đi. Sau đó Vân phu nhân lại tới một lần, ta vốn tưởng rằng nàng ta là đến khởi binh vấn tội, nhưng không nghĩ là vì muốn Vân đại nhân vui vẻ, đến bức ta gả.”

“Vậy vì sao từ chối hôn sự với Trần Lương Trạch?” Long Nhị không rõ việc này cũng có liên quan đến Vân Thanh Hiền hay không.

Cư Mộc Nhi do dự một chút, đáp: “Ta mù.”

Long Nhị nhìn nàng, hắn không biết nên nghĩ việc này như thế nào, nàng hiện tại vẫn là mù, nhưng nàng lại giả cho hắn.

Cư Mộc Nhi không nhìn thấy vẻ mặt Long Nhị, nhưng dưới ánh mắt chăm chú của hắn nàng vẫn cảm thấy áp lực, nàng cúi đầu xuống, hai cánh tay không biết nên để như thế nào, đành phải khoanh tay lại.

Long Nhị quyết định phải nghĩ chuyện này về phía tốt, hắn nhớ hắn đã khó khăn khi gặp được một cô nương hợp ý hắn như vậy, có lẽ hết thảy đều là trời cao an bài, nếu không, vì sao hết lần này tới lần khác lại chính là hắn và nàng đây?

Nếu nàng không mù, đã không bị người phụ bạc, nếu không vì người phụ bạc, thì sẽ không bị Vân Thanh Hiền bức hôn, nếu không bị ép cưới, sẽ không hướng hắn cầu hôn. Mà muội muội bên cạnh nhà nàng nếu không bị bệnh nặng, nàng sẽ không tới tìm hắn, nếu không có liên quan đến vụ án của Lã chương quỹ, hắn với nàng cũng không gặp nhau như thế.

Cho nên, nhất định là lão Thiên an bài.

Mặc dù Long Nhị biết rõ nghĩ như vậy có chút ngây thơ trẻ con, rất không phù hợp nguyên tắc Long Nhị gia, hắn luôn luôn nghĩ đến khả năng xấu nhất, nhưng hắn vốn nguyện ý nghĩ như vậy.

Dù sao cũng chính là nàng.

Long Nhị thanh thanh cuống họng, vuốt vuốt tóc của Cư Mộc Nhi, nhẹ giọng nói: “Buổi tối ta tới thăm nàng.”

Cư Mộc Nhi gật gật đầu, thấy hắn không hỏi tới nữa thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy rất có lỗi với hắn, trong đầu không khỏi bắt đầu khô sở đau lòng. Nàng sẽ đối xử với hắn thật tốt mới có thể đền bù áy náy đối với hắn.

“Ta đi.” Long Nhị nói.

Cư Mộc Nhi đáp vâng. Long Nhị nhìn nàng một chút, lại捏捏 tóc tai của nàng, đang muốn xoay người, nàng chợt nhào tới trước ôm lấy hắn.

“Nhị gia.”

“Ừ?”

“Nhị gia đi thông thả.”

“Tốt.” Nếu như nàng buông hắn ra, hắn mới có thể đi.

Nhưng nàng vẫn ôm.

“Tại sao Nhị gia không đi?” Cái cô nương ôm hắn kia hỏi cái vấn đề mà hắn cho rằng rất ngu ngốc. Hắn bị người ta ôm, đi như thế nào?

“Nhị gia vừa đi, tất nhiên ta sẽ buông ra.” Cư Mộc Nhi dường như biết rõ trong lòng Long Nhị nghĩ cái gì.

“Nàng nói lòng tay ra, như vậy ta mới đi.”

Cư Mộc Nhi không nói lời nào, nhưng vẫn không có buông tay. Long Nhị đợi một hồi, đợi đến khi trong lòng hắn như nhũn ra, đang muốn đưa tay ra ôm lại nàng một cái, Cư Mộc Nhi lại đột nhiên buông hắn ra, lui hai bước, cười với hắn: “Nhị gia đi thông thả.”

Long Nhị ngẩn ngơ, hắn lại bị nha đầu kia trêu sao? Nàng trêu chọc hắn, sau đó đuổi hắn đi?

Long Nhị nhìn Cư Mộc Nhi cười đến ngọt, rất muốn làm ngược ý của nàng, nói hắn không đi. Nhưng hắn biết rõ, một vài chương quỹ vẫn còn đang chờ hắn, hắn nhất định phải đi.

Long Nhị oán khí mùi phần đi ra khỏi phòng, hắn vừa đi vừa nghĩ tới đoạn đối thoại vừa rồi với Cư Mộc Nhi, nghĩ đi nghĩ lại, lại nhịn không được mỉm cười.

Long Nhị đi tới ngoài sảnh quán rượu, lập tức khôi phục thành Long Nhị gia khôn khéo nghiêm túc.

Hắn lưu lại hai hộ vệ coi chừng quán rượu, nói là nếu có chuyện phát sinh cũng có thể chiếu ứng, nếu có đại sự liền nhanh chóng trở về thông báo, rồi sau đó lại dẫn dò Cur phụ cùng Dư nương, mọi việc mau chóng thương lượng rõ ràng, đừng có lại gây ra cái gì ô long nữa, còn có chuyện nào bàn bạc xong cũng phải báo cho hắn. Hai vị lão nhân gật đầu đồng ý.

Long Nhị trở về phủ, trước không vội đến đường sảnh nghị sự, lại sai tên thám tử đi tiền trạm, đi hỏi thăm động tĩnh Vân gia gần đây, còn có, phản ứng Vân gia bên kia sau kia hai bà mới trở về. Hắn còn cho Thiết tổng quản chuẩn bị lễ, nói hai ngày sau muốn đến Vân phủ, Đình phủ bái kiến.

Mặt khác, hắn sai Lý Kha đi tìm người, đào ra nhược điểm của Vân Thanh Hiền cùng Đình Thịnh.

Lý Kha lấy làm kinh hãi: “Nhị gia, vì sao phải đối phó Hình bộ?”

“Ta đối với Hình bộ không có hứng thú. Ta muốn động chính là Vân Thanh Hiền. Bất quá người này làm việc đâu ra đấy, ít có sơ hở rồi mù, Đình Thịnh làm quan quá lâu, đã sớm không sạch sẽ. Người dẫn dò xuống, làm cho đám trong triều dò xét chút ít tin tức ngấm trở lại, ta muốn biết hai người kia có khúc mắc nào, bắt không được Vân Thanh Hiền thì bắt Đình Thịnh. Lão hồ ly Đình Thịnh này, nếu là bị người thọc dao nhỏ, nhất định là muốn sai người mình ra ngăn cản, Vân Thanh Hiền chẳng những là thuộc hạ của ông ta, mà còn là con rể, ngoài hắn ra thì còn ai?”

Lý Kha hiểu, Nhị gia là muốn tính toán chuyện cướp hôn này. Hắn tinh tế nghe Long Nhị dẫn dò, ghi nhớ cặn kẽ, lúc này mới thi lễ lui ra.

Long Nhị trở lại đường sảnh, tiếp tục cùng những chương quý khác nghị sự. Hắn nghe chương quý Phụng thành báo tình huống buôn bán, chợt thất thần nghĩ đến mái tóc Cur Mộc Nhi hôm nay đen nhánh thuận tron. Đúng rồi, đã đủ ngày rồi, nghĩ đến nàng chỉ búi tóc tron. Đã bỏ khăn băng bó trên đầu, vậy hôm nay hắn cần phải xem tổn thương trên đầu nàng một chút, hắn đúng là đã quên.

Bên này Long Nhị không chuyên tâm lắng bàn chuyện mua bán, bên kia, trong quán rượu Trữ Trạch, hai cha con Cur Thắng và Cur Mộc Nhi đang nói chuyện.

Cur phụ hôm nay gây họa, tràn đầy đau lòng, nếu không phải là Li Hộ vệ kia mang người đuổi tới, ông cùng với hai tiểu nhị đã không cần được những gã sai vặt và bà mối kia rồi. Thiếp canh cùng đáp lễ nếu bị đưa vào Vân gia, liền thật sự là phiền toái càng lớn.

Nghĩ đến những thứ này, Cur phụ càng nghĩ càng sợ.

Cho nên đợi khi chuyện đã xong xuôi, đồ đã dọn dẹp xong, ông vội vàng tìm đến nữ nhi nói chuyện.

“Nữ nhi a, hôm nay Nhị gia muốn nói với con những gì? Có trách phụ thân hay không?”

“Cha yên tâm, Nhị gia không trách tội chúng ta.”

“A, a, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Cur phụ ôm bình rượu, nghe nói không có người trách ông, bắt đầu yên tâm, vội vàng uống một hớp lớn.

Cur Mộc Nhi nghe được động tĩnh của cha, cười cười.

“Nữ nhi a, kỳ thật Nhị gia thật sự là không tệ, con chọn lựa thật tốt a, ánh mắt tốt như là nương con.”

Cur Mộc Nhi cười cười, gật gù đầu.

“Ta còn tưởng rằng đời này con đã không gả được rồi, ta đã chuẩn bị kỹ càng, sẽ chiếu cố con cả đời. Ai ngờ đến, vẫn có thể có được con rể tốt như vậy.”

Cur Mộc Nhi lại gật gù đầu.

Cur phụ uống hai ngụm rượu, nhìn nhìn nữ nhi: “Nữ nhi a, con mắt húng sao? Con trách phụ thân à?”

“Không phải như vậy.” Cur Mộc Nhi đưa tay, mò tới cánh tay phụ thân, ôm chặt, dựa vào bờ vai của ông làm nũng.

Cur phụ lại yên tâm, vỗ vỗ đầu nữ nhi, lại uống một hớp rượu.

Lúc này Cur Mộc Nhi lại hỏi: “Phụ thân, cha nói, con gả cho Nhị gia, có phải là ủy khuất hắn hay không?”

“Làm sao như thế, con gái của ta là cô nương tốt nhất trên đời này.”

Là cô nương tốt vừa mù vừa phiền toái vừa dính vào nguy hiểm sao?

Cur Mộc Nhi tự giễu cười cười, nàng muốn gả cho hắn, nàng có phải rất xấu hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Khuê Phòng Hương Diễm

Tối đó, Long Nhị đến quán rượu Trụ Trạch thăm Cur Mộc Nhi.

Những lần trước đã hụt vài lần, Cur phụ liền dọn rượu lên kéo Long Nhị uống chung, nói là hai người cha vợ con rể bọn họ, đã lâu như vậy cũng chưa có đôi thoại thông khoái một lần.

Nói là đôi thoại, kỳ thật đều là Cur phụ nói một mình là nhiều, Long Nhị ở bên cạnh cùng uống, ngẫu nhiên đáp vài câu. Cũng may đề tài Cur phụ nói chuyện đều chỉ vây quanh Cur Mộc Nhi, Long Nhị đối với mấy cái này còn cảm thấy hứng thú, nên cũng có kiên nhẫn ngồi nghe.

Rượu quá ba vòng, Cur phụ càng uống càng có tinh thần, nhưng Long Nhị lại có chút ý say, hẩn thả chậm tốc độ uống rượu, Cur phụ lại cảm thấy không đã ghiền, kêu đám tiểu nhị nhà mình, cùng Lý Kha và hai người hộ vệ khác cùng tới đây uống chung.

Bọn hộ vệ vốn là không dám, Long Nhị phun một tiếng “Uống”, tất cả bọn họ đều ngồi xuống. Nhiều người, đề tài bắt đầu tạp nham, Long Nhị cảm thấy không thú vị. Nhưng có người uống cùng Cur phụ, sự chú ý của ông cũng liền không có ở trên người Long Nhị. Vì vậy, Long Nhị lạng lẽ rời bàn, đi đến phòng của Cur Mộc Nhi tìm nàng.

Cur Mộc Nhi ngồi xếp bằng ở trên giường, trên đầu gối đặt thanh cầm, gảy dây đàn câu được câu không. Long Nhị ở trên cửa ý tứ gõ hai cái, cũng không chờ người đáp, liền đẩy cửa tiến vào.

“Nhị gia?” Cur Mộc Nhi dừng tay lại, hơi nghiêng đầu hỏi.

“Có thể tiến vào khuê phòng của nàng như vậy, còn có thể là ai?” Long Nhị rất không khách khí nói, không có một chút cảm giác mình đã mất lễ nghi.

Cur Mộc Nhi mỉm cười, theo ý tứ của hẩn nói: “Chỉ có thể là Nhị gia.”

Long Nhị rất hài lòng, hẩn đi tới, đặt mông ngồi ở bên giường của nàng, thờ hất ra. Cur phụ này thật đúng là tửu lượng giỏi, rót cho hẩn phải có chút ngất ngư.

Cur Mộc Nhi nghiêng đầu, hướng về phía phương hướng của hẩn, chờ hẩn nói chuyện. Nhưng Long Nhị lúc này lại thấy trên đùi của nàng đặt thanh cầm, hẩn cảm thấy thanh cầm kia đoạt vị trí của hẩn, vì vậy đối với nó thô giọng nói: “Người tránh ra.”

Cur Mộc Nhi chớp mắt mấy cái, không có hiểu. Kêu nàng tránh ra sao?

Nàng vừa muốn hỏi, lại nghe thấy Long Nhị nói: “Đây là chỗ của ta.”

Cur Mộc Nhi ngẩn ngơ, nở nụ cười: “Nhị gia say rồi sao?”

“Không có say.” Long Nhị vừa nói, vừa động thủ vứt thanh cầm kia xuống cuối giường. Cur Mộc Nhi nghe thấy tiếng cây cầm yêu quý đập vào giường, đau lòng một hồi. Nhưng sau một khắc, chỉ cảm thấy trên đùi nặng nặng, Long Nhị đã lại gần, đem đầu gối lên đùi của nàng.

Cur Mộc Nhi lấy tay sờ sờ, mò tới đầu Long Nhị. Long Nhị quay sang, kéo tay của nàng đặt lên mặt của mình.

Mặt Long Nhị bởi vì uống rượu mà nóng lên, tay Cur Mộc Nhi lạnh lạnh, khiến hẩn rất thoải mái. Hẩn thảm than một tiếng, nhắm mắt lại.

“Nhị gia uống bao nhiêu?”

“Không có đếm.” Cur phụ là dùng chén uống, một vò lại một vò rượu bày ở một bên, một chén lại một chén đảo, Long Nhị thật không biết chính mình uống bao nhiêu. Nhưng có thể làm cho một người có kinh nghiệm uống rượu lâu năm như hẩn cảm thấy ngất ngư, thật đúng là uống không ít.

Cur Mộc Nhi lấy tay nhẹ nhàng áp lên mặt của hẩn, ôn nhu hỏi: “Nhị gia muốn ới không?”

“Không biết.”

“Choáng váng thì sao?”

“Có một chút.”

“Ta pha chén trà giải rượu cho Nhị gia được không?”

“Được.” Long Nhị đáp, nhưng lại bất động, cứ nằm như vậy, hẩn cảm thấy rất thoải mái.

Cur Mộc Nhi cười cười, cũng không thúc giục hẩn, chỉ ôn nhu khẽ vuốt mặt của hẩn. Long Nhị nằm nằm, bắt đầu oán giận: “Giường của nàng thật nhỏ.”

“Nhất định là so ra kém bên nhà của Nhị gia.” Cur Mộc Nhi vuốt tóc của hấn.

“Nàng một sao?” Long Nhị nhớ tới cô nương lười này rất yêu ngủ.

“Có một chút.” Nàng ôn nhu áp tay vào trán của hấn.

“Chịu đựng một chút đi, nào có ngày nào cũng ngủ như vậy.”

“Vâng, Nhị gia dạy dỗ rất đúng.” Cur Mộc Nhi nở nụ cười.

“Đợi sau khi thành thân, nàng phải dậy sớm mỗi ngày hầu hạ ta.” Long Nhị thừa dịp đang say, bắt đầu đề ra yêu cầu.

“Hảo.”

“Ta xem sách viết chữ, nàng phải thay ta mài mực, ta buồn bực, nàng phải giải buồn cho ta, ta đi ra ngoài kiểm tra cửa hàng, nàng phải ở nhà dỗ hài tử.”

“Hảo.” Cur Mộc Nhi nháy mắt, cố gắng đem chút xôn xao trong lòng đè xuống. Hấn vẽ nên viễn cảnh thật tốt đẹp, nàng nghe cảm thấy thật hạnh phúc.

“Đại ca nhà ta có một đứa con trai, lão Tam có hai bé gái, chúng ta cũng sinh hai đứa, ta muốn có con trai.”

“Hảo.”

“Không sinh ra con trai ta liền thôi nàng.”

“Hảo.”

Long Nhị nhíu mày, đưa tay ra bóp cằm của nàng: “Hảo cái gì mà hảo, cái gì nàng đều đáp ứng, lại nháo ta phải không?”

“Mộc nhi không dám.”

“Hừ, nàng có cái gì mà không dám chứ?”

Cur Mộc Nhi nở nụ cười: “Đây không phải là lúc nghỉ ngơi sao, chờ đến thời điểm cần nghỉ ngơi ta gây nỡ cho Nhị gia xem.”

“Nàng dự định nháo như thế nào?”

“Này phải xem Nhị gia thích khóc hay là thích lăn lộn? Cho dù là khóc lóc om sòm nháo thất cổ, ta cũng đều có thể.”

Long Nhị nở nụ cười, hấn ngồi dậy, ôm nàng nhéo mặt của nàng: “Cũng biết nàng cực kỳ thú vị.”

“Mộc nhi nhất định lấy việc tạo ra niềm vui cho Nhị gia làm nhiệm vụ của mình, cúc cung tận tụy, rồi sau đó hi sinh.”

Long Nhị cười ha ha, bày ra dáng vẻ đàn ông, vỗ vỗ lưng của nàng nói: “Đi, rót cho gia chén trà.”

Cur Mộc Nhi ứng, xuống giường đi đến bàn, trước tiên ở trong tủ bên cạnh bàn lấy ra hai cái chai nhỏ, lại đi ra ngoài một hồi, lại cầm một cái chén cùng cái muỗng, sau đó lấy nước từ trong hai cái bình kia ra, lại đổ thêm nước nóng.

Long Nhị lẳng lặng nhìn động tác của nàng, nghe thấy được trong không khí ngọt ngào mùi cam, hấn nói: “Gia không uống ngọt, gia muốn uống trà.”

Cur Mộc Nhi quay đầu hướng về phía hấn cười một tiếng, dụ dỗ nói: “Là trà, trà giải rượu, cha nhường rượu tác dụng chậm rất mạnh, cẩn thận ngày mai ngái đau đầu..”

Long Nhị nhìn nét mặt nàng ôn nhu tươi cười, ngửi hơi thở ngọt ngào kia, đột nhiên cảm giác căn phòng này hương thơm nồng lung mờ màng. Hấn đứng lên, bước ba bước dài, từ phía sau lưng một tay ôm lấy Cur Mộc Nhi.

Cur Mộc Nhi sợ lạnh, trong phòng này đốt lồng than sưởi ấm, cho nên nàng không có mặc váy ngoài quá dày, Long Nhị ôm một cái, một bàn tay rất tự nhiên nắm trước ngực của nàng, Cur Mộc Nhi cứng đờ người, nhưng lại không có giãy.

“Mộc nhi.” Hơi thở Long Nhị mang theo hương rượu phát qua bên tai của nàng.

Cur Mộc Nhi không động, chỉ nhẹ nhàng đáp hấn: “Nhị gia.”

Long Nhị ôm chặt nàng, cúi đầu xuống, mặt đụng tới mặt của nàng, trong miệng lại gọi: “Mộc nhi.”

Lần này Cur Mộc Nhi không có đáp, bởi vì sau một khắc nàng liền cảm giác được lỗ tai của mình bị ngậm lấy. Xúc cảm ấm áp ướt mềm làm cho nàng gấp gáp vô cùng, nhưng nàng không hề động đậy. Long Nhị đi xuống, mút ở dải tai của nàng, trong miệng hàm hàm hồ hồ gọi: “Mộc nhi.”

Cư Mộc Nhi tìm đập rồi loạn, mặt sung huyết đỏ bừng, nhưng nàng không giãy cũng không động, mềm mại ôn thuận theo, điều này làm cho Long Nhị lại càng được voi đòi tiên, hân khê cần vành tai của nàng, hướng cần cổ của nàng phun khí, cảm giác được nàng khê run, hân hôn lên trên cổ nàng.

Cư Mộc Nhi cắn môi, thuận theo nghiêng mặt qua làm cho hân có thể để lại ấn ký trên cái cổ của nàng, cảm giác được cái lưỡi của hân vẽ loạn. Cư Mộc Nhi trong lòng có chút sợ, nàng nhắm mắt lại, tựa ở trong ngực hân.

Sau một khắc, môi nàng cũng bị cuốn vào, bị hân ngậm chặt. Không cần công thành phá trì, nàng vẫn thuận theo như trước, Long Nhị nâng cái ót của nàng, thăm dò vào trong miệng của nàng, dùng sức mút đầu lưỡi của nàng.

Cư Mộc Nhi bị đau, nhịn không được từ trong khoang mũi “uhm” một tiếng, Long Nhị cũng không nguyện buông ra, hôn xuống sâu hơn. Cư Mộc Nhi nhón chân lên đập lại hân, Long Nhị bị liều bất đắc da đầu tê dại, một tay hân ép chặt nàng về phía mình, cái tay kia từ vạt xiêm y của nàng dò xét đi vào.

Đang lúc ý loạn tình mê, ngoài cửa đột nhiên có người gõ cửa, ngay sau đó âm thanh Cư phụ truyền đến: “Mộc nhi, Mộc nhi. ....”

Long Nhị không để ý tới, cứ tự tại hôn, Cư Mộc Nhi bị chặn miệng, không thể nói lời nào, chỉ đành vỗ vỗ lưng của hân, ngoài cửa Cư phụ lại gõ cửa, kêu: “Nhị gia, Nhị gia có ở đây không?”

“Cút!” Long Nhị bị quấy nhiễu mà nổi giận, quay đầu hướng về phía cửa hét lớn một tiếng. Ngoài cửa lập tức an tĩnh lại.

Cư Mộc Nhi dùng sức đập hân, nhỏ giọng nói: “Là cha ta.”

Nào có ai kiêu ngạo nói “Cút” với nhạc phụ mình như vậy. Hướng chỉ nàng còn chưa có gả đâu, hân ở trong khuê phòng của nàng như vậy sớm đã là vi phạm lễ giáo, nàng đã hạ quyết tâm tất cả đều thuận theo hân, nhưng không kể cả lúc cha nàng bất kể thông dâm ở ngoài cửa, hân bày ra vẻ kiêu căng như vậy.

Long Nhị nháy mắt mấy cái, cúi đầu nhìn về mặt Cư Mộc Nhi tức giận, tình rượu một nửa. Cư Mộc Nhi lại đẩy hân: “Mở cửa cho cha ta đi.”

Long Nhị lưu luyến buông nàng ra, thay nàng xử lý đầu tóc xiêm y, lúc này mới bất đắc dĩ đi mở cửa, mở cửa xong, còn rất nghiêm túc hỏi: “Có chuyện gì?”

Cư phụ vốn là ở ngoài phòng co đầu rụt cổ không dám lên tiếng nữa, lần này lại bị hỏi đến sững sờ, lại cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cư Mộc Nhi ở trong phòng thờ dài, Nhị gia này a, cũng may là gặp cha nàng, nếu là nhạc phụ khác, chắc chắn sẽ lên mặt vác gậy đuổi hân ra ngoài.

Cư Mộc Nhi hết biện pháp, chỉ đành tự mình đi ra giải vây. Nàng hỏi: “Cha, mọi người đã uống xong rồi sao?”

“A, đúng đúng, uống xong rồi. Đo ván ba người, những người khác xem ra cũng không chịu nổi, cho nên ta tới tìm Nhị gia, nên xử lý thế nào?”

“Làm phiên phụ thân lấy chút trà giải rượu cho bọn họ.”

“A, tốt lắm, ta đi pha trà giải rượu.” Cư phụ chạy chậm đi mất.

Đầu mày Long Nhị cau lại rất không vui trừng mắt nhìn bóng lưng của ông, Cư Mộc Nhi ở trong phòng gọi hân: “Nhị gia.”

Long Nhị lớn tiếng thô lỗ đáp: “Chuyện gì?”

“Nhị gia, ngài vào đây.” Cư Mộc Nhi nghe được thanh âm, biết hân đang quay đầu nhìn nàng, liền hướng về phía hân ngoác.

Long Nhị dậm mạnh chân đi tới, Cư Mộc Nhi xoay người, từ cái bàn nâng lên chén trà nàng đã pha đến trước mặt Long Nhị, thanh âm mềm mại nói: “Nhị gia, uống trà.”

Sắc mặt Long Nhị chậm chậm, tiếp trà một hơi uống xong, hương cam ngọt ngào, quả nhiên làm cho hân lại thanh tỉnh vài phần. Hân cảm chén để xuống, Cư Mộc Nhi đi tới xoa lên tay của hân: “Nhị gia ngày mai có kế hoạch gì?”

Long Nhị suy nghĩ một chút, ngày mai thật đúng là lại một ngày tràn đầy công việc. Hân đột nhiên nở nụ cười, kéo Cư Mộc Nhi vào trong ngực ôm. Cái nha đầu này a, nàng không trực tiếp thúc giục hân đi, lại hỏi hân kế hoạch ngày mai, làm cho chính hân suy nghĩ cẩn thận còn có việc gấp rút, nên sớm trở về nghỉ ngơi.

Long Nhị xoa xoa đầu của nàng, cô nàng lanh lợi này, thật muốn mau mau cưới nàng về, sau đó giữ nàng trong phòng, ai cũng không quấy nhiễu được hân, lúc hân nhàn rồi liền có thể thấy nàng, cứ như vậy tốt!

Đêm đó Long Nhị trở về phủ, lúc nằm ở trên giường đang muốn ngủ, lại nghĩ tới hân đã quên xem tổn thương trên đầu Cư Mộc Nhi, tại sao hân lại quên vậy? Hân trở mình, nhìn qua cửa sổ mở rộng, nhìn một vầng trăng sáng bên ngoài, hân nghĩ tới, không biết Mộc nhi của hân đã ngủ hay chưa, có khi nào cũng giống hân như vậy không, nhìn trăng sáng bên ngoài, đẹp như vậy.

Sau đó, hân nghĩ tới, Mộc nhi nhà hân là sâu tham ngủ, nhất định đã ngủ rồi, còn có, nàng nhìn không thấy trăng sáng. Long Nhị nhắm mắt lại, tưởng tượng nếu như mình cái gì cũng không thấy thì sẽ như thế nào. Hân nghĩ đi nghĩ lại, sau đó ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hôn Sự Đã Định

Vài ngày sau đó, Long Nhị cũng không đi gặp Cur Mộc Nhi.

Thứ nhất là bận rộn, thứ hai là đã định ra lễ đính hôn. Dư nương cố ý tìm Long Nhị dặn dò hấn về thủ tục lễ, trước đó hai bên nam nữ không thể gặp mặt, thậm chí trước lễ cưới tốt nhất là không cần gặp.

Trước lễ cưới cũng không được gặp? Sắc mặt Long Nhị có đen một chút, hôn kỳ còn cách hiện tại hơn hai tháng, thời điểm này hấn và Cur Mộc Nhi ở chung một chỗ rất tốt, để hấn liên tục không gặp nàng, hấn thật đúng là không vui.

Dư nương tất nhiên cũng biết tính tình Long Nhị, vì vậy lại uyển chuyển nói ngẫu nhiên gặp một chút cũng có thể, chính là đừng quá thường xuyên là tốt rồi, tốt nhất là có trường bồi là nữ trong nữ quyền kèm theo, nhưng ở nhà không có nữ quyền, vì vậy tốt nhất phải có nhạc phụ cùng ở một bên. Dư nương nói việc này bà cũng đã nói với Cur phụ.

Long Nhị lúc này mới nhớ tới, cái đêm kia hấn uống rượu say, còn quát tháo nhạc phụ tương lai.

Long Nhị bắt đầu đau đầu, nói đến chuyện hiếu đạo, Long Nhị cũng biết. Nhớ ngày đó lúc cha mẹ của hấn vẫn còn tại thế, ba huynh đệ bọn họ đều cung kính đối với cha mẹ. Về sau cha mẹ tạ thế, Long gia bị thế lực quan trường thương trường chèn ép khắp nơi, ba huynh đệ đồng tâm hộ gia, lão Đại làm quan, lão Tam buôn tầu giang hồ, một mình Long Nhị chèo chống gia nghiệp, chu toàn vận trù, thật là vất vả. Đã nhiều năm như vậy, hấn lên mặt đã quen, hiện tại đột nhiên nảy ra một vị nhạc phụ đại nhân phải hiếu kính, hấn nhất thời thật là có chút ít không quen.

Long Nhị suy nghĩ một chút, nhạc phụ này của hấn thích uống rượu, vậy dứt khoát liền hợp ý. Hấn lệnh cho đầu bếp trong nhà mỗi ngày đều làm rất nhiều thức ăn nhắm rượu, sau đó cho gã sai vặt mỗi ngày đến quán rượu Trữ Trạch tặng một chuyến.

Hành động lần này khiến Cur phụ quá mức vui, cố ý cho gã sai vặt chuyển đạt lòng biết ơn. nhưng Long Nhị lại hỏi Cur cô nương có nói gì hay không, gã sai vặt đáp lời, Cur cô nương chỉ cười, không lên tiếng.

Long Nhị trong lòng có chút bất mãn, nghĩ tới nhạc phụ cũng biết nhờ gã sai vặt tiện thể nhắn lại vài câu, tại sao Mộc nhi nhà hấn cứ như đầu gỗ, ngay cả một câu cũng không cho hấn đây? Hấn muốn viết thư cho nàng, nhưng lại nghĩ nàng nhìn không thấy, hấn không muốn để cho Cur phụ đọc thư của hấn, vì vậy thôi.

Long Nhị còn đi một chuyến đến quý phủ Đình Thịnh tặng niên lễ. Hấn không có ở lâu, chỉ cùng lão hồ ly Đình Thịnh kia nói chuyện một hồi, không phải chuyện gì quan trọng, nhưng kỳ thật trong lòng hai người đều hiểu ý tứ đối phương.

Đình Thịnh đương nhiên là nghe nói chuyện Vân gia chọc họa, ông ta hiểu được ý đồ Long Nhị tới đây, ông ta không muốn đắc tội Long Nhị, nhưng là không thể yếu thế, vì vậy ngầm phui sạch quan hệ, nói gần đây mình và tiểu bối cũng ít qua lại, cũng không còn hưởng thụ đến chuyện nhạc phụ chỉ nhạc này. Ngược lại chúc mừng hôn sự của Long Nhị.

Long Nhị cũng biết ý, không mặn không nhạt nói chuyện quan hệ lợi hại, vờ vịt cùng Đình Thịnh có như vậy như vậy quan hệ, Đình Thịnh tiếp ý tứ của hấn, đa tạ Long Nhị chỉ điểm cho ông ta, ông ta cũng hiểu chuyện nặng nhẹ, tuyệt đối sẽ không dính dáng đến những thứ không sạch sẽ kia, Long Nhị đạt được mục đích, mỉm cười cáo từ.

Bên Vân phủ kia, thám tử Long phủ báo tin về, nói Vân Thanh Hiền mấy ngày trước đi đến vùng khác làm công vụ, vẫn chưa về. Long Nhị biết được liền không tự mình đến thăm, chỉ sai Thiết tổng quản cầm lễ đến, gặp Đình Nghiên Hương kia một chút.

Lại nói đến chuyện bên kia, ngày lễ hỏi cuối cùng cũng đã tới.

Hôm đó, Dư nương mang theo bà mối, dẫn mấy gã sai vặt, cầm một đồng sinh lễ, đến quán rượu Trữ Trạch. Vừa đến nơi, bà mối liền kêu mở hi từ ra, bọn sai vặt một rương lại một rương đồ phẩm đi đến, hành động huyền ảo, khiến mọi người xung quanh đều ghé mắt.

Đoàn người đều nói cái nhà này thật sự là nhiều chuyện, hai ngày trước đã có lễ hỏi, còn có đánh nhau, tại sao không quá hai ngày, lại có thêm một cái lễ hỏi nữa rồi?

Cur phụ mời mấy người hàng xóm xưa nay hay lui tới qua nhà ngồi, cầm rượu cùng mọi người uống, khách vui vẻ nói cười, cũng là vô cùng náo nhiệt. Cur phụ mặc bộ đồ mới, vẻ mặt tươi cười. Ông trịnh trọng đem thiệp canh cùng đáp lễ đích thân giao cho Dư nương, trong lòng hai vị lão nhân cũng đều buông xuống một tảng đá lớn.

Hôn sự này cuối cùng cũng định ra rồi!

Trong hậu viện, Tô Tinh chạy trước chạy sau, đem những chuyện nghe được ở tiền đường nhất nhất nói cho Cự Mộc Nhi ngồi ở trong phòng nghe, nàng vô cùng vui vẻ nói: “Tỷ tỷ, rất nhiều đồ. Bao bọc rất đẹp, ta thấy cũng phải chất đống hơn nửa cái phòng. Trước kia ta thấy Long Nhị gia kia hẹp hòi lại hung dữ, cho là hắn không tốt, bây giờ nhìn lại, hắn đối với tỷ tỷ thật cũng không tệ.”

“Nhị gia đúng là rất tốt.”

Tô Tinh nhìn nàng một chút, hỏi: “Tỷ tỷ, tại sao tỷ không cười, tỷ không vui sao? Tỷ không muốn gả cho Long Nhị gia sao?”

Cự Mộc Nhi lắc đầu, vội cười cười: “Ta vui mừng chứ, ta muốn gả cho hắn. Ta chỉ là có chút khản trương.”

Tô muội muội bật cười: “Còn chưa tới hôm gả, tỷ đã khản trương, đến hôm đó rồi thì làm sao bây giờ?”

Cự Mộc Nhi cười khò, không thể không bối rối, nàng sợ là phải mang theo sự áy náy này cả đời a.

Ở Long phủ, trong lòng Long Nhị có chút nóng nảy, chuyện lễ hỏi kia sẽ không có xảy ra cái gì không may nữa chứ? Hắn vừa lo lắng vừa phân tâm suy nghĩ, đợi nửa ngày, chờ Dur nung trở về, bà cầm lại thiếp canh cùng đáp lễ, kéo Long Nhị đi dập đầu thượng lễ cho bài vị tổ tông.

Long Nhị nghe lời, nhìn ngày sinh tháng đẻ của mình và Cự Mộc Nhi bày ở trước mặt tổ tông, trong lòng Long Nhị rốt cục cũng có cảm giác chân thật.

Cuối cùng cũng đã định rồi! Long Nhị nghiêm túc dập đầu lạy.

Rốt cuộc hắn cũng sắp lấy vợ.

Sau khi hai nhà Long Cự lập thành hôn sự, trong quán rượu Trụ Trạch bắt đầu bận rộn. Thứ nhất là nhà có việc vui, quán rượu năm nay phải chuẩn bị nhiều, qua một năm vui mừng, thứ hai là cô dâu đợi gả phải làm nữ công có chút gấp rút, tuy là Cự Mộc Nhi bị mù, không làm được cái gì, nhưng những đại tâu muội tử hàng xóm đều vui lòng đến hỗ trợ. Trong lúc nhất thời trong nhà thường thường có người lui tới, một đồng phụ nữ tụ tập tại tiểu viện Cự Mộc Nhi vừa làm việc vừa nói chuyện.

Vào thời điểm này, Đinh Nghiên Hương lại đến lần nữa.

Cự phụ đối với Vân phu nhân này có phòng bị, không muốn cho nàng ta gặp Cự Mộc Nhi. Đinh Nghiên Hương mềm giọng nhờ vả, ở mãi không đi. Hai bên ngăn người ở trước quán rượu, cuối cùng Cự Mộc Nhi nghe được tin, cho Tô Tinh chạy đến truyền lời nói nàng nguyện ý gặp.

Đinh Nghiên Hương nhẹ giọng cảm ơn, đi theo Tô Tinh đến hậu viện. Trong hậu viện, hai người phụ nữ đang ngồi ở trong sân thêu hi phục, thấy Vân phu nhân đến thì gấp rút đứng dậy thi lễ, Đinh Nghiên Hương trả lễ, sau đó một thân một mình đi vào phòng nhỏ của Cự Mộc Nhi.

Hai nữ nhân gặp mặt, yên lặng không nói gì.

Cuối cùng vẫn là Đinh Nghiên Hương mở miệng trước: “Lần này ta đến, là muốn cùng cô nương nói tiếng xin lỗi.”

Cự Mộc Nhi khẽ gật đầu bày tỏ nghe được, nhưng không có đáp lời. Đinh Nghiên Hương cười khò, trù trù nửa ngày nói tiếp: “Là ta không tốt, ta nóng lòng nhìn nọt tướng công, mới có thể nói những lời này. Ta cho rằng cô nương sẽ đáp ứng, ta nghĩ cô nương vào cửa, ta nhất định đối xử thật tốt với cô nương, tuyệt không làm cho cô nương ủy khuất chút nào, trải qua thời gian dài, cô nương chắc chắn sẽ hiểu tâm ý của ta. Hôm đó cùng tướng công nói chuyện, chàng rất cao hứng, nhưng lại có chút không tin, chàng nói chàng muốn tới hỏi cô nương một chút, kết quả đúng lúc đụng phải cô nương bị thương dưỡng bệnh, chàng bị ngăn ở ngoài cửa. Chàng hết lần này đến lần khác hỏi ta, ta nói cho chàng biết cô nương thật đã đáp ứng. Khi đó ta liền nghĩ tới, chuyện hạ lễ nhất định là phải làm trước mới tốt.”

Cự Mộc Nhi chăm chú nghe. Đinh Nghiên Hương nhìn nàng một chút, cắn cắn môi, thanh âm có chút nghẹn ngào, lộ ra khổ sở: “Ngày thứ hai, tướng công liền tiếp nhận công vụ, đi ra ngoài. Ta tìm bà mối thương nghị chuyện lễ đính hôn, cũng không quá bao lâu liền nghe nói cô nương sắp đính hôn cùng với Long Nhị gia, trong tâm của ta hoảng hốt, liền gấp gấp đi nhờ bà mối kia tới cửa nhanh một chút, nhất định phải được việc, cũng không hề muốn những người đó bày trò lừa gạt lễ hỏi gì. Ta mặc dù có sai trước, nhưng vẫn là nghĩ là ta đã nói trước với cô nương rồi, kia cũng không phải ta sai sử họ làm như vậy. Xin cô nương bao dung, chớ nên trách tội ta.”

Cự Mộc Nhi suy nghĩ hồi lâu, rốt cục cũng đáp lời: “Đều là chuyện đã qua, phu nhân chớ có để ở trong lòng.”

Đinh Nghiên Hương nghe, cuối cùng cười cười, nhưng hai giọt lệ lại chảy ra khỏi hốc mắt, nàng cầm khăn xoa xoa, hít hít mũi, nói: “Nghe được cô nương nói như vậy, ta thật là cao hứng. Ta thật sự là không nên, không nên làm chuyện này, ta quá ngốc rồi. Ta nói những lời kia, cũng không phải thật tâm sẽ đối phó với người nhà của cô nương, ta chỉ là, chỉ là muốn khiến cô nương đáp ứng. Hi vọng cô nương chớ nên trách tội.”

“Đều đã qua.”

“Ngày mai tướng công sẽ trở lại, ta, ta còn phải nghĩ nên nói với chàng như thế nào. Lúc trước ta thấy chàng khổ sở vì cầu hôn không thành như vậy, trong tâm của ta cũng không chịu nổi. Vốn muốn làm cho chàng vui mừng, hiện nay sợ là đã khiến cho chàng phiền não. Ta. ....” Nàng hít hít mũi, nước mắt lại rơi xuống: “Ta đây hai ngày qua rất là bất an, lại cảm thấy không có mặt mũi nói chuyện với cô nương, nhưng vì lời xin lỗi này mà nhất định phải tới đây nói chuyện một lần. Ta, ta đây nói xong rồi, lại cảm thấy trong lòng rất thư thái.”

“Phu nhân quá lo lắng.” Cự Mộc Nhi cúi đầu làm lễ: “Ta chỉ là một manh nữ áo vải, không có bản lĩnh gì, càng chưa nói tới trách tội, chuyện quá khứ cũng không sao. Vẫn đại nhân cùng phu nhân phu thê tình thâm, chắc chắn đến già đầu bạc, vĩnh kết đồng tâm, phu nhân liền chớ có suy nghĩ nhiều nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Một Chút Dò Xét Giấu Giếm Phong Ba

Ngày tết sắp đến, hôn kỳ cũng tới gần.

Ngày hôm đó Cur Mộc Nhi cho Tô Tinh cùng nàng đi một chuyến đến hẻm Thạch Hoa. Trong ngõ hẻm có một gian phòng, là nơi nàng len lén dạy Hoa nương đánh đàn.

Trước đây ngoại trừ Tô Tinh, bên người nàng không có người nào biết được nơi này. Bất quá bây giờ Long Nhị phái hai hộ vệ ở trước sau quán rượu, Cur Mộc Nhi ra cửa, thật cũng không muốn tránh bọn họ, nếu trốn tránh sẽ có vẻ như nàng muốn làm cái gì việc trái với lương tâm, lại đưa tới phiền toái phía bên Long Nhị.

Cho nên đến ngày đã hẹn đi dạy cầm, Cur Mộc Nhi để cho một hộ vệ họ Trần đi theo. Bất quá đến đầu hẻm liền làm phiền hấn một chút, nói rõ nguyên do sự việc các cô nương đến học đàn không có tiện gặp người ngoài.

Hộ vệ kia hiểu được, liền ở tại sạp trà đầu hẻm nghỉ ngơi đợi các nàng.

Tô Tinh dẫn Cur Mộc Nhi vào phòng. Trong phòng có hai gian, trong ngoài không khác nhau là mấy. Buồng trong để vài thanh cầm, gian ngoài cũng chỉ có bàn ghế, bố trí tương đối đơn giản.

Cur Mộc Nhi cùng Tô Tinh đợi một hồi, nắm vị Hoa nương liền lục tục tới, trên mặt các nàng người nào cũng đeo một cái khăn che mặt, không lộ mặt thật. Tô Tinh biết được quy củ dạy cầm, nàng cũng không nhìn nhiều, chỉ ngồi ở gian ngoài canh chừng.

Những hoa nương vào buồng trong, liền bỏ cái khăn che mặt ra, hi hi ha ha bắt đầu náo loạn lên. Mọi người đầu tiên là bàn tán về hôn sự của Cur Mộc Nhi, vây quanh nàng hỏi Long Nhị gia là như vậy như vậy sao. Dù là Cur Mộc Nhi giả bộ trấn định, cũng không cấm được bị các nàng kia hỏi những câu hỏi ngượng ngùng khiến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Cuối cùng bản mặt Cur Mộc Nhi giả bộ nghiêm túc, lại nói đây là lần cuối cùng nàng dạy bọn họ đánh đàn. Những hoa nương lúc này mới vội vàng bót phóng túng, đem một vài vấn đề trong lúc các nàng gây đàn gặp phải hỏi hết. Cur Mộc Nhi gảy một khúc làm mẫu, tinh tế chỉ điểm, dạy hấn một canh giờ. Đến lúc đó cũng đã gần xong.

Các hoa nương thấy đã dạy cầm xong, lại bắt đầu hàn huyên. Một người trong đó bỗng nhiên nói: “Mộc nhi cô nương, coi như là kỷ niệm lần cuối cùng gặp mặt, không bằng cô nương gảy ra khúc nhạc lợi hại nhất, để cho chúng ta mở mang tầm mắt.” Lời vừa nói ra, chúng hoa nương rồi rít phụ họa.

Luận bàn cầm sắt chi nghệ, lúc Cur Mộc Nhi tuổi còn bé đã thành danh, trên phố sớm truyền “Quán rượu thành nam, có nữ Mộc nhi, diệu thủ tiên cầm, Thiên Âm từ trước đến nay”.

Đây cũng là nguyên nhân lúc mời nhạc công nổi danh đến xem hành hình Sư Bá Âm, Cur Mộc Nhi cũng đủ tư cách vào trường xem hình. Lúc ấy nàng cũng là tham ngộ trong buổi hành hình đó là vị nữ nhạc công duy nhất, đồng thời cũng là vị nhạc công nhỏ tuổi nhất.

Chỉ là về sau xảy ra nhiều chuyện liên tiếp náo loạn, mù mắt, từ hôn, rồi cùng đàn ông có vợ dây dưa không rõ, trên phố tương truyền về cầm kỹ của nàng càng ít, mà truyền bát quái thị phi về nàng càng nhiều, đã không còn người nói đến câu “Diệu thủ tiên cầm, Thiên Âm từ trước đến nay” nữa.

Mà Cur Mộc Nhi kỳ thật xưa nay rất an phận, lúc nàng dạy bảo những Hoa nương đánh đàn cũng không khoe khoang tài đánh đàn, chỉ là từ tình huống cơ bản nhất của từng người mà dạy, cũng không khoe khoang tài đánh đàn của mình.

Điều này cũng làm cho trong nội tâm các hoa nương sớm có hiếu kỳ, đồn đãi nói vô cùng kì diệu, nhưng cũng không biết Cur Mộc Nhi này rốt cuộc cầm kỹ như thế nào, hôm nay có người nhắc tới, chúng hoa nương liền ồn ào phụ họa muốn nàng đánh đàn.

Cur Mộc Nhi chỉ là cười cười: “Khúc nhạc lợi hại là sao?”

Chúng Hoa nương gấp rút nói ra vài khúc, nhưng hoa nương đề nghị kia lại nói: “Những nhạc khúc này thường có người đàn, làm gì có quá mức hiếm gặp? Chúng ta muốn được nghe cái chưa từng nghe qua.”

Cur Mộc Nhi cười, ngạc nhiên nói: “Thế nào là chưa từng nghe qua?”

Hoa nương kia thần bí hề hề mà nói: “Mộc nhi cô nương, lần trước ta nghe vài vị khách nhân đàm luận, nói cầm thánh Sư Bá Âm kia mới chân chính là đại sư giới cầm. Nếu bàn về cầm kỹ, đương kim trên đời, sợ là không người nào có thể vượt qua người kia. Lại nghe nói, bao nhiêu quan lại quyền quý vùng tiền như rác, chỉ để nghe hấn gảy một bản, nhưng hết lần này tới lần khác Sư Bá Âm này là một quái nhân, hấn có một quy củ, chỉ đàn cho người tri âm nghe.”

“Người tri âm?” Có người ngạc nhiên nói: “Vậy phải như thế nào mới có thể được hân cho là người tri âm?”

“Chắc là người hiểu cầm đi?” Người còn lại nói.

Hoa nương kia đáp: “Phải nha. Ta nghe khách nhân nói, Lại bộ thượng thư Sứ Trạch Xuân chính là như vậy.”

Cư Mộc Nhi gạt mình, lẳng lặng nghe các nàng tán gẫu.

Một người la âm lên: “Lại bộ thượng thư không phải là cái người bị Sứ Bá Âm sát hại kia sao?”

Hoa nương kia gật gù đầu: “Đúng là hân. Nghe nói Sứ thượng thư là một cầm si, trong nhà bày đầy một phòng cầm phổ cùng danh cầm. Phàm là nghe nói nơi nào có phổ mới sáng tác hay, nơi nào có danh cầm tốt, hân cũng phải đi coi một cái. Nếu là cầm thấy hợp ý, tiêu tốn ngàn vàng cũng phải mua được. Hân yêu cầm mê âm luật, nghĩ hết biện pháp cầu xin Sứ Bá Âm ở lại. Sau khi hỏi thăm bốn phía, sai người thuyết phục, trước chỗ ở của Sứ Bá Âm đích thân đánh vài khúc đàn. Hân thành tâm như thế, lại là diệu thủ về cầm, cuối cùng đã động Sứ Bá Âm. Nghe nói hai người dùng cầm hợp tấu, liên tục ba ngày, sau đó trở thành hảo hữu chí giao.”

“A, còn hảo hữu chí giao, vậy tại sao Sứ Bá Âm còn muốn giết hân?”

“Nghe nói là Sứ thượng thư có một quyển cầm phổ tuyệt diệu, hân không hiểu rõ nên không đàn ra được như ý, liền mời Sứ Bá Âm đến phủ thỉnh giáo, Sứ Bá Âm trong phủ thượng thư nghiên cứu hai ngày, cuối cùng hiểu thấu đáo, nhưng nhạc phổ này rất hay, Sứ Bá Âm liền nổi lòng tham, muốn xin Sứ thượng thư bỏ thứ yêu thích, Sứ thượng thư không muốn, hai người nổi lên tranh chấp, sau Sứ Bá Âm ghi hận trong lòng, vì để đoạt cầm phổ, liền hạ độc trong đồ ăn của Sứ gia.”

“Rất cay độc.” Vài Hoa nương kinh hô, vì Sứ thượng thư chết oan kia mà bất bình.

Hoa nương kia lại nói: “Sứ Bá Âm tại buổi hành hình kia, nghe nói hân đàn liên tiếp mấy khúc nhạc, trong đó cũng có khúc nhạc đó. Mộc nhi cô nương, không bằng cô liền đàn khúc nhạc tuyệt thế đó, để cho chúng ta mở rộng nhãn giới.”

Lời này nói ra, chúng hoa nương lớn tiếng hòa theo, khúc đàn gây ra đại án kinh thiên này, đương nhiên người nào cũng hiếu kỳ.

Nhưng Cư Mộc Nhi lại cười nhạt một tiếng, nói: “Ta cũng chưa từng gặp qua cái cầm phổ tuyệt thế gì, làm sao có thể biết được trước khi Sứ tiên sinh tử hình đàn ra bài nào chính là khúc nhạc đó? Khách nhân của cô nương kiến thức rộng rãi, hơn hẳn so với bọn nữ ta đây nhiều lắm.”

Hoa nương kia sững sờ, lại gấp rút nói: “Vậy không cần quan tâm nó có phải là khúc nhạc kia hay không, những khúc nhạc do Sứ tiên sinh đàn ra nhất định là không kém, cô nương cũng cho chúng ta mở mang tầm mắt xem sao.”

Cư Mộc Nhi lắc đầu: “Sứ tiên sinh tài đánh đàn phi phàm, giống như thiên nhân, một tiểu cầm sư như ta làm sao có thể so sánh? Hân tại buổi hành hình đã đàn vài khúc nhạc phức tạp tinh diệu, ta nghe đến mê mẩn, nhưng sau này lại nhớ không rõ, mọi người yêu cầu chuyện này quá cao, ta không đàn được đây.”

Chúng hoa nương thở dài kêu to tiếc nuối. Cư Mộc Nhi gảy gảy dây đàn, bắt đầu vang ra tiếng đàn, chậm chậm nói: “Ta sẽ đàn một bản mọi người quen thuộc nhất là Ngày xuân ấm, mọi người nghe một chút xem xem có gì khác, nếu là cảm thấy không còn gì khác liền giải tán, được không?”

Nàng vừa nói vừa đàn. Khúc nhạc ngày xuân ấm này là một trong những khúc các hoa nương thích đàn nhất, nhịp điệu ôn nhu, làn điệu đơn giản, học một lần cũng có thể dễ dàng đàn được, thứ hai ý cảnh hoa mỹ, thứ ba cảm giác vừa không dung tục lại cũng không phải như quả phụ làm cao, cho nên rất được các Hoa nương yêu thích.

Khúc nhạc này cơ hồ hoa nương nào học đàn ai cũng có thể đàn ra, thậm chí học được một khúc này ở trong hoa lâu cũng có thể miễn cưỡng xem như là người biết đàn. Cho nên Hoa nương nghe thấy là đàn khúc nhạc Ngày xuân ấm đều không có hứng thú.

Nhưng Cư Mộc Nhi giống như không biết các nàng oán hận, không nhanh không chậm gảy khúc nhạc. Mới đầu là nhịp điệu tất cả mọi người quen thuộc, lười biếng lại có chút ít hạnh phúc ngọt ngào, đây là kiểu hoa nương thích nhất. Nhưng là Cư Mộc Nhi tiếp tục đàn, chợt trở nên bắt đầu nhẹ nhàng, giống ngày xuân sơ canh, nhà nông bận rộn, làm cho người ta toàn thân hăng say, tinh thần lực mười phần. Tiếp tục gảy đến lần thứ ba, lại biến thành u oán lâu dài, dường như là chờ đến xuân về hoa nở, lại đợi không được thân ảnh tình lang. ....

Cư Mộc Nhi tổng cộng đàn sáu lần, mỗi một lần cũng có một chút biến hóa, làm cho người nghe cảm thụ hoàn toàn bất đồng. Sáu lần đã đàn xong, nàng ngừng lại.

Các hoa nương tất cả đều sững sờ, đều là cầm kỹ bình thường nghe không ra cái huyền diệu chi âm gì, nhưng cũng có thể nghe rõ khúc hát đơn giản này có thêm sáu loại biến hóa. Bởi vì là các nàng thường xuyên nghe nhất, cho nên tuyệt không thể tưởng tượng được có thể bất đồng như vậy.

Cư Mộc Nhi nói: “Học đàn cũng không phải là đâu ra đấy, muốn tinh thông thì luyện nhiều, muốn hoa mỹ thì hay thay đổi, tùy tâm sở dục, hữu tình cố ý, tất nhiên có thể đàn ra tiếng đàn hay. Điều ta có thể dạy mọi người, chỉ có như vậy.”

Các hoa nương tỉnh ngộ, nhanh chóng nói tạ ơn. Cư Mộc Nhi khẽ mỉm cười nói: “Cũng đã lâu, mọi người về đi. Nơi này ta sẽ không đến nữa, lúc này quả thật là từ biệt với các cô nương.”

Các hoa nương rồi rít đứng lên cáo biệt, đeo cái khăn che mặt lên, nối đuôi nhau đi ra ngoài.

Tô Tinh bên ngoài phòng chờ, thấy mọi người đều đã rời đi, nhưng Cur Mộc Nhi lại thật lâu không có đi ra, nàng liền chạy đến cửa buồng trong muốn gọi, lại thấy Cur Mộc Nhi đang sững sờ ngẩn người, giống như đang suy nghĩ cái gì.

Tô Tinh đang buồn bực, nàng bên ngoài phòng nghe được Cur Mộc Nhi đột nhiên biến hóa cảm kỹ đã cảm thấy có chút lạ, bây giờ lại thấy Mộc Nhi ngẩn người suy nghĩ sâu xa lại càng chẳng biết tại sao. Nàng đang muốn đi vào nhà, đột nhiên một cô gái mang cái khăn che mặt lại quay trở lại. Nàng lướt qua Tô Tinh, đi vào nhà trong, kêu một tiếng: “Mộc nhi cô nương.”

Cur Mộc Nhi giật mình, trả lời: “Duyệt Dao cô nương.”

Tô Tinh tại cửa nghiêng đầu nhìn hai người.

Lâm Duyệt Dao đến gần Cur Mộc Nhi, thấp giọng hỏi: “Sau này nếu muốn tìm cô nương, nên liên lạc như thế nào? Cửa chính Long phủ cũng không phải là nơi loại nữ nhân như ta có thể vào ra.”

Cur Mộc Nhi làm như khó xử, một hồi lâu không có đáp. Tô Tinh thấy thế vội vàng nhảy ra nói: “Muốn tìm tỷ tỷ, tìm được ta là được, ta thường bán hoa tại đường đông.”

Cur Mộc Nhi ngẩn ra, há to miệng muốn nói cái gì, Tô Tinh lại vỗ ngực bảo đảm: “Thật sự, tìm ta là được, ta có thể truyền lời cho tỷ tỷ.”

Lâm Duyệt Dao quay đầu nghiêm túc nhìn Tô Tinh vài lần, lại nhìn Cur Mộc Nhi một chút, sau đó gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Như thế, ta liền đi về trước.”

Đội nàng đi ra ngoài, Cur Mộc Nhi đột nhiên thở dài, đối với Tô Tinh nói: “Tinh nhi, muội thường ở bên ngoài, phải ngàn vạn coi chừng, mọi việc luôn phải chú ý một chút.”

“Tỷ tỷ yên tâm, ta rất cơ trí, không có việc gì.” Tô Tinh cười hi hi đáp.

Cur Mộc Nhi lại nói: “Cũng không biết là đứa bé lanh lợi nào gặp mưa ướt thiếu chút nữa vào Quỷ Môn quan, làm cho Tô thẩm khóc kêu muốn đi cùng. Cũng dọa ta gần chết.”

Tô Tinh le lưỡi, tới đây kéo Cur Mộc Nhi: “Chỉ có một lần, về sau sẽ không có nữa.”

Hai người nói nói một hồi, lúc này mới cùng nhau đi ra ngoài. Ra khỏi hẻm Thạch Hoa, Tô Tinh chợt nói với Cur Mộc Nhi: “Đó là xe ngựa của Nhị gia.” Nàng vừa dứt lời, liền thấy Long Nhị xuống xe ngựa.

Tô Tinh hi hi cười, đem Cur Mộc Nhi dẫn tới trước mặt Long Nhị.

Long Nhị hỏi: “Không phải là đã sớm giải tán sao? Tại sao hai người ở chỗ này lâu thế, ta đang chuẩn bị đi vào tìm.”

Cur Mộc Nhi hỏi: “Tại sao Nhị gia ở đây lúc này?”

“Ta đi ngang qua, thấy Trần hộ vệ ở bên đường, liền dừng lại hỏi, hắn nói nàng ở bên trong dạy cầm, bắt quá mới vừa giải tán, nàng sắp ra đây, ta cũng còn có chút thời gian, liền đợi. Nào biết lại đợi quá lâu.”

Nào có quá lâu đâu? Cur Mộc Nhi hơi mím môi, muốn phản bác lại không nói chuyện. Long Nhị nhìn chăm chăm nàng, Cur Mộc Nhi làm như cảm nhận được ánh mắt của hắn, không biết vì sao mặt bắt đầu nóng lên.

Tô Tinh ở một bên thấy vẻ mặt hai người này, không khỏi che miệng cười nham nhở.

Long Nhị kéo qua Cur Mộc Nhi nói: “Phải đi về sao? Ta còn có chút thời gian, để ta tiễn nàng.”

Cur Mộc Nhi còn chưa nói chuyện, Tô Tinh liền la ầm lên: “A, ta nhớ tới đến vài ngày trước ta đưa hai rổ hoa đến Mã phủ còn chưa có thu tiền, ta đi lấy tiền đây, không thể cùng tỷ tỷ đi về đâu.”

Thật là một cô nương thức thời, có nhãn lực. Long Nhị cho Tô Tinh một cái ánh mắt tán dương, nói với nàng: “Về sau mỗi ngày đưa một giỏ hoa đến Long phủ đi.”

Tô Tinh mừng rỡ, gấp rút lớn tiếng nói: “Tạ Nhị gia, ta nhất định chọn những bông hoa tốt nhất đẹp nhất đưa đến quý phủ.” Nàng vừa nói, vừa bóp tay Cur Mộc Nhi, tiền rơi từ trên trời xuống, quả nhiên là cực vui vẻ.

Cur Mộc Nhi bị bọn họ huyền não chọc cười một tiếng. Long Nhị xoay người lại dặn dò Trần hộ vệ đưa Tô Tinh đi lấy tiền, mình thì đưa Cur Mộc Nhi lên xe ngựa đi về nhà.

Do đó hai nhóm người ở trên đường tách ra, Cur Mộc Nhi được đưa lên xe, mới vừa ngồi vững vàng, liền nghe được tiếng cửa xe đóng, sau đó là âm thanh Long Nhị: “Đã lâu không gặp, cho ta nhìn nàng thật kỹ nào.”

“Ta có kịp thay đổi gì đâu.” Cur Mộc Nhi đáp, cái đầu bị Long Nhị ký một cái.

“Hôm nay ta cho gỏi sai vật đưa tới lễ giỗ mới hải, nàng đã ăn chưa?”

“Ăn rồi.” Cur Mộc Nhi gật đầu, lễ giỗ kia thật ăn rất ngon.

“Thích không? Nếu là thích, ta để cho bọn họ đưa sang nữa.” Long Nhị sờ sờ tay của nàng, lạnh lạnh, lại đi vuốt ve mặt của nàng, vẫn còn lạnh. Vì vậy dứt khoát phủ cả hai bàn tay lên, bao cả khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại, trong miệng còn ghét bỏ nói: “Thân thể gì mà như khối băng.”

Cur Mộc Nhi không nhìn thấy hân, trong đầu cũng đang tưởng tượng một chút nét mặt của hân, nàng xoa lên mu bàn tay hân, gọi: “Nhị gia.”

Nàng muốn dựa vào hân gần một chút, lại cảm thấy nên cách xa hân một chút.

“Nhị gia.” Cur Mộc Nhi nhin không được lại kêu một tiếng.

“Ừ?” Long Nhị đáp, âm cuối cao cao, có chút như ngữ điệu lưu manh.

Cur Mộc Nhi cắn cắn môi, đột nhiên cuống cuống nhào qua, bỏ nhào vào trong ngực của hân.

“Nàng nhớ ta phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lòng Do Dự Nàng Mù Sợ Cưới

“Nàng nhớ ta, đúng không?” Long Nhị xoa đầu Cur Mộc Nhi, rất vui mừng khi thấy nàng chủ động thể hiện nhớ thương mình.

Cur Mộc Nhi phối hợp gật đầu. Phải cho Nhị gia mặt mũi, điều này cô hiểu rõ.

Nhưng Long Nhị cũng được voi đòi tiên. Hân hỏi: “Nhớ thế nào cơ? Nói gia nghe một chút.”

Nhớ thế nào cũng phải bẩm báo?

Cur Mộc Nhi tập trung suy nghĩ, sau đó nhovn miệng cười, thông thả nói: “Chính là, lúc bước đi, mò trượng trúc cũng nghĩ đến Nhị gia thích trượng trúc...”

Đây có phải là đáp án phá đám không?

Long Nhị chưa kịp đen mặt, Cur Mộc Nhi đã nói tiếp: “Lúc bố ta uống rượu, ta cũng sẽ nhớ đến, rằng không biết Nhị gia đang đi xã giao ở lâu nào, có khi nào uống nhiều quá không về được? Lúc đánh đàn cũng nhớ, không biết đàn Nhị gia nghe khúc nhạc, có thể khiến Nhị gia vui mừng không?”

Cái này mà là nhớ hân? Đây rõ ràng không phải là nhớ hân, mà nhớ khuyết điểm của hân, nói thế này thì không có còn hơn.

Long Nhị bóp mặt nàng: “Lại làm loạn với gia à?”

Cur Mộc Nhi giấu đầu vào ngực hân, kêu lên: “Nhị gia hỏi vậy mà.”

“Gia quy thứ nhất: không được chằm chọc gia. Nàng nhớ rõ chưa?” Long Nhị đẩy đầu nàng ra, cố ý tính sổ.

Hóa ra đó là gia quy thứ nhất? Cur Mộc Nhi cười, lại hỏi: “Thứ hai là gì?”

“Điều thứ hai là không được phép làm gia buồn bực.”

Cur Mộc Nhi không nhin được, cười thành tiếng. Nếu phạm phải điều thứ hai, tức là cũng phạm phải điều đầu tiên, vậy thì sao giờ?”

Long Nhị nhìn nàng cười thoải mái, tự nhiên cũng muốn cười. Hân sờ vành tai Cur Mộc Nhi: “Gia định gia quy như vậy khiến nàng vui mừng?”

Cur Mộc Nhi cười: “Ta cũng muốn có gia quy.”

“Như thế nào?”

“Điều thứ nhất, không được véo tai.” Cur Mộc Nhi cười, nhưng trong lòng nàng lại nghĩ khác. Điều thứ nhất, đừng tốt với ta như vậy. Điều thứ hai, đừng

tốt với ta như vậy, điều thứ ba, đừng tốt với ta như vậy...

Long Nhị không nghe được tiếng lòng nàng, vô cùng bất mãn với quy định không được sờ tai này: “Gia quy này phạm vào gia quy thứ hai của gia rồi, gia không cho phép.”

“Gia quy thứ ba là gì?”

“Gia nói là phải nghe.”

“Điều thứ tư?”

“Không được phép làm chuyện khiến gia mất hứng.”

Cư Mộc Nhi cười ha ha, Long Nhị cũng cười nhưng vẫn cứ nói thêm: “Nếu phạm gia quy, gia pháp sẽ hầu hạ đấy.”

Cư Mộc Nhi ngọt ngào đáp lại: “Mộc Nhi gan bé, sợ nhất gia pháp, không dám có ý nghĩ vi phạm gia quy.”

Nàng cười đến hồng cả hai má, nhìn rất đẹp, đôi mắt long lanh. Long Nhị chợt nhớ tới đêm hôm ấy, nàng nhu thuận dựa vào lòng hắn, đôi môi của nàng thật mềm mại ngọt ngào.

Hắn không nhìn được, lại nâng mặt nàng lên, khẽ chạm vào bờ môi ấy. Cư Mộc Nhi ngừng cười, nóng hết cả mặt.

Sự xấu hổ của nàng lại khiến hắn mỉm cười. Môi hắn chạm lên môi nàng, khẽ khàng nói: “Hôn ta một chút.”

Mặt của Cư Mộc Nhi đã nóng bừng lên rồi, nhưng nàng vẫn khẽ ngẩng đầu, ấn môi mình lên môi hắn. Có điều nàng ngượng quá, cuối cùng lại lùi về phía sau một chút.

Long Nhị định trêu nàng một chút, để nàng ngượng ngừng xong thì lại hôn, không ngờ nàng lại nghe lời như vậy. Hắn mừng rỡ, rồi lại ồ dột đứng lên: “Rốt cuộc là ai định ra cái chuyện trước khi cưới không được gặp nhau?”

Cư Mộc Nhi nghe hắn nói mà cười rộ lên. Long Nhị lại cúi xuống hôn nàng, dừng lại ngay đôi môi ấy: “Cười cái gì mà cười, ta thấy nàng nhớ ta quá, sợ nàng khổ cực.”

Cư Mộc Nhi nghe xong càng muốn cười, nhưng một khắc sau, Long Nhị đã hôn nàng thật sâu. Nàng cười không nổi nên vòng tay qua cổ hắn. Đầu lưỡi Long Nhị tiến vào, đẩy đưa chiếm hữu, nếm ngon nếm ngọt, động tình động tâm, bỗng nghe tiếng người đánh xe hô lên: “Nhị gia, đến quán rượu rồi.”

Long Nhị đang tập trung, không muốn dừng lại, nhưng có người gõ mạnh vào cửa xe. Tiếng Cư phụ vang lên: “Nhị gia đến à?”

Long Nhị dờ người. Cư Mộc Nhi nói: “Đúng rồi, cha ta.”

“Ta biết là cha nàng.” Long Nhị hoàn toàn tức giận, chỉ hận không thể nhảy thẳng đến cuộc sống sau khi thành thân. Đến lúc đó, hắn sẽ giữ nàng trong phòng mình, muốn gần gũi là gần gũi, xem còn ai dám đến tận cửa phòng hắn quấy rối.

Cư Mộc Nhi đẩy đẩy hắn. Long Nhị thờ dài, chỉ tiếc bây giờ vẫn còn hai tháng nữa mới đến thwofi gian thành thân. Hắn không tình nguyện mà mở cửa xe.

Cư phụ phán chán hô lên: “Nhị gia, cậu đến rồi à?”

Long Nhị trả lời một tiếng. Cư phụ quay đầu, lại thấy Cư Mộc Nhi cũng trong xe, ông hơi kinh ngạc: “A, Mộc Nhi, con cũng đến.”

Cư Mộc Nhi thờ dài: “Bố ơi, không phải con đến, mà là con về.”

“Ừ, đúng rồi, ý bố là con đã về. Tại sao lại đi cùng Nhị gia?”

Long Nhị nhảy xuống xe, quay người ôm Cư Mộc Nhi xuống, trả lời: “Ta gặp nàng trên đường, thuận tiện đưa nàng về đây.”

Cư phụ gật đầu: “Vậy thì thật đa tạ Nhị gia. Nhị gia mau vào nhà ngồi. Nhị gia đến đây có việc gì?”

Có việc gì? Long Nhị sùng sốt. Không phải hắn vừa nói tiền Mộc Nhi về đây sao? Việc gì là việc gì chứ?

Cư phụ nhìn Long Nhị đang hoang mang, có vẻ không hiểu rõ câu hỏi, thế là cũng thấy nhứt đầu, hoang mang theo: “Không phải Nhị gia nói tiện đường sao? Vậy thì phải đến đây có việc, thuận tiện đưa Mộc Nhi về chứ?”

Long Nhị dờ mắt. Hắn hiểu Cư phụ không có ý châm chọc, nhưng mấy câu này chẳng đáng yêu chút nào. Hắn đưa Mộc Nhi về, không phải thuận tiện thì thế nào? Hắn thích đưa Mộc Nhi về, cần gì phải có thêm việc khác?

Cư Mộc Nhi nghe đoạn hội thoại của hai người này mà thờ dài trong lòng, nàng nói: “Bố, Nhị gia muốn đến đây mua rượu nhà mình. Sắp đến năm mới, cũng cần chuẩn bị rượu, quán rượu nhà mình lại có tiếng tốt nên Nhị gia nghe danh mới tìm đến.”

“À, đúng đúng, rượu của nhà ta rất được. Năm nay ta làm người trong thành bực, cuối năm vẫn chưa được cung cấp rượu cho tửu lâu nào, Nhị gia qua đây rất đúng lúc. Mua cái gì mà mua, Nhị gia thích gì cứ lấy.” Cự Mộc Nhi vừa nghe rượu nhà mình được tặng bốc, cao hứng khoa chân múa tay, nói liên mồm, “Nhị gia mau vào ngồi đi, ta mang rượu cho Nhị gia chọn.” Nói xong, ông chạy vụt vào trong nhà.

Long Nhị vào thông thả trong cùng Cự Mộc Nhi, hần kè tai nàng nói nhỏ: “Ta nghe danh mới tìm đến? Đi mua rượu?”

“Ừ, Nhị gia đừng khách khí. Rượu nhà ta rất ngon.” Cự Mộc Nhi gạt đầu, cứ như có chuyện đó thật. Long Nhị thật muốn véo tai nàng.

Hai người vào quán rượu. Long Nhị định nói với Cự Mộc Nhi rằng hần không có thời gian nên về trước, quay đầu đã thấy gã sai vặt xách rượu ra. Không cần hần đi tìm, Cự Mộc Nhi chạy lại: “Được rồi, con gái, ta nhớ ra rồi. Bạn của nhạc công họ Tiền đến tìm con, bố nói con không ở nhà. Anh ta bảo muốn mượn cầm phở của con xem, bố không cho cầm về nhưng để anh ta xem trong phòng con, chắc vẫn còn ở đó.”

“Đàn ông?” Long Nhị chớp mắt, nhanh chóng nắm bắt trọng điểm.

“Đúng thế.” Cự Mộc Nhi gạt đầu. Trước kia Tiền Giang Nghĩa có quen Cự Mộc Nhi, bạn bè chơi nhạc bọn họ thường xuyên qua lại với nhau. Vì thế khi anh ta bảo muốn xem cầm phở, ông để anh ta vào. Con gái không ở nhà, cũng không có chuyện một nam một nữ chung phòng không hợp lễ nghi, Cự Mộc Nhi cảm thấy mình làm vậy không có vấn đề gì.

Long Nhị nhìn vẻ mặt thần nhiên của Cự Mộc Nhi, cảm thấy ghen một ngực oán khí. Xem ra hần phải tìm cơ hội trò chuyện cẩn thận với ông nhạc phụ tính tình quá mức “hào hiệp” này một chút mới được, để ông biết một vấn đề nghiêm túc, rằng ngoài vị hôn phu ra, bất kỳ người đàn ông nào cũng không được bước chân vào tiểu viện của Cự Mộc Nhi.

Cự Mộc Nhi nghe bố nói xong, gạt đầu: “Con đến cầm thất xem sao.”

“Bố đưa con đi.” Ông nhanh chóng nói, quay sang nhìn Long Nhị, “Nhị gia cứ ngồi đây, ta bảo người mang rượu ra, nhanh thôi.”

Long Nhị tức muốn chết, cố gắng kiềm chế ý muốn xông vào ông bố định để con rẽ ngồi ngoài và dẫn con gái mình vào tiểu viện gặp người đàn ông khác. Nhạc phụ à, ông thật sự thấy không vấn đề gì sao?

Long Nhị âm thầm mặc niệm trong lòng ba lần: Ông ấy là nhạc phụ, ông ấy là nhạc phụ, ông ấy là nhạc phụ.

Sau đó hít sâu, khẽ mỉm cười nói: “Con đi cùng Mộc Nhi thôi, bố cứ làm việc của mình đi,” vừa nói hần vừa đỡ cánh tay Cự Mộc Nhi, đưa nàng vào hậu viện.

Cự Mộc Nhi cũng không thấy hành vi này có vấn đề gì, chỉ nói: “Để ta chọn rượu cho cậu. Ta chọn chắc chắn ngon hơn tiểu nhị.” Nói xong, lại chạy đi nhanh như chớp.

Long Nhị nhìn bóng lưng của ông, không nói gì, đưa Mộc Nhi vào hậu viện, nhưng vẫn cứ phải nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhạc phụ đại nhân, ngài thật là đáng yêu.”

Cự Mộc Nhi cười, gạt đầu: “Nếu bố ta nghe được Nhị gia khen mình, nhất định ông sẽ rất vui mừng.”

“Nàng lại chê cười ta chứ gì?” Long Nhị nắn mặt nàng, “Khi về ta sẽ chuẩn bị một đại gia pháp, chờ nàng qua cửa rồi, ngày nào ta cũng dùng.”

Cự Mộc Nhi cười hi hi kêu oan, hai người nhanh chóng đến cửa cầm thất.

Trong cầm thất, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đang chăm chú lật giở cầm phở, nghe thấy động tĩnh vội ngẩng đầu lên nhìn. Thấy Cự Mộc Nhi đi cùng một người đàn ông, người này thì lễ: “Cư cô nương, cô đã về,” sau đó quay sang, “Công tử có lễ, tại hạ là Tiền Giang Nghĩa.”

Long Nhị gạt đầu, chào lại. Cự Mộc Nhi giới thiệu hai người với nhau.

Vừa nghe đây là Long Nhị gia, Tiền Giang Nghĩa đã hiểu, lại thì lễ chào hỏi. Tiền Giang Nghĩa này vốn là một người bạn nhạc công của Cự Mộc Nhi, có tài đánh đàn xuất chúng, dạy không ít học sinh, tự mình mở một quán cầm nghệ, đặt tên “Nhã Âm Các”, có chút tiếng tăm ở kinh thành.

Long Nhị thấy không ổn. Hần không hiểu âm luật, cũng không đánh gia được tài đánh đàn của nhạc công, hoàn toàn không có hứng thú. Có điều người đàn ông này không tự xem cầm phở nhà mình, chạy sang xem của Cự Mộc Nhi nhà hần làm gì?

Chiếu theo quan điểm “người một nhà” của Long Nhị gia mà nói, Cự Mộc Nhi là của hần, cái gì của Cự Mộc Nhi cũng là của hần. Tuy rằng mắt Cự Mộc Nhi không nhìn được, nhưng cầm phở vẫn là của nàng, nàng lại chính là của hần, người khác động cái gì mà động!

Tiền Giang Nghĩa thấy sắc mặt Nhị gia không ổn, cảm thấy cũng hơi xấu hổ. Có điều anh ta vẫn nói với Cự Mộc Nhi rằng mình muốn mượn cầm phở này về xem, có vài phần anh ta không có nên muốn mượn chép, chép xong sẽ trả lại nguyên vẹn.

Long Nhị cố tình không nói chuyện, Cự Mộc Nhi lại hào phóng đồng ý.

Tiền Giang Nghĩa vô cùng vui mừng, lại chọn vài đề tài về cầm để chuyện trò với Cự Mộc Nhi. Long Nhị ngồi một bên nghe hoàn toàn không hiểu, nhưng vẫn nghiêm túc nhìn Tiền Giang Nghĩa chăm chú. Thế là Tiền Giang Nghĩa phải nói ngắn gọn, những chuyện muốn nói cũng không nói nữa, lấy mấy

quyền cảm phổ chọn được rồi đọc tên sách cho Cự Mộc Nhi.

Long Nhị thì mặc kệ. Hắn gọi hộ vệ, bảo cầm bút mực, ghi lại tất cả những tên sách mà Tiền Giang Nghĩa muốn mượn, bao giờ trả cũng phải trả cho đúng.

Tiền Giang Nghĩa hơi luống cuống. Long Nhị mỉm cười với anh ta: “Tiền công tử thông cảm. Đã là đồ sưu tầm thì cũng là hiếm có khó tìm. Mộc Nhi nhà ta yêu cảm như mạng, hôm nay không nhìn được, cũng không biết Tiền công tử lấy bản nào đi. Ta đánh làm người xấu, ghi lại tất cả cẩn thận. Công tử cứ mượn rồi trả, mọi người không bị ảnh hưởng hòa khí, anh nói đúng không?”

Tiền Giang Nghĩa ngại ngùng bảo phải, đưa sách cho hộ vệ ghi lại đầy đủ rồi nhanh chóng cáo từ.

Cự Mộc Nhi tiễn anh ta về, tuy mỉm cười nhưng trong lòng đã có tính toán.

Hôm nay, hoa nương tò mò chuyện tuyệt thế cảm phổ, ở đây lại trùng hợp có người đến lục ngăn cảm phổ của nàng. Người ta muốn nàng chơi cảm thì nàng chơi, người ta muốn mượn cảm phổ thì nàng cho mượn, bởi vì nàng biết giả ngu cũng không thể giả ngu quá. Có điều nàng cũng chắc chắn rằng, bản thân giả ngu không giống rồi.

Cự Mộc Nhi thấy nghèn nghẹn. Từ khi mất nàng mù, bệnh đa nghi của nàng mỗi lúc một nặng.

Long Nhị cầm tay nàng, ủ cho nó ấm lại. Từ khi tiếp xúc với Nhị gia, nàng thấy mình được là chính mình. Không thể nhẫn nhịn, vừa làm càn vừa giao hoạt.

Thời gian hôn lễ càng lúc càng gần, thế nhưng nàng lại càng lúc càng do dự.

Trong lòng nàng có bí mật, nàng có thể giả cho hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nhiều Trắc Trở, Tương Tư Khó Nói

Long Nhị không biết Cự Mộc Nhi có nổi giầy vò trong lòng, bản thân vội vội vàng vàng chuẩn bị chờ hôn kỳ tới.

Trước khi thành thân thật sự có rất nhiều việc phải làm. Nào là đồ thêu làm quà, kiệu hoa hi phục, đồ ăn hi yến, trang trí phòng khách, các loại đồ phải mua khác vân vân và vân vân.

Có điều chỉ cần đồ thêu các thứ cũng đã kín ba trang giấy, còn những thứ thượng vàng hạ cám khác cho hôn lễ, toàn bộ mọi thứ chuẩn bị khác, cũng viết hết một quyển sổ dày.

Long Nhị quyết định phải làm hôn lễ thật to, mọi thứ đều phải loại tốt nhất, danh sách khách mời kín mười trang. Dư ma ma vội vàng lo liệu, toàn bộ Long phủ cũng sắp lạt cả trời lên rồi.

Tại sao phải làm thật to? Bởi vì Long Nhị thành thân nhưng không quên kiếm tiền.

Phải biết rằng mời càng nhiều khách thì càng nhận được nhiều tiền mừng. Quy mô hôn yến càng lớn thì khách càng phải căn cứ theo cấp bậc lễ nghĩa để giữ thể diện. Tính ra một lần cưới như thế này đảm bảo không lỗ.

Long Nhị tính toán xong xuôi từ sớm: tiền thưởng cho bà tử, các loại chi phí cho hôn lễ, hắn phải kiểm lại hết, như thế mới có thể yên tâm.

Long Nhị có mấy ngày không được gặp Cự Mộc Nhi. Có điều hắn nghĩ mình có một cơ hội quang minh chính đại, lấy cớ đi chùa cầu phúc trước khi cưới để dẫn Cự Mộc Nhi đi dâng hương. Thế nên không ai nói được gì.

Việc dâng hương cầu phúc trước khi cưới thật ra là một quy định rất quan trọng. Vừa lúc cuối năm, Dư ma ma chọn được hai ngày để làm lễ dâng hương cầu phúc.

Long Nhị nhớ kỹ ngày, gạt bỏ hết công việc. Tuy nhiên, Dư ma ma lại nói với hắn rằng quy định của việc cầu phúc là ngày làm lễ của nam và nữ phải khác nhau, Cự Mộc Nhi sẽ đến Phúc Linh Tự trước hắn một ngày đêm.

Điều này khiến Long Nhị rất phiền muộn. Hai người Dư ma ma và Cự phụ quyết không cho bọn họ gặp nhau, hắn cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Một đêm nọ, Long Nhị cảm thấy tâm trạng rất tệ. Hắn nghĩ nếu Cự Mộc Nhi ở đây, nàng nhất định sẽ nói chuyện làm hắn thoải mái. Nhưng lại nghĩ đến lời căn dặn và giới hạn của hai người già kia, nổi tức giận của hắn càng tích tụ thêm. Hắn bực mình nghĩ, chọc vào hắn, hắn sẽ treo tường đi gặp nàng, xem ai làm gì được.

Ngày hôm đó, Long Nhị chịu không nổi, cuối cùng treo tường đi gặp Cừ Mộc Nhi thật.

Nguyên nhân là do Cừ Mộc Nhi bị Đinh Nghiên San bắt nạt.

Nếu là ngày trước, Đinh Nghiên San bắt nạt Cừ Mộc Nhi thì Nhị gia sẽ đứng cười giễu, nhưng hôm nay là ngày khác rồi, nếu ai dám giở trò với Cừ Mộc Nhi, Long Nhị gia sẽ tức giận vô cùng.

Quảng thời gian đó, Cừ Mộc Nhi vẫn an phận ở nhà. Nhưng có một hôm, Tiền Giang Nghĩa lại đến trà cảm phở. Anh ta nhìn ngó xung quanh, thấy không có người, thế là hỏi Cừ Mộc Nhi liệu có nhớ được bản nhạc sư bá âm đàn trước khi chết không.

Cừ Mộc Nhi lắc đầu, nói rằng bản nhạc đó quá hay, vừa dài vừa phức tạp, thật sự rất khó nhớ. Hơn nữa hai năm đã trôi qua, bây giờ càng không thể nhớ nổi.

Tiền Giang Nghĩa thở dài: “Trước kia, Nhất Bạch huynh dẫn chúng ta đi cùng nhau, nói rằng muốn ghi lại bản nhạc đó, chỉ tiếc huynh ấy ra đi sớm quá, lại không để lại bản nhạc, nếu không sẽ có một tuyệt thế chi âm.”

Cừ Mộc Nhi cúi đầu, cũng thở dài, nhẹ nhàng nói: “Đúng là thật đáng tiếc.”

Người Tiền Giang Nghĩa nhắc đến là Hoa Nhất Bạch, là một nhạc công xuất chúng. Khi sư bá âm bị hành hình, có vài nhạc công nghe ra ẩn ý trong tiếng đàn của người nên tụ tập cùng nhau thảo luận.

Sư bá âm đàn một khúc nhạc dài, lại kết hợp nhiều bản nhạc vào nhau, mọi người đều đoán đây là một oan tặc. Mà đằng sau nỗi oan khuất ấy, ngay tiếp theo là một bản nhạc hay tuyệt mà chưa ai từng được nghe.

Ngày đó, sư bá âm là tiên nhân trong giới nhạc công, người người ngưỡng mộ kính phục, ai cũng mong muốn được làm quen, nếu được người chỉ điểm thì đúng là vinh hạnh cả một đời. Nhân vật như vậy mà hôm nay lại bị nỗi oan chi tử, giới nhạc công không khỏi phẫn nộ.

Nhưng Hình bộ đã tra xét vụ án này rất nghiêm chỉnh, Hoàng thượng lại tự mình đốc thúc, dù thế nào bọn họ cũng không thay đổi được nữa. Những nhạc công áo vải nghe xong bản nhạc lại cho rằng có thể lật lại bản án. Vì thế, Hoa Nhất Bạch đề nghị cùng chép lại bản nhạc sư tiên sinh đã đàn trong buổi hành hình, bao gồm cả phần kẻ lẻ oan khuất phía sau bản nhạc tuyệt thế đó. Chỉ cần nhớ được toàn bộ, mọi người nghiên cứu kỹ lưỡng, chắc chắn có thể tìm ra đầu mối.

Cừ Mộc Nhi là một cô nương vô cùng khiêm tốn, thế nên các buổi tụ họp của nhạc công nam nàng đều không tham gia. Hơn nữa lúc đó, nàng chuẩn bị được gả cho Trần Lương Trạch nên càng phải né tránh nghi ngờ. Vì thế, trước hết cứ hạn chế ra mặt.

Nhưng ý hăm oan ở pháp trường, Cừ Mộc Nhi cũng nghe ra. Nàng chỉ là một cô gái nhưng cũng có lòng hiệp nghĩa, nếu cảm thánh bị oan, lòng nàng đương nhiên cũng bất bình. Khi đang cân nhắc chuyện này, Hoa Nhất Bạch cũng đã tìm đến nàng.

Giải oan cho một người không phải chuyện đùa, có liên quan đến rất mối quan hệ. Hoa Nhất Bạch cũng chỉ chọn ra mấy người thật thân thiết để cùng nhau nghiên cứu, không tiết lộ cho người ngoài. Hoa Nhất Bạch cũng có quen biết lâu với Cừ Mộc Nhi, bình thường hai người hay bàn luận với nhau kỹ thuật đánh đàn. Anh ta hiểu rõ bản lĩnh Cừ Mộc Nhi mới cố tình ghé qua để mong Cừ Mộc Nhi tài năng trợ giúp một tay. Hai người cùng bàn luận, cũng có chung cái nhìn về nỗi oan của bản đàn này.

Chuyện cứ thế được quyết định. Tuy nhiên, phụ nữ không thể tham gia nghị sự, chưa kể còn là loại chuyện ly kỳ đến bậc này. Hơn nữa, nhạc công nam thường coi thường nhạc công nữ, cho rằng phụ nữ đánh đàn chỉ như làm xiếc, chỉ có đàn ông học đàn mới tính là học vấn. Hoa Nhất Bạch thì thoải mái thôi, nhưng anh ta hiểu rõ bệnh xấu này của nhạc công nam. Để Cừ Mộc Nhi không gặp phải phiền phức, anh ta đảm bảo với Cừ Mộc Nhi rằng mình tuyệt đối không để lộ ra nàng có tham gia chuyện này.

Thời điểm đó, Cừ Mộc Nhi tràn ngập nhiệt tình. Nàng cố gắng nhớ lại từng chút một, từng ngày từng đêm trăn trở ghi cảm phở. Nàng lẳng lặng giao một phần ghi chép của mình cho Hoa Nhất Bạch, Hoa Nhất Bạch lại đối chiếu với bản cảm phở do mình và những người khác ghi nhớ, sau đó chỉnh sửa, viết ra cảm phở nửa đầu bản nhạc.

Dù nửa phần đầu kêu oan được ghép từ nhiều bản nhạc khác nhau, nhưng dù sao cũng là các bản mọi người từng nghe qua, vì thế nên ghi nhớ cũng dễ dàng hơn. Nửa phần sau mới là khúc nhạc tuyệt thế, nhưng mọi người mới chỉ được nghe lần đầu tiên, ký ức không có nhiều.

Hoa Nhất Bạch vô cùng trông cậy vào Cừ Mộc Nhi, thế nhưng khi đó Cừ Mộc Nhi không còn viết cảm phở được nữa. Mắt nàng mỗi lúc một mờ đi. Nàng hứa với Hoa Nhất Bạch rằng khi mắt mình khá hơn, nàng sẽ thử nhớ lại nửa sau một lần nữa.

Tuy nhiên, không ngờ rằng khi mắt nàng tốt lên, Hoa Nhất Bạch lại uống say, ngã xuống sông chết đuối. Hoa Nhất Bạch vừa chết, mấy nhạc công khác không còn người dẫn đầu, chuyện cũng chưa có tiến triển, dần dần có người sợ bị quan lại hoàng gia định tội, cũng có người đưa ra ý kiến rằng chuyện không như mọi người nghĩ, cuối cùng mọi người mất kiên nhẫn, giải tán. Một thời gian sau, không có ai nhắc lại chuyện này.

Mà mắt của Cừ Mộc Nhi cũng không chữa được nữa, hoàn toàn mù hắc.

“Cừ cô nương,” Tiền Giang Nghĩa kêu một tiếng, kéo Cừ Mộc Nhi từ quá khứ trở về hiện tại, “Lúc đầu Nhất Bạch huynh dẫn chúng ta nghiên cứu về nửa trước bản nhạc lúc tử hình của sư tiên sinh, chúng ta vẫn chưa ghi chép được nửa sau của bản nhạc tuyệt thế. Cảm phở này rất quan trọng trong việc lấy lại sự trong sạch cho sư tiên sinh, nếu Cừ cô nương còn nhớ được gì xin ngàn vạn lần nói cho chúng ta biết. Tuy Nhất Bạch huynh đã mất, chúng ta

vẫn phải tiếp tục công việc này, không thể phụ ý nguyện của huynh ấy được.”

Cư Mộc Nhi lắc đầu: “Quả thật ta lực bất tòng tâm.”

Tiền Giang Nghĩa thở dài, lại nói: “Thật ra bây giờ ta mới nhắc đến chuyện này còn có một nguyên nhân khác. Gần đây ta nghe được một tin tức, ta nghĩ nó có liên quan đến chuyện của sư tiên sinh.”

Cư Mộc Nhi im lặng, Tiền Giang Nghĩa nói tiếp: “Nghe nói, phần bản nhạc tuyệt thế mà không ai nhớ được nó có ẩn giấu một bí tịch võ công. Nội dung được ghi trong cảm phổ.”

Cư Mộc Nhi thấy tim đập thành thịch. Tin tức thế này mà truyền ra, sợ là mấy người tham lam trong giới võ lâm sẽ bị hấp dẫn. Người nào giữ cảm phổ này, người đó sẽ mang họa sát thân.

Lúc đó, Cư Mộc Nhi cũng không nói gì về tin tức này. Nàng tỏ vẻ bình tĩnh, mỉm cười: “Bí tịch võ công? Chuyện này thật là thú vị. Không biết người thần thông đến đâu mới có thể ghi được các chiêu số võ công vào cảm phổ.”

Tiền Giang Nghĩa nói: “Chuyện này cũng chưa rõ. Có điều bây giờ tin này đang được truyền ra, nói đấy là thần công cái thế.”

Cư Mộc Nhi cười cười: “Vậy nếu thất truyền thì thật đáng tiếc.”

Tiền Giang Nghĩa cũng nghĩ như vậy, liền mồm nói đáng tiếc, sau đó nói thêm mấy câu rồi rời đi.

Hôm sau, Lâm Duyệt Dao sai người đến đưa tin cho Cư Mộc Nhi, hẹn gặp mặt có chuyện quan trọng.

Lâm Duyệt Dao là hồng nhan tri kỷ của Hoa Nhất Bạch. Hoa Nhất Bạch có tài, lại thích say sưa khoe cảm chốn trăng hoa. Sau khi quen Lâm Duyệt Dao, anh ta đã thu liễm rất nhiều. Anh ta thường đến Tích Xuân Đường tìm Lâm Duyệt Dao, có khi ở đó tận mấy ngày liền. Những thứ này Cư Mộc Nhi đều được biết đến từ miệng các hoa nương nàng dạy đàn.

Lần đầu Cư Mộc Nhi gặp Lâm Duyệt Dao là sau khi Hoa Nhất Bạch qua đời.

Khi đó, Lâm Duyệt Dao lặng lẽ đến quán rượu gặp Cư Mộc Nhi. Cô ấy nói với Cư Mộc Nhi rằng chuyện Cư Mộc Nhi viết cảm phổ, Hoa Nhất Bạch không phải không nói cho ai hết, anh ta có nói cho Lâm Duyệt Dao.

Lâm Duyệt Dao tìm Cư Mộc Nhi để nói rằng cô ấy nghĩ việc Hoa Nhất Bạch qua đời không phải ngoài ý muốn. Cô ấy quyết tâm tìm ra sự thật, muốn Cư Mộc Nhi giúp mình.

Cư Mộc Nhi đồng ý.

Còn lần hẹn gặp này của Lâm Duyệt Dao, tin tức đưa đến cũng giống Tiền Giang Nghĩa. Cô ấy nghe được rằng: hóa ra cảm phổ tuyệt thế kia là một bí tịch thần công, thế nên khi Thượng thư Nhật Sử có cảm phổ, ngài ấy đã gặp phải họa sát thân. Tuy cảm phổ đã bị đốt hết sau án diệt môn ở nhà họ Sử, nhưng gần đây lại có người nói rằng trước khi chết, sư bà âm đã truyền bản nhạc đó ra ngoài. Thế là tất cả đều nói rằng cảm phổ vẫn còn, đang ở trong tay một người nào đó.

Cư Mộc Nhi nghe tin xong không nói lời nào. Nàng nặng nề về nhà, giữa đường lại gặp phải Đinh Nghiên San.

Đinh Nghiên San thấy Cư Mộc Nhi đứng lúc đang giận mà không có chỗ xả. Đứa con gái mù này không chỉ mê hoặc Long Nhị già, đoạt mất vị hôn phu mà Đinh Nghiên San chọn, còn khiến cho tỷ tỷ mất mặt trước mặt tỷ phu, dẫn đến hai người họ lần đầu tiên không nhìn mặt, không nói chuyện, kể từ lúc thành thân đến giờ. Đinh Nghiên San cũng âm thầm khóc không biết bao nhiêu lần. Không chỉ thế, bố cô ta còn dạy dỗ tỷ tỷ cô ta một trận nặng nề.

Những oán hận như thế, Đinh Nghiên San tính hết lên đầu Cư Mộc Nhi.

Lúc này thấy Cư Mộc Nhi, cô ta không khác gì thấy kẻ thù, đỏ mặt tía tai. Đinh Nghiên San tính tình hung dữ, không có chuyện để Cư Mộc Nhi được yên ổn. Cô ta xông ra tát Cư Mộc Nhi một cái, giắt trượng trúc của Cư Mộc Nhi ném đi thật xa, sau đó chỉ vào mũi Cư Mộc Nhi, chửi ầm lên rằng nàng là hồ ly tinh, nói nàng nằm mơ muốn trèo lên giường Long Nhị, chống mắt lên xem. Đinh Nghiên San mắng xong thì ngênh ngang bỏ đi.

Cư Mộc Nhi ngã xuống đất, lúc đứng lên bị mất phương hướng, trượng trúc cũng văng đi đâu mất, lại bị mắng trước mặt bao nhiêu người, vô cùng khổ sở. Cuối cùng, ven đường, có người thấy nàng bị mù nên từ tế lấy lại trượng, đồng thời chỉ phương cho nàng, nàng mới có thể về nhà.

Đêm hôm ấy, chuyện này truyền đến tai Long Nhị, khiến Long Nhị giận sôi gan. Hắn nhớ thương Cư Mộc Nhi, nhớ đến đau nhức ruột gan. Vì thế, bất chấp mọi quy củ lễ nghi, trời đã tối đen, hắn âm thầm cưỡi ngựa đến rừng cây phía sau quán rượu, sau đó nhảy qua tường ở hậu viện, đi thẳng đến tiểu viện của Cư Mộc Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Đêm Thăm Hương, Khuê Gia Âm Ĩ (1)

Cư Mộc Nhi ngủ mà không yên, cứ nửa tỉnh nửa mê, vô cùng hốt hoảng, trong lúc mơ màng lại chợt cảm thấy có người đứng bên giường mình. Nàng sợ hãi mở to mắt, chưa kịp kêu lên đã bị một bàn tay bịt miệng lại, chỉ còn tiếng “um um” chống đối.

“Là ta mà.” Long Nhị nhỏ giọng nói.

Cư Mộc Nhi ngây người. Long Nhị nói tiếp: “Đúng thế. Hôm nay ta nghe nói nàng bị bắt nạt trên đường nên ghé qua thăm một chút.”

“Nhị gia?”

“Đúng rồi.”

Cư Mộc Nhi bỏ nhào về phía trước, Long Nhị vội vàng đỡ nàng, từ từ đưa nàng xuống giường.

Cư Mộc Nhi ôm hân thật chặt, khiến lòng Long Nhị vô cùng đau xót: “Bà cô chanh chua kia dọa nàng, đúng không?”

Cư Mộc Nhi chẳng nói lời nào. Long Nhị lên giọng dạy dỗ: “Sao ra ngoài lại không mang hộ vệ?”

“Bị người ta bắt nạt mà không tìm ta?”

“Cứ thế mà cũng ngủ được?”

Hắn không ngủ nổi mới phải chạy qua xem nàng, kết quả nàng ngủ như con lợn. Long Nhị còn đầy một bụng muốn dạy dỗ, nhưng hắn chưa nói xong, Cư Mộc Nhi đã hỏi: “Trời đã sáng rồi?” Sao nàng có cảm giác nàng ngủ chưa được bao lâu nhỉ?

Long Nhị đành nín nhịn, nuốt nỗi bức dọc vào lòng.

Hay quá đi chứ, hai người bọn họ người nói đông người nói tây.

“Trời chưa sáng.” Lời này đúng đang nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ồ.” Cư Mộc Nhi đáp lại, vui đầu vào lòng Long Nhị. Nàng vừa gặp ác mộng, giờ có hắn ở bên thật là tốt. Nàng dần bình tĩnh lại, bắt đầu thắm mệt.

Long Nhị cau mày, không biết cô ngốc này đã tỉnh táo chưa nữa.

“Ta là ai?”

“Nhị gia.” Nàng mơ màng đáp.

“Thật thế à?” Hắn cố tình hỏi vặn lại.

Lời này mãi mới vào đầu Cư Mộc Nhi. Nàng ngồi thẳng dậy, tỉnh lại hơn nửa: “Không phải Nhị gia à?”

“Không phải ta thì là ai?” Long Nhị tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Cô nương này, lúc tỉnh chọc hắn bức, lúc mơ màng cũng làm hắn bức được.

Cư Mộc Nhi nháy mắt vài cái, tỉnh thêm chút nữa: “Trời chưa sáng sao Nhị gia lại đến phòng ta?”

Long Nhị đành mặt không nói lời nào. Hắn thầm nghĩ, nếu nàng lại í éo các loại không hợp lễ nghi gì đó, hắn sẽ nổi cáu cho nàng xem.

Nhưng Cư Mộc Nhi sao có thể giống Cư phụ và Dư ma ma chứ, nàng nói: “Lạnh quá đi, Nhị gia, ta có thể đắp chăn nói chuyện với ngài không?”

Lòng Long Nhị mềm nhũn: “Nằm xuống đi.”

Cư Mộc Nhi nhanh chóng nằm xuống, tự giác bọc mình trong chăn.

“Không được nhắm mắt,” Long Nhị tựa đầu giường, tỉ mỉ ngắm nhìn nàng trong ánh trăng, sau đó nhẹ nhàng bóp mặt nàng, hỏi, “Hôm nay bị đánh à?”

“Ừ?”

“Đánh vào đâu?”

“Chính là chỗ đang bóp ấy.”

Long Nhị thu tay lại, sau đó lại vuốt vuốt má nàng: “Ta sẽ đòi lại cho nàng.”

“Ừ.” Cư Mộc Nhi không để ý việc này lắm, nàng lo lắng chuyện khác.

“Không hỏi xem đòi thế nào à?”

“Đòi thế nào?” Cur Mộc Nhi phối hợp hỏi, nhưng thật ra nàng rất muốn ngủ.

“Ta gỡ bó cô ta một cái, bó cô ta sẽ cho cô ta bài học.” về hôn sự lần trước, hấn nghe thám tử báo lại rằng Đinh Nghiên Hương đã bó cô ta bị phạt quỳ và bạt tai.

“Ừ.” Cur Mộc Nhi hoàn toàn không có ý thức tự giác. Việc nàng buồn ngủ khiến Long Nhị cảm thấy nhàm chán. Hấn lay lay nàng, yêu cầu: “Không được ngủ, mau làm ta vui vẻ đi.”

“A?” Hơn nửa đêm, hấn cố ý qua đây để nàng đỡ hấn vui vẻ sao?

“Vi sao Nhị gia không vui?”

“Hai ngày trước ta nhận được tin: việc buôn bán ở Mậu Bình thành và Sách thành bị cướp mất, thảo nào mấy vị lão bản kia năm nay không đến.”

Cur Mộc Nhi chui đầu ra khỏi chăn, lẩn lẩn tay hấn, nấp rồi mỉm cười: “Không sao cả, Nhị gia sẽ nhanh chóng kiếm lại được.”

“Hừm.” Long Nhị xoa nắn bàn tay nhỏ bé của nàng. Đương nhiên, Long Nhị gia hấn có thể kiếm lại được nhanh thôi, thế nhưng kiếm lại đó không phải kiếm chỗ này, khác nhau.

“Nhị gia cho người phát thiệp cưới đến chỗ bọn họ. Bọn họ bỏ mối làm ăn với Nhị gia, có lẽ trong lòng cũng nom nớp lo sợ. Thế nên việc thành thân đại sự của Nhị gia đến, họ không thể không gửi quà đến, cũng phải gửi quà thật tốt.”

Long Nhị sững sờ một lúc, cuối cùng cười ra tiếng. Nha đầu xảo quyết này thật hiểu hấn. Đúng là hôm qua hấn đã sai người gửi thiệp cưới đi. Không bắt tên “phản bội” này nôn ra một chút, sao hấn có thể cam tâm.

Cur Mộc Nhi nghe được tiếng cười, cũng cười: “Nhị gia cười rồi, Nhị gia vui không?”

Long Nhị nở nụ cười, cố ý nói: “Chưa có đâu.”

Cur Mộc Nhi nhăn mày, tỏ vẻ khổ não: “Vậy làm sao bây giờ? Không bằng Nhị gia về ngủ sớm một chút, sẽ vui thôi.”

“Nàng hình như đối với ai cũng thế,” Long Nhị nhìn nàng nhắm mắt lại, chịu không được cốc đầu nàng, “chỉ yêu ngủ, ban ngày bị bắt nạt, đêm đến còn ngủ được.”

“Ta cũng đâu có ngủ ngon đâu. Lúc ấy ta ngủ không yên, ngái ở đây ta mới thấy yên tâm. Buồn ngủ lắm, Nhị gia.”

“Nhị gia không buồn ngủ.” Long Nhị cười toe toét. Nàng nói có hấn bên người nàng mới ngủ ngon được, là đang nói hộ hấn đúng không?

“Nàng gặp ác mộng à?” Hấn vẫn nhớ lúc hấn vừa vào, nhìn nàng ngủ không ổn lắm.

“Ừ.” Nàng nắm tay hấn, cảm thấy càng lúc càng buồn ngủ.

“Mơ thấy gì?”

Cur Mộc Nhi chớp chớp mắt, đáp: “Không nhớ rõ.”

“Không nhớ rõ thì không phải ác mộng, không thể quên được mới tính.” Long Nhị vén tóc nàng sang hai bên, tìm vành tai nàng để nắn, “nàng thật là khờ, gia có lòng, ở đây với nàng. Nàng nên ngủ đi.”

Cur Mộc Nhi rụt cổ, vùi đầu vào chăn, trả lời một câu “vâng” rồi thật muốn ngủ thẳng căng.

Long Nhị thấy nàng như vậy, lại không thoải mái: “Nàng cứ thế ngủ?”

Cur Mộc Nhi buồn ngủ đến nỗi không than nỗi, chẳng phải Nhị gia bảo nàng ngủ đi sao? Cuối cùng là muốn gì đây?

“Nhị gia, ta buồn ngủ.” nghe giọng nàng thật đáng thương.

Long Nhị không nói, cúi đầu nhìn nàng từ từ nhắm mắt lại. Lông mi nàng dài như chiếc quạt nhỏ. Ánh trăng chiếu sáng nửa khuôn mặt nhỏ nhắn. Hấn dèm chăn cho nàng, nàng nghiêng đầu theo bản năng, dụi vào bàn tay hấn.

Long Nhị cảm thấy rất thỏa mãn. Bỗng nhiên hấn nghĩ rõ ràng Cur Mộc Nhi có tình cảm với mình. Bằng không, sao nàng lại đi tìm mình, mượn cơ hội cầu thân với mình. Nàng là người thông minh, đương nhiên cũng có hơi kiêu ngạo. Với tính tình của nàng, nàng lại như chim nhỏ nép vào người hấn, để hấn đựng vào với vài cử chỉ thân mật mà không hề chông cự. Như vậy, nhất định trong lòng cũng có tình cảm.

Long Nhị nghĩ như vậy, lòng cảm thấy vui hơn nhiều. Hấn đặt tay lên mặt Cur Mộc Nhi, lông mày nàng giật giật. Hấn xoa tóc nàng, nàng hoàn toàn không

có phản ứng. Hắn lại bóp mũi nàng, nàng mơ mơ màng màng đẩy tay hắn ra, trở người rồi ngủ tiếp.

Long Nhị nghĩ bụng: mới thế đã ngủ rồi?

Nàng không để ý đến hắn, hắn càng muốn trêu chọc nàng. Hắn cởi giày, ngồi hẳn lên giường. Vì nàng quay lưng về phía hắn nên hắn không nhìn được mặt, thế là hắn vòng tay ôm nàng.

“Mộc Nhi...” hắn gọi, Cur Mộc Nhi không hề phản ứng. Hắn lại gọi, không phản ứng. Gọi lần thứ ba, cuối cùng trong chăn cũng vang lên tiếng mơ hồ.

Long Nhị lại nói: “Trời sáng rồi, Mộc Nhi, dậy đi.”

“Vâng.” Cur Mộc Nhi mãi mới lên tiếng, nhưng hoàn toàn không cử động, tiếng “vâng” đây cũng chỉ là phản ứng lúc mơ màng mà thôi.

Long Nhị xoay người nàng lại, nhìn nàng nhắm mắt ngủ ngon lành, lại nói: “Mộc Nhi, dậy ăn sáng.”

Cur Mộc Nhi không trả lời, nhưng hình như bị hắn làm khó chịu, lông mày nhíu lại. Long Nhị đưa tay day day mi tâm của nàng, khẽ nói: “Được rồi, trời lại tối, nàng ngủ tiếp đi.”

Quả nhiên Cur Mộc Nhi ngủ tiếp, không để ý đến hắn.

Long Nhị tựa đầu vào gối của nàng, gầy gầy lông mi nàng, xoa xoa môi nàng, rồi lại nhẹ nhàng bóp mặt nàng. Thật biết điều. Dù người bị quấy rầy kia không phản ứng lại, hắn cũng không thấy buồn bực. Bỗng dưng hắn nghĩ: thôi được rồi, gia quý có thể tặng một điều: gia chưa ngủ, Mộc Nhi cũng không được ngủ.

Long Nhị nghịch ngợm một hồi rồi cũng mệt mỏi. Hắn tựa vào người Mộc Nhi, ngủ mất. Nửa đêm, trời lạnh, hắn rất tự nhiên kéo chăn, chui vào trong chăn Mộc Nhi.

Cur Mộc Nhi ngủ rất say nhưng bị hắn quấy rầy cũng tỉnh lại, sau đó từ từ nhắm mắt, chui vào ngực hắn, lẩm bẩm: “Nhị gia?”

Long Nhị cũng mơ hồ, trả lời: “Ừ.”

Sau đó hai người cùng an tâm, tiếp tục lựa tư thế ôm nhau cho thoải mái và ngủ ngon lành.

Cur Mộc Nhi ngủ ngon thật ngon, đang ngủ ngon bị gọi dậy.

“Mộc Nhi, dậy đi.” Đó là tiếng Long Nhị. Hắn gọi bốn lần nàng mới dậy.

Cur Mộc Nhi mãi mới mở được mắt ra, hỏi: “Trời sáng chưa?”

“Sáng rồi.”

“Thật không?”

Long Nhị tức giận: “Thật.”

“Sáng lâu chưa?”

“Không biết.” Hắn vừa mở mắt đã phát hiện ra đây không phải phòng ngủ nhà mình, lại phát hiện bên ngoài trời đã sáng, chắc chắn là ban ngày. Hắn giật mình, nghĩ ra hôm nay còn nhiều việc phải làm, nhưng lại không biết đang giờ nào, người trong phủ không biết hắn đi đâu, liệu có rối loạn hay không.

Nghĩ vậy, hắn không doái hoài đến nhụy ngọc ôn hương trong lòng, vội vàng đứng dậy. Lúc định đi, hắn lại phát hiện ra đêm qua hắn không cởi đồ, quần áo nhăn nhúm lại, nhìn như mớ giẻ lau. Sờ tóc một cái, ngủ một đêm cũng rối cả rồi.

Nếu hắn cứ thế này ra ngoài, sau đó đi qua phố xá và hội phủ, chắc chắn sẽ bị mất mặt. Long Nhị nhanh chóng sửa sang, nhưng ngó quanh lại không thấy gương. Nghĩ lại, đứng rồi, Mộc Nhi nhà hắn không nhìn được, có bày gương trong phòng cũng vô ích.

Hắn quay lại nhìn, thấy cô nương khiến hắn gặp cảnh lúng túng kia đang ôm chăn ngủ đầy giấc. Hắn không ổn thì nàng cũng không được yên. Vì thế, hắn gọi nàng dậy.

Cur Mộc Nhi chưa tỉnh ngủ, ngơ ngác ôm chăn: “Sớm vậy mà Nhị gia đã đến rồi.”

“Ta chưa đến, là ta chưa đi.”

“Ô, sao muộn thế này Nhị gia còn chưa đi?”

Long Nhị bóp mặt nàng: “Tỉnh chưa?”

“Đau, đau đấy...” Cur Mộc Nhi nhăn nhó, tỉnh ngủ.

Long Nhị lại hỏi: “Lược của nàng đâu?”

Cư Mộc Nhi chỉ vào cái tủ nhỏ: “Ồ trong ngăn kéo.”

Long Nhị mở ngăn kéo ra, lấy lược chải đầu, chải xong lại quay ra nhìn. Cư Mộc Nhi đã cuộn mình vào trong chăn, ngáp ngáp dài. Mắt nàng nhấp nhem, màu sắc và hoa văn của chăn thì què mùa, đầu tóc nàng lại rối tung, mặt mũi lem nhem, thế mà mắt hấn nhìn cũng thấy rất có phong tình, rất thu hút.

Không có gương, Long Nhị đành tự mình mò mẫm chải đầu, sau đó lại kéo tay Cư Mộc Nhi: “Đừng gà gât nữa, luyện tập hầu hạ gia một chút.”

“Vâng.” Cư Mộc Nhi ngồi thẳng, hỏi: “Muốn gì?”

Long Nhị sững sốt. Nàng không nhìn được, còn hầu hạ gì? Không chải đầu được, không thay y phục được, bảo nàng đi lấy nước rửa mặt này nọ sợ là khó hơn nữa. Còn hấn nữa đêm xông vào khuê phòng của nàng, giờ cũng không thể đường đường chính chính ra ngoài. Xem ra hôm nay hấn phải mang dáng vẻ lụm thụt này về phủ rồi.

Long Nhị cắn răng, không muốn nàng phải làm nhưng hấn lại không cam lòng, đành chọn cái đơn giản nhất: “Cài nút áo cho gia.”

“Được.” Cư Mộc Nhi trả lời. Nàng thông thả đi về phía Long Nhị, sờ tìm xem nút buộc ở chỗ nào. Sờ này sờ nọ, mò mẫm. Nàng nói: “Nhị gia, nút này buộc chặt quá. Ta tháo ra rồi cài nút lại cho ngài. Nhị gia chắc chắn sẽ hài lòng.”

Long Nhị dờ dặt. Xú nha đầu, lại có ý chọc hấn. Khiến hấn không vui thì không hay, nhưng nàng thật sự tháo ra rồi cài lại, sau đó lại hỏi: “Còn cần tháo lần nữa không? Tháo xong lại thắt vào?”

Nàng sẽ làm hấn bức. Đây là phạm vào gia quy đầu tiên. Long Nhị đưa tay bóp mặt nàng, Cư Mộc Nhi kêu đau, che mặt, tỏ vẻ tủi thân: “Không thì buộc đai lưng? Tháo xong buộc lại?”

Long Nhị cốc đầu nàng. Cư Mộc Nhi quay đầu về giường, quyết giả chết. Không biết có thể ngủ tiếp không nhỉ?

Long Nhị nhìn nàng, lại thấy bức mình. Đây là khuê phòng của nàng, mà nàng cũng là con gái chưa xuất giá. Chờ đến lúc thành thân, nàng còn dám nghịch ngợm trêu hấn nữa, hấn sẽ tự mình đưa nàng về giường, xử lý cho đến khi nàng không dám kiêu ngạo nữa mới thôi.

Long Nhị nghĩ vậy, bụng dưới nóng lên. Hấn cố kìm chế cảm xúc, ho khan hai tiếng. Nhưng cô nương vô tâm kia nằm yên trên giường. Long Nhị có ý nghĩ xấu, cũng không dám quần lay nàng.

Hấn lại ho khan, lên tiếng: “Gia đi.” Nói xong, hấn nặng nề bước chân ra phía cửa phòng.

Đột nhiên Cư Mộc Nhi ngồi bật dậy, kêu ầm lên: “Không được!”

Long Nhị dừng bước, mỉm cười: “Sao, không muốn gia đi?”

“Không đi cửa được. Giữa ban ngày, người đến người đi ngoài sân, có ai thấy Nhị gia thì không ổn.” Cư Mộc Nhi chỉ tay về phía cửa sau, “Nhị gia đi cửa sổ đi.”

Định đầu Long Nhị bốc khói: “Nàng bảo gia leo cửa sổ?” Dù hấn biết rõ nàng nói có lý, nhưng hấn cũng không định dùng dùng mở cửa ra ngoài, mà chờ đến khi không có ai mới ra, nhưng nàng thẳng thắn cho hấn leo cửa sổ như vậy, hấn đương nhiên vẫn phải hờn giận.

“Không cần leo đâu, Nhị gia có khinh công, nhảy ra ngoài tốt.”

“Vậy thì khác nhau chỗ nào?” Long nhị vẫn tức. Sớm biết thế không đến thăm nàng thì không phải chật vật thế này.

Tiếng Cư phụ ngâm nga vang lên bên ngoài, chắc chắn lát nữa ông sẽ gõ cửa. Cư Mộc Nhi thấy hơi căng thẳng. Long Nhị ôm nàng, cổ tình hù nàng: “Gia chắc chắn không trèo cửa sổ.”

“Gia tới qua vào đây bằng cách nào?” Nàng nói một câu khiến hấn hết cãi. Trước khi ngủ, nàng đã cài cửa, cửa sổ để mở để thông khí. Long Nhị muốn vào nhưng không cạy cửa được, định gọi nàng dậy thì thấy cửa sổ mở nên trèo vào.

Nhưng tự trèo vào và bị người bảo trèo ra khác nhau.

Long Nhị tròn mắt nhìn Cư Mộc Nhi. Cư Mộc Nhi không thấy hấn, vẻ mặt vô tội. Long Nhị càng tròn càng thấy chán ngán. Bao nhiêu người bị ánh mắt sắc bén này của hấn khuất phục, vậy mà chiêu này lại hoàn toàn vô dụng với người mù.

Giờ người mù này còn hỏi: “Nhị gia, ngài đang tròn mắt nhìn ta à?”

Nhị gia không đáp. Nhị gia lặng lẽ trèo cửa sổ ra.

Đêm thăm hương, khuê gia âm ỉ: đêm đến thăm người đẹp, làm loạn khuê phòng cô ấy

Chương 34: Ngoài Ý Muốn, Nàng Mù Gặp Nạn

Nhị gia vừa rửa mặt vừa thay đồ, lại còn vội vã đi tiểu trong rừng rồi mới lên ngựa về phủ. Trên đường đi, hần càng nghĩ càng giận. Nếu hần còn gặp nàng nữa, hần không phải Long Nhị gia!

Sao hần lại nghĩ cô gái kia có tình cảm với hần được, nàng ấy chỉ hận không làm hần tức chết. Hừm, chờ xem, chờ nàng qua cửa Long gia, hần sẽ cho nàng nắm vững kiến thức thế nào là “phu cương uy chấn” (cái uy của người chồng)

Nhưng loại chuyện “phu cương uy chấn” này, còn phải chờ xem năng lực của phu tế, mà làm phu tế, còn phải đợi chính thức bá đường mới chắc chắn.

Vì vậy, Long Nhị gia không hề có ý ra uy tại nhà phụ nữ của mình, hơn nữa khổ nỗi còn chưa có được thân phận chính thức kia. Hần tự an ủi rằng không cần vội, đợi phụ nữ chắc chắn qua cửa, hần chỉ cần kiên trì chờ đợi cho tốt. An tâm chờ đến ngày bá đường, hần được làm tân lang.

Nhưng Long Nhị không ngờ, trên đời này luôn có chuyện ngoài ý muốn.

Hôm nay là ngày Cự Mộc Nhi phải đến Phúc Linh tự dâng hương cầu phúc. Theo tục lệ Tiêu quốc, hai nhà nam nữ trước khi thành thân phải tự mang cho bên kia ngày sinh tháng đẻ con mình, đi theo Bồ Tát cầu phúc, mong được phù hộ cho sau hôn lễ, cuộc sống vợ chồng hòa hợp, sinh con trai sinh phúc, làm bạn với nhau hết quãng đời còn lại.

Theo cấp bậc lễ nghĩa, hai người nam nữ không được gặp nhau, phải tự đi riêng. Vì thế hôm đó, khi Cự Mộc Nhi đi cầu phúc, Long Nhị không được tham gia, chỉ có Cự phụ và Tô Tinh cùng đi với nàng, còn hai hộ vệ của Long gia đứng xa xa canh chừng.

Sau Cự Mộc Nhi khi lễ Bồ Tát xong, Cự phụ muốn Cự Mộc Nhi đi thắp nhang cho nương nàng, để nàng được nương phù hộ cho cuộc sống tốt đẹp, thế nên ông bảo Cự Mộc Nhi đợi ở bên ngoài trước.

Phúc Linh tự là chùa chiến được dâng nhang nhiều nhất ở quanh khu vực kinh thành. Giờ lại là lúc cuối năm, rất nhiều người vội vàng đến dâng hương cầu nguyện. Người trong chùa nhộn nhạo, khói hương ngập tràn, không thể thiếu được va chạm giữa người đến người đi. Cự Mộc Nhi mất mù nên quyết định đứng chờ ở chỗ xe ngựa. Cự phụ đồng ý. Tô Tinh dẫn Cự Mộc Nhi đi từ từ về phía xe ngựa đứng.

Hôm nay đông người đến dâng hương nên xe ngựa phải dừng ở rất xa. Hai người Cự Mộc Nhi và Tô Tinh đi mãi mới thấy bóng dáng cái xe. Đi hồi lâu, cuối cùng cũng không nghĩ thấy mùi nhang khói trong không khí, hai người mới thở mạnh. Tô Tinh chỉ rừng cây ven đường, nói: “Tỷ tỷ, chúng ta vào rừng nghỉ ngơi, hít thở không khí một lát.”

Cự Mộc Nhi đồng ý. Hai người đi về phía ven rừng. Tô Tinh thấy một khối đá lớn vuông vức, chạy ra phủ khăn lên trên, đang định nói “tỷ tỷ ngồi đi” thì quay đầu đã thấy mấy đại hán hung hãn xông đến từ phía sau, nhìn đã thấy không phải người lương thiện.

Tô Tinh hét lên “tỷ tỷ”, chạy về phía Cự Mộc Nhi. Cự Mộc Nhi nghe tiếng cô ấy quát đã nhận ra có chuyện, nhưng nàng hoàn toàn không phản ứng kịp. Mấy đại hán kia đã xông đến cạnh nàng. Tên cầm đầu bê Cự Mộc Nhi lên, cười âm ỉ: “Mau nhìn đại cô nương này, lão tử chọn trước. Cuối năm rồi, phải có một đại lão bà về nhà làm ấm giường thôi.”

Bách tính xung quanh sợ hãi, vội vàng trốn đi, nhà nào có cô nương, nữ quyến lại càng chạy vội. Mấy đại hán cười ha ha, xô đẩy Cự Mộc Nhi, động chân động tay. Cự Mộc Nhi sợ đến mặt trắng bệch, cả người cứng đờ.

Tô Tinh đã định chạy lại nhưng lại đổi phương hướng, chạy về phía đoàn người, hô lên: “Trần đại ca, cứu mạng! Người đâu, cứu với!”

Trong lúc cô ấy kêu la, một chiếc xe ngựa phi đến như bay, tiếp ứng mấy đại hán kia.

Bọn đại hán lôi kéo Cự Mộc Nhi đang giãy giụa kêu cứu lên xe. Lúc này, Trần hộ vệ đã chạy đến. Anh ta tung người lên, rút kiếm đâm thẳng về phía đại hán cầm đầu.

Các đại hán cực kỳ ăn ý, ba người quay lại giờ đao đón Trần hộ vệ. Một vị hộ vệ khác của Long gia cũng chạy đến, muốn chém đứt cương ngựa nhưng cũng bị hai đại hán giờ đao chặn lại.

Tô Tinh hét lên chói tai, xông về phía Cự Mộc Nhi. Cự Mộc Nhi nghe thấy, hốt hoảng kêu to: “Tinh nhi, chạy mau, đừng đến đây, chạy mau!”

Nàng chưa hét xong đã bị đại hán cầm đầu vung tay ném lên xe. Cự Mộc Nhi va đầu vào thùng xe, cảm bị gãy trúc đập vào. Nàng không nhìn được, chỉ nghe thấy tiếng hỗn loạn xung quanh, vì thế không dám né tránh lung tung, chỉ nắm gãy trúc thật chặt. Nàng nghe được tiếng Tô Tinh hét to “buông ra”, nghe được tiếng hét chói tai của cô ấy, nghe được tiếng đánh nhau vang lên ồn ã.

Một đại hán kêu lên: “Tiểu nữ này hẳn là vui mừng khi gặp chúng ta, cứ bắt luôn là được, nhiều cũng tốt.” Cur Mộc Nhi vừa sợ vừa nghi ngờ, rất sợ mình đoán đúng. Kết quả, một người xô vào người nàng, xác nhận suy nghĩ ấy.

Cur Mộc Nhi sợ hãi hô lên: “Tình nhi?”

Tô Tinh ôm nàng thật chặt: “Tỷ tỷ.”

“Ta bảo muội chạy, bảo muội chạy cơ mà?” Cur Mộc Nhi hốt hoảng. Nàng không làm được bất kỳ chuyện gì, đôi mắt mù của nàng khiến cô ấy bị liên lụy.

Xe ngựa rung chuyển. Cur Mộc Nhi nghe tiếng Trần hộ vệ hét to, sau đó là mấy đại hán kia cười điên cuồng. Tô Tinh run rẩy: “Trần đại ca, Trần đại ca ngã xuống.”

Ngã xuống? Cur Mộc Nhi thấy toàn thân lạnh buốt.

Xe ngựa chạy càng lúc càng nhanh. Đại hán cầm đầu nhảy lên xe, đóng cửa xe lại. Các đại hán khác lên ngựa, áp giải xe ngựa cùng nhau rút lui, hò hét: “Năm mới cưới tức phụ.”

Trước mắt bao người, bọn chúng bắt người, nghênh ngang rút đi.

Nàng mù Cur Mộc Nhi gặp chuyện!

Nương tử vị hôn của Long Nhị gia gặp nạn ở Phúc Linh tự!

Ngày cuối năm, son tặc ra ngoài cướp người!

Người nhận tin tức hóa tức phi vào thành.

Long Nhị vội vã quay về Long phủ. Hai hộ vệ gã phái đi đàm địa máu, đại phu đang cấp cứu. Cur phụ nước mắt đầm đìa, tay chân run rẩy, nói cũng không nói nổi.

Ông thấy Long Nhị quay về thì chạy ra, nắm chặt tay hắn, mãi mới nói được chữ “đi rồi”. Long Nhị nghe trình báo nên đã nắm được sơ qua sự việc, hiện tại hoàn toàn không có tâm trạng để an ủi một lão nhân. Hắn dẫn Cur phụ ra ngồi ghế, nói: “Người ngồi đi, ta sẽ xử lý.”

Cur phụ lệ rơi đầy mặt, gật đầu không ngừng.

Lúc hai hộ vệ kia về, Thiết tổng quản có hỏi chuyện nên khi Long Nhị quay lại, ông ta tiến lên báo cáo tình hình tường tận. Long Nhị lạnh mặt, đi xem thương thế của hai hộ vệ rồi quay sang hỏi Lý Kha: “Gọi người đủ chưa?”

“Đủ rồi ạ, tám người đã đi do thám tin tức, những người khác chờ Nhị gia an bài.”

Long Nhị gật đầu, quay sang Thiết tổng quản: “Người đi phủ nha một chuyến, báo cáo chuyện này, đồng thời hỏi thăm xem gần đây có động tĩnh gì của son tặc cường đạo không. Tất cả các thông tin lưu lại trong hồ sơ đều phải báo cáo lại. Còn nữa, bảo phủ nha điều người, đi theo những động tĩnh của son tặc cường đạo để lục soát.”

Thiết tổng quản dạ. Long Nhị lại hỏi: “Lão Tam về chưa?”

“Đã về rồi,” là Phụng Vũ, “Tướng công nghe được chuyện này nên đã ra ngoài tìm bằng hữu để do thám tin tức.”

Long Nhị lại gật đầu, ra ngoài dặn Lý Kha: “Giữ lại hai nhóm đội lệnh, còn lại ra ngoài hết. Phái người theo dõi sát sao Đình phủ và Vân phủ, hôm nay phải tìm được Cur Mộc Nhi.”

Lý Kha nghe lệnh, mọi người tản ra hành động. Long Nhị cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài, phi ngựa thẳng về Phúc Linh tự.

Lúc này, Phúc Linh tự đã vắng vẻ và lạnh lẽo. Mọi người sợ ở lâu gặp nạn nên đã bỏ đi hết. Long Nhị đến nơi, thấy trên mặt đất có vết máu, trong lòng đã biết đây là nơi mấy người Trần hộ vệ động thủ, cũng chính là nơi Cur Mộc Nhi bị cướp đi.

Long Nhị xuống ngựa, đi một vòng xung quanh. Hai thám tử Long phủ thấy chủ tử thì nhanh chóng ra bắt chuyện. Bọn họ được phái đi tìm hiểu tin tức trước, đem hết mọi chuyện đã nghe ngóng được nói lại cho Long Nhị.

Theo mấy người có mặt lúc đó, bọn cướp kia xuất hiện từ trong rừng, chỉ nói vài lời bảo lấy vợ, cũng không khai danh tính, không nói mình từ đâu tới, nghe có vẻ không có mục tiêu cố định. Sau khi bắt người, chúng có xe và ngựa tiếp ứng, nhanh chóng biến mất. Hai thám tử đi dọc con đường mà mọi người kể lại một lần nhưng không phát hiện được thông tin gì có ích.

Long Nhị nghe xong, trầm ngâm không nói một lúc lâu.

Là loại son tặc cường đạo bị lừa đá vào đầu nào mới chạy đến cửa chùa cướp người? Đây hẳn là người không biết sợ?

Mộc Nhi nhà hần tuy được hần yêu thích, nhưng thật lòng mà nói, dung nhan nàng cũng thuộc dạng trung bình, hơn người thường ở khí chất nho nhã, thông minh lanh lợi mà thôi. Nhiều cô nương tới Phúc Linh tự xin hi cầu phúc như vậy, hần không tin bọn cường đạo phi loại này chỉ liếc mắt đã nhìn ra Mộc Nhi nhà hần?

Hơn nữa, Mộc Nhi cảm gây trúc, trông rất bắt mắt. Long Nhị hần quả thực chưa từng nghe nói chuyện cường đạo cướp người mà lại chọn một người mù, rất phiền toái.

Còn nữa, hần phái hai hộ vệ, dù võ nghệ của họ không bằng Lý Kha, nhưng cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, thân thủ không tệ. Bọn cường đạo có thể khiến họ bị thương nặng đến vậy, kể ra cũng không loại vớ vẩn. Nhưng thân thủ tốt như thế, hoàn toàn có thể cướp được cô nương nhà khác, sao lại chọn Mộc Nhi nhà hần?

Long Nhị càng nghĩ sắc mặt càng tệ. Hần dặn thám tử tiếp tục điều tra, còn dặn những người khác nhanh chóng tiếp tục truy đuổi theo con đường đó. Nếu có tin tức thì về phủ báo tin.

Thám tử nhận lệnh. Long Nhị lên ngựa, đi thẳng về phía phủ trách của Thượng thư Hình bộ Đình Trách.

Gió thổi rất lạnh. Hôm đó cực kỳ lạnh. Long Nhị sốt ruột thúc ngựa chạy mau, càng nghĩ càng thấy tim đau nhức đến không thở nổi.

Cư Mộc Nhi bắt mặn với hần thì nhú mày, lúc đùa được hần thì hé miệng cười, rõ ràng nàng rất kiêu ngạo nhưng lại giả vờ dễ bảo... Từng chuyện từng chuyện lướt qua đầu Long Nhị.

Long Nhị mặt lạnh như tiền, lửa giận trong lòng lại hùng hực. Hần muốn băm vằm kẻ đã bắt nàng đi, ném cho chó ăn.

Đình Thịnh rất bất ngờ khi thấy Long Nhị đến, tuy nhiên lần này Long Nhị không có tâm trạng để khách sáo với ông ta. Hần nói thẳng: “Hôm nay, ở Phúc Linh tự, vị hôn thê của ta bị phi tặc cướp đi. Ta đến tìm Đình cô nương hỏi mấy câu.”

Đình Thịnh hiểu đây không phải chuyện đùa, cũng biết chuyện mấy hôm trước con gái mình đánh Cư Mộc Nhi ngoài phố. Ông ta vội vàng cho người vào hậu viện gọi Đình Nghiên San ra, còn cho chuẩn bị trà, khách khí mời Long Nhị ngồi xuống, hỏi kỹ tình hình, đồng thời hứa hẹn sẽ triệu tập thủ hạ, hỗ trợ tìm người.

Đình Nghiên San đi ra, nhưng cô ta thấy Long Nhị không hề vui mừng như trước đây, còn có vẻ nôn nóng bất an. Cô ta nhìn Đình Thịnh, lại nhìn Long Nhị, hỏi: “Nhị gia tới đây có chuyện gì?”

Long Nhị hỏi thẳng: “Mộc Nhi bị cướp đi, có phải do cô làm hay không?”

Đình Nghiên San sững sờ một chút, sau đó giật mình, há to miệng: “Tại sao lại cho là ta? Ta vốn không hề biết chuyện này.”

Đình Thịnh cân nhắc kỹ sự việc, sau đó nói: “San nhi đã nói không liên quan, cứ giải thích cho rõ ràng.”

Đình Nghiên San lên giọng: “Đương nhiên là không liên quan gì đến con. Sao con lại tiếp xúc với bọn cường đạo, càng không thể sai phái bọn họ làm chuyện như vậy.”

Long Nhị cười nhạt: “Đình cô nương thật khiêm tốn. Lúc đầu cô tìm hai tên du côn, bảo họ ra tay với Cư Mộc Nhi trên phố, sau đó lại cho người hắt nước bẩn lên nàng. Mấy ngày trước đây thì tự cô ra tay, vô cùng oai phong. Không phải hôm đó cô bảo nàng ấy chờ xem sao? Hôm nay tại sao lại nói mình không có bản lĩnh?”

Đình Nghiên San bị lời nói châm chọc của hần khiến cho tổn thương, nàng đập bàn “rầm” một cái rồi đứng lên, vẻ mặt tức giận đến đỏ bừng: “Đây cũng chỉ là trò đùa ác nhỏ nhặt, nhưng chuyện bắt cóc giết người thì ta tuyệt đối không làm. Ta không quen các loại cường đạo thô phi. Bọn du côn kia là ta bảo hạ nhân trong phủ thay trang phục. Còn ta tìm người cướp tiện nhân kia làm gì, nếu ta có suy nghĩ độc ác, ta tội gì phải cướp nàng cho phiền phức, giết luôn là xong...”

“San nhi!” Đình Thịnh quát, ngăn cản Đình Nghiên San nói tiếp.

Đình Nghiên San ngậm miệng, cắn chặt môi, cũng không dám nhìn Long Nhị, chỉ hất cằm: “Nói chung ta dám thề, thậm chí là thề độc, chuyện này không phải do ta làm, ta hoàn toàn không biết gì hết.”

Long Nhị lạnh lùng nhìn cô ta chăm chăm, sau đó bước lại gần hai bước, nghiêng răng nói ra năm chữ: “Cô mới là tiện nhân!”

Đình Nghiên San run lên bần bật, quay đầu lại nhìn Long Nhị. Mắt cô ta đỏ kè, nước mắt dâng lên. Đình Thịnh nghe những lời của Long Nhị cũng thấy bất mãn, đang định quát hần, Long Nhị đã giành nói trước: “Đừng để ta tra được chuyện này có liên quan đến Đình phủ của các người.”

Vẻ chán ghét hiện lên rõ ràng trong mắt hần. Đình Nghiên San cũng không kiềm chế được nữa, quát to: “Người khinh người quá đáng!” sau đó cô ta cầm ấm trà trên bàn, hắt vào người Long Nhị.

Nước trà đổ lên ngực áo Long Nhị. Hần không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta. Sau đó, hần cúi đầu, xoa xoa lá trà trên xiêm y, rồi quay đầu đi, bỏ lại một câu.

Hần nói: “Không phải cô nương nào hắt trà lên ta thì ta đều thích.”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đi Khắp Nơi Điều Tra Tung Tích

Xe ngựa phi nhanh về phía trước, xóc nảy kinh khủng.

Cur Mộc Nhi và Tô Tinh ôm nhau, rúc vào góc xe, không dám thở mạnh vì trên xe vẫn còn một người đàn ông khác.

Tên cầm đầu hung ác kia ngồi đối diện hai người. Hắn để ria mép, nhìn không rõ mặt nhưng mày rậm mắt trừng nhìn cực kỳ hung ác. Tay hắn cầm dao găm, hai cô nương sợ không dám lên tiếng. Trong toàn bộ hành trình, Cur Mộc Nhi và Tô Tinh hoàn toàn không dám nói lời nào.

Xe ngựa không to, hai cô nương và một đại hán cùng ngồi có vẻ cũng chật. Tên cầm đầu lộ vẻ tà ác, ánh mắt không dừng dần cùng ngôn ngữ độc địa khiến hai cô nương sợ run lên.

Tô Tinh ôm Cur Mộc Nhi, quay lưng chắn ánh mắt tên cướp nhìn Cur Mộc Nhi. Tranh thủ cơ hội, Cur Mộc Nhi lặng lẽ viết lên tay cô ấy: nhớ đường.

Tô Tinh cố gắng bình tĩnh, bí mật véo tay Cur Mộc Nhi, ý bảo mình rõ rồi.

Xe ngựa là loại đơn giản, giữa các phiến gỗ ghép có khe hở. Tô Tinh vừa ôm Cur Mộc Nhi vừa nhìn ra phía ngoài.

Tô Tinh chăm chú nhìn. Cô phải biết các cô bị đưa đi đâu, nếu gặp may thì có thể tìm cơ hội chạy trốn.

Xe đi được khoảng nửa canh giờ, rẽ nhiều lần rồi lên núi.

Đường lên núi gồ ghề, xe ngựa đi được một nửa cũng không đi tiếp được nữa. Tên cầm đầu thô lỗ mở cửa xe, sau đó kéo Tô Tinh ra ngoài.

Tô Tinh và Cur Mộc Nhi hét toáng lên, không chịu thả tay nhau ra, cuối cùng hai người bị lôi kéo, ngã trên mặt đất.

Các đại hán kia xuống ngựa, ba người đưa ngựa vào trong rừng. Tô Tinh nhìn, đoán rằng trong đó có nơi bí mật giấu ngựa.

Lúc này, xe ngựa đi vòng vòng rồi xuống núi. Tên cầm đầu kéo Cur Mộc Nhi lên, Tô Tinh vội vàng bò dậy ôm lấy nàng.

Tên kia lạnh lùng nhìn Tô Tinh, cười quái dị, thả Cur Mộc Nhi ra rồi hét lên: “Các anh em, đi.”

Mấy tên kia chia làm hai nhóm, một đi trước, một đi sau, hai cô gái bị kẹp ở giữa, tất cả cùng lên núi.

Cur Mộc Nhi bị mù nên đi rất chậm, chân hay bị vấp vào đá trên đường. mấy tên đi sau thường hay đẩy nàng tiến lên.

Nàng cắn môi, cố gắng tiến bước, tay nắm chặt gậy trúc không dám buông ra, chỉ sợ một khi mất gậy trúc thì mấy tên này chắc sẽ không tìm lại giúp nàng.

Tô Tinh kéo nàng, vừa đi vừa cố gắng nhớ kỹ đường.

Cả đám đi hơn nửa ngày, rốt cục cũng vào sâu trong rừng. Các tên cướp gạt những bụi cây dày ra, căn phòng trơ trọi bụi bặm xuất hiện trước mắt mọi người.

Cur Mộc Nhi không thấy, chỉ chăm chú nghe động tĩnh để đuổi kịp mọi người. Tô Tinh nhìn ngôi nhà kia mà cảm thấy tuyệt vọng: một nơi kín đáo thế này, làm sao người cứu các cô có thể tìm được?

Cur Mộc Nhi và Tô Tinh bị áp giải vào phòng, còn lúc này, Long Nhị ra khỏi Đình phủ.

Hắn ra ngoài, thân nhiên nhìn về phía con ngõ đối diện trong chốc lát, sau đó sầm soi người gác cổng của Đình phủ, cuối cùng lên ngựa đi.

Trong Đình phủ, Đình Thịnh đen mặt, giận dữ vô cùng. Đình Nghiên San che mặt khóc âm ỉ.

Đình Thịnh chửi ầm lên: “Khóc cái gì mà khóc, đúng là đồ vô dụng!”

“Sao hắn có thể nói xấu con như thế, sao con lại làm loại chuyện như vậy? Sao hắn có thể nghĩ con như vậy?” Đình Nghiên San càng nghĩ càng giận càng thương tâm.

Đình Thịnh bị Long Nhị dừng dừng đến cửa, còn si nhục ông ta, ông ta đang đầy bụng lửa giận, giờ con gái khóc lại càng khiến ông ta điên tiết: “Không

phải này không làm được, mà này là đồ ngu! Sinh ra mấy đứa có tác dụng gì? Chỉ gây phiền toái cho bố!”

Đinh Nghiên San giật mình, ngẩng đầu nhìn Đinh Thịnh. Đinh Thịnh lại mắng: “Quay về phòng đi, đừng ở đây làm phiền.”

Đinh Nghiên San cắn môi, không dám khóc to, rồi rung rung chạy về phòng.

Người hầu bước đến, nhỏ giọng báo: “Long Nhị gia tự mình tới, vừa rồi cũng tự đi. Bên cạnh không có ai khác.”

Đinh Thịnh bước loạng quanh, suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu, phất tay cho người hầu đi xuống.

Còn Long Nhị tiếp tục đi đến Vân phủ.

Vân phủ nằm ở góc đường, có hai người bán rong đang rao hàng. Lúc đi qua, Long Nhị liếc mắt, hai người đó vẫn vẩy tay rao hàng. Long Nhị không quay đầu, cũng không nhìn họ, cứ thế đi thẳng đến Vân phủ.

Vân Thanh Hiền cũng mới nhận được tin Cừ Mộc Nhi bị cường đạo bắt đi. Anh ta đang bảo với Đinh Nghiên Hương rằng mình phải ra ngoài, dẫn người đi tìm Cừ Mộc Nhi thì người gác cổng báo tin Long Nhị gia đến. Vân Thanh Hiền nhủ này, bảo người hầu mời hấn vào.

Long Nhị bước vào. Vân Thanh Hiền cũng không khách sáo, vội vàng nói: “Nhị gia đến vì chuyện Cừ cô nương bị bắt đi? Ta vừa nhận được tin tức, đang định triệu tập người đi tìm.”

Long Nhị cũng chẳng khách khí, nói thẳng: “Ngươi có biết tung tích của nàng không?”

Ý tứ chỉ trích trong lời nói của Long Nhị cũng khiến Vân Thanh Hiền bất ngờ, trong lòng bài xích, lạnh nhạt nói: “Còn chưa kịp dẫn người đi lục soát nên không biết.”

Long Nhị lạnh lùng hỏi: “Có đầu mối không? Vân đại nhân định chạy đi đâu tìm?” hấn tỏ vẻ châm chọc rất rõ ràng.

“Long Nhị gia!” Vân Thanh Hiền cũng không tỏ ra dễ chịu, “Long Nhị gia nói chuyện như vậy là nghi ngờ ta có liên quan đến sự việc sao?”

“Vân đại nhân đã có kinh nghiệm xử án, chắc cũng hiểu rõ. Cứ có phạm tội chắc chắn có động cơ. Như ta thấy, Vân đại nhân bị Mộc Nhi từ hôn cũng là một chuyện mất mặt, thẹn quá hóa giận nên cho người bắt Mộc Nhi cũng hợp lý nhỉ?”

Đây rõ là nói thẳng anh ta làm chuyện này. Vân Thanh Hiền sa sầm, chưa mở miệng, Đinh Nghiên Hương đã nổi giận đùng đùng: “Ngươi đừng ngậm máu phun người. Tướng công ta không làm chuyện như vậy. Nhị gia không có bằng chứng, sao lại đến đây thị uy?”

“Anh ta không làm, vậy còn cô?” Long Nhị quay sang, lạnh lùng nhìn Đinh Nghiên Hương, cái nhìn như thiêu như đốt, “Ban đầu cô ép hôn Cừ Mộc Nhi, còn dùng tính mạng của người nhà nàng ấy đe dọa phải không? Sau khi ép hôn không được, cô tìm hai bà mối đến lừa đảo. Chuyện không thành nên cô ghi hận nhỉ? Hôm nay Mộc Nhi bị bắt đi, biết đâu lại là hành động uy hiếp của cô chứ?”

Đinh Nghiên Hương tím mặt, nhưng Long Nhị lại nói trúng tim đen của cô ta, cô ta không biết phải phản ứng thế nào.

Thật ra Vân Thanh Hiền vốn không hợp Long Nhị, chuyện Long Nhị đoạt được Cừ Mộc Nhi khiến hấn vô cùng hận. Hôm nay, Long Nhị lại đến cửa nhà hấn, nói những lời vô sỉ, hấn không thể nhịn thêm được nữa.

Hấn siết tay, hít sâu vài lần, cuối cùng cố nén lửa giận, chỉ bình tĩnh quát thẳng vào mặt Long Nhị: “Cút!”

Long Nhị không hề lung túng, lạnh lùng nhìn vợ chồng họ, cười: “Lần này là ta đến cửa nhà ngươi nói, cứ chờ đấy!”

Long Nhị ra khỏi Vân phủ, nghênh ngang rời đi.

Trong Vân phủ, Đinh Nghiên Hương ôm mặt khóc nghẹn ngào: “Tướng công, là ta không tốt... là ta làm chuyện ngu xuẩn, nếu không phải lúc đó ta mê muội đến cái nhà ấy, hôm nay chàng sẽ không bị người ta nhục mạ...”

Vân Thanh Hiền cắn răng không nói, lúc lâu sau mới thở dài, phất tay: “Thôi thôi, hôm nay nói thì có ích gì?”

Đinh Nghiên Hương rung rung nước mắt, không nói gì nữa.

Vân Thanh Hiền nhìn cô ta vài lần, cuối cùng không đành lòng, lau nước mắt cho cô ta: “Ta ra ngoài.” Nói xong đi luôn.

Đinh Nghiên Hương nhìn bóng lưng anh ta, cắn chặt răng.

Rời Vân phủ, Long Nhị lại đến phủ nha.

Thiết tổng quản đang thăm dò tin tức ở đó. Thấy Long Nhị, ông ta bước lên thông báo: “Nhị gia, phủ nha nhận báo án. Hôm nay, ngoài Cừ cô nương, còn có một cô nương khác gặp cướp ngoài thành. Có điều địa điểm hoàn toàn khác, Cừ cô nương ở đông, cô nương kia ở tây. Kẻ cướp còn rêu rao là phải vào thành tìm thêm cô nương khác. Phủ doãn đại nhân đã hạ lệnh đốc toàn lực tra xét, đồng thời tăng cường đề phòng trong thành. Vụ án dính đến sơn tặc trước kia cũng lấy được rồi, nhưng đại nhân nói tất cả đã kết án, sào huyệt cũng bị phá hủy, có lẽ viện trợ không lớn. Vì thế án này không rõ địa

điểm.”

Long Nhị không biểu lộ gì, chỉ trầm ngâm chốc lát rồi gật đầu. Hắn vào phủ nha, bái kiến phủ doãn Khâu Nhựt Minh, tự mình gây áp lực với ông ta, yêu cầu đốc toàn lực tìm Cự Mộc Nhi.

Trong vụ án Chu Phú lần trước, Khâu Nhựt Minh có ấn tượng rất tốt với Cự Mộc Nhi nên lập tức nói rằng nhờ Cự Mộc Nhi mới có thể tìm được thủ phạm, vì thế ông ta rất biết ơn, nhất định sẽ dốc sức tìm kiếm tung tích của nàng.

Long Nhị và Khâu Nhựt Minh cùng thu xếp ổn thỏa rồi hân cáo từ về phủ.

Thiết tổng quản thấy hắn hoàn toàn không tỏ thái độ, cứ như mất hồn, lòng hơi lo lắng. Ông nhìn anh em Long gia lớn lên thì Long Nhị là khôn ngoan nhất, tính tình cũng khó hiểu nhất. Khi hắn bực mình lại cười, buồn thì lạnh lùng, cũng hay châm chọc đùa cợt nhưng như lúc này, không thể hiện gì cả thì cũng hiếm thấy.

Thiết tổng quản nghĩ mãi đến giờ Nhị gia mới chịu thành thân, không ngờ gặp biến cố. Chuyện thế này, nếu Cự cô nương bất hạnh thì phải chịu khổ và chết, nếu may mắn thì còn sống nhưng sợ là không giữ được sự thuần khiết. Bên ngoài, mọi người đồn đại những lời khó nghe, dù hôm nay cứu được Cự cô nương về thì nàng ấy sẽ thế nào? Hôn sự này phải làm sao bây giờ?

Long Nhị xuống ngựa, bước vào gia môn. Thiết tổng quản theo sau, không biết phải làm sao để hắn thoải mái. Long Nhị đang đi bỗng dừng quay đầu lại, nói: “Nàng không có chuyện gì.”

Thiết tổng quản bất ngờ, há to mồm, không biết nói gì.

Long Nhị vẫn ngơ ngẩn, nói thêm: “Nàng sẽ đợi ta đi cứu nàng, nàng không có chuyện gì.”

Thiết tổng quản mấp máy môi, muốn nói “Đúng vậy” nhưng lại nghĩ không nên nói dối hắn, nhờ tình thế không như hắn kỳ vọng thì có thể tổn thương sẽ lớn hơn.

Long Nhị lại nói: “Nàng không có chuyện gì, người không biết nàng thông minh thế nào đâu, nàng sẽ đợi ta.”

Thiết tổng quản nhìn hắn như vậy thì khóe mắt cay cay, suýt thì rơi nước mắt. Long Nhị không để ý đến ông ta, đi vào phía trong.

Lý Kha bước lên nói: “Đã cho người đi theo hướng xe ngựa, tuy nhiên có nhiều ngã rẽ, tạm thời chưa có tin tốt.”

“Đình phủ và Vân phủ có động tĩnh gì không?” Long Nhị hỏi. Hôm nay hắn đến tận nơi cho bọn họ một trận, bình thường phải có phản ứng ngay mới đúng.

“Vân đại nhân ra ngoài, đến Hình bộ triệu tập người rồi nhanh chóng ra ngoài, hình như tìm người thật. Thám tử đã đi theo sát. Còn hai người đang theo dõi Vân đại nhân sát sao. Đình phủ hoàn toàn không có động tĩnh.”

Long Nhị trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Tìm một cơ hội bắt Đình Nghiên San đi, giam cô ta vào một gian. Cường đạo đã nói phải vào thành tìm cô nương, chúng ta lại giúp chúng gây chuyện. Dù Đình phủ hay Vân phủ làm, Đình Nghiên San mất tích, để xem bọn chúng làm thế nào.”

Lý Kha đáp lời, ra ngoài thu xếp.

Long Nhị ngồi xuống, đưa tay về phía Thiết tổng quản: “Hồ sơ vụ án đâu?”

Thiết tổng quản vội vàng đưa hồ sơ ra, Long Nhị lật giở từng trang một, vừa xem vừa thờ ơ hỏi: “Lão tam có tin tức gì không?” Thuộc hạ đứng bên nhanh chóng trả lời không có.

Long Nhị lại hỏi: “Thám tử bên hoa lâu kia đã được dặn dò kỹ chưa? Loại cướp gái này hay khoe khoang khoác lác, có lẽ hoa nương sẽ có đầu mối, mấy xướng nương có thể cũng nghe được.” Thuộc hạ trả lời đã dặn dò hết rồi nhưng không có đầu mối.

Long Nhị nghe xong, cho người đi rồi lại ngồi ngây ngô, sau đó tiếp tục cúi đầu xem hồ sơ. Thiết tổng quản nhìn động tác cứng nhắc của hắn mà thầm thờ dài, phải giả sai vật mang ấm trà nóng lên cho Long Nhị, còn ông ta tự mình ra ngoài tiếp tục chỉ đạo việc tìm người.

Long Nhị xem xong hồ sơ lại mở bản đồ kinh thành ra xem xét cẩn thận. Lúc này có một thám tử chạy về, kêu to: “Nhị gia, Đình cô nương bị bắt đi rồi.”

Long Nhị nhướng mày: “Ai?”

“Có hai người mặc đồ vận hàng” thám tử đáp, “Bọn ta đã an bài xong xuôi, chờ cơ hội vào Đình phủ thì thấy Đình cô nương chạy từ trong ra, vừa chạy vừa khóc, có một nha hoàn đi cùng. Hai người bọn họ có lẽ đi về phía Vân phủ. Bọn ta định ra tay thì có hai đại hán đánh xe ngựa qua. Bọn chúng thấy Đình cô nương thì xông ra đánh ngã rồi cho vào bao bố, ném lên xe. Chúng quay đầu xe, ra cổng phía đông, chạy ra ngoài thành.”

“Đi theo chưa?”

“Đã đi theo,” thám tử gật đầu, “Nhị gia yên tâm, các anh em biết nặng nhẹ, chắc chắn không sơ suất. Bọn chúng đi về phía đông, Lý gia tự mình dẫn người theo, ta vội về báo cho Nhị gia.”

Long Nhị gật đầu, lại cúi đầu xem.

Àm!

Bàn tay hấn vỗ lên bản đồ phía đông ngoài thành.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Trong Khó Khăn, Tiết Lộ Bí Mật

Gian nhà của bọn cướp rất to, phòng lại rất lạnh, còn có mùi ẩm mốc.

Cư Mộc Nhi bị đẩy đi, nàng lao đảo ngã xuống đất. Tô Tinh vội vàng đỡ nàng lên, đưa nàng vào góc phòng ngồi.

Cư Mộc Nhi lần sờ, cảm giác ẩm ướt của sàn nhà vương trên đầu ngón tay, nàng hiểu rằng đây không phải là nơi ở của bọn cường đạo thông thường.

Quả nhiên, một tên đại hán lên tiếng: “Chân lạnh vài c’, có cái gì để sưởi ấm không?”

Tên còn lại đáp: “Trong phòng cúi có, mày tự tìm đi.”

Tên kêu lạnh kia lồm bồm đi ra.

Trong hỗn loạn, Cư Mộc Nhi nghe được tiếng bước chân, nghe như bọn cướp đi lại lục tục trong phòng, một lát sau một tên kia nói: “Xem hết rồi, bốn phòng ba giường, chúng ta nhiều người thế này, ngủ thế nào?”

Một tên nói: “Sao mà ngủ được? Ngủ với bọn đàn bà này à?” Bọn đại hán cười hô hô.

Cư Mộc Nhi và Tô Tinh nắm tay nhau rúm ró lại, nghe tiếng cười mà rùng mình.

Tên còn lại nói: “Đàn bà cũng không đủ chia.”

“Vội làm gì!” tên cầm đầu to tiếng, “bao giờ xong chuyện, có rượu có thịt có đàn bà, đại gia hóa sẽ ngon thôi.”

Cả đám nghe xong trầm trồ hưởng ứng.

Tên cầm đầu nhìn Cư Mộc Nhi và Tô Tinh chằm chằm, xoa cằm: “Hai con đàn bà này biết điều đấy, không khóc không kêu không chạy, đúng là bót việc.”

Hắn nói xong, tất cả quay sang nhìn hai cô nương chăm chú. Một tên cười nói: “Đúng rồi, một người người mù ấy mà, có thể chạy đi đâu? Không biết đàn bà mù với không mù, loại nào ngon hơn nhỉ?”

Lời nói thô tục chọc cho mọi người cười to.

Cư Mộc Nhi sợ lạnh toát cả người, toàn thân đau nhức. Tô Tinh ôm chặt tay nàng, thể hiện rõ sự sợ hãi.

Một lúc sau, bên ngoài có tiếng huyền não vang lên. Bốn đại hán vừa áp giải hai cô nương cũng ba bao tải lớn vào. Đám cướp thấy, vừa chửi tục vừa cười nói âm ỉ. Đại hán đặt bao quần áo xuống, nói: “Kiếm nhiều rượu thịt về, hôm nay anh em ta ăn chơi vui một chút.”

Tô Tinh lặng lẽ nhìn một vòng, đếm được tổng cộng tám tên cướp. Cô cố gắng nhớ mặt bọn chúng, một tên quay lại nhìn cô. Tô Tinh sợ rụt đầu lại, cúi đầu xuống.

Tên cầm đầu nói: “Từ từ chưa ăn uống vội, chờ bọn mặt rỗ về. Bàn chuyện chính đã.” Nói đến đây, hắn đảo mắt, chỉ ngón tay về phía Tô Tinh và Cư Mộc Nhi, “Vứt hai cái này vào tít trong cùng của gian phòng.”

Cư Mộc Nhi nghe thì biết hai nàng tạm thời không bị nguy hiểm đến tính mạng. Không muốn để các nàng nghe được bí mật, chúng tỏ còn chưa muốn giết các nàng.

Một tên cường đạo, lôi các nàng vào trong phòng. Cư Mộc Nhi nghe tiếng một tên khác hỏi: “Lão đại, có nên tách chúng nó ra không?”

Tên cầm đầu cười hô hô: “Một đứa mù, một đứa trẻ con, mày sợ cái gì?” sau đó hắn lại nói, “Ném hai đứa nó sang phòng khác. Chúng ta thảo luận trước.”

Sau đó, bọn chúng bàn bạc gì thì Cur Mộc Nhi không nghe được. Nàng bị đẩy vào một gian phòng lạnh như băng, ngã xuống đất, “hắt xì” một tiếng thì cửa đóng lại.

“Tỷ tỷ” Tô Tinh nhìn quanh không thấy ai, vội vàng chạy về phía Cur Mộc Nhi.

Cur Mộc Nhi nắm chặt tay cô, mặc dù vẫn sợ chết khiếp nhưng vẫn cố tỏ ra thoải mái: “Đừng sợ.”

Tô Tinh nhìn phòng, thấy có một cái giường sắt tường nên kéo Cur Mộc Nhi ngồi xuống bên giường, sau đó cô đi dạo một vòng quanh phòng, trèo lên nhòm qua cửa, kéo thử cửa, chạy về phía Cur Mộc Nhi, ôm nàng nói, “Tỷ tỷ, ở đây không có người khác, chỉ có hai chúng ta.”

“Chúng ta ở đâu?”

“Trong một gian phòng nhỏ,” Tô Tinh mô tả cách bài trí trong phòng cho Cur Mộc Nhi, “Có cách cửa sổ nhỏ, có cái giường, là cái giường chúng ta đang ngồi, còn có một bàn gỗ, một cái ghế thiếu chân.”

Cur Mộc Nhi suy nghĩ một chút rồi bảo Tô Tinh đưa nàng đi kiểm tra phòng. Tô Tinh đỡ nàng đi lại, sờ bàn ghế, cửa sổ – cửa sổ hơi cao, chỉ có thể sờ đến mép dưới, không thấy dịch chuyển được gì nên hai nàng quay về giường.

Gian ngoài cửa nhà hơi xa, hai người không nghe được động tĩnh bên ngoài. Tô Tinh chạy ra, áp tai lên cửa nhưng cũng không nghe được gì.

Bây giờ không có kẻ ác ở quanh nên hai người không sợ như lúc nãy. Tô Tinh chạy đến bên Cur Mộc Nhi, thủ thi: “Cũng không biết sẽ thế nào.”

Cur Mộc Nhi cúi đầu, siết chặt gậy trúc, khế khàng nói: “Là ta làm em bị liên lụy, Tinh nhi.”

“Tỷ tỷ đừng nói thế. Trong hoàn cảnh đó, ta đương nhiên không thể mặc kệ tỷ tỷ. Muốn trách thì phải trách bọn xấu kia, không phải do tỷ tỷ.” Tô Tinh cắn răng, “Chỉ đáng trách em không có bản lĩnh, không cứu được tỷ tỷ. Nếu chúng ta phúc mạng lớn, ra ngoài được, từ nay về sau em nhất định đi theo sư phụ học võ nghệ, không để kẻ xấu bắt nạt.”

Cur Mộc Nhi lặng yên suy nghĩ, lát sau vươn tay ôm Tô Tinh vào lòng: “Tinh nhi, ta nghĩ nếu giờ ta không nói với em, sau này sợ không còn cơ hội.”

Tô Tinh hoảng sợ: “Tỷ tỷ.”

Cur Mộc Nhi vẫn ôm cô vào lòng, thì thầm: “Em hãy nghe cho kỹ chuyện này, ta đã giữ trong lòng rất lâu.”

Nàng vừa nói đến đây thì cánh cửa bật mở, hai người giật mình. Hóa ra chỉ là tên cướp vào xem xem hai người có ngoan ngoãn không, thấy các nàng dính sát vào nhau, sợ hãi vô cùng thì đắc ý cười, quát tháo: “Liệu mà biết điều, không nghe lời tao chặt tay chân chúng mày.”

Cur Mộc Nhi và Tô Tinh cúi đầu im lặng. Tên cướp rất hài lòng, ra ngoài đóng cửa lại.

Hai người không dám nhúc nhích, lát sau Tô Tinh mới ra cửa nghe ngóng, sau đó quay về chỗ Cur Mộc Nhi: “Tỷ tỷ, không có tiếng, tỷ nói tiếp đi.”

Cur Mộc Nhi suy nghĩ một chút, cẩn thận nói: “Tinh nhi, em đã bao giờ nghe qua loại chim thần kỳ trong truyền thuyết, vừa biết hát lại vừa biết nói?”

“Chưa từng nghe.” Tô Tinh lắc đầu.

“Ta muốn kể cho em về loại chim này. Có một ngày, loài chim này tụ tập thành đàn, cùng bay về một chỗ. Ở đó có một con chim khác, nó hát một bài rất êm tai, sau đó thì chết. Mấy con chim kia rất sợ, cũng kích động, bởi vì chúng nó cho rằng mình vừa nghe được một bí mật vĩ đại. Nhưng có người phát hiện ra loài chim này hát hay, không muốn để chúng truyền bài hát của con chim đã chết kia ra ngoài, vì thế chúng muốn nắm giữ loài chim đó. Tuy nhiên có rất nhiều chim, hẳn lại không biết bài hát đó thế nào, vì thế phải bỏ công tìm kiếm”

Tô Tinh nhỏ giọng hỏi: “Chim không bay đi được à? Bay đi thật xa, thích hát thế nào thì hát.”

Cur Mộc Nhi lắc đầu: “Loài chim muốn chống lại, nhưng con chim cầm đầu xuất chúng đã chết, vì thế những con chim khác cũng rối loạn, không biết nên làm thế nào. Trong số đó, có một con chim, đã từng đi theo con chim hát ca kia. Dù gần như không ai biết đến nó, nhưng nó vẫn sợ, nó bị thương, quanh nó cũng toàn những ánh mắt rập rình theo dõi, nó không biết bọn người cần bị bắt kia là ai, cũng không biết nên làm gì bây giờ.”

Tô Tinh nghe chuyện rất nhập tâm. Cur Mộc Nhi nói tiếp: “Con chim đó tưởng người kia chưa biết nó đã trốn đi, nhưng nó không biết nó đang trốn ai, cũng không có nơi nào để trốn. Có một ngày nọ, con chim thấy một chiếc lồng sắt rất đẹp, cửa cũng đang mở rộng, con chim nghĩ nếu mình bay vào đó sẽ rất an toàn.”

Cur Mộc Nhi nói đến đây thì dừng lại, không biết đang nghĩ gì. Tô Tinh vội hỏi: “Vậy nó không vào à?”

“Chưa vào.”

“Nếu nó có thể bay vào lồng, tại sao nó không bay xa một chút?”

“Nó bị thương.” Cur Mộc Nhi nặng nề nói.

Tô Tinh cảm thấy hồi hộp, lại hỏi: “Nó bị phát hiện ă? Cuối cùng nó có vào không?”

Cư Mộc Nhi lắc đầu. Tô Tinh sốt ruột hỏi vấn đề khác: “Nó bị thương ở đâu?”

“Nó mù.”

Mù?

Tô Tinh là một cô gái thông minh, nghe đến đó là hiểu ngay.

Cư Mộc Nhi không nói nữa, mím môi. Tô Tinh kinh ngạc, lúc lâu sau mới hỏi: “Con chim đó đang trên đường bay vào lồng thì bị sa lưới đúng không?”

Cư Mộc Nhi gật đầu: “Nó gây phiền, khiến bạn nó cũng bị bắt cùng.”

Tô Tinh ngây người. Cô đứng lên, ra cửa nghe ngóng tình hình bên ngoài, sau đó lại quay lại, hỏi khẽ: “Có phải tỷ tỷ đã luôn ở bên sư tiên sinh? Còn người đã chết kia, là Hoa đại ca?”

Cô rất thân với Cư Mộc Nhi, biết hơn nửa số bạn bè của Cư Mộc Nhi. Tất cả mọi chuyện đều đến tai, nếu những con chim đó là các nhạc công, còn con chim ca hát rồi chết kia chính là vị sư bá âm mà Cư Mộc Nhi đã đi xem hành hình. Những chuyện đồn đại ngoài phố phường Tô Tinh cũng nghe được không ít.

Cư Mộc Nhi gật đầu. Tô Tinh thấy khóe mắt cay cay: “Tỷ tỷ, có người hãm hại mắt của tỷ?”

“Ta không chắc chắn. Tình nhi, sự thật là đại phu không thể chữa khỏi cho ta. Ta đã mù rồi.” Cư Mộc Nhi khẽ cắn môi, “Từ khi ta mù, thường hay nghĩ thần nghị quý, không biết do bệnh mà mù thật, hay...”

Nàng nói đến đây thì nghẹn ngào, Tô Tinh cũng không chịu nổi nữa, ôm Cư Mộc Nhi òa lên khóc.

Cư Mộc Nhi ôm cô, đỡ lên: “Tình nhi, em đừng khóc, lúc này ta nói với em những chuyện này không phải để em khóc.”

Tô Tinh ngậm ngùi, chớp mắt, kêu lên: “Tỷ tỷ.”

Cư Mộc Nhi ôm chặt lấy cô, nói thầm bên tai: “Em hãy nghe ta nói: câu chuyện loài chim này em không được kể cho ai hết, bởi vì chúng ta không biết ai là loài chim đó. Nếu lần này ta không thoát được, em hãy lấy toàn bộ cầm phổ và cầm của ta đi. Nếu có ngày có ai có thể giải oan cho sư tiên sinh và Hoa đại ca, em hãy giao hết lại cho người đó. Ta... như thế ta cũng không uổng mạng.”

“Tỷ sẽ không sao,” nước mắt Tô Tinh trào ra, “tỷ tỷ, tỷ sẽ không sao, em sẽ không lấy đồ của chị, em không nên.”

Cư Mộc Nhi cũng không thể không khóc: “Tình nhi, ta cũng không muốn như thế, là ta không tốt, làm ảnh hưởng đến em. Ta...” Cư Mộc Nhi nghẹn ngào, “ta xin lỗi Nhị gia.”

“Đúng đúng, còn có Nhị gia, Nhị gia sẽ cứu chúng ta. Tỷ tỷ, tỷ đừng nản chí...”

Tô Tinh chưa nói xong, ngoài cửa đã có tiếng bước chân nặng nề cũng tiếng con gái kêu la. Tô Tinh và Cư Mộc Nhi vội vàng lau nước mắt, không nói thêm gì nữa.

Cánh cửa nhỏ lại mở ra, một cô nương quần áo đẹp đẽ nhưng xộc xệch bị ném vào.

Cư Mộc Nhi không biết chuyện gì xảy ra, căng thẳng, nắm chặt tay Tô Tinh. Nàng nghe được tiếng bước chân huỳnh huych của tên cướp, nghe được tiếng đóng cửa và khóa cửa, sau đó nghe tiếng Tô Tinh kinh ngạc kêu lên: “Đình cô nương?”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

“Đình cô nương?” nghe Tô Tinh nói, Cư Mộc Nhi kinh hãi.

“Chính là thiên kim tiểu thư của Đình phủ, cái đồ ngoa ngoắt ấy.” Tô Tinh nhìn Đình Nghiên San chăm chăm. Nàng vẫn chưa hề quên chuyện cô nương xấu xa kia đánh tỷ tỷ đầu.

Đình Nghiên San lồm cồm bò dậy, ngẩng đầu thấy hai người Cư Mộc Nhi thì cảm thấy thật khổ sở. Cô ta cậy mạnh, muốn mắng chửi người nhưng lại

nghĩ tại nơi này, cô ta có khá hơn bao nhiêu? Nhìn quanh cái nhà này mà thấy sợ hãi lạnh lùng. Thế nên cô ta cần môi không nói lời nào, tựa vào bàn gỗ.

“Cô ấy bị thương không?” Cur Mộc Nhi không nghe thấy động tĩnh của Đinh Nghiên San, quay sang hỏi Tô Tinh.

Tô Tinh nhìn Đinh Nghiên San vài lần rồi bĩu môi: “Nhìn còn tốt lắm.”

Cô suy nghĩ một chút, sau đó cao giọng hỏi Đinh Nghiên San: “Này, cô bị thương không?”

“Ai cần cô lo!” Đinh Nghiên San lườm hai người.

“Ai thêm quần cô!” Tô Tinh hùng hổ đáp trả.

Cur Mộc Nhi thấy Đinh Nghiên San nói chuyện bình thường, vẫn còn khỏe lắm, vì thế nàng không lên tiếng, chỉ cúi đầu suy nghĩ. Nhưng thật ra Tô Tinh và Đinh Nghiên San thì trợn mắt nhìn nhau, càng nhìn càng thấy ngứa mắt đối phương.

Một lúc lâu sau, Cur Mộc Nhi hỏi: “Đinh cô nương, cô có biết ai bắt chúng ta không?”

Đinh Nghiên San vốn bị tổn thương vì những lời Long Nhị nói, trong lòng ảm ức, bây giờ Cur Mộc Nhi lại hỏi như thế, cứ như nói rằng mọi chuyện là do cô ta làm. Cô ta cảm thấy nóng hêt cả người, nhảy dựng lên: “Ta làm sao mà biết được? Các người ai cũng tưởng là ta à? Cô cho rằng cô là ai, có cái gì hay ho? Chẳng qua là được lấy Nhị gia. Ta có chướng mắt cô thì ta cũng chẳng thèm tìm người bắt cô. Chuyện ta không làm nên không chịu được lời nói xấu của các người. Nhìn mà xem, giờ ta cũng bị bắt, ta vốn chả biết chúng là ai.”

“Hỏi cô một câu, cô nói gì lắm thế!” Tô Tinh trừng mắt, “Cô không nói ta còn không nghĩ. Đúng là cô rất đáng ngờ đấy: cô giả bộ vào đây, khiến chúng tôi nghĩ là cô cũng bị bắt, ai biết có đúng không? Cô ghen tỵ với tỷ tỷ của ta được gả cho Nhị gia, lòng cô xấu xa. Cô còn đánh tỷ tỷ nữa, bây giờ làm ra trò này cũng chẳng lạ gì.”

“Cô dám nói oan ta, ta tát chết cô.” Đinh Nghiên San nổi giận đùng đùng, lao về phía Tô Tinh.

Long Nhị nói đã đành, giờ dân đen cũng dám nói cô ta như vậy. Điều này làm sao cô ta nhịn được?

Tô Tinh hoàn toàn không sợ hãi: “Muốn đánh à? Ta chẳng sợ.” Cô cầm gậy trúc của Cur Mộc Nhi, nói, “Tỷ tỷ, cho ta mượn gậy trúc, ta đánh cô ta.”

Còn dám đánh cô ta? Đinh Nghiên San nhìn ngó xung quanh, bất chấp thể diện, nhặt cái ghế lên, dự định dạy dỗ cho con nhóc không biết điều này một trận.

Cur Mộc Nhi chưa kịp mở miệng khuyên can, ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân thình thịch. Cánh cửa bật mở, hai tên cướp hình như đang say rượu, mùi rượu bốc lên nồng nặc: “Ồn ào gì thế?”

Đinh Nghiên San và Tô Tinh sợ hết hồn, chạy qua phía Cur Mộc Nhi. Cur Mộc Nhi mơ hồ nghe được tiếng trò chơi đoán số uống rượu, chắc bọn cường đạo đang bày tiệc.

Một tên nói: “Ôi chà, cô nương mới này đúng là có tinh thần, nhìn hăng hái hơn hẳn hai người kia.”

Người còn lại nói: “Mấy vợ cái nổi gì. Đại ca nói cứ chơi hai con bé kia trước, bọn này để lại.” Lúc bọn chúng nói lời này, bên kia vang lên tiếng hét chói tai.

Tên kia tỏ vẻ mất hứng: “Đại ca muốn giữ cho mình chứ gì. Con mẹ nó, sao mà tiếng động to thế? Để lão từ một đứa.”

Ba người trong phòng nghe thấy tiếng con gái la hét gãy dũa, mặt cắt không còn giọt máu, túm tụm vào nhau.

Tên cướp còn đứng đó nhìn ba người chằm chằm, cười lạnh: “Chúng mày giữ sức tí đi, anh em tao đông, còn thoải mái thời gian mà hét. Không phải vì nhà chật cũng không để chúng mày với nhau, đừng tưởng cho chúng mày ở đây mà trò chuyện đầu đầu. Liệu hồn đấy, biết chưa? Không làm phiền bọn tao chơi thì có cái ăn.”

Ba cô nương sợ không nói nên lời, chỉ biết gật đầu. Tên cướp hài lòng, ra ngoài đóng cửa lại rồi đi mất.

Hắn vừa đi, Đinh Nghiên San khóc nức lên. Cô ta nghe được tiếng phòng bên cạnh đã không còn sức lực mà nổi cáu nữa. Nổi sợ hãi chân thật như thế, cô ta sợ, cô ta không muốn bị như vậy.

“Các người phải chạy đi.” Cur Mộc Nhi nói.

“Trốn?” Đinh Nghiên San càng sợ hơn.

“Các người là ý gì?” Tô Tinh càng giật mình hơn.

Cur Mộc Nhi không đáp, lại hỏi ngược: “Đinh cô nương, cô bị bắt đến đây thế nào?”

Lúc này, Đinh Nghiên San cũng không để ý hận thù với Cur Mộc Nhi nữa, trả lời: “Ta ra ngoài, định đến Vân phủ tìm tỷ tỷ nói chuyện nhưng vừa đi được

một lúc đã bị người đánh ngất, lúc tỉnh lại đã thấy mình đang trong xe ngựa, chưa kịp phản ứng đã bị lời xuống xe đưa vào đây.” Cô ta ngừng một chút, nói thêm, “Ta không lừa các cô, ta không phải giả bộ bị bắt, ta bị bắt thật.”

“Có tật giật mình.” Tô Tình trừng mắt nhìn.

“Cô nói gì? Cô còn dám nói xấu ta?!” Đinh Nghiên San lướt qua Cự Mộc Nhi, định tát Tô Tình một cái. Tô Tình giờ gây trúc lên, chọc vào ngực Đinh Nghiên San. Đinh Nghiên San bị đau, càng ức, muốn phát tác thì Cự Mộc Nhi quát: “Hai người im hết đi.”

Tô Tình chìa gây trúc vào Đinh Nghiên San, ním môi. Đinh Nghiên San nghiêng răng, không nói gì nữa.

Cự Mộc Nhi nói: “Đinh cô nương, việc cô bị bắt có ba khả năng. Một, giặc cướp ngẫu nhiên thấy cô thì bắt. Hai, việc này liên quan đến chuyện nhà cô hoặc người quen nào đó, bắt cô đến đây để gây chuyện. Ba, bọn cướp muốn dùng cô để đổi chác. Có lẽ chúng làm việc ác, muốn giữ cô trên tay để kiểm chế. Nếu bố cô hoặc tỷ phụ cô kỳ thì quan môn cũng sẽ bị quân chế, thế là chúng có cơ hội ra tay, hoặc chạy trốn.”

Đinh Nghiên San không nói lời nào, lòng cảm thấy nặng nề. Loại thứ hai và ba đều liên quan đến chuyện nhà cô ta. Nếu có liên quan, lại còn bắt cả Cự Mộc Nhi, vậy là để đối phó với Long Nhị?

Đinh Nghiên San nghĩ như vậy, lập tức đen mặt. Cô ta hoàn toàn không muốn bị mất mặt trước mặt Long Nhị và Cự Mộc Nhi, con tức nuốt không trôi nhưng mặt vẫn phải giữ. Nếu đúng là do nhà cô ta gây chuyện, sau này làm sao cô ta ngẩng đầu với Long Nhị được nữa.

“Đinh cô nương, dù là loại nào, cô cũng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Nguy hiểm gì?” Đinh Nghiên San hoàn toàn đắm chìm trong nỗi nhục về chuyện người nhà mình, không kịp phản ứng với lời của Cự Mộc Nhi.

“Nếu là loại đầu tiên, chuyện như phòng bên cạnh hoàn toàn có thể xảy ra.” Cự Mộc Nhi mấp máy môi, cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi và ác cảm trong lòng mình, nói nhanh, “Nếu là loại hai, kẻ đứng phía sau hoàn toàn có thể là tai mắt ẩn giấu quanh cô, sẵn sàng hy sinh cô. Cô không biết kẻ đó là ai, vậy thì cô cũng không đoán được cô còn ở đây, chuyện gì sẽ xảy ra.”

Lời này như một nhát dao đâm thẳng vào tim Đinh Nghiên San. Cô ta không thể đoán ra được người nào bên cạnh cô có thể làm loại chuyện này, người ngay bên cạnh cô, sẵn sàng hy sinh cô...

Đinh Nghiên San không nói nổi. Cự Mộc Nhi cũng kìm, tiếp tục phân tích: “Nếu là loại thứ ba, cô còn gặp tình thế nguy hiểm hơn. Kẻ cướp bắt cô vì muốn uy hiếp, muốn nhà cô vào khuôn khổ của chúng, vì thế không biết chúng định làm gì cô. Nếu uy hiếp không thành công, cô sẽ trở thành vô dụng.”

Nếu vô dụng, bọn họ đều có thể đoán được chuyện gì sẽ xảy ra.

Cự Mộc Nhi lại nói: “Tranh thủ bây giờ chúng sơ suất, hai người hãy nhanh chóng nghĩ cách đi khỏi đây. Nhờ để lâu hơn hoặc phải tách ra thì sẽ không còn cơ hội.”

“Thế nhưng đâu có cách nào?” Đinh Nghiên San càng nghe Cự Mộc Nhi nói càng sợ. Cô ta muốn chạy trốn nhưng không nghĩ ra cách.

“Vì sao lại là các người?” Tô Tình rất để ý chuyện này, “Tỷ tỷ, chúng ta cùng đi.”

“Ta không thể đi với hai người. Ta đi chậm, sẽ gây ảnh hưởng. Hai người cứ đi trước, ra ngoài rồi thì tìm cứu viện. Nếu đưa cả ta đi, ba người không đi nổi.”

“Không được. Không có tỷ tỷ ta không đi.” Tô Tình bỏ gây trúc xuống, ôm lấy Cự Mộc Nhi.

“Hai người có thể nắm được trọng điểm không vậy? Bây giờ còn chưa bàn xong ai đi, đi thế nào mới là chuyện chính.” Đinh Nghiên San thấy Tô Tình cứ dùng dằng mà phát bực, nghiêng răng gằn gừ, “Căn bản là không có đường mà đi. Đường có nói đang bị giam, bên ngoài còn có bọn cường đạo, kẻ cả chạy được khỏi đây thì trong rừng cũng vô cùng, lạc nhau làm thế nào?”

Tô Tình lườm: “Vậy cô cứ chờ bọn xấu chặt tay cô, đưa qua cho nhà cô đi. Ăn uống no đủ đến đàn người rồi.”

“Cô...” Đinh Nghiên San tức phát điên lên được nhưng Cự Mộc Nhi giữ lại.

Cự Mộc Nhi hỏi Tô Tình: “Tình nhi, em nhớ hết đường chưa?”

“Nhớ rồi.” Cô thường lên núi hái hoa, lại thường đi quay đi lại các con đường, nhớ đường rất tốt.

“Được. Từ giờ trở đi, chúng ta phải đồng tâm hiệp lực, hai người đừng âm ỉ nữa.”

Tô Tình nghiêng răng lườm Đinh Nghiên San, nhưng vẫn gật đầu. Gật xong mới nhớ ra Cự Mộc Nhi không nhìn thấy, lên tiếng: “Vâng.”

Cự Mộc Nhi hài lòng: “Nhờ Đinh cô nương ra cạnh cửa nghe ngóng. Tình nhi, cửa sổ rất cao, em bắc ghế lên, ta đỡ cho em, em nhìn xem bên ngoài thế nào.”

Ba người nhanh chóng hành động. Đinh Nghiên San áp tai lên cửa, phát tay ý nói không có gì. Tô Tình bắc ghế, Cự Mộc Nhi đỡ cô trèo lên. Cái ghế

gãy chân nhưng vẫn đứng được. Tô Tinh đứng lên ghé, nhòm ra ngoài cửa sổ.

Cô nhìn ra ngoài, chỉ thấy có một mảnh rừng um tùm. Gian phòng này nằm ở phía sau cùng của tòa nhà, gần rừng cây nhất. Cửa sổ giới hạn tầm nhìn, Tô Tinh không phát hiện ra người bên ngoài, định mở cửa sổ mà kéo thử không nhúc nhích, lúc đó mới nhận ra bên dưới có then cài.

Tô Tinh kể cho Cur Mộc Nhi, Cur Mộc Nhi hỏi: “Em xem có cái gì trong phòng khều được không?”

Tô Tinh và Đinh Nghiên San vội vàng tìm kiếm, không tìm được gì. Cur Mộc Nhi lại nói: “Trâm cũng được.”

Đinh Nghiên San sờ đầu: “Ta có, ta có.”

Cô ta rút trâm ra, đưa cho Tô Tinh. Tô Tinh cầm trâm, từ từ khều then ra. Đinh Nghiên San sốt ruột: “Cô làm được chưa? Không thì để tôi lên.”

“Nói linh tinh ít thôi, đi nghe ngóng đi.” Tô Tinh đang cuống, nghe Đinh Nghiên San nói càng khó chịu.

Đinh Nghiên San nghĩ cũng đúng, chạy ra cửa nghe.

Một lúc sau, Tô Tinh đẩy được then ra, đang định hoan hô thì Đinh Nghiên San nhỏ giọng nói: “Hình như có người đến.”

Cô ta vừa nói vừa chạy vào. Tô Tinh nhảy xuống ghế, kéo Cur Mộc Nhi lên giường.

Mọi người quên mất ghế gãy chân, Cur Mộc Nhi vừa thả tay ra, cái ghế đã lắc lư như sắp đổ. Nhưng tiếng bước chân ngoài cửa rõ lắm rồi, chắc kẻ đó sắp mở cửa.

Ba cô nương bất chấp, chạy lên giường ngồi rúm ró lại, không dám ngẩng đầu ho he.

Có tiếng mở khóa vang lên. Cái ghế vẫn đang lắc lư cạnh cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lân Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

“Cạch.” Cửa mở ra.

Cái ghế đang lắc lư rung rinh kia bỗng dưng đứng im.

Tô Tinh lén lút liếc nhìn, sợ đến tim ngừng đập. Cô không dám nhìn thêm, sợ bị tên cướp chú ý. Nếu hắn phát hiện ra các cô đã dòi ghế, thế nào cũng sinh nghi, rồi nhận ra cửa sổ bị cạy. Nói chung là không dám thử mạnh.

Người mở cửa là một tên lùn. Hắn nhìn xung quanh, thấy ba cô gái ngoan ngoãn ngồi trên giường thì đóng cửa rồi khóa lại.

Ba cô nương cứng người hồi lâu mới dám động dậy. Tô Tinh vội vàng nhón chân chạy ra cửa lắng nghe, sau đó lại chạy về, thì thào: “Được rồi, chúng ta tiếp tục. Đầu tiên mở cửa sổ xem bên ngoài thế nào.”

Đinh Nghiên San gật đầu, rất tự giác chạy ra nghe ngóng động tĩnh ngoài cửa. Tô Tinh lại leo lên ghế, Cur Mộc Nhi đỡ ghế cho cô.

Cô cẩn thận nhìn ra ngoài, thấy không có ai mới nhẹ nhàng đẩy cửa sổ. Cửa sổ không mở. Tô Tinh sững sốt, nhìn lại, rõ ràng đã khều then ra rồi nhưng cửa không mở được?

Cô bình tĩnh lại, đẩy lần nữa. Vẫn không mở. Cô hoảng sợ, đẩy tiếp, đẩy mạnh hơn.

Nhưng cửa sổ vẫn im lìm ở đó.

Đinh Nghiên San đứng sau đã thấy sốt ruột, vội vàng chạy đến: “Chuyện gì thế?”

“Không mở ra, rõ ràng khều then rồi mà.” Tô Tinh vội đến toát mồ hôi.

“Hay là còn chỗ nào có then?” Cur Mộc Nhi lên tiếng hỏi.

“Không có đâu.” Tô Tinh vừa trả lời vừa tìm kiếm, ngẩng lên nhìn kỹ, lại nói: “Ồi, hình như phía trên cũng then.” Cô mới đẩy cái bên dưới, chưa mở cái trên.

Tô Tinh không với được đến khung cửa sổ phía trên. Cô thử với thêm một chút, vẫn không được.

Đinh Nghiên San vội kêu lên: “Đồ lùn, xuống đi, để ta.” Cô ta vừa nói vừa kéo Tô Tinh ra.

Tô Tinh không phục, lăm bầm: “Ta mới mười bốn, chờ ta bằng tuổi cô bây giờ, ta còn cao hơn cô nữa.”

Đinh Nghiên San không thèm chấp, giật trâm rồi trèo lên ghế, khều cái then trên. Tô Tinh thấy cô ta có vẻ làm được thì chạy ra nghe ngóng ngoài cửa.

Một lúc lâu sau, Đinh Nghiên San ê cả tay rồi nhưng cũng đẩy được then ra. Cô ta cố kìm chế xúc động, nói nhỏ: “Ta làm xong rồi, xong rồi.”

Tô Tinh chạy qua: “Đừng vội, để xem có ai bên ngoài đó không đã.”

Đinh Nghiên San nhìn qua khe cửa, lắc đầu: “Không có.”

Tô Tinh nói: “Để ta nhìn lại.”

Đinh Nghiên San nghĩ việc này cũng thật đáng sợ, vì thế nhảy xuống cho Tô Tinh lên.

Tô Tinh lặng lẽ mở cửa sổ, ngó ra ngoài thăm dò, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhảy xuống.

“Ta nghĩ chạy được đấy.” cô phấn khích thì thoả, “dù cửa sổ này cao thật nhưng bên dưới là đất bùn, chúng ta nhảy xuống chỉ phải nhịn kêu thôi chứ không gây tiếng động lớn. Sau khi rời khỏi đây, chúng ta có thể chạy nhanh vào rừng và dễ dàng che giấu hành tung.”

“Bây giờ là lúc nào rồi?” Cur Mộc Nhi hỏi

“Mặt trời ngả về tây.” Tô Tinh đáp.

“Vây bây giờ là đúng lúc, hai người đi nhanh lên. Bọn họ vừa qua kiểm tra, sẽ không quay lại ngay. Bọn chúng cũng com nước no nê, chắc đang thư giãn. Hai người đi bây giờ, nếu nhanh chân thì ra khỏi rừng được trước lúc trời tối.”

“Tỷ tỷ, còn tỷ?” Tô Tinh khá bất mãn với cụm từ “hai người” của Cur Mộc Nhi, “Tỷ tỷ không đi, ta cũng không đi.”

“Không được, em phải đi.” Cur Mộc Nhi nghiêm giọng, “Ta theo hai người đi thì chỉ phiền hà, làm mọi người bị chậm, không có tác dụng gì hết. Là ta làm em bị liên lụy, nếu em xảy ra chuyện gì, ta không thể an lòng. Tình nhi, em là người duy nhất biết chuyện về loài chim, em còn nhớ những gì ta đã kể không?”

Tô Tinh nặng nề gật đầu: “Nhớ ạ.” Rồi lại dừng một chút, nghe như sắp khóc, “Nhưng ta không muốn đi, ta muốn ở cùng tỷ tỷ, bảo vệ tỷ tỷ.”

“Đồ ngốc, em ở lại đây thì làm được gì ngoài cùng nhau chờ chết? Em ra tìm người cứu ta mới đúng đấy.”

“Đúng, đúng.” Tô Tinh phấn chấn lại, “Em tìm người quay về cứu tỷ tỷ.”

“Ừ.” Cur Mộc Nhi gật đầu, “Ta ở đây chờ em.”

Tô Tinh sụt sùi, ôm Cur Mộc Nhi: “Tỷ tỷ, nhất định phải chờ em quay về, em sẽ quay về nhanh thôi.”

Cur Mộc Nhi vẫn rất hoảng hốt nhưng cứ tỏ ra bình tĩnh: “Được. Đừng chần chừ nữa, hai người đi nhanh đi.”

Lúc này, Đinh Nghiên San mới lên tiếng hỏi: “Đi như thế nào?”

“Đi theo ta!” Tô Tinh vừa nghĩ đến chuyện tìm cứu viện thì cả người như tràn trề năng lượng.

Đinh Nghiên San nhú mày. Cô ta cũng muốn đi lắm rồi, nhưng lại phải theo chân một con nhóc, cô ta không cảm thấy yên tâm được. Nhưng cô ta chưa kịp lên tiếng, Cur Mộc Nhi đã kéo Tô Tinh qua nói chuyện tiếp: “Tình nhi, em nhất định phải nhớ rõ điều ta đã nói.”

Tô Tinh nín thở, nghĩ lại những lời gì mà giao lại cảm phở vân vân, lắc đầu: “Ta nhất định sẽ dẫn người quay lại cứu tỷ.”

“Nếu quay về mà không thấy ta, cường đạo cũng trốn mất, thì Tình nhi, em phải nhớ rằng còn một đầu mối. Khi chúng ta ở trong xe ngựa, ta đã viết tên của mình trong đó.” Nàng đưa tay ra, một ngón tay bị thương. Đó là do khi ngồi trong xe, nàng cố gắng làm xước tay mình để lấy máu viết tên vào góc thùng xe để làm dấu.

“Ta biết rõ như thế thì cái xe ngựa đó sẽ trở thành chứng cứ, từ đó có thể lần ra đám người này.” Tô Tinh hít sâu, cố nén nước mắt. Cứ kệ, xe ngựa hay không xe ngựa, chuyện trước mắt mới quan trọng, “Tỷ tỷ, em đi.”

“Bảo trọng, Tình nhi... Nếu... em thấy ta chiếu cố bố ta nhé.” Cur Mộc Nhi nắm tay Tô Tinh, lại ôm lấy cô. Có lẽ đây là cái ôm cuối cùng. Cur Mộc Nhi cắn răng nhịn khóc. Nàng mỉm cười, nhắc lại: “Bảo trọng, Tình nhi.”

Tô Tinh cắn răng: “Tỷ chờ ta, ta sẽ nhanh chóng tìm người đến.” Cô quay sang Đinh Nghiên San: “Chúng ta đi.”

Tuy rằng Đinh Nghiên San không tin tưởng lắm chuyện bỏ chạy cùng một nhóc con, có điều so với ngồi chờ chết thì thử chạy vẫn hơn. Cô ta nhìn Cự Mộc Nhi, cũng cảm thấy không đành lòng khi bỏ lại một người mù như Cự Mộc Nhi ở lại. Cô ta mím môi, cuối cùng lại không biết nói gì, đành chỉ thốt lên: “Bọn ta đi đây.”

“Bảo trọng, nhất định phải bình an về đến nhà.” Cự Mộc Nhi đỡ ghế, nói với Đinh Nghiên San.

Tô Tinh leo lên cửa sổ, quay sang nói với Đinh Nghiên San: “Cô nhớ cho kỹ, khi vừa nhảy xuống nhất định đừng kêu, kể cả gãy chân cũng phải nhịn. Lúc rơi xuống thì không được dừng lại, phải chạy ngay theo ta đến rừng cây đằng kia, rõ chưa?”

Đinh Nghiên San gật đầu. Tô Tinh nhìn ngó xung quanh, nhỏ nhẹ nói với Cự Mộc Nhi: “Tỷ tỷ, ta đi. Tỷ nhất định phải chờ ta.”

“Được.” Cự Mộc Nhi trả lời. Tô Tinh tung người, nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Bịch” một tiếng, không nặng không nhẹ, Đinh Nghiên San và Cự Mộc Nhi đều nín thở lắng nghe, thấy không còn tiếng vang nào khác mới yên tâm. Cự Mộc Nhi giữ ghế, thúc giục: “Đinh cô nương, cô cũng đi nhanh lên.”

Đinh Nghiên San bước lên ghế, trèo qua cửa sổ. Cự Mộc Nhi không nhịn được, lại nói: “Đinh cô nương, cô nghe ta, giả ngu nhưng giữ mạng.”

Đinh Nghiên San ngẩn người, không kịp trả lời đã nhún chân nhảy ra ngoài.

Cự Mộc Nhi đứng trong phòng, nghe tiếng rơi ngoài kia, rồi tiếng bước chân hai người đó chạy trốn, cuối cùng cũng đỡ căng thẳng.

Chân nàng mềm nhũn. Nàng ngồi phịch xuống.

Sàn nhà lạnh đến thấu xương, cái lạnh len lỏi vào thân thể nàng, ủa vào trong lòng. Cảm giác lạnh lẽo càng lâu càng kinh khủng, cuối cùng nàng cũng không đề nén nổi nỗi sợ hãi.

Nàng sợ, cực kỳ sợ.

Vắng vè, cô độc, mỗi lúc một sợ hơn.

Cự Mộc Nhi không biết mình ngồi đã bao lâu, hay chưa lâu, hay lâu lắm rồi. Dù sao nàng cũng bỗng tự nhiên hồi phục tinh thần. Nàng không thể ngồi chờ chết ở đây, chỉ cần chưa đến phút cuối cùng thì nàng chưa thể buông tha.

Nàng bò dậy, lần sờ gậy trúc mà không thấy nên hốt hoảng, lại nhớ ra mình đặt gậy lên giường. Nàng quay về giường, tìm thấy cây gậy.

Lấy được gậy trúc xong, nàng nghĩ mình sẽ cảm thấy rất kiên định. Nhưng gậy trúc không giúp được nàng. Cự Mộc Nhi ngồi xuống mép giường. Phòng này rất lạnh, càng lúc càng lạnh, nàng lạnh đến run rẩy nhưng không biết làm sao giờ. Nàng không biết liệu Tô Tinh đã bình an vào thành chưa, cũng không biết khi nào bọn cướp sẽ quay lại đây.

Cự Mộc Nhi run lấy bầy. Nàng không dám nghĩ xem khi chúng mở cánh cửa này, chuyện gì sẽ xảy ra. Nàng không dám nghĩ liệu bản thân sẽ gặp chuyện gì, nhưng nàng chợt nhớ tới Long Nhị. Nàng nhớ sự kiêu ngạo của hắn, sự sĩ diện của hắn, nhớ tới tâm tư cẩn mật của hắn, nhớ cả sự tốt đẹp hắn dành cho nàng...

Cự Mộc Nhi không biết rằng lúc đó, Long Nhị cũng đang nhớ nàng, hắn nghĩ đến nàng, nhưng cũng đang nổi giận đùng đùng.

Người bên Lý Kha bị mất dấu!

Hắn vội vàng chạy đến nhưng lại phải nhận tin xấu!

Lý Kha không dám ngẩng đầu, trong lòng vô cùng tự trách. Bọn họ lần theo dấu hai tên cường đạo bắt Đinh Nghiên San thì thấy chúng vào núi này rồi tháo ngựa đổi người. Bọn họ sợ bị bại lộ nên chỉ đi theo phía xa, không ngờ địa thế núi này quá phức tạp, bọn họ theo được một đoạn đã bị mất dấu trong nháy mắt.

Bọn họ lục soát rất lâu nhưng không tìm ra tung tích.

Long Nhị tức đến mắng cũng không thêm mắng. Thám tử điều tra phương hướng ở Phúc Linh tự cũng thu được kết quả như phía Lý Kha, hơn nữa thám tử còn báo quanh đây có xe ngựa khả nghi. Vì thế, Long Nhị đoán rằng quanh đây có nơi ẩn thân.

Hắn đã mong rằng bên Lý Kha theo dõi sẽ có kết quả, không ngờ miếng ăn đến mồm còn rơi mất.

Long Nhị trừng mắt nhìn ngọn núi to lớn trước mặt: “Phải bao nhiêu người?”

“Chia anh em làm mười tổ, mỗi tổ năm người, lên núi lục soát.” Lý Kha báo, vẫn không ngẩng đầu. Chuyện lục soát núi đến giờ vẫn không có tiến triển gì, chắc cũng không tìm được gì. Mặt trời sắp xuống núi, trời tối sẽ khó tìm hơn.

“Xe ngựa đâu?” Long Nhị hỏi.

“Đang đổ phía bên kia.” Lý Kha chỉ phương hướng, lại nói, “Các anh em đã cẩn thận lục soát quanh đây, tìm được ba chiếc khả nghi. Trần hộ vệ nói trông giống xe bắt Đinh cô nương. Mọi người đã hỏi chuyện nhưng phu xe chỉ nói mình vận chuyển đồ nhà nông. Không tìm được gì.”

Long Nhị gõ nhịp: “Người đi đi.” Sau đó đi thẳng về phía xe ngựa, không nhìn Lý Kha.

Lý Kha thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy lên núi, tham gia vào đội ngũ tìm kiếm.

Long Nhị đến nơi đỗ xe thì thấy ba chiếc xe ngựa và ba người đánh xe. Xe trông cũng giống nhau, người đánh xe nhìn cũng giống nhà nông. Long Nhị nhìn từng chiếc một: xe đơn sơ, ộp gỗ, trong xe trống không, không có đồ trang trí.

Nhìn thế này quả thật không đoán được gì.

Long Nhị đi một vòng quanh ba cái xe. Hắn đang nghĩ nếu Cự Mộc Nhi bị ném lên xe, nàng sẽ ngồi đâu? Nếu hắn là kẻ bắt người, hắn sẽ đẩy nàng vào tít trong cùng, để phòng giữa đường nàng đẩy cửa chạy ra hoặc kêu cứu.

Khi ngồi trong xe, nàng làm gì? Nàng rất sợ, nàng không nhìn thấy gì, cho nên chỉ có thể ngồi yên như thế?

Long Nhị nhảy lên một chiếc xe, đi vào tận cùng trong thùng xe. Hắn không tin nàng không làm gì, nhất định nàng sẽ để lại dấu vết. Lưu lại một điều gì đó chứng tỏ nàng đã ở đây.

Long Nhị nhìn cái xe thứ nhất mãi mà không thấy gì đặc biệt nên nhảy sang xe thứ hai. Hắn đổ hết đồ đạc trong túi trong thùng xe ra để kiểm tra cẩn thận nhưng không phát hiện được gì.

Long Nhị nhảy lên cái xe thứ ba. Trong xe thứ ba có vài tấm đệm làm từ vải vụn, giống loại cửa hàng hay dùng, trông đã cũ sòn. Long Nhị kiên nhẫn tìm kiếm, bỗng dờ người. Ở dưới đồng vải vụn, có hai chữ màu đỏ thẫm: Mộc Nhi.

Long Nhị nhìn hai chữ kia chằm chằm, cảm thấy không dám tin. Hắn nhìn lại thật kỹ, đúng, hai chữ: Mộc Nhi.

Mộc Nhi.

Mộc Nhi của hắn.

Long Nhị nhìn hai chữ đó, chẳng biết mình cảm thấy gì nữa. Đúng như hắn nghĩ, nàng sẽ không ngồi yên chờ, nàng thông minh như vậy, nhất định sẽ để lại tin tức cho hắn.

Có điều sắc đỏ kia khiến tim hắn đau nhói. Hắn nhìn thấy mấy kẻ hồ của ván gỗ cũng có màu đỏ đó, có lẽ nàng đã mài ngón tay của mình vào đấy trước khi viết.

Long Nhị nhảy xuống xe, thân nhiên hỏi: “Xe này của ai?”

Một người đánh xe căng thẳng đứng dậy: “Thưa gia, của tiểu nhân.”

“Hôm nay người làm gì?”

“Mang lương thực vào trong thôn.”

“Người tự mình mang?”

“Đúng thế.” Người đánh xe có vẻ căng thẳng.

Long Nhị gật đầu, bước tới. Lúc đến cạnh người đánh xe đó, hắn cười lạnh, sau đó nhanh như chớp vươn tay bóp cổ người kia, nhấc tên đó lên, áp vào thân cây.

Long Nhị mỉm cười đằng đằng sát khí, nhấn mạnh từng chữ: “Người muốn lập tức nói cho ta biết người đưa cô nương mất mù kia đi đâu, hay để ta bóp chết người, không cần biết người có làm nông thật không?”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Tô Tình dẫn Đinh Nghiên San chạy một mạch vào trong rừng. Hai người họ không dám dừng lại, liều mạng chạy liên tục đến khi thở không ra hơi nữa

mới ngừng một chút.

Tô Tinh nấp vào một lùm cây, kéo Đinh Nghiên San ngồi xuống, thì thào: “Tạm dừng đã, ta và cô bàn kế hoạch một chút.”

Đinh Nghiên San thở phì phò, cũng nấp vào đó.

Tô Tinh hỏi: “Cô biết cưỡi ngựa không?”

“Biết.”

“Vậy thì tốt.” Tô Tinh lấy cành cây gãy, vẽ lên mặt đất, “Ta bảo cô nhé: bây giờ chúng ta ở đây, còn đây là nơi giam giữ chúng ta, đây là nơi ta và tỷ tỷ bị lôi xuống từ xe ngựa – chúng ta đang đứng gần đó. Ta thấy bọn họ đưa ngựa về phía này, chứng tỏ phải có chỗ giấu ngựa.”

“Sau đó thì sao?”

“Chúng ta cứ đi thế này thì trời tối vẫn chưa ra được.” Tô Tinh nói tiếp.

Đinh Nghiên San thừa nhận: “Đúng, buổi tối có sói, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.”

Tô Tinh liếc Đinh Nghiên San: “Chậm trễ sẽ không kịp cứu tỷ tỷ.”

Đinh Nghiên San bị nói xong thì cũng thấy hơi xấu hổ. Cô ta háng giọng: “Vậy cô định thế nào?”

“Chúng ta đi trộm ngựa.”

“Trộm ngựa?”

“Đúng, có ngựa, cô đeo tôi đi, chúng ta sẽ đi nhanh hơn chút.”

“Tôi đeo cô đi?”

“Đúng, vì tôi không biết cưỡi ngựa.”

Đinh Nghiên San hé miệng, cảm thấy hơi vui vẻ. Hóa ra cô ta cũng không phải không có chỗ dùng, ít ra... cô ta còn biết người ngựa, nhóc con này còn phải nhờ cô ta.

Tô Tinh nhìn nét mặt của Đinh Nghiên San, trong lòng cũng không phục: “Tôi sẽ cưỡi la, cô biết không?”

Đinh Nghiên San tròn mắt: “Ai thèm cưỡi la, ngượng chết.”

“Đó là cô thì không.” Tô Tinh cũng cười, dương dương tự đắc.

Đinh Nghiên San bực mình: “Cưỡi la có gì hay? Cưỡi ngựa mới oai phong.”

Tô Tinh cũng trừng mắt: “La cũng là con của ngựa. Dù sao thì cô cũng cứ nghe tôi, đi trộm ngựa trước, đến rồi thì đừng chạy lung tung, đi sau tôi, chúng ta xem tình hình rồi ra tay.”

Đinh Nghiên San gật đầu. Cô ta mù đường, đương nhiên cô ta không chạy lung tung. Nhưng cô ta vẫn thấy cưỡi la thật là thấp kém.

Hai cô nương đều ngốc, chẳng ai nghĩ xem con la với con ngựa khác nhau thế nào. Tô Tinh ngó nghiêng, lén lút tìm kiếm xung quanh, một lát sau, Đinh Nghiên San thấy cô ấy tỏ ra vui mừng, lấy một cành cây to từ giữa đám cây cối.

Đinh Nghiên San lo lắng, không biết Tô Tinh đang nghĩ gì?

Tô Tinh bẻ một nhánh nhỏ từ cành cây đó, sau đó giắt vào thắt lưng. Cô lấy chân xóa hình vẽ trên đất, phất tay với Đinh Nghiên San: “Chúng ta đi.”

Hai người không còn sức như lúc vừa chạy trốn nữa, chỉ có thể cố mà đi cho nhanh. Tô Tinh đi một hồi, tự nhiên nói với Đinh Nghiên San: “Nếu bị phát hiện lúc trộm ngựa, ta sẽ đánh lạc hướng chúng, cô cưỡi ngựa chạy trước. Chỗ đó gần chân núi, có thể có đường cho xe ngựa, chắc sẽ dễ thấy thôi. Cô cứ đi thẳng xuống núi, kiểu gì cũng xuống được. Có điều, cô phải hứa chắc chắn với ta, việc đầu tiên cô làm là tìm người đến cứu tỷ tỷ.”

Đinh Nghiên San nghe cô nói vậy thì hoảng hốt. Cô ta hoàn toàn không dám nghĩ đến việc một mình chạy trốn trong núi. Bây giờ trời sắp tối, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

“Này,” Tô Tinh thấy cô ta im lặng, nghĩ là cô ta không đồng ý, lấy gậy chỉ chỉ, “Cô đừng có nghĩ làm gì khác. Cô xấu xa nhưng bây giờ ta cũng không có cách nào khác, dù không tin cô thì cũng đành phải nhường cơ hội bỏ chạy này cho cô. Nếu cô ra ngoài rồi không tìm người đến cứu, ta có thành quỷ cũng không bỏ qua.”

“Ta không phải người như vậy.” Đinh Nghiên San bực mình đáp. Ai nói cô ta xấu xa chứ, cô ta rất đàng hoàng. Mùa đông năm nào cô ta cũng phát đồ

ăn cho người ăn xin, cho các em bé nhà nghèo kẹo, ai cũng nói cô ta là người tốt.

“Hừm.” Tô Tinh dậm chân, lườm Đinh Nghiên San.

Đinh Nghiên San tức giận, bước mấy bước ra trước mặt Tô Tinh.

Hai người cảnh giác đi về phía chỗ giấu ngựa. Vòng qua một đoạn um tùm, nghe thấy tiếng ngựa, Tô Tinh vội vàng vẩy tay, núp vào sau một cây đại thụ.

Đinh Nghiên San hết hồn, cũng vội vàng lách vào sau một thân cây. Cô ta len lén nhìn về phía trước, thấy có mấy cành cây quây vòng tròn, đám ngựa đứng trong đó. Hình như xung quanh không có ai.

Đinh Nghiên San căng thẳng, vội vàng nhìn sang Tô Tinh. Tô Tinh ra hiệu “suyt”, sau đó rút cành cây bên thắt lưng ra, chạy vội sang phía sau một thân cây khác.

Thế nhưng, một lúc lâu sau không thấy Tô Tinh quay lại, cũng không nghe thấy động tĩnh gì, Đinh Nghiên San thấy luống cuống. Liệu có phải con nhóc kia gặp chuyện gì rồi không? Hay bị bọn cường đạo kia bắt được nhỉ?

Đinh Nghiên San muốn chạy mà không dám chạy. Cô ta không biết đường xuống núi, không có ngựa, dựa vào chân của cô ta cũng không chạy được bao xa, trời lại sắp tối. Bản thân cô ta cũng chẳng có cách khác xuống núi.

Hon nữa, hon nữa... Đinh Nghiên San siết tay. Cô ta không thể bỏ con nhóc xấu tính kia lại đây được. Lúc trước, nhóc đó nói muốn để cơ hội chạy trốn cho cô ta. Dù chuyện này không xảy ra thì người ta vẫn có lòng để cô trốn trước. Hôm nay nếu nhóc xảy ra chuyện, cô ta cứ bỏ chạy như thế thì làm sao coi được?

Đinh Nghiên San càng nghĩ càng không dám chạy, thế nên quyết định lén lút vòng qua chỗ mấy con ngựa xem thế nào. Biết chuyện gì đã rồi nghĩ biện pháp.

Đinh Nghiên San ra khỏi chỗ nấp, đi qua đám cây cối, ra phía bọn ngựa. Ngoài mấy con ngựa này ra, cô ta không thấy ai khác. Cô ta suy nghĩ một chút, đi dọc theo mấy vòng cây che chắn, tìm lối vào để còn dẫn ngựa ra được.

Cô ta bước cẩn thận từng bước, hồi hộp đến sắp vỡ tim rồi. Mãi cuối cùng cô ta cũng tìm thấy chỗ hổng, mừng như điên, vội vàng chui vào, không ngờ lại bị cái gì chọc vào tay một cái nhói lên, buột mồm kêu đau. Cô ta vội vàng rút người lại, nghe ngóng cẩn thận, không thấy gì thì lại tiếp tục thò vào trong. Chỉ chớp mắt, cô ta thấy một đại hán đứng cách cô ta không xa.

Đinh Nghiên San tái mặt, tên kia hét lên: “Sao người lại ở đây?”

Đinh Nghiên San định chạy, nhưng cô ta phát hiện ra chân mình đã mềm nhũn không nhúc nhích nổi. Cô ta há mồm muốn kêu cứu, nhưng cũng không phát ra tiếng.

Cô ta tro mắt nhìn tên kia giận dữ đưa tay về phía mình, trong đầu trống rỗng.

Mắt thấy tên đó sắp chạm vào mình, bỗng nhiên có tiếng “bốp” rất to.

Đại hán đó dừng lại, mặt mũi nhăn nhó, quay ra phía sau. Lúc này Đinh Nghiên San mới thấy Tô Tinh giơ cây gậy to đứng ngay sau hán. Cô ta định hét lên, lại thấy Tô Tinh tiếp tục giơ gậy lên, đập vào đầu tên kia.

Đại hán bị đánh hai cái, cuối cùng cũng ngã xuống. Tô Tinh vẫn lo lắng, cô gắng đánh thêm vài gậy. Thấy hán không nhúc nhích nữa hoàn toàn, cô mới bỏ gậy xuống, lau mồ hôi thở dốc.

Đinh Nghiên San há hốc mồm. Tô Tinh quay về phía cô ta, giơ ngón tay cái: “Làm tốt lắm.”

Đinh Nghiên San lắc đầu. Sao lại là cô ta làm tốt lắm, cô ta không làm gì hết, người hung hãn đánh kia cũng không phải cô ta. Cô ta hỏi: “Cô từ đâu ra đây?”

Tô Tinh chỉ ra cây to đằng sau, đáp: “Ta định đi một vòng xem có người nào không, lúc đang trốn thì thấy hán. Thế nhưng hán đi lại phía trước, ta không dám động, định bắt ngựa thả rắm để đánh lạc hướng hán. May mà cô đến. Cô đến đúng là tốt, không có cô thì cũng không đập được hán.”

Đinh Nghiên San đen mặt. Sao lại so cô ta với rắm ngựa?

Tô Tinh mặc kệ, ném gậy đi, nói: “Quanh đây không có ai, chắc chỉ có hán ta thôi. Đinh Nghiên San, cô lên ngựa đi.”

Đinh Nghiên San vào chuồng ngựa, chọn con ngựa có vẻ khỏe mạnh nhất, tháo cương. Cô ta đang định đi sang thì thấy Tô Tinh đang chòng cò khô.

“Cô làm gì đấy?”

Tô Tinh liếc: “Ta đổi ý rồi, ta không xuống núi với cô.” Cô chỉ đường cho Đinh Nghiên San, “Chúng ta vừa ở trên đường kia, đường trên núi toàn đường đất, thấy không? Cô cứ đi đường đó xuống núi là được.”

Gió thổi qua rừng cây, mang theo tiếng khóc thê lương đó bay đi. Đinh Nghiên San nhớ đến lời Cự Mộc Nhi nói rằng Cự Mộc Nhi không chạy được, không muốn làm liên lụy mọi người; lại nghĩ đến lời Tô Tĩnh nói để cô liều mạng chặn bọn cướp, còn cô ta thì lên ngựa chạy nhanh. Hai người họ không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng cô ta dẫn người quay lại cứu họ.

Mà cô ta thì sao? Cô ta chỉ vừa ngã một cái đã tuyệt vọng?

Đinh Nghiên San khịt mũi, nhìn hai con đường trước mặt, chọn con đường mà con ngựa vừa chạy mất. Cô ta không thể bỏ cuộc được. Có lẽ nơi này cách chân núi không xa, không có ngựa thì còn có chân. Cô ta không thể bỏ cuộc.

Đinh Nghiên San nhịn đau, liều mạng bước tiếp. Cô ta đã thề với Tô Tĩnh rằng mình sẽ quay lại. Người ta mù mắt còn chẳng sợ, tuổi nhỏ cũng không sợ, chả nhẽ tiểu thư Đinh phủ như cô ta lại sợ? Cô ta, KHÔNG SỢ.

Đinh Nghiên San vừa khích lệ bản thân vừa nghiêng rặng tiến bước. Cánh tay càng lúc càng đau, chân càng lúc càng nhức. Cô ta muốn khóc, thật sự nghĩ nếu có tỷ tử ở đây thì tốt, có bố ở đây thì tốt, có tỷ phu ở đây thì tốt... Cô ta vừa đi vừa nghĩ, lại cảm giác mình nhìn thấy bố và tỷ phu thật.

Cô ta dụi dụi mắt, nghe tiếng Đinh Thịnh gọi mình, thấy dáng vẻ Vân Thanh Hiền, thậm chí còn thấy cả Long Nhị gia. Thấy bọn họ trước mặt, cô ta không nhận được, òa khóc.

Vốn là Long Nhị thăm vấn người đánh xe kia dưới chân núi, tên đó sợ chết, có gì khai hết. Hắn nói mình được thuê làm tiếp ứng cho bọn cướp, đưa bọn chúng đến giữa sườn núi, sau đó quay về chân núi đợi lệnh. Hắn cũng không biết lai lịch bọn chúng, từ nơi nào đến, mà cũng không biết chúng ở nơi nào trên núi.

Tên đó khai xong, Đinh Thịnh và Vân Thanh Hiền cũng đến, nói là nhận được tin báo Đinh Nghiên San bị bắt. Đương nhiên đây không phải chuyện đùa với Đinh phủ, bọn họ toàn lực truy tìm, cuối cùng tìm đến nơi đây.

Long Nhị không nói lời thừa thãi, bắt tên đánh xe kia dẫn đường. Đinh Thịnh và Vân Thanh Hiền nghe nói đúng là Đinh Nghiên San mất tích ở núi này, vội vã theo sau. Mọi người không ngờ đi đến giữa đường lại nhìn thấy Đinh Nghiên San thương tích đầy mình đang lê bước.

Đinh Thịnh và Vân Thanh Hiền vội vàng đến xem vết thương của Đinh Nghiên San. Long Nhị muốn bước đến hỏi lại bị thám tử của chính nhà mình cản bước. Thám tử lên tiếng: “Nhị gia, tìm đến nơi rồi.”

Long Nhị mừng như điên, không để ý đến mọi người sau lưng, một bước phi đến cạnh thám tử.

Thám tử kia báo: “Tìm được tiểu cô nương đi cùng Cự cô nương. Cô ấy biết đường, đang dẫn Lý gia đi. Lý gia bảo ta đến báo tin.”

Đinh Nghiên San nghe thấy Tô Tĩnh đã được cứu và dẫn người đi cứu Cự Mộc Nhi thì thả lỏng người, vừa buông lỏng là thấy không nhận được, lăn ra ngất xỉu.

Long Nhị và thám tử dùng khinh công phi nước đại, chỉ hận không có cánh mà bay ngay đến cạnh Cự Mộc Nhi. Hắn chăm chú đi theo thám tử dẫn đường, nhanh chóng đến chỗ trốn của bọn cướp.

Thế nhưng Long Nhị tưởng tượng ra đủ loại khả năng khi gặp Cự Mộc Nhi, lại không tưởng tượng được ra một điều.

Không thấy nằng!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Editor: Thao Nguyen

Một cô gái mù, không thấy được gì, lại có thể biến mất từ một gian phòng đã khóa cửa.

Long Nhị quả thực không thể tin được.

Tô Tĩnh cũng không tin.

Lúc Long Nhị đuổi đến, Tô Tĩnh đang ở bên ngoài nhà của bọn cướp, vung cái ghế đánh hai tên cướp đang bị dè trên mặt đất, khóc quát to bảo đối phương giao Cự Mộc Nhi ra.

Lý Kha và hai trinh sát khác canh giữ ở cửa phòng, việc thăm vấn bọn cướp bọn họ không được nhúng tay vào, cô nhóc Tô Tĩnh này vừa đến, nhìn trong phòng không có Cự Mộc Nhi, lập tức trở nên hung hãn hơn bất kỳ ai. May mà người cô nhóc này nhỏ nhắn, sức lực yếu, chuyện đánh người do

cô nhóc này làm ra, tuy hung hãn, nhưng cũng không xảy ra tai nạn chết người, Lý Kha cũng mặc kệ cô.

Hai tên cướp gào khóc nói không biết, Tô Tinh mạnh mẽ đập mấy cước, nhất định phải ép bọn chúng nói ra.

Lúc này Lý Kha thấy Long Nhị đến, vội vàng đi lên bẩm báo. Nói là bọn họ đi theo Tô Tinh đến đây, trong phòng chỉ có hai tên cướp và hai cô gái thôn quê đang hấp hối, những người khác không thấy tung tích. Cư Mộc Nhi vốn bị giam giữ trong phòng đã không thấy.

Hai tên cướp ở lại canh giữ cũng không phải là người xương cốt cứng rắn, đánh vài cái đã nhận tội, nói là ba cô nương kia cùng chạy trốn, để bắt bọn họ, mấy người kia mới chia nhau ra tìm.

Tô Tinh ở bên cạnh nghe Lý Kha bẩm báo, nghiêng đầu lại, đôi mắt khóc đến ửng đỏ quát lên: “Hắn nói dối, tỷ tỷ không nhìn thấy, trốn như thế nào? Bản thân tỷ ấy muốn trốn cũng không được. Tỷ ấy bảo bọn muội chạy trốn, tỷ ấy nói tỷ ấy chạy không nhanh, tỷ ấy sẽ liên lụy bọn muội, tỷ ấy bảo bọn muội đi trước, tỷ ấy chờ bọn muội tìm người tới cứu tỷ ấy...” Tô Tinh càng nói càng khó chịu, cuối cùng khóc rống lên.

Cứu binh đến rồi, Cư Mộc Nhi lại không thấy.

Hai tên cướp nhìn cách ăn mặc của Long Nhị, liền biết đây là đương gia làm chủ mọi việc, vội vàng cầu xin tha thứ. Một người nói: “Đại gia tha mạng, đại gia tha mạng. Chúng tiểu nhân không có nói sai, trước đó khi tiểu nhân đi kiểm tra xem xét tình hình của ba vị cô nương này, kết quả mở cửa, lại phát hiện trong phòng không có ai, cửa sổ mở, ghế đặt ở dưới cửa sổ. Vì vậy tiểu nhân liền bẩm báo với lão đại. Lão đại dẫn người vào bên trong xem, thật sự là ba cô nương đều chạy trốn. Sau đó có người phát hiện ra cây gậy trúc của cô gái bị mù ở bên ngoài, cách cửa sổ phía đông không xa, cho nên kết luận bọn họ chạy về hướng đó. Vì vậy lão đại ra lệnh cho bọn tiểu nhân ở đây canh giữ, lão đại mang theo các huynh đệ khác men theo phương hướng kia đi truy tìm người rồi.”

Lúc này Tô Tinh không chịu đựng được nữa, ngồi phịch xuống đất khóc to: “Tỷ lừa muội, tỷ nói sẽ chờ muội trở lại cứu tỷ, tỷ lừa muội. Hóa ra tỷ bảo bọn muội đi, sau đó dùng bản thân mình dẫn mấy kẻ độc ác này, khiến bọn họ không truy tìm bọn muội. Bọn muội rõ ràng là đi rừng cây phía nam, tỷ biết, tỷ biết, cho nên tỷ chạy về phía đông, thế nhưng mà tỷ không nhìn thấy, tỷ có thể đi đâu? Trời tối rồi, tỷ không nhìn được.”

Long Nhị sắc mặt u ám rất khó coi, Lý Kha vội vàng nói: “Thuộc hạ đã phân công các anh em, bảo bọn họ bắt mấy tên cướp kia lại, cứu Cư cô nương về.”

Long Nhị gật đầu, giọng nói bình tĩnh hỏi: “Nàng ấy bị nhốt ở gian phòng đó?”

Tô Tinh vẫn đang khóc, không trả lời. Lý Kha vội vàng trả lời: “Phòng trong cùng, đồ bày biện chúng thuộc hạ không di chuyển.” Thật ra cũng không có gì có thể di chuyển, trong phòng kia trừ một cái giường lớn, một cái bàn, một cái ghế, không có cái gì.

Long Nhị không nói lời nào, một mình đi vào bên trong phòng.

Căn phòng không khác gì khi mấy người Tô Tinh rời đi. Ghế đặt dưới cửa sổ, chẳng qua là đã bị đổ. Cửa sổ mở to. Bên ngoài trời đã tối, nhiệt độ trên núi thấp, hơi lạnh vù vù thổi vào trong phòng.

Long Nhị chỉ liếc nhìn đã nhìn rõ mọi thứ trong phòng, bởi vì đồ đạc thật sự quá ít, không có gì có thể nhìn. Hắn lướt nhanh một vòng, ánh mắt quay lại trên cửa sổ. Cửa sổ khá cao, nếu Cư Mộc Nhi muốn trèo cửa sổ thì phải đứng trên ghế.

Hắn quay đầu nhìn cái ghế đổ trên mặt đất, trong lòng nghĩ tình huống nàng ấy không nhìn thấy, trèo lên cái ghế tồi tàn, nhảy cửa sổ là chuyện nguy hiểm biết bao.

Long Nhị từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, khoảng cách từ cửa sổ đến mặt đất lại khiến hắn lo lắng Cư Mộc Nhi có bị thương hay không?

Hắn nhắm mắt lại, cố gắng khiến bản thân mình tĩnh táo. Hắn không thể bối rối, hắn phải từ suy nghĩ, suy nghĩ cẩn thận. Trời tối rồi, trong rừng rất nguy hiểm, mấy tên cướp kia đang truy bắt nàng ấy, nhất định là nàng ấy có kế hoạch, nàng ấy không nên chạy loạn như vậy.

Là có người đi vào mang nàng ấy đi? Hay là bản thân nàng ấy đã nghĩ kỹ sau khi rời khỏi đây nên làm gì?

Long Nhị nhanh chóng đi một vòng trong phòng, trên bàn không để lại chữ viết, trên mặt đất không có, trên ghế không có, trên giường cũng không có. Trong phòng này không có bất kỳ ký hiệu hoặc vật nàng ấy để lại.

Nàng ấy không để lại bất kỳ dấu hiệu gì. Nàng ấy nên để lại ký hiệu gì đó để báo cho hắn giống như trong chiếc xe ngựa kia.

Thế nhưng mà không có.

Việc này chứng tỏ chuyện xảy ra khiến nàng ấy không sẵn sàng, không kịp chuẩn bị? Có phải, thật ra nàng ấy đã để lại tin tức, mà hắn không đoán ra?

Long Nhị nhảy ra cửa sổ, đi xung quanh một vòng. Cây gậy trúc của Cư Mộc Nhi bị ném ở chỗ không xa ngoài cửa sổ. Mấy tên cướp kia thậm chí còn lười nhặt lên.

Long Nhị nhặt lên, hắn chăm chú nhìn cây gậy trúc, không có gì đặc biệt, không khắc chữ, không làm dấu hiệu, không có cái gì. Nhưng đúng là cây gậy trúc nàng ấy dùng, cây gậy trúc chưa bao giờ rời khỏi người nàng ấy.

Long Nhị bỗng nhiên nổi giận, xông vào rừng, hấn muốn kêu to, hấn muốn gào thét, hấn muốn treo mấy tên cướp kia lên cắt từng khối thịt của bọn chúng. Nhưng hấn biết rõ, bây giờ việc quan trọng nhất chính là tìm được Cự Mộc Nhi.

Trong đêm tối rừng sâu núi thẳm, ngay cả một người đàn ông khỏe mạnh tay không cũng không thể an toàn vượt qua, huống chi là nàng ấy – một người con gái yếu ớt, mắt không thể nhìn thấy mọi vật.

Long Nhị như gió cuốn đi vào rừng cây, một đường chạy như điên tìm kiếm, chạy một lúc lâu, nghe thấy phía trước có tiếng đánh nhau. Hấn đi qua, thấy thuộc hạ của mình đang đánh nhau với bọn cướp, Long Nhị nhìn bọn họ quay cuồng nhảy lên vật lộn chém giết lẫn nhau, hấn khản trương nhìn xung quanh, nhưng lại không thấy bóng dáng gã yếu kia. Long Nhị đi xung quanh hai vòng, hấn bỗng nhiên ý thức được, hấn đi quá xa rồi.

Khoảng cách này là khoảng cách hành trình đi đứng của người bình thường, là khoảng cách truy đuổi người của bọn cướp, lại không phải của Cự Mộc Nhi.

Hấn không nên dùng quan điểm của bình thường để nghĩ về nàng, hấn nên dùng quan điểm của nàng nghĩ về chuyện này.

Nàng bảo Tô Tinh và Đinh Nghiên San chạy trước, theo chặng đường đi của hai cô nương này, chạy tới chỗ chuồng ngựa không bao lâu kia chính là thời gian bọn họ đuổi đến trên núi. Mà bây giờ hấn đứng chỗ này, chặng đường đi và chỗ chuồng ngựa gần bằng nhau, theo tốc độ đi của Cự Mộc Nhi, không có khả năng đi được xa như vậy.

Long Nhị quay lại đường cũ, trên đường kêu to tên của Cự Mộc Nhi, chỗ dễ ẩn náu trên đường đều nhìn qua, vẫn không thấy tung tích của nàng.

Hấn dừng lại, quay về chỗ bên ngoài gian phòng nơi nhặt được gậy trúc, hấn cố gắng bình tĩnh suy nghĩ chuyện này. Nàng đi đường nhất định phải có gậy trúc, cho nên từ trước đến nay gậy trúc chưa bao giờ rời khỏi người nàng. Nhưng sao nàng lại ném gậy trúc ở chỗ này? Là nàng ngã, gậy trúc tuột khỏi tay? Mà nàng sợ có người đuổi theo, không kịp nhặt lại?

Long Nhị nhìn kỹ mặt đất, dưới cửa sổ rõ ràng có dấu vết nhảy xuống, mà trên mặt đất chỗ ném gậy trúc lại nhìn không ra dấu vết có người vấp ngã. Long Nhị nhớ lại hướng của gậy trúc trên mặt đất, quay người lại nhìn về phía rừng cây khác, hấn bỗng hiểu rõ, gậy trúc dẫn bọn cướp đi về phía kia, mà nàng không đi hướng kia, đây là nguyên nhân nàng thả vút bỏ gậy trúc.

Long Nhị quay lại phòng, lúc này đã có rất nhiều thuộc hạ của Long phủ đến, thậm chí Vân Thanh Hiền cũng mang theo người của Hình bộ đến. Mấy tên cướp này, ngay cả thiên kim của Hình bộ Thượng thư cũng dám bắt cóc, tất nhiên là không thể dễ dàng buông tha.

Nhị phu nhân tương lai của Long phủ, nhị thiên kim của phủ Thượng thư, hai vị này cũng không phải cô nương có thân phận tầm thường, do đó ngay cả phủ doãn Khâu Nhượng Minh cũng dẫn người chạy tới.

Vân Thanh Hiền và Khâu Nhượng Minh đang bố trí phạm vi và phương hướng truy tìm. Các nha dịch và người của Long phủ, Hình bộ cùng điều phối sắp xếp, mọi người nhanh chóng phân chia, rồi điều tra khu vực, chuẩn bị xong đuốc, đèn lồng để xuất phát.

Long Nhị nhìn mọi người tản ra, nhìn bọn họ đi vào trong rừng cây từ từ tìm kiếm. Đầu óc của hấn vẫn còn đang quay cuồng.

Rốt cuộc hấn có để sót cái gì hay không? Nàng sẽ chạy đến nơi nào?

Chẳng lẽ nàng có thể phân biệt mùi thơm trong rừng cây, biết rõ bụi cây nào có thể trốn?

Long Nhị nghĩ như vậy, lại đi vào rừng cây ngược hướng với cây gậy trúc tiếp tục tìm kiếm. Hấn nhắm mắt lại, cố gắng nghĩ, nếu Cự Mộc Nhi chạy vào trong rừng có thể làm như thế nào? Hấn đưa tay sờ thân cây, hấn thử đi lên phía trước, nhưng chưa đi được mấy bước, liền vấp phải cành cây trên mặt đất.

Long Nhị đột nhiên mở mắt ra, không đứng, những thứ này đều không đứng.

Nàng không thể tự mình chạy ra ngoài, nàng không thể có bản lĩnh này. Cho nên thực sự là có người đến mang nàng đi sao? Nàng lại bị bắt đi nên dùng gậy trúc chỉ hướng đi của người bắt cóc mình?

Long Nhị lại chạy tới rừng cây kia, lúc này mấy thuộc hạ của Long phủ đang áp giải mấy tên cướp trở về. Long Nhị không để ý đến bọn họ, hấn đi vào trong rừng cây, túm một tên trinh sát tìm kiếm hỏi có đầu mối gì không? Tên trinh sát lắc đầu, nói không tìm thấy gì, mấy tên cướp kia đều nói là không gặp.

Long Nhị sốt ruột đến mức sắp phát điên. Trời đã tối rồi, núi rừng to như vậy, rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể tìm được nàng ấy?

Long Nhị chạy đi chạy lại trong rừng cây, hấn hỏi hai vòng, tra hỏi tất cả đội ngũ, không ai phát hiện ra, bản thân hấn cũng không phát hiện ra. Long Nhị biết rõ như vậy không phải biện pháp, hấn phải suy nghĩ tinh táo hơn, hấn phải bình tĩnh hơn. Mộc Nhi của hấn là người thông minh, nàng nhất định sẽ khiến hấn tìm được mình.

Long Nhị quay lại gian nhà của bọn cướp, lúc này trong gian nhà đã thấp đèn, hấn đi xoay quanh các phòng mấy lần, không có bất kỳ phát hiện nào. Bên trong hai gian phòng khác có vết máu, dấu vết giãy dụa, đánh nhau, chỉ có phòng của Cự Mộc Nhi là không có. Long Nhị đứng ở cửa phòng nhìn một lúc lâu, rồi quay lại nhà chính.

Vân Thanh Hiền không ở đây, hấn tự mình đi tìm kiếm. Mà Khâu Nhượng Minh đang ngồi ở nhà chính, chờ tin tức kiểm tra núi rừng của bọn nha dịch.

Hắn thấy Long Nhị ngồi xuống, muốn an ủi nhưng không biết nói gì cho phải, tin tức về hai cô nương bị bắt cóc khác đã chết, lúc này hắn không dám nói với Long Nhị.

Long Nhị không nhìn hắn, cũng không nhìn bất kỳ kẻ nào, hắn vẫn còn đang cố gắng suy nghĩ.

Trong nháy mắt, hắn nhìn thấy cái cốc trên bàn, chợt nhớ tới lần gặp mặt đầu tiên, Cự Mộc Nhi nói nàng ấy có biện pháp để hắn rời đi trong lúc xã giao. Nàng nói nàng có thể khiến hắn có lý do thỏa đáng, người quản lý hắn còn phải phải giương mắt tiến đi. Lúc ấy hắn suy đoán rất nhiều loại khả năng, nhưng không nghĩ tới cuối cùng nàng lại dùng biện pháp đơn giản nhất, có phần thô bạo mà rất hữu hiệu. . .

Đúng vậy, đó chính là kế sách nhỏ của nàng. Mắt nàng không nhìn được, rất nhiều chuyện nàng không làm được, cho nên nàng phải dùng phương pháp đơn giản nhất, phương pháp nàng có thể làm được.

Phương pháp nàng có thể làm được, chỉ có thể là phương pháp đơn giản nhất.

Long Nhị đứng lên, lại đi về gian phòng đã từng giam nàng. Hắn vào phòng, đứng ở đó nhìn cách bài trí trong phòng. Sau đó hắn đi đến bên giường, ngồi xuống.

Đây là nơi có thể ngồi duy nhất trong phòng, cho nên nàng nhất định là ngồi đây.

Nàng ngồi ở chỗ này, đối diện với cửa ra vào. Cửa khóa, ngoài cửa là đám cướp hung ác còn biết võ.

Tô Tinh và Đinh Nghiên San đi rồi, cửa sổ mở ra, ghế đặt dưới cửa sổ. Bọn cướp thỉnh thoảng sẽ đến kiểm tra, lúc bọn cướp mở cửa là có thể nhìn thấy người đã mất tích. Chỗ này chỉ còn lại nàng, nàng có thể làm như thế nào?

Long Nhị cảm gậy trúc đứng lên, đi đến bên cửa sổ, đứng bên cạnh ghế.

Giẫm lên cái ghế tồi tàn treo ra bên ngoài sao?

Hắn lại ngồi lại trên giường.

Hắn nhìn cửa. Hắn tưởng tượng ra cả quá trình.

Mở cửa ra, phòng trống không, cửa sổ đang mở, ghế đặt dưới cửa sổ, cho nên nhất định người đã chạy trốn. Gậy trúc ở bên ngoài, rơi ở hướng kia, cho nên người chạy theo hướng kia.

Vì vậy, bọn cướp đuổi theo hướng kia.

Long Nhị lại đi tới bên cửa sổ, hắn nhắm hai mắt, ngồi xổm, cúi người, không khác lắm, đây là chiều cao của Cự Mộc Nhi, hắn dùng tay tìm kiếm khung cửa sổ, sau đó, hắn nghiêng gậy trúc, ném ra phía bên ngoài cửa sổ. Mở mắt ra, dưới ánh sáng rực rỡ của mặt trăng, hắn thấy gậy trúc rơi bên ngoài phòng, cùng hướng lúc hắn nhặt được gậy trúc.

Long Nhị xoay người lại, nhìn lại phòng một lần nữa.

Đối với Mộc Nhi nhà hắn mà nói, phương pháp đơn giản nhất để trốn tránh sự truy bắt của bọn cướp là gì?

Long Nhị suy tư, hắn lấy đèn cầy từ trên cái bàn gỗ tồi tàn, sau đó đi về phía giường gỗ. Cái giường này được ghép lại từ những ván gỗ, gầm giường rất thấp, nhưng nếu có người ẩn náu, có lẽ cũng không phải là không thể được.

Long Nhị đặt đèn trên mặt đất, sau đó hắn nằm xuống, nhìn về phía gầm giường.

Gầm giường rất tối, đưa tay không thấy được năm ngón. Ánh sáng của đèn cầy không chiếu sáng được nhiều nơi. Mặc dù như thế, Long Nhị vẫn lơ mơ thấy phía trong cùng của gầm giường có một người đang cuộn tròn ẩn náu. Chỗ đó rất tối, thấy không rõ lắm, nhưng vẫn có thể thấy được thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của người nọ, là một cô nương.

Trong nháy mắt, hốc mắt Long Nhị cay xè, hắn mở miệng nói, lại cảm thấy âm thanh nghẹn ngào. Hắn nói: “Là ta, ta đến rồi.”

Dường như người ở bên trong động đây, lại giống như không động đây. Long Nhị lại nói: “Tô Tinh và Đinh Nghiên San không sao, bọn họ đều được cứu rồi.”

Người bên trong lại động đây, sau đó hình như rất tổn sức định nói chuyện, một lúc sau mới phát ra âm thanh rất nhỏ: “Nhị gia. . .”

“Là ta, nàng đừng sợ.” Long Nhị thở sâu một hơi, cảm thấy trong cổ họng thông hơn, hắn nói: “Nàng không cần chuyển động, đừng sợ, ta chuyển ván giường ra.”

Hắn nói xong, đứng dậy, đưa tay lên, nhắc ván giường lên, ném sang một bên.

Ánh sáng đèn không bị vật che chắn, hắn thấy rõ ràng hơn. Nàng núp ở chỗ sâu nhất dưới gầm giường, bò xổm trên mặt đất, co người lại, ôm đầu, cả người dính bụi, nàng run rẩy, muốn bao nhiêu chặt vật liền có bấy nhiêu chặt vật, muốn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương.

Long Nhị liền bước tới bên cạnh nàng, hấn không dám có động tác đột nhiên gì đó, sợ làm bị thương nàng, vì vậy chỉ nhẹ nhàng cầm tay của nàng, gọi tên của nàng: “Mộc Nhi.” Tay của nàng lạnh như băng khiến hấn đau lòng.

Cư Mộc Nhi cử động, nhưng người lại cứng nhắc, không nhúc nhích được.

Long Nhị nhẹ nhàng kéo nàng lên, xoa lưng, eo, cánh tay của nàng, giúp nàng dễ chịu hơn, hấn phát hiện người nàng lạnh kinh khủng, hấn nhin không được, một tay ôm nàng vào trong ngực, lại gọi một tiếng: “Mộc nhi.”

Cư Mộc Nhi hơi run rẩy, trả lời hấn một tiếng: “Nhị gia.”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lân Gà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Editor: Thao Nguyen

Long Nhị không biết phải hình dung tâm tình của mình như thế nào khi nghe tiếng gọi này. Hấn ôm chặt Cư Mộc Nhi, cảm thấy tay mình hơi run run.

Hấn kiểm chế tâm tình, đánh giá Cư Mộc Nhi từ trên xuống dưới, xác nhận nàng không bị tổn thương gì. Nhưng mặt nàng trắng bệch, người cứng đờ, cũng không thể nói nhiều, miễn cưỡng gọi được tiếng “Nhị gia”, sau đó không nói gì nữa.

Điều này dọa Long Nhị, hấn bắt chấp tất cả, ôm nàng đi nhanh ra ngoài. Người bên ngoài nhìn hấn ôm một người sống từ trong gian phòng trống rỗng ra đều kinh ngạc.

Long Nhị không rảnh từ từ nói rõ, hấn trực tiếp nói với Khâu Nhược Minh, hấn đưa Mộc Nhi về phủ trước, chuyện bắt mấy tên cướp ở đây giao cho phủ doãn là anh ta.

Không chờ Khâu Nhược Minh trả lời, Long Nhị vội vàng ôm Cư Mộc Nhi đi ra ngoài. Tô Tình ở phía sau ngay cả nhảy và gọi to đuổi theo cũng không kịp, cuối cùng ôm chân khóc mắng: “Cho ta nhìn tỷ tỷ, mấy người khốn nạn này, vì sao đều cướp tỷ tỷ của ta...”

Lý Kha ở bên cạnh xấu hổ nhìn, cô nhóc kia mắng chủ tử nhà mình là “khốn nạn”, với tư cách là hộ vệ trung thành, tận tâm lại chính trực, hấn nên tỏ ý gì đó.

Lý Kha đi qua, muốn kéo Tô Tình theo từ trên mặt đất lên, kết quả cô nhóc kia hung hấn, hất tay hấn ra, Lý Kha bắt đắc dĩ, lại đi kéo cô, lúc này kéo lên rồi, hấn nói: “Trên mặt đất lạnh.”

Tô Tình đang cúi kính, vừa vặn có người đưa tới cửa, vì vậy trừng mắt: “Ai cần người lo!”

Lý Kha ngượng ngừng thu tay về, anh ta mặc kệ, anh ta cũng chẳng phải hộ vệ của cô nhóc này. Nhưng trong nháy mắt, Tô Tình muốn chạy xuống dưới núi, Lý Kha vội vàng giữ chặt cô: “Cô đi đâu?”

“Xuống núi tìm tỷ tỷ, sau đó về nhà, mẹ ta nhất định sốt ruột muốn chết.”

“Trời đã tối rồi, một mình cô xuống núi sao được?”

“Lý đại ca đưa ta đi.” Tô Tình rất không khách sáo nói ra yêu cầu.

Lý Kha sững sờ, trên núi này còn một đồng chuyện, bọn cướp còn chưa bắt hết, mọi người vẫn đang lùng bắt ở bên trong, hấn phải ở đây trông coi, nghĩ một lúc, nói: “Ta tìm người khác đưa cô đi, cô đừng chạy lung tung.”

Tô Tình gật đầu, đứng nguyên tại chỗ bất động. Lý Kha đi vào trong phòng, định tìm hai hộ vệ của Long phủ đưa cô ta đi, nhưng đi đến trước phòng lại quay đầu liếc nhìn Tô Tình một cái.

Tiểu cô nương về mặt cô đơn nhìn xuống dưới núi, Lý Kha giật mình, lại nói lòng can đảm của cô nhóc kia thật đúng là không phải lớn bình thường. Gặp phải chuyện này, liều mạng bảo vệ cho Cư Mộc Nhi không tính, còn dám dẫn người chạy trốn, trộm ngựa, đánh cướp. Sau đó dẫn bọn họ lên núi, cô còn có thể nói rõ bố cục trong phòng, số lượng bọn cướp, thậm chí còn định sắp xếp bọn họ tiến công gọng kìm như thế nào, cứu người tấn công cùng một lúc. Nói là dè phòng mấy kẻ xấu kia bắt Cư Mộc Nhi làm con tin.

Lý Kha lắc đầu, nếu không phải đích thân anh ta điều tra, thật sự không dám nghĩ đây là một cô nhóc bán hoa.

Đầu năm nay mấy cô nhóc đều lợi hại như vậy hả?

Lý Kha đi vào phòng, rồi lại đi ra, nói với Tô Tinh: “Đi thôi.”

Tô Tinh có chút kinh ngạc: “Anh chính là người khác?”

“Ta đổi ý. Tình hình trước mắt đã không chế được, ở đây còn có Khâu đại nhân, ta đã nói rõ với các huynh đệ khác, cho nên vẫn là ta đưa cô về.”

Tô Tinh gật đầu, cảm thấy như vậy rất tốt. Dù sao Lý Kha là người cô quen biết, cô vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, người khác chắc chắn không thể khiến cô yên tâm được bằng Lý Kha.

Lý Kha mang cô đi đến chông ngựa, kéo một con ngựa, quay đầu định hỏi Tô Tinh có thể cưỡi ngựa hay không. Tô Tinh đã ngẩng mặt kiêu ngạo lớn tiếng nói: “Ta biết cưỡi lừa.”

Lý Kha sững sờ, rồi sau đó rất muốn cười, nhưng vẻ mặt của Tô Tinh khiến anh nuốt lại ý cười, ho nhẹ, hẩn ngoắc tay bảo Tô Tinh đi qua, sau khi quay người lên ngựa, liền ôm Tô Tinh lên. Hai người một con ngựa, phi nhanh về phía dưới núi.

Dưới núi, Long Nhị đang buồn rầu. Bởi vì tình trạng của Cư Mộc Nhi càng ngày càng tệ.

Có lẽ là bởi vì từ trong sợ hãi tột độ trở lại bình thường, tinh thần buông lỏng, có lẽ là bởi vì bò trên mặt đất ẩm ướt lạnh buốt quá lâu, xuống dưới núi, mặt Cư Mộc Nhi bắt đầu đỏ bất thường. Long Nhị dùng mặt chạm vào người cô, cảm thấy nóng kinh khủng.

Long Nhị cưỡi ngựa đến, nhưng Cư Mộc Nhi đã như vậy, hẩn không dám mang nàng đang trúng gió cưỡi ngựa đi về. Đang âm thầm sốt ruột, quay đầu nhìn thấy xe ngựa của nha phủ dừng ở bên cạnh, đó là xe tứ mã (xe bốn ngựa ngang) của Khâu Nhược Minh lúc đến.

Long Nhị không cần nghĩ, cứ thế vung tay, bảo thủ hạ đi cướp xe, đầy tớ nhỏ bé của nha phủ không dám nói gì, trở mắt nhìn xe của đại nhân nhà mình bị Long Nhị gia “trung dụng”.

Long Nhị căn dặn một gã thuộc hạ cưỡi ngựa về phủ trước, thông báo trong phủ tìm đại phu chờ. Sau đó hẩn tự mình ôm Cư Mộc Nhi lên xe ngựa, vội vàng đi về Long phủ.

Trên đường đi, Long Nhị nhìn bộ dạng ốm yếu đến mơ mơ màng màng của Cư Mộc Nhi, thật sự là trái tim như bị kim châm. Không khỏi trách mình sao không nghĩ nàng sẽ trốn ở gầm giường sớm hơn. Chuyện rõ ràng như vậy, ngoại trừ chỗ đó nàng còn có thể trốn ở đâu?

Hẩn lại tự trách mình ở trong phòng đi tới đi lui, sao không gọi nàng một tiếng. Bên ngoài hỗn loạn âm ỉ, nàng sợ hãi như vậy, tranh cãi không rõ xảy ra chuyện gì, đương nhiên không dám hành động mù quáng. Nhưng nếu hẩn gọi nàng, nàng nghe được giọng nói của hẩn, tất nhiên có thể biết an toàn, sẽ phát ra âm thanh, khiến hẩn tìm được nàng.

Hẩn chỉ quan tâm vợ vẫn, sốt ruột, hẩn nên thông minh hơn một chút. Là hẩn khiến nàng chịu nhiều đau khổ.

Nếu như hẩn sớm nghĩ đến, nàng có thể bớt khổ, bớt lạnh, bớt lo lắng, hoảng sợ hơn.

Xe ngựa chạy như bay về phía Long phủ, Cư Mộc Nhi cuộn tròn trong lòng Long Nhị vẫn không nhúc nhích. Long Nhị đỡ cao đầu của nàng, để nàng gối lên vai của hẩn, lại điều chỉnh chân của nàng, khiến nàng có thể thoải mái hơn.

Cả người nàng vẫn cứng đờ, Long Nhị vuốt lưng của nàng, khẽ nói vài lời an ủi với nàng. Nhưng nói rồi lại nói, nói không được nữa. Hẩn tưởng tượng nàng một mình cuộn tròn ở góc tối lạnh như băng, nghe tiếng động cửa mở ra, nghe âm thanh bọn cướp xông vào phòng, nghe bọn họ bị lừa ra ngoài truy tìm... Và sau đó? Là yên tĩnh chết đi hay là khóc lóc, kêu la, giãy dụa giống hai cô gái thôn quê bị thương nặng đã chết hôm nay? Nàng đợi bao lâu mới đợi đến lúc tiếng bước chân lộn xộn, tiếng động hỗn loạn, âm ỉ? Điều này nhất định khiến nàng vô cùng sợ hãi.

Nước cờ này của nàng là nước cờ hiểm, rất nguy hiểm.

Có lẽ đầu tiên sẽ bị người khác nhìn thấu, có lẽ qua không được bao lâu sẽ bị tìm thấy, lại có lẽ qua mấy ngày cũng không có người nghĩ đến.

Nếu bọn cướp sớm một bước phát hiện ra nàng, di chuyển nàng, hẩn sợ khó tìm được nàng. Mà nàng cuộn tròn đến mức tê người, lạnh đến mức cứng đờ, đã không cách nào lớn tiếng kêu cứu, lại không cách nào tự mình rời đi. Ngộ nhớ mọi người đều cho rằng nàng chạy rồi, không nghĩ đến gầm giường, chẳng phải nàng sẽ một mình đến chết ở chỗ đó sao?

Long Nhị càng nghĩ càng sợ, lúc này hẩn chợt thấy trước ngực xiết chặt, cúi đầu nhìn, thấy Cư Mộc Nhi đang nắm vạt áo trước ngực hẩn. Bàn tay nhỏ bé của nàng cứng đờ, mềm yếu không có sức, mắt nhắm lại, không nói nên lời. Nhưng nàng vẫn túm chặt quần áo của hẩn.

Long Nhị giật mình, đưa tay phủ lên mu bàn tay của nàng, ôm chặt nàng vào trong ngực. Chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa, bọn họ không biết đến bao giờ mới có thể gặp nhau.

Trên đường, hai người không nói thêm gì nữa, chỉ là hẩn ôm nàng, mà nàng phụ thuộc vào hẩn.

Đội Long Nhị trở lại Long phủ, tất cả mọi chuyện đã chuẩn bị xong.

Phòng quét dọn xong, nước ấm chuẩn bị tốt, quần áo sạch sẽ cũng đã chuẩn bị đầy đủ, trong phòng đốt đèn, đại phu đang chờ ở bên cạnh. Còn có Cư

phụ đang nước mắt lưng tròng chờ ở kia, vừa thấy Long Nhị ôm Cự Mộc Nhi về đã bỏ nhào đến kích động nói: “Con gái ngoan, là bố đây. Con chịu khổ rồi, con gái.”

Trước khi Long Nhị phát câu, Thiết tổng quản vội vàng kéo Cự phụ ra, để Long Nhị có thể đặt Cự Mộc Nhi xuống, đại phu khám bệnh cho nàng.

Cự Mộc Nhi bị hoảng sợ, cả đường hôn mê không tỉnh lại, nhưng khi Long Nhị đặt nàng xuống giường, nàng đột nhiên tỉnh dậy, nàng sợ bị bỏ xuống, tay phải dùng sức kéo vạt áo của Long Nhị không buông ra.

Long Nhị vừa khẽ dụ dỗ vừa kéo tay của nàng ra. Cự Mộc Nhi vẻ mặt hoảng hốt, giãy dụa, Long Nhị đành phải nắm tay của nàng, không ngừng cam đoan hẳn ở bên cạnh nàng.

Cự phụ mặt đầy nước mắt nước mũi ở bên cạnh la to: “Con gái, bố ở đây, bố ở đây.”

Cự Mộc Nhi nghe thấy, tổn sức quay đầu về phía Cự phụ, Long Nhị an ủi nói, nói bọn họ đều ở đây, ở bên cạnh nàng trông coi. Cự Mộc Nhi muốn gật đầu, thế nhưng mà không thành công, lúc đại phu bắt mạch cho nàng, nàng hôn mê bất tỉnh.

Đại phu chẩn đoán bệnh rất nhanh, đơn giản là kinh hải, mệt mỏi, cảm lạnh, viết đơn thuốc, bảo đi bốc thuốc, còn nói nấu chút đồ ăn mềm, để cho nàng lót dạ dày, nhất thiết phải giữ ấm. Còn nói buổi tối nàng sẽ sốt cao, nhất định phải uống thuốc đúng giờ, còn phải nghĩ cách làm ra mồ hôi. Bằng không sốt lâu, người lại suy yếu, sẽ bị bệnh nặng.

Long Nhị nghe thấy nhũn mảy, đầy tớ của Long phủ theo lời dặn dò vội vàng từng người bận rộn đi ra.

Long Nhị bảo chuẩn bị phòng, Cự phụ ở lại, và bảo đại phu cũng ở lại chờ ở trong phủ. Sau đó Tô Tĩnh được Lý Kha đưa về, sau khi thăm Cự Mộc Nhi, vội vàng về nhà thăm mẹ.

Đêm khuya, bệnh của Cự Mộc Nhi quả nhiên nặng hơn, nôn ra toàn bộ thuốc đã uống. Long Nhị thấy, mặt lạnh lẽo, dọa nha hoàn mới thuốc tay run run. Đại phu bắt mạch, rất lo lắng, nói nếu không uống thuốc này này, sợ là không hay.

Cự phụ xung phong nhận việc, nói con gái nhà mình, lão hiểu rõ nhất, hẳn cho uống. Nhưng cũng không biết vì sao, thuốc uống xong giống như thiêu đốt yết hầu, Cự Mộc Nhi nuốt không trôi, nhổ ra toàn bộ.

Nàng uống thuốc, mặt trắng bệch, đầu đổ mồ hôi, bộ dạng đau đớn kia khiến Cự phụ đau lòng phát khóc.

Long Nhị thật sự nhìn không được, đoạt bát thuốc, dùng thìa cạy miệng của nàng, từ từ nuốt, nuốt xong, che miệng của Cự Mộc Nhi, không cho nàng nhổ ra.

Cự Mộc Nhi khó chịu, cào tay hấn, nhưng Long Nhị không buông ra, nói: “Ta biết nàng khó chịu, thế nhưng mà nàng phải uống thuốc, uống hết, bệnh mới có thể tốt lên. Nàng ngoan ngoãn nghe lời, nàng phải mau khỏe lên, ta cam đoan, đau đớn hôm nay nàng phải chịu, đợi ngày mai ta nhất định khiến những kẻ độc ác kia trả lại gấp đôi.”

Cự Mộc Nhi mơ mơ màng màng thần chí không rõ, lại giống như nghe hiểu.

Nàng rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Sốt cả đêm, cơn sốt của Cự Mộc Nhi cũng hạ xuống.

Đương nhiên quá trình hạ sốt này là quá trình Long Nhị ứng phó cùng chiến đấu với nàng. Người khác không dám làm, Long Nhị đích thân làm. Hắn kiên quyết bón thuốc cho nàng, đắp chăn dày cho nàng đổ mồ hôi, nàng giãy dụa, nàng khóc, hấn làm như không thấy.

Cự phụ vừa lau nước mắt vừa vui mừng, may mà lòng dạ của Long Nhị gia cứng rắn hơn lão.

Giảng co một đêm, cuối cùng đại phu tuyên bố Cự Mộc Nhi bình thường trở lại, sau này chỉ cần uống thuốc đúng giờ, từ từ điều dưỡng liền không có gì đáng ngại, vì vậy lúc này tất cả mọi người mới nhẹ nhàng thở ra, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, nên bận rộn thì bận rộn.

Lúc Cự Mộc Nhi tỉnh lại, trời đã sáng rồi. Nhưng đối với nàng mà nói thời gian là thứ vĩnh viễn nàng không cách nào đoán ra được, nàng mở to hai mắt, trước mắt là một màu đen.

Trong nháy mắt, nàng không biết mình đang ở đâu, nhưng nàng nhanh chóng nhận ra tay mình bị một bàn tay to lớn nắm lấy. Nàng không cử động, nằm

ngẫm lại chuyện đã xảy ra.

Người đang nắm tay nàng là Long Nhị gia. Nàng biết.

Cảm giác ấm áp mà an toàn xuyên qua bàn tay hần truyền đến trái tim nàng. Nàng không biết hiện tại là giờ nào, nhưng nàng cảm thấy hần ngủ rồi, bởi vì bàn tay kia không động đậy.

Vì vậy Cự Mộc Nhi cũng bất động, thậm chí nàng còn nhắm mắt lại. Dù sao nàng mở mắt hay nhắm mắt đều giống nhau.

Nàng chậm rãi nghiêm túc nhớ lại chuyện đã xảy ra.

Nàng nhớ rõ sự sợ hãi khi bò vào gầm giường, trong phòng trống trải yên tĩnh khiến người khác phát điên, nàng muốn làm bản thân mình nhỏ lại, nàng cố gắng cuộn tròn, nàng thở không ra hơi, thậm chí nàng có thể cảm giác được hơi lạnh trên sàn nhà đang thấm vào xương mình.

Nàng cho rằng nàng nghe thấy tiếng mở cửa, nhưng trên thực tế không phải. Nàng ý thức được là do nàng quá sợ hãi cho nên mới sinh ra ảo giác như vậy. Thật sự lúc tiếng mở cửa vang lên, thiếu chút nữa nàng đã kêu to.

Nàng chịu đựng. Sau đó nàng nghe thấy tiếng bọn cướp mở cửa hét lên rằng người đã chạy thoát, sau đó mấy người xông vào. Nàng biết rõ khi đó nàng đang run, nàng rất sợ như vậy sẽ tạo ra tiếng động, nhưng nàng không không chế được.

May mắn thay, sau cái cảm giác chờ đợi dài đằng đặc mà dày vò, mấy tên cướp trúng kế, đuổi theo hướng mà nàng ném cây gậy trúc.

Sau đó lại là yên tĩnh giống như chết.

Nàng cảm thấy thời gian lúc đó trôi không ngừng, vĩnh viễn không có điểm cuối. Nàng cảm thấy nàng sẽ chết ở góc giường dưới gầm giường, không phải chết công, là bị dọa chết, còn có chính là cuối cùng không có người có thể tìm được nàng, nàng khổ khổ chết ở đó.

Trôi qua rất lâu rất lâu, bên ngoài bỗng nhiên ầm ỉ, nàng không biết chuyện gì xảy ra. Nàng không nhúc nhích được, cũng không dám phát ra tiếng động. Hình như nàng nghe thấy giọng nói của Tô Tĩnh, nhưng nàng tự nói với mình nhất định là ảo giác, Tĩnh nhi chắc chắn chạy trốn rồi, muội ấy thông minh như vậy, muội ấy nhất định biết đường, muội ấy nhất định chạy thoát rồi.

Nàng cảm thấy nàng thật sự sẽ chết ở đây. Nhưng bỗng nhiên nàng nghe thấy giọng nói quen thuộc, là giọng nói của Long Nhị, hần nói: “Là ta, ta đến rồi.”

Giống như âm thanh của tự nhiên.

Cự Mộc Nhi đột nhiên cảm thấy vì một câu nói kia của hần, nàng không nên liên lụy hần. Lúc trước nàng nghĩ như thế nào? Vì sao nàng lại cầu thân với hần?

Hần keo kiệt, thù dai, so đo mọi thứ, thù đoạn ngay thơ, nhưng hần đối xử tốt với nàng.

Tốt đến mức khiến nàng sợ hãi.

Nỗi sợ hãi kia mãnh liệt giống như sự yên tâm cảm nhận được khi lúc này nắm tay của hần.

Nàng bị điên rồi.

Nàng chết một lần, cho nên nàng điên rồi.

“Nàng làm sao vậy? Khó chịu lắm à?”

Cự Mộc Nhi khẽ giật mình, sau đó cảm thấy mình ôm vào một cái ôm ấp, giọng nói của Long Nhị vang bên tai nàng, tay hần vuốt mặt nàng, lau nước mắt cho nàng.

Thì ra nàng khóc. Cự Mộc Nhi dứt khoát ôm Long Nhị khóc rống lên.

“Không khóc, đừng sợ. Bọn họ đều bị bắt rồi, không ai có thể tổn thương nàng nữa.”

“Nhị gia, thật ra ta không hề tốt chút nào.”

Long Nhị nhíu mày, hai người bọn họ đang không hiểu ý nhau sao?

“Bởi vì nàng không tốt nên bọn chúng mới bắt cóc nàng hay sao? Vì dân trừ hại?” Long Nhị trêu chọc nàng, hần không thích nước mắt của nàng.

Đáng tiếc lần này Cự Mộc Nhi không có tâm tư dỗ dành hần vui vẻ rồi, nàng nghe xong lời hần nói, khóc càng thương tâm hơn.

Long Nhị lại cau mày, đành phải nghiêm túc nói: “Được rồi, nàng khóc trước đi, khóc xong là đúng tới giờ uống thuốc rồi.”

Tiếng khóc của Cù Mộc Nhi lập tức yếu dần. Long Nhị nở nụ cười: “Thuốc nhất định phải uống.”

Cù Mộc Nhi khịt mũi không khóc nữa, nhanh chóng chui vào trong chăn: “Ta mệt, ngủ một lúc nữa.” Mấy cảm xúc đau buồn vương mắc lộn xộn gì đó đều không còn.

Uống thuốc, thật là đáng sợ. Sao nàng lại quên chuyện này?

Lúc này lại có người gõ cửa, giọng nói của một nha hoàn vang lên: “Nhị gia, thuốc của Mộc nhi cô nương đã sắc xong rồi.”

“Mang vào đi.” Long Nhị dặn dò xong, buồn cười nhìn người ở trên giường, kéo nàng lên. “Uống thuốc, tối hôm qua nàng mơ mơ màng màng khiến ta phải dứt, hiện tại tỉnh táo, còn muốn được dứt hay sao?”

Cù Mộc Nhi giả bộ ngủ không thành, tội nghiệp hỏi: “Bố ta đâu?”

“Việc uống thuốc này, bố nàng cũng không thể nào cứu được nàng. Phải uống!”

“Không phải vì ta không uống thuốc, ta chính là nhớ ông ấy.”

Long Nhị quay đầu nhìn về phía nha hoàn mang thuốc đến, nha hoàn kia thông minh, vội vàng trả lời: “Bẩm cô nương, Cù lão bá đêm qua trông cô nương, trời tờ mờ sáng mới đi ngủ, lúc này vẫn đang ngủ.”

Cù Mộc Nhi nghe xong, khẽ mím môi, không nghĩ được cách gì khác. Long Nhị bưng thuốc ngồi xuống, múc một muôi, thổi thổi, nhấp một ngụm thử nhiệt độ, hương vị buồn nôn của thuốc khiến hắn cũng nhịn không được, nín thở, trong lòng thầm nghĩ may mắn Mộc nhi không nhìn thấy. Hắn xoay đầu lại, nói với Cù Mộc Nhi: “Uống thuốc.”

Cù Mộc Nhi ngửi thấy mùi thuốc, mặt nhăn thành bánh bao, suy nghĩ kỹ một lúc, ra điều kiện: “Nhị gia, ta uống thuốc xong rồi về, được không?”

“Về đâu?”

“Về nhà ta.”

“Vì sao?”

“Tại ta ở đây không quen, mắt ta không tốt, bất tiện.” Cù Mộc Nhi suy nghĩ cái lý do.

“Trước khi nàng uống hết thuốc đại phu kê, không cho phép nàng về nhà. Đừng cho là ta không biết, về nhà bố nàng bị nàng dỗ dành sẽ không bắt nàng uống thuốc.” Long Nhị trực tiếp vạch trần ý đồ của nàng, Cù Mộc Nhi suy sụp.

“Còn có.” Long Nhị lại nói: “Dù sao không bao lâu nữa nàng cũng phải đến đây ở, tranh thủ làm quen sớm. Hoặc là ta nên đem nàng đến phòng của ta, để nàng quen trước?”

Nha hoàn ở bên cạnh nghe xong lời này mặt đỏ bừng, hé miệng cười trộm, vẻ mặt há hốc mồm ngây ngốc của Cù Mộc Nhi, Long Nhị nhìn thấy trong mắt, trong lòng khẽ động, chuyển chủ đề nói: “Uống thuốc.”

Lần này Cù Mộc Nhi không nói gì khác nữa, chỉ nhủ chặt lòng mảy, thấy chết không sờn uống thuốc.

Cứ như vậy uống hơn nửa chén, sau đó thật sự là nuốt không trôi, lúc này Long Nhị mới dừng tay. Hắn bảo nha hoàn đưa kẹo mơ đường cho Cù Mộc Nhi bớt vị đắng trong miệng, sau đó nhìn chằm chằm nàng ăn nửa bát cháo, lúc này mới cho nàng nằm xuống ngủ.

Cù Mộc Nhi không nói nhiều, nhắm mắt là muốn ngủ. Long Nhị cúi đầu khẽ nói hắn phải đi nha phủ một chuyến, xem mấy tên cướp kia bị như thế nào. Cù Mộc Nhi nhắm mắt, mí mắt giật giật.

Long Nhị thở dài, xoa mặt của nàng: “Đừng sợ.”

Cù Mộc Nhi gật đầu, đưa tay nắm chặt tay của Long Nhị. Long Nhị nhìn tay của nàng, nhớ tới bộ dạng nắm chặt vạt áo hắn của nàng khi hắn cứu nàng khi trở về. Không nhịn được cúi đầu hôn trán nàng.

Cù Mộc Nhi khẽ giật mình, sau đó cười cười, nói: “Ta ngủ.” Sau đó nàng buông tay ra, lật người, vùi đầu ngủ.

Long Nhị nhìn nàng một lúc, quay đầu dặn dò nha hoàn bên cạnh chăm sóc cẩn thận, sau đó đi ra ngoài.

Long Nhị đi ra, không lập tức đi ra ngoài, mà đi tìm Dư ma ma. Hắn nói với Dư ma ma, muốn đẩy ngày kết hôn sớm lên.

Dư ma ma giật mình há to miệng: “Thế nhưng mà, thế nhưng mà tất cả đều chuẩn bị theo thời gian lúc đầu, việc này muốn sớm, sợ là không kịp, sắp sang năm mới rồi, vương cửa ải cuối năm (cuối năm phải trang trải nợ nần), có một số việc không dễ làm.”

“Ma ma lúc nào cũng có biện pháp. Tổ chức cưới xin vào tháng Giêng đi, mượn sự vui mừng náo nhiệt của ngày tết, cũng là việc hay.”

“Tháng giêng?” Dư ma ma bị dọa không nhẹ, sớm không nói làm gì, còn sớm hơn nhiều thế này! Muốn tổ chức tháng Giêng, thời gian sao đủ?

“Nhị gia, thật ra tháng hai cũng không chênh lệch bao nhiêu ngày.” Dư ma ma định thuyết phục Long Nhị.

“Là tháng Giêng ấy, ma ma vất vả rồi.” Long Nhị không muốn nghe, hấn cắt lời Dư ma ma, quyết định chắc chắn. Hấn biết không cách nhau bao nhiêu lâu, thế nhưng mà Cự Mộc Nhi do dự, hấn có thể cảm giác được, có lẽ đây là mục đích bọn cướp bắt cóc nàng. Làm hồng trong sạch của nàng, hủy thanh danh của nàng, khiến nàng không thể gả cho hấn.

Cho nên hai cô gái thôn quê kia chết, mà nàng thì không.

Bọn cướp không ra tay với nàng nhất định là có nguyên nhân, chắc chắn là sau bọn chúng có người sai khiến, hấn nghi ngờ là Vân Thanh Hiền, mà hấn sẽ chứng minh điểm này.

Nhưng trước đó, hấn sẽ không cho phép nàng lùi bước. Là nàng cầu thân với hấn, hấn đồng ý, hiện tại quyền chủ đạo ở trong tay hấn, hấn sẽ không cho phép nàng đẩy hấn ra.

Long Nhị dặn dò Dư ma ma: “Chuyện ngày kết hôn sớm hơn, không được nói cho Cự phụ và Mộc nhi.”

Dư ma ma lại há hốc mồm, không cho nói? Rất nhiều chuyện cần sắp xếp với bọn họ, làm sao bây giờ?

“Đội ta sắp xếp xong, ta sẽ nói với bọn họ.” Long Nhị hiểu rõ sự băn khoăn của Dư ma ma. Dư ma ma thấy Long Nhị nói như thế, hiểu tốt nhất không nên nói gì, đành phải gật đầu nhận lời.

Long Nhị căn dặn xong, lúc này mới rời phủ, đến phủ nha, hấn nhất định phải biết, rốt cuộc là ai muốn bắt cóc Mộc nhi nhà hấn. Nhưng Long Nhị tuyệt đối không nghĩ tới, lúc này phủ nha bên kia đang rối loạn, bởi vì toàn bộ tám tên cướp bị bắt về quy án đã chết bất đắc kỳ tử trong phòng giam.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Khâu Nhược Minh chưa bao giờ cảm thấy áp lực trên vai lớn như vậy.

Vụ án bắt cóc này: hai người chết, hai người bị thương. Hai người chết là cô nương gia đình nông dân, người nhà đang kêu trời trách đất muốn nghiêm trị hung thủ ở nha phủ, điều này tất nhiên là không cần phải nói. Mà hai người bị thương, một người là phu nhân tương lai của Long Nhị gia, một người là nhị thiên kim của Đình Thượng Thư. Hai người này bị bắt cóc, tuy bị làm cho sợ hãi chứ không có gì nguy hiểm đến tính mạng, bình an trở về, nhưng bị hoảng sợ là sự thật, trên người còn mang vết thương cũng là sự thật. Chuyện này xảy ra, thanh danh của hai vị cô nương bị tổn hại cũng là sự thật.

Nếu anh ta xử lý không tốt, không truy cứu ra chân tướng, không xử trí tốt bọn cướp, đặc tội hai vị quan lại quyền quý này không nói, dân chúng trong thành sẽ thăm hỏi anh ta như thế nào? Hoàng Thượng sẽ thăm hỏi anh ta như thế nào?

Khâu Nhược Minh biết, vụ án bắt cóc nhìn như bình thường này, lại là khảo nghiệm lớn nhất mà anh ta gặp phải trên con đường làm quan từ trước đến nay.

Trước mắt, mười tên cướp chỉ bắt được tám tên, còn hai tên cầm đầu không thấy bóng dáng. Khâu Nhược Minh sai người vẽ tranh, viết lệnh truy nã, dán khắp thành, muốn bắt hai tên kia về quy án.

Tám tên còn lại, ngay đêm hấn bắt về đã thẩm vấn một lần. Tám người kia đều nói mình đi theo lão đại làm cướp hai ba năm, vào nam ra bắc, tiếp nhận hiệu buôn cướp tiền, cho tới bây giờ đều là nghe lệnh làm việc. Lão đại bảo làm gì thì làm vậy, những việc khác đều không biết.

Khâu Nhược Minh cảm thấy bên trong chuyện này còn có điều kỳ lạ, hai cô gái thôn quê kia không nói làm gì, nhưng sao lại trùng hợp như vậy, người bị bắt cóc chính là Cự Mộc Nhi và Đình Nghiên San?

Bọn cướp này khăng khăng là vừa khéo. Bọn họ theo lão đại đi Phúc Linh tự tìm mục tiêu ra tay, lão đại nói thời gian này các cô nương thích đi bái Phật, đi chọn bùa, kết quả đến đó vừa hay nhìn thấy Cự Mộc Nhi đang đi một mình.

Mà chuyện bắt cóc Đình Nghiên San là bọn họ phụng mệnh lão đại, muốn bắt mấy cô nương trong thành, bọn họ vừa vặn thấy Đình Nghiên San ở ven đường, liền bắt cóc. Vốn dĩ còn muốn bắt thêm mấy người nữa, nhưng trong thành khi đó đột nhiên canh phòng cẩn mật, bọn họ sợ xảy ra chuyện bất ngờ, vì vậy vội vàng cải trang ra khỏi thành, không động thủ nữa.

Khâu Nhược Minh không tin. Bởi vì đã là vụ án, hoặc là ngẫu nhiên nổi lên ý đồ xấu, tùy ý ra tay, hoặc là suy nghĩ cẩn kẽ, xác định tốt mục tiêu. Lần này bọn cướp chia ra ba nơi để hành động, nghiêm nhiên chính là vì phân tán sự chú ý, để phòng ngừa ngắt sự lần theo dấu vết, chắc chắn là có sự sắp đặt từ trước. Mà sự sắp đặt này, lại cướp người tùy tiện, việc này thì nói như thế nào cũng không hợp lý?

Mà nếu nói là mục tiêu rõ ràng, động thủ là hướng về phía Cự Mộc Nhi và Đình Nghiên San, đây là vì sao? Là hướng về phía Long Nhị và Đình Thượng Thư? Nhưng giữa hai người cũng không có giao tình gì lớn, hình như cũng không có chung lợi ích gì, sao có thể cùng bị tai họa này?

Khâu Nhượng Minh trầm tư suy nghĩ mà cũng không ra nội dung chính, vì vậy anh ta đến Đình phủ viếng thăm Đình Thịnh, lại hỏi Đình Nghiên San tình hình lúc đó, nhưng không hỏi được gì cả. Anh ta dạo ba địa điểm cướp giết một vòng, trở về nha phủ, triệu tập người chứng kiến tra hỏi, lại gọi Tô Tĩnh, thực sự không có đầu mối gì. Cuối cùng anh ta nghĩ, Long phủ và Đình phủ, thật ra tám tên cướp cũng không đánh được, chẳng lẽ không phải vì bọn họ, mà là nhằm vào hai vị cô nương đã chết hay sao? Giữa hai vị cô nương đó có quan hệ gì?

Khâu Nhượng Minh nghĩ một lúc lâu, thâm nghĩ đến một người, là Long Nhị gia.

Hai vị cô nương đều có liên quan đến Long Nhị gia. Một người là chuẩn bị xuất giá, một người là muốn xuất giá mà không được. Cho nên vụ án này căn bản là người nào đó vì tình mà sinh hận, sai khiến mấy tên cướp này làm như vậy?

Khâu Nhượng Minh cảm thấy điều này có chút đạo lý, bởi vì các cô nương một khi bị cướp bắt đi, thanh danh tất nhiên bị tổn hại, đã là người có chút so đo, chắc chắn sẽ không lấy các nàng nữa.

Khâu Nhượng Minh nghĩ vậy, cảm thấy hợp lý. Anh ta định đi Long phủ tìm Long Nhị trò chuyện, xem Long Nhị có thể cung cấp danh sách những người tình nghi phía sau không, có danh sách, mới thâm vấn kỹ lưỡng tám tên cướp kia được.

Nhưng Khâu Nhượng Minh tuyệt đối không ngờ tới, anh ta còn chưa khởi hành đi ra ngoài, đã nhận được tin tức xấu. Tám tên cướp kia đã chết bất đắc kỳ tử trong ngục rồi.

Khâu Nhượng Minh nghe xong hoảng sợ: đây không phải là chuyện vừa, tám tên trọng phạm, không hiểu vì sao lại chết trong ngục của anh ta, việc này thật kinh khủng?

Đúng lúc này, nha dịch giữ cửa đến báo, nói Long Nhị gia tới chơi.

Khâu Nhượng Minh đầu đau như búa bổ, trong lòng sợ hãi, tinh thần hoảng sợ, bất chấp tất cả, vội mời Long Nhị vào. Long Nhị vừa đến, Khâu Nhượng Minh đã vội vàng nói chuyện vừa rồi với Long Nhị, nói hắn đang định đến nhà giam điều tra việc này. Long Nhị cũng rất lo lắng, yêu cầu cùng đi.

Thật ra Khâu Nhượng Minh cũng đang có ý này, trọng phạm chết bất đắc kỳ tử, sự việc liên quan nhiều bên, anh ta và bên đó đều không tiện nói rõ, Long Nhị có quan hệ khắp nơi, lại là một trong những chủ chốt của vụ án này, vừa khéo lại tự đến, anh ta kéo Long Nhị xuống nước, cùng nhau bàn bạc, như vậy so với việc một mình anh ta vác tai họa này trên lưng tốt hơn nhiều.

Khâu Nhượng Minh cùng Long Nhị đến nơi giam tám tên cướp. Bởi vì tám người này là trọng phạm, lại là kết bè kết đảng làm việc xấu, cho nên Khâu Nhượng Minh nhốt riêng bọn chúng trong đại lao, một người một phòng, để đề phòng chúng làm loạn. Lúc này khám nghiệm tử thi đã xong, thấy Khâu Nhượng Minh đến vội vàng bẩm báo, nói tám người này đều bị trúng độc chết.

“Trúng độc?” Long Nhị và Khâu Nhượng Minh chăm chú nhìn, cùng cúi đầu xem kỹ mấy thi thể kia.

Tám thi thể mặt trắng bệch, hốc mắt tím đen, miệng mũi có vết máu. Lại nhìn móng tay, cũng là màu tím đen. Long Nhị hỏi: “Bên trong là độc gì?”

Người khám nghiệm tử thi ngượng ngùng trả lời: “Việc này, tiểu nhân chưa gặp loại độc này bao giờ.”

“Trúng độc do đâu?”

Người trông nhà giam chỉ bát com bên cạnh: “Sau khi tám người này ăn com trưa xong, đột nhiên kêu lên đau đớn, không đợi chúng thuộc hạ kịp phản ứng, đã ngã xuống đất không dậy được nữa.”

Khâu Nhượng Minh chuyển sang hỏi đội trưởng canh giữ nhà lao: “Đầu bếp và người đưa com ở đâu?”

Đội trưởng canh giữ nhà lao vội vàng trả lời: “Đang quý ở bên ngoài, chờ đại nhân xử lý. Bọn họ nói com trưa hôm nay đều lấy từ cùng một nôi, trên đường đưa com cũng không thấy điều gì bất thường cả. Nhưng chẳng biết tại sao tám người trong phòng giam lại xảy ra chuyện. Những phạm nhân khác không sao.”

Khâu Nhượng Minh mặt lạnh như băng, đi ra ngoài thẩm tra. Đầu bếp đều là người già trong nha phủ, là người trung thực, hôm nay có người vì thức ăn mà chết bất đắc kỳ tử, hai người bị dọa run run, ngay cả xưng hô thế nào cũng không biết.

Khâu Nhượng Minh không hỏi gì, trong lòng giận dữ, hạ lệnh giam giữ tất cả những người nấu com, đưa com hôm nay. Nhưng trong lòng anh ta cũng hiểu rõ, chỉ bắt người là vô dụng. Bây giờ tám tên cướp đã chết, hai người đang lẫn trốn vẫn chưa có tin tức, vụ án này, chỉ sợ là khó khăn.

Khâu Nhượng Minh quay đầu, thấy Long Nhị trừng nhìn chăm chăm xác chết trên mặt đất, trong lòng không khỏi vừa sốt ruột vừa khó xử. Long Nhị đứng một lúc lâu, cũng không nghĩ ra biện pháp tốt gì, đành phải yêu cầu Khâu Nhượng Minh cho bức tranh của tội phạm trốn trại, bảo nhóm trinh sát của Long phủ bọn họ gấp rút tìm người.

Khâu Nhượng Minh vội vàng đồng ý, vụ án này nếu có bất kỳ manh mối tiến triển, chắc chắn sẽ báo cho Long Nhị. Hắn lại hỏi Long Nhị mấy vấn đề liên quan đến Cự Mộc Nhi và Đình Nghiên San, còn hỏi có phải có cô nương từng bày tỏ hoặc oán hận Long Nhị.

Vấn đề này khiến Long Nhị đen mặt: “Nếu nói là bày tỏ, quả thực không ít. Nhưng nếu nói bày tỏ, sau đó có lá gan trối Mộc Nhi nhà ta, ta còn chưa nghĩ đến.”

Khâu Nhưộc Minh ngượng ngùng gật đầu, Long Nhị lại nói: “Nhưng, bày tỏ với Mộc Nhi không thành, lại có lá gan có bản lĩnh sai khiến người khác trối nàng ấy, ta lại nghĩ đến một người.”

Khâu Nhưộc Minh nhìn về phía Long Nhị, chờ Long Nhị nói tiếp. Long Nhị nói: “Vân Thanh Hiền.”

Khâu Nhưộc Minh kinh ngạc há to mồm, không ngừng xua tay: “Long Nhị gia thật sự là hay nói giỡn, Vân đại nhân là người chính trực, chắc chắn sẽ không ra chuyện này. Hơn nữa Đình cô nương cũng gặp nạn, Vân đại nhân là anh rể của cô nương, càng không thể làm ra chuyện như thế.”

“Vậy sao?”

“Đây là đương nhiên. Hơn nữa trong chuyện truy bắt hung thủ này, Vân đại nhân cũng bỏ ra không ít công sức.” Khâu Nhưộc Minh đỏ mặt. Trước đó, anh ta từng nghe nói Long Nhị gia và Vân đại nhân không hợp, nhưng không ngờ tới, lại căm ghét nhau đến mức độ như vậy, vụ án như thế này còn dám nghĩ ngờ lung tung.

Long Nhị nhếch miệng, mỉm cười: “Ta là người hay nói giỡn, phản ứng của đại nhân thực sự rất thú vị.”

Khâu Nhưộc Minh mặt cứng đờ, hần lửa cháy đến nơi rồi, Long Nhị này gia còn gây khó dễ trên trời?

Long Nhị không để ý Khâu Nhưộc Minh nữa, cáo từ rồi khỏi. Hần ra khỏi cửa nhà phủ liền cười lạnh, người làm quan chính là không đáng tin cậy, Vân Thanh Hiền vẫn phải đề tự hần tra xét.

Lại nói đến Đình Nghiên San bên này. Cô ta được Đình Thịnh cứu về nhà, sau đó vội vàng gọi đại phu đến khám. May mà ngoại thương không nghiêm trọng, nhưng hoảng sợ quá độ, sợ là phải tĩnh dưỡng một thời gian.

Đình phu nhân ôm con gái gào khóc, rất đau lòng. Đình Nghiên Hương cũng chạy về nhà mẹ đẻ hỏi thăm sức khỏe của em gái. Đình Thịnh thấy con gái không sao, an ủi vài câu rồi gọi Vân Thanh Hiền đi bàn bạc chuyện bắt bọn cướp.

Đình Nghiên Hương nói rất nhiều lời nói an ủi với em gái, còn nói nhất định thúc giục Vân Thanh Hiền và bố bắt mấy kẻ độc ác kia, tất cả đều chém đầu mới có thể giải hận. Lại dám động đến bọn phủ Thượng Thư bọn họ.

Lúc này đầu Đình Nghiên San rất loạn, cô ta nhớ tới những lời Cur Mộc Nhi nói với mình. Vấn đề này e rằng có liên quan đến Đình gia. Cô ta nghi ngờ trong thuộc hạ của bố có phản đồ, chắc chắn là làm chuyện xấu gì đó muốn trối cô lại để lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác, thế nhưng mà cô lại không nghĩ ra vì sao mấy người kia cũng trối Cur Mộc Nhi, hai người không có quan hệ gì với nhau.

Tóm lại sự việc ngổn ngang, phức tạp. Cô ta rất muốn nói chuyện này với tỷ tỷ, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, lại không biết nói từ đâu. Cuối cùng vẫn để trong lòng, nghĩ rằng sau khi suy nghĩ cẩn thận sẽ bàn bạc với tỷ tỷ. Hoặc là, đợi cô ta nghĩ xong, có lẽ đi tìm Cur Mộc Nhi trước, hỏi nàng ấy. Dù sao việc này nàng ấy cũng là người bị hại, có lẽ nàng ấy có chủ định gì đó.

Cur Mộc Nhi lúc này cũng hoàn toàn không có chủ định gì cả, trong lòng nàng đang rối loạn.

Sau ba ngày dưỡng bệnh ở Long phủ, nàng liền van xin Cur phụ mang nàng về nhà. Bởi vì ngày hôm sau chính là ba mươi tết.

Theo lễ nghi, nam nữ chưa lập gia đình, trước khi cưới không nên ở cùng nhau, lại đúng dịp tết, bọn họ ở Long gia, càng không thích hợp. Vì vậy Cur phụ dẫn Cur Mộc Nhi về nhà.

Đương nhiên năm nay ở nhà trôi qua không tốt. Cur Mộc Nhi trốn trong phòng gậy đàn mấy ngày liền, gậy đàn khiến Cur phụ hoảng sợ. Mỗi lần xảy ra chuyện, hứng thú gậy đàn của con gái sẽ quá đà.

Mùng ba tết, Cur phụ nhện không được đến tìm con gái tâm sự, lão nghĩ nhất định là bọn cướp đều chết hết, vụ án này trở thành án chưa giải quyết, cho nên con gái lo lắng sợ hãi, lão phải an ủi.

Nhưng lão còn chưa nói đến đề tài chính, Cur Mộc Nhi đã nói: “Bố, người nói, con không lấy chồng có được không?”

Không lấy chồng?

Lại không lấy chồng?

Năm nay con hai mươi tuổi rồi, thật vất vả mới kết thân được với nhà tốt như vậy, Nhị gia đối với con tốt như vậy, sao lại không lấy chồng?

Cur phụ hết hồn, da đầu ngứa ngáy, bỗng nhiên đứng lên: “Ai chà, thời tiết hôm nay rất tốt, chắc là buổi sáng ta uống nhiều quá, chóng mặt quá.”

“Bố...”

“Uhm, thật sự là chóng mặt quá, ta phải đi ngủ. Con gái, con tiếp tục đánh đàn, con đánh đàn rất hay.” Cur phụ không cho Cur Mộc Nhi cơ hội nói

chuyện, chạy nhanh như làn khói.

Cư phụ trốn vào trong viện của mình, suy đi nghĩ lại, càng nghĩ càng sợ, việc từ hôn này, không phải con gái thuận miệng nói ra đấy chứ. Việc cưới xin hai năm trước với Trần gia, cũng là ván đã đóng thuyền, kết quả nó mở miệng muốn từ hôn chính là từ hôn thật. Hôm nay nó lại mở miệng, chắc chắn là ý nghĩ đã suy xét từ lâu rồi.

Không được không được, việc này nhất định sẽ bị lộ đến tai Nhị gia. Vì vậy Cư phụ ôm hai vò rượu, chạy một chuyến đến Long phủ.

Đến Long phủ, Long Nhị đang gặp khách. Đúng là, gần sang năm mới, người chúc tết tặng quà xác định là không ít. Cư phụ vừa chờ vừa nghĩ. Đợi gặp được Long Nhị, lão cân nhắc, không dám nói thẳng Cư Mộc Nhi có suy nghĩ muốn từ hôn, chỉ nói là cảm thấy mấy ngày nay tâm tình của con gái không tốt lắm, lão sợ là sau khi trải qua chuyện bất cóc, Cư Mộc Nhi sẽ nghĩ ngợi lung tung.

“Nghĩ ngợi lung tung?” Long Nhị nhướn lông mày, lặp lại từ này.

Cư phụ đột nhiên gật đầu: “Nó còn gầy đàn liên tục.”

“Gầy đàn liên tục?”

“Đúng vậy, mỗi lần nó gầy đàn như vậy thì có chuyện phiền phức sẽ xảy ra.

Long Nhị cười cười: “Xin nhạc phụ yên tâm, con không phải cái tên Trần Lương Trạch kia.”

Cư phụ sững sờ, chuyện này liên quan gì đến Lương Trạch? Lúc này Long Nhị nhắc đến Lương Trạch sao?

“Mộc nhi chắc chắn dưỡng bệnh dưỡng rảnh rồi, đợi con chinh đón nàng ấy, nàng ấy sẽ nghe lời, nhất định sẽ không nghĩ ngợi lung tung nữa.” Long Nhị tràn đầy tự tin. Cư phụ không hiểu ra sao, vừa rồi lão không có nói con gái không nghe lời à?

Ngày hôm nay, Cư phụ đến Long phủ, mang về một giỏ hoa quả tươi, đồ tết, và một bí mật.

Bí mật chính là ngày cưới đổi thành ngày mười tám tháng giêng. Tuy hơi gấp, không, rất gấp, nhưng trong tháng giêng chỉ có hôm đó thích hợp nhất. Thật ra ngày cưới là ngày nào Cư phụ không có ý kiến, chỉ cần con gái gả cho người trong sạch là được. Trên đường về Cư phụ luôn nhắc mãi, ngày cưới này là bí mật, không thể nói với con gái.

Ngoài ra, chuyến đi lần này của Cư phụ còn có một tin tức. Chính là Long Nhị gia nói, sẽ chinh đón lại cô con gái nghĩ ngợi linh tinh của ông. Chinh đón như thế nào? Cư phụ không biết. Lão nhớ tới lúc đứt thuốc, cũng chỉ có Nhị gia có thể sửa chữa con gái, cho nên lúc này hẳn là không thành vấn đề à?

Uhm, Cư phụ cảm thấy, có con rể như vậy thật khiến người ta bớt lo.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lân Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bàn Hôn Sự. Nụ Hôn An Tâm

Tết nguyên tiêu, mười lăm tháng giêng.

Hội đèn lồng mỗi năm một lần được tổ chức ở đường phố phía đông. Hoa đăng, đèn lồng treo đầy con phố dài.

Long Nhị sớm đã đón Cư Mộc Nhi đến Tiên Vị lâu ăn cơm.

Cư Mộc Nhi tâm sự nặng nề, nàng muốn tìm cơ hội mở miệng, nàng không muốn lấy chồng, thế nhưng mà nàng lại cảm thấy mình như vậy rất xấu xa, có lỗi với Long Nhị, thế nhưng mà lấy chồng cũng có lỗi, có lẽ là càng có lỗi. Cư Mộc Nhi không biết mình nên làm gì bây giờ.

Trong lòng nàng đang dao động, cho dù là năm đó hủy hôn với Trần Lương Trạch, nàng cũng không do dự như bây giờ. Là vì năm đó lần đầu nàng gặp chuyện này, không biết xử lý, hay là hiện tại không có sự mềm dẻo, ích kỷ và yếu đuối?

Cư Mộc Nhi cắn môi, nàng ghét bản thân mình, rất ghét.

Long Nhị vẫn nhìn nàng, quang minh chính đại ngồi ở phía đối diện nhìn nàng. So với lần đầu tiên gặp mặt, hẳn có thể đọc hiểu nét mặt của nàng tốt hơn rồi. Hẳn biết nàng đang nghĩ gì, từ sau khi cứu nàng về, nàng tỏ ra kỳ lạ. Chỉ có điều đang là dịp tết, hẳn thật sự là quá bận, hơn nữa chuyện điều tra bọn cướp không có đầu mối thật là phiền lòng, cho nên hẳn để nàng nhàn rỗi nửa tháng.

Thình thoảng đến thăm nàng, nàng vẫn cứ tỏ ra mặt ủ mày chau như vậy. Trong lòng Long Nhị đương nhiên có oán hận. Chẳng qua là, Long Nhị gia hẳn cũng không phải là tên Trần Văn Trạch gì đó, càng không là Văn Thanh Hiền.

Giữa nàng và hắn, không phải nàng nói không là có thể kết thúc.

Long Nhị yêu cầu gian phòng tao nhã sát đường ở trên tầng hai, lôi kéo Cự Mộc Nhi ngồi gần lan can trên lầu. Gian phòng tao nhã này cách đại sảnh bên ngoài một đoạn, lại cách rèm che, bọn họ nói chuyện bên ngoài không nghe được, nhưng lại có thể thấy hành động của hai người.

Vì vậy người trên đường ngẩng đầu là có thể thấy bọn họ, người dùng cơm ở tầng hai cũng có thể thấy bọn họ. Ánh mắt của mấy người này, Long Nhị hẳn không quan tâm, Cự Mộc Nhi không nhìn thấy, hắn nghĩ nàng càng không cần để ý.

Món ăn Long Nhị chọn rất ngon, không có xương. Long Nhị giúp nàng chia thức ăn, nói cho nàng biết đó là gì, Cự Mộc Nhi vừa yên lặng ăn, vừa nghĩ nên mở miệng như thế nào.

Đội ăn gần xong, Long Nhị hỏi: “Hợp khẩu vị không?”

Cự Mộc Nhi gật đầu, trong đầu còn đang tìm lời dạo đầu thích hợp.

“Tiệc cưới sẽ mời mấy người đầu bếp tiệm này đến phủ giúp đỡ, mấy người bên Thang Trù bạn không đến được.” Long Nhị rất tự nhiên nhắc đến chuyện liên quan đến việc cưới xin.

Cự Mộc Nhi giật mình, phản ứng theo bản năng gật đầu, sau đó nàng hít sâu một hơi, khẽ cắn môi, rốt cục nói: “Nhị gia, hôn sự của chúng ta...”

“Như thế nào?” Long Nhị cắt lời nàng.

“Ta nghĩ...”

“Nghĩ gì?”

“Được hay không được...”

“Hừ?”

Cự Mộc Nhi ngậm miệng, nàng hiểu ra, rất rõ ràng Long Nhị biết nàng muốn nói cái gì, mà hắn không bằng lòng nghe.

Cự Mộc Nhi thở sâu, một lần nữa nuôi dưỡng khí. Vừa muốn mở miệng, lại nghe Long Nhị khẽ kêu: “Áy chà, gãy trúc của nàng rồi rồi.”

Cự Mộc Nhi sững sờ, mở to mắt. Chính xác là nghe thấy tiếng “bộp” ngoài cửa sổ dưới tầng. Nàng đưa tay sờ mép bàn, gãy trúc của nàng đặt ở đó, sao lại rơi được?

“May mà không đụng trúng người khác.” Giọng nói của Long Nhị vô cùng nhẹ: “Đều tại ta, ta không cẩn thận đá xuống.”

“Nhị gia.” Cự Mộc Nhi thở dài, tính tình trẻ con lại tái phát. Nhưng hắn tức giận như vậy, tâm tình nàng lại tốt hơn.

“Ăn nhiều một chút.” Long Nhị gấp rau cho nàng. “Lúc trước gãy, bệnh một thời gian, chỉ còn da bọc xương, nhanh ăn thịt đi, bằng không thì ta ôm bộ xương thấy khó chịu.”

Cự Mộc Nhi bị Long Nhị nói mặt đỏ ửng, cúi gằm, viện cớ ăn để che giấu, nhưng lại nghĩ ăn như vậy giống như nghe lời, muốn nghiêm túc béo lên, lúc này nàng nghe thấy tiếng cười khẽ của Long Nhị.

Hắn cười, trong lòng nàng hơi phát cáu, nàng quyết định đổi góc độ thảo luận việc cưới xin.

“Nhị gia, ngài thích ta sao?”

Long Nhị dùng sức gấp rau cho nàng: “Nàng ăn hết đồ ăn trong mâm đi, ta sẽ nói cho nàng biết.”

Cố ý chinh nàng?

Cự Mộc Nhi bĩu môi, ăn một miếng rau, lại hỏi: “Nhị gia, ngài thích ta sao?”

“Điều này phải xem so với ai.” Long Nhị chậm rãi nói: “Nếu so với tình cảm của Long Tam đối với Phụng Phụng, của đại ca đối với chị dâu, sợ là sự yêu thích của ta không bằng, nhưng so với Đình tiểu thư, Trần cô nương, Lưu thiên kim gì đó, ta thích nàng hơn.”

Cự Mộc Nhi ngậm miệng, nhất thời cũng không biết nên trả lời Long Nhị như thế nào mới tốt. Nàng vốn nghĩ hắn sẽ nói không thích, nàng có thể thuận theo những lời này mà nói tiếp. Nhưng lời nói của hắn quá khéo đưa đẩy, không lừa gạt nói lời đường mật với nàng, không để nàng có đầu đề câu chuyện mà tóm.

Trong lòng Cự Mộc Nhi trong thờ dài, đang nghĩ bây giờ thu binh, tìm cơ hội tái chiến, không ngờ đối thủ lại truy sát.

Long Nhị hỏi: “Mộc nhi nói xem, nàng thích ta sao?”

Cư Mộc Nhi thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, nàng còn chưa kịp trả lời, Long Nhị lại nói tiếp: “Nàng chắc chắn là thích ta. Nếu không sao lại từ chối việc cưới xin với Trần Lương Trạch, lại cự tuyệt Văn Thanh Hiền, sau đó lại chính miệng cầu thân với ta, tất nhiên là vì nàng thích ta, đúng không?”

Cư Mộc Nhi ngây người, bất đắc dĩ khẽ gật đầu, cười nói: “Nhị gia, ngoài đường rất nóng, có phải tét Nguyên Tiêu sắp bắt đầu hay không?”

“Nàng nói, nàng thích ta, khiến ta rất vui”.

Cư Mộc Nhi thầm thở dài một hơi, xem ra cửa ải ngày hôm nay không dễ qua. Nàng bắt đầu bịa chuyện: “Nhị gia tướng mạo đường hoàng...”

“Không phải nàng không nhìn thấy sao?”

Cư Mộc Nhi nhếch miệng: “Giọng nói của Nhị gia rất êm tai.”

“Cái này thật sự không sai.” Long Nhị khen nàng.

Cư Mộc Nhi tiếp tục bịa: “Nhị gia phong độ, nhanh nhẹn, phong thái phi phàm”

“Nàng cảm giác được hay sao?” Nghe rất không có thành ý.

Cư Mộc Nhi bữu môi, buồn bực nói: “Tay Nhị gia rất ấm áp.”

Long Nhị thoả mãn nở nụ cười, duỗi tay cầm chặt tay nàng. Cư Mộc Nhi cắn môi, rút tay lại, nào có việc vừa chinh nàng lại còn lấy lòng nàng.

Nàng rút tay lại, Long Nhị không hài lòng, nghiêm túc nói: “Đưa tay đây.”

Cư Mộc Nhi nắm tay vòng trên đầu gối, cắn răng, dứt khoát nói thẳng: “Nhị gia, ngài đừng lấy ta, được không?”

“Không được.” Long Nhị trả lời ngắn gọn, Cư Mộc Nhi cắn môi, cúi đầu, xoắn ngón tay.

Long Nhị “Hừ” một tiếng, hỏi: “Vì sao không cưới?” Âm thanh của hắn nghe có vẻ rất tức giận.

Cư Mộc Nhi không dám nói lời nào.

“Nàng không muốn lấy chồng?”

Không dám gật đầu.

“Rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì?”

Cư Mộc Nhi không biết nên trả lời như thế nào, tiếp tục cúi đầu xoắn ngón tay.

Long Nhị nhìn đám người rộn ràng dưới lầu, đột nhiên đứng lên nói: “Đi thôi, đi xem hội đèn lồng.”

Trong lòng Cư Mộc Nhi buồn rầu, trả lời vâng, đưa tay tìm gậy trúc, tìm không thấy, lúc này mới nhớ tới gậy trúc đã bị Long Nhị vứt đi. Nàng vội vàng nói: “Nhị gia, gậy trúc của ta...”

“Ah, vứt dưới lầu rồi.” Long Nhị không có chút cảm giác áy náy nào.

Cư Mộc Nhi đứng ở đó, nàng biết là rơi ở dưới lầu, thế nhưng mà là hắn vứt, chẳng lẽ không nên tìm người nhặt về sao?

Dường như Long Nhị biết nàng nghĩ cái gì, hắn hung dữ kéo tay của nàng, dắt nàng đi ra ngoài: “Gậy trúc kia sớm đã không biết bị ai nhặt đi, không thấy nữa.”

“Vậy ta đi đường thế nào?”

“Bây giờ không phải nàng đang đi hay sao?” Long Nhị rất hung hăng càn quấy kéo tay của nàng, trước mắt bao người, dẫn nàng đi xuống lầu, xuyên qua tiền đường, đi ra cửa Tiên Vị lầu.

Sắc trời hơi tối, tất cả các hộ gia đình đã ăn cơm tối xong, nhao nhao đi đến đầu phố đi dạo, mua ít đồ chơi, chờ xem hoa đăng.

Hành động chen chúc của mọi người, từ trước đến nay Cư Mộc Nhi đều không thích, từ khi bị mù càng không tham gia náo nhiệt. Nhưng Long Nhị lại dẫn nàng đi phía đông người. Cư Mộc Nhi bị giẫm vài cái, đụng phải mấy người, trong lòng có nỗi khổ không thể nói.

Nàng biết Long Nhị bị nàng làm tức giận, thế nhưng mà sau chuyện bị bắt cóc, bóng ma để lại trong lòng nàng không xóa đi được. Nàng đang thất thần, đột nhiên trên trán đau nhức, bị Long Nhị đánh một cái. “Đi đường cũng có thể ngăn người.”

“Ta không ngăn người.”

“Vậy nàng biết bây giờ đi tới đâu rồi không?”

Cư Mộc Nhi sững sờ, nàng hoàn toàn không nghĩ tới phải nhớ đường.

“Không phải nàng thích đếm số bước chân nhớ đường nhất sao? Không phải đi tới đâu nàng cũng biết sao?”

Thật ra là bởi vì nàng sợ lạc đường, cho nên lúc đi đường luôn dốc sức nhớ. Nhưng bây giờ hấn nắm tay nàng, hấn dẫn nàng đi, nàng quên, quên phải nhớ rồi.

Long Nhị dẫn nàng đến bên đường, kéo tay nàng sờ lên cán đèn màu. Cư Mộc Nhi ngửi thấy mùi thơm của cửa cửa hàng sơn phấn bên cạnh, nói: “Đường phố phía đông.”

Cửa hàng sơn phấn đầu đường phố phía đông, hội hoa đông của đường phố phía đông.

“Là đường phố phía đông.” Long Nhị cười, dẫn nàng đi sờ một chiếc đèn, nói với nàng: “Đợi hết tháng giêng, con đường này sẽ bắt đầu xây mái hiên, sau này chỗ dưới chân nàng đứng, phía trên chính là mái hiên.”

Cư Mộc Nhi ngần ngừ, cảm thấy hốc mắt cay vầy. Long Nhị lại nói: “Tình nhi nàng thương, ở đây bán hoa, không cần dầm mưa dãi nắng nữa, nàng có vui hay không?”

Cư Mộc Nhi nhất thời nói không ra lời, một lúc sau mới trả lời: “Vui.”

“Lúc đó khi nàng tới tìm ta nói ra yêu cầu, có nghĩ tới ta sẽ từ chối hay không?”

“Ta thần trí không tỉnh táo, đại phu nói Tình nhi sốt như vậy sẽ chết, ta khóc một lúc, nghĩ thế nào cũng phải làm chút việc cho nó. Cho nên xúc động, liền đi tìm Nhị gia.”

“Hừ, nàng cũng là người xấu tính, ta không đáp ứng, nàng liền kiểm có hất trà vào ta.” Long Nhị lại chọc trán nàng.

Cư Mộc Nhi xoa đầu, ủy khuất nói: “Việc này không phải Nhị gia đã trả thù rồi sao?”

“Ta là người nhỏ nhen như vậy sao?”

Cô nương nào đó không dám trả lời. Nàng bị Long Nhị nắm tay, tiếp tục đi lên phía trước.

Long Nhị đi tiếp, nói: “Mộc nhi, chờ nàng lấy ta, người thân của nàng chính là người thân của ta, ta sẽ chăm sóc bọn họ thật tốt. Việc xây mái hiên này, chuyện mua bán nhỏ của Tình nhi sẽ tốt hơn, hoặc là nó không thích bán hoa, ta cũng có thể sắp xếp việc khác cho nó.”

Cư Mộc Nhi lắc đầu: “Nó là người rất bướng bỉnh, thiên vị quá rõ ràng nó sẽ không vui.”

Long Nhị gật đầu, cũng không để ý, dù sao trọng điểm hấn muốn nói không phải là Tô Tình. Hấn kéo Cư Mộc Nhi dừng lại, lại nói: “Nếu nàng không lấy chồng, không lấy ta, ta sẽ khiến nàng không mua bán gì được trong thành này.”

Cư Mộc Nhi ngần ngừ, Long Nhị xoa mặt nàng: “Là nàng cầu thân ta, ta đồng ý, cho nên nếu nàng muốn bỏ cuộc giữa đường, nhất định phải cân nhắc tốt hậu quả. Người biết bức hôn, không chỉ có một mình Đinh Nghiên Hưng.”

Cư Mộc Nhi nháy mắt mấy cái, nhăn mặt. Long Nhị hù dọa nàng: “Nàng có sợ không?”

“Sợ.” Giọng nói lộ vẻ ủy khuất.

Long Nhị ôm nàng vào trong ngực, hôn lỗ tai nàng: “Rốt cuộc nàng đang do dự cái gì?”

Cư Mộc Nhi lắc đầu, nói không ra lời.

“Là mấy người nói láo trên phố? Nói hươu nói vượn khiến nàng không vui hả?”

Cư Mộc Nhi lại lắc đầu.

“Nàng sợ cái gì? Việc Đinh Nghiên San không lấy chồng, còn không ai muốn lấy bị loan truyền khó nghe, nàng có người muốn lấy, quan tâm người khác nói gì đi đó làm gì.”

Cư Mộc Nhi dụi mắt, lẩm bẩm nói: “Đừng nói Đinh cô nương như vậy.”

“Cô ta cũng không phải người gì đó của ta, ta mặc kệ cô ta.” Long Nhị xoa đầu Cư Mộc Nhi: “Ta chỉ quan tâm người trong nhà ta.”

Đúng vậy, Long Nhị gia keo kiệt lại bao che khuyết điểm, mọi người đều biết.

Cư Mộc Nhi lại cảm thấy khó chịu, nàng túm vạt áo của hắn, cố gắng muốn như thế nào làm theo chuyện này. Lúc này lại nghe Long Nhị nói: “Ta có một biện pháp tốt, có thể giúp nàng không do dự nữa.”

Cư Mộc Nhi ngẩng đầu, dụi mắt: “Biện pháp gì?”

“Nàng biết đây là nơi nào không?”

“Đường phố phía đông.”

“Hôm nay là ngày nào?”

“Mười lăm tháng giêng.”

“Cho nên trên đường rất đông người.”

Cư Mộc Nhi gật đầu, nhiều người thì sao? Hắn là muốn nói nếu nàng không nghe lời, sẽ ném nàng trong đám người, khiến nàng bị người ta chen sao?

Cư Mộc Nhi đang nghĩ ngợi lung tung, bỗng nhiên trên môi sít chặt, bị hôn.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Con Gái Cư Gia Lần Đầu Lấy Chồng.

Đây không phải là nụ hôn lướt qua rồi ngừng lại.

Giống tác phong bá đạo của Long Nhị gia, nụ hôn này dừng mảnh lại thâm nhập sâu

Cư Mộc Nhi sững sờ, bị Long Nhị giữ đầu, hôn thật sâu. Cư Mộc Nhi nghe thấy âm thanh giạt mình giống như hít sâu không khí của mọi người xung quanh, còn có người khẽ kêu “Ồi cha ối ối”... Cư Mộc Nhi cảm giác được bản thân mình bị Long Nhị ôm chặt vào trong lòng, cảm giác được đầu lưỡi, độ ẩm và sức lực của bờ môi hắn.

Âm thanh ẩm ỉ xung quanh, cho dù Cư Mộc Nhi không nhìn thấy, cũng có thể tưởng tượng được ánh mắt ném sang của mọi người. Nàng cảm thấy bên tai ong ong, mặt đỏ đến mức sắp nở ra máu. Nhưng Long Nhị ôm nàng chặt như vậy, nàng không thể cũng không dám đẩy hắn ra.

Nhiều người nhìn như vậy, nàng bỗng nhiên hiểu rõ ý của hắn.

Nàng dựa vào trong lòng hắn, tay nắm chặt vạt áo của hắn. Lúc này nếu nàng giả vờ, nếu cho hắn một cái tát trước mặt mọi người, nàng không thể, sẽ không làm như vậy. Nàng nghĩ, hắn chắc chắn biết nàng sẽ như vậy.

Nếu muốn hủy hôn sự này, lúc này là cơ hội tốt nhất, nhưng phải dùng thể diện của hắn làm giá phải trả, nàng làm không được. Lén xử lý là một việc, trước mặt mọi người khiến hắn lúng túng là một chuyện khác.

Thế nhưng mà tại sao nàng phải như vậy?

Hóa ra là nàng để ý hắn sao?

Cư Mộc Nhi bỗng nhiên có chút muốn khóc, nàng làm mọi chuyện rối loạn. Lúc này Long Nhị buông nàng ra, hắn cúi đầu, nhìn cánh môi nàng bị hôn đến mức tron bóng, nhìn không được dùng đầu ngón tay chọc chọc.

Cư Mộc Nhi vẫn nắm chặt lấy vạt áo hắn, Long Nhị phủ tay trên lưng nàng, nói: “Mười tám tháng giêng, ta dùng kiểu tám người khiêng, rước nàng vào cửa.”

Cư Mộc Nhi lại nhịn không được, nhào vào trong ngực hắn, nhắm mắt lại, nước mắt thấm trên ngực hắn.

Long Nhị cười, xoa đầu nàng, khẽ nói bên tai nàng: “Đừng suy nghĩ lung tung, an tâm làm người phụ nữ của Long gia ta, được không?”

Cư Mộc Nhi gật đầu, dùng sức gật đầu.

Buổi tối này, Cư Mộc Nhi trôi qua chóng mặt, nàng không biết sau đó bọn họ đi dạo trên đường bao lâu, nàng chỉ nhớ nàng không có gây trúc, là Long Nhị luôn nắm tay nàng.

Nàng không tận mắt thấy hoa đăng treo trên đường phố có hình dạng gì, nhưng Long Nhị gấp cái thú vị sẽ nói với nàng, còn để nàng sờ. Hắn thậm chí

còn mang nàng cùng đi đoán đèn, nàng nghe thấy tiếng náo nhiệt xung quanh, mọi người tranh nhau đoán đáp án, có chút thú vị khiến nàng cười suốt. Nàng không thích tham gia náo nhiệt, nhưng hôm nay đứng trong đám đông, đứng bên cạnh Long Nhị, nàng lại cảm thấy vui vẻ.

Thật sự là kỳ lạ, người mấy ngày trước trong lòng luôn buồn rầu, là nàng sao?

Lúc ăn cơm người luôn suy nghĩ từ hôn như thế nào là nàng sao?

Long Nhị vẫn nắm tay nàng, không buông ra. Người xem hoa đang rất đông, Cự Mộc Nhi có thể cảm giác được đám người bên cạnh chen chúc, nhưng hắn vẫn luôn che chở cho nàng, không buông ra.

Nàng và hắn vậy mà không lạc đường.

Trên đường thậm chí còn có người tặng hoa đang cho bọn họ, nói là chúc nàng và Long Nhị gia đầu bạc răng long. Long Nhị nhận, đưa cho nàng cầm. Cự Mộc Nhi xấu hổ, nhưng nhìn không được cười không ngừng.

Gà cho hắn.

Nàng nên tin tưởng trực giác số một của mình.

Mười tám tháng giêng.

Bầu không khí đón tết trong kinh thành còn chưa tan hết, hôn lễ của Nhị gia Long phủ lại làm cảm xúc của dân chúng thích tám chuyện trên kinh thành dâng lên mức độ cao nhất.

Toàn bộ Long phủ trang trí trang trọng, không khí vui mừng, lụa đỏ thắm treo từ cửa chính đến đầu phố.

Cách ngày cưới còn rất xa, đã có khách đến thăm đưa lễ, tân lang Long Nhị gia một chút khách sáo cũng không có liền nhận lấy. Danh mục quà tặng dài xếp chồng lên nhau, khách khứa còn lôi kéo dò la giả vờ quan sự của Long phủ nhà khác đưa thế nào, sợ mình không đưa lễ tốt sẽ làm Long Nhị gia tức giận.

Còn có vài người đến tìm Long Nhị nói xin lỗi, nói là thời gian trước, quà tặng chuẩn bị chưa thỏa đáng, đưa trước một phần lễ mọn, mấy ngày nữa sẽ bổ sung sau. Long Nhị cười, theo tờ khai thu toàn bộ, không từ chối.

Trên thực tế, Long Nhị gia chẳng những không từ chối, thậm chí trong lòng hắn còn tính toán tốt sổ sách, để đẩy ngày cưới với Cự Mộc Nhi sớm lên, hắn tổn thất bao nhiêu, đây là việc được xem là rõ ràng công khai.

Lúc hắn cưới ngựa, dẫn kiệu hoa đi đón Cự Mộc Nhi, trên đường nghĩ ngợi, những thiệt thòi hắn phải chịu, nhất định phải lấy lại trên người nương tử nhà hắn.

Đội nàng vào cửa, hừ hừ, hắn muốn nàng như thế nào thì nàng phải thế đó, hắn có thể gặp nàng mỗi ngày, bảo nàng dễ dàng hắn vui vẻ mỗi ngày, nếu nàng làm không được, hắn có thể trừng phạt nàng mà cậu ngay không sợ chết đứng.

Uh, việc chinh đón nàng, đêm nay hắn có thể bắt đầu.

Cự Mộc Nhi mặc giả y, che khăn voan, khăn trang ngồi ở mép giường, chờ người phụ quân có bàn tay ấm áp tới đón nàng vào cửa.

Nàng nghĩ nàng sẽ cố gắng làm nương tử tốt của hắn, nàng cái gì cũng nghe theo hắn, nàng muốn hắn vui vẻ. Nàng còn nghĩ, nàng sẽ tìm một cơ hội nói cho hắn biết bí mật của nàng. Chẳng qua là, đêm nay không phải là thời cơ tốt.

Nghĩ đến đêm tân hôn, nhớ tới mấy chuyện vợ chồng mà mẹ chồng và nàng dâu hàng xóm nói với nàng, Cự Mộc Nhi khăn trang xoắn ngón tay.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng cười đùa ầm ĩ, tiếng nhạc, còn có tiếng chúc mừng. Các nàng dâu và bà tử ở bên cạnh kích động hỏi: “Tối rồi sao? Tối rồi sao?”

Tô Tinh từ bên ngoài chạy vào, lớn tiếng la lên: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Nhị gia đến rồi, tân lang đến rồi, nên lên kiệu hoa.”

Tìm Cự Mộc Nhi đập loạn, Tô Tinh tới giúp nàng, mấy nàng dâu cũng vội vàng đi lên giúp đỡ. Mọi người vây quanh Cự Mộc Nhi đi ra cửa quán rượu, ngoài cửa đúng là cảnh tượng vui mừng, tiếng nhạc nhiều đến điếc tai, tiếng chúc mừng nối liền không dứt, Cự Mộc Nhi hơi chóng mặt, Cự ba ba kéo tay con gái, nước mắt nước mắt vui mừng nói: “Con gái, con gái...”

Cự Mộc Nhi muốn mỉm cười, muốn an ủi cha, lại phát hiện mình khăn trang, nói không nên lời. Lúc này một bàn tay dày rộng nắm lấy tay nàng, cảm giác ấm áp kia khiến trái tim Cự Mộc Nhi bình tĩnh lại. Nàng nói mấy lời an ủi với Cự ba ba, Cự ba ba lôi kéo con gái, vừa khóc vừa vui mừng.

Cuối cùng, bà mới ở bên cạnh thúc giục nói thời gian đến rồi, lúc này Cự ba ba mới buông tay. Long Nhị nắm tay Cự Mộc Nhi, đưa nàng lên kiệu hoa, nửa người hắn cũng chen vào trong kiệu hoa, thừa dịp trong kiệu chặn ánh mắt của mọi người, hắn mở khăn voan của Cự Mộc Nhi ra, khẽ cười nói: “Để ta xem, có phải đến sát giờ, đầu óc nàng lại kích động gì đó đòi người trên chọc ta không?”

“Ta đâu có biết nặng nhẹ như vậy.” Hắn còn đề phòng? Cự Mộc Nhi vừa bực mình vừa buồn cười: “Là ta, không thể giả được.”

Long Nhị cười, tâm tình rất tốt, hân dướn người hôn cánh môi nàng một cái, nói nhỏ: “Rất tốt, rốt cục nàng cũng thuộc về ta rồi.”

Bỏ khăn voan xuống, hân buông tay nàng, sau đó Cur Mộc Nhi nghe thấy âm thanh nói mấy lời may mắn, hồ khởi kiệu của bà mối.

Kiệu hoa được nhắc lên, Cur Mộc Nhi choáng váng, vịn tốt, ổn định người. Nàng cắn môi, mặt có chút hồng.

Nàng nghĩ đến lời hân nói, “Cuối cùng nàng cũng thuộc về ta rồi.” Nàng muốn cười, lại có chút không phục, nàng mới không sợ hân.

Kiệu hoa lắc lư, đội nhạc đi theo, trên đường bà mối ca hát, Cur Mộc Nhi nhớ lại mọi chuyện từ lúc nàng và Long Nhị quen biết đến bây giờ, lần đầu tiên gặp mặt hân hung hăng càn quấy châm chọc, khiến không nàng nhìn được hắt trả vào người hân. Hân bày tiệc khiến nàng mất mặt, nàng cũng không để hân dễ chịu. Hân trộm gây tức của nàng, nàng sẽ tặng đàn chế nhạo... Từng chuyện từng chuyện khiến nàng nghĩ đi nghĩ lại không nhìn được cười.

Sau khi bị mù, nàng thực sự thay đổi rất nhiều, không nghĩ tới gặp được một người khó chịu như vậy, khiến tính xấu của nàng lộ ra. Chỉ là nàng không thể phủ nhận, ở chung với hân, nàng rất vui.

Kiệu hoa đi một mạch đến cửa chính của Long phủ thì dừng lại, Cur Mộc Nhi khăn trương, nàng nghe thấy tiếng màn kiệu bị đẩy ra, sau đó là giọng nói của Long Nhị, rất đanh thép, hân nói: “Đến rồi!”

Cur Mộc Nhi đưa tay, nàng nhìn không thấy, nhưng tay của nàng lại đặt đúng vào lòng bàn tay hân. Bàn tay hân dày rộng lại ấm áp.

Hân nắm tay nàng, mang nàng ra kiệu hoa, hân nắm tay nàng, dẫn nàng rào bước đi vào cửa chính của Long phủ.

Tìm Cur Mộc Nhi tâm lại đập loạn. Nàng bỗng nhiên nghĩ tới một câu: không có gì để báo đáp, chỉ có thể lấy thân báo đáp.

Sắp rồi, hân chính là phu quân của nàng rồi.

Nàng nhất định phải làm nương tử tốt của hân, nàng nhất định phải đối xử tốt với hân.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Bái Thiên Địa, Con Gái Xuất Giá

Thành thân là một chuyện vui, nhưng cũng là một chuyện phiền phức.

Cur Mộc Nhi mặc bộ hỉ phục dày cộp, đội hỉ quan nặng nề, nghĩ giờ tay nhắc chân cũng thấy mệt. Khăn voan che mắt thì khỏi phải nói. Dù sao nàng vốn đã không nhìn được, không có khăn voan cũng không nhớ ra, nhưng nàng lại khó chịu khi không có cây gậy trúc của mình. Bởi vì hành lễ là chuyện lớn mà tân nương chống gậy trúc thì khó coi, sợ là làm mất mặt Long Nhị gia, thế nên Cur Mộc Nhi phải lên kiệu hoa tay không.

Cũng may Long Nhị tỉnh té. Hân bỏ cầu hoa ra, dắt tay nàng từ trong kiệu ra ngoài.

Cur Mộc Nhi thấy tim đập thành thịch. Nàng lo lắng nắm chặt tay của Long Nhị. Xung quanh chỉ toàn tiếng người nói, hò hét ầm ĩ, tiếng hi nhạc đình tại nhức óc. Cur Mộc Nhi không nghe rõ tiếng Long Nhị. Nàng theo hân bước chân vào cổng lớn Long phủ, đi chưa được mấy bước đã nghe hân nhắc: “Nhắc chân.”

Nói là “nhắc chân” à? Cur Mộc Nhi không nhớ sau cổng lớn của Long phủ còn có cổng nữa, nàng không kịp phản ứng, đạp vào bậc cửa suýt thì ngã.

Sau đó nàng cảm giác Long Nhị ở sát bên mình, nói: “Ồ đây có bậc cửa giả, là tục lệ của hôn lễ, chúng ta cùng nhau qua nhé.”

Cur Mộc Nhi nhớ ra lời bà mối nói với mình. Nàng gật đầu, lại bước, lại đá vào ngưỡng cửa. Long Nhị chỉ dẫn: “Giơ chân cao một chút, cao hơn một chút, được rồi.”

Mọi người xung quanh ồn ào. Cur Mộc Nhi mặt đến tận mang tai. Dù là quy củ, nhưng bậc cửa này cũng cao quá đi mất. Bỗng nhiên nàng nhận ra hai tay mình đều đang túm Long Nhị, trước mặt bao người thế này phải buông ra nhanh thôi.

Đang lúc luống cuống, chợt nghe Long Nhị hướng dẫn tiếp: “Phía trước có một chậu than nhỏ, nàng qua được là xong.” Vì mắt Cur Mộc Nhi không nhìn được nên chậu than đó đã nhỏ chỉ bằng một nửa bình thường.

Cur Mộc Nhi gật đầu, lại lo lắng nắm chặt tay Long Nhị. Long Nhị nắm tay nàng đi đến trước chậu than, nói: “Được rồi, nhắc chân đi.”

Nàng định liếc bước thử xem sao, Long Nhị thở dài: “Nàng ấy à, phiền phức quá đi.” Sau đó nàng thấy xóc hông, Long Nhị đã bế nàng bước qua.

Cư Mộc Nhi đứng xuống, mặt mũi đỏ bừng lên, may mà có khăn voan che mặt. Long Nhị nắm tay nàng, tiếp tục bước về phía trước. Cư Mộc Nhi đếm bước chân hần theo bàn năng, hần bước một, năng cũng bước một.

Hai bà mỗi đi bên cạnh, liên tục nói cát tường, xung quanh tiếng người ồn ã. Cư Mộc Nhi đến bước chân của Long Nhị, lòng dần bình tĩnh lại.

Nàng cố bước nhanh, mà rõ ràng Long Nhị cũng rất quan tâm, đi chậm lại hần. Dưới lớp vải đỏ, Cư Mộc Nhi lặng lẽ cắn môi. Giá mà có thể luôn nắm tay hần thì thật tốt bao nhiêu.

Cuối cùng hai người cũng đến hi đường. Đến lúc phải hành lễ, Long Nhị buông tay Cư Mộc Nhi ra. Điều này làm cho Cư Mộc Nhi tự dưng thấy lo lắng. Hai bà mỗi đỡ nàng, chỉ nàng hành lễ bái thiên địa. Cư Mộc Nhi bị kéo đi qua đi lại, lễ xong thì choáng váng, không phân biệt được phương hướng nữa.

Lúc này, tiếng người “Kết thúc buổi lễ” vang lên, sau đó là “Đưa vào động phòng”. Cư Mộc Nhi bị người kéo đi, nhưng lại không thể túm lấy tai áo của Nhị gia. Nàng cắn môi, cố gắng kìm chế hành vi thất lễ, nàng muốn gọi “Nhị gia” nhưng nàng nhịn xuống.

Một đám bà tử nha hoàn vây quanh đưa nàng vào phòng. Cư Mộc Nhi được đưa đến bên giường, hai bà mỗi lại đứng trước mặt nàng hát hi từ. Dư ma ma cảm ơn, cho tiền thưởng, hai bà cùng nói cát tường, âm ỉ một hồi cuối cùng cũng ra ngoài.

Trong phòng lại yên tĩnh. Không lâu sau, Dư ma ma quay lại, nói bà còn phải thu xếp chuyện ngoài kia, sẽ không quay lại nữa, còn bảo Cư Mộc Nhi yên tâm nghỉ ngơi, có hai nha hoàn Tiểu Bình và Tiểu Trúc ở đây, có gì cứ nói với hai cô ấy. Cư Mộc Nhi liên tục gật đầu. Dư ma ma dặn dò vài câu xong rồi ra ngoài.

Cư Mộc Nhi cẩn thận, ngồi yên không nhúc nhích. Nàng chợt nhớ đến tiền lì xì của Cư phụ và mọi người. Bà tử dặn tiền đó dùng để khi vào tân phòng thì đưa Dư ma ma, nói là tiền thưởng theo thông lệ. Nhưng bây giờ Dư ma ma ra ngoài rồi, nàng gọi người ta quay lại để đưa tiền thì có được không? Thế nhưng chờ đến ngày mai nữa có ổn không?

Cư Mộc Nhi đang do dự thì nghe tiếng nha hoàn ngoài cửa: “Tam phu nhân, Bảo Nhi tiểu thư.” Hóa ra là Phụng Vũ dẫn Bảo Nhi đến.

Câu đầu tiên Phụng Vũ nói là: “Ta theo lệnh của Nhị bá, đến chăm lo cho tân nương tử.” Bảo Nhi đứng cạnh cũng học vẹt: “Ta theo lệnh của Nhị bá, đến chăm lo cho tân nương tử.”

Hai người nói chuyện rất ngô, Cư Mộc Nhi bật cười. Phụng Vũ cũng cười, cô học giọng Long Nhị: “Dù sao thì muội ở đây cũng chẳng có gì làm, qua thăm Nhị tẩu của muội, xem nàng mệt không, có đói không, khát không, có buồn bực không.”

Câu này khiến Cư Mộc Nhi cười không ngừng, hai nha hoàn cũng cười. Phụng Vũ xưa nay không làm cao, cũng thân với nha hoàn. Tiểu Trúc trêu: “Nhất định là Nhị gia để phòng Tam phu nhân làm loạn ở hôn yến nên mới đẩy Tam phu nhân sang đây.”

Tiểu Bình cũng nói: “Đứng đứng, không thì đã gọi Đại phu nhân rồi.”

“Hừ,” Phụng Vũ vung tay, cãi nhau với hai nha hoàn, “Nhị bá là tên tinh quái, lại tính kế thôi. Hần còn dám thu tiền lễ của ta thì ai chả dám mời. Có khách mời không hợp đại ca, nếu không có đại tẩu ở đó thì làm sao bảo được đại ca bướng bỉnh?” Nói xong, Phụng Vũ kéo tay Cư Mộc Nhi, “Nhị tẩu hôm nay qua cửa, sau này phải chính lão hồ ly đó đi.”

Cư Mộc Nhi nghe xong chỉ cười. Hai nha hoàn và Phụng Vũ nói với nhau mấy câu, Bảo Nhi bò lên giường Cư Mộc Nhi ngồi, bắt đầu ăn đồ hi trên giường hoa. Cư Mộc Nhi bị mọi người làm loạn lên nhưng lại thấy thoải mái hơn. Có hai gã sai vặt mang rượu và đồ ăn vào, nói là Nhị gia bảo mang đến.

Đội hai người đó đi, Phụng Vũ bắt chuyện với Cư Mộc Nhi: “Tẩu có muốn bỏ khăn rồi ăn mấy món trước không? Nghe bảo hi yến ngoài kia còn dài, chúng ta chờ là đói bụng đây.”

Nhân cơ hội này, Cư Mộc Nhi hỏi Phụng Vũ chuyện cấp bậc lễ nghĩa sau thành thân, tiền mừng tiền thưởng các kiểu. Kết quả Phụng Vũ thân nhiên nói: “Ta và Long Tam không bá đường quy củ nên không biết mấy chuyện này. Trước đây Long Tam lừa ta, ta cho rằng đã lấy anh ấy rồi nên không làm mấy việc này, đến sau này biết thì lại thấy phiền phức nên chẳng lo lễ lạt gì. Tẩu đừng lo lắng, mấy chuyện cấp bậc lễ nghĩa chỉ để cho người ngoài xem thôi. Tẩu xem ta với Long Tam cũng không cấp bậc lễ nghĩa gì, cũng vẫn ổn mà?”

Cư Mộc Nhi thấy hơi kinh ngạc và khó hiểu. Phụng Vũ lại nói chuyện của cô ấy rất dài dòng, khi nào có cơ hội thì kể. Cư Mộc Nhi gạt mình, chợt hiểu ra có lẽ là ngại Bảo Nhi trẻ con đang ở đây. Nàng gật đầu, cũng bảo khi nào có cơ hội thì nói. Bảo Nhi rất nghiêm túc ngồi trên giường ăn hoa quả, lại bị Phụng Vũ lôi xuống ngồi bàn ăn. Cư Mộc Nhi bị ảnh hưởng tư tưởng, cũng tháo khăn voan, ngồi vào bàn ăn uống.

Hai người phụ nữ ăn uống no nê rồi trò chuyện hồi lâu. Đêm đã khuya, chẳng biết từ lúc nào, Bảo Nhi đã lại trèo lên giường, chui vào chăn ngủ ngon lành. Lúc lâu sau nữa, cuối cùng cũng có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện vang lên bên ngoài. Hai nha hoàn vội vàng đưa Cư Mộc Nhi về giường phủ khăn voan lên. Chuẩn bị xong thì cửa mở, Long Nhị ngà ngà say đứng ở cửa.

Thật ra Long Nhị đã uống không ít, chân hần đã bắt đầu liêu xiêu, đi chậm rì rì. Đằng sau hần là một đám công tử ca đòi xem tân nương tử, đòi nhào động phòng. Long Nhị say lừ lừ, chỉ đi thẳng vào trong. Chỉ có Long Tam là khổ, cố gắng ngăn cản mọi người nhưng có lẽ một mình cậu ta thì không làm được.

Lúc này Phụng Vũ cũng đã uống rượu đỏ hồng hai má, chạy ra ngoài phòng, lên tiếng ăn theo: “Được được, chúng ta cùng nhào tân phòng.”

Cô vừa lên tiếng, mọi người nhất tề im tiếng. Tất cả nhìn nhau, sau đó rời rít tạm biệt. Nói đùa sao, đòi nháo động phòng cũng chỉ là đùa chơi chút thôi, ai dám làm thật, đã thế Long Tam phu nhân cũng tham gia thì sợ là không biết kết quả thế nào. Vì thế mọi người bỏ đi, nhờ có họa còn phải gánh tiếng thay Long Tam phu nhân đây.

Long Tam thở phào nhẹ nhõm. Hắn không ngăn được đám người này, nhưng nương tử nhà hắn lại xử trí thỏa đáng. Phụng Vũ nhìn mọi người đi, lộ rõ vẻ thất vọng, chỉ đành đập đập Long Tam ra về tui thân.

Bà tử vội vàng vào phòng, đưa đòn cân để Long Nhị vén khăn voan, sau đó xếp rượu giao bôi, bánh chèo các thứ, xong xuôi thì lui ra.

Đêm động phòng hoa chúc của Long Nhị gia đây, ai quấy rối là kẻ ấy muốn chết.

Long Tam cũng đưa Phụng Vũ về phòng. Phụng Vũ ngà ngà say, ôm anh không chịu đi. Long Tam ôm cô, vừa đi vừa hỏi: “Tiểu Nhi đâu?” Phụng Vũ gật gù: “Đi ngủ với vú em rồi.”

Long Tam nhìn dáng vẻ mèm mèm của cô thì buồn cười, hôn nhẹ lên gương mặt tròn trĩnh, lại hỏi: “Còn Bảo Nhi, ngủ chưa?” Phụng Vũ gật đầu, rồi lại lắc đầu. Cô đứng lại, hỏi ngược lại: “Bảo Nhi đâu?”

Long Tam ngẩn ngơ: “Nàng hỏi ta?”

Phụng Vũ sùng sốt, bỗng nhảy dựng lên: “Ồi chết, toi rồi, ta để Bảo Nhi trên giường Nhị Bá rồi!”

Giờ khắc này, Long Nhị cũng không để ý có một đũa nhóc trên giường của mình.

Hắn đợi mãi mới đến lúc mọi người đi hết, đang muốn ôm nương tử nhà hắn thì lại bị hạt châu trên hỉ quan chọc vào. Hắn lảo bảm mắt hững, gỡ hỉ quan của Cự Mộc Nhi ra. Thế nhưng hỉ quan rất khó gỡ, bên trái một cái kẹp, bên phải một cái trâm. Long Nhị cau mày: “Cái món này nặng không?”

“Nặng” Cự Mộc Nhi đáp. Long Nhị cảm thấy tay áo mình bị nàng kéo nhẹ.

“Đội mệt không?”

“Cực kỳ.”

Long Nhị cau mày: “Ta làm nhanh thôi.”

“Được” Hắn gỡ hỉ quan khiến da đầu Cự Mộc Nhi bị kéo đau, nhưng nàng không hề bực. Long Nhị lại lăm bằm: “Ta sẽ làm nhanh thôi, nàng đừng giục ta.”

“Ta không giục.”

“Thế sao nàng kéo tay áo ta?”

“Ta không kéo.”

Long Nhị chợt dừng lại. Không đợi hắn nói, đằng sau lưng Cự Mộc Nhi vang lên tiếng mơ màng: “Nhị bá phụ, mẹ con đâu?”

Long Nhị và Cự Mộc Nhi há hốc mồm, Long Nhị hoảng đến tỉnh cả rượu. May mà hỉ quan khó gỡ, may mà hắn không vội vàng động phòng. Phụng Vũ để con vào đây là cố tình nháo động phòng của hắn à?

Long Nhị chưa kịp phản ứng, vợ chồng Long Tam đã gõ cửa gọi con ngoài kia. Long Nhị đen mặt, trả Nhị Bảo cho vợ chồng em mình, còn hung hăng gầm gừ rằng ba ngày tới, Phụng Vũ hãy biết điều mà đừng xuất hiện trước mặt hắn.

Long Nhị bực mình đóng cửa. Cự Mộc Nhi không nhịn được cười ồm ồm lên, cười mãi cười mãi cười ngã lăn ra giường.

“Cười, cười, cười...” Long Nhị định dài dòng, cuối cùng lại cũng cười. Hắn nhào lên giường, đặt Cự Mộc Nhi dưới thân. Cự Mộc Nhi cười chảy cả nước mắt. Hắn khẽ hôn lên khóe mắt nàng, sau đó chuyển đến môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Cùng Cụng Ly, Tân Hôn Cuồng Nhiệt

Cự Mộc Nhi vẫn cười được, Long Nhị thấy bực mình.

Hắn quán lười nằng, khê cần bờ môi ấy.

Cư Mộc Nhi thấy người mình nóng lên, toàn thân như bị hòa tan. Nàng nghe thấy tiếng rên rỉ vang lên, mãi lúc sau mới biết tiếng đó phát ra từ miệng mình.

Long Nhị người toàn mùi rượu, nụ hôn cũng nồng nặc mùi rượu. Trong hơi men, hắn hơi thô lỗ, bóp vai nàng đau, rồi lại xoa tóc nàng ra. Hi quan kéo tóc Cư Mộc Nhi, khiến nàng bị đau đến phải kêu “à” một tiếng.

Long Nhị ý loạn tình mê, nghe nàng kêu đau thì sững sờ một chút, sau đó lại lúng túng cởi xiêm y của nàng. Xiêm y từng lớp từng lớp một, hắn cởi mãi không xong, định xé luôn. Cư Mộc Nhi thấy hắn loay hoay thì hết hồn, cảm thấy căng thẳng, giữ tay hắn lại: “Nhị gia, xiêm y đắt lắm.”

Long Nhị ngây người, mãi không có phản ứng. Cư Mộc Nhi đưa tay sờ mặt hắn, gương mặt hắn nóng bừng, nàng khê vỗ vỗ.

“Đắt lắm?” Long Nhị lập lại, không xé xiêm y nữa, nhưng vẫn ôm chặt lấy nàng.

Hai người mãi không nói gì. Một lúc lâu, Cư Mộc Nhi vỗ vỗ Long Nhị, khê gọi: “Nhị gia, chàng say rồi.”

Long Nhị ngẩng đầu lên, nhắm mắt nhìn nàng, sau đó lão đảo đứng lên, cao giọng: “Gia không say, gia ngàn chén không say.”

Cư Mộc Nhi không nhịn được cười, Long Nhị kéo nàng đứng dậy: “Sao nào, nàng không tin? Qua đây, uống với gia vài chén, xem ai say trước.”

Cư Mộc Nhi cười ồm lên: “Nhị gia, đừng uống nữa, say thật rồi.”

Long Nhị tỏ vẻ bất mãn, làm nhảm gia quy phải thêm một điều: không được khinh thường gia.

Cư Mộc Nhi nhịn cười, đỡ hi quan sắp rơi, nói: “Nhị gia uy phong tám phương, nào ai dám khinh thường. Cầu gia cứu ta ra khỏi cái quan này trước!”

Long Nhị nhìn hi quan, cuối cùng cũng nhớ ra mình chưa giúp nàng gỡ hắn. Hắn khật khừ đưa tay tiếp tục gỡ, vừa gỡ vừa nói: “Xem đi, đến lúc quan trọng còn phải dựa vào gia.”

“Đúng vậy, toàn bộ đều phải dựa vào gia.” Cư Mộc Nhi vừa nhịn đau vừa nịnh hắn.

“Gỡ xong rồi, nàng phải bồi ta uống rượu. Cho nàng xem bản lĩnh ngàn chén không say của gia.”

Cư Mộc Nhi thờ dãi: “Nhị gia, chi bằng nghỉ sớm đi.”

Long Nhị cười phá lên, tiếng cười ái muội khiến mặt Cư Mộc Nhi đỏ bừng.

“Sao nào, nàng sốt ruột?” Long Nhị tiện tay vút hi quan xuống cuối giường, khê đẩy một cái, Cư Mộc Nhi ngã xuống giường. Mồi hắn áp lên nàng, thủ thi: “Vội cái gì? Gia ở đây, đêm còn dài.”

Cư Mộc Nhi thấy máu dồn hết lên mặt, lấp ba lấp bấp: “Ai... ai sốt ruột?”

Long Nhị vẫn cười, hôn môi nàng: “Không ngờ phu nhân của ta lại nhiệt tình như vậy.”

“Chàng... chàng... đừng có nói lung tung. Ta không vội.”

“Ta thích nàng vội.”

“Ta không hề vội.”

“Ta thích nàng nóng nảy cứng rắn cái rằng không vội.” Long Nhị cười toe toét.

Cư Mộc Nhi nghe hắn nói mà bối rối. Vừa qua cửa Nhị gia đã trêu nàng rồi? Cư Mộc Nhi cắn răng: “Nhị gia, ta không vội thật. Chúng ta uống rượu đi, uống từ từ thôi.”

“Muốn uống rượu?” Nhị gia cố tình dài giọng, thom thom thom lên đôi môi nàng, “Vừa rồi gia cho nàng uống, sao nàng không chịu uống?”

“Ta sai rồi. Gia ngàn chén không say, ta không nên làm gia mất hứng.”

Long Nhị nghiêng đầu nhìn Cư Mộc Nhi. Nàng đã lau sạch son, gương mặt lại đỏ bừng lên, toàn thân mang vẻ thẹn thùng ướt át. Không nhịn được, hắn lại cúi xuống hôn, rồi lại muốn nhìn về mặt quỳnh rũ của nàng sau khi say. Vì thế hắn kéo nàng dậy, ra bàn ngồi, rót một chén rượu.

Cư Mộc Nhi sợ Long Nhị lại cười nàng sốt ruột đòi động phòng, vội vàng cầm chén rượu uống cạn.

Long Nhị há hốc mồm. Hắn cứ tưởng nàng sẽ từ chối mấy câu, chờ hắn dỗ dành rồi mới uống, ai ngờ nàng lại uống hết một hơi như vậy. Long Nhị hắng giọng, thầm nghĩ mình cũng không thể thua kém. Hắn tự rót cho mình một chén rượu, sau đó cũng uống cạn, còn cụng chén không của mình vào chén không của nàng: “Gia cụng ly với nàng.”

Cư Mộc Nhi gạt đầu. Long Nhị lại rót đầy hai chén: “Cụng ly.”

Cư Mộc Nhi lại ngửa cổ uống sạch. Long Nhị vốn đã có hơi men, lại thấy nàng uống thế thì lòng háo thắng nổi lên, thầm nghĩ tuyệt đối không thể thua nàng. Vì thế hắn cũng uống cạn chén kia.

Đêm nay, ký ức sau cùng của Long Nhị là khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của Cư Mộc Nhi cười tươi hỏi hắn: “Nhị gia, uống nữa không?” mà hắn thì say nhưng không phục, đáp: “Uống!”

Sau đó, hắn tỉnh dậy. Vừa mở mắt, hắn nhận ra trời đã sáng hẳn.

Ngoài cửa yên ắng. Có lẽ thời gian rửa mặt đến rồi nhưng nha hoàn không dám quấy rầy nên đứng ngoài cửa.

Long Nhị nhắm mắt một lúc mới nghĩ ra, thì ra là hắn say. Lúc này hắn vẫn đang mặc hi phục nhăn nhúm, ngã lên chiếc giường trải đầy cánh hoa. Mà Cư Mộc Nhi cũng đang mặc như thế, nằm ngủ ngon lành bên cạnh.

Long Nhị thấy đầu đau như búa bổ. Hắn nhớ lại mọi chuyện, bật dậy. Lẽ nào hắn thực sự kiêu ngạo và tự đắc như Mộc Nhi nhà hắn nói?

Hắn quay đầu nhìn Cư Mộc Nhi, nàng đang ngủ ngon lành, gương mặt ửng hồng, nhìn thật ngon lành.

Thế nhưng, nhìn nàng càng ngon lành, hắn càng u oán. Động phòng hoa chúc, động phòng hoa chúc, thế mà hắn mới uống rượu so đo với nàng chút đã ngủ?

Long Nhị cố đánh thức Cư Mộc Nhi. Cư Mộc Nhi mơ màng: “Bố, con buồn ngủ.”

“Ta là tướng công của nàng.” Long Nhị giận không tả nổi.

“Tướng công, ta buồn ngủ.” Cư Mộc Nhi lại nói, không mở mắt ra.

Long Nhị cốc trán nàng: “Ngủ, ngủ, ngủ, chỉ biết ngủ.”

Cư Mộc Nhi bị cốc đầu thì tỉnh, dụi mắt.

Long Nhị nhìn nàng mơ màng lại càng bức, nghĩ bụng oán trách nếu nàng không khích hắn thì hắn cũng không uống nhiều thế, chưa động phòng đã lăn ra ngủ. Hắn bức bội hỏi: “Tướng công của nàng đâu?”

Cư Mộc Nhi chỉ hắn: “Đây này.”

“Nàng còn nhớ cơ à?”

“Nhớ chứ.”

“Hừm.” Long Nhị khoanh tay trước ngực, nhìn nàng, hỏi, “Còn uống rượu không?”

Cư Mộc Nhi nhanh chóng tỉnh táo lại, cúi đầu thuận theo: “Nếu Nhị gia muốn ta uống cùng thì ta uống.”

“Nàng lại chọc gia, đúng không?”

“Không dám, không dám.”

“Nàng mà không dám?”

Cư Mộc Nhi ra dáng cô dâu nhỏ bé: “Thật lòng thật dạ không dám.”

“Thật?”

“Gia quy điều thứ nhất, ta vẫn thuộc.”

Ngoan như vậy? Chắc chắn có vấn đề. Long Nhị híp mắt, nhớ lại dáng vẻ say sưa của nàng tối qua, nhưng lại không nghĩ ra. Hình như có chỗ nào là lạ, nhưng là ở đâu?

Long Nhị không nghĩ ra, lại chẳng muốn nghĩ, hỏi nàng: “Có đau đầu không?”

Cư Mộc Nhi định lắc đầu, nhưng nghĩ lại chắc chắn Long Nhị đau đầu, lại đổi thành gật đầu: “Đau.”

Như hắn. Long Nhị chợt cảm thấy thoải mái hẳn.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa. Nha hoàn nhỏ nhẹ hỏi chủ tử xem có muốn dậy rửa mặt chưa? Long Nhị vừa định đồng ý thì nhớ ra mình vẫn

mặc hi phục, nha hoàn mà thấy thì rất mất mặt. Hắn vội vàng bỏ ra, chỉ để lại ngoại sam, quăng đồ lên người Cur Mộc Nhi rồi buông màn xuống, sau đó mới cho nha hoàn vào.

Cur Mộc Nhi ôm đồ của Long Nhị mà buồn cười, tự nhủ gia quy trong lòng. Không được trêu đùa châm chọc gia, không được làm gia buồn bực, gia nói thì phải nghe, không làm chuyện khiến gia mất hứng... Nàng nhớ, nhớ chắc chắn là không được bật cười. Gia thật sự tốt, nàng muốn trải qua cả đời với gia.

Cur Mộc Nhi càng cười, Long Nhị càng thấy hốt hoảng trong lòng. Hắn nhớ ra đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Sau tân hôn, hôm đó hai người đều rảnh rỗi. Ngoài chuyện đi ăn ngo thiện với Long Đại và Long Tam, hai người về chính viện nghỉ ngơi. Cur Mộc Nhi ôm chăn ngủ bù ngon lành. Đêm qua bỏ lỡ động phòng nên Long Nhị rất bất mãn. Hắn đi qua đi lại rất nẫu ruột, tính toán rằng tổn thất này kiểu gì đến tối cũng phải đòi lại, càng nghĩ càng đau lòng. Cuối cùng hắn quyết định ngồi xem một quyển sách cho ổn định tinh thần.

Đêm hôm trước, mọi người rất ồn ào, thậm chí nhiều sai vặt với thị vệ vẫn còn phản ứng của say rượu. Mọi người còn tụ tập bàn tán xem ai tửu lượng cao. Long Nhị thính tai, nghe xong... hắn bỗng nhận ra, quay về phòng.

Cur Mộc Nhi đang ngủ. Long Nhị nhìn nàng chăm chăm, tính toán một lúc lâu rồi lại gọi nha hoàn mang đồ ăn và rượu lên.

Cur Mộc Nhi chưa tỉnh đã ngửi thấy mùi rượu. Đầu nàng quay mòng mòng, nàng ngồi dậy.

Long Nhị lên tiếng hỏi: “Mộc Nhi, đêm qua chưa kịp hỏi, tửu lượng của nàng như thế nào?”

Cur Mộc Nhi cẩn thận nhỏ nhẹ đáp: “Được.”

Long Nhị bóp thùy tai nàng: “Đêm qua uống rượu, sao nàng không nói trước rằng tửu lượng của nàng rất được?”

“Nhị gia không hỏi.”

“Sao nàng không ngăn ta uống?”

“Nhị gia không cho.”

“Nói vậy, mất tân hôn là lỗi của gia?”

Mặt Cur Mộc Nhi đỏ bừng lên. Long Nhị nhìn ngó, cắn môi nàng, kẻ môi nàng hỏi: “Ngươi nói, tổn thất của gia phải làm thế nào?”

Cur Mộc Nhi lúng túng, nàng nên nói thế nào?

“Nàng bồi.” Long Nhị cao giọng đòi nợ, véo tai nàng.

Cur Mộc Nhi kêu đau, vừa xoa tai vừa không phục: “Ta cũng tổn thất. Tướng công chỉ lo lôi kéo ta uống rượu, chuyện này ta kiếm ai đòi lý lẽ bây giờ?”

“Tìm gia mà nói.” Long Nhị ngồi xuống sát nàng, “Nàng nói đi, gia nghe.”

Cur Mộc Nhi còn nói được gì? Nàng khịt khịt mũi, vòng vo: “Tướng công chuẩn bị rượu và đồ ăn? Lại muốn uống vài chén với ta?”

“Vốn là thế, nhưng ta đổi ý rồi.”

Cur Mộc Nhi giật mình, mặt đỏ hồng. Long Nhị một tay đẩy nàng ngã ra giường: “Vốn là muốn xem tửu lượng nàng đến đâu, có điều chưa vội. Gia quyết định phải đòi lại cái khác trước.”

Cur Mộc Nhi ngượng kinh khủng, phản xạ: “Trời chưa tối mà.”

“Nàng có thấy ta không?” Long Nhị nói.

“Không thấy.”

“Trời tối rồi đấy.”

Long Nhị chơi xấu khiến Cur Mộc Nhi vừa xấu hổ vừa buồn cười. Nàng cắn môi, lại bị Long Nhị hôn, dò tìm trong miệng.

Bàn tay của hắn lần vào trong váy nàng, sờ da thịt nàng. Cur Mộc Nhi thở hồng hộc, cảm giác nơi bàn tay hắn lướt qua để lại cảm giác run rẩy.

Long Nhị gia thấy nóng bừng, vội vàng trút bỏ xiêm y, đặt tay nàng lên người mình. Cur Mộc Nhi không nhìn được nhưng vẫn ngượng ngừng nhắm mắt, tay vẫn nghe lờ lớt trên người hắn. Nàng nghe tiếng hắn thở dốc nặng nề dần, nghĩ mình cũng gây ảnh hưởng, cảm thấy tự đắc một chút.

Long Nhị thô lỗ, kéo mạnh trung y của nàng. “Roạt” một tiếng, Cur Mộc Nhi thở dài.

Long Nhị cúi đầu cắn bộ ngực nhỏ nhắn của nàng, hỏi: “Chẳng nhẽ cái này cũng đắt.”

Đồ hộp hơi nhớ dai. Cự Mộc Nhi xoa đầu hắn, cố gắng kìm chế hơi thở nặng nề do động tác của hắn. Một lúc sau, hắn nhả ra, nàng mới nói: “Đó cũng dùng bạc mua mà.”

Long Nhị ngẩn ra, mãi mới hiểu nàng đang nói bộ trung y. Hắn bực mình, ngẫu nhiên người nàng, trong tiếng kêu của Cự Mộc Nhi, hắn nói: “Gia sẽ kiếm bạc về.”

Cự Mộc Nhi vừa buồn cười vừa sợ đau, thanh âm mềm mại vẫn vút: “Nhị gia, đau.”

“Làm gia mất hứng thì phải chịu đau.” Nói thì nói vậy nhưng hắn cũng nhẹ nhàng, tỉ mỉ hơn.

Cự Mộc Nhi hơi hớp, rụt đầu: “Nhị gia, thật ra từ lượng của ta rất khá.”

“Ừ?”

“Ngần lễ một chén không say.”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Tình Ý Nông Nàn, Ngày Như Đêm

Mộc Nhi... “Ừ?”

“Nàng phạm vào điều thứ nhất của gia quy.”

“...”

“Gia đã nói rằng vi phạm gia quy thì phải có gia pháp, nhớ không?” Long Nhị vừa nói vừa cắn tai nàng, đưa ngón tay vào nhụy hoa. Cự Mộc Nhi rên hừ, hít sâu, căng thẳng nói không nên lời, siết chặt tay hắn.

Long Nhị thổi phù vào lỗ tai nàng, cảm giác được người nàng căng cứng lên trong lòng hắn. Hắn mỉm cười, hôn môi nàng, gầy nhẹ nhẹ. Cự Mộc Nhi nhu thuận thuận theo, không hề né tránh, nhưng sự căng thẳng của cơ thể thì không biến mất. Long Nhị cụng trán nàng, khẽ gọi: “Mộc Nhi.”

“Tướng công.” Cự Mộc Nhi trả lời.

Xưng hô này khiến Long Nhị mỉm cười, thật là dễ nghe. Hắn lại gọi: “Mộc Nhi.”

“Tướng công.” Nàng lại trả lời.

“Mộc Nhi.”

“...”

“Mộc Nhi.”

“...”

“Mộc Nhi.”

“...”

Vẫn chưa xong? Cự Mộc Nhi nhắc nhở: “Tướng công!” Một tiếng này đầy sức lực.

Long Nhị nhìn nàng cười sặc sụa. Sự mềm mại ẩm ướt của nàng khiến hắn khó chịu.

“Tính nàng đúng là xấu.”

Tính nàng không sao hết, nàng rõ là ôn lương hiền thực, nếu không sao nàng chịu được hắn.

Cự Mộc Nhi bị hắn chọc nên đỡ căng thẳng, đang định phản bác thì thấy hai chân mình bị tách ra. Nàng chưa kịp phản ứng, một luồng lực mạnh mẽ hăng hái xông vào, xé rách nàng, tràn ngập nàng.

Cảm giác xé rách đau đớn như chọc thủng nang. Cự Mộc Nhi nhìn không được, “a” một tiếng, cả người siết lại. Long Nhị hít sâu. Hắn chỉ biết, dù hắn có làm gì, nang cũng sẽ đáp lễ hắn. Nhưng đáp lại đến phê như thế, hắn phải cắn răng cố nhịn, rồi lại lao vào phía trước, cho đến khi giữa hai người không còn khoảng cách.

Cự Mộc Nhi nhú mày, không dám kêu nữa, thăm thương cắn môi chịu đựng. Long Nhị không cử động nữa, nhìn thế thì cúi xuống cắn chóp mũi nang. Cự Mộc Nhi rên rỉ trong họng, nghiêng đầu sau một bên, không cho hắn cắn.

Long Nhị không hài lòng, quay mặt nang lại để hôn, quần lười nang đến đau nhói. Cự Mộc Nhi tránh ra, cố sức hít một hơi, làm nũng: “Nhị gia, đau.”

“Gia không đau.”

Cự Mộc Nhi ừ ừ: “Tướng công, đau.”

Long Nhị bị nét mặt của nang chọc cười, tròn tròn mi tâm của nang, sau đó lại ôm nang vào lòng. Hai người ôm nhau một lúc, Long Nhị cắn tai nang, dịu dàng hỏi: “Còn đau không?”

Cự Mộc Nhi đang bị sự dịu dàng của hắn làm toàn thân mềm nhũn, nghe vậy thì hơi sững sờ. Nang nghĩ đau thì sao, mà không đau thì sao?

Nhưng Long Nhị không cho nang nhiều thời gian để suy nghĩ. Hắn bắt đầu vận động, Cự Mộc Nhi kêu lên sợ hãi. Hắn dè môi nang: “Đau hay không thì kết quả cũng thế này.”

Cự Mộc Nhi cắn môi, xấu hổ, theo phản xạ nắm lấy ga giường. Long Nhị giữ tay nang, đặt lên người mình: “Nang kiểm tra ta đi.”

Cự Mộc Nhi nghe lời vuốt ve hắn, nhưng cảm giác làn da dưới tay nhẵn nhụi, lại nóng bỏng tay. Người hắn căng lên, ả chứa sức mạnh thiên quân vạn mã, đang xông lên tấn công cơ thể nang theo cách không ngôn ngữ nào diễn tả được.

Nang thấy càng lúc càng mệt, đau đớn liên tục đâm vào trong cơ thể, xong lại tự rời đi. Nang không thể cản trở hắn, bị hắn đâm vào nơi mềm mại sâu nhất. Cự Mộc Nhi không giữ được, buột mồm kêu khẽ, vừa yêu kiều vừa như thờ đóc.

“Tướng công...” Nang gọi hắn, giang hai tay đòi ôm.

Long Nhị cúi xuống ôm lấy nang. Thân dưới dừng lại, hắn hôn nhẹ lên mắt nang, cất tiếng: “Mộc Nhi.”

Cự Mộc Nhi ôm chặt lấy hắn, bàn tay đặt lên lưng hắn, như một tấm ván gỗ trôi lênh đênh giữa dòng nước xiết, để hắn dẫn đường, chìm nổi giữa sóng to gió lớn.

Nang yếu đuối bất lực, đáng về toàn tâm toàn ý dựa dẫm ấy khiến Long Nhị cảm thấy kích thích. Hắn ra sức hôn nang, lưu lại những dấu hôn đỏ.

Cự Mộc Nhi nghe tiếng mình rên mà vừa xấu hổ vừa nóng hết cả người. Nang vịn cánh tay hắn, cố sức giữ chặt. Thân thể hai người va chạm, mồ hôi trên người hắn miết lên người nang, va chạm nặng nề trong cơ thể khiến đầu nang tê dại.

Long Nhị rất hài lòng với phản ứng của nang, nhưng chính bản thân cũng hoàn toàn không khống chế được. Hắn thả lỏng người, rong ruổi, thỉnh thoảng lại ra đòn nặng khiến nang kêu lên, thấy thế hắn lại đắc ý cười. Hắn thích vẻ mặt đỏ bừng của nang bên dưới thân hắn, thích nang cử động theo tiết tấu của hắn. Hắn thích nghe nang lầm bầm êm ái, thích cảm giác nang ôm lấy hắn. Hắn thích nhìn mồ hôi hắn nhuộm lên làn da trắng mịn của nang, thích cảm giác của nang siết chặt của hắn.

Hắn thổi nhẹ vào tai nang, hỏi: “Còn đau không?”

Nang vừa “a” một tiếng nhỏ, lại bị hắn đẩy mạnh hơn một chút. Rõ là hắn cố ý. Cự Mộc Nhi ghen ngào: “Đau.”

Long Nhị cười khẽ, áp ngực vào người nang, dưới thân cũng không hề lưu tình – cố sức nhồi nang. Giọng hắn lưu manh, đùa cợt: “Thật đáng thương.”

Vừa dứt lời, Cự Mộc Nhi cắn vào vai hắn một cái.

Long Nhị “hự” một tiếng, đau đến phải hít sâu: “Chuyện gì nang cũng phải tính toán với ta, đúng không?”

Cự Mộc Nhi thờ phỉ phò, chịu đựng sức mạnh của hắn, không trả lời.

Long Nhị cúi xuống hôn nang, lại nói: “Muốn đấu với gia một trận, đúng không?”

Cự Mộc Nhi bữu môi không phục, đỉnh há mồm cắn tiếp thì Long Nhị dịch người, nang cắn vào ngực hắn.

Đến lúc cực hạn, Long Nhị vốn muốn nhịn, kéo dài thêm một lúc, nhưng Cự Mộc Nhi cắn một cái lại khiến hắn thấy như muốn nổ tung. Hắn hít sâu, ra sức đẩy về phía nang. Cự Mộc Nhi kêu lên, chỉ cảm thấy hắn siết chặt hông mình, những cái đẩy mạnh mẽ tràn ngập trong nang, từng cái từng cái một, khiến nang choáng váng.

“Ta sai rồi, ta sai rồi...” Cự Mộc Nhi túm cánh tay Long Nhị, vội vàng xin tha thứ. Cảm giác mãnh liệt xa lạ khiến người nang căng lên. Nang cảm thấy

luống cuống.

Long Nhị nghiêng rặng, sức lực đã dồn hết xuống thân dưới để phát tiết, không thể cất lời. Trong thâm tâm, hấn nghĩ đây chính là kết quả do nàng quá yếu, nhưng biểu tình luống cuống của Cur Mộc Nhi lại khiến hấn thấy thương yêu.

Cur Mộc Nhi chỉ nghe thấy tiếng thở hồng hộc của Long Nhị bên tai, người hấn nóng nung nàng tan chảy. Nàng không nhìn thấy vẻ mặt hấn, lại không nghe tiếng hấn, thân thể nàng lại không khống chế được, phản ứng thô bạo của hấn khiến nàng hoảng sợ, nước mắt trào ra. Nàng kêu lên: “Nhị gia, Nhị gia, chàng nói với ta một chút thôi...”

Long Nhị ôm siết lấy nàng, hôn hén nói: “Ta ở đây, ta ở đây...”

Cur Mộc Nhi òa lên khóc, vòng tay ôm cổ hấn. Nàng cảm thấy mình ngồi lên bắt đuôi hấn, bị nâng lên hạ xuống, không thể nói rõ cảm xúc nơi đó, chỉ biết mình sẽ bị hấn đập nát.

Cuối cùng cũng đến giai đoạn nước rút. Cur Mộc Nhi không nhịn được hét toáng lên, Long Nhị cảm thấy bị ép thật chặt. Nàng nghe tiếng hấn gầm gừ, nàng bị ép xuống người hấn, sau đó là tiếng hấn thở dài hài lòng. Nàng chu môi, không biết nên nói gì. Một lúc sau, cuối cùng hấn cũng bình tĩnh lại. Nàng thở phào nhẹ nhõm, tựa đầu gối lên vai hấn, ôm hấn thật chặt.

Long Nhị mướt mát mồ hôi, tim đập như trống châu. Từng tác da thịt đều phản kích thỏa mãn, sợ là trần đời không còn gì phê hơn thế này nữa. Hấn luyện tiết thả nàng ra, bàn tay vỗ về da thịt nàng, lại thấy mồ hôi thì sợ nàng bị lạnh. Hấn hôn một cái lên mặt nàng, sau đó đặt nàng xuống giường.

Hai người nằm bên nhau, hấn kéo chăn, cuộn hai người thành một khối.

“Nhị gia.” Tim Cur Mộc Nhi vẫn đang đập bình bịch, nàng giữ chặt hấn không muốn thả ra.

“Còn đau không?” Long Nhị miết bờ môi nàng.

“Đau.” Cur Mộc Nhi thành thật không khách khí, tựa vào ngực hấn.

Long Nhị ôm nàng, xoa đầu nàng, nhìn về mặt thoải mái của nàng, nở nụ cười. Hấn hôn lên trán nàng, dịu dàng nói: “Đau cũng chịu thôi, kiểu gì nàng cũng phải cho ta đau lúc này.” Tiếng cười của hấn tràn ngập sự kiêu ngạo.

Cur Mộc Nhi ôm chặt lấy hấn, vì biểu hiện sung sướng của hấn mà cảm thấy vô cùng khoan khoái. Nàng làm hấn vui, nàng thấy rất thỏa mãn. Nàng mỉm cười, Long Nhị cũng cười, sau đó hấn vòng tay ra sau gáy, hôn lên môi nàng.

Nếu nàng có thể thấy hấn thì tốt. Cur Mộc Nhi vỗ vỗ mặt Long Nhị, trong lòng thở dài.

“Nếu nàng sờ tiếp thì e là phải chịu một lần đau nữa đấy.”

Cur Mộc Nhi dờ mắt. Sờ mặt thôi mà, sờ mặt cũng không được?

Cur Mộc Nhi rút tay lại, giả vờ ngủ.

Long Nhị không hài lòng, kéo tay nàng vòng qua hông mình: “Gia bán hết sức lực của mình rồi mà nàng không để ý gia? Ôm!”

Cur Mộc Nhi không nói gì, giả vờ ngủ tiếp.

Long Nhị cau mày nhìn nàng, cắn môi nàng một mạch, sau đó véo tai nàng: “Không để ý tới gia, gia lại làm nàng đau một lần nữa.”

Cur Mộc Nhi thở dài. Gia à, yên tĩnh nghỉ ngơi không được sao? Cho dù có buồn đau khổ sở thì bị vị gia này làm loạn lên là hết sạch.

“Gia, ta mệt rồi.” Nàng ngáp một cái, nửa thật nửa giả đáng thương.

“Giữa ban ngày nàng ngủ suốt rồi. Không được ngủ.” Thân thể nàng kề bên hấn, da thịt sát nhau, hấn lại cảm thấy nóng lên, thật sự hấn đang suy nghĩ xem có nên làm nàng đau lần nữa không.

“Nào có giữa ban ngày, mắt ta thấy đen thui, nhất định trời tối rồi.”

“...”

“Ta đang ngủ.” Nàng nỉ non, buồn ngủ lắm rồi.

“...”

Nàng ghé vào ngực hấn, chưa lâu sau đã ngủ mất.

Long Nhị nghiêng rặng nghiêng lợi, nhìn dọc niệm tích tụ, ôm vợ mình, lại nghe tiếng nàng thở khe khẽ, trong lòng ấm ức. Hấn nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, trong lòng thầm nhủ: “Ngủ đúng không, cho nàng ngủ. Dù sao thì đêm còn dài, gia đợi được.”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cẩn Tác Vô Áy Náy, Muốn Tập Võ

Long Nhị gia và nương tử mới cưới có ba ngày không ra khỏi phòng.

Bữa tối đầu tiên, Long Đại và Long Tam cùng nương tử nhà mình ngồi ở bàn cơm chờ vợ chồng Long Nhị, cuối cùng bọn họ chẳng thấy người đâu, chỉ có nha hoàn sang. Nha hoàn báo Nhị gia bảo Nhị phu nhân đang ngủ, bọn họ không đến, bảo Đại gia Tam gia ăn trước.

Hai anh em nhìn nhau, không nói. Được rồi, Long Nhị lớn tuổi như vậy mới lấy vợ, làm đàn ông, bọn họ có thể hiểu được.

Ngày thứ hai, cơm trưa, Long Nhị và Cừ Mộc Nhi vẫn không xuất hiện. Nha hoàn về báo Nhị gia bảo mang đồ vào phòng hẩn, không đến phòng ăn dùng bữa. Long Đại Long Tam đều nhăn mặt, sau đó coi như trong phủ không có Long Nhị, cùng vợ con mình ngồi ăn.

Bữa tối ngày thứ hai, nha hoàn đã báo trước cho phòng bếp rằng Nhị gia và Nhị phu nhân không ra ăn, gọi người mang rượu và đồ ăn vào phòng Nhị gia. Lần này Long Đại Long Tam không buồn nói nữa, nhưng Long Đại phu nhân có phần lo lắng, nghe nha hoàn nói thì đỏ bừng mặt, không hỏi thêm. Còn Phụng Vũ thì lại an tâm. Cô chọc Long Nhị, rất sợ hẩn tìm nàng gây sự. Bây giờ không phải gặp hẩn trong bữa ăn, có thể ăn nhiều một chút, cô thấy rất thoải mái.

Nhưng đến ngày thứ ba, Long Nhị vẫn không xuất hiện. Cuối cùng Phụng Vũ sinh nghi, hỏi Long Tam: “Có phải Nhị bá muốn xóa bỏ tin đồn rằng hẩn có bệnh không tiện nói ra không?”

Long Tam tí thì phun hết đồ trong mồm ra ngoài, nghẹn ngào nuốt xuống. Hẩn coi như không nghe thấy Phụng Vũ nói, tự đứng dậy múc bát canh.

Lúc này, Bảo Nhi cũng hỏi: “Nương, bệnh không tiện nói ra là gì?”

Long Tam đỡ người, tiếp tục giả điếc, bưng bát ngồi xuống. Phụng Vũ cũng khờ sờ, không biết đáp lời con như thế nào, Bảo Nhi lại nói: “Nương nói Nhị bá phụ bị, bố có không?”

Cuối cùng Long Tam cũng sắc canh nóng, ho khan điên cuồng. Phụng Vũ vỗ vỗ lưng chồng, trả lời Bảo Nhi: “Bố con không bị, nương làm chứng.”

Long Tam hít thở từ từ, nghe xong lại quyết định ngồi ăn thôi.

Bảo Nhi vò đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển hướng sang Long Đại. Con lớn của Long Đại là Long Khánh Sinh lớn hơn Bảo Nhi ba tuổi, lúc này cũng theo Bảo Nhi mà nhìn bố mình.

Long Đại ngậm ngẩn, sau đó nhú mảy, ra vẻ nghiêm túc: “Bảo Nhi thông minh, Đại bá phụ cũng không có bệnh không tiện nói ra, Đại bá nương của con làm chứng.”

An Nhục Thần đỏ mặt, ra sức đập chân Long Đại dưới bàn. Long Đại thản nhiên, không ừ hừ gì, nhưng đặt bát canh xuống. Anh ta mím môi, lấy khăn tay lau mồ hôi tay, sau đó quay sang báo nha hoàn: “Ta và phu nhân cũng về phòng dùng cơm.”

An Nhục Thần kinh ngạc há to mồm, sau đó lại đỏ mặt. Long Đại nắm tay vợ đi, định dẫn nàng về phòng, trước khi quay lại bàn ăn nói: “Cũng không phải chỉ Lão Nhị có vợ, hừ.”

Cả bàn ngậy người nhìn Long Đại ra oai dẫn vợ mình đi. Phụng Vũ chớp chớp mắt, ôm cánh tay Long Tam: “Tướng công, tướng công, chúng ta không được thua. Chúng ta cũng về phòng.”

Long Tam không kịp than tiếng nào đã bị Phụng Vũ lừa về phòng.

Bàn ăn chỉ còn lại Bảo Nhi và Khánh Sinh bé bỏng. Bảo Nhi ngờ vực nhìn quanh, nhưn mảy, thấy xung quanh trống trải, lại cúi đầu nhìn bát cơm mới ăn được một nửa, hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Long Khánh Sinh quá rõ người lớn là thế nào, có điều nhìn trước mắt thì thấy rõ là cậu phải giữ mặt mũi hộ rồi. Vì thế, gương mặt non nớt của cậu tỏ ra nghiêm trang, giọng như ông cụ non: “Bảo Nhi ngoan, đệ ăn hết bát này đi, ca ca dẫn đệ đi xem Tiểu Hoa Miêu.”

Bảo Nhi nghe vậy thì rất vui, nhưng vẫn không quên giơ một ngón tay lên đề ra điều kiện: “Muốn xem một ngày đêm cơ.”

“Được,” Long Khánh thoải mái đồng ý, “muốn xem thì ăn cho hết đi.”

Hai bé con đàm phán xong thì ăn cơm tiếp, rồi xem mèo, xem mặt thì nha hoàn đưa mỗi bé về phòng nghỉ ngơi.

Dư ma ma và Thiết tổng quản nghe chuyện này xong, một người than thở: “Tiểu chủ tử trong phủ ta thật hiểu chuyện.” Còn người kia lại kêu: “Từ khi Nhị gia lấy vợ, chủ tử đàn ông trong phủ đều hoạt bát hơn đấy.”

Ngày thứ tư, cuối cùng Long Nhị và Cự Mộc Nhi cũng phân biệt được ngày đêm, một người sáng khoái khí thế cùng một người xấu hổ vô cùng ra ngoài hoạt động bình thường. Có điều đến bàn ăn lại phát hiện ra hai nhà Long Đại Long Tam đều không ở đó, hỏi nha hoàn lại được biết hai vị chủ tử kia đều ăn trong phòng. Long Nhị cười nhạt, nói với Cự Mộc Nhi: “Hai người đó vợ chồng cả rồi, con cái chạy khắp nhà, còn học chúng ta tân hôn làm gì? Thật là.”

Cự Mộc Nhi không nói gì, xấu hổ muốn chui xuống đất. Nhị gia nhà nàng hùng hồn lý lẽ, đúng là da mặt phải đủ dày mới chịu được.

Ăn xong, Long Nhị không muốn làm việc, thế là rảnh rỗi dắt Cự Mộc Nhi đi dạo ba tòa nhà.

Long phủ khá lớn, có không ít sân, hành lang lối đi rẽ ngang rẽ dọc. Bản lĩnh tìm đường của Cự Mộc Nhi mạnh mẽ mấy cũng không thể nhớ hết trong một lần. Nhưng chuyện này khiến nàng có việc làm nên nàng rất hứng thú.

Long Nhị thấy nàng như thế thì giờ trò phá đám.

Rõ ràng bên trái là vườn hoa, hẳn lại bảo đi thẳng. Cự Mộc Nhi đi mãi, suýt thì đập đầu vào tường viện phía trước. Rõ ràng đi về phía trước là thư lâu của hần, hẳn lại nói là rẽ trái. Cự Mộc Nhi đứng do dự ở giữa ngã ba, cuối cùng kết luận rằng Nhị gia trêu nàng.

Nàng thở dài: “Nhà Nhị gia to quá, nhớ đường quá khó khăn.”

Long Nhị cốc đầu nàng: “Nhị gia cái gì, gọi tướng công.”

“Nhà tướng công to quá, nhớ đường quá khó khăn.”

Long Nhị lại cốc đầu nàng: “Cái gì mà nhà tướng công, từ nay về sau cũng là nhà của nàng.”

“Nhà của ta quá to, nhớ đường quá khó khăn.”

Long Nhị hai tay ôm ngực: “Nàng lại muốn trêu đùa gia, đúng không?”

“Không dám, không dám, điều thứ nhất gia quy, ta nhớ kỹ.”

Long Nhị nắn má nàng: “Nhớ kỹ mà còn phạm vào thì chắc chắn nàng muốn dùng gia pháp rồi.” Hần nhỏ giọng, nghe rất mờ ám.

Cự Mộc Nhi đỏ mặt, nghẹn lời. Long Nhị cười ha hả, vô cùng đắc ý, quả nhiên là cưới được nàng rồi thì hẳn có thể chiếm thượng phong.

Long Nhị đang tân hôn sung sướng, không nghĩ đến hộ vệ Lý Kha của hần lại gặp khó khăn. Anh ta bị một cô nương quán lấy.

Cô nương kia không phải ai khác, chính là Tô Tình.

Từ sau khi được Lý Kha cứu, Tô Tình bắt đầu suy nghĩ cẩn thận. Lúc lễ mừng năm mới diễn ra, cô làm đồ ăn mang qua nhà Lý Kha. Lý Kha rất bất ngờ: tiểu cô nương này nói đến thăm hỏi cuối năm, tiện thể cảm ơn ơn cứu mạng trên núi.

Lý Kha sùng sốt. Sau Tết Nguyên Tiêu, Mộc Nhi cô nương sẽ thành Nhị phu nhân nhà anh ta, nói chuyện thăm hỏi cuối năm với Tô Tình bây giờ có vẻ hơn muộn.

Lý Kha nhận qua quyết rồi cảm ơn, Tô Tình không chịu đi: “Ta còn chuyện muốn nói với Lý đại ca.”

Chuyện muốn nói?

Lý Kha nhúc nhích. Anh ta làm người hầu trong Long phủ nhiều năm như vậy, cũng có nha hoàn cô nương xấu hổ bảo rằng có chuyện muốn nói với anh ta. Nghe qua cách nói, Lý Kha cũng hiểu được. Dựa vào kinh nghiệm của bản thân, chỉ nhìn các cô nương gia bảo muốn nói chuyện với Nhị gia, anh ta có thể hiểu được ý tứ. Thế nhưng cũng chẳng hiểu tại sao anh ta cũng có điều muốn nói với cô nương, có điều không thốt nên lời, vậy nên mãi vẫn chẳng có được một cô vợ.

Tuy nhiên, Tô Tình thân nhiên bảo có chuyện muốn nói với anh ta lần này thì anh ta thấy không giống như ý kia. Một là vì Tô Tình còn nhỏ tuổi, thứ hai là cô nhóc này y như cùng sinh ra với Cự Mộc Nhi vậy – Lý Kha luôn cảm thấy hai người bọn họ giống nhau, phản ứng nhanh như trộm, đầu óc nhạy số rất kinh.

Vì thế, anh ta thấy “chuyện cần nói” ở đây khác biệt. Cũng may là không giống nên Lý Kha mới đồng ý nghe “chuyện cần nói”.

Lý Kha đứng trong sân hộ vệ, nghĩ rằng cũng không có phương tiện để đưa cô nhóc này về nên dẫn Tô Tình đi dạo một vòng quanh Long phủ. Tô Tình nhìn ngó xung quanh, tỏ ra tò mò nhưng không ước ao, chỉ thuận miệng hỏi cái này cái kia có gì hay.

Lý Kha chờ cô nói, nghĩ có lẽ cô muốn hỏi chuyện của Nhị gia, hỏi thăm hộ Cự cô nương. Nhưng đợi mãi, cuối cùng đến lúc Tô Tình nói chuyện chính,

cô lại nói: “Lý đại ca, huynh nhận muội làm đệ tử đi.”

Lý Kha há hốc mồm.

Tô Tinh nói tiếp: “Huynh dạy ta võ nghệ, ta bái huynh làm sư.”

Lý Kha hết nói. Là một thị vệ trung thành và chính trực, anh ta không cho rằng việc mình lập mối quan hệ thầy trò với nghĩa muội của chủ tử phu nhân là chuyện thích hợp.

Tô Tinh nhận ra anh ta không vui, lại nói: “Ta sẽ trả bạc.”

Lý Kha nghi ngờ. Cô nhóc kia rõ là nghèo muốn chết, lấy đâu ra bạc? Tô Tinh hiểu ánh mắt của anh, nói: “Ta đây không có bạc nhưng sau sẽ có. Ta có thể nuôi sư phụ về già.”

Lý Kha âm thầm hỏi thăm trời xanh. Lý Kha này tuy bất tài nhưng tiền tiêu vật hàng tháng cũng không ít. Tay chân thì đầy đủ, thân thể thì tráng kiện, hoàn toàn không phải lưu lạc bị thảm tới mức phải để một cô nương bán hoa đường lão.

Ông trời đương nhiên không trả lời. Tô Tinh lại nhấn mạnh: “Thật mà, ta có thể nuôi sư phụ về già.”

Lý Kha nhìn gương mặt thành khẩn của cô nàng, cuối cùng chỉ nặn được một câu: “Cô nương à, cô cứ nuôi được mẹ cô đi.”

“Có nghĩa là sư phụ không cần ta nuôi lúc về già cũng sẽ dạy ta võ nghệ, đúng không?”

“Không phải.” Lý Kha muốn chạy lăm rồi.

“Vậy là thế nào?”

“Ta... ta không thể nhận đệ tử.”

“Không được nhận bừa, phải nhận nghiêm túc.”

Lý Kha hít thở sâu, cuối cùng nghĩ ra một câu: “Chuyện này, cô biết đấy, ta là hộ vệ của Long phủ, không phải võ sư mở võ quán mà nhận đệ tử.”

“Ta biết chứ, ta nghĩ anh đáng tin võ sư mở võ quán ấy. Hơn nữa võ quán thì sẽ lấy bạc trước.”

Lý Kha thờ dãi trong lòng. Đây không phải vấn đề, mà là không thể dùng chiêu ghi vào sổ sách để nuôi lúc già này được. Sao cô nhóc này nghĩ ra nhỉ? Bên cạnh Cừu cô nương chẳng có một ai bình thường.

Lý Kha nghĩ một chút, lại nói: “Ý của ta là ta là hộ vệ của Long phủ, vì thế chuyện ta có thể nhận đệ tử hay không ta không quyết định được, phải để Nhị gia quyết định.”

Lý do này rất đầy đủ, Tô Tinh suy nghĩ một chút rồi chấp nhận. Cô trả lời: “Được, để ta tìm tỷ tỷ và Nhị gia nói chuyện. Sư phụ cứ chờ tin tốt của ta.”

Ai là sư phụ của cô? Nơi nào mà có tin tốt?

Không đợi Lý Kha phản ứng, Tô Tinh phát tay chào rồi ra về.

Đến ngày thứ sáu sau khi xuất giá, Cừu Mộc Nhi theo Long Nhị về thăm nhà, làm một chuyến về quán rượu. Tô Tinh lén lút nói chuyện học võ với Cừu Mộc Nhi, nhờ Cừu Mộc Nhi thổi gió bên tai Nhị gia để Nhị gia đồng ý. Cừu Mộc Nhi giật mình, hiểu ý Tô Tinh.

Cô nhóc này thật thông minh. Chuyện con chim kia cô không hỏi lại, cứ coi như chưa từng nghe được gì, nhưng lại đã bắt tay phòng bị rồi.

Cừu Mộc Nhi đồng ý ngay. Nàng làm Tô Tinh bị liên quan, nhất định nàng phải làm chuyện tốt cho cô ấy. Học võ nghệ phòng thân cũng là chuyện tốt.

Không ngờ vừa nói việc này với Long Nhị, Long Nhị lại thấy tốt. Mộc Nhi nhà hắn yếu ớt, hầu hạ theo gia pháp hai ngày đã đau nhức chân tay, cũng phải nâng cấp gân cốt mới được.

Vì thế Long Nhị gia ra lệnh cho Lý Kha nhận Tô Tinh làm đệ tử ngay hôm đó, còn Nhị gia tự mình giáo dục vợ mình một chút võ nghệ.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lân Gà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tập Võ Lộn Xộn. Nhị Gia Hồi Hận.

Từ nhỏ, Cự Mộc Nhi đã thể hiện rõ sự thông minh của mình. Nàng chỉ cần gặp qua là không bao giờ quên, nghe nhạc nhận ra âm, đọc đủ thi thư, viết như thần, bản lĩnh đánh đàn thì khỏi phải nói. Tuy nhiên cuối cùng nàng cũng có một khuyết điểm không biết có thể gọi là khuyết điểm không: đã ngủ thì gì cũng không dậy.

Nàng ngủ nửa ngày đàn nửa ngày, không vui lại ngủ nửa canh giờ. Khả năng học chữ của nàng là trời cho, lại không hề có hứng thú với chuyện học võ.

Vì thế, khi Long Nhị tuyên bố muốn dạy nàng luyện võ, nàng tròn mắt há mồm.

Long Nhị lại nhắc lại, nàng vẫn cứ ngây ra như phỗng.

Long Nhị cốc đầu nàng: “Phải thật nghiêm túc mới có thể học giỏi được, biết chưa? Đừng lãng phí thời gian của gia.”

Cự Mộc Nhi bị cốc đầu thì tỉnh lại, nhăn nhó, khóc không ra nước mắt.

Dù Cự Mộc Nhi không dám nói thẳng ra là không luyện nhưng Long Nhị biết thừa. Nhìn dáng vẻ nhỏ bé đang nhăn nhó kia, lại nghĩ đến cơ thể yếu ớt của nàng, cái sự tham ngủ không động dậy, bước đi chậm chạp, hẳn chắc chắn vợ hẳn không vui.

Thế nhưng không vui cũng không được. Đây là lúc đàn ông ra tay thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn khí phách.

Vì vậy, chuyện này coi như ván đã đóng thuyền, không cho phản bác. Đương nhiên Nhị gia phu nhân cũng rất thức thời, không lên tiếng phản đối, vẫn tội nghiệp cảm kích luyện tập cho Nhị gia nhìn.

Để Cự Mộc Nhi chăm chỉ luyện võ, Long Nhị đã phải suy nghĩ rất nhiều. Đầu tiên là việc học luyện phải đơn giản, bởi vì nàng không nhìn được, vì thế không dùng được mấy chiêu thức khó. Hắn suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng để nàng luyện trung bình tấn, đá chân và ra quyền trước là được.

Vốn Cự Mộc Nhi cũng không muốn học, trong lòng tính toán bịa ra các loại cớ để thoái thác lúc đó. Nhưng hôm ấy, Long Nhị hỏi phủ nha chuyện bất cóc lần trước thì được biết Khâu Nhược Minh vẫn chưa có đầu mối, vụ án không hề tiến triển, hai tên cướp cầm đầu cũng mất tung tích; thám tử ở Long phủ cũng không tra được đầu mối gì có ích. Điều này khiến Long Nhị rất không hài lòng.

Cự Mộc Nhi nghe tin xong thì nuốt mọi cớ vào bụng. Nàng quyết định nghe lời Long Nhị, luyện một chút cũng được.

Ngày đầu tiên, Long Nhị dạy nàng cái đơn giản nhất: trung bình tấn.

Hắn giữ tay nàng, kiên trì giúp nàng điều chỉnh tư thế, nhưng nàng đứng chưa được thời gian một chén trà thì chân đã co cứng lại. Đến ban đêm, hắn chỉ động vào nàng đã kêu âm lên, khiến cho một phu quân như hắn chỉ muốn dùng “gia pháp” với vợ mà thấy mình như cảm thú.

Đương nhiên hắn không phải cảm thú. Vì thế hắn âm ức nín nhịn mà giúp vợ ngâm chân xoa chân. Xoa xoa, vợ gào khóc kêu đau, hắn thì lửa nóng trong người, đôi bên đều khổ sở đến qua nửa đêm mới ngủ được chút.

Ngày thứ hai, Long Nhị gia quyết định đổi sang luyện quyền. Đơn giản đến không thể đơn giản hơn, chỉ có ra quyền phải, thu lại, lại ra quyền trái, lại thu lại. Luyện cái này thì phải đứng trung bình tấn, nhưng nghĩ đến thảm cảnh hôm qua, Long Nhị chủ động để Cự Mộc Nhi lười biếng. Hắn nói dạng chân đánh quyền một chút là được, không cần chú ý tư thế trung bình tấn.

Hắn không nói, đương nhiên Cự Mộc Nhi cũng không nói. Nàng cứ đứng bình thường, phải một quyền trái một quyền.

Long Nhị nhìn một hồi, cuối cùng ôm tay che mặt. Hôm qua đứng trung bình tấn xấu thì cũng đành, hôm nay chỉ là đánh quyền thôi mà, sao lại cứ như bị quỷ nhập vào người thế này?

Hắn quay đi, không đành lòng nhìn tiếp thì lại nghe thấy “ầm” một tiếng. Long Nhị hốt hoảng, quay lại thì đã thấy Cự Mộc Nhi ngã trên mặt đất. Long Nhị hoang mang đỡ vợ mình lên. Cự Mộc Nhi lấm lem, gương mặt lem nhem rất tui thân.

Long Nhị ngây người, không nhìn được cười. Quỷ nhập vào người cũng không sao, đứng ra quyền mà cũng đánh ngã được bản thân, bản lĩnh bậc này, ừ, hẳn hoàn toàn không nghĩ ra một từ nào thích hợp để hình dung.

Long Nhị cười liên tục. Cự Mộc Nhi đỏ mặt cố gắng luyện tiếp, không thèm liếc nhìn hắn một lần.

Đêm đến, Cự Mộc Nhi không ngừng than đau chân, cánh tay cũng đau dữ dội. Long Nhị gia phiền muộn đến bốc khói lên đầu. Không chỉ bóp chân cho vợ, hắn còn phải bóp tay nữa. Cả một đêm, hắn làm một người phu quân tốt không có gì bị được. Đêm này, hai vợ chồng loay hoay đến tận hơn nửa đêm mới ngủ.

Ngày thứ ba, tâm tình Long Nhị gia chẳng tốt. Sáng sớm, vừa rời giường, hắn đã cảm thấy phiền não. Cự Mộc Nhi thì ngủ thẳng cẳng. Hắn không gọi nàng dậy, tự mình rửa mặt rồi đi ăn điểm tâm, sau đó vội vàng qua thư lâu. Hắn vừa vội vàng đi, vừa suy nghĩ rằng cứ thế này thì không ổn. Luyện kiểu này, Mộc Nhi nhà hắn không luyện được cái gì, còn hắn khéo ốm mất. Thế nhưng mới hai ngày hắn đã đánh trống lui quân thì còn gì là uy nghiêm với vợ nữa?

Đến tận chiều hắn cũng chưa nghĩ ra phương án đối phó mà thời gian tập luyện của Cự Mộc Nhi đã lại đến. Long Nhị buồn bã ỉu xiu. Hôm nay hắn không bảo nàng đứng trung bình tấn, cũng không muốn cho nàng luyện quyền. Nghĩ một chút, hắn bảo nàng cứ tùy tiện khoa tay múa chân, vung tay vung chân một chút cho khỏe người.

Cư Mộc Nhi không nhìn được, Long Nhị lại không thể khoa tay múa chân cho nàng xem, đương nhiên cũng không thể nói nàng cứ vung thế nào cũng được, khác nào tự tát vào mặt mình. Vì thế, hấn ra vẻ rất nghiêm túc dẫn dắt Cư Mộc Nhi, giúp nàng chỉnh tư thế vung vậy tay.

Cư Mộc Nhi cắn răng chịu đựng cái đau ở cả tay lẫn chân để luyện tập, có điều động tác vẫn y như trước, chỉ có thể dùng từ vô cùng thâm trầm để hình dung. Chính nàng cũng tự ý thức được điều đó, vẻ mặt tỏ ra rất uể oải.

Long Nhị muốn thờ dài. Hấn bắt đầu cảm thấy chú ý cho nàng luyện võ này đúng là dần đến không thể dần hơn. Không nói đến chuyện nàng không hề có khả năng ở phương diện này, cái chán nhất chính là hấn tự bê đá đập chân mình.

Quả nhiên cả ba ngày này, Cư Mộc Nhi đau nhức khắp mình mẩy, không sót một chỗ nào. Long Nhị gia lại chỉ có một chỗ đau nhức, đau đến tim gan run rẩy, hồi hận không ngừng.

Ngày thứ tư, Long Nhị gia thành khẩn bảo vợ nghỉ ngơi vài ngày. Quả thật qua ba ngày, ý chí chiến đấu của Cư Mộc Nhi cũng đã bị vật hết, vì thế nàng cũng lười biếng ăn ngủ mấy ngày liền, tiện thể dưỡng thương tay chân. Có điều đau nhức vừa đỡ hơn một chút, Long Nhị gia đã lôi nàng về lại giường, áp dụng “gia pháp”.

Hai vợ chồng mây mưa vẫn vũ suốt hai ngày đêm, huấn luyện công phu ướt át rên rỉ. Lăn qua lăn lại mấy hồi, Cư Mộc Nhi nghĩ chuyện này cũng tiêu hao thể lực đâu kém gì luyện võ cơ chứ.

Một hôm, Long phủ có khách, nói rằng muốn gặp Cư Mộc Nhi.

Long Nhị nghe người hầu báo lại lúc ở thư lâu, hấn nhủ mảy. Nếu không phải vì người hầu không nhận ra người thì cũng không báo với hấn trước. Vì thế, Long Nhị dừng công việc, tự mình đi xem.

Đúng là Tiền Giang Nghĩa.

Long Nhị tỏ vẻ không hài lòng. Người mượn sách từ nhà mẹ đẻ của cô nương nhà người sao lại mượn sang tận cả nhà chồng thế này? Tiền Giang Nghĩa thấy Long Nhị ra thì cũng hơi căng thẳng, vẫn an Long Nhị xong thì nhanh chóng nói rõ ý định: “Mấy ngày trước, Nhạc ti phủ của Lễ bộ có đến cầm quán của ta, nói rằng cầm sự của Lễ đoàn nước Tây Mẫn sẽ sang nước ta vào tháng sau. Họ nói rằng muốn bái tài đánh đàn của bên ta, nhưng ý tứ khiêu khích rõ rệt. Nước Tiêu chúng ta có tiếng về tài nghệ cầm, vì thế Hoàng thượng rất coi trọng chuyện này. Người đặc hạ chỉ rằng ngoài cầm sự của Nhạc ti phủ, phải chọn thêm một vài cầm sự dân gian cùng nghênh chiến, thể hiện quốc kỹ.”

Long Nhị cảm thấy mất kiên nhẫn. Cầm với chả nghệ, nói chuyện này với hấn làm gì. Hấn gật đầu, ra vẻ khách khí: “Tiền công tử tài nghệ xuất chúng, được Nhạc ti phủ lựa, quả là đáng mừng.”

Tiền Giang Nghĩa cúi đầu thi lễ, khiêm nhường nói: “Nhạc ti phủ bảo ta đi tìm người, ta nghĩ đến Cư cô nương đầu tiên...” nói đến đây, thấy Long Nhị liếc mắt, vội vàng đổi giọng, “À, Long Nhị phu nhân. Ta nghĩ Long Nhị phu nhân cũng là người có tiếng tăm trong giới cầm sắt, vì thế muốn mời dự, cũng coi như là bỏ một chút thực lực vì vinh nhục quốc gia.”

Long Nhị nhủ mảy, cực kỳ không thích cái kiểu Tiền Giang Nghĩa chụp mũ này. Long gia của hấn tam đại tướng quân chinh chiến sa trường, ông nội hấn là tướng quân khai quốc, phụ thân hấn hy sinh vì đất nước, hiện giờ lão Đại nhà hấn cũng là Đại tướng quân bảo vệ quốc gia, cái chuyện vật vãnh cầm sự bỏ sức vì vinh nhục quốc gia này mà lại qua Long phủ để lên lớp, đúng là sai lầm.

Tiền Giang Nghĩa thấy sắc mặt Long Nhị thì hốt hoảng. Không hiểu sao hai lần anh ta gặp Long Nhị đều bị khí thế đè người, căng thẳng hơn bao giờ hết. Nhưng anh ta vẫn bản khoăn về mục đích chuyến đi này của mình, vì thế anh ta chấp tay cúi đầu: “Chẳng biết hôm nay Long Nhị phu nhân có thời gian gặp ta không?”

Long Nhị nhìn hấn chằm chằm, định nói vài câu để đuổi hấn đi, nhưng lại nghĩ đến chuyện Mộc Nhi đã ở nhà hấn nửa tháng nay, mặc dù không quá mức oán giận nhưng hàng ngày đều phải tiếp xúc với những việc khác trước kia ở nhà mình; hấn cũng chưa từng thấy nàng đánh đàn, liệu có khi nào nàng cảm thấy buồn bực khi không được làm theo thói quen không?

Nghĩ như vậy, Long Nhị bảo nha hoàn đi gọi Cư Mộc Nhi. Nếu nàng có hứng thú với việc so tài đánh cầm với cầm sử nhà người ta, hấn sẽ để nàng đi.

Cư Mộc Nhi đến, nghe Tiền Giang Nghĩa nói lại thì im lặng một hồi, sau đó cười nói: “Ta mới luyện cầm được chưa lâu, sợ là không đảm đương được trọng trách. Hơn nữa hôm nay ta đã làm vợ nhà người, không nên xuất đầu lộ diện thì hơn.”

Tiền Giang Nghĩa vô cùng kinh ngạc, vội vàng nói: “Cư cô nương, cầm sự thủ tịch của nước Tây Mẫn là nữ, ngoài cô nương ra, Nhạc ti phủ và chúng ta chỉ toàn đàn ông. Ta trái lo phải nghĩ, cũng không nghĩ ra cô gái nào xuất sắc hơn cô nương, mong Cư cô nương nghĩ lại.”

Lời nói này, ý là sợ nam đấu nữ thì mất uy phong sao?

Cư Mộc Nhi lắc đầu: “Choi cầm không phân biệt nam nữ, không phân biệt tuổi tác. Tiền công tử không nên quá lo lắng.” nói đến đây, nàng vươn tay về phía Long Nhị, “Tướng công.”

Long Nhị hiểu ngay ý nàng là gì. Nàng muốn nhờ hấn từ chối hoàn toàn. Long Nhị cảm thấy rất hài lòng vì vợ mình dựa vào mình, cong khóe miệng, nói với Tiền Giang Nghĩa: “Tiền công tử, phu nhân của ta đã nói rõ ràng ý mình, mà ý của ta thì ta cũng không thích nàng lộ mặt ở ngoài. Ta cũng quen biết với Điện Thượng thư Lễ bộ, nếu Tiền công tử cảm thấy không thể báo cáo kết quả công tác thì ta sẽ tự mình đến Nhạc ti phủ từ chối việc này, không

làm công tử khó xử, như vậy được không?”

Tiền Giang Nghĩa nghe vậy vội vàng xua tay. Chuyện này anh ta hiểu rõ, người ta đã lôi cả Thượng thư Lễ bộ ra rồi, anh ta chỉ là một cầm sự áo vải, còn có thể nói gì? Anh ta vội vàng thi lễ, cáo từ ra về.

Long Nhị đưa Cự Mộc Nhi về tẩm viện, trên đường hỏi nàng: “Không muốn đánh đàn sao?”

Cự Mộc Nhi thờ ơ: “Ta chỉ đàn cho tướng công nghe.”

Long Nhị véo tai nàng: “Lại muốn gia phạt nàng?”

Cự Mộc Nhi che hai tay, vội vàng bước về phía trước. Nàng thường đi cùng Long Nhị con đường này, bây giờ không còn thói quen cảm gậy trúc nữa.

Long Nhị chỉ bước một bước dài đã bắt kịp nàng, thấy rõ nàng vừa sợ vừa cười thì cũng không nhịn được cười. Hắn ôm nàng vào lòng, hỏi: “Vậy bình thường nàng làm gì?”

Cự Mộc Nhi nghiêm mặt nói: “Ta còn luyện võ mã.”

Luyện võ?

Mặt Long Nhị tái dại.

“Không phải tướng công mong muốn ta luyện thật giỏi sao?”

Không cần nhắc hẳn nhớ mình đã làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

“Tướng công, ta phải luyện thật giỏi.”

Vậy là ý đồ từ bỏ để làm biếng đã bị việc Tiền Giang Nghĩa đưa tin đến khiến tan thành mây khói.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nói Lung Tung, Bảo Nhi Gây Tai Hoạ

Cự Mộc Nhi chủ động muốn luyện võ thuật, điều này khiến Long Nhị hơi khó hiểu. Bởi vì hai người bọn họ đều biết, đối với Cự Mộc Nhi mà nói, việc luyện võ rất khó khăn. Hơn nữa Cự Mộc Nhi không vui, Long Nhị biết rõ; mỗi lần nàng luyện công đều như chịu phạt, Long Nhị cũng biết. Cho nên hôm nay hẳn không muốn để nàng luyện, nhưng bản thân nàng có nghị lực, việc này khiến Long Nhị thấy bất ngờ.

Lúc mới bắt đầu, Long Nhị cho rằng Cự Mộc Nhi nói lời kia là để trêu chọc hắn. Kết quả mấy ngày sau, hắn phát hiện bản thân Cự Mộc Nhi vậy mà thật sự luyện tập đứng trung bình tấn và ra quyền ở sân luyện tập, chẳng qua là khi hắn không theo dõi, nàng sẽ luyện một lúc rồi nghỉ một lúc, nhưng thật là có luyện.

Bản thân Long Nhị cảm thấy hơi sững sờ. Phụng Vũ dẫn Bảo Nhi tới tìm Cự Mộc Nhi chơi. Thấy dáng đứng trung bình tấn của Cự Mộc Nhi, cô chân thành nói: “Đây là dáng đứng trung bình tấn xấu nhất muội từng thấy.”

Long Nhị hung hăng lườm Phụng Vũ. Người phụ nữ này, sao lão Tam không quản lý cho tốt, dám phê bình động tác lúng túng của nhị tẩu cô ta. Hắn muốn trách cứ cô vài câu, Bảo Nhi nhưng lại ôm con mèo hoa nhỏ đi vào, nó nói với Cự Mộc Nhi: “Nhị bá mẫu, người đừng khó chịu, cho người mượn mèo hoa nhỏ để chơi này.”

Cự Mộc Nhi sững sờ, nàng không khó chịu.

Trong lòng Long Nhị thở dài, đi qua kéo Cự Mộc Nhi ngồi trên ghế nghỉ ngơi: “Đừng luyện, nghỉ thôi.”

“Ta vừa nghỉ xong.” Cự Mộc Nhi vừa ngồi xuống, nha hoàn đã mang trà và hoa quả đến. Phụng Vũ và Bảo Nhi trung thực không khách sáo ăn.

Long Nhị kéo tay Cự Mộc Nhi, muốn nói chuyện, nhìn thấy Phụng Vũ và Bảo Nhi – hai đồ tham ăn ăn lấy ăn để ở bên cạnh còn nhìn hắn, khiến trong lòng hắn thực sự không được tự nhiên. Đặc biệt là ánh mắt vừa hiểu kỳ vừa vô tội của Bảo Nhi, nhìn Cự Mộc Nhi, lại nhìn hắn, bỗng nhiên Long Nhị cảm thấy mẹ con hai người này rất đáng ghét.

Hắn ho, nghĩ nói gì đó với Mộc nhi. Không đợi hắn mở miệng, Phụng Vũ đã nói.

“Mộc nhi, có phải Nhị bá bắt ép tẩu luyện võ hay không?”

Long Nhị nhăn mày, Cự Mộc Nhi bật cười, không trả lời. Giọng nói êm ái của Bảo nhi cũng cất lên: “Nhị bá mẫu, người đừng khó chịu, cho người mượn mèo hoa nhỏ chơi.”

Long Nhị đen mặt, hóa ra bộ dạng đáng thương của Mộc Nhi nhà hắn khiến người ta cảm thấy người làm tướng công là hắn bắt ép, làm thương tổn nàng.

“Là tự ta muốn luyện.”

Phu nhân của Long Nhị rất trọng nghĩa, còn Long Nhị rất trong sạch.

Đáng tiếc trên mặt Phụng Vũ và Bảo nhi nói rõ không tin. Hai mẹ con nhìn chăm chú, từng người quay đầu tiếp tục uống trà ăn trái cây.

“Nếu không, Phụng Vũ muội đến dạy ta?” Cự Mộc Nhi nháy mắt, chuyển hướng nói với Phụng Vũ, “Ta nghe Tiểu Bình nói, Phụng Vũ võ nghệ siêu quần, tướng công ngày bình thường bận quá, ta không thể làm lỡ chính sự của chàng ấy, Phụng Vũ nếu muội không chê ta ngu ngốc, đến dạy ta được không? Chúng ta cũng có thể làm bạn.”

“Không được.” Long Nhị không hề nghĩ ngợi bác bỏ. “Cô ta chỉ biết phá đám.”

Phụng Vũ nghe xong, trừng mắt, cô vốn nghĩ làm bạn với Mộc Nhi cô cam tâm tình nguyện, dạy tẩu ấy luyện võ cũng được. Đừng nói Cự Mộc Nhi mất không tiện, luyện võ rất khó khăn, tư chất thiên phú của tẩu ấy, ai làm sư phụ của tẩu ấy đều ngại thừa nhận. Nhưng Long Nhị tranh giành bịa những điều không tốt về nàng, Phụng Vũ không vui, ngẩng đầu ưỡn ngực trả lời: “Được, muội dạy tẩu.”

Cự Mộc Nhi cao hứng gật đầu, không nhìn thấy vẻ mặt đen sì của Long Nhị.

Vào ban đêm, Long Nhị gia cấu kinh.

Hắn đã sớm ngủ trên giường, quần chật chần, không để ý tới Cự Mộc Nhi. Cự Mộc Nhi sờ cái chăn mới chuẩn bị cho nàng, trong lòng thở dài, vậy là tức giận, không muốn đắp chung chăn với nàng sao? Tướng công của nàng, thật sự là càng ngày càng trẻ con.

Cự Mộc Nhi sợ lạnh, quần chần, kêu to một tiếng: “Tướng công.”

Không có người trả lời nàng.

Cự Mộc Nhi lại gọi: “Nhị gia.”

Vẫn không có người trả lời nàng, một lát sau, còn truyền tiếng ngáy.

Cự Mộc Nhi quả nhiên là dở khóc dở cười, trong lòng nàng lại thở dài, sau đó nói: “Ngủ rồi ah, vậy không cần đỡ dành. Ta cũng ngủ đây.” Nói xong, quay người đưa lưng về phía Long Nhị, đi ngủ.

Tiếng ngáy lập tức ngừng. Long Nhị bắt đầu nghiêng răng. Nhưng Cự Mộc Nhi bên kia hoàn toàn không có động tĩnh.

Long Nhị nghiêng răng một hồi cũng không đổi lại được sự ân cần của phu nhân, việc này khiến hắn thấy bức bối. Hắn lật người, nhìn chằm chằm vào sau gáy Cự Mộc Nhi, người phụ nữ này, biết làm hắn phát cáu!

Hắn tuyệt đối không để nàng dễ chịu.

Long Nhị đá chăn, cả chân đè lên người Cự Mộc Nhi. Cự Mộc Nhi vẫn bất động, một lát sau còn truyền đến tiếng ngáy.

Long Nhị không chịu nổi nữa, hắn lật cả người qua, đè lên người Cự Mộc Nhi. Còn âm thầm chuyển lực, giống như tảng đá to nặng trĩu đè đến mức Cự Mộc Nhi không thở nổi.

Cự Mộc Nhi không giả vờ ngủ nữa, vì vậy nháy mắt mấy cái, giả vờ giả vịt: “Ồ, tướng công, chàng gặp ác mộng sao? Tỉnh ngủ, tỉnh ngủ.”

“Tỉnh ngủ.” Long Nhị gia nghiêng răng trả lời.

“Uh, tỉnh là tốt rồi. Nhị gia mau về ngủ đi, vừa rồi chàng gặp ác mộng, đè ta.”

“Ngủ không được.” Giọng nói của Long Nhị hung dữ.

Cự Mộc Nhi tiếp tục nháy mắt, mềm mỏng nói: “Là bị ác mộng quấy rầy? Vậy Nhị gia muốn đắp chung chăn với ta hay không?” Cái này là bậc thang cho Long Nhị đi xuống, hắn xoay người, tương đối nhanh nhẹn chui vào trong chăn của Cự Mộc Nhi.

Trong chăn lạnh buốt, thật là ngủ một lúc lâu rồi cũng không ấm áp. Long Nhị chui vào mới nhớ, hắn biết tay nàng chân lạnh buốt mới cố ý không để nàng đắp chung chăn với mình, là muốn chờ nàng cầu xin tha thứ để mình tới sưởi ấm. Kết quả hiện giờ nhưng lại là hắn chui qua.

Không đợi Long Nhị mất hứng, tay chân Cự Mộc Nhi liền quán lấy hấn, thoải mái than nhẹ: “Tướng công thật sự là ấm áp.”

Cái loại cảm giác thỏa mãn khi được yêu cầu lập tức tràn đầy trong lòng Long Nhị, hấn ôm nàng vào trong ngực, trong miệng trách mắng: “Lạnh như đá, còn muốn đắp chăn một mình.”

“Ta sai rồi, nếu ta đắp chăn một mình, tướng công độc thức ta.” Rõ ràng là người đàn ông kia chơi xấu, nhưng Cự Mộc Nhi lại ôm lỗi sai về mình, nói quả thật đúng là có chuyện giống như vậy.

Long Nhị rất hài lòng với sự thức thời của nàng, “Hừ” một tiếng, tay ôm chặt nàng.

“Nàng nói, ai đối xử với nàng tốt nhất?”

“Đương nhiên là tướng công.”

“Ai cùng nàng thân thiết nhất?”

“Đương nhiên là tướng công.”

“Vậy sao lại để người khác dạy nàng luyện võ?”

“Tướng công phải quản lý gia nghiệp nha.”

“Quản lý gia nghiệp cũng không làm lỡ việc dạy nàng luyện võ, dù sao nàng cũng chỉ học vài kỹ năng mà thôi.”

Cự Mộc Nhi nháy mắt mấy cái, trong chốc lát không biết tranh luận như thế nào, đành phải mềm lại nói một câu: “Tướng công, ta lạnh quá.”

“Lạnh cũng không chậm trễ việc nói chuyện, nàng nói, vì sao nàng lại vứt bỏ ta, muốn Phượng Phượng làm bạn với nàng?”

Sao lại cố tình gây sự? Trong lòng Cự Mộc Nhi thở dài, nàng không thể tưởng được, vậy đành phải dùng thủ đoạn đặc biệt. Nàng lộ đầu, muốn hôn môi Long Nhị, lại hôn trúng mũi. Long Nhị nhanh chóng ép môi xuống, lầm bầm nói: “Đây mới đúng.”

Cự Mộc Nhi không nói lời nào, chỉ chuyên tâm hôn Long Nhị. Nàng chủ động thăm dò lưỡi, ôm sát cổ hấn làm nụ hôn này sâu hơn.

Long Nhị rất nhanh tập trung tinh thần, thở dài: “Ta dạy nàng cũng được, đúng hay không?”

“Đúng.” Lúc này, tướng công nói gì cũng đúng.

Long Nhị cởi quần áo của nàng ra, cắn xương quai xanh của nàng. Hai tay Cự Mộc Nhi dò xét bộ ngực của Long Nhị, xoa da thịt hấn. Trên người Long Nhị rất nóng, động thủ rất nhanh cởi hết quần áo trên người của hai người ra.

“Tướng công, ta lạnh.”

“Ta ở đây, ta sẽ khiến nàng ấm áp lên.” Hai tay Long Nhị xoa người nàng, có chút vội vàng, miệng cũng bận nhiều việc, còn phải dành thời gian trả lời câu hỏi của nàng.

Cự Mộc Nhi ôm hấn, giọng nói mềm mại: “Vậy sau này tướng công đừng để ta phải đắp chăn một mình nhé.”

“Được.” Việc này không phải mới vừa thảo luận sao? Đương nhiên là không có vấn đề.

“Tướng công, ta không có sức lực gì cả.”

“Ta có là được.”

“Ta cũng hy vọng có thể giống như tướng công, khiến tướng công vui thích.”

Long Nhị ngậm bộ ngực mềm mại của nàng, trong rất thoải mái, nương tử của hấn thật sự quá hiểu chuyện.

“Cho nên ta luyện võ thuật, sức tốt lên, chẳng phải là tốt sao?”

Long Nhị dò xét nơi ẩm ướt của nàng, hết sức vui vẻ, dùng lực, vững vàng đẩy vào, cùng nàng hợp thể. Cự Mộc Nhi thở nhẹ một tiếng, lên xuống đồng đưa theo hấn, yếu đuối hỏi: “Tướng công, chàng nói có được không?”

“Được.” Giờ phút này nàng nói gì cũng được.

“Cho nên tướng công bận rộn gia nghiệp, cơ thể ta khỏe mạnh, tướng công vui hay không?”

“Vui.” Giờ phút này hấn rất vui.

“Trưởng công đối xử với ta thật là tốt.”

“Đó là đương nhiên.” Nàng là nương tử của hắn, là người nhà thân thiết nhất của hắn, hắn không đối xử tốt với nàng không được? Long Nhị ra sức rong ruổi, nhìn nàng xấu hổ trên người hắn, khóe môi mỉm cười, nàng chuyển động, nàng khẽ ngâm nga.

Hắn rất hài lòng, nàng khiến hắn yêu thích.

Hai người thật lâu triền miên, cuối cùng đến cực hạn, tinh thần say mê. Sau một phen giãy vò, rốt cục hai người có thể đắp chăn ngủ yên.

Long Nhị gia nhắm mắt lại, ôm vợ, đầu óc từ từ tỉnh táo. Ai nha, nương tử của hắn thật là giỏi hoạt, quá giỏi hoạt.

Cư Mộc Nhi cũng suy nghĩ, nàng cực kỳ mệt mỏi, trong lòng thở dài: làm thế tử người ta, thật sự không dễ. Làm thế tử của Long Nhị gia, càng không dễ dàng.

Tóm lại, bất luận như thế nào, nhóm luyện võ của con gái Long gia thành lập như vậy.

Có ba thành viên cố định: Nhị phu nhân – Cư Mộc Nhi, Tam phu nhân – Phụng Vũ, còn có Long Bảo Nhi – tiểu thư Long gia. Người ngoài có Tô Tinh, Tô Tinh thỉnh thoảng tới thăm Cư Mộc Nhi, cũng cùng luyện với nàng.

Gần như gần nào Tô Tinh cũng leo núi hái hoa hái thuốc, chạy rao hàng trên đường, cho nên thể lực rất tốt. Tô Tinh lại thông minh, hơi có thiên phú tập võ, vì vậy chỉ điểm một chút là hiểu, chuyện tập võ tiến bộ nhanh chóng. Mà Cư Mộc Nhi hoàn toàn ngược lại, quan điểm của Long Nhị là đúng, nàng học đi học lại, cũng chỉ có thể học vài ba chiêu mà thôi.

Nhưng bản thân Cư Mộc Nhi nghĩ thoáng, nàng không cầu trở thành võ lâm cao thủ, chỉ nghĩ cơ thể khỏe mạnh hơn, phản ứng nhanh nhẹn hơn là được.

Ngày hôm đó, Long Đại đồng ý sẽ dẫn con trai Long Khánh Sinh đi mua đao, Long Khánh Sinh lại muốn dẫn theo Bảo Nhi, để Bảo Nhi nhìn thấy bộ dạng đao đao oai phong của mình, vì vậy Long Đại dẫn Bảo Nhi theo.

Phụng Vũ một mình luyện công với Cư Mộc Nhi. Cô cắn hạt dưa, uống trà, nhìn dáng đứng trung bình xấu nhất mà cô từng gặp của Cư Mộc Nhi, sau đó rất thành khẩn nói: “Mộc nhi, dáng đứng trung bình tàn của tẩu thật sự rất xấu, đừng luyện, muội cảm thấy tẩu giống khúc gỗ, không nói đùa.”

Cư Mộc Nhi run chân, thờ phỉ phò, cố gắng đứng thêm một lúc, nghe Phụng Vũ nói như vậy, trả lời: “Phụng Phụng, sự thẳng thắn của muội thực sự khiến ta chấn động.”

Phụng Vũ chống cằm thở dài: “Chấn động xong thì nghỉ ngơi. Tẩu luyện không được đâu.”

Cư Mộc Nhi lắc đầu, tiếp tục kiên trì.

Phụng Vũ lại nói: “Luyện võ là phải chịu đòn. Đứng không tốt thì bị đánh vào cái vào chân, chiêu thức không đúng bị đánh nhiều hơn, tẩu nhớ sự đau đớn, tư thế lần sau sẽ tốt lên.”

Cư Mộc Nhi cắn răng, chân run rẩy tiếp tục kiên trì: “Ta không cần bị đánh cũng rất đau.”

“Nhưng tư thế của tẩu rất khó coi. Ta không dám đánh chân tẩu, có lẽ Nhị bá cũng không nỡ đánh tẩu, tẩu nói, bộ dạng như vậy, tẩu sao có thể luyện tốt được?”

Cư Mộc Nhi không kiên trì được nữa, đặt mông ngồi xuống trên mặt đất. Phụng Vũ vội vàng qua đỡ nàng: “Đến, ngồi bên này nghỉ ngơi, uống trà, đừng liều mạng. Tuy Nhị gia keo kiệt bủn xỉn, nhưng không đến mức để tẩu múa võ kiếm tiền trên đường, cho nên tẩu luyện cái này thực sự vô dụng.”

Cư Mộc Nhi không còn hơi sức trả lời Phụng Vũ, nhận chén trà, uống ừng ực, sau đó ngồi, gắng sức thở.

Phụng Vũ đang định lại nói vài câu, chợt thấy Bảo Nhi chạy trở về, chạy đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vẻ mặt hưng phấn nói: “Nương, nương, hôm nay con giải quyết được một việc một lớn.”

Phụng Vũ và Cư Mộc Nhi đột nhiên đều ngồi thẳng. Phụng Vũ ổn định lại tâm thần, kéo con gái bảo bối qua hỏi: “Nói từ từ, con giải quyết chuyện lớn gì?”

Bảo nhi nói: “Bác cả dẫn chúng con đến túp điểm ăn điểm tâm, sau đó bên cạnh có một đám người rất đáng ghét, bọn họ bày mấy cây đàn, bảo mấy đứa trẻ đánh, bác cả và Khánh Sinh ca ca nói chuyện, ghét bọn họ âm ỉ, bảo hộ Vệ thúc thúc đi nói, thế nhưng mà bên kia đã có người nói, người của Long phủ chúng ta không biết đánh đàn, cười nhạo chúng ta.”

Phụng Vũ gạt đầu, cảm thấy hiểu.” Sau đó bác cả con tức giận, có phải hay là không?”

Bảo nhi gạt đầu.

Phụng Vũ lại hỏi: “Bác cả con muốn qua đánh người của bên đó, con can lại có phải hay không?” Con giận của Long đại gia phát tác, người bình thường không ngăn được, Bảo Nhi nhà nàng quả nhiên là giải quyết chuyện lớn.

Thế nhưng mà Bảo Nhi lại lắc đầu: “Bác cả không qua, là con qua đó.”

Phượng Vũ và Cư Mộc Nhi đều kinh ngạc há to mồm, Bảo Nhi nói tiếp: “Con qua đó nói với bọn họ, ai nói người Long gia chúng ta không biết đánh đàn.”

Tiểu oa nhi nói đến đây ngừng lại. Phượng Vũ vội hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó con đánh đàn cho bọn họ nghe.”

Phượng Vũ kinh ngạc: “Bảo Nhi ngoan, con biết đánh đàn sao?”

Bảo nhi dùng sức gặt đầu: “Nurong, rất dễ. Tay gảy, đàn kia liền vang lên.”

Phượng Vũ quay đầu nhìn bộ dạng tròn mắt há hốc mồm sững sờ của Cư Mộc Nhi, người biết đánh đàn thực sự. Bên này Bảo nhi vẫn còn nói: “Con cứ gảy gảy là đàn kêu thôi mà.”

Cái này gọi là đánh đàn?

Phượng Vũ ngậm miệng lại, cảm thấy bất luận như thế nào mình cũng không thể đả kích lòng tự tin của con gái. Thế là nghĩ khen ngợi nó một câu, nghĩ một lúc lâu, nói ra một câu: “Bảo nhi ngoan, con thật sự là có phong độ của một đại tướng.” Lòng hăng hái không sợ hãi, điều này khiến nương cảm thấy không bằng. . .

Bảo Nhi cười hi hi, vẻ mặt thẹn thùng lao vào trong ngực Phượng Vũ.

Lúc này Long Đại và Long Khánh sinh đi đến, Bảo Nhi chạy về phía Long Khánh Sinh: “Khánh Sinh ca ca, nương khen muội có phong độ của một đại tướng.”

Long Đại dùng sức khụ khụ, nói với Phượng Vũ: “Không được nói dối trẻ con.”

“Muội không có.” Phượng Vũ cây ngay không sợ chết đứng.

Long Đại bảo Long Khánh Sinh dẫn Bảo Nhi ra bên ngoài chơi, nhìn hai đứa trẻ ra sân trong, lúc này mới nói với Phượng Vũ: “Phong độ đại tướng của Bảo Nhi gây ra phiền toái. Mấy nhạc công đó là người của Tây Mẫn quốc, lần đầu bọn họ đến kinh thành hỏi thăm, còn dẫn theo mấy đệ tử nhỏ tuổi khoe khoang ở tửu điểm. Bảo Nhi qua đánh lung tung, đối phương nói là bị sỉ nhục, nói muốn bảo Bảo nhi tiến cung thi đấu đánh đàn.”

“Không phải chứ?” Phượng Vũ há hốc mồm.

Đứa trẻ không biết đánh đàn thay mặt cho một gia tộc không biết đánh đàn tiến cung thi đấu, đây là chuyện gì?

Đổi thành luận võ được không?

Mẹ Bí Ngô: đọc đoạn hai người kia đối nhau buồn cười quá :))) Đúng là vợ chồng “đầu giường cãi nhau, cuối giường hòa”. Nếu mà không hòa được thì mới là vấn đề to đó

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Chuyện Tây Mẫn quốc phái người đến kinh thi đấu đàn, Long gia không quan tâm. Theo ý nghĩ của Long Đại, nếu là đánh đàn hẳn đi là được. Long Nhi nghĩ dù Mộc nhi nhà hân không đi thi đấu đàn ở hoàng thất, cũng không ảnh hưởng việc buôn bán của hân, không sao. Long Tam càng đơn giản, chuyện trong triều đình không liên quan đến giang hồ, không liên quan đến hân.

Nhưng bỗng nhiên, Bảo Nhi ngoan của Long gia bọn họ bị người ta hạ chiến thư. Đứa bé sáu tuổi tiếp nhận chiến thư, việc này nghe rất oai phong, nhưng ba anh em Long phủ biết sự hung ác nham hiểm bên trong.

Hai nước thi đấu đàn, tuy là văn đấu, nhưng liên quan đến đến thể diện của vua, tôn nghiêm của quốc gia. Cho nên Bảo Nhi liên lụy trong đó, làm tốt mọi người sẽ nói đùa cười cho qua chuyện, làm không tốt sẽ bị người ta mượn đề tài để nói chuyện của mình, vậy cũng thật phiền toái.

Ba anh em Long gia nhất trí cho rằng, nhạc công Tây Mẫn quốc so đo với một đứa trẻ như vậy, thật là không phong độ. Chẳng những không phong độ, còn giống trong lòng có ý đồ xấu hơn. Vì vậy mọi người tính toán, chia nhau hành động.

Long Đại phái thuộc hạ đi Nhạc Tư Phủ nghe ngóng tình tiết nhạc công Tây Mẫn quốc tới thăm hỏi, lại đi nhà trọ nơi các nhạc công Tây Mẫn quốc trú ngụ tìm hiểu xem bọn họ có mưu đồ khác hay không. Long Nhị đi thăm hỏi Điền Trọng – Lễ bộ Thượng thư, muốn bảo đảm chắc chắn chuyện gọi là đứa bé sáu tuổi nhận được chiến thư chẳng qua là lời nói đùa trong tửu lâu mà thôi, muốn chuyện này biến mất. Mà Long Tam tắc thì kiểm tra từ phía giang hồ, xem việc này có gì kỳ lạ hay không.

Nhưng tất cả mọi người không nghĩ tới, không đợi bọn họ hành động, sự tích tiểu thư Bảo Nhi của Long phủ gan dạ sáng suốt hơn người, điềm tĩnh, bình tĩnh áp chế nhạc công ngoại tộc đã loan truyền khắp phố phường.

Tốc độ loan truyền thảo luận chuyện nhỏ này thậm chí còn nhanh hơn tốc độ của vụ án lớn cướp giật giết người. Hơn nữa còn đồn đại vô cùng kì diệu, làm sự việc trở nên khá nghiêm trọng. Việc này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của người Long gia.

Cuộc nói chuyện giữa Long Nhị và Điền Thượng thư cũng không thuận lợi, bởi vì sự việc đã quá âm ỉ. Điền Trọng cau mày, tương đối khó xử: “Nhị gia, việc này đang thảo luận sôi động trên phố. Ngài xem, còn chưa đến nửa ngày đã âm ỉ đến nơi này của ta. Mọi người đều nói đứa trẻ sáu tuổi áp chế tiêu diệt sự kiêu ngạo của nhạc công Tây Mẫn quốc, thật đáng mừng. Nhưng sứ giả Tây Mẫn quốc lại đến chỗ ta tố cáo, nói bọn họ thật tâm tới thăm hỏi, lại bị nhục nhã. Việc này nếu không thể sắp xếp ổn thỏa, sợ là sẽ gây ra mầm tai vạ chiến sự.”

Long Nhị trầm tư, không nói gì cũng không bác bỏ. Cuối cùng cũng chỉ có thể nhờ vả Điền Trọng, cố gắng áp chế và làm sự việc này lắng lại. Điền Trọng liên tục tán thưởng, đích thân tiễn Long Nhị ra ngoài.

Long Nhị trở về phủ, chuyện thứ nhất chính là tìm Lý Kha, bảo hắn sắp xếp thăm dò, việc trong tửu lâu của Bảo Nhi, là ai truyền ra. Bắt luận những người kia có tình hay vô tâm, việc này thực sự hơi kỳ lạ.

Long Nhị ngồi trong phòng sách một lúc, cẩn thận suy nghĩ sự việc. Sau cùng tính toán, không bằng để Mộc nhi dạy Bảo Nhi đánh đàn, vừa để nàng ấy làm chuyện mình thích, không phải luyện võ khổ cực, vừa khiến đứa bé Bảo Nhi này hiểu chuyện hơn, đừng tưởng rằng gây dây đàn nó là đánh đàn. Nếu việc thi đấu đàn không thể từ chối, Bảo Nhi có thể hiểu chút đạo lý thông thường, cũng dọa được nó.

Hắn nghĩ như vậy, liền đứng dậy chuẩn bị trở về tiểu viện.

Lúc đi ngang qua thư viện của Long Khánh Sinh, thấy Bảo Nhi đang ôm con mèo hoa yêu thích của nó yên tĩnh ngồi trong viện. Thấy Long Nhị ở cửa ra vào, cao hứng vung đôi bàn tay nhỏ bé, gọi: “Nhị bá phụ.”

“Sao cháu lại ở đây một mình?” Long Nhị đi qua, sờ đầu Bảo Nhi.

Bảo Nhi cười ngọt ngào: “Phụ tử đang dạy Khánh Sinh ca ca học bài, con không thể đi vào quấy rầy.”

Đứa bé nghe lời như vậy, thật sự khiến người ta thương. Long Nhị nói: “Nhị bá phụ dẫn cháu đến chỗ khác chơi.”

“Không được.” Bảo Nhi lắc đầu: “Khánh Sinh ca ca bảo con chờ huynh ấy, nói huynh ấy học xong sẽ dẫn con và mèo hoa nhỏ đi chơi. Con không thể rời đi.”

Long Nhị nhướn lông mày: “Khánh Sinh phải học một lúc lâu nữa, con không tới thăm Tiểu nhi sao?”

“Khánh Sinh ca ca nói, con ngủ trưa với muội muội rồi, cho nên buổi chiều ở cùng với ca ca.”

Long Nhị lại nhướn lông mày, tiểu tử này đến tốt cùng là lừa gạt tốt hay là không? Mà thôi mà thôi, hắn vẫn là về lừa gạt nương tử.

Đang nghĩ nên về trêu chọc nương tử giải sầu, vừa quay đầu, thấy nương tử đến.

Cư Mộc Nhi cảm gậy trúc, do nha hoàn dẫn đường, đang từ từ đi về phía này. Long Nhị đang muốn gọi, Bảo Nhi lại ôm mèo hoa nhỏ chạy tới: “Nhị bá mẫu, con cho người sờ mèo hoa nhỏ.”

Cư Mộc Nhi cười ha ha, nghiêm túc sờ, còn khen: “Mèo hoa nhỏ ngoan ngoãn của Bảo Nhi sờ thật là thoải mái.”

Bảo Nhi cười hi hi, đắc ý ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn.

Cư Mộc Nhi ngồi xổm xuống, nói với Bảo Nhi nói: “Bảo Nhi ngoan, Nhị bá mẫu dạy con đánh đàn được không?”

Bảo Nhi nghiêng đầu, nghĩ một lúc: “Thế nhưng mà đánh đàn không thú vị.”

“Vậy Bảo Nhi thích gì?”

“Trước kia thích vẽ tranh.”

“Vì sao?”

“Bởi vì muốn viết thư cho nương, Bảo Nhi không biết viết chữ, cho nên vẽ tranh cho nương.” Câu trả lời của Bảo Nhi khiến Long Nhị nhớ tới thảm trạng năm đó, không khỏi xoa thái dương. Bức tranh thê thảm không nhìn ra là thứ gì. Một mồi hán phải ở bên cạnh viết lời chú giải mới có thể khiến người khác hiểu. Nhưng bản thân Bảo Nhi vẫn cảm thấy vô cùng hài lòng.

Cư Mộc Nhi là không biết trình độ vẽ tranh của Bảo Nhi như thế nào, cho nên cô cười cười, lại hỏi: “Trước kia thích vẽ tranh, hiện tại thì sao?”

“Hiện tại thích mèo hoa nhỏ.”

“Mèo hoa nhỏ là quà Khánh Sinh ca tặng đúng không?”

“Vâng.” Bảo Nhi dùng sức gật đầu.

“Khánh Sinh ca ca tặng Bảo Nhi mèo hoa nhỏ đáng yêu như thế, Bảo Nhi cũng muốn tặng lại Khánh Sinh ca ca đồ tốt, đúng hay không?” Cư Mộc Nhi dụ dỗ.

“Đúng.” Bảo Nhi lại dùng sức gật đầu.

“Bảo Nhi đánh đàn lợi hại nhất trong từ điểm đúng hay không?”

Bảo Nhi nghiêng đầu nghĩ lại về mặt của mọi người, dường như là bị kinh sợ. Vì vậy lại trả lời “Vâng”, khẽ gật đầu.

Cư Mộc Nhi cười cười, lại nói: “Nhị bá mẫu có thể dạy Bảo Nhi đánh đàn lợi hại hơn, bảo Khánh Sinh ca ca như vậy.” Cư Mộc Nhi làm biểu tình khoa trương, Bảo Nhi cười “Ha ha ha” không ngừng.

“Thế nào? Chúng ta khiến Khánh Sinh ca ca cảm thấy Bảo Nhi rất giỏi, Bảo Nhi đánh đàn rất hay. Con cảm thấy như thế nào?”

Bảo Nhi vẫn còn cười, âm thanh giòn giã trả lời: “Bảo Nhi muốn Khánh Sinh ca ca khen.”

“Ừ, vậy chúng ta quyết định như vậy.” Cư Mộc Nhi đưa tay muốn sờ đầu Bảo Nhi, nàng không nhìn thấy, phương hướng hơi lệch. Bảo Nhi chủ động đem đầu cọ đến trong lòng bàn tay Cư Mộc Nhi, Cư Mộc Nhi nhin không được cười nói: “Bảo Nhi ngoan, Nhị bá phụ của con còn có một chiếc đàn nhỏ và cầm phở cho trẻ con dùng, có thể cho Bảo Nhi dùng nha.”

Bảo Nhi hai mắt sáng ngời, đang muốn hỏi Long Nhị, Long Nhị đã kêu lên: “Ta có hai thứ kia lúc nào?”

Cư Mộc Nhi không ngờ tới Long Nhị ở bên cạnh, bị dọa “Oa” một tiếng, ngồi trên mặt đất. Bảo Nhi thấy thế, cười “Khanh khách”, cũng học bộ dạng của Cư Mộc Nhi, ngồi trên mặt đất.

Long Nhị thở dài, đi qua kéo một lớn một nhỏ lên.

“Nhị gia sao có thể nghe lên?” Cư Mộc Nhi bĩu môi.

“Gia quang minh chính đại nghe.”

“Vậy tại sao Nhị gia không nói chuyện.”

“Xem nàng dỗ trẻ con rất thú vị, gia nhìn rất cao hứng.”

Cư Mộc Nhi lại bĩu môi: “Đàn và cầm phở trước kia ta đưa cho Nhị gia, Nhị gia có thể cho Bảo Nhi dùng không.”

Long Nhị nhướn lông mày, chuyển hướng nói với Bảo Nhi: “Bảo Nhi ngoan, nhanh đi chờ Khánh Sinh ca ca của con, nó sắp học xong rồi đó.” Bảo Nhi nghe xong, hấp tấp đi vào tiểu viện. Long Nhị không tức giận đuổi nha hoàn, chỉ kéo Cư Mộc Nhi đi về phía thư viện.

Cư Mộc Nhi khó hiểu, nàng cũng không làm gì, sao Long Nhị nhà nàng lại tức giận rồi?

Long Nhị một mạch kéo Cư Mộc Nhi vào phòng sách, bốn bề vắng lặng, hắn bắt đầu dạy dỗ: “Cái đàn và cầm phở kia là của ta.”

Cư Mộc Nhi không nhượng bộ: “Đó là đàn trẻ con dùng, Nhị gia không dùng được.”

“Là của ta.” Khẩu khí của Nhị gia nặng thêm.

“Nhị gia muốn dùng làm gì?”

“Bày cho vui thôi.” Nhị gia ra vẻ như thật: “Đây là đồ nương tử nhà ta hôm đó vì thu hút sự chú ý của ta, cố ý tặng cho ta. Ta giữ lại, sau này nói với con cháu, nương tử của ta nhìn trộm ta, quấy nhiễu, vất óc suy nghĩ, sử dụng thủ đoạn khiến ta từng bước từng bước để ý đến nàng ấy, cuối cùng không chịu nổi tình ý của nàng ấy, đã đáp ứng lời cầu thân của nàng ấy như thế nào.”

Cư Mộc Nhi ngẩn ngơ, đang không biết phản ứng gì cho tốt, lại nghe hắn nói: “Còn có, Bảo Nhi mua đàn, tiền bạc tiêu đương nhiên là cha nàng nó phải trả.”

Cư Mộc Nhi cắn răng nói: “Nhị gia nói đúng.”

Long Nhị đột nhiên nói: “Mộc nhi, lúc trong lòng nàng nghĩ ta không tốt, sẽ đổi gọi ta là Nhị gia a?”

“Tướng công quá lo lắng. Ngày đó lúc ta trăm phương ngàn kế lấy được sự chú ý của Nhị gia, không phải gọi Nhị gia sao? Chỉ là lúc tướng công nói chuyện cũ với đám con cháu, đừng quên nói với chúng nó, lần đầu tiên ta hẹn gặp tướng công, tướng công đang nói chuyện thân mật với một vị thiên kim tiểu thư, lần thứ hai gặp tướng công, tướng công đang nói chuyện vui vẻ một nhóm các thiên kim tiểu thư. Lần đầu tiên tướng công đưa ta về nhà, sau khi quyền luyến bụi hoa xong dẫn một tiểu thư yếu đuối thuận tiện đưa ta đi về.”

Long Nhị mặt cứng đờ, đây là đang lòi chuyện cũ ra sao?

Cư Mộc Nhị tiếp tục nói: “Tướng công nhất định phải nói hết với đám con cháu, ta là người rộng lượng, dũng cảm không sợ, mặt mũi cầu thân tướng công như thế nào.”

“...” Long Nhị trầm ngâm rằng, người phụ nữ nhỏ nhen, tính toán chi li quả nhiên là không vui ah.

Trong lòng Cư Mộc Nhị cũng thờ dài, nàng vốn muốn nói chuyện chính với hắn, bị hắn quấy rối như vậy, nàng lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu rồi.

Tướng công nhà nàng ấy à!

Bí mật của nàng có thể nói cho hắn biết lúc này sao?

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Ngoại Truyện 1. Tướng Quân (1)

An Nhục Thần dùng vải siết chặt ngực, hít sâu vài cái, xác nhận có thể thở được. Sau đó cô mặc yếm ra ngoài, áo trong, rồi mặc cái váy màu trắng mới mua. Soi gương, dường như tất cả đều ổn. Cô hài lòng.

Cô cảm bọc đồ, buộc sau lưng, sau đó khoác một cái áo khoác ngoài to, che kín người. Cô không gọi nha hoàn và tùy tùng, chỉ giả bộ điềm nhiên như không có việc gì đi ra khỏi cửa.

Phía sau dường như có người lớn tiếng gọi cô, cô mất diếc tai ngo, chỉ bước nhanh hơn, rẽ, nhanh chóng dấu ẩn náu vào ngõ tối. Cô nghe thấy phía sau có tiếng bước chân đuổi theo, sau đó rất nhanh liền thấy hai người hầu trong nhà đuổi tới đầu ngõ.

An Nhục Thần ngừng thở, trốn vào chỗ sâu hơn.

Hai người hầu thảo luận: “Làm sao bây giờ? Đại tiểu thư không có người đi theo đã đi ra ngoài, lão gia biết chắc chắn sẽ tức giận.”

“Tên gác cổng bỏ đi kia, không biết cản tiểu thư lại.”

“Có lẽ đại tiểu thư chỉ là đi ra ngoài giải sầu, một lát nữa sẽ quay về?”

“Đừng có lẽ, mau bẩm báo với lão gia, nếu tìm không thấy đại tiểu thư, chúng ta sẽ phải chịu phạt.”

Hai người thì thầm to nhỏ xong, vội vàng chạy về.

An Nhục Thần đợi bên ngoài không có động tĩnh gì nữa mới vội vàng cẩn thận nhìn xung quanh ngõ, xác nhận không có ai, cô cởi áo khoác, ôm bọc đồ vào trong ngực, đi ra.

Đi ngang qua một cô nương đi dạo trên đường, An Nhục Thần đưa áo khoác: “Cô nương, nhà ta muốn làm việc vui, áo khoác này được đại sư cúng cầu phúc, dặn dò ta phải phân phát phúc lộc ra ngoài, đối phương sẽ có báo đáp. Ta thấy thân hình cô rất đẹp, áo khoác này lại phù hợp với cô, tặng cô được không?”

Cô nương kia nghe xong, vui mừng như nở mây, An Nhục Thần mở áo khoác ra cho cô ta nhìn kỹ, màu sắc và hoa văn đều thượng đẳng, cô nương vui đến mức để lộ ra nụ cười kinh ngạc. An Nhục Thần chủ động giúp cô ta khoác áo: “Cô nương sẽ gặp nhiều may mắn hơn.”

Cô nương kia yêu thích không muốn rời tay, sờ áo khoác, cảm ơn. An Nhục Thần cười, vẫy tay từ biệt, ôm bọc đồ của cô, đi qua đường tắt bên cạnh, đi về phía cổng thành.

Sau khi An Nhục Thần đi không lâu, người hầu, hộ vệ của An phủ bắt đầu tìm kiếm tung tích của An Nhục Thần. Lục soát nửa thành, nhìn thấy chiếc áo khoác quen thuộc, nhóm người hầu chia nhau đuổi theo cô nương mặc áo khoác. Mà lúc này đây, An Nhục Thần đang chạy như điên về phía cổng thành.

An Nhựt Thần đã chuẩn bị trước, một chiếc xe ngựa của gia đình làm nông dừng lại ở góc vắng vẻ ở cổng thành, trên xe ngựa chất cỏ khô. An Nhựt Thần trả tiền, chui vào xe. Vừa ẩn náu xong thì nghe thấy hai giọng nói quen thuộc đi qua cạnh xe ngựa, đúng là giọng nói của An Bình – tổng quản An phủ và người hầu bên cạnh hắn.

Trái tim An Nhựt Thần suýt nhảy ra cổ họng, khẩn trương đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi. Không phải tên tổng quản đó ra khỏi thành làm việc rồi sao? Sao lại quay về nhanh như vậy?

Tên An Bình này vô cùng trung thành với cha cô, là người đồng lõa muốn gả cô cho lão già hàng xóm vừa dâm dăng, ti tiện, độc ác. Cha cô nói muốn bán cô, hắn liền giúp đỡ.

Kế hoạch chạy trốn lần này của An Nhựt Thần rất trắc trở, cô hạ quyết tâm phải thành công.

Xe ngựa chở cỏ khô cuối cùng cũng đi chuyển, trái tim của An Nhựt Thần cũng lắng lại theo xe. Cô lên nhìn từ khe hở chất đầy cỏ khô, thấy một người hầu chạy tới nói gì đó với An Bình. An Nhựt Thần cảm thấy là đang báo cáo chuyện cô chạy trốn, có lẽ cô nương áo khoác đã bị nhận ra. Nhưng xe ngựa của cô đã ra khỏi cổng thành, bọn họ sẽ không tìm được cô.

Đang nghĩ như vậy, bỗng xe ngựa giống như đâm phải cục đá, đột nhiên xóc mạnh một cái, An Nhựt Thần thiếu chút nữa bị rơi xuống. Cô loạng choạng nắm chắc xe ngựa, đồng cỏ khô chất trước người lặn xuống, người chung quanh kêu la sợ hãi.

Trước mặt An Nhựt Thần đột nhiên thoáng dăng, vừa giương mắt lên, đúng lúc đối diện với ánh mắt của An Bình. Hai người đều là cực kỳ sợ hãi, An Nhựt Thần quát to một tiếng: “Lão bá, chạy mau.” Cùng lúc An Bình đang kêu gào: “Đại tiểu thư ở đằng kia.”

Lão bá đánh xe ngựa giờ rơi đuổi ngựa, làm xe nhanh chóng chạy. An Nhựt Thần mở to mắt nhìn An Bình và người hầu đang chạy về phía cô, trong lòng nhắc mãi: “Đuổi không kịp, đuổi không kịp, nhất định là đuổi không kịp.”

Xe ngựa càng chạy càng xa, bóng dáng mấy người An Bình dần nhỏ đi. An Nhựt Thần chưa kịp thở phào, đã thấy An Bình chạy về phía xe ngựa bên cạnh cổng thành.

Xe rẽ, An Nhựt Thần không nhìn thấy bóng dáng mấy người An Bình nữa. Nhưng lòng cô vô cùng sợ hãi. Bọn họ nhất định sẽ đuổi kịp, cô không thể ngồi chờ chết.

An Nhựt Thần sửa lại cỏ khô chất trên xe ngựa, sau đó bảo lão bá đánh xe rẽ ở đoạn đường rừng cây phía trước thì dừng lại, đợi sau khi cô xuống xe, lão bá tiếp tục chạy.

Lão bá đánh xe đồng ý, một lát sau xe dừng lại, An Nhựt Thần nhảy xuống, dùng sức phát tay bảo lão bá đi mau. Sau đó cô trốn ở trong rừng cây đợi một lúc, quả nhiên thấy An Bình mang theo tùy tùng của hắn và một người hầu trong nhà đánh xe ngựa đuổi theo. Bọn họ lên đường đuổi theo xe ngựa của lão bá, An Nhựt Thần mới thở phào một cái, quay người chạy về phía sau rừng cây.

Cô vẫn không thể hoàn toàn thả lỏng, tốc độ của cô không nhanh, lão bá đánh xe chưa chắc đã nhanh, đợi An Bình đuổi kịp, có lẽ sẽ biết cô xuống xe ở chỗ này, bọn họ sẽ tiếp tục đuổi theo. Cô vội vã chạy, từ rừng cây này đi xuống sẽ đến một con đường khác dưới núi, nếu cô gặp may mắn, có lẽ có thể ngồi trên xe ngựa khác, chạy trốn khỏi nơi nguy hiểm.

An Nhựt Thần từ trước đến nay không phải người bi quan.

Khi cô còn bé, cha cô cưới nhị nương, tam nương, thậm chí tứ nương, ngũ nương, mẹ ruột cô lấy nước mắt rửa mặt, gần như là tuyệt vọng. Cô lại cảm thấy việc này chỉ khiến người ta nhận ra cha cô là người không có lương tâm, vô tình, thế nhưng mà cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Sau khi mẹ cô chết, đám em trai em gái cùng cha khác mẹ, từng đưa từng đưa ra đời, bà vú của cô và mẹ mỗi ngày đều đau buồn khổ sở, lo lắng cho cô. Cô lại cảm thấy trong nhà hiện tại vẫn chưa thiếu bữa cơm của cô, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Có câu nói như thế? Ừ, giữ được núi xanh, không sợ không có củi đốt.

Sau đó cô trưởng thành, sắp mười tám tuổi. Cha cô muốn dùng cô để đổi lấy lợi ích, muốn gả cô gả cho Tiền Bù – người hàng xóm sáu mươi tám tuổi làm thiệp, đổi lấy cơ hội buôn bán.

An Nhựt Thần không biết trong đầu cha cô chứa cái gì.

Không nói đến lão Tiền Bù kia mặc dù có vài đồng tiền nhưng thanh danh quá xấu không bằng con chuột trong cống ngầm, hơn nữa tuổi tác của Tiền Bù kia, có thể làm cha cô, cha cô còn muốn để ông ta làm con rể.

Tin tức đính hôn truyền ra, bà vú, nha hoàn ai ai cũng khóc, nhưng An Nhựt Thần không khóc. Cô không có thời gian khóc. Cô biết đây là lúc cô nên hành động. Từ nhỏ đến lớn, cô nắm bắt tất cả các cơ hội, hiểu rõ địa hình trong và ngoài thành, với số tiền cô dành dụm được mỗi ngày cô có thể sinh tồn.

Cuộc sống phải tiếp tục, thế nhưng mà không nhất định phải sống như con chuột trong ổ.

An Nhựt Thần cảm thấy, trời không tuyệt đường người. Cho nên mặc dù cô chưa rời nhà bao giờ, nhưng cô vẫn trốn đi rất quả quyết.

An Nhực Thần đi xuống núi. Cánh rừng này rất lớn, núi lại không quá dốc. Trước mắt là đồng cỏ dốc, chạy qua đồng cỏ này là có thể xuống núi, đến dưới núi, cô chắc chắn có thể tìm được cơ hội tốt...

Biện pháp còn chưa nghĩ xong, dưới chân An Nhực Thần vấp phải viên tảng đá. Cú vấp này khiến cô ngã cúi mặt xuống đất, ngã cúi mặt xuống đất chưa là gì, cô vậy mà lăn ngã xuống phía dưới núi.

Trời đất quay cuồng, choáng đầu hoa mắt.

Lúc An Nhực Thần ngã xuống dưới, trong đầu có hai suy nghĩ. Thứ nhất là vì sao hòn đá và cô lại không hợp nhau? Thứ hai là may mà cô quần ngực. Ngực lớn hông việc, may mà cô chuẩn bị trước, bằng không thì lăn hết đoạn đường này, hậu quả của ngực thật đúng không thể lường được.

Đầu óc không ngừng xoay chuyển, cuối cùng cô ngừng lăn.

Lúc dừng lại, đầu của cô đập phải đất, một tiếng “bốp” khê vang, một trận đau đốn tập kích, hình như cô va phải đá.

An Nhực Thần là người không nói lời thô tục, cho nên cô vừa xoa đầu vừa nhắc mãi: “Heo, chó, dê, bò, gà, vịt, ngỗng.”

“Ặc...” Hóa ra không phải là đá, là một cái chân. Ứng cứng sáng loáng.

“Ặc...” Cho dù là ủng cũng không thể cứng như hòn đá như vậy.

Từ đôi ủng, An Nhực Thần nhìn lên trên, bắp đùi to khỏe, eo chắc, áo giáp không thể che hết lồng ngực cường tráng, lại nhìn lên trên, là một khuôn mặt cương nghị, lạnh như đá.

Khuôn mặt kia lúc này đang nhìn cô không biểu cảm, không kinh ngạc, không nghi ngờ, không tức giận, dường như đối với người đó, một cô gái lăn xuống ngã dưới chân giống như là không có chuyện gì xảy ra.

Chờ một chút, không phải nằm bò.

Là quỳ!

Đột nhiên An Nhực Thần nhận ra tư thế thiếu lễ độ của mình, vội vàng bò dậy.

Người đó xem như không có chuyện gì xảy ra, cô cũng có thể.

Cô phui bụi trên người, sau đó cúi đầu tìm bọc đồ, đang muốn xoay người đi nhặt, khoe mắt liếc qua lại phát hiện ra gì đó, cô nhanh chóng quay đầu nhìn lại, trợn mắt há hốc mồm.

Một cái đầu lộ ra, một đoàn binh lính đông chi chít người đứng ngồi người. Số lượng quá đông, vượt ra khỏi phạm vi An Nhực Thần liếc mắt là có thể ước lượng ra số lượng. Càng dọa người hơn là, tuy mấy binh lính đó không nói gì, nhưng đều mang vẻ mặt hứng thú nhìn An Nhực Thần và người đàn ông mặt đá.

An Nhực Thần không thể yên lòng, bình tĩnh.

Bị một đồng đàn ông thấy cô lăn xuống núi, quỳ gối dưới chân một người đàn ông, đây là chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Ngoại Truyện – Tướng Quân (2)

Trung Lan thành là một biên thành gần nước Nam Tần.

Mặc dù mấy năm trước nước Nam Tần đều rất an phận, nhưng năm nay gây ra vài sự việc. Sự việc không lớn không nhỏ, không thể nói trước họ có ý xâm chiếm, nhưng không thể không đề phòng.

Vì vậy Long Đại nhận mệnh lệnh của Hoàng Thượng, mang binh trấn thủ biên cảnh Tiêu Tần, chính là phải trông coi thành Trung Lan.

Nơi đóng quân của quân đội ở phía nam thành Trung Lan. Long Đại dẫn các binh lính ngày đêm gấp rút lên đường, lúc đến gần thành bảo bọn họ nghỉ ngơi một lúc. Long Đại đứng ở chỗ dưới sườn núi, suy nghĩ về việc sắp xếp quân vụ sau khi đóng quân.

Bỗng nhiên trên sườn núi có động tĩnh khác thường, một người lăn xuống.

Một cô nương.

Khuôn mặt sáng sủa, khoảng mười tám tuổi. Đôi mắt có hồn, trong vắt lạnh lợi. Hơi thở nặng nề, không biết võ nghệ.

Long Đại nhanh chóng đánh giá An Nhục Thần từ trên xuống dưới một lần, đưa ra phán đoán, cô gái này sẽ không có uy hiếp gì. Cho nên hắn không rút đao, hắn chỉ nhìn cô.

Nhưng An Nhục Thần không có tâm tư nhìn tới nhìn lui với mấy người đàn ông này. Cảm giác kinh hãi và xấu hổ lúc đầu biến mất, cô nghĩ việc quan trọng trước mắt, chính là tranh thủ thời gian chạy.

Vừa muốn xoay người cầm bọc đồ, thì nghe thấy tiếng kêu to ở phía sau: “Đại tiểu thư!”

Lông to trên người An Nhục Thần đứng đứng hết lên.

Cô không quay đầu lại nhìn, đầu óc của cô nhanh chóng xoay chuyển. Cô đang nghĩ cô nên làm cái gì bây giờ?

Bây giờ ba chân bốn cẳng bỏ chạy chắc chắn là không được. Hơn nữa, cô không thể để bọn họ quay về bẩm báo cô trốn nhà đào hôn, như vậy cô nhất định sẽ bị mất tất cả đồ đạc, sẽ bị khóa trong phòng cho đến khi xuất giá. Cô không thể lâm vào cục diện bị động như thế.

Lần này bỏ trốn không thành công, cô phải giữ lại đường lui cho lần bỏ trốn tiếp theo. Nhưng cô có thể làm sao?

An Nhục Thần nghe thấy tiếng An Bình gọi cô ở phía sau, nghe thấy âm thanh mấy người bọn họ đang lao xuống sườn núi. Cô nghiêng đầu, thấy lá cờ tung bay trong đám binh lính đối diện, trên lá cờ đó thêu chữ “Long” đầy uy vũ.

An Nhục Thần đột nhiên nắm chặt tay người đàn ông trước mặt: “Long Tướng quân, cuối cùng ta cũng gặp được người rồi.”

Cô vừa nói xong câu này, An Bình và ba người cũng đứng ở trước mặt của nàng. An Nhục Thần không có để ý tới bọn họ, còn nói thêm: “Nghe thấy đại danh của Long Tướng quân, tiểu nữ từ ngưỡng mộ đã lâu, mong có thể nhìn thấy dung mạo thật của tướng quân. Hôm nay nghe tin tướng quân đến thành Trung Lan, tiểu nữ từ trải qua nhiều trắc trở, mới có thể chạy đến chỗ này gặp tướng quân. Hôm nay đạt được ước muốn, thật sự là Phật phù hộ.”

Cô gái này nói lung ta lung tung, hai tay còn dùng sức nắm chặt bàn tay Long Đại. Vẻ mặt ngàn năm không thay đổi của Long Đại cuối cùng cũng có chút biến đổi, sống động hơn.

Long Đại nhướn lông mày. Đứng vậy, có ý cười, nhướn lông mày.

An Nhục Thần cũng muốn học Long Đại nhướn lông mày, nhưng cô phát hiện lông mày của cô không linh hoạt như của Long Đại, cô hơi nhướn lông mày, hai bên đều thành đường thẳng, vì vậy cô dứt khoát dùng sức nhéo tay của Long Đại.

Cô không yêu cầu điều khác, chỉ cầu hắn đừng vạch trần cô.

Long Đại không vạch trần cô, hắn thậm chí không nói lời nào. Bởi vì An Bình đã cướp lời.

An Bình vốn muốn trách cứ An Nhục Thần vài câu, nhưng nhìn thấy người trước mặt, vội vàng thi lễ với Long Đại: “Tiểu nhân An Bình, tổng quản của An phủ ở thành Trung Lan, nghe nói ngày mai tướng quân mới đến, ông chủ của tiểu nhân đã sắp xếp mời khách từ phương xa đến dùng cơm ở trong thành, vạn lần không có ngờ tới hôm nay tướng quân giá lâm, không tiếp đón từ xa, xin tướng quân thứ tội.”

Long Đại nhíu mày, hắn ghét mấy chuyện “đón tiếp từ xa”, “mời khách từ phương xa đến dùng cơm” nhất. Hắn không biết bọn họ, lại không có luật quy định hắn đến đâu phải có người đón tiếp, cho nên bọn họ ôm mấy tội đó trên người mình? Đầu óc có bệnh!

An Bình rất biết quan sát nét mặt, thấy sắc mặt Long Đại không tốt, mấy lời nịnh bợ phía sau không nói nữa. Ông ta vội vàng khách sáo vài câu, còn nói An Nhục Thần là đại tiểu thư nhà ông ta, hôm nay nghịch ngợm lên chạy ra ngoài để nhìn thấy phong thái của tướng quân, đụng phải của tướng quân, xin tướng quân không trách tội.

An Nhục Thần nghe An Bình nói như thế, trái tim đang treo lơ lửng buông xuống một nửa. Cô vội vàng nói theo, nghiêm túc nói xin lỗi. Mọi người nói vài câu, xin từ biệt rồi rời đi.

An Nhục Thần lặng lẽ đá bọc đồ dưới chân Long Đại, thừa dịp mấy người An Bình quay người không chú ý đến, khẽ nói với Long Đại: “Xin tướng quân giữ giúp, lát nữa ta đến tìm tướng quân lấy.”

Long Đại nghe xong lại nhướn lông mày, nhưng An Nhục Thần không kịp nhìn kỹ, cô quay người đuổi kịp bước chân An Bình, về phủ.

Lén xuất phủ, đụng phải quý nhân. Sau khi An Nhục Thần về phủ vẫn bị phạt.

Nhưng cô rất hài lòng, chép mấy bản gia pháp mà thôi, cô chịu đựng được. Không giam cô như tội phạm là tốt rồi. Tuy cô đoán cha cô và An Bình đã hơi nghi ngờ động cơ cô ra khỏi nhà, nhưng cô hai tay trống trơn, không giống bỏ trốn có chuẩn bị, hơn nữa áo khoác tặng người khác, lý do thoái thác cũng chính xác, bởi vì trước đó cô thực sự đi cầu phúc, cầu nguyện trong miếu, người làm chứng không ít. Hơn nữa Long Tướng quân, cái cơ này cũng coi như là hợp lý. Cho nên trong lòng An Trường tuy có nghi ngờ, nhưng không thể nói gì.

Cuối cùng đành phải trách cứ con gái một phen, mắng cô đợi gả cho người ta còn không biết liêm sỉ đi bày tỏ tình cảm với đàn ông. Trách cô một lúc, bảo cô tự kiểm điểm.

An Nhượng Thần tự kiểm điểm, cô nghiêm túc suy nghĩ nguyên nhân cô thất bại, là do cô quá sốt ruột. Cô không có người giúp đỡ, lẻ loi một mình, tốc độ không đủ nhanh, như vậy chạy trốn đương nhiên là phần thắng không nhiều. Trước tiên cô phải ẩn náu, đợi tin đồn qua đi, lại tìm cơ hội ra khỏi thành.

Nghĩ như vậy, cô liền bắt đầu chuẩn bị.

Người trong phủ đều không đáng tin cậy. Thật ra không phải là vấn đề trung thành. Giống như bà vú và hai nha hoàn của nàng, họ là người thật tâm đối xử tốt với cô, nhưng động một chút là họ lại luống cuống khóc khóc, không được việc. Hơn nữa dưới mí mắt của mọi người trong phủ, bọn họ làm sẽ lộ ra sơ hở gì đó, vậy cô kiểm cũi ba năm thiếu một giờ.

Cho nên An Nhượng Thần muốn tìm một người giúp đỡ ở bên ngoài phủ.

Người nọ không thể biết quá nhiều, như vậy sẽ không lộ; phải làm được việc, có ích. Cuối cùng An Nhượng Thần chọn trúng đại nương đưa đồ ăn cho An phủ.

Đầu tiên, An Nhượng Thần không có việc sẽ đi lại trong phủ, sau đó thích tìm người nói chuyện tố khổ, khiến mọi người cảm thấy bây giờ đại tiểu thư không dám ra đi ra ngoài, buồn bực cũng chỉ có thể ở trong phủ tán gẫu.

Sau đó An Nhượng Thần tìm một cơ hội, chặn đại nương đưa đồ ăn để nói chuyện. Về việc An Nhượng Thần thích tìm người nói nỗi khổ giấu kín, mọi người không lấy làm lạ nữa, vì vậy không có ai để ý. Mà An Nhượng Thần lại dùng biện pháp khiến bác gái đưa đồ ăn nhận lợi ích từ cô, giúp cô thuê một căn phòng nhỏ trong thành.

Lý do của An Nhượng Thần à, cô có một người bạn, gả cho một nhà chồng không tốt, thỉnh thoảng bị ngược đãi, nhưng không dám về nhà mẹ đẻ. Vì vậy muốn có một căn phòng nhỏ, thỉnh thoảng có thể trốn quyền cước của tướng công. Nhưng đã trốn thì không thể lộ mặt, vì vậy vẫn phải nhờ đại nương mỗi ngày đưa chút đồ ăn cho căn phòng kia. Hai người giao ước, nếu phòng kia có người ở, sẽ đặt một cái giỏ trúc ở trước cửa ra vào, hàng ngày đại nương đặt đồ ăn vào trong giỏ đó.

Về việc này, đại nương đưa đồ ăn tin tưởng không nghi ngờ, cũng đồng ý sẽ giữ kín như bưng. Dù sao đối việc bà tiện tay cũng có thể làm tốt, lại có bạc thu về, có sao không làm.

Không đến hai ngày, đại nương đưa đồ ăn báo lại, nói phòng thuê xong rồi, giỏ trúc cũng đặt ở trong phòng rồi. Bà giao chìa khóa tận tay An Nhượng Thần, nói là đợi người bạn của An Nhượng Thần đến căn phòng kia, đặt giỏ trúc ra bên ngoài là được. Mỗi ngày bà ta đều đi ngang qua căn phòng đó, chắc chắn không đưa đồ ăn muộn.

An Nhượng Thần cảm ơn, bắt đầu chờ đợi thời cơ trốn nhà lần thứ hai.

Mấy ngày trời qua, cơ hội này rốt cuộc đã tới.

Ngày đó, An phủ có khách quý đến nhà. An Trường vừa hưng phấn vừa khẩn trương, một ngày trước đã bắt đầu chuẩn bị, còn triệu tập tới tót dạy bảo, cả thiếp thất, con cháu cũng gọi đến, dạy dò kỹ lưỡng bảo mọi người phải đối xử cung kính với khách quý, lễ nghi phải chu toàn, quần áo phải thỏa đáng. Đặc biệt là mấy người con gái, uhm, chuẩn xác mà nói, là ngoại trừ An Nhượng Thần, con gái đều phải trang điểm, mặc trang phục tốt nhất, phải biết nói chuyện, phải dám bôi rượu, tóm lại một câu, phải khiến khách quý thoải mái khi đi về.

Về mặt của An Nhượng Thần giống với mấy người con gái khác, chỉ là trong lòng cô lại bắt đầu ghét cha. Ông không phải là tú bà lâu xanh, con gái của ông cũng không phải là loại bán rẻ tiếng cười, mấy thứ trang điểm đẹp, mặc quần áo đẹp, dám bôi rượu gì đó là lời của một người cha nên nói sao?

Còn thoải mái khi đi về, thật sự là lợn chó dê bò gà vịt ngỗng, hừ!

Buổi trưa ngày thứ hai, khách quý đến.

Đối với việc cả nhà đều phải bày ra điệu bộ của nô tài xếp thành hàng hoan nghênh, trong lòng An Nhượng Thần chán ghét cực kỳ. Cô thật sự muốn lấy tấm gương trong phòng ra, lần lượt chiếu vào bọn họ để bọn họ nhìn đức hạnh của bản thân mình.

Nhưng cô không dám làm như thế. Cô không những không dám làm như thế, mà cô còn phải bày ra đức hạnh giống bọn họ. Cô nghĩ, tuy bây giờ phải cúi đầu nghiêng mình chào, nhưng dù sao cuộc sống có thể tiếp tục.

Khách quý đi vào.

An Nhượng Thần còn chưa ngẩng đầu lên đã cảm giác được khí thế lạnh thấu xương vòng qua. Cô nhìn không được lên ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua, lại là hắn.

Vị Long Tướng quân kia.

Sắc mặt vị Long Tướng quân kia không vui vẻ, giống như nói ta rất không cao hứng tới nơi này làm khách. An Nhượng Thần nhìn khuôn mặt đen lạnh như băng kia, nghĩ đến khuôn mặt tươi cười nịnh nọt của cha nàng, hai vế mặt trái ngược nhau, cô cười hi hi.

Nụ cười này, ánh mắt của mọi người đồng loạt bắn qua. Nhất là ánh mắt sắc như dao của An Trường. An Nhượng Thần vội vàng cúi đầu giả bộ kính sợ. Nhưng trước khi cúi đầu, cô nhìn thấy vẻ mặt Long Tướng quân, hần nhìn thấy cô, có chút ngoài ý muốn, hần như nín thở.

An Nhượng Thần cúi đầu nói thầm, lòng mày vẫn linh hoạt như vậy sao?

Tình cảnh bị nụ cười của An Nhượng Thần làm bế tắc. Cũng may bên cạnh Long Đại còn có một vài người đi cùng, phó quan (sĩ quan phụ tá) của Long Đại xoa dịu tình hình, không ngớt lời nói cảm ơn An Trường đã chiêu đãi. Mà phú thương cho thành được mời đến cũng nhao nói vài câu khách sáo.

Chỉ có vị Long Tướng quân kia, một câu cũng không nói.

Long Đại không nói lời nào vẫn không mất sự nịnh bợ của An Trường đối với hần. An Trường giới thiệu người nhà đang xếp thành hàng, từng người từng người một, thậm chí đến mấy đứa con gái đến tuổi lấy chồng trang điểm xinh đẹp, ông ta hận không thể viết một danh sách đọc một cách du dương khiến tướng quân đại nhân có ấn tượng sâu sắc.

An Nhượng Thần ở bên cạnh nhìn xem, lại có chút muốn cười. Cô chịu đựng được, cô là đại tiểu thư hiền lương ôn hòa thuần hậu, cô nhận được. Cô vừa chịu đựng vừa nhìn Long Đại chăm chăm, hần không có biểu cảm gì, nhìn không ra cảm xúc, lòng mày cũng không như nín thở, mặt rất giống tảng đá.

Cô đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên Long Đại nghiêng mặt, ánh mắt đối diện với cô.

An Nhượng Thần hoảng sợ, vội vàng cúi đầu giả bộ kính hãi, thế nhưng mà trước khi cúi đầu, lại thấy hần hơi như nín thở.

Lợn chó dê bò gà vịt ngỗng! An Nhượng Thần nói với bản thân, cô tiếp nhận lời dạy bảo của mẹ, là người con gái hiền thực, không nói lời thô tục.

Lúc này cuối cùng An Trường giới thiệu đến An Nhượng Thần: “Đây là con gái lớn của tôi.”

Giới thiệu xong. Rất ngắn gọn!

An Nhượng Thần ngẩng đầu mỉm cười. Long Đại đứng lúc đứng trước mặt cô, thấy cô cười, giật giật khóe miệng. Sau đó ánh mắt của hần dừng ở bộ ngực của cô, cô nương này mấy ngày không gặp, vẫn có tinh thần như hôm đó, chỉ là cái này đáng người thay đổi hơi nhiều, khiến người ta lau mắt mà nhìn ngoài, thật đúng là không thể tưởng tượng.

An Trường đang cao hứng bưng bưng giới thiệu con trai, không có chú ý tới ánh mắt của Long Đại. Nhưng An Nhượng Thần lại chú ý tới.

Lợn chó dê bò gà vịt ngỗng!

Hần đang nhìn ở đâu?

Dê xồm! Lợn manh! Không biết xấu hổ!

Quả nhiên là ngực bự gây chuyện, ngực bự thật đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Ngoại Truyện: Tướng Quân (3)

Bữa tiệc chiêu đãi nhanh chóng bắt đầu.

An Trường sắp xếp người con gái thứ hai và thứ tư chia nhau ngồi bên trái và bên phải Long Đại, mà An Nhượng Thần thì sắp ngồi ở bàn khác. Điều này đúng ý của An Nhượng Thần. Bởi vì kế hoạch của cô chính là nhân lúc cả nhà bận nịnh bợ, không để ý tới việc khác, lén trốn nhà đi.

Vì vậy tiệc rượu bắt đầu chưa được bao lâu, An Nhượng Thần đã lặng lẽ rời khỏi bàn tiệc.

Không có ai chú ý, không có ai để ý. Người trong nhà cô đều đang cố gắng nịnh nọt Long Tướng quân, muốn Long Tướng quân trò chuyện, cười một cái. Mà người bên cạnh Long Tướng quân, thì là đang cố gắng xoa dịu tình hình. Không thể đắc tội với An gia – nhà giàu nhất thành Trung Lan, cũng không thể trêu chọc Long Tướng quân uy danh lan xa.

Cho nên An Nhượng Thần quan sát tình hình, tìm cơ hội tốt, về phòng.

Lần này, hành động của cô phải nhanh, không kịp quán ngục. Nhưng cô không có ý định lặn lội đường xa, cho nên việc này sẽ không sao.

Cô phải nhân lúc tiệc rượu chưa tan, chạy tới căn phòng đã thuê trốn kỹ. Đợi bọn họ phát hiện cô không thấy đâu nữa, lục soát toàn thành, cô có thể ngủ ngon trong gian phòng kia. Đợi qua một khoảng thời gian, bọn họ cho rằng cô xa chạy cao bay sớm ra khỏi thành, lúc này không đề phòng, cô lại tìm cơ

hội đi ra ngoài.

An Nhựt Thần tính toán rất tốt, nhưng ngoài phòng cô có nha hoàn đi tới đi lui, tạm thời cô không ra ngoài được. Đã một lúc lâu, cuối cùng bên ngoài cũng yên tĩnh. An Nhựt Thần thò đầu ra nhìn, sau đó cầm túi đồ, đi về phía góc hoang vắng ở sân sau.

An Nhựt Thần sớm đã thăm dò xong mọi địa hình trong nhà. Bên ngoài vừa cũi ở sân sau, tường chất đầy gỗ. Bên ngoài tường kia có cái cây thấp, chính là chỗ tốt để leo tường vượt hàng rào đào hôn rời nhà.

An Nhựt Thần cẩn thận từng li từng tí, rốt cục cũng tránh nề được tất cả tai mắt của mọi người, thuận lợi đến đây. Cô trèo lên đồng gỗ chồng chất, gió cao cánh tay bám vào chóp tường, đập lên mặt tường bò lên trên.

Túi đồ sau lưng lúc ẩn lúc hiện, khiến cô không nhìn rõ, rất bất tiện. Cô dứt khoát cởi nó xuống, ném ra ngoài tường trước. Sau đó tay cô cùng một lúc thực hiện, trái uốn phải di chuyển, dùng hết sức lực, rốt cục trèo lên nóc tường.

Từ nóc tường thăm thò đầu ra ngoài, An Nhựt Thần ngáy người.

Một người đàn ông uy vũ đang ngồi trên con ngựa to màu đen dững mãnh, trong tay cầm túi đồ làm từ vải bông của cô. An Nhựt Thần nhìn chăm chăm vào túi đồ của cô. Túi đồ kia lúc cô vác trên lưng còn cảm thấy to, sao ở trong tay người đó lại nhỏ đến mức đáng thương như vậy.

An Nhựt Thần giương mắt, ánh mắt từ túi đồ chuyển đến trên mặt người đàn ông, đối diện với đôi mắt của người đàn ông.

Long Tướng quân.

Tại sao lại là anh?

An Nhựt Thần vội vàng nhìn xung quanh, trên đường trừ anh ra không có ai cả. An Nhựt Thần sợ anh làm ồn, vội vàng dựng thẳng ngón trỏ, đặt ở bên miệng làm động tác chó lên tiếng. Long Đại lãnh đạm nhìn cô, không tỏ vẻ gì, cũng không nói gì.

An Nhựt Thần bị ghen, cảm thấy rằng, ngoài lông mày, sợ là các bộ phận khác trên mặt đều không chuyển động, có lẽ đầu lưỡi cũng cứng. Nhưng không phải anh vẫn ở bữa tiệc sao? Sao trong nháy mắt đã chạy tới đây rồi?

An Nhựt Thần lại nhìn chung quanh, xác thực là không có người khác. Cô cắn răng, thò người ra, chuẩn bị nhảy tường. Bây giờ không phải lúc là tìm tòi nghiên cứu vị Long Tướng quân này, là lúc chạy trốn. Thời gian cấp bách, sẽ không còn gặp lại!

Vừa muốn bước một chân ra, chợt nghe thấy tiếng ồn ào ở đầu phố, nghe động tĩnh giống như sắp đến chỗ ngoặt phía sau phố. An Nhựt Thần vội vàng thu chân lại, khloe mắt thấy mấy người đang chạy về phía này. Trong đó có cha cô – người mặc bộ quần áo rực rỡ bỗng nhiên xuất hiện.

An Nhựt Thần “vèo” một phát ngồi xổm xuống, trốn ở sau tường. Tôn công trèo lúc trước.

Cô nghe thấy bên ngoài có người kêu to: “Tướng quân, tướng quân dừng bước.”

Sau đó là giọng nói của An Trường: “Tướng quân quân vụ bận rộn, có việc đi trước, tại hạ cũng không dám làm chậm trễ. Đây là lễ mọn tại hạ chuẩn bị, mong tướng quân vui lòng nhận cho.”

An Nhựt Thần nhe răng nhếch miệng, nghĩ thầm cha cô thật sự là quá nịnh bợ. Nhưng cô không nghe thấy vị Long Tướng quân kia trả lời, ngược lại là phó quan của anh trả lời, nói cảm ơn, còn nói thịnh tình của An lão gia, ngày khác chắc chắn sẽ đáp lễ. ... Hai bên khách sáo nói vài câu với nhau, cuối cùng giải tán.

Đợi đến khi bên ngoài không âm thanh gì nữa, An Nhựt Thần mới vội vàng bò xuống. Phía sau con đường vắng vẻ, không có một ai, điều hồng bét là bộ đồ của cô cũng không thấy.

An Nhựt Thần trợn mắt há hốc mồm, vị Long Tướng quân, cướp túi đồ của cô!

An Nhựt Thần thật ra là một người cẩn thận, khi tính toán bỏ trốn, vì đề phòng chuyện không hay xảy ra, cô đã chia tài sản của mình ra làm ba phần. Một chút bạc mang theo người, quần áo và đồ đáng giá chia làm hai phần. Một phần ở trong túi đồ trước, giao cho Long Tướng quân giữ hộ, một phần khác ở trong túi đồ này, lại “phó thác” cho Long Tướng quân.

Tình huống trước mắt chính là ngoài chút bạc vụn trên người, cô không còn gì cả. Điều này khiến cô sao trốn nhà được?

An Nhựt Thần nắm chặt tay, để bản thân mình tỉnh táo lại. Lúc này nghe thấy có tiếng người chạy về phía kho cũi bên này, An Nhựt Thần vội vàng nhảy xuống, giả bộ làm điếm nhiên như không có việc gì đi dạo khắp nơi. Trên đường thấy mấy người hầu ai về vị trí của người nấy, cô biết sự rời đi của khách quý đã khiến cô mất cơ hội chạy trốn tốt nhất.

An Nhựt Thần về tới phòng mình, tức giận đến không nhẹ. Tên tướng quân có bộ mặt cứng nhắc chi biết nhưn mày không nói gì thật là đáng ghét, người nói người ăn cơm thì ăn từ tể đi, sao ăn một nửa lại phải rời đi? Thật sự là rất không lễ phép, rất xấu xa.

An Nhựt Thần đặt mông ngồi trên ghế, làm sao bây giờ? Cô phải tìm cơ hội xuất phủ, phải lấy lại túi đồ. Cô tĩnh tâm suy nghĩ, nghĩ tới một biện pháp.

Ngày hôm sau, An Nhượng Thần đi dạo trong phủ, rất khéo gặp đại nương đưa hoa quả đến trong phủ, nhưng số lượng nha hoàn trong phủ không đủ, đại nương gào thét bảo bọn họ đi nhiều hơn vài chuyến. An Nhượng Thần thấy thế liền nói: “Đừng lúc ta nhàn rồi, muốn tìm người tâm sự, ta đưa cho mấy muội ấy cho.”

Cô nhắc hai giỏ ra, muốn đến tiểu viện đưa hoa quả cho Nhị muội và Tứ muội.

An Nhượng Thần không thân thiết với mấy người em gái em gái lắm, nhưng quan hệ cũng không coi là xấu. Thuộc về diện có việc có thể trò chuyện được vài câu, không có việc gặp mặt cũng chào hỏi nhau. An Nhượng Thần đến phòng Tứ muội – An Nhượng Phương trước, ngồi xuống nói chuyện vài câu, giống như là vô tình nhắc đến Long Tướng quân ngày hôm qua. An Nhượng Phương khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nói Long Tướng quân, hôm qua ngồi ở ghế, đúng là một câu cũng không nói.

An Nhượng Thần nhìn dáng vẻ này của Tứ muội, có lẽ không có tâm tư gì với Long Tướng quân, trong lòng có chút thất vọng. Xem ra không thể trông cậy An Nhượng Phương.

An Nhượng Thần lại đến phòng của Nhị muội – An Nhượng Hi. Lần này, cô thăm dò được tin tức tốt. An Nhượng Hi bộ dáng xuân tâm nhộn nhạo, lôi kéo An Nhượng Thần hỏi vài chuyện của Long Tướng quân.

Vì sao hỏi cô? Bởi vì lúc trước An Nhượng Thần rời nhà lấy lý do qua loa là ngưỡng mộ Long Tướng quân trốn nhà để nhìn thấy dung mạo thật của Long Tướng quân, vì việc này còn bị phạt. An Nhượng Hi liền cho rằng An Nhượng Thần khá hiểu rõ Long Tướng quân, vì vậy lôi kéo cô hỏi vài việc.

An Nhượng Thần đâu biết tình hình của Long Tướng quân, nhưng may mà An Nhượng Hi cũng không biết, vì vậy An Nhượng Thần nói bừa. Cô miêu tả Long Tướng là một người đàn ông anh dũng thiện chiến, không hề đáng sợ, nghe mọi người nói Long Tướng quân ít nói nhưng rất hòa nhã, quan tâm người nhà....

Cuối cùng An Nhượng Thần còn cố ý, vô tình hỏi: “Nói đến, muội muội cô cũng đến đến tuổi lập gia đình, hôm qua cha sắp xếp muội và Tứ muội ngồi bên cạnh Long Tướng quân, là có ý gì?”

An Nhượng Hi gan dạ, đánh đá đỏ mặt bỗng nhiên giậm chân: “Muội đến hỏi cha.” Nói xong, thực sự chạy ra ngoài.

An Nhượng Thần mỉm cười, có Nhị muội đứng cảm theo đuổi hạnh phúc thật đúng là tốt.

Ban đêm, An Nhượng Hi đến tìm An Nhượng Thần, An Nhượng Hi nói cô ta thăm dò ý tứ của cha, cha thật sự cố ý muốn kết thân với Long Tướng quân. Nhưng không nhất định là để An Nhượng Hi xuất giá, chủ yếu còn phải xem Long Tướng quân chọn trúng ai.

Trong lòng An Nhượng Hi không nắm chắc, bởi vì Tứ muội An Nhượng Phương là đại mỹ nhân nổi tiếng trong thành, An Nhượng Hi tự biết tướng mạo không bằng An Nhượng Phương, rất sợ đàn ông coi trọng sắc đẹp, vị Long Tướng quân kia sẽ chọn trúng Tứ muội.

“Tỷ, tỷ nói muội nên làm gì bây giờ?”

“Nếu không, nghĩ cách gì đó để gặp tướng quân nhiều hơn. Để ngài ấy có cơ hội biết muội, gặp nhiều, tất nhiên là niềm vui.”

An Nhượng Hi gật đầu: “Tỷ nói đúng. Nhưng Long Tướng quân không dễ mời. Lần trước cha mời mấy người, mới có thể khiến Long Tướng quân đến làm khách trong phủ. Bây giờ mới qua vài ngày, lại bảo cha mời có phải không thích hợp lắm?”

“Vậy thì đợi một thời gian nữa.” An Nhượng Thần bỗng nhiên thờ dãi: “Đáng tiếc không bao lâu nữa ta sắp phải lấy chồng, không có biện pháp biết tiến triển giữa muội và Long Tướng quân kia.”

An Nhượng Hi nghe xong, nhú mày. Một cô nương, xếp đặt việc này vốn xấu hổ muốn chết, có một người chị đợi lấy chồng cùng bàn kế hoạch, so với việc bản thân suy nghĩ vớ vẩn thì tốt hơn nhiều. Hơn nữa, nếu cô muốn làm chuyện gì đó, có người cùng làm làm, yểm hộ cũng không tệ.

Tương tự như vậy, An Nhượng Hi hơi sốt ruột: “Nếu không, hay là đừng đợi quá lâu, ngộ nhỡ còn có nhà khác cũng nhìn trúng Thượng tướng quân. Muội nghe nói Long gia ở kinh thành là gia đình lớn, không chỉ là tướng quân quyền cao chức trọng, mà còn là gia đình gia tài bạc triệu, Long Tướng quân là con trai trưởng, sau này gia sản gia nghiệp không phải đều do ngài ấy kế thừa sao? Nếu muội được gả sang đó, nhất định sẽ giúp đỡ tỷ tỷ.”

An Nhượng Thần cười trả lời: “Vậy tỷ tỷ cảm ơn trước.”

An Nhượng Hi lại có chút xấu hổ, nghĩ bản thân mình chưa đầu vào đầu cả đã nói xa như vậy. An Nhượng Hi kéo An Nhượng Thần, nói chính sự: “Tỷ tỷ, nếu không như vậy, muội nói với cha, muội mang đồ ăn đến nơi đóng quân thăm Long Tướng quân, nói là thay mặt cha thăm hỏi sự vất vả của các tướng sĩ.”

“Biện pháp này rất tốt. Tướng quân không muốn đến, muội có thể qua.” An Nhượng Thần trả lời.

“Vậy tỷ tỷ đi cùng muội nhé.”

Cuối cùng cũng nghe được điều cô muốn nghe, nhưng An Nhượng Thần vẫn phải giả bộ: “Như vậy thích hợp sao? Ta là người sắp xuất giá, xuất đầu lộ diện đi trong quân doanh được không?”

An Nhượng Hi nghiêm túc nói: “Lời này của tỷ, trước đó tỷ xuất phủ đi gặp Tướng quân, sao không nói xuất đầu lộ diện? Hiện tại muội tìm tỷ giúp đỡ, tỷ

lại ra sức từ chối. Không phải tỷ ngưỡng mộ Tướng quân, sợ thấy ngài ấy trái tim sẽ dao động chứ. Tỷ nên biết bản thân mình là người sắp xuất giá, đừng nghĩ quá nhiều mới tốt.”

An Nhượng Thần rất không thích tính độc đoán của cô em gái này, nhưng vẫn cười theo nói: “Được, được, là ta không phải. Ta đi cùng muội là được chứ gì?”

An Nhượng Hi cười đắc ý, hài lòng.

Hai ngày sau, An Nhượng Thần và An Nhượng Hi dẫn người hầu trong nhà, mang theo một đồng đồ ăn đến nơi đóng quân của Long gia quân, cầu kiến Long Tướng quân.

Thế nhưng mà Long Tướng quân không gặp họ, nói là quân vụ quá bận, không rảnh. Chỉ phái phụ tá đi ra bày tỏ lòng biết ơn, và nói kỷ luật quân đội là quan trọng, không thể nhận đồ ăn này, để tránh nuông chiều đám binh sĩ, sau này tướng quân không quản lý được.

An Nhượng Hi có chút sốt ruột, nhưng cô không muốn uổng phí lần này. Cũng may phụ tá kia lại nói, người tới là khách, nhị tiểu thư đã đến đây, anh có thể dẫn đi tham quan. An Nhượng Hi đương nhiên là đồng ý, đồng thời đáy lòng cũng có chút ít đắc ý, bởi vì người ta cố ý nói rõ là nhị tiểu thư, không nhắc đến An Nhượng Thần.

An Nhượng Thần mới không thích tham quan quân doanh gì đó, lần này ra ngoài cô có chuẩn bị. Cô mang theo toàn bộ tiền trên người, định lấy lại túi đồ tìm cơ hội chạy trốn, nếu không lấy lại được, cô trốn đến căn phòng đã thuê trước rồi nói sau. Dù sao ngày cưới sắp đến rồi, cô mà về sau này chắc chắn sẽ không có cơ hội đi ra ngoài, lúc này không chạy, chờ đến khi nào?

An Nhượng Thần mỉm cười đưa mắt nhìn An Nhượng Hi mang theo người hầu trong nhà đi tham quan. Binh lính canh phòng ở bên cạnh mang trà cho An Nhượng Thần rồi vội vàng rời đi. Trong phòng chỉ còn lại một mình An Nhượng Thần.

Điều này thật sự là cơ hội tốt.

An Nhượng Thần ra khỏi phòng, nhìn xung quang, thật tốt, không có người! Cô vội vàng đi ra ngoài, đánh giá sự nguy hiểm khi tìm túi đồ có thể ảnh hưởng đến việc cô chạy trốn hay không. Đang nghĩ, chợt thấy căn phòng phía trước cách đó không xa cắm một lá cờ, trên cờ viết chữ “Long”.

An Nhượng Thần giật mình, có lẽ nơi đó là phòng của Long Tướng quân, cô nên đi qua xem thử, không biết chừng túi đồ của cô ở bên trong. Nếu không có, trước tiên cô không cần bực dọc, chạy thoát rồi nói sau.

An Nhượng Thần đi qua. Trên đường không có ai xuất hiện, đến trước phòng, phát hiện cửa phòng không khóa, cô ở ngoài cửa gỗ, không có người trả lời, An Nhượng Thần rất vui mừng quá đỗi, đẩy cửa phòng ra đi vào.

Đi vào, cô vui đến mức thở phào một hơi. Hai túi đồ của cô đang ở trên mặt bàn. An Nhượng Thần vội vàng chạy qua, bên trái một cái bên phải một cái, vác túi đồ trên lưng.

Xong xuôi mọi việc, nhanh chóng chuẩn bị.

An Nhượng Thần nhịn không được nhếch miệng cười, cô quay người muốn chạy, nhưng đứng yên tại chỗ.

Long Tướng quân cao lớn uy vũ, vẻ mặt nghiêm túc đang chặn ở cửa ra vào, nhìn cô chằm chằm.

Tim An Nhượng Thần ngừng đập nửa nhịp, phản ứng theo bản năng lui về phía sau một bước. Rồi sau đó kịp phản ứng, vội vàng nói: “Long Tướng quân về rồi, ta là tới lấy túi đồ, cảm ơn Long Tướng quân.”

Long Đại không nói gì, chỉ đi lên phía trước, đi về phía An Nhượng Thần.

An Nhượng Thần cố gắng giữ bình tĩnh, ngẩng đầu ưỡn ngực, không thể yếu thế.

Cô ưỡn ngực khiến Long Đại nhìn lướt qua bộ ngực của cô, sau đó anh nhìn không được nhếch khóe miệng. Cô thật là thú vị, mỗi lần gặp lại thay đổi, hôm nay nhỏ đi rồi.

An Nhượng Thần nhìn theo ánh mắt của Long Tướng, mặt đỏ lên, vội vàng chuyển túi đồ lên trước ngực, ôm chặt, che ngực cẩn thận. Hôm nay cô dự tính chạy trốn, cho nên quần ngực. Tướng quân này thật sự là quá thất lễ, sao có thể nhìn con gái như vậy.

An Nhượng Thần biết đi sớm hơn thì tốt hơn, vì vậy nói một câu: “Đa tạ Tướng quân, tiểu nữ cáo từ trước.”

Vừa định cất bước, chợt nghe Long Đại nói: “Cô lên vào trong phòng ta trộm đồ, nói đi là có thể đi sao?”

An Nhượng Thần kinh ngạc há to miệng, hóa ra không phải anh không biết nói, hóa ra giọng nói của anh rất dễ nghe, thế nhưng mà những thứ kia không làm cô ngạc nhiên bằng lời anh vừa nói. Cái gì gọi là trộm đồ?

“Hai cái bọc này là của ta.”

“Ai chứng minh?”

“Ta có thể nói rõ bên trong có những gì.” An Nhượng Thần cây ngay không sợ chết đứng.

“Ta cũng có thể.” Long Đại nghiêm túc nói một câu. Anh rõ ràng, rõ ràng còn nhìn lên cô nương gia túi đồ, bên trong còn có quần áo của cô đấy nhé.

Mặt An Nhượng Thần đỏ lên: “Quần áo bên trong đều là của ta.”

“Vậy thì dễ xử lý, có thể mời An lão gia phân biệt, nếu đều là quần áo của cô, hai túi đồ này đều là của cô.”

An Nhượng Thần cứng nhắc, không biết nói gì, bảo cha nàng phân biệt, đây không phải cắt đứt đường lui của nàng sao? An Nhượng Thần cắn môi, cân nhắc giữa hai thứ, chạy trốn hay lấy đồ quan trọng hơn.

Cô quay người, đặt túi đồ lại, cắn răng kiềm chế sự khó chịu, khẽ nói: “Ta trả túi đồ cho tướng quân, đi được chưa?”

Thế nhưng không được. Long Đại nói: “Trộm đồ trong quân doanh, làm phục vụ lấy công chuộc tội.”

An Nhượng Thần hoảng sợ đến mức chân tay luống cuống, khẽ cầu khẩn: “Tướng quân, ta chỉ là một người con gái yếu ớt, xin tướng quân đừng làm ta khó xử.”

Đối với sự đáng thương của cô, Long Đại nhìn như không thấy, lại nói: “Người phục vụ trong quân doanh gò bó, khó khăn, không được về nhà. Cô nương phạm phải sai lầm lớn, ta không cách nào từ bỏ được, nếu không như vậy, sao ta quản được ngàn vạn binh tướng. Chỉ sợ An lão gia phải hoãn lại ngày cưới của An cô nương rồi.”

Trong lòng An Nhượng Thần kinh hoàng. Hôn sự của nàng, mọi người trong thành Trung Lan đều biết, Long Tướng quân biết cũng không phải chuyện lạ gì, nhưng anh nói ngày cưới của cô phải trì hoãn? Chính là phải đợi sau khi phục vụ xong mới có thể lập gia đình?

An Nhượng Thần bồng bỏ nhào về phía Long Đại, kéo góc áo Long Đại, vội vàng nói: “Tướng quân, tướng quân, ta sai rồi, ta muốn trộm túi đồ của tướng quân, đúng là tội đáng chết vạn lần. Ta bằng lòng chịu phạt. Ta sẽ giặt quần áo, nấu cơm, mài mực viết chữ, may vá quần áo, quét dọn phòng, tất cả mọi việc, tướng quân, tướng quân, ngài phạt ta ở lại làm việc đi!”

Cô vừa nói vừa ngẩng đầu, muốn nhìn rõ vẻ mặt của Long Đại. Nhưng trên mặt Long Đại không tỏ vẻ gì. An Nhượng Thần nhìn không thấu suy nghĩ trong lòng anh, cô nhăn mày, cắn môi, mặt nhăn lại.

Sau đó cô thấy rõ, tướng quân đại nhân rất hung hăng càn quấy, nhún cao lông mày.

Ngày đó, đại tiểu thư của An gia bị Long Tướng quân giam giữ.

Giam giữ từ đó về sau, không cần thận, giam giữ cả đời!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Tựa Như Nhận Ra Điều Nghi Vấn

Vì Bảo Nhi, hôm đó Long Nhị tiến cung, cầu kiến Hoàng thượng.

Thấy hân đến, rõ ràng Hoàng thượng rất vui vẻ, bày bàn cờ đòi hân cùng chơi cờ.

Cuộc đời này, Long Nhị ghét nhất là cờ, bởi vì cả nước đều thích, mỗi hân không hiểu, thật sự không mê nổi. Cái ghét thứ hai chính là cờ. Thật ra tài đánh cờ của hân không tệ, nhưng mỗi lần chơi cờ cùng Hoàng thượng, nhưng cuối cùng toàn bị Hoàng thượng thỉnh cầu “vì nước xùy tiền”.

Dù rằng Long Nhị cũng dựa vào ơn của Hoàng thượng để buôn bán lời lãi không ít, thế nhưng bảo hân bỏ tiền kiếm được vào túi ra ngoài chẳng khác gì cắt hân một dao, hân không chịu nổi.

Dần dà, Long Nhị cứ thấy bàn cờ là đau đầu, nhớ đến bạc của mình, gan hân teo lại.

Có điều lần này Hoàng thượng không đã động gì đến tiền bạc. Ông ta cảm thấy hứng thú với bát quái canh của hôn sự của Long Nhị, hỏi liên tiếp mấy vấn đề liên: vì sao quen nhau? Vì sao đính hôn? Vì sao lại để ý một cô gái mù?

Long Nhị cũng thân quen với Hoàng thượng từ lâu, thật ra cũng không quá mức cấm kỵ, thuận tiện nói: “Ta hoành tráng hào hùng, tuần tú lịch sự, có cô gái quan tâm ái mộ cũng là bình thường.”

Chuyện Long Nhị khoe khoang tự luyện khiến Hoàng thượng buồn cười: “Quả đúng là chuyện thường, nhưng khiến người gạt đầu lấy nàng lại là không

bình thường. Người thừa biết người lẽ mà không chịu kết hôn khiến cho vài đại thần nhớ nhưng, cứ suốt ngày lái nhái bên tai trẫm, muốn nhờ trẫm thăm dò ý tứ, hoặc là muốn được làm mối chi hôn.”

Long Nhị bức mình: “Đa tạ Đại nhân nâng đỡ.”

Hoàng thượng cười ha ha: “Cũng không trách được bọn họ. Có một con rắn như người là có hũ vàng trong nhà. Hơn nữa, trên tay người còn có các mối quan hệ buôn bán và con người, mấy vị quan kia lại chẳng coi người là miếng thịt mỡ.”

“Hoàng thượng, mấy vị quan kia và miếng thịt mỡ này đều là thân dân của ngài, ngài nói vậy có thỏa đáng không?”

“Trẫm cũng biết rằng miếng thịt mỡ kia cũng chẳng từ tế gì, không tranh đấu, làm rối loạn lòng bề tôi thì không yên.”

“Hoàng thượng khen nhầm rồi.”

“Trẫm cũng nghiêm túc nghĩ rằng nếu trong năm nay, người không lấy vợ, trẫm cũng sẽ chỉ hôn cho người. Bây giờ nhắc lại cũng thấy phiền lòng.”

“Không phải vì nhắc lại mà Hoàng thượng phiền lòng, mà là thấy không phải lấy vợ, được tiêu diêu tự tại mới phiền lòng nhỉ?”

“Hừm, người hiểu rõ đấy. Người khuyên trẫm lấy bà này lấy bà kia, tăng thế tăng uy, bản thân lại đánh chết cũng không chịu làm quan, kiếm lời phá bạc rồi được tự do tự tại, trẫm kiêu gì cũng không thể vừa mắt.”

“Hoàng thượng nói đúng đấy. Hoàng thượng lập phi nạp người không phải thảo dân áo vải ta đây khuyên? Rõ ràng là khi cưới Hoàng thượng cũng rất vui mừng. Ta kiếm lời phá bạc thì Hoàng thượng cũng được thuận lợi, thế mà còn nói không vừa mắt.”

Hoàng thượng lừ mắt nhìn hần: “Ta là thân bất do kỷ, người nói nhiều phi tử thì thoải mái sao được? Chẳng bà nào là người thư thái cả, chẳng thú vị gì hết. Nếu ta có thể được như người, muốn cưới thì cưới, không cưới thì không cưới, thật là tốt.”

“Thảo dân nào có cái may mắn muốn cưới là cưới, không muốn cưới là không cưới? Vừa mới có người dọa rằng nếu thảo dân không cưới vợ thì sẽ bị chỉ hôn mà?”

Hoàng thượng cười ha ha: “Chính thế. Nếu người chậm một vài tháng, nhất định trẫm sẽ chỉ hôn cho người một vị thiên kim của đại quan làm phu nhân.”

Long Nhị cười cười, trong lòng cũng hiểu rằng dù lời Hoàng thượng có ý đùa nhưng nếu thật sự gặp mối quan hệ cân nhắc thiệt hơn, để lung lạc thần tâm, vững chắc đại cục, chuyện bức hôn hần có thể xảy ra. Chỉ là nếu thật sự có trường hợp như vậy, vậy chẳng những phải gắn kết những mối quan hệ Hoàng thượng coi trọng, lại còn phải có bản lĩnh giải vây thế cò.

Tựa như bàn cờ trước mặt.

Long Nhị cười cười, hạ một quân cò, nói: “Khi về, ta nhất định phải nói với Mộc Nhi rằng chúc mừng nàng giành được tiên cơ, thành người đứng đầu.”

“Xem ra người rất hài lòng với vị phu nhân này?”

“Nghe lời thì cưới, quá được lòng ta.” Nói đến đây, Long Nhị rất đắc ý. Mộc Nhi nhà hần sau này quả thật nghe lời vô cùng, khiến cho người chồng như hần tràn ngập cảm giác thành tựu trong lòng. Đương nhiên, hần tự động bỏ qua những lúc thì thoảng ghen lời.

Hoàng thượng chăm chú nhìn bàn cờ, suy nghĩ hồi lâu, đặt một quân cò, lại nói: “Cũng chỉ là khoe khoang với trẫm. Trẫm cũng chẳng lạ gì người, làm trẫm mất hứng thì có một danh mục cho người móc bạc đây.”

“Lòng dạ ta rất rộng lớn.”

Hoàng thượng ngẩng đầu, sau đó bật cười: “Người đúng là dám nói.”

Long Nhị cũng cười, sau đó nói: “Bảo Nhi nhà ta đã gây họa.”

Hoàng thượng ngẩn ra: “Bảo Nhi ngoan ngoãn đấy á?”

Long Nhị gật đầu.

Hoàng thượng kinh ngạc: “Có thể làm người đến tìm ta gây họa, bé con này đúng là tiến bộ đấy.” Ông ta đã gặp Bảo Nhi hai lần, là một cô bé búp bê xấu hổ nhưng khéo léo. Khi đó Long Nhị không gọi con bé là Bảo Nhi ngoan ngoãn, nhưng khi Hoàng thượng gọi như vậy, đáng vẻ tươi cười khả ái ấy khiến Hoàng thượng vô cùng ấn tượng. “con bé đã làm gì?”

Long Nhị kể lại chuyện Bảo Nhi chọc giận cảm sử nước Tây Mẫn ở tửu lâu, sau đó bị người ta hạ chiến thư ra. Hoàng thượng nghe mà sùng sốt. Bé con này to gan thế?

“Chuyện này vốn không khó giải quyết, nhưng chẳng hiểu vì sao lại bị truyền ra ngoài phố, khiến cho dân lao phải theo lao. Điện Thượng thư Lễ bộ nói rằng không thể từ chối cảm sử nước Tây Mẫn, nếu không sẽ có chiến tranh.”

Hoàng thượng gật đầu: “Chuyện này ông ta nói cũng đúng. Nước Tây Mẫn chẳng tự nhiên mà chạy đến đòi so cày, việc này có vấn đề gì trăm cũng chưa nghĩ kỹ mà mấy đại thần cũng chẳng kiến nghị, vì thế cứ nhận. Hôm nay lại có chuyện Bảo Nhi, Lễ bộ đương nhiên không dám tự mình làm chủ, nhưng nếu để trẻ con lại nói ra thì đúng là mất mặt.”

“Ông ta không suy nghĩ cẩn thận, ta lại không thể không tìm Hoàng thượng. Từ chối chiến thư của Tây Mẫn có lẽ không tốt lành gì, nhưng tiếp nhận cũng chẳng hay ho. Bảo Nhi không biết đánh đàn, nếu đàn lung tung trong cung thì Tây Mẫn kia vốn đã rắp tâm xấu xa, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội che bai. Đến lúc đó bị nhục thì không biết là trách nhiệm của ai?”

Nói đến đây là nói đến điểm mấu chốt. Đến lúc đó, trừng trị một đứa bé tội làm nhục đất nước hay trừng trị tội Lễ bộ cũng không hợp lý. Hoàng thượng nhướng mày, hỏi thẳng: “Người có ý kiến gì không?”

“Đã là đầu cày, vậy không thể để Bảo Nhi nhà ta một mình ra trận. Có rất nhiều trẻ con học cầm trong kinh thành, cứ chọn lấy một loạt. Hoàng thượng bảo Lễ bộ nói rằng trẻ con học đàn ở nước ta không nhiều như ở nước Tây Mẫn nhưng cứ người lớn đầu người lớn, trẻ con đầu trẻ con. Bọn họ đi đường xa, lại còn dẫn theo nhiều trẻ con học đàn, chắc chắn đã có mưu tính từ trước.”

Hoàng thượng hiểu ra, gật đầu: “Người nói vậy đúng là đã nhắc nhở. Nghe nói cầm sư thủ tịch của Tây Mẫn có cầm kỹ phi phạm, hiếm có đối thủ. Đầu tiên là chúng ta không có Sư Bá Âm, lại vừa mất Hoa Nhất Bạch. Các cầm sư khác mặc dù cũng có tiếng tăm nhưng trăm nghe nói rằng không được tài hoa như hai vị kia. Hôm nay Bảo Nhi đón đầu, đúng là có thể tìm lý do là tìm kiếm tài năng đánh đàn ở trẻ con, diệt được uy phong nước Tây Mẫn.”

Long Nhị gật đầu. Đối với mấy chuyện diệt uy phong này họ hẳn không có hứng thú, đánh đàn là việc quá buồn chán, hẳn cũng không quan tâm. Hẳn chỉ cần lôi trẻ con nhà khác xuống nước, Bảo Nhi nhà họ hẳn không phải chìm đầu đàn là được. Đến lúc đó đông người hỗn loạn, không biết chừng Bảo Nhi đàn gì cũng chẳng ai nghe, cứ để mấy người học đàn thật tự đầu.

Cứ như thế, quần thần bàn bạc xong xuôi, chuyển sang nói chuyện phiếm, hàn huyên, chơi hai ván cờ. Cuối cùng Long Nhị cũng thỏa mãn.

Lúc Long Nhị tiến cung gặp vua, Cự Mộc Nhi đang đi dạo trên phố.

Bởi vì tướng công “lòng dạ rộng lượng” của nàng muốn đưa tiểu cầm nàng không dùng nữa cho Bảo Nhi dùng, vì thế Cự Mộc Nhi quyết định đi mua cây cầm mới. Trên đường đi, nàng gặp Lâm Duyệt Dao.

Theo quy định của Long Nhị, vì Cự Mộc Nhi không nhìn được nên không được ra ngoài một mình, vì thế Cự Mộc Nhi dẫn nha hoàn Tiểu Trúc theo, tình cờ lại gặp cả Tô Tinh nên cùng đi.

Chọn cầm được thì nhanh, nhưng phải chờ thêm. Cự Mộc Nhi nói hơi đói bụng, qua tửu lâu bên cạnh ăn chút điểm tâm. Tô Tinh đi cùng Cự Mộc Nhi, để Tiểu Trúc ở lại chờ chỉnh cầm. Cự Mộc Nhi ngồi xuống ở nhĩ gian, bảo Tô Tinh ra mua hộ chút hương. Tô Tinh vừa đi, Lâm Duyệt Dao đã bước vào.

Lâm Duyệt Dao mang đến một tin tức: hóa ra cầm sư nước Tây Mẫn đến Tích Xuân Đường uống rượu, uống được mấy chén thì bắt đầu kể chuyện thao thao bất tuyệt. Bọn họ nói Thánh Sư Bá Âm vốn tập cầm ở Tây Mẫn, vì thế nói về tài chơi cầm, phải thừa nhận nước Tây Mẫn rất mạnh. Cầm sư thủ tịch Nhã Lê Lệ của bọn họ còn từng dạy cầm cho Sư Bá Âm, là sư phụ của ông. Hai người bọn họ còn phát sinh tình cảm, chẳng ngờ ông lại bỏ mạng ở nước Tiêu.”

Cự Mộc Nhi nhíu mày: “Vậy bọn họ có nói chuyện muốn đầu cày cầm với chúng ta để làm gì không?”

“Không nói. Nhưng dù bọn họ muốn làm gì, ta nghĩ đây cũng là một cơ hội tốt.” Lâm Duyệt Dao nói, “Phu nhân cầm kỹ phi phạm, sao không thử tiến cung gặp vua, xin giải oan trước mặt Hoàng thượng?”

Cự Mộc Nhi lắc đầu: “Địch ở trong tôi, ta ở ngoài sáng, nếu không nắm được tình thế đã giống trống khua chiêng kêu oan thì chính là tự mình làm mất đường lui. Duyệt Dao cô nương đừng vội.”

“Thế nhưng chuyện đã qua hai năm rồi, nếu càng chờ lâu thì càng khó lật lại. Năm đó nhân chứng không ở kinh thành, vật chứng không ai trong chúng ta có. Càng kéo dài càng vô vọng, nỗi oan của Nhất Bạch sao có thể rửa sạch? Nếu không thể bắt hung thủ đền tội, ta chết không nhắm mắt.” Lâm Duyệt Dao kích động, “Lúc đầu phu nhân nói sẽ hỗ trợ ta, nhưng hôm nay đã vào cửa nhà giàu, cơm no áo ấm, vinh hoa hưởng thụ, có phải đã mất phần chân tình rồi không? Hôm nay khó khăn lắm mới có cơ hội gặp vua, cầu mãi mới có thời cơ kêu oan, vậy mà phu nhân lại đùn đẩy là sao?”

Cự Mộc Nhi mím chặt môi, im lặng chốc lát rồi khẽ khàng nói: “Duyệt Dao cô nương về trước đi. Việc này ta sẽ nghĩ cách lo liệu ổn thỏa, sau đó báo tin cho cô nương.”

Lâm Duyệt Dao khẽ cắn môi, quay đầu đi.

Cự Mộc Nhi im lặng ngồi. Có một số việc trong lòng bỗng rõ ràng. Lúc này, Tô Tinh và Tiểu Trúc mang cầm bước vào, cười cười nói nói, ba người lại cùng nhau ăn điểm tâm rồi cùng nhau ra.

Mới ra cổng nhĩ gian đã trùng hợp gặp Đinh Nghiên San và hai vị tiểu thư nhà giàu khác từ một đầu nhĩ gian đi ra. Hai vị tiểu thư thấy Cự Mộc Nhi thì không hẹn mà gặp, cùng liếc nhìn Đinh Nghiên San, nhướng mày cười cợt.

Đinh Nghiên San giận tái mặt. Sau vụ án kia, trên phố có nhiều tin đồn, dù khi bị bắt cóc không có chuyện gì xảy ra thì danh tiếng của cô ta cũng đã bị hủy hoại. Những thiên kim khuê tú của các nhà giàu có vốn đang giao hảo với cô ta thì trở nên quay mặt bất hòa, càng khỏi phải nói đến chuyện cứ liên

tiếp nhắc đến những quý tộc xuất giá lấy công tử ca, mất tâm mất tích.

Quảng thời gian này, Đình Nghiên San sống không hề thoải mái, nhưng Cur Mộc Nhi cũng gặp chuyện như cô ta thì lại được thuận lợi vào Long phủ, cô ta còn nghe được chuyện hai người đó ân ái ngọt ngào đêm Nguyên tiêu trước mặt mọi người. Điều này khiến cô ta cảm thấy hờn vô cùng, không thể nào thoải mái được.

Hôm đó mãi mới hẹn gặp được hai cô bạn tốt, nào ngờ hai người này tỏ thái độ không mặn không nhạt với cô ta, lại còn gặp phải Cur Mộc Nhi, bị họ nhìn đều khiến Đình Nghiên San đã bức càng bức thêm, không thể không hung hăng trợn mắt nhìn Cur Mộc Nhi.

Cô ta trừng mắt nhìn Cur Mộc Nhi thì Cur Mộc Nhi cũng chẳng nhìn thấy. Có điều Tô Tinh đứng cạnh lại không vui, cô nhóc trừng lại họ Cur Mộc Nhi. Nha hoàn của Đình Nghiên San nằng Tô Tinh: “Trừng cái gì mà trừng? Dám bắt kính với tiểu thư nhà ta?”

Tô Tinh là người bán hàng rong ngoài phố, loại người nào cũng đã gặp, không sợ chửi nhau, trả lời ngay: “Ta nào có bắt kính. Ta thấy Đình cô nương thường ngày xinh đẹp, mắt trợn to như mắt bò, nên phải học tập đó.”

“Người...” Nha hoàn kia bức tức định vung tay tát Tô Tinh, nào ngờ Tô Tinh đã phòng bị, bắt được cổ tay, “Muốn đánh người? Ta cũng không sợ người! Cô nương ta hôm nay cũng đã tập luyện rồi.”

“Ngọc nhi.”

“Tinh nhi.”

Đình Nghiên San và Cur Mộc Nhi đồng thanh lên tiếng.

Đình Nghiên San vừa bức mình vừa sốt ruột. Trước mặt mọi người, nàng cũng không muốn gây sự thêm. Cur Mộc Nhi cũng đã biết tính tình Tô Tinh nóng thể nào rồi.

Nàng chưa kịp nói gì thêm, Đình Nghiên San đã vừa quay đầu vừa nói: “Đi!” rồi dẫn Ngọc nhi đi.

Tô Tinh làm mặt hề với bóng lưng cô ta, sau đó cùng xuống lầu. Cur Mộc Nhi chẳng hỏi han gì, chỉ thờ dài để Tiểu Trúc dẫn xuống.

Ra ngoài, Đình Nghiên San leo lên xe ngựa. Người đánh xe đóng cửa cho cô ta, định leo lên xe ngồi thì có hai cậu bé chơi đuổi nhau đụng phải anh ta. Anh ta bị rơi mũ thì nhặt lên đội rồi mắng hai đứa bé rằng không có mặt, sau đó lên xe.

Tô Tinh lẩm bẩm: “Chủ nào tớ này.”

Cur Mộc Nhi đứng sững lại, kéo tay Tô Tinh, hỏi: “Người đánh xe kia trông thế nào?”

“Là một người bình thường, cao to, mắt bình thường, mũi bình thường, không có gì đặc biệt.”

Cur Mộc Nhi nhăn mặt: “Trước đây em gặp anh ta bao giờ chưa?”

“Chưa. Người của Đình phủ sao ta lại gặp được?”

“Có thể em đã nghe thấy giọng anh ta.” Cur Mộc Nhi quay sang nhìn theo hướng xe ngựa lộc cộc rời đi, chỉ thấy một mảng tối đen. Nàng không nhìn được xe ngựa, cũng không thấy người đánh xe kia.

Thế nhưng có một chuyện nàng chắc chắn.

“Ta đã nghe thấy giọng anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Gặp Ngụy Hiểm, Nhị Gia Giáo Huấn

Đã nghe ở đâu cơ?” Tô Tinh quay người nhìn người đánh xe kia chằm chằm. “Anh ta có nuôi ria mép dài không?”

“Không. Mặt nhẵn nhụi, vừa rồi khi ngã mũ em nhìn thấy mặt anh ta rất rõ.” Tô Tinh đáp xong, ngăn ra, “Chả nhẽ là tên cầm đầu bọn cướp? Ôi ôi, nói thế em lại thấy giọng anh ta quen thuộc.”

Cur Mộc Nhi siết chặt gậy trúc, nói: “Tiểu Trúc, đi gọi người nhanh lên.”

Tiểu Trúc nghe là tên cầm đầu bọn cướp thì đã hoảng hốt, giờ lại bảo cô ấy gọi người, cô ấy ngáy ngốc: “Gọi? Gọi ai ah?”

“Gọi hộ vệ trong phủ, báo quan, gặp ai thì bảo người đó, để bọn họ nhanh chóng đến đây.”

“Đứng đứng, mau gọi người đi.” Tô Tình phụ họa, cảm giận bất bình, “Không ngờ tên cướp và tiểu thư điều ngoa kia một phe, khi đó ta đã tin cô ta.”

“Bọn họ không cùng phe.” Cur Mộc Nhi hơi sốt ruột, “Nếu là tông phạm, dựa vào thế lực của Đình phủ, chắc chắn sẽ thu xếp được cho một tên, sao lại để hần phải rêu rao ngoài đường, còn đánh xe cho Đình cô nương? Đây là tội phạm quan trọng bị truy nã đó. Bị người nhận ra được thì tự mình rước phiền toái rồi còn gì.”

“...”

“Tự chúng ta không lo được. Bọn họ đi xe ngựa, chúng ta không đuổi kịp, phải nhanh chóng tìm người giúp đỡ. Đình cô nương gặp nguy hiểm”

“Ta, ta, ta, ta đi đây.” Tiểu Trúc vội vàng nói, “Phu nhân chờ ta, ta sẽ về nhanh thôi.”

Tiểu Trúc vội vàng chạy đi. Cur Mộc Nhi ôm gậy trúc lặng im đứng đó. Tô Tình lăm lét nhìn xung quanh – trên đường có không ít người, bao nhiêu con mắt nhìn vào, vậy mà tên cướp này thật to gan, dám bắt người giữa đường. Cô nhớ đến lúc mình bị bọn xấu xa kia hành hạ, lại nhớ đến hai thôn cô phải chết, lòng vừa sợ vừa căm ghét, toàn thân nổi da gà.

“Tiểu thư điều ngoa kia cũng quá ngu, không nhận ra được người đánh xe cho mình sao? Nếu cô ta nhận ra, hét âm lên. Trên đường đông người thế này làm sao chúng bắt được?” Tô Tình giậm chân, sốt ruột hộ Đình Nghiên San.

“Lúc trước, khi bị bắt, cô ta cũng ở chung phòng với chúng ta, không kịp gặp tên đấy. Có khi gặp thì lại đang tức giận, không để ý lắm. Người hầu ở Đình gia lại đông, tìm có gì đó là trà trộn được. Hơn nữa bề ngoài thay đổi khiến người ta khó nhận ra. Ta bị bọn chúng áp giải lên núi nên dễ dàng nhận ra, nhưng hần cạo râu đi em đã không nhận ra rồi còn gì? Chỉ trách ta phát hiện chậm.”

“Không chậm, không chậm. Quan sai tới sẽ phong tỏa thành để lục soát, nhất định có thể cứu Đình cô nương.”

Cur Mộc Nhi suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Tình nhi, nhất định bọn đó tráo người đánh xe sau khi Đình cô nương vào tửu lâu. Em nhìn xung quanh xem... có chỗ nào giấu người không?”

Nàng còn định nói tiếp thì nghe thấy trong ngõ cạnh tửu lâu vang lên tiếng hét chói tai, sau đó mọi thứ hỗn loạn: “Chết người, có người chết. Báo quan đi.”

Cur Mộc Nhi mặt cắt không còn hột máu. Tô Tình chạy sang bên đó rồi quay về ngay: “Tỷ tỷ, người chết là một người đàn ông trẻ tuổi, nhìn trang phục thì đúng là tôi tớ nhà giàu có.”

Cur Mộc Nhi vội vàng hỏi: “Tình nhi, từ đây đến Đình phủ cũng không xa lắm đúng không?”

“Đúng.” Tô Tình phác thảo đường đi trong đầu, “Chưa đến năm con phố là đến Đình phủ rồi.”

“Giữa ban ngày ban mặt, ngay lúc đường phố đông đúc, kẻ đó sẽ không dám ngang nhiên ra tay bắt người, như thế sẽ làm thu hút sự chú ý của người khác, quan sai sẽ kiểm tra. Hôm nay, nếu muốn ra tay, hần phải trốn tránh. Đình cô nương cho rằng hần là tôi tớ trong nhà, không đề phòng thì sẽ không kêu cứu. Nhưng nếu hần đánh xe ra khỏi đường về nhà, Đình cô nương phát hiện ra sự bất thường lại là chuyện khác.”

“Vì thế bọn cướp sẽ không chết Đình cô nương trước khi cô ta phát hiện ra thân phận thật của hần?” Tô Tình hỏi.

Cur Mộc Nhi gật đầu, lại hỏi: “Từ đây sang Đình phủ, có chỗ nào yên tĩnh khuất nẻo không?”

“Cũng toàn đường lớn... à, phố Đình An có một ngõ nhỏ tên Thủy Từ Hạng, không biết bị phá hủy từ bao giờ mà thành ngõ cụt. Bên trong tòa nhà cũ nát không có ai, nghe nói toàn là ma quỷ quấy phá, mọi người không ai qua đó.”

“Tình nhi, em vào tửu lâu nói rằng có người khả nghi trên phố Đình An.”

Tô Tình đồng ý, chạy đi chuyển lời rồi lại chạy về: “Mọi người ở đó đều ồn ào, cũng không biết có ai báo gì khác không mà chẳng ai định qua phố Đình An kiểm tra cả.”

“Không cần để ý đến bọn họ, cứ chuyển lời là được. Chúng ta đi trước.”

“Được.” Tô Tình hoàn toàn không tỏ ý khuyên can, còn nắm tay dẫn đường Cur Mộc Nhi. Cur Mộc Nhi vừa đi vừa nói: “Ta đoán chắc chuẩn, cho nên cứ xem trước xem sao. Nhờ bọn chúng có kẻ khác giúp đỡ thì sẽ không sợ bị lộ, vì thế cũng không đi đường qua Đình phủ, và cũng không dừng ở Thủy Từ Hạng.”

“Muội hiểu rồi.” Tô Tình vừa dẫn Cur Mộc Nhi đi vừa trả lời, “Tỷ tỷ thấy hần cải trang thành người đánh xe, vì thế đoán rằng hần không dám ra tay lộ liễu, vì thế sẽ chọn nơi khuất nẻo để hành sự. Tỷ tỷ yên tâm, cái khác muội không dám nói, nhưng đường này muội thuộc nhất, nếu hần như tỷ tỷ dự đoán thì chắc chắn sẽ ở Thủy Từ Hạng thôi.”

Hai người sai bước, nhanh chóng đến nơi. Phó Đình An không thể so được với đường cái phồn hoa nhưng cũng có người đi đường, các cửa hàng và quầy bán, có thể nói hoàn toàn không vắng lặng.

Tô Tinh nhìn ngó xung quanh, không phát hiện ra điều gì bất thường. Nàng đưa Cur Mộc Nhi vào một sạp trà, nhờ đại nương bán sạp trông chừng Cur Mộc Nhi một chút, sau đó chào Cur Mộc Nhi và đi vào ngõ tìm hiểu.

Tô Tinh đi một lúc đã quay về: “Tỷ tỷ, quả thực trong ngõ có một xe ngựa, rõ ràng xe của nhà Đình tiểu thư kia. Muội thăm dò thêm chút rồi quay lại.”

Tô Tinh không đợi Cur Mộc Nhi đồng ý đã quay về Thủy Từ Hạng.

Ngõ nhỏ rất sâu, tuy nằm ngay sát đường cái nhưng lại im ắng âm u, có cảm giác quỷ dị. Tô Tinh xoa xoa hai bàn tay, tự nhủ thảo nào mọi người không qua đây.

Xe ngựa ở trong hẻm, không có ai khác. Tô Tinh quan sát cẩn thận rồi lên lút lại gần. Trong xe rất yên ắng. Tô Tinh đi một vòng, đang nghĩ không biết có nên vào trong nhòm trộm không thì nghe thấy tiếng nước chảy tong tong. Cô sợ hãi, nhưng vẫn cúi đầu lên nhìn.

Tô Tinh vội vàng bật mồm, nuốt tiếng thét vào. Cô hít sâu mấy lần, nghĩ một chút rồi vẫn quyết định nhìn kỹ tình trạng trong xe. Cô cẩn thận vòng qua, ghé nhìn từ khe cửa. Ngay cả khi đã chuẩn bị tâm lý, Tô Tinh vẫn bị cảnh tượng bên trong làm cho hoảng sợ. Nha hoàn Tiểu Ngọc của Đình Nghiên San nằm ngửa trong đó, người toàn vết máu.

Tô Tinh thấy chân mình nhũn ra, cả người dựa vào tường. Cô cố lấy bình tĩnh, định đi nói cho Cur Mộc Nhi thì nghe thấy tiếng thét chói tai hoảng loạn từ trong ngõ. Tô Tinh run bắn người, bước về phía đó.

Nửa sau con ngõ có một cái sân. Cổng viện đóng không kín, cánh cổng rách nát, có thể nhìn từ ngoài vào trong. Tô Tinh tiến lại gần, tiếng động bên trong vang lên rõ ràng. Có tiếng Đình Nghiên San. Cô ta kêu hai tiếng nhưng hình như bị ai đó bật mồm.

Tô Tinh nghe tiếng tên cướp chửi rủa, nhưng chửi thế nào thì nghe không rõ, ngay sau đó còn có tiếng xé rách xiêm y, còn có tiếng “ưm ưm” của Đình Nghiên San giãy giụa. Tô Tinh vừa nhìn thì máu nóng bốc lên đầu, vô cùng giận dữ.

Tên khốn kiếp này, lại giờ trò với một cô nương!

Tô Tinh móc con dao găm phòng thân ra. Cô quán lấy Lý Kha, đòi mua con dao này sau khi học võ. Đương nhiên, cái này cô cũng đổi bằng phần “đường lão cho sư phụ” đấy.

Tô Tinh cầm dao găm, giơ chân đạp cửa, hét to một tiếng rồi đâm dao về phía tên đó.

Tên đó kinh hãi, vội vàng tránh ra. Tô Tinh kéo tay Đình Nghiên San định chạy ra ngoài thì tên đó lấy lại tinh thần, định túm Tô Tinh.

Tô Tinh múa may, ra mấy chiêu mèo quào. Đình Nghiên San thừa dịp này kêu người cứu mạng.

Tên đó thấy Tô Tinh biết võ thì hơi giật mình, nhưng sau đó lại phát hiện ra cô chỉ có múa cho đẹp mắt thì tung một chưởng khiến Tô Tinh ngã sấp trên mặt đất, thấy nàng không dậy nổi thì rút con dao giấu trong giày định đâm, lại thấy Đình Nghiên San đã chạy ra ngoài cổng kêu cứu.

Tên này tập võ, tốc độ nhanh hơn Đình Nghiên San. Đình Nghiên San chạy chưa được hai bước, hắn đã bắt lại áp lên tường, dí con dao dính máu lên cổ cô ta: “Còn dám lên tiếng, ông cắt cổ mày. Tao cũng không quan tâm mày sống hay chết, có xác ta cũng tính sổ được với Đình gia.”

Đình Nghiên San hoảng sợ, nhìn chăm chăm con dao dính máu, là máu của nha hoàn Tiểu Ngọc. Cô ta đã nhìn tận mắt tên đó đâm chết Tiểu Ngọc, kết quả của cô ta chắc cũng như vậy, thậm chí còn kinh khủng hơn.

Đình Nghiên San run rẩy cầu xin: “Đừng giết ta, đừng giết ta...”

“Ngoan ngoãn một chút, đừng gây phiền toái cho tao!” tên đó gầm ghe, “Không thì tao chặt từng ngón tay của mày, coi như tế chín anh em của tao. Sau đó tao sẽ cắt bàn tay nhắn mịn này, đưa mày, sau đó...”

“Bốp”. Một tiếng vang lớn.

Tên đó đang nói thì trợn mắt, cứng người.

Đình Nghiên San vừa sợ vừa nghi, lại thấy cây gậy trúc tiếp tục vụt “bốp bốp” liên tục vào đầu tên đó. Hắn chỉ trụ được một chút rồi ngã xuống.

Tên đó vừa ngã xuống đất, Đình Nghiên San thấy Cur Mộc Nhi.

Mặt nàng xanh mét, răng nghiến chặt, dốc toàn lực vung gậy trúc. Trước đó, tên kia nói nên nàng xác định được cái đầu để đánh, giờ hắn không nói gì, nàng không xác định được nên cứ vụt tiếp.

Đình Nghiên San áp sát vào tường, chỉ sợ bị gậy trúc vụt phải. Cô ta né trái né phải, rồi xa phạm vi tập kích của gậy trúc. Lúc này Tô Tinh chạy ra, thấy tình cảnh thì hô lên: “Tỷ tỷ, để muội!”

Cư Mộc Nhi nghe tiếng Tô Tinh thì dừng lại. Tô Tinh xông ra đập tên đó hai cái, hấn không nhúc nhích nữa. Tô Tinh nhìn kỹ, thấy đầu hấn nở hoa, hôn mê bất tỉnh.

Cư Mộc Nhi vẫn chưa hoàn hồn. Nàng đợi lâu không thấy Tô Tinh ra thì sợ xảy ra chuyện nên không đợi trợ giúp mà tự mình bước vào ngõ xem xét, không ngờ lại nghe tiếng tên cướp uy hiếp đòi giết Đinh Nghiên San. Tình thế cấp bách, nàng phải xông lên.

Ba cô gái đứng trong ngõ nhìn nhau, tự hỏi phải làm gì? Có tiếng vó ngựa vang lên, Lý Kha và hai hộ vệ khác xuất hiện.

Ba người thấy ba cô gái và một tên đàn ông lực lưỡng máu me thì kinh hãi, hoàn toàn khác với tình cảnh nguy hiểm mà bọn họ đã tưởng tượng ra trên đường đến đây.

Tô Tinh vừa thấy Lý Kha thì nhào tới, kêu ầm lên: “Sur phụ, sur phụ, kẻ xấu ở đây. Chúng con bắt hấn rồi.”

Lý Kha tức giận nhìn cô: “Còn người khác không?” Tô Tinh và Đinh Nghiên San đều lắc đầu nói không gặp ai khác. Hai hộ vệ kia trói tên cướp thật chặt, Tô Tinh cũng tranh thủ kể lại câu chuyện một cách sống động.

Đinh Nghiên San nghe, liếc mắt nhìn Cư Mộc Nhi.

Cư Mộc Nhi cắn môi, ôm cây gậy trúc nát một đầu mà sững sờ, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Lý Kha nhanh chóng nắm bắt tình hình. Anh ta bảo một hộ vệ đưa Đinh Nghiên San về Đình phủ, một người canh giữ tên cướp và xe ngựa cùng xác chết trên xe ngựa. Còn anh ta phải tự mình đưa Tô Tinh và Cư Mộc Nhi về Long phủ.

“Thế nhưng chỉ để một người canh chừng hấn được không? Nhờ hấn còn có đồng bọn? Hấn là tội phạm quan trọng bị truy nã đó.” Tô Tinh hỏi.

“Đã báo quan rồi, quan sai sắp đến. Những hộ vệ khác của quý phủ cũng sắp tới.” Lý Kha vừa dứt lời, ba bộ khoái cải trang dân thường chạy đến.

Lý Kha bắt chuyện với bọn họ. Ba bộ khoái đều rất khách khí, nói rằng vừa nghe báo án đã tới ngay. Lý Kha nói sơ qua chuyện đã xảy ra. Bộ khoái nhìn Đinh Nghiên San, Cư Mộc Nhi một lượt rồi gật đầu. Họ nói mình sẽ áp giải tội phạm đi trước, chờ các vị cô nương nghỉ ngơi bình phục thì đến thuật lại vụ án cho phủ doãn đại nhân.

Lý Kha và hộ vệ trả lời, sau đó giúp các bộ khoái cột tên cướp lên lưng ngựa, sau đó hai bộ khoái giữ phạm nhân, một người điều khiển xe ngựa làm vật chướng và có thi thể bên trong, đi về phía nha phủ.

Mọi chuyện xong xuôi, Lý Kha cũng thờ phào. Anh ta thu xếp để một hộ vệ đưa Đinh Nghiên San về phủ, còn mình đưa Tô Tinh và Cư Mộc Nhi về. Còn lại một hộ vệ, anh ta để người đó qua tẩu lâu tìm hiểu kỹ càng, dò xét nơi ẩn náu của tên cướp, xem còn đồng phạm không.

Trước khi đi, Đinh Nghiên San nhìn Cư Mộc Nhi, định nói mà lại thôi. Còn Cư Mộc Nhi không nhìn được, cứ ủ rũ trong lòng. Nàng nghĩ, chắc chắn khi về nhà, nàng sẽ bị mắng.

Quả nhiên là bị mắng.

Cư Mộc Nhi về phủ thì gặp Long Nhị đang sốt ruột chạy ra ngoài. Hấn nghe tin Cư Mộc Nhi vào cửa, vội vàng ném dây cương đi, chạy ra cổng lớn.

Tô Tinh còn đang lải nhải với Lý Kha rằng ba cái chiêu thức mèo quào của mình cũng có thể hù người, nhưng thiếu khí lực, phản ứng chưa nhanh, rồi còn loại nào loại nào muốn học, tên các công phu, liếc mắt thấy Long Nhị già đen mặt thì im bật.

Long Nhị sầm mặt, nghe tiếng mọi người hành lễ cũng không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Cư Mộc Nhi đang ôm cây gậy trúc nát đầu.

Lý Kha nhanh chóng bước lên, nhỏ giọng thông báo những chuyện đã xảy ra. Long Nhị càng nghe sắc mặt càng khó coi, đầu Cư Mộc Nhi cúi càng lúc càng thấp, rất ra dáng cô vọ nhỏ.

Lý Kha báo cáo xong, Long Nhị điên tiết nói với Cư Mộc Nhi: “Nàng đi theo ta.”

Hai người một trước một sau vào phòng. Cư Mộc Nhi chưa kịp ngồi xuống ghế, Long Nhị đã mắng: “Nàng bây giờ lợi hại rồi, đứng trung bình tấn vài ngày là thành nữ hiệp. Còn theo dõi, còn đánh nhau! Bước tiếp theo là gì? Thu dọn quần áo, đi khắp thiên hạ hành hiệp trượng nghĩa?”

Cư Mộc Nhi cắn môi, dè dặt hỏi: “Tướng công, chàng có đi cùng không?”

Long Nhị tức phát rồ, quát ầm lên: “Cư Mộc Nhi!”

“Ta ở đây, tướng công.”

“Ta đang phát biểu.”

“Ta cũng đang chăm chú nghe mà. Chỉ là nếu tướng công không đi, ta cũng không đi. Tướng công ở đâu ta ở đấy.” Cư Mộc Nhi tỏ vẻ nghiêm túc, rất tập trung.

“Cư Mộc Nhi!” Long Nhị lại gào lên. Cô gái này, lại chọc hấn, sợ hấn chưa đủ tức phải không?”

“Tướng công, hãy gọi ta là Long Cư thị.” Thái độ rất khiêm tốn.

“Rầm”, đầu Long Nhị căng như dây đàn sắp đứt. Hấn ngồi phịch xuống cái ghế, không thể mắng nổi nữa.

Hấn chỉ vào Cư Mộc Nhi, hết mở mắt lại nhắm mắt lại.

Nàng lại... lại... lại... làm hấn đề ý vào Long Cư thị!

Hấn thở hỗn hển. Nàng rõ ràng không coi cái “không thể nhìn thấy” ra gì. Hôm nay hấn còn ba hoa khoe mẽ với Hoàng thượng rằng nàng “nghe lời nên cưới”, có mà nàng “thông minh chọc giận” thì có.

Cái gì theo dõi, cái gì đánh nhau, chưa phải bản lĩnh giỏi nhất của nàng. Cái nàng lợi hại nhất chính là: làm hấn tức chết!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Vui Đấu Võ Môm, Gặp Bất Trắc

Long Nhị không buồn nói lời nào. Cư Mộc Nhi vừa mò mẫm, vừa gọi: “Tướng công.”

Long Nhị không trả lời.

Cư Mộc Nhi lại gọi: “Tướng công.”

Long Nhị bức mình nhìn nàng. Nàng đứng cạnh hấn, gương mặt nhỏ nhắn nhú lại, hai tay hươu hươu trên không trung, nhưng sờ mãi cũng không chạm được vào hấn.

Long Nhị bức bội lắm. Rõ ràng là nàng cố ý. Hấn không nhúc nhích, vẫn ngồi đây, nàng còn nghĩ hấn ở đâu?

“Tướng công.” Cư Mộc Nhi gọi lần ba, tay vẫn mò mò.

Long Nhị ức chế, gõ lên tay ghế, nói: “Chẳng phải nàng thông minh nhất, mắt không thấy cũng đánh được người ta, ta ngồi yên đây mà nàng lại không tìm được? Giả ngu, giả phải tức giận.”

Cư Mộc Nhi nghe tiếng hấn, mặt tỏ ra “hóa ra gia ở đây”, sau đó chụp trúng vai Long Nhị, vội vàng bóp vai cho hấn.

“Tướng công nói thế nào cơ? Ta làm tướng công mất vui, nếu tướng công không cho phép, đương nhiên ta không dám lại gần.”

“Nàng cũng biết là ta không vui, thế mà còn không an phận?”

Cư Mộc Nhi không nói gì, chỉ tập trung bóp vai.

Long Nhị vẫn tức, lại nói: “Làm ta không vui, còn không lại gần, cố tình chọc ta hả?”

Cư Mộc Nhi trả lời: “Nào dám chọc tướng công, tướng công thích ta lại gần, ta đây cũng mạnh dạn tự ý một chút.” Nói xong, không đợi Long Nhị đáp, nàng lại nói, “Tướng công, lực đạo này có được không? Bên này có nhưc không?”

Tướng công bị nàng chọc cười, còn “tự ý một chút”, rồi một đồng lý do thoái thác. Hấn ho khan một tiếng, cố tình nói: “Gia khát.”

Cư Mộc Nhi nhanh chóng trả lời: “Ta châm trà cho tướng công.”

Nàng đi rót trà rồi quay lại: “Mời tướng công dùng.”

Vợ mình nịnh nọt nên Long Nhị cũng bớt giận. Hấn nhận trà, uống ngay, lại sai nàng đi rót chén nữa, lại uống. Sau đó hấn nói: “Tự nàng nói xem, nàng sai ở đâu?”

Cư Mộc Nhi nháy mắt mấy cái. Lăn qua lăn lại nhiều thế rồi mà tướng công đại nhân vẫn không buông tha nàng à? Hơn nữa, nàng có nói nàng sai lúc nào?

Cư Mộc Nhi lại mò vai Long Nhị, tiếp tục tập trung bóp vai: “Tướng công dạy phải.”

Long Nhị nhủ mảy, biết thừa trò đánh trống lảng của nàng: “Ta giáo huấn không sai, nhưng ta vẫn chưa bắt đầu. Bây giờ ta hỏi, nàng sai ở đâu? Nàng nói xem, sai ở đâu?”

Sai? Nàng không nghĩ nàng sai thì sao? Có lẽ đúng là mạo hiểm kích động, thế nhưng cứu được một cô nương trong sạch, nàng nghĩ sự mạo hiểm của nàng là đúng.

Thế nhưng Long Nhị gia không hề dễ đối phó đâu.

Vì vậy Long Nhị phu nhân nhất thời lúng túng.

“Tướng công, ta sai rồi. Ta đi mua linh tinh rồi phải trở về, không nên đi ăn điểm tâm. Ăn xong điểm tâm còn không về, không nên nghe được tiếng tên cướp. Nghe được tiếng thì đáng ra nên về, không nên quan tâm đến an nguy của cô nương khác. Lo lắng đến an nguy của người ta thì cũng phải về, không nên tự ý quyết định thăm dò...”

“Dừng, dừng. Nàng cố ý chọc gia cười hả?”

“Tướng công có vui không?”

“Không vui.”

“Thế thì ta đâu có chọc cười nào, ta đang nói việc chính mà, tướng công đừng ngắt lời.”

Long Nhị tròn mắt. Sao đã biến thành hấn ngắt lời rồi?

Đáng tiếc trọn mắt vô hiệu. Trọn cho trắng đi!

Cư Mộc Nhi tiếp tục: “Tướng công, ta thành tâm nhận sai. Chàng đại nhân đại lượng, tha thứ cho ta lần này đi. Ta nhận phạt, phạt ta cấm túc. Bắt đầu từ ngày kia, chàng phạt ta không được ra cửa cho đến khi chàng cho phép. Chàng xem được không?” vừa nói nàng vừa lắc tay Long Nhị. Long Nhị thấy nét mặt của nàng cứ như đang nói: Tướng công, nhìn đi, ta cũng biết làm nũng mà.

Thế nhưng chuyện nhận phạt này hình như không đúng chỗ nào đó?

Long Nhị híp mắt suy nghĩ, sau đó cốc đầu nàng: “Vốn nàng nói rằng đi mua cảm mới để dạy Bảo Nhi học đàn thật giỏi, đó chính là ý định không ra ngoài rồi, sao được tính là phạt?”

“Tuy là phạt không nặng, nhưng cũng được tính mà.”

Hấn ho khan. Nàng hoàn toàn không biết xấu hổ, dám bảo đó là phạt không nặng. Long Nhị rất muốn véo má nàng, chỉ ra sai lầm của nàng: “Bắt đầu từ ngày kia là có ý gì? Ngày mai còn muốn lật trời phải không?”

“Hôm nay có nhiều chuyện xảy ra, ngày mai còn phải lên phủ nha để bẩm báo lại sự việc với phủ doãn đại nhân, trợ giúp đại nhân phá án. Còn chỗ Đình cô nương, ta cũng muốn qua gặp cô ta một chút. Đương nhiên ta không thể tự ý hành động, tướng công trăm ngàn việc bận cũng có lúc rảnh, sẽ dẫn ta đi.”

“Hừm, loại chuyện truy tìm trộm cướp này cũng không cần ta lo, có phủ nha và Đình phủ rồi, còn cần ta làm gì?”

“Tướng công, ta nhận sai rồi.”

Cuối cùng hấn hành đủ chưa?

“Thật tình nhận sai sao? Vậy sao nhận phạt lại không thành tâm?”

“...” Cư Mộc Nhi cắn răng, đỏ mặt, “Phạt ta dùng gia pháp?”

“Dùng gia pháp vốn là quyền lợi của gia, sao lại tính là phạt?”

Mặt Cư Mộc Nhi đỏ bừng lên – thế vẫn không được? Nàng cắn môi không nói. Nàng cũng biết tức.

Biểu tình vừa tức giận vừa xấu hổ lọt vào mắt Long Nhị. Hấn thấy dễ chịu hẳn. Hấn nín cười, kéo nàng vào lòng, đặt nàng lên lòng mình rồi thì thầm vào tai nàng: “Muốn gia dùng gia pháp? Giữa ban ngày...”

“Tướng công!” Hấn không xấu hổ nhưng nàng thì có!

“Mới thành thân chưa bao lâu, nương tử đã chỉ điểm cho gia dùng gia pháp, đây là công lao của vi phu. Nương tử vui mừng, nghĩ đến đây cũng thấy vi phu không uống công làm lụng vất vả, rất tốt rất tốt!”

“Nhị gia!” càng nói càng lung tung. Nàng đã biết là không nên nói mà, hấn được đằng chân lại lân đằng đầu, có bậc thang còn không xuống, không nghe cũng không nhả ra.

Cư Mộc Nhi bữu môi. Nàng cũng biết tức nhá.

Long Nhị ngâm vành tai nàng, vỗ về gương mặt nóng bừng, tâm tình sung sướng: “Long Cư thị, niệm tình nàng vì phạm lần đầu, gia lòng dạ rộng rãi, không tính toán với nàng...”

Tính toán còn chưa đủ sao?! Gia!

“Nếu nàng thật sự ăn năn, thành tâm tương cầu, muốn gia thi hành gia pháp, gia sẽ thuận theo nàng.”

Là ai cầu cơ? Gia!

“Ừ? Nàng muốn như thế thì cứ nói đi, cầu được mà, gia sẽ không tính toán giữa ban ngày đâu.” Gia không những không tính toán, còn xoa nắn bộ ngực mềm mại của Long Cư thị, còn ôm nàng thật chặt để nàng cảm nhận được lửa nóng của hắn. Đúng là hắn chẳng ngại đang giữa ban ngày.

“Tướng công!” Cư Mộc Nhi túm vạt áo Long Nhị, ngượng ngùng vô cùng, “Ta đã làm chuyện sai lầm, phải phạt thật nặng, tướng công không cần phải mềm lòng với ta. Nếu nhẹ nhàng với ta một lần, ngày sau ta không nhớ được giáo huấn thì sao?”

Long Nhị dờ mắt. Nàng có ý gì?

“Tướng công đã có lòng thấu hiểu, vậy đừng dung túng ta. Ta cũng phải tự phạt mình, để ta chấn đôn gối chiếc lạnh lùng, thành tâm ăn năn thôi.”

Long Nhị gia hết cười nổi.

Chấn đôn gối chiếc? Nàng chấn đôn gối chiếc hay hắn chấn đôn gối chiếc? Đây là nàng vừa giáo huấn vừa trừng trị hắn hả?

Long Nhị mắt húng, cực kỳ mắt húng. Hắn cũng không tính toán chuyện nàng làm loạn hôm nay, chỉ định đùa một chút, nàng lại ra tay thâm nho như thế?

Bây giờ hắn bùng bùng bốc lửa, nàng lại dội cho gáo nước lạnh, còn uy hiếp hắn rằng nếu hắn không làm theo, nàng sẽ lại phạm tội?

Không cho hắn đánh, không cho hắn dùng gia pháp, lại còn muốn để hắn chấn đôn gối chiếc?

Phản rồi!

Long Nhị gia nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không lập phu uy, không chấn phu cương, hắn không mang họ Long nữa!

Long Nhị cúi đầu hôn Long Cư thị của hắn. Hắn nói không lại nàng, chẳng nhẽ hắn không làm gì được nàng?

Cư Mộc Nhi bị cử động thô lỗ của hắn làm hoảng sợ, nhưng lập tức thấy nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng có hiệu quả, không còn nói dai nữa. Nàng ôm cổ hắn, để hắn áp lên môi mình, cuốn đầu lưỡi mình. Dù có hơi xấu hổ, nhưng nàng thừa nhận rằng tướng công của nàng gần gũi thân mật thật khiến nàng vui mừng.

Long Nhị càng lúc càng siết chặt, hận không thể khiến hai người hòa làm một. Hắn ôm nàng thật chặt, sai bước về phía giường, vội vã đặt nàng lên giường, cỡi xiêm y của nàng, vừa hôn nàng vừa nói: “Đội gia cho nàng được ngon ngọt, rồi lại phạt nàng chấn đôn gối chiếc, như thế nàng mới hiểu khó chịu thế nào.”

Cư Mộc Nhi không nói gì, cũng không dám cười, chỉ chớp mắt một cái rồi vươn người chủ động hôn hắn. Lúc Long Nhị gia uy phong bát diện thì phải thuận theo. Nàng đúng là Long Cư thị hiển thực.

Long Nhị càng lúc càng nóng, toàn thân hưng phấn bùng bùng, dù rằng vẫn còn mấy chuyện hắn phải lo liệu, nhưng hắn quyết định trước tiên trừng trị cô vợ không biết nghe lời này của mình đã rồi làm việc sau.

Hắn đẩy xiêm y ra, cắn xương quai xanh của nàng. Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa sốt ruột, Lý Kha cất tiếng: “Nhị gia, thuộc hạ có việc cần báo.”

Long Nhị sừng sốt. Hắn biết rõ nếu không phải việc quan trọng, Lý Kha sẽ không như vậy. Nhưng Cư Mộc Nhi dưới hắn như hoa đào, kiều diễm rực lửa, thật sự hắn không muốn buông ra.

Hắn ngán ngơ. Lý Kha lại gọi.

Long Nhị thiếu chút thì đánh nội thương, cúi đầu hung hăng cắn Cư Mộc Nhi một cái, bực bội nói: “Đều tại nàng!”

Cư Mộc Nhi không nhịn được cười.

Long Nhị nhảy xuống giường, sửa sang lại xiêm y, nhìn khoe môi nàng mỉm cười mà lại thấy bực, lại cắn một cái, sau đó kéo màn xuống, che cảnh xuân của nàng.

Cửa mở ra, Lý Kha nhìn rất nghiêm trọng, cũng không để ý Long Nhị đang đen mặt, báo cáo: “Nhị gia, La hộ vệ quay về báo, phủ nha không bắt được phạm nhân.”

Cư Mộc Nhi nghe thế vội vàng bật dậy.

Long Nhị nhíu mày: “Bị cướp giữa đường?”

Lý Kha lắc đầu: “La hộ vệ nói sau khi chúng ta đi, anh ta đi thăm dò tin tức, thấy có mấy quan sai chạy tới, thì báo rằng tội phạm và thi thể đã bị giao cho quan sai khác đưa đi. Không ngờ những quan sai kia còn nói rằng đáng ra bọn họ mới là người đến sớm nhất. La hộ vệ cảm thấy bất thường, bọn họ mới quay về phủ nha hỏi chuyện thì không ai biết chuyện bắt được tội phạm. Theo tính toán thì phải đến rồi. Mà trong số các bộ khoái được phái đi, không ai được phái tới Thủy Từ Hạng. La hộ vệ gặp những quan sai đó là những người đến sớm nhất rồi.”

Long Nhị sầm mặt. Cư Mộc Nhi ngồi trên giường, cảm thấy lạnh toát.

“Đúng vậy, thuộc hạ thất trách, thuộc hạ khinh thường, không hề nghĩ rằng ba bộ khoái kia là giả.”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lân Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Hai Người Gặp Nhau, Thể Hiện Nghi Ngờ

Chuyện đã đến mức này, Long Nhị không thể không suy nghĩ thật kỹ. Hắn dặn Lý Kha đi một chuyến, tìm hiểu tình hình thật rõ ràng, còn bản thân cũng suy nghĩ lần nữa rồi tự đến phủ nha.

Lý Kha nhận lệnh đi, Long Nhị quay về phòng.

Hắn vén màn lên, thấy Cư Mộc Nhi mặt mũi trắng bệch, cảm thấy đau lòng. Hắn ngồi bên nàng, vuốt ve tóc nàng, cài cúc áo cho nàng.

Cư Mộc Nhi túm cổ tay hắn: “Nhị gia.”

Long Nhị ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ, chuyện sẽ được điều tra kỹ càng.”

Mặc dù hắn bảo nàng đừng hoảng sợ, nhưng bản thân Long Nhị biết, chính hắn cũng sợ.

Chuyện đám cướp này, từ việc bắt Cư Mộc Nhi, đến việc tám tên kia trúng độc chết bất ngờ, giờ lại chuyện này, tất cả đều rất kỳ lạ.

Long Nhị vẫn luôn nhớ chuyện này nên chưa lúc nào ngừng điều tra. Có điều, Long Nhị cũng không thể phủ nhận rằng cuộc sống sau hôn nhân của hắn quá mức thư thái sung sướng, chính hắn cũng buông lỏng cảnh giác.

Trong chuyện này, người Long Nhị hoài nghi nhất chính là Vân Thanh Hiền.

Nói về thù hận, Vân Thanh Hiền muốn cưới Cư Mộc Nhi mà không được, vì thế muốn phá hủy hôn sự và danh tiết của nàng. Động cơ như thế khá đầy đủ. Mà quả thực dùng chiêu giặc cướp bắt người có thể đạt được mục đích này. Chỉ là anh ta không ngờ rằng cuối cùng Long Nhị lại tìm được Cư Mộc Nhi, cũng không ngờ rằng Long Nhị vẫn lấy một cô nương bị mất danh tiết làm nương tử.

Còn thân phận của Đinh Nghiên San là em vợ của Vân Thanh Hiền. Quan hệ này không gần không xa, để cô ta bị bắt thì Vân Thanh Hiền cũng không mất gì, lại còn có thể phủi sạch quan hệ với mình. Thật là một chiêu đủ ác đủ hay.

Vốn Long Nhị đã lệnh cho thám tử của Long phủ theo dõi Vân Thanh Hiền, có điều Vân Thanh Hiền vẫn tỏ ra bình thường, còn rất tích cực giúp đỡ điều tra vụ án, chỉ có điều anh ta cũng không tra ra kết quả, Long Nhị cũng không bắt được nhược điểm của anh ta. Phương diện khác, thám tử của Long phủ cũng không tìm được gì thêm.

Pủ nha cũng đưa án này thành đại án hạng nhất, tập trung điều tra. Nhưng dù là Vân Thanh Hiền hay Long Nhị hay phủ nha, không ai đạt được tiến triển gì.

Mà hôm nay Cư Mộc Nhi chẳng dẫn theo hộ vệ, cứ thế ra đường.

Trước nàng bình an quay về, tên cướp kia bị bắt, dù Long Nhị có sốt ruột thì cũng chỉ bực bội mắng Cư Mộc Nhi gan to mà thôi. Dù đầu võ mồm với nàng, hắn cũng vẫn nghĩ rằng thôi kệ chuyện này, gần gũi nhau quan trọng hơn. Thế nhưng bây giờ, lại nghe tin có kẻ giả làm quan sai mang tên cướp kia đi, thậm chí còn lừa được Lý Kha, hắn cảm thấy sợ hãi.

Hắn sợ suýt quá.

Nếu hôm nay chỉ hơi sai lầm, nếu Mộc Nhi của hắn kém may mắn một chút, e là...

Long Nhị nhắm mắt. Hắn không dám nghĩ, chỉ ôm Cự Mộc Nhị thật chặt.

Nhưng Cự Mộc Nhị lại nói: “Nhị gia, ta muốn đến Đình phủ gặp Đình cô nương ngay.”

Long Nhị nghĩ một chút rồi cũng đồng ý.

Long Nhị đưa Cự Mộc Nhị đến Đình phủ, cứ tưởng là phải cãi cọ một lúc mới được gặp Đình Nghiên San vì dù sao cô ta cũng mới bị bắt cóc, có khi Đình phủ sẽ từ chối gặp khách. Không ngờ khi bọn họ vừa đến, Đình Nghiên San lại tự mình ra cửa đón Cự Mộc Nhị.

Cứ trùng hợp như vậy, Cự Mộc Nhị đến để gặp cô ta.

Nhìn Đình Thịnh không thoải mái, Long Nhị đoán ông ta cũng đã biết chuyện có kẻ giả trang quan sai. Long Nhị nghĩ hẳn là thời gian này, Đình Thịnh cũng có vài nghi ngờ vô căn cứ với cth. Căn cứ vào tin báo của hắn, độ này Đình Thịnh cũng thường hay kiểm có trách móc rề hiên của ông ta, chỉ có điều Vân Thanh Hiền là kẻ giỏi che giấu, không hề tỏ thái độ gì, cứ làm việc bình thường, cẩn thận tỉ mỉ, không thể tìm được chỗ hở nào của anh ta.

Đình Nghiên San muốn nói chuyện riêng với Cự Mộc Nhị, vì thế Long Nhị ra uống trà cùng Đình Thịnh. Hai người đề phòng lẫn nhau, không nói chuyện quan trọng, còn chuyện Đình Nghiên San nói với Cự Mộc Nhị cũng khiến Cự Mộc Nhị hoảng hốt.

“Ta nghĩ chuyện này do tỷ phu ta làm.” Đình Nghiên San ngồi trong gian nhà với Cự Mộc Nhị, nói thẳng vào vấn đề.

Sự thẳng thắn của cô ta khiến Cự Mộc Nhị hơi giật mình. Nàng lặng thinh, không nhận xét gì.

Đình Nghiên San nói tiếp: “Cô cũng nghĩ thế, phải không?”

Cự Mộc Nhị không trả lời.

Đình Nghiên San cười nhạt: “Cự Mộc Nhị, lòng dạ cô thật thâm sâu. Trước kia tuy ta nghi ngờ nhưng không có căn cứ, không dám nghĩ linh tinh. Nhưng hôm nay lời của tên bắt cóc kia khiến ta nhận ra nghi ngờ của ta là đúng. Chắc chắn cô cũng biết gì đó, nếu không cũng sẽ không cẩn thận như vậy.”

“Chuyện liên quan đến người nhà Đình cô nương, ta không tiện đoán.”

“Anh ta không phải người nhà của ta.” Đình Nghiên San nổi giận đùng đùng, “Ta đã nghĩ vì sao lại là ta và cô trùng hợp gặp nạn. Đó là vì do cô từ chối kết hôn, anh ta nuốt không trôi cục tức này. Anh ta muốn bắt người hại người nhưng lại sợ bị nghi ngờ. Vì thế anh ta kéo ta xuống nước. Tỷ ta là nương tử của anh ta, anh ta không dám động vào. Nương tử của mình xảy ra chuyện, thanh danh của anh ta cũng bị ảnh hưởng. Thế nhưng hy sinh ta thì chẳng sao cả. Anh ta đúng là kẻ thâm độc.”

“Đình cô nương...” Cự Mộc Nhị mở miệng, lại không biết nên nói gì.

Đình Nghiên San lại tiếp tục: “Ta vốn nghĩ đến chuyện này nhưng lại không dám tin. Dù sao anh ta cũng là tỷ phu của ta, mặc dù bất trung với tỷ ta, nhưng nghe nói bình thường cũng không tệ lắm. Ta thậm chí còn cho rằng mình nghĩ vậy là có lỗi với anh ta. Nhưng hôm nay, tên bắt cóc đó nói rằng Đình gia lợi dụng hắn nhưng lại không phối hợp tử tế, để tám anh em của hắn chết trong nhà giam, một người phải bỏ mình, vì thế hắn muốn báo thù nên mới bắt ta...” Cô ta nói đến đây thì nghẹn lời nên dừng lại.

Cự Mộc Nhị kiên nhẫn chờ. Nàng biết những lời Đình Nghiên San muốn nói còn chưa hết.

Quả nhiên, một lát sau, Đình Nghiên San bình tĩnh lại, lại nói: “Cự Mộc Nhị, ta hỏi cô, trước đây cô không muốn gả cho tỷ phu, cuối cùng là vì sao?”

Trước kia, cô ta cứ cho rằng đây là chiêu gạt mềm buộc chặt, Cự Mộc Nhị không cam lòng nếu không làm chính thê, nhưng trải qua chuyện này, cô ta lại có cảm giác rằng có lẽ Cự Mộc Nhị đã phát hiện ra điều gì đó?

Cự Mộc Nhị hiểu rõ ý Đình Nghiên San. Nàng lắc đầu: “Đình cô nương, ta không có ý định nam nữ với Vân đại nhân.”

“Vậy với Nhị gia thì cô có?”

Mặt Cự Mộc Nhị hơi nóng lên. Đúng là lúc mới bắt đầu, cô và Long Nhị có phần không rõ ràng, khó xác định. Có phần tin tưởng, có phần ăn ý bất ngờ, lại có phần đối chọi gay gắt thú vị. Hắn nặng tay với nàng thật, nhưng nàng cũng biết chắc chắn hắn không làm nàng bị tổn thương, nàng không sợ hắn.

Nói chung, nếu là phải chọn một người để cưới, nàng chọn Long Nhị.

Về mặt này khiến Đình Nghiên San tức giận. Cô ta đứng lên, thông thả bước qua lại trong phòng.

“Cự Mộc Nhị, dù cô cứu ta, ta vẫn ghét cô.”

Cự Mộc Nhị mím môi. Chuyện này thì biết nói gì được? Nàng cũng không biết nên nói gì cho phải.

Một lát sau, Đình Nghiên San ngồi xuống, lại nói: “Cô có nghe chưa? Ba bộ khoái kia là giả mạo, tên đó bị chúng mang đi. Ngay cả xác Tiểu Ngọc...”

Cự Mộc Nhị gật đầu: “Ta có nghe việc này nên mới tìm cô nương. Ta muốn hỏi cô nương xem tên đó có nói gì không?”

“Hắn có nói là Đình gia chúng ta bảo hắn làm việc nhưng lại muốn hại hắn,” Đình Nghiên San dừng một chút, cắn răng, “Ta không nhận ra hắn. Hắn nói trong phủ có việc gấp nên bảo người đánh xe đi làm, để hắn ở đây. Ta không để ý, dẫn Tiểu Ngọc lên xe. Xe đến phố Đình An thì hắn nói móng ngựa bị hỏng, hắn phải dừng xem. Bởi vì sắp đến nhà rồi nên ta không để ý. Ta thật là khờ, đến khi hắn dẫn xe ngựa vào tít trong ngõ rồi ta mới nhận ra, lúc đó thì quá muộn.”

Đình Nghiên San nói đến đây, giọng nghẹn ngào: “Tiểu Ngọc theo ta đã nhiều năm. Con bé không có người nhà nên ký khế ước chung thân. Nó còn nói nó sẽ hầu hạ ta cả đời, trong lòng ta nó cũng là người nhà. Thế nhưng, không ngờ rằng nó lại chết vì ta, ngay cả xác của nó ta cũng không giữ được.”

Cư Mộc Nhi nghe cũng thấy khổ sở, khép mắt lại.

Đình Nghiên San lau sạch nước mắt, nói: “Cư Mộc Nhi, ta chỉ muốn nói việc này với cô.”

Cư Mộc Nhi nhắm mắt. Bí mật của nàng càng lúc càng nhiều.

Đình Nghiên San không chú ý đến nét mặt của nàng, lại nói: “Tỷ tỷ của ta thân ta nhất, hôm nay tỷ phu đối với ta như vậy mà ta lại chưa có bằng chứng rõ ràng, vì thế không thể nói chuyện với tỷ ấy được. Còn bố ta, ta nghĩ ông coi trọng tài năng của tỷ phu, để anh ta làm hậu thuẫn, còn cần tỷ phu làm việc cho ông. Vì thế chuyện ta bị bắt, ông có ý kiến gì cũng không thể thể hiện thẳng thắn với tỷ phu được. Ta không có chứng cứ, không làm gì được. Trước đây ta khờ, nhưng ta cũng sẽ không ngu mãi. Giờ ta biết thì cũng chỉ biết nói với cô thôi.”

Cư Mộc Nhi không nhin được mà khuyên: “Đình cô nương, có vài việc cô vẫn phải vững tâm. Đôi khi giả ngu không phải chuyện xấu.”

“Ta biết” Đình Nghiên San nói, “Ta phải giả ngu, nhưng ta không ngu thật. Ta bị hoảng loạn, ta sẽ đến ở với tỷ tỷ vài ngày, để tỷ tỷ chăm sóc ta.”

Cư Mộc Nhi giật mình há hốc mồm.

Đình Nghiên San xích lại gần Cư Mộc Nhi, nhỏ giọng: “Nếu không tìm được chứng cứ, ta sẽ không bỏ qua. Ta nhất định phải vạch trần bộ mặt thật của anh ta. Cư Mộc Nhi, cô cũng không thể đơn giản như vậy. Việc này cô nhất định phải giúp ta, không thì cô cũng không được yên ổn mà sống đâu.”

Cư Mộc Nhi phiền muộn về Long phủ.

Đầu nàng rối rắm. Án oan của Sư Bá Âm, cái chết của Hoa Nhất Bạch, nguy cơ nàng bị ám sát, giờ lại còn Đình Nghiên San cũng muốn góp vui. Cư Mộc Nhi thật là sống không dễ dàng gì.

Long Nhị hỏi Đình Nghiên San đã nói gì với nàng, Cư Mộc Nhi nghĩ một chút rồi chỉ kể rằng nàng cứu cô ta một mạng nên cô ta muốn cảm ơn.

Long Nhị bóp cằm nàng: “Cảm ơn? Cảm ơn mà sao buồn bã thế này?”

“Cô ta nói còn ghét ta, nói cảm ơn ta như vậy càng khiến ta rầu thúi ruột.”

Long Nhị cười nàng, để nàng về phòng nghỉ ngơi. Còn hắn thì gọi hộ và thám tử, sau đó đến tìm Khâu Nhược Minh bàn bạc về vụ án, đến tận khuya mới trở lại.

Cư Mộc Nhi cũng tranh thủ lúc này suy nghĩ lại sự việc cẩn thận từ đầu đến cuối, hôm nay đến bước này, sợ là phải tạo nên thay đổi mới được.

Ban đêm, trên giường, Cư Mộc Nhi hỏi Long Nhị một vấn đề.

“Nhị gia, Hoàng thượng là người như thế nào?”

Long Nhị liếc Cư Mộc Nhi, có ý dài giọng: “Long Cư thị, nàng đang nằm trên giường của gia, lại hỏi gia về một người đàn ông khác, dù người kia có là Hoàng thượng cao quý đi nữa thì gia cũng không vui đâu.”

Cư Mộc Nhi sùng sốt, sau đó thờ dài. Gia à, đừng làm loạn!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Muốn Giải Oan, Nhị Gia Khuyên Bảo

“Trong lòng nàng lại nghĩ đến gây chuyện gì với gia đấy?” Long Nhị quay đầu nhìn Cư Mộc Nhi. Nương tử nhà hắn lần qua lần lại, ngủ không ngon, giờ cũng chịu nói rồi? Cơ mà vừa mở miệng đã hỏi đến Hoàng thượng?

Cư Mộc Nhi nhắm mắt: “Nhị gia nói sai rồi, không gây chuyện được. Trong lòng ta luôn tán dương Nhị gia mà.”

“Hừ.” Long Nhị chọc má nàng. Mấy ngày nay nuôi nàng thêm được tí thịt, hấn rất hài lòng. “Sao nàng lại khen ta?”

“Khen gì đâu, ta đâu có nói vậy.”

Nói xong tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Long Nhị hôn nàng một mạch: “Công phu nịnh bợ của nàng đúng là chẳng tiến bộ tí nào.”

“Tạ ơn Nhị gia khích lệ.”

“Không khen nàng.”

“Khen mà, Nhị gia khen ta thẳng thắn, chưa bao giờ nói láo.”

Long Nhị buồn cười căn gương mặt tròn của nàng một cái: “Da mặt rỗ dày, cái giò thế.”

Cư Mộc Nhi xoa mặt, nở nụ cười. Long Nhị kéo nàng vào lòng: “Ta nghĩ hôm nay xảy ra việc này, nàng rảnh rồi lại nghĩ lung tung, không ngờ thật ra nàng lại nhẹ nhàng nhỉ. Như thế ta cũng không khách khí nữa. Nàng không ngủ được thì vận động với gia một chút, toát mồ hôi một mẻ thì ngủ ngon được ngay.”

“Tướng công!” Cư Mộc Nhi ôm cánh tay Long Nhị, chui vào lòng hấn, “Tướng công đừng làm loạn. Ta có chuyện muốn nói.”

“Gia không làm loạn, gia muốn thật mà.”

Cư Mộc Nhi đỏ mặt: “Tướng công...”

“Được rồi, cứ nghe xem nàng muốn nói gì đã.” Long Nhị cười cười, nắn gò má đỏ ửng của nàng, cảm thấy tinh thần rất tốt.

Cư Mộc Nhi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hỏi: “Tướng công, Hoàng thượng là người thế nào? Nếu bách tính có oan, kêu oan với người có được không?”

“Còn phải xem là oan gì, oan của ai, liên quan đến ai, còn phải xem việc này có ích với Hoàng thượng hay không.” Long Nhị không nghĩ ngợi đáp luôn, giọng nói không còn trêu chọc.

Cư Mộc Nhi im lặng.

Long Nhị nói thêm: “Hoàng thượng là vua một nước. Mộc Nhi, nàng phải nhớ rằng phạm là người có quyền thế thì đều có suy nghĩ và cố kỵ, bất kể cấp bậc nào, không ai là người hoàn toàn trong sạch.”

Cư Mộc Nhi không nói, nàng biết vậy.

Long Nhị yên lặng một hồi, sau đó hỏi: “Nàng có định nói cho ta biết không?”

Cư Mộc Nhi do dự một hồi, cuối cùng quyết định nói: “Nhị gia, hơn hai năm trước, có án diệt môn nhà Sứ Thượng thư, Sư tiên sinh bị oan.” Nàng cảm nhận được Long Nhị chờ người, hoàn toàn không ngờ đến. Nàng nói tiếp: “Ta muốn giải oan cho Sư tiên sinh.”

Long Nhị cứng đờ.

Hấn giật mình.

Hấn biết rằng Cư Mộc Nhi dạy cảm cho nhà giàu, cho các cô gái thanh lâu, còn có cả trẻ con nữa. Ban đầu hấn thấy lạ, rõ ràng là nàng mù, bố nàng mở quán rượu cũng nuôi được nàng, vì sao nàng còn muốn làm lụng?

Nhưng chuyện này không có sơ hở gì, hấn cũng không nghĩ ra nguyên nhân, chỉ nghĩ có lẽ nàng đi dạy cảm vì không muốn cứ ở trong bốn bức tường. Sau khi kết hôn, nàng cũng an phận trong phủ, hấn không nghĩ nhiều nữa.

Nhưng hôm nay, nàng đột nhiên nói nàng muốn giải oan, hấn hiểu ran ngay.

Thì ra là nàng tìm cơ hội thám thính tin tức.

Ai lại nghĩ rằng một cô gái mù lại muốn lật lại bản án lớn khiến cả nước khiếp sợ ngày đó?

“Sư Bá Âm là người ở đâu? Đã từng dạy cảm cho nàng?”

“Chưa từng dạy. Có điều hâm mộ đã lâu, cũng như nhiều cảm sư khác, ta rất ngưỡng mộ kỹ thuật của Sư tiên sinh.”

“Đã không thân không quen, vì sao lại muốn giải oan cho ông ta?”

Cư Mộc Nhi nháy mắt. Trong bóng tối, tựa như nàng thấy được đôi mắt của Long Nhị nhìn mình chăm chăm, “Cùng là người yêu cảm, không thể không luyến tiếc. Sư Bá Âm là thánh cảm trong bao người, nếu là án oan, đương nhiên sẽ muốn kêu oan cho ông ấy, nếu không thì không an lòng.”

Long Nhị trầm mặc. Cư Mộc Nhi căng thẳng, tim đập thình thịch liên hồi.

Mãi lâu sau, hắn mới hỏi tiếp: “Vì sao nàng lại nghĩ rằng ông ấy chết oan?”

“Khi sắp bị tử hình, ông ấy dùng tiếng đàn để nói.”

“Thế à? Tiếng đàn nói thế nào?”

“Cái này có quan trọng không?” Cư Mộc Nhi nhún mày, chẳng phải nghĩ cách giải oan, kêu oan mới là việc chính sao?

“Đương nhiên là quan trọng. Nàng nói thử xem.”

Cư Mộc Nhi không nghe được tình cảm trong lời hắn. Lúc này, ở bên cạnh nàng, là Long Nhị gia khôn khéo giỏi giang trầm ổn bình tĩnh, không phải là gia xấu tính thích làm loạn hay trêu chọc nàng.

“Được rồi, là thế này. Sư tiên sinh chia bản nhạc làm hai phần. Phần đầu là phần kêu oan, phần sau là phần giải thích. Phần kêu oan, ông kết hợp năm khúc nhạc nổi tiếng. Bài đầu tiên là “Duyên”, đó là một khúc nhạc nổi tiếng kể về chuyện một đôi nam nữ yêu nhau nhưng người nam chỉ chăm lo tiền đồ nên về sau phải chia lìa khổ sở. Có duyên không có phận, tình chẳng đến đâu. Sư tiên sinh dùng bốn loại biến hóa phân chia khúc nhạc, lần điệu không thống nhất, “Duyên” hóa thành viễn, oán, oan. Một khúc khác tên “Viễn chinh”, là một câu chuyện cũ của Lương quốc, kể về một hán tử nhà nông bị sung quân, sau đó lại trở thành đại tướng bảo vệ tổ quốc, cuối cùng chết trên sa trường. Đây cũng là một án oan. Một khúc khác tên “Kim băng đề danh”, là bản nhạc được đàn khi báo hi công danh, nhất định tướng công đã từng nghe qua.”

Long Nhị không nhịn được nói: “Trong bài đó cũng có chuyện kể? Chuyện kể đó cũng có án oan?”

“Không, bài này thì không có án oan, chỉ biểu lộ niềm vui của người được đề tên bảng vàng sau khi khổ luyện thi thư. Nhưng trong từ khúc đó, Sư tiên sinh dùng cách đàn của “Duyên”.”

Cư Mộc Nhi suy nghĩ một chút, không biết làm cách nào để giải thích cách biến đổi thủ pháp của giới cảm. Nàng ậm ừ: “Thật ra khúc luật và phách tiết...”

“Được rồi, nàng nói đúng, nhưng không quan trọng.”

Lời Long Nhị nói khiến Cư Mộc Nhi thở phào. Giải thích với một thường dân về thủ pháp đánh đàn cao thâm một cách rõ ràng mà không bị tổn thương thì thật quá khó khăn.

“Tại sao ông ấy lại muốn làm mọi chuyện khó khăn như vậy? Ông ấy ở trong tù không thể kêu oan, đến lúc đó có cơ hội đứng trước đám đông, sao không kêu oan luôn?”

“Nghe nói Sư tiên sinh bị hãm hại lười ở trong ngục, không có cách nói chuyện.”

Long Nhị trầm mặc.

Một lúc sau, hắn nói: “Đã là đàn kêu oan, vì sao không kêu oan như nhau, đàn luôn Duyên, Xa, Oán. Dù sao cũng là bị oan, đàn một khúc thôi có phải giúp các cảm sư dễ hiểu không? Có đàn kiểu huyền bí làm gì?”

Cư Mộc Nhi nhún mày. Nàng chưa bao giờ nghĩ đến điều này, nàng chỉ nghĩ các bản đàn này đều có chung một ý, hẳn là có thể xác định được đây là án “oan”. Cảm sư bọn họ chỉ chuyên chú vào sự thách thức của tiếng đàn, vì việc mình nghe hiểu được tiếng đàn mà thật phần khích. Nhưng lời của Long Nhị cũng có cái đúng.

Năm bản nhạc khác nhau, biến hóa âm luật, trộn với nhau, đàn liên tiếp, đúng là quá mức phức tạp? Vì sao lại phức tạp như vậy?

“Hay là ông ấy biết rằng đây là khúc nhạc cuối cùng trước khi chết nên muốn khoe khoang bản lĩnh? Phải biết rằng vốn Sư tiên sinh là người cô quái, kiêu ngạo, đây lại là lần cuối ông gảy đàn, vì thế trước mặt các cảm sư, ông muốn thể hiện cảm kỹ cũng là chuyện bình thường.” Cư Mộc Nhi nghĩ đến đạo lý này. Nếu đổi lại là nàng, trước khi chết, cũng nhất định phải xuất hết tài nghệ mình có, lưu danh sử sách.

“Hừm, thế nên ta mới nói mấy người học cảm đều bị điên.” Long Nhị không thấy đúng.

Lời này khiến Cư Mộc Nhi ảm ức. Nàng yên lặng cắn môi.

Long Nhị lại nói: “Ngoài tiếng đàn, nàng có chứng cứ khác không? Chứng cứ rõ ràng xác thực rằng Sư Bá Âm bị oan?”

Cư Mộc Nhi suy nghĩ, không muốn nói nhưng lại thừa nhận: “Không có.”

“Không có.”

“Án năm đó ta có nghe qua. Là một người làm của Sứ gia thoát chết, chạy đi báo quan. Phù doãn phái người đến hiện trường thì thấy Sứ tiên sinh đang cầm cầm phở trong đám lửa. Khi đó Sứ gia bị cháy, có người nói là do Sứ thượng thư bị độc phát tác, trước đó hai người có tranh chấp làm đồ ngon nển, vì thế cầm phở cũng bị đốt. Người xử án kia cuối cùng cũng rời kinh thành, không ai biết người đó đi đâu. Cầm phở không còn, mọi người chỉ được nghe Sứ tiên sinh đàn đúng một lần trước khi hành hình.”

“Bản nhạc đó, nàng nói có phần hai?”

“Hắn là có.”

“Nàng nói hắn là?”

Giọng nghi vấn của Long Nhị khiến Cự Mộc Nhi chợt dạ chưa từng thấy. Nàng lí nhí: “Bởi vì chưa ai xem qua cầm phở, chỉ nghe ý trong tiếng đàn và dựa vào sự kiện để đoán.”

Đúng thế, bản nhạc thì sao? Nhân chứng duy nhất mất tung tích, hơn nữa người làm Sứ gia vẫn ở đây, nhờ người đó lại chứng minh hung thủ là Sứ Bá Âm thì làm gì được nữa?

Cự Mộc Nhi chẳng biết mình có thể nói gì. Hai năm qua, hai năm nàng suy nghĩ về chuyện này. Nàng đã nghĩ qua biết bao loại khả năng, nghĩ Sứ Bá Âm bị oan, nghĩ đến cái chết của Hoa Nhất Bạch, nghĩ đến sự đau khổ bất lực của Lâm Duyệt Dao. Đương nhiên nàng biết mình yếu đuối, muốn làm rõ việc này thật khó như lên trời, nhưng có kẻ vô hình cứ bức ép, nàng đã bước ra thì không thể quay lại được.

Hai năm qua, nàng vẫn im lặng bất động là vì nàng không đạt được bước tiến nào. Nhưng chuyện nàng được gả cho Long Nhị đã thay đổi tất cả. Một động, tất cả sẽ động. Một số việc xảy ra, có việc có sơ hở.

Thế nhưng tất cả vẫn chỉ là suy đoán. Hơn nữa, nàng vẫn chưa nắm được điểm mấu chốt. Vì thế, lúc Long Nhị nghỉ ngơi, nàng không biết phải phản ứng thế nào.

Nàng thấy nàng có thể đối diện với phù doãn đại nhân một cách hùng hồn thẳng thắn, vậy mà trước Long Nhị, nàng chợt dạ. Nàng cũng không xác định được gì hết, vậy mà lại tuyên bố đòi kêu oan trước mặt Hoàng thượng.

Cự Mộc Nhi trầm mặc khiến Long Nhị thờ dài thườn thọt. Hắn cầm tay nàng trong chần, nói: “Mộc Nhi, chuyện này đừng hành động thiếu suy nghĩ. Nếu không phải do Sứ Bá Âm, vậy thì cả nhà Sứ Thượng thư chết cũng không thể do người thường làm. Hung thủ nhất định không phải kẻ dễ chơi. Án này Hình bộ đã thẩm tra nghiêm ngặt, Hoàng thượng tự mình phê, mỗi người mỗi chứng cứ đều được xem xét ổn thỏa, không có kẽ hở. Trước không nói làm gì, nàng cứ nghĩ xem, giờ lật lại bản án, chẳng những đảo lộn Hình bộ, cũng là cái bạt tay vào mặt Hoàng thượng. Hơn nữa nàng còn không có bằng chứng, thậm chí nàng không thuyết phục được ta.”

Cự Mộc Nhi lại im lặng. Một áp lực vô hình đè nặng lên ngực nàng.

“Nàng hứa với ta đừng có tự ý nhé?”

Cự Mộc Nhi không biết nên đáp thế nào. Nàng thấy rất khó chịu.

“Mộc Nhi.” Long Nhị chống tay, nhìn Cự Mộc Nhi, “Mộc Nhi, nàng là người rất thông minh, nhất định nàng hiểu rõ được mất trong chuyện này. Bằng sức lực của mỗi nàng, sao có thể đối kháng Hình bộ? Sao có thể để Hoàng thượng thừa nhận rằng mình phê sai một án oan chết người?”

Hắn nói là “nàng”, không phải “chúng ta”.

Cự Mộc Nhi nằm như khúc gỗ, cảm thấy mắt mình nóng lên.

Long Nhị nhìn nàng chăm chú, chờ xem nàng trả lời thế nào. Thế nhưng Cự Mộc Nhi lại không nói “Tự ta không làm được, còn có chàng nữa”, nàng nói: “Tướng công, ta cũng không muốn liên lụy đến chàng.”

Long Nhị nhấn mặt. Lần đầu tiên hắn có cảm giác mình không xác định được suy nghĩ trong lòng Cự Mộc Nhi.

“Nàng không làm ta bị liên lụy. Có điều nàng ngoan chút đi, trừ phi có bằng chứng xác thực, nắm chắc mười phần, còn không thì đừng có sơ suất, hiểu chưa?”

Cự Mộc Nhi gật đầu, mở to mắt, cố gắng không khóc.

Long Nhị suy nghĩ, vẫn thấy lo lắng: “Là chuyện của người khác. Nàng có lòng tốt, ta biết, nhưng quả thực nàng không giúp được ông ấy. Hơn nữa ông ấy đã về cõi tiên, nàng có làm gì cũng không khiến ông ấy sống lại được, đừng quá nhớ thương. Hiểu chưa?”

Cự Mộc Nhi cắn môi, miễn cưỡng gật đầu.

Long Nhị nhíu mày, lời của hắn nàng có nghe vào đầu không?

Một lúc sau, Long Nhị lay lay Cự Mộc Nhi: “Còn chuyện gì không, nàng nói ta nghe?”

Cư Mộc Nhi nhắm mắt giả vờ ngủ, mãi mới nói: “Không có gì.”

Không có gì? Long Nhị trợn mắt nhìn Cư Mộc Nhi. Chuyện nàng bị bắt cóc, chuyện bọn bắt cóc chết bất đắc kỳ tử, hôm nay lại hỏi chuyện Hoàng thượng... Không có thật à?

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chuyện Vợ Chồng

Một đêm này, Cư Mộc Nhi không biết mình ngủ như thế nào.

Giống như ngủ thiếp đi, lại giống như không ngủ, giống như đang nằm mơ, lại giống như không mơ. Đầu choáng váng, trái tim nặng trĩu. Lúc mơ mơ màng màng, cảm thấy hình như người bên cạnh bỏ dậy, nàng có chút hoảng hốt, muốn để nàng nằm một mình sao? Nàng muốn bắt hán, thế nhưng mà mí mắt nàng quá nặng trĩu, nàng buồn ngủ đến mức không mở mắt được.

Sau đó, cuối cùng nàng đã ngủ thiếp đi.

Lúc Cư Mộc Nhi thức dậy, mặt trời đã lên cao, Long Nhị sớm đã không thấy bóng dáng. Nha hoàn nói sáng sớm Nhị gia đã thức dậy đi ra ngoài rồi.

Cư Mộc Nhi cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, buồn bã ỉu xiu. Nha hoàn thấy bộ dạng tiều tụy của Cư Mộc Nhi cũng hơi kinh ngạc, rõ ràng ngủ hơn nửa ngày, sao giống như thức cả đêm vậy. Sáng nay Nhị gia thức dậy mặt đen thui, bộ dạng cũng không giống là một đêm vui sướng. Lập tức các nha hoàn cẩn thận từng li từng tí, sợ làm sai gì đó sẽ bị giáo huấn.

Nhưng cả ngày Long Nhị không về. Cư Mộc Nhi dùng cơm một mình, ngồi ngẩn người trong phòng.

Nàng biết vụ án của Sư Bá Âm không đơn giản. Có lẽ lúc ban đầu nàng giống với bọn Hoa Nhất Bạch, sau khi nghe ra ý trong tiếng đàn, đều bị sự bí ẩn trong lòng che mắt, chỉ bằng sự nhiệt tình liên nghĩ mình có thể làm nấy thứ gì đó.

Nhưng cái chết của Hoa Nhất Bạch khiến nàng rơi vào chậu nước lạnh, giọt tắt nhiệt tình, lòng dạ trở nên sắt đá.

Bọn họ ngu ngốc chỉ có thấy sự oan khuất, lại không có cảm nhận được cái chết. Sao không có suy nghĩ, nếu như Sư tiên sinh thật sự là bị oan mà chết, vậy hung thủ thật sự là ai? Có thể tiêu diệt cả nhà Sư Thượng thư, chẳng lẽ không tiêu diệt được đám nhạc công ngốc nghếch bọn họ sao? Mãi đến khi nàng không nhìn thấy nữa, sự cảnh giác và nghi ngờ của nàng đã lên tới đỉnh điểm.

Hai năm qua, nàng lo lắng hãi hùng, làm gì cũng phải suy đi nghĩ lại. Nàng không từ bỏ việc điều tra việc này, nhưng nàng biết chỉ bằng sức lực của nàng sợ là không tra được gì. Nàng không tìm người giúp đỡ, nàng cũng không dám tin ai, nàng cũng sợ đưa tới họa sát thân, nàng cũng sợ liên lụy người nhà, bạn bè.

Nhưng hai năm trôi qua, chuyện thâm thù gì đó đều không xảy ra. Nàng hơi thả lỏng tinh thần, nhưng không dám quên, trực giác của nàng nói cho nàng biết có người đang theo dõi nàng, có người đang lặng lẽ chuẩn bị giống như nàng, nàng không từ bỏ, người nọ cũng không có khả năng từ bỏ.

Mãi đến khi sự bức hôn của Đình Nghiên Hương mới thay đổi cục diện bên ngoài yên bình, bên trong giằng co này.

Cư Mộc Nhi ngồi ngẩn ngơ, cẩn thận nghĩ đến những chuyện đã xảy ra. Hôm nay nàng nên đi dạy Bảo Nhi đánh đàn, nhưng nàng không muốn đi, nàng không có tâm tư. Nàng cảm thấy trong lòng rất khổ sở.

Thật ra nàng biết Long Nhị nói rất đúng, quan hệ thiệt hơn trong đó, hán còn rõ hơn nàng. Nàng biết hán không sai, thế nhưng mà nàng vẫn cảm thấy thất vọng.

Nói thất vọng về hán, không bằng nói lo sợ không yên.

Nàng cảm thấy chỉ trong một đêm, giữa nàng và Long Nhị dường như đã có một vách ngăn ngăn cách. Khoảng cách rất gần, lại rất khó chạm đến. Nàng nghi ngờ, có phải Long Nhị sẽ vì việc này mà không thân thiết với nàng nữa hay không, giống như đêm qua, giống như sáng sớm hôm nay, hán không giống ngày thường.

Tối hôm qua hán không quấn quýt thân mật với nàng. Nàng không biết những người đàn ông khác như thế nào, vợ chồng người khác như thế nào, nhưng Long Nhị gia nhà nàng là người trong ngoài không đồng nhất. Trước mặt người khác, hán là ông chủ nói chuyện không khiến người ta vui vẻ, có vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong phòng, hán lại là tướng công thích trêu đùa, quấn người.

Trước kia bất luận nàng như thế nào, hán nhất định sẽ làm âm ỉ khiến nàng say đắm thuần phục, bá đạo, nóng bỏng trên giường. Thế nhưng mà tối hôm qua nói xong chuyện kia, hán chỉ lãnh đạm căn dặn nàng đi ngủ sớm. Nàng biết bầu không khí không tốt lắm, nàng biết thời cơ không đúng lắm, nhưng

hắn lãnh đạm không gặp mặt nàng, nàng vừa cảm thấy lạc lõng vừa lo lắng.

Hôm nay hắn cũng dậy sớm, nhưng hắn không đánh thức nàng, không làm ấm ì bắt nàng hầu hạ. Thật ra mắt nàng không nhìn thấy, không hầu hạ được gì, nhưng hắn chỉ là muốn ồn ào với nàng mà thôi. Đùa xong, lại để nàng về ngủ tiếp.

Nàng đã quen như vậy. Cho nên hôm nay hắn im lìm đi ra ngoài, khiến trong lòng nàng rất khó chịu.

Cư Mộc Nhi cảm thấy bản thân mình thiếu tự tin, nàng quá quan tâm phản ứng của hắn, cho nên nàng bắt đầu đa nghi.

Nhưng, nàng rất quan tâm hắn sao?

Bây giờ, việc nàng lo lắng không phải là bản án, mà là cảm nghĩ của hắn đối với nàng. Có phải hắn nghĩ nàng muốn lợi dụng quan hệ giữa hắn và Hoàng thượng để đạt tới mục đích của nàng hay không, có phải hắn nghĩ từ đầu tới cuối nàng đang lợi dụng, lừa gạt hắn hay không?

Thế nhưng mà nàng không phải sao?

Cư Mộc Nhi không dám khẳng định. Trong nháy mắt nước mắt tràn mi, nàng cảm thấy nàng không phải, nàng không hư hỏng như vậy, nàng là muốn tìm một cái cang tránh gió, nhưng nàng cũng không phải muốn hại hắn. Nàng chỉ là...

Nàng không biết bản thân mình làm sao, nàng không thể nghĩ ra một cái cớ để bào chữa cho bản thân. Cư Mộc Nhi lau nước mắt, nghĩ Long Nhị đối xử với nàng như vậy tốt, nghĩ sự keo kiệt lại khó chịu của hắn khi đối phó với những thủ đoạn bịp bợm của nàng, nghĩ đến tính trẻ con, giọng điệu đàn ông của hắn, nghĩ đến sự quan tâm thật lòng của hắn đối với nàng, nước mắt lại rơi.

Hỏi Hoàng thượng, là nàng quá gan dạ. Nàng chỉ là đột nhiên nghĩ ngây ngô, nếu Hoàng thượng là minh quân, nếu Hoàng thượng là người chính trực căm ghét kẻ ác, vậy Hoàng thượng biết oan tình của Sư tiên sinh, đồng ý lật lại bản án, điều tra lại, vậy mọi chuyện đơn giản hơn nhiều rồi.

Tuy cơ hội cực kỳ bé nhỏ, nhưng nàng vẫn hỏi.

Hỏi xong, nàng lại hối hận.

Đến đêm khuya, Long Nhị vẫn chưa về.

Cư Mộc Nhi lén khóc trong phòng. Tuy đã qua thời gian nàng đi ngủ, nhưng nàng vẫn nhìn không muốn trên giường. Nàng gục xuống bàn, muốn đợi hắn về.

Sau khi hắn về, nàng phải nói gì với hắn, phải làm sao để hắn vui vẻ, nàng hoàn toàn không nghĩ ra, trong đầu nàng trống trơn, nhưng nàng muốn đợi hắn về.

Nhưng nàng đợi một lúc, lại ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh giấc đã nghe thấy tiếng nước.

Cư Mộc Nhi từ từ đứng dậy, cẩn thận nghe ngóng. Là tiếng nước, có người tắm rửa ở phòng bên.

Cư Mộc Nhi sờ gậy trúc trong tay, đứng lên, đi đến phòng bên, gọi: “Tướng công.”

Tiếng nước ngừng, không ai trả lời nàng.

Cư Mộc Nhi không gọi nữa, sự khó chịu ban ngày tích tụ trong lòng nhanh chóng lấp đầy trái tim nàng. Hắn về, nhưng không đánh thức nàng. Mà nàng gọi hắn, hắn không trả lời.

Cư Mộc Nhi đứng bất động ở cửa ra vào. Nàng nghe thấy tiếng soàn soạt của quần áo, giống như có cái gì đó bị ném ra xa. Sau đó Long Nhị khẽ ho, nói ra: “Đã muộn như vậy, sao nàng chưa ngủ?”

Cảm giác là đang tìm chuyện để nói.

Hắn đi vào phòng, đương nhiên là sẽ biết nàng gục xuống bàn, hắn không đánh thức nàng bảo nàng lên giường ngủ, bản thân lại rẽ vào phòng tắm, lúc này lại hỏi nàng sao không ngủ.

Cư Mộc Nhi đè xuống sự khó chịu trong lòng, đi về phía Long Nhị, trả lời: “Ta đang đợi tướng công về.”

“Ừm, hôm nay về hơi muộn.”

“Tướng công đang tắm?”

“Ừ, nàng ngủ trước đi, rồi ta sẽ vào.”

Cư Mộc Nhi đứng bên cạnh thùng tắm lớn, nghe hắn bảo nàng đi, lại cảm thấy khó chịu. Nàng hít một hơi, dặn mình không suy nghĩ lung tung, cẩn thận

từng li từng tí nói: “Ta kỳ lưng, bóp vai cho tướng công nhé?”

Hình như Long Nhị hơi sững sờ, cuối cùng trả lời “Được.”

Cư Mộc Nhi khẽ thở phào, để gậy trúc sang bên cạnh, đưa tay về phía Long Nhị.

Long Nhị nhìn bộ dạng kia của Cư Mộc Nhi, trong lòng thở dài, hần cầm chặt tay nàng đặt trên bả vai mình, đặt khăn tắm đang dùng dùng vào trong tay nàng. Cư Mộc Nhi vui mừng, nghiêm túc đắp lưng cho Long Nhị.

Lưng Long Nhị cứng nhắc, Cư Mộc Nhi cảm thấy kỳ lạ, điều này giống như đang khăn trương, lại giống như đang phiền muộn. Thế nhưng mà là hần đồng ý để nàng kỳ lưng, buồn bực cái gì? Khăn trương cái gì?

Cư Mộc Nhi kỳ cọ một lúc, lại gần Long Nhị, bỗng nhiên hiểu ra. Lúc này hần thực sự đang ném quần áo, chỉ là hần có thể đem ném quần áo ra xa, nhưng không thể tẩy hết mùi son phấn và mùi rượu trên tóc hần.

Đối với sự nhạy cảm thông minh của Cư Mộc Nhi, Long Nhị có đề phòng, chủ yếu là bởi vì hôm nay hần đi hoa lâu.

Hần về muộn như vậy, nghĩ nàng sớm đã đi ngủ, không nghĩ tới nàng nằm bò trên bàn chờ hần. Hần không dám đánh thức nàng, bởi vì hần nhớ rõ lần trước nàng ngửi mùi hương trên người hần sẽ biết hần đi đâu. Cho nên hần lên tắm rửa, muốn làm mất mùi hương mới gọi nàng lên giường ngủ. Không nghĩ nàng lại đi vào, đi vào cũng không sao, còn về mặt ủy khuất bộ dạng tội nghiệp, hần không để nàng lại gần không được. Cho nên hần đành phải đồng ý với nàng, trong lòng hơi thấp thỏm không yên, chỉ hi vọng hần tắm được một lúc, mùi thơm đã hết rồi.

Lúc này tay Cư Mộc Nhi bỗng nhiên dừng lại, sau đó tiếp tục kỳ lưng cho hần, nhưng động tác chậm lại. Trong lòng Long Nhị căng thẳng, nàng ở gần hần như vậy, chắc hần nàng đã nhận ra rồi.

Long Nhị thờ dài trong lòng, quay người kéo nàng, muốn giải thích với nàng, quay người lại thì giật mình.

Nàng khóc.

“Mộc Nhi.” Long Nhị nắm chặt tay của nàng, sao lại tỏ ra nghiêm trọng như vậy, nàng khóc.

Cư Mộc Nhi cúi đầu, bị hần phát hiện, nàng giãy giụa, tránh bàn tay của hần, nước mắt rơi không ngừng, nàng không muốn như vậy, nàng vốn nghĩ dễ dàng hần thoải mái, hần không để ý tới nàng, nàng cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Nhưng bây giờ nàng càng buồn hơn.

Nàng làm hần không vui, hần liền đi tìm hoa văn liêu, muộn như vậy mới về.

Nàng nằm ngủ trên bàn, hần về cũng không muốn gọi nàng, có phải hần không muốn quan tâm nàng nữa? Thế nhưng mà sao hần có thể đi thanh lâu, sao hần có thể đi tìm gái lầu xanh.

Cư Mộc Nhi càng nghĩ càng loạn, càng nghĩ nước mắt càng nhiều, cuối cùng nhịn không được, dứt khoát khóc lớn lên.

Điều này khiến Long Nhị sợ hãi, hần bắt chặt trên người ướt sũng, ôm Cư Mộc Nhi vào trong ngực. Cư Mộc Nhi cũng ôm chặt hần, nhưng khóc to hơn.

“Hôm nay ta đi tuần tra cửa hàng. Tuần tra xong, ta đến nha phủ gặp phủ doãn đại nhân phân tích tình huống mất tích của tên cướp với ông ta. Đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy tên đó, phủ doãn đại nhân cũng không điều tra ra ai là người giả mạo bồ khoái.”

Cư Mộc Nhi lắng nghe, khịt mũi, bình tĩnh lại.

“Sau đó ta đi thăm hỏi mấy người bạn trong cung, tìm người của Hình bộ, cuối cùng mời mấy người đó đến Nhiễm Thúy uống rượu. Cả ngày không về chính là làm mấy việc này. Uống rượu ở Nhiễm Thúy ta không chạm đến cô nương nào cả. Chỉ là nơi đó, trên người tránh không được dính mấy mùi kia.”

Cư Mộc Nhi nghe xong, giống như trẻ con nhếch miệng, trên lông mi còn vương nước mắt, bộ dạng đó thực sự rất đáng yêu.

Long Nhị véo mặt Cư Mộc Nhi, trách mắng: “Có phải cả ngày hôm nay nàng suy nghĩ lung tung đúng hay không. Ta hỏi rồi, hôm nay nàng ngồi trong phòng không ra ngoài, có phải lại ngăn người hay không?”

Cư Mộc Nhi vô cùng tủi thân trả lời: “Hôm nay tướng công đi ra ngoài không gọi ta.”

“Cả đêm nàng ngủ không ngon, buổi sáng chóng mặt, sao ta dám gọi?”

“Tướng công cũng không bảo người nhắn lại với ta, ta lo lắng cả ngày.”

Long Nhị ho hai tiếng, điều này thật sự là hần cố ý, trong lòng hần không thoải mái, cố ý muốn lạnh nhạt với nàng. Lúc này bị nàng nắm đàng chuôi, sự có lý chẳng sợ của hần tan thành mây khói không thấy tung tích. Hần lại ho hai tiếng, nói: “Gia hôm nay bận quá, không có chú ý dặn dò người làm.”

“Vậy buổi tối tướng công về muộn, cũng không gọi ta.”

Hắn có thể trả lời mặc dù hắn đến thanh lâu không làm chuyện xấu nhưng chột dạ không? Đương nhiên không thể. Hơn nữa phản ứng này khiến Long Nhị gia cảm thấy mình thật mất mặt. Hắn chột dạ cái gì, hắn rõ ràng cái gì cũng không làm. Nhưng cuối cùng hắn chỉ có thể trả lời: “Cả người khó ngồi, muốn tắm rửa trước.”

Cư Mộc Nhi khịt mũi, lại ôm chặt Long Nhị, chùi nước mắt trên người hắn.

Long Nhị thở dài, xoa đầu nàng, hôn trán nàng.

“Không làm âm ỉ?”

“Ta không làm âm ỉ.”

“Vậy là ai khóc nhè khóc đến mức rối loạn hả?”

“Là ai?”

“Chơi xấu phải không?”

“Là theo lời nói của tướng công, không thấy coi như không tính.”

“Ta chưa từng nói?”

“Đã nói rồi.”

“Khi nào?”

“Chính là nói rồi.” Vừa nói vừa nắm mặt cọ xát hắn, dùng bộ ngực của hắn lau hết nước mắt.

Long Nhị bị cọ xát, cả người nóng bừng, lại bị đức hạnh vô lại của nàng gọi lên hứng thú, vì vậy cầm tay của nàng đặt ở chỗ cứng rắn đang nóng như lửa của mình.

Cư Mộc Nhi bị dọa, kêu “à” một tiếng. Muốn rút tay, lại bị Long Nhị dùng sức đè xuống. “Long Cư thị, nàng không thể phóng hỏa rồi chạy.”

Cư Mộc Nhi chưa kịp phản ứng, xấu hổ đến mức sắp nhỏ máu. Thế nhưng mà trong lòng nàng lại tràn đầy vui sướng. Long Nhị gia vẫn nhiệt tình với nàng, hắn thích chạm vào nàng, cũng thích nàng chạm vào.

Điều này khiến người làm vợ như nàng cảm thấy rất tự tin. So với cái gì đó phụ quân của nàng cần nàng hơn, điều này khiến Cư Mộc Nhi thỏa mãn. Sự lãnh đạm đêm qua đã hoàn toàn biến mất, sự nhiệt tình và cấp bách của Long Nhị khiến nàng vui vẻ.

Cho dù nàng mặc cỡ không dám ngẩng đầu, cho dù nàng cảm thấy mặt nóng đến mức sắp tan ra, nhưng nàng vẫn dừng cảm chủ động vuốt ve hắn.

Long Nhị bị sờ đến mức người nóng bừng, không chịu được nữa kéo nàng qua hôn thật sâu.

Cư Mộc Nhi rất nhiệt tình đáp lại Long Nhị, thế nhưng mà chú ý bên trên, không chú ý đến phía dưới, Long Nhị gia không hài lòng, kéo tay nàng, hôn môi nàng nói: “Đừng ngừng.”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Tán Tỉnh. Nhị Gia Giáo Huấn Vợ

Cư Mộc Nhi không ngừng.

Nàng rất nghiêm túc, rất cố gắng vuốt ve Long Nhị. Không lưu loát, nhưng gan dạ.

Long Nhị chưa bao giờ thấy Mộc nhi như vậy, cũng chưa bao giờ có cảm nhận mãnh liệt như vậy, mềm mại, tinh thể, mạnh mẽ, như nước quán quanh người, như lửa thiêu đốt người. Đột nhiên hắn cảm thấy không phải một bộ phận của hắn nằm trong tay nàng. Mà là tất cả bộ phận của hắn đều ở trong tay nàng.

Hắn không kiềm chế được nữa, bỗng nhiên kéo Mộc Cư Nhi vào trong thùng tắm. Hai người chung một chỗ, chạm phải vách thùng tắm, sự lôi kéo này khiến hai người đều vấp.

Long Nhị “Đồng” một tiếng ngã ngồi trong thùng, Cự Mộc Nhi bị Long Nhị kéo, đột nhiên ngã vào. “Rầm rầm” bọt nước bắn tóe tung.

Cự Mộc Nhi vội vàng đứng lên, quần áo trên người ướt hết, tóc dính nước, toàn bộ dính ở sau gáy và trên mặt. Biểu cảm ngỡ ngàng và cực kỳ sợ hãi còn chưa biến mất, phối hợp về chặt vật kia, khiến Long Nhị vui đến mức cười ha ha.

Cự Mộc Nhi xấu hổ mặt đỏ bừng, vô cớ bị kéo vào bồn tắm, thiếu chút nữa bị chìm, uống hai ngụm nước không tỉnh, còn chưa hiểu gì đã nghe thấy Long Nhị cười ha ha, lập tức nóng nảy, dù sao mắt nàng cũng không nhìn thấy, thế là không quan tâm bỏ nhào về hướng có tiếng cười của Long Nhị.

Tiếng cười của Long Nhị kẹt ở cổ họng, sợ Cự Mộc Nhi đập đầu, giơ hai tay vội vàng đỡ Cự Mộc Nhi, nhưng sức lực của nàng mạnh như con hổ hung dữ rơi xuống đất, đè hấn ở trong thùng.

Long Nhị lập tức uống phải mấy ngụm nước, hấn phản ứng theo bản năng, chống tay ngồi dậy. Lúc này bộ dáng của hấn giống nướng tử của hấn, đầu và mặt tất cả đều là nước. Điều khác nhau chỉ là hấn nghiêng rãng nghiêng lợi, còn nướng tử của hấn mang về mặt vô tội.

“Tướng công” Cự Mộc Nhi thực sự không biết Long Nhị ra sao, nàng bỏ nhào về phía trước, sau đó thì cảm thấy hấn chìm xuống.

“Tướng công” Cự Mộc Nhi lại gọi, không ai trả lời, nàng duỗi tay tìm kiếm. Lăn mò, tìm thấy vội vàng ôm lấy. “Tướng công” Không có việc gì làm thùng tắm lớn như vậy làm gì, cũng không phải muốn bơi lội, cái thùng này tìm người rất khó ah, đối với người không nhìn thấy mà nói rất bất tiện.

Long Nhị không trả lời nàng, chỉ trực tiếp giữ nàng ở trong ngực, hôn thật sâu.

Nướng tử của hấn càng ngày càng ngứa da.

Hấn hôn nàng, đưa tay xé rách bộ quần ướt của nàng. Động tác thô lỗ khiến Cự Mộc Nhi hơi sợ hãi, run rẩy. Long Nhị vỗ về xoa lưng của nàng, nụ hôn trở nên dịu dàng, lâu hơn.

Cự Mộc Nhi thả lỏng người, Long Nhị thỏa mãn hôn mặt nàng, bắt đầu lột sạch quần áo của nàng.

Cự Mộc Nhi đỏ mặt, ỷ lại hấn. Long Nhị hôn nàng, vuốt ve nàng, nàng nhiệt tình đáp lại, nàng nhớ tới sự quạnh quẽ tối hôm qua, nàng đưa tay xuống, cầm chặt chỗ đó.

Long Nhị ngược lại hít một hơi. Hấn phủ lên tay nàng, hướng dẫn nàng. Cự Mộc Nhi xấu hổ, tim đập rộn lên, chỉ cảm thấy nước trong thùng sắp sôi sùng sục.

Một lát sau, Long Nhị đột nhiên quay người nàng lại, khiến hai tay của nàng bám vào thùng tắm.

“Tướng công?” Cự Mộc Nhi có chút sợ. “Chúng ta về giường đi.”

“Người ướt, làm ướt giường sao ngủ được?” Long Nhị cắn đầu vai của nàng, nhìn nàng nhột đến mức co người lại, trong lòng cảm thấy hơi sung sướng. Hấn không về giường, ở đây rất tốt, là chỗ tốt để bắt nạt nướng tử.

Cự Mộc Nhi không biết nên trả lời như thế nào, làm bản giường dường như là không tốt lắm. Thế nhưng mà đây không phải nguyên nhân chủ yếu khiến nàng không trả lời được. Lúc này đầu nàng không sáng suốt, trống rỗng. Bởi vì một luồng lực quen thuộc đã lấp đầy nàng.

Cự Mộc Nhi hô lên “a” một tiếng, hai tay bám chặt thùng. Tư thế ngồi xồm thật là tốn sức, Long Nhị ở phía sau lại giống như rất hưởng thụ, còn điên cuồng hơn trước kia.

Cự Mộc Nhi cắn môi, nhưng dần dần không chịu nổi, cuối cùng khẽ rên rỉ.

Nàng nghe thấy âm thanh của mình, vừa yêu kiều vừa e thẹn, dứt khoát đưa cánh tay gối đầu lên thùng, vùi đầu trốn tránh. Điều này khiến Long Nhị không nhịn được cười. Cự Mộc Nhi xấu hổ, đưa tay sau lưng ngăn cản Long Nhị, nhưng đổi lại là một đòn báo thù.

Nàng rên rỉ to hơn, thành thật nằm sấp, không dám khiêu khích nữa. Long Nhị lại cười khế, quay mặt nàng quay lại hôn.

Nước nguội dần, nhưng Cự Mộc Nhi không cảm thấy lạnh. Long Nhị ôm nàng rất chặt, cái ôm ấm nóng đến mức muốn hòa tan nàng.

Bọt nước văng khắp nơi, tiếng nước ào ào không ngừng. Cự Mộc Nhi nghe, cảm giác thân thể của mình lên xuống bập bênh theo âm thanh này. Sau lưng là tiếng thở gấp của Long Nhị, trong cơ thể là cảm giác như gió bão mạnh mẽ quét quanh nàng. Cự Mộc Nhi mở miệng, kéo căng người, cuối cùng giây phút cuối cùng, nàng vô ý thức chôn mặt trong khuỷu tay, chặn tiếng rên rỉ.

Sau một lúc lâu, cuối cùng nàng trở lại bình thường. Long Nhị cầm khăn lau sạch sẽ cho hai người, ôm nàng về giường. Lúc này nàng mới bắt đầu cảm thấy chân run rẩy, có lẽ là do ngồi xồm quá lâu. Trong đầu xuất hiện một ý nghĩ: may mà luyện tập qua trung bình tần.

Suy nghĩ nàng khiến nàng đỏ mặt, nàng thực sự muốn vùi đầu vào trong chăn, nhưng sờ mãi cũng không thấy chăn, cuối cùng là Long Nhị ôm nàng. Ôm trong ngực của hấn, cùng đắp chung chăn.

“Hóa ra nàng đã tính toán trước, luyện trung bình tần kia rất tốt.” Lời nói của Long Nhị khiến Cự Mộc Nhi lại đỏ mặt, hấn là con giun trong bụng nàng sao?

Nàng lén véo eo hắn, hắn đánh mông nàng. Nàng dùng ngón chân gãi cẳng chân, bấp chân hắn, hắn dùng chân kẹp chân nàng.

Hai người không nói chuyện, dùng động tác người tới ta lui đùa vui. Cuối cùng Cự Mộc Nhi đùa đủ rồi, ngáp một cái.

Long Nhị thấy Cự Mộc Nhi muốn ngủ, liền dặn dò: “Ngày mai ta vẫn phải đi ra ngoài, nàng đừng nghĩ ngợi lung tung nữa.”

Cự Mộc Nhi gật đầu, ôm cánh tay của Long Nhị, tìm cho mình một tư thế thoải mái chuẩn bị ngủ.

Long Nhị lại nói: “Ngày mai rảnh rồi, dạy Bảo nhi đánh đàn. Nàng có việc phải cũng là chuyện tốt.”

Cự Mộc Nhi “hử” một tiếng xem như là trả lời.

Long Nhị lại tiếp tục nói: “Hôm nay ta đọc bản án của Sư Bá Âm. Bản án nói trong cơm tối của nhà Sư Thượng thư có độc, trong trà cũng có. Độc tính phát tác trong khoảng thời gian ngắn, đợi mọi người phát hiện ra lúc ấy đã không kịp. Hôm đó một người hầu trong nhà đau bụng, không ăn cơm, tránh được một kiếp. Người đó phát hiện ra nên lén bí mật xuất phủ báo quan. Phủ doãn phải bỏ khoái, nha dịch tới, lại thấy phòng đánh đàn của Sư Thượng thư đang cháy, Sư Bá Âm đang hoang mang chạy ra từ chỗ đó, đúng lúc bị bắt gian tại trận.”

Sự mệt mỏi của Cự Mộc Nhi biến mất một nửa, lắng lặng nghe.

“Bỏ khoái nói, lúc Sư Thượng thư ngã ở phòng đánh đàn, còn thở, trước khi chết ngón tay của ông ấy chỉ Sư Bá Âm, đáng tiếc không nói gì. Sau đó các bộ khoái tìm thấy thuốc độc trong phòng khách của Sư Bá Âm, giống với loại độc mà Sư gia trúng phải. Bởi vì bản án liên quan đến mệnh quan triều đình, tình tiết vụ án nghiêm trọng, cho nên chuyển đến Hình bộ. Theo tờ khai của người hầu của Sư gia, tình hình hiện trường, còn có các vật chứng, Hình bộ tra xét hai tháng, cẩn thận điều tra tất cả các manh mối, do Hoàng Thượng đích thân phê chuẩn, lúc này mới định tội cho Sư Bá Âm.”

Long Nhị dừng lại một chút, nói: “Kết quả hôm nay ta hỏi thăm được, chính là bản án từ hồ sơ vụ án và tình hình điều tra, không có bất cứ vấn đề gì. Chỉ trừ những lời nàng nói, Sư Bá Âm được hoàng thượng ân chuẩn, trước khi hành hình cho ông ta gảy một khúc nhạc, ông ta dùng cơ hội này nói nỗi oan khuất với các nhạc công.”

Long Nhị nói đến đây ngừng lại, Cự Mộc Nhi liền hỏi: “Bây giờ Tướng công là muốn xác nhận xem suy nghĩ của ta có đạo lý hay không?”

“Không.” Long Nhị xoa đầu nàng, trả lời: “Hôm nay ta tìm mấy người đó, là muốn xác nhận nàng có bị cuốn vào trong chuyện này hay không.”

Cự Mộc Nhi im lặng, trong lòng bị cảm xúc khó nói rõ ràng lấp đầy.

Nàng ôm Long Nhị, gối lên ngực của hắn, nghe thấy tiếng tim đập “thình thịch” vững vàng mà mạnh mẽ của hắn.

“Đừng nghĩ về việc này nữa.” Long Nhị hôn đỉnh đầu nàng. “Những người bị chịu tội đều sẽ kể nỗi oan khuất. Chỉ là Sư Bá Âm có tài nghệ khiến nàng khâm phục, do phương thức sùng kính của nàng. Nhưng sự thật chân tướng như thế nào, nàng cũng không biết.”

Cự Mộc Nhi nhắm mắt lại, không phản bác. Trên thực tế, những lời này của Long Nhị rất đúng, nàng không biết sự thật chân tướng như thế nào, nàng chỉ là hoài nghi, nàng chỉ là suy đoán, nàng chỉ có cảm giác kia.

“Mộc nhi, nàng nên biết. Dịch mạnh nàng yếu, nếu không phải là một mũi tên liên trúng bia, một đòn liên chết, vậy đợi đối phương đánh trả ra tay, mình chính là đường chết. Chuyện này nàng không rõ chân tướng, không có chứng cứ, chớ xen vào nữa, được không?”

Cự Mộc Nhi trầm mặc một lúc, nhìn không được hỏi: “Nếu ta có chứng cứ?”

Long Nhị im lặng, một lát sau hỏi: “Nàng có sao? Nếu thực sự có, chứng cứ có thể lật lại bản án dù là một cái?”

“Không có.”

Hai người đều không nói gì nữa.

Sau đó Cự Mộc Nhi nhìn không được lại nói: “Nhưng là điểm đáng ngờ rất nhiều.”

Long Nhị néo cằm của nàng: “Nàng không nghe lọt tai những lời ta nói sao?”

“Nghe hiểu.”

“Nàng sẽ nghe lời, ngoan ngoãn, đúng không?”

“Vâng. Ta nghe lời tướng công.” Cự Mộc Nhi ôm chặt Long Nhị, lặp lại câu: “Ta nghe lời tướng công.”

Long Nhị xoa lưng nàng, nhìn bộ dạng nhắm mắt buồn ngủ đáng yêu của nàng, trong lòng có chút không yên lòng lắm. Đối với người nương tử này hắn rất là thoải mái, nàng ở bên cạnh hắn khiến trong lòng hắn rất an tâm, hắn không muốn nàng dính phải phiền phức gì.

Một đêm này trôi qua rất nhanh, lúc mới đầu hai người ngủ không được ngon giấc, nhưng bên đêm lại ngủ rất ngon giấc.

Sáng sớm Cur Mộc Nhi mơ mơ màng màng bị Long Nhị vỗ mông. Nàng cau mày bày tỏ sự bất mãn, Long Nhị lại nói: “Không dậy hầu hạ, đừng trách ta không gọi nàng.”

Cur Mộc Nhi bỗng tỉnh ngủ, đứng rồi, nàng muốn hầu hạ Hậu tướng công thức dậy.

Nàng ngồi xuống, mắt còn chưa mở ra được. Long Nhị đưa đai lưng tới tay nàng, còn bản thân mình đứng ở bên giường giang hai tay chờ.

Kỳ thật cái gọi là hầu hạ, chẳng qua là để nàng thắt đai lưng, cài nút áo, nàng làm không tốt, hắn sẽ quay người thắt lại. Lúc đầu chỉ là đùa nàng, hưởng thụ niềm vui khi sai bảo nàng. Thế nhưng mà đùa một lúc, ngược lại trở thành thói quen giữa hai người.

Nếu sáng sớm không giày vò, nô dịch bộ dạng buồn ngủ của nàng một lúc, trong lòng hắn rất không thoải mái. Nhìn bộ dạng mơ mơ màng màng dụi mắt trở về tiếp tục ngủ của nàng, hắn sẽ sung sướng muốn cười. Nhưng hôm qua hắn mới biết được, hóa ra nương tử này của hắn nếu không bị hắn gọi dậy, trong lòng cũng sẽ không thoải mái.

Nhận thức này khiến hắn cảm thấy ảm áp trong lòng.

Vì vậy đưa đai lưng tới, nhìn nàng lần mò cài móc. Quá trình hầu hạ này dường như quá là nhanh. Long Nhị không hài lòng, hắn lén cởi bỏ đai lưng, nói: “Chưa cài được, rơi rồi.”

Cur Mộc Nhi sững sờ, sờ đai lưng buộc lại một lần nữa, lần này vỗ thử, xác nhận không có vấn đề. Kết quả tay còn chưa buông ra, đai lưng kia lại rơi ra rớt trong tay nàng.

Cur Mộc Nhi sững sờ, vẻ mặt kia khiến Long Nhị nhếch mép, cười không tiếng động.

Cur Mộc Nhi lại buộc một lần nữa, một buộc vừa nói: “Không buộc được đai lưng, chắc chắn là Nhị gia béo lên. Eo to không buộc được, việc này phải làm sao mới được?”

Nụ cười trên mặt Long Nhị cứng ngắc.

Cur Mộc Nhi lải nhải nói tiếp: “Đặt mua quần áo mới, đai lưng mới phải tốn tiền, càng béo càng tốn nhiều vải, tốn nhiều tiền, vậy phải làm sao bây giờ?”

Long Nhị tức giận lớn tiếng nói: “Gia không béo.”

Lần này đai lưng vững vàng thắt ở trên eo, không rơi xuống nữa.

Cur Mộc Nhi thỏa mãn sờ đai lưng một vòng, lại nói: “Nhị gia vất vả rồi.” Nghe giọng điệu kia giống như đồng tình với Long Nhị phải thắt đai lưng không phù hợp. “Có muốn ta dẫn dò nhà bếp, làm mấy món ít mỡ cho Nhị gia hay không, nhiều đồ chay hơn?”

Nàng thật sự là nương tử tốt biết quan tâm, đúng không?

Long Nhị gia nghiêng răng nghiêng lợi: “Gia không béo.”

Long Nhị phu nhân gật đầu, hai tay ôm eo Long Nhị, dùng giọng điệu an ủi nói: “Không béo, một chút cũng không béo.”

Long Nhị “hừ” một tiếng, nương tử xảo quyết này, biết lừa gạt bố trí hắn. Hắn ném nàng lên trên giường, quay người đi.

Thân là đàn ông, tuyệt đối không hiếu chiến, còn nhiều thời gian, xem mạnh hơn ai!

Đi tới cửa, nhìn không được quay đầu lại liếc nhìn Cur Mộc Nhi. Nàng nhắm mắt, khoe miệng mỉm cười, ôm chần nằm ngáy o o... Long Nhị nhìn xem một lúc, thật sự là không cam lòng.

Chuyện hôm nay chớ để ngày mai, đàn ông không thể tỏ ra yếu kém!

Long Nhị giậm chân tại chỗ đi vào, lật người Cur Mộc Nhi, để lộ mông nàng, duỗi tay “bóp bóp” đánh vài cái không nặng cũng không nhẹ.

Cur Mộc Nhi kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng đã bị đánh xong. Tuy không đau, nhưng nàng vẫn kêu to vài tiếng, kèm theo tiếng khóc nức nở lên án: “Nhị gia đánh người! Sao có thể đánh người!”

Long Nhị cười ha ha, cảm thấy hài lòng, rời đi.

Cur Mộc Nhi nghe tiếng đóng cửa, thở phào nhẹ nhõm, rốt cục có thể yên tâm tiếp tục ngủ.

Phải dỗ dành khiến gia cao hứng, đúng là chuyện không dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Quan Tâm Sắp Đặt Bố Cục

Long Nhị ăn sáng, không sốt ruột đi ra ngoài, hẩn đi tìm Long Tam trước.

Vợ chồng Long Tam và hai đứa trẻ đang ăn sáng. Long Nhị gọi Long Tam ra, nói với Long Tam: “Đệ gửi thư cho Nhiếp Thừa Nham, mời hẩn và Tiểu Tiểu đến nhà ta làm khách.”

Long Tam ngăn người: “Muốn xem bệnh cho ai?” Nhiếp Thừa Nham là thành chủ Y thành Bách Kiều thành, cũng thân với Long Tam như anh em trong nhà, vợ của anh ta – Hàn Tiểu – là thần y nổi tiếng, từng cùng trải qua hoạn nạn với Phụng Vũ, cho nên giao tình giữa hai đôi vợ chồng coi như không tệ.

Bởi vì Long Nhị và Nhiếp Thừa Nham từng buôn bán dược liệu, cho nên Long Nhị bỗng nhiên muốn Nhiếp Thừa Nham dẫn Hàn Tiểu tới, điều đầu tiên Long Tam nghĩ đến chính là ai đó bị mắc bệnh nặng.

“Không ai bị ốm.” Long Nhị liếc nhìn Phụng Vũ đang thò đầu ra nhìn ở cửa, nói: “Muốn Tiểu Tiểu bắt mạch cho Mộc nhi. Tay nàng rất lạnh, không biết cơ thể có thích hợp mang thai hay không.”

“Có rồi?” Phụng Vũ nghe lén hết lên.

Hai người cảm ông cùng nhìn về phía Phụng Vũ, cô rụt đầu lại, giả bộ như chưa xuất hiện.

Long Tam hiểu ý của Long Nhị, nếu chỉ là điều dưỡng thân thể, sợ là Long Nhị sẽ không nghĩ đến Hàn Tiểu đang ở xa ngàn dặm, có lẽ là chuyện khó nói. Lập tức do dự: “Đề đệ thử xem, với tính cách của A Nham, không phải huynh bảo cậu ấy đến là cậu ấy bằng lòng đến đâu.”

“Chắc chắn cậu ấy còn nhớ mối thù với Nhị bá.” Phụng Vũ ở cửa phòng nhin không được phát biểu cách nhìn.

Long Nhị tức giận liếc người đang lải nhải ở cửa, ra hiệu ngầm với Long Tam. Long Tam hiểu ý, hẩn không bảo được Nhiếp Thừa Nham, vậy thì đề Phụng Vũ đi thuyết phục Hàn Tiểu. Nhiếp Thừa Nham nâng niu chiều chuộng Hàn Tiểu, nếu Hàn Tiểu muốn tới, Nhiếp Thừa Nham đương nhiên là không ngăn được.

Long Tam gật đầu, nhận lời. Tuy hai huynh đệ không nói chuyện, nhưng Phụng Vũ là người thông minh, cô đột nhiên ló đầu ra nói: “Nhị bá, muội có thể trực tiếp tìm Tiểu Tiểu, huynh muốn cầu xin muội hay không?”

Câu trả lời của Long Nhị là trực tiếp quay đầu và rời đi. Phụng Vũ tức giận giậm chân ở phía sau.

Long Nhị đi rất nhanh, có lão Tam giúp đỡ, hẩn không lo Phụng Vũ làm loạn. Hơn nữa tuy Phụng Vũ nghịch ngợm nhưng là người biết chừng mực, hẩn biết Phụng Vũ nhất định sẽ giúp hẩn mời Hàn Tiểu tới.

Giải quyết xong việc này, Long Nhị lên xe ngựa, đi sang thị trấn bên cạnh. Ở thôn đó có một gã cao thủ về chế tạo ám khí tinh xảo ẩn náu.

Long Nhị dùng mười lượng vàng bảo hẩn ta làm một cái gậy gỗ. Yêu cầu bề ngoài giống như gậy chống của người mù, nhưng phải bền, khó chặt đứt, bên trong còn phải giấu dao găm và ám khí phi tiêu nhỏ. Người nọ có nhiều kinh nghiệm, Long Nhị chỉ nói một lần là hiểu, vẽ bản vẽ xác nhận với Long Nhị tại chỗ. Long Nhị rất hài lòng, sau khi để lại vàng liền chạy về kinh thành.

Giữa trưa, Long Nhị ăn cơm với người của Lễ bộ Thượng thư và Nhạc Tư Phủ. Trong bàn tiệc xác nhận Hoàng Thượng đã hạ ý chỉ, muốn thành lập một đội nhạc công trẻ con luận bàn trao đổi với sứ giả nhỏ tuổi của Tây Mãn Quốc. Lễ Bộ và Nhạc Tư Phủ đang lúng túng vì chuyện này.

Long Nhị nghe xong trong lòng thâm cao hứng, an ủi vài câu, bảo bọn họ đưa ra vào biện pháp, sau đó thừa cơ dấn dò bọn họ lúc sắp xếp phải để Bảo Nhị ở phía sau.

Người của Lễ bộ Thượng Thư và Nhạc Tư Phủ đồng ý.

Long Nhị biết như vậy còn chưa được xem là ổn thỏa, hẩn không trông cậy một bữa cơm là có thể sắp xếp thoả đáng chuyện này. Hẩn nói: “Ta cũng biết việc này khó giải quyết, thật ra cuối cùng sự việc có trọn vẹn hay không, còn phải xem sứ giả của Tây Mãn quốc có thức thời hay không. Hiện tại trận đầu còn chưa bắt đầu, sự việc cũng có nhiều điều phải bàn bạc lại, nếu là khiến grom tuốt vó, cảm xúc của hai bên không tốt, đến lúc đó qua lại chắc chắn sẽ lúng túng. Không bằng như vậy, để ta làm chủ, đại nhân mời sứ giả đại diện của Tây Mãn quốc và nhạc công đại diện nước ta, mọi người sum họp trong một phòng, nhận biết lẫn nhau, làm quan hệ trở nên hòa hợp, ngoài mặt cũng vui vẻ, cuối cùng đương nhiên tan rã trong vui vẻ.”

Nhạc Tư Phủ quay đầu nhìn Lễ bộ Thượng Thư, trong lòng thầm nghĩ: “Tình thế grom tuốt vó, không phải là đứa bé của Long phủ khiêu khích trước mặt mọi người để lại điều khó xử sao? Long Nhị gia này thật là biết đối nhân xử thế, rõ ràng là hẩn sốt ruột muốn hóa giải việc này, lại nói như hẩn đưa lợi ích cho Lễ bộ.”

Điền Thượng thư là người biết quan hệ lợi hại bên trong. Trong chuyện này, Lễ bộ là bên khó xử, làm không xong, vác trọng trách, Hoàng thượng trách

tội không nói, trong lòng Long Nhị gia trong đầu khẳng định cũng sẽ mang thù, mấy tên quan khác cũng sẽ cười nhạo bọn họ. Cho nên Long Nhị gia làm chủ hay không làm chủ, nhân tình này bọn họ phải nhận. Nhận không được mà không nhận cũng không được.

Dù sao cả hai đều là không được, nếu không tiếp nhận sau này có lẽ vẫn sẽ nhận được câu oán trách “Lúc trước không theo cách ta nói, bây giờ quả nhiên là không thành”, chẳng thà tiếp nhận chuyện này.

Trong lòng Điền Thượng Thư cân nhắc, gật đầu, liên tục nói cảm ơn.

Long Nhị hài lòng, vì vậy xác định ba ngày nữa sẽ gặp mặt du thuyền ở Thúy Hồ, báo Lễ Bộ và Nhạc Tư Phủ chuẩn bị danh sách khách mời, hẳn sẽ sắp xếp tốt.

Sau khi Long Nhị đi ra từ từ điểm, lại đi nha phủ. Khâu Nhựt Minh đang lật xem hồ sơ vụ án bắn cóc Cự Mộc Nhi và Nghiên San, một vài việc hẳn không thể nào hiểu được, thấy Long Nhị đến, vội vàng ra nghênh đón.

Quả nhiên, Long Nhị tới là để hỏi tiến triển lùng bắt bọn cướp. Khâu Nhựt Minh lắc đầu, nói vẫn phải người kiểm tra nghiêm ngặt, cũng đóng cửa thành, chắn chắn không thể để bọn họ chạy thoát.

“Có lẽ căn bản bọn họ không trốn. Đang ẩn náu trong thành, không biết đại nhân tra được đầu mối gì trong thành hay không?”

“Lý hộ vệ đã báo người vẽ hình của mấy tên cướp, nhưng lục soát hai ngày, vẫn không có phát hiện gì.” Khâu Nhựt Minh cũng biết việc này khiến mặt mình không được rạng rỡ, giọng điệu có chút không tốt lắm. Hắn dừng một chút, lại nói: “Hôm qua Long Nhị gia hỏi về vấn đề thuốc độc, ta thẩm tra lại một lần. Ba năm này, trong kinh thành có ba mươi vụ trúng độc chết, nhưng mà không giống độc tám tên cướp kia trúng phải. Biểu hiện của độc tính trước đó ta đã báo với ngự y quán, đợi bọn họ tra ra tất cả vị thuốc, có lẽ mới có thể có phát hiện mới.” Người đầu độc tạm thời không điều tra ra được, chỉ có thể gửi hi vọng ở nguồn gốc thuốc độc.

Long Nhị vốn cũng không trông cậy Khâu Nhựt Minh có thể phá án trong ngày hôm nay, chỉ là qua nhìn chút, khiến ông ta chịu chút ít áp lực mà thôi. Nghe xong lập tức gật đầu đồng ý, sau đó cáo từ hồi phủ.

Một ngày bốn ba, hơi hao tâm tổn trí lực, lại không có tiến triển tốt gì. Long Nhị mỗi một nhắm mắt trên xe ngựa, chợt thấy bức bối cực kỳ, chỉ oán hận chiếc xe này đi quá chậm, thật muốn vừa mở mắt là có thể thấy Mộc Nhi nhà hắn cười với hắn.

Oán hận cả dọc đường, rốt cục chịu đựng về đến Long phủ.

Về phủ, Cự Mộc Nhi đang dạy Bảo Nhi chơi cầm trong phòng của bọn họ. Mẹ Bảo Nhi vừa ôm Tiểu Nhi cắn hạt dưa ở bên cạnh vừa khích lệ Bảo Nhi cầm rất tốt.

Long Nhị dựa vào cái cây lớn, nhìn khung cảnh kia.

Hình ảnh rất là vui tai vui mắt, bên trong có Mộc Nhi của hắn. Vậy mà người cắn hạt dưa phá hoại mỹ cảm, Long Nhị tự động bỏ qua. Thế nhưng mà tiếng cảm “Leng keng thùng thùng” rốt cuộc để nghe chỗ nào? Bảo Nhi ngoan cầm đi cầm lại mấy âm cơ bản, còn bộ dạng khá vui vẻ kia nữa.

Long Nhị đang nhìn họ ngẩn người, lại nghe thấy Phụng Vũ kêu to một tiếng: “Nhị bá về rồi.”

Bảo Nhi bỗng ngừng đầu, giơ tay gọi: “Nhị bá phụ.”

Phụng Vũ vừa rồi khen ngợi Bảo Nhi còn chưa đủ, lại nói: “Bảo Nhi ngoan, Nhị bá phụ của con chắc chắn là nghe con chơi cầm đến mức say mê.”

Bảo Nhi được khen ngợi, nở nụ cười sáng lạn. Nhưng Long Nhị lại đau đầu, Phụng Vũ dạy trẻ con như vậy, thật sự không có vấn đề gì sao?

Ngộ nhỡ Bảo Nhi trưởng thành, thực sự cảm thấy mình là mỹ nữ đẹp nhất thiên hạ, họa sĩ giỏi nhất thiên hạ, cô nương thông minh nhất thiên hạ, người chơi cầm hay nhất thiên hạ, ngoan ngoãn nhất thiên hạ.....

Ôi, vậy làm sao bây giờ?

Long Nhị nhất thời không biết nên nói cái gì với ba mẹ con nhà kia, ngược lại Cự Mộc Nhi cười.

Hắn vẫn không nói gì, nàng lại cười về phía hắn, dường như nàng biết rõ hắn ở nơi nào, lại biết hắn đang nghĩ gì. Nàng vẫy tay hắn, ôn nhu nói: “Tướng công về rồi.”

Long Nhị háng giọng, “Ừ” xem như là trả lời.

Cự Mộc Nhi vừa cười vừa vẫy tay, Long Nhị đi qua, ngồi xuống bên cạnh nàng. Cự Mộc Nhi hỏi: “Tướng công có mệt hay không?”

“Cũng ổn.” Có người ngoài ở đây, Long Nhị trả lời rất nghiêm túc.

Cự Mộc Nhi hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Nàng mỉm cười, lại dịu dàng hỏi: “Tướng công có khát không? Ta rót trà cho tướng công nhé?”

Long Nhị liếc Phụng Vũ, gật đầu trả lời được.

Cư Mộc Nhi rất hiền lành vội vàng rót trà cho Long Nhi.

Phượng Vũ ở bên cạnh ngơ ngác nhìn xem, Long Nhi chợt cảm thấy trên mặt sáng sủa, mệt mỏi biến mất. Hắn ném cho Phượng Vũ một ánh mắt “Muội học tập đi, đối xử tốt với lão Tam”, sau đó vui vẻ cầm chén uống trà.

Cư Mộc Nhi lại cười nói: “Tướng công khó chịu hay không?”

Long Nhi trầm nghĩ hôm nay nương tử thật sự là tri kỷ, ở trước mặt người khác giữ thể diện cho mình. Hắn làm ra vẻ nói: “Nói chuyện cả ngày, hơi khó chịu.”

Nụ cười của Cư Mộc Nhi khoa trương hơn, rất sáng lạn: “Vậy Mộc Nhi chơi cầm giúp tướng công giải sầu!”

Nụ cười của Long Nhi thiếu chút nữa cứng nhắc trên mặt, may mà kịp thời nhớ tới Phượng Vũ, Bảo Nhi, Tiểu Nhi ở bên cạnh nhìn hắn, cho nên hắn gượng cười, trả lời giả tạo: “Được.”

Bảo Nhi ở bên cạnh thấy Nhi bá phụ muốn nghe cầm, vội vàng tự đề cử mình: “Nhi bá phụ, con biết cầm, con cũng muốn cầm cho Nhi bá phụ nghe.”

Long Nhi không kịp phản ứng, liền nghe thấy Cư Mộc Nhi cười nói: “Tốt, Bảo Nhi cầm cho Nhi bá phụ nghe, Nhi bá phụ thích nghe cầm nhất.”

Long Nhi còn chưa nói gì, Bảo Nhi ngoan đã bắt đầu đánh “tịch tịch tạch tạch”.

Long Nhi trừng mắt, cúi đầu chăm chú nhìn Bảo Nhi chơi cầm, lời nói bảo nó đừng đánh không thể nói không nên lời. Nhưng nó đang cầm gì vậy? Máy âm vừa đơn giản vừa đơn điệu, không ngừng lặp lại.

Nụ cười của Long Nhi rốt cuộc không giữ được nữa. Hắn có thể hiểu vì sao sứ giả Tây Mẫn quốc lại cảm thấy Bảo Nhi đang khiêu khích họ, tiếng cầm kia kết hợp với vẻ mặt nghiêm túc nhập tâm của nó, ngay cả hắn người thường dân cũng hiểu được Bảo Nhi ngoan là cố ý. Đương nhiên, trong lòng Long Nhi biết rõ, nó cố ý đến mức vô tội.

Long Nhi quay đầu nhìn về phía Cư Mộc Nhi, nàng cười rất vui vẻ, hơi nghiêng đầu, lộ ra vẻ sung sướng.

Cái này mới là cố ý!

Thật sự cố ý!

Người phụ nữ giáo hoạt này, nhất định là trả thù chuyện buổi sáng hắn đánh mông nàng. Ai nói Long Nhi gia hắn lòng dạ hẹp hòi, hắn đã sắp quên chuyện này rồi, nhưng người phụ nữ này còn nhớ rõ, còn lừa gạt, trả thù hắn.

Vì sao mỗi lần hắn rộng lượng đều trúng chiêu?

Dù sao tiếng cầm của Bảo Nhi không cần đầu óc nghe, lại nói trong đầu hắn cũng không thường thức tiếng cầm kia, vì vậy Long Nhi cây ngay không sợ chết đứng quang minh chính đại thất thần.

Nội dung thất thần chính là nhìn chăm chăm Mộc Nhi nhà hắn, nghiêm túc chăm chú nhìn, ra sức nhìn chăm chăm.

Cư Mộc Nhi không có phản ứng gì, ngược lại là Phượng Vũ chịu không nổi. Xem ra Nhi bá ức hiếp Mộc Nhi rất bí hiểm, thật sự là thái quá.

Phượng Vũ đứng dậy gọi Bảo Nhi đi, cô quyết định sau khi trở về muốn nói chuyện tử tế với Long Tam, bảo Long Tam kết hợp với đại bá cùng giáo huấn Nhi bá. Sao có thể dọa vợ thành như vậy, về nhà nhi bá giống như đại gia bắt người khác phải hồi hân ân cần, rót trà, chơi cầm, Nhi bá không biết xấu hổ còn đắc ý!

Phượng Vũ đi đến cửa, nhìn không được quay đầu lại, nói: “Mộc Nhi, nếu ai bắt nạt tỷ, tỷ đừng sợ, nói với muội, muội nhất định sẽ bảo vệ tỷ.”

Cư Mộc Nhi cười gật đồng ý, Long Nhi bị Phượng Vũ trừng mắt không lý do, tức giận không có chỗ phát tiết.

Đợi mọi người đi hết, Long Nhi liền “Hừ” ba tiếng. Cư Mộc Nhi vội vàng hỏi: “Hạng tướng công không thoải mái ah? Có phải cảm lạnh hay không? Có muốn ta dọn lò bếp nấu canh gừng hay không?”

“Nàng thật to gan!” Long Nhi hùng hổ đứng lên, chấp hai tay sau lưng, nói ra: “Cùng gia về phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Suy Tính, Thận Trọng

Cư Mộc Nhi theo Long Nhị về phòng.

Vào phòng, nghe thấy Long Nhị ngồi xuống, nàng vội vàng đi qua ân cần bóp vai cho Long Nhị: “Nhị gia mệt rồi, ta xoa bóp vai cho Nhị gia.”

Long Nhị giả bộ tức giận, “hừ” một tiếng, nói: “Mấy ngày này, nàng thực sự không buồn rầu. Suốt ngày thay đổi thủ đoạn bịp bợm chính gia.”

Cư Mộc Nhi cười, nghiêm túc bóp vai, không phủ nhận cũng không giải thích.

Long Nhị bị ghen, nàng không tiếp chiêu, hắn không diễn tiếp được, rất không thú vị.

Nghĩ đi nghĩ lại, Long Nhị không phục. Lấy nàng về làm gì? Chính là muốn để nàng biết hắn mạnh hơn nàng, mạnh hơn nàng, còn thông minh hơn nàng, là muốn nàng chịu thua.

Thế nhưng mà nàng luôn làm hắn tức giận, là chuyện gì vậy?

Long Nhị tóm Cư Mộc Nhi đến phía trước, quay người đặt trên đùi, “bóp bóp bóp” đánh vài cái vào mông.

“Sao lại đánh người ta?”

Cư Mộc Nhi nhảy dựng lên kêu oa oa, chạy thật xa khỏi chỗ Long Nhị.

“Bóp vai không tốt, trừng phạt nhẹ.” Long Nhị chậm rãi trả lời.

Lập tức mặt nàng nhẵn thành bánh bao, hai tay còn xoa mông, bộ dạng uất ức của tiểu nương tử, hắn nhìn không được nhếch môi cười không tiếng động.

Nhìn xem, thủ đoạn gia chính nương tử cũng không ít.

Cư Mộc Nhi bĩu môi tủi thân nói: “Phượng Phượng nói, nếu có người bắt nạt ta, ta có thể đi tìm muội ấy.”

Long Nhị nói: “Phật cấm túc.”

“Bảo Nhi cũng nói, có đồ ăn ngon sẽ đem đến cho ta.”

“Phật nhịn ăn.”

Cư Mộc Nhi quay đầu, vào phòng trong, tự sờ giường, cời giày đi lên.

Long Nhị đi theo nàng, ngạc nhiên nói: “Làm gì vậy?”

“Cấm túc, Phật nhịn ăn, vậy chỉ có thể ngủ. Nhị gia không cần quản ta, ta sẽ tự lo cho bản thân mình.”

Long Nhị chọc ngón tay qua: “Lại làm âm ỉ?”

“Chẳng lẽ Nhị gia còn muốn phạt ta không được ngủ?”

“...” Một ngón tay lại chọc.

Cư Mộc Nhi che trán nghiêm túc hỏi: “Nhị gia không thích cách xử lý im lặng như vậy sao? Thích ồn ào ah? Ta có thể. Nhị gia muốn xem khóc lóc, lăn lộn hay là treo cổ?”

Long Nhị đá bay giày lại gần giường, cắn môi nàng: “Thích nhìn bộ dạng nàng xấu hổ.”

“Vậy thôi cứ đi đi.” Cư Mộc Nhi nói xong bắt đầu lăn, trong miệng la to: “Không được, không được, không đồng ý, không đồng ý...”

Long Nhị sững sờ, thật đúng là bắt đầu lăn lộn?

Hắn nhìn nàng lăn lộn, nhưng nàng hơi mệt. Vừa lăn lộn vừa trách móc: “Nhị gia mau ngăn cản ta, để ta đừng làm âm ỉ nữa.”

Long Nhị liếc nàng, nàng không có sức để đùa nghịch. Trong lòng oán hận, nhưng vẫn ôm lấy nàng.

Cư Mộc Nhi ngừng lại, thở hồng hộc: “Làm nương tử người ta, thật không dễ dàng.”

“Nương tử nào đó như nàng, sớm đã bị đuổi rồi.”

“Là vì ta không giỏi làm âm ỉ?”

Vừa nói xong, hai má đã bị nhéo.

Cư Mộc Nhi cười “Khanh khách”, vòng tay ôm Long Nhị: “Hôm nay Nhị gia bận gì vậy?”

“Đi sửa gậy chống mới cho nàng, còn mời đại phu tốt nhất tới bắt mạch cho nàng.”

Cư Mộc Nhi gật đầu: “Cảm ơn tướng công. Nếu không mua cây cầm cho ta nữa.”

“Lãng phí, phá sản.” Long Nhị nhéo tai nàng: “Không được.”

“Nhạc công tốt luôn thiếu cầm tốt.”

“Một nhạc công giỏi dùng chiếc cầm nát vụn cũng có thể cầm. Cầm của nàng bày đầy phòng, ta thực sự tận mắt nhìn thấy. Không được mua cầm, phá sản.”

“Trái tim của nhạc công luôn hướng về cầm tốt, Nhị gia chàng vĩnh viễn không hiểu.”

“Tư tưởng đàn ông kiếm tiền nuôi gia đình, nàng cũng vĩnh viễn không hiểu.”

“Ta hiểu.” Long Nhị gia nhà nàng lòng dạ hẹp hòi, đôn hậu nhưng thận trọng, kín đáo nàng hiểu, nàng chính là không thể nói.

Tuy không nói, nhưng trán vẫn bị người đàn ông kiếm tiền nuôi gia đình gõ một cái. Hiển nhiên tâm ý tương thông cũng không phải chuyện tốt.

Cư Mộc Nhi vội vàng nói sang chuyện khác: “Hôm nay Nhị gia còn làm gì?”

“Gặp người của Lễ bộ.” Long Nhị nói chuyện ba ngày sau sẽ mời sứ giả Tây Mẫn quốc cùng mua vui hưởng lạc. Cư Mộc Nhi rất nhanh hiểu dụng ý của Long Nhị, liền hỏi: “Du thuyền trên hồ uống rượu mua vui?”

Long Nhị suy nghĩ một chút, trả lời: “Đương nhiên sẽ mời vài Hoa nương giúp vui. Chỉ là trong du thuyền không so được với trong lầu xanh, dù sao cũng là nơi công cộng, tất cả mọi người sẽ quy củ hơn chút ít. Đương nhiên, từ trước đến nay gia không bị ảnh hưởng, ở đâu cũng rất chừng mực, giữ mình trong sạch.” Trước tiên, vẫn phải nói rõ ràng, bằng không đến lúc đó nàng nghĩ thấy mùi gì đó lại khóc cho hấn xem, sao tốt được? Đương nhiên, trong sạch của mình là phải tán dương, đó là hình tượng quan trọng của người đàn ông lo cho gia đình.

Đối với hình tượng của tướng công nhà mình, Cư Mộc Nhi không tăng bốc, ngược lại rất có hứng thú với Hoa nương. “Vậy tướng công sẽ mời Hoa nương như thế nào? Xinh đẹp hay là chơi cầm hay?”

Long Nhị ho khan hai tiếng, thảo luận chuyện Hoa nương với nương tử nhà mình, hấn cảm thấy có chút xấu hổ. “Đã mời khách làm chủ, đương nhiên phải khuôn mặt đẹp và tài chơi cầm mới được. Bằng không làm mất mặt Lễ bộ, sự việc cũng không dễ làm.”

Cư Mộc Nhi gật đầu: “Ý của Nhị gia là nếu bản thân chàng chọn người thì sẽ không coi trọng những thứ này, hơi xấu, không biết chơi cầm cũng được, đúng không?”

“Cư Mộc Nhi!” Long Nhị then quá hoá giận, trêu chọc gia rất vui về vậy sao?

Cư Mộc Nhi vội vàng ôm cánh tay tướng công nhà mình: “Ta chỉ là hiếu kỳ, thuận miệng hỏi, ta biết tướng công là người thận trọng nghiêm túc nhất, tuyệt đối sẽ không chạm vào mấy thứ không sạch sẽ ở bên ngoài.”

Long Nhị sắc mặt bớt giận, tuy biết nàng đang dỗ dành hấn, nhưng nghe cũng dễ chịu.

Chỉ có điều mới vừa rồi còn gọi là Nhị gia Nhị gia, nịnh nọt, làm nũng liền đổi thành tướng công, người phụ nữ này là kẻ ba phải?

Cư Mộc Nhi nhìn không thấy vẻ mặt của Long Nhị, nhưng nghe thấy giọng điệu “ừ” của Long Nhị liền biết cảm xúc của hấn. Vì vậy lại hỏi: “Tướng công chàng biết Hoa nương nào có tài chơi cầm sao? Chàng định mời cô nương nào?”

“Sao, lại muốn cười nhạo gia nghe không hiểu tiếng dân?”

“Sao lại như vậy? Là thực sự hiếu kỳ. Tướng công không cần phải nghe hiểu, đương nhiên biết nghe người khác thảo luận. Tướng công biết ta từng dạy Hoa nương chơi cầm, cho nên muốn biết cô nương nào có tài chơi cầm được mọi người biết đến, có phải ta đã từng dạy qua không?”

Long Nhị nghĩ một lúc: “Mấy người nổi tiếng, không ngoài Lâm Duyệt Dao của Tích Xuân Đường, Tần Oánh của Di Hương Viện, Tâm Liên của Bách Hoa Các ...” Long Nhị vừa nói vừa nhìn sắc mặt của Cư Mộc Nhi. Nếu nói Hoa nương nổi tiếng về tài chơi cầm, hấn thật sự có thể kể ra không ít. Chỉ là hấn không cho rằng Cư Mộc Nhi sẽ thoải mái khi hấn nói về chuyện này, vì vậy nói ra vài cái tên, rồi dừng lại, giả bộ như không nghĩ ra được.

Cư Mộc Nhi sắc mặt như thường, đợi Long Nhị không nói nữa, liền nói: “Tướng công, chàng nói chuyện du hồ nghe chơi cầm, có thể mang ta đi hay không?”

“...” Bên trong có cạm bẫy không? Long Nhị nhìn kỹ về mặt của Cự Mộc Nhi, không nhìn ra điều gì.

“Không nói trên hồ đông người, mọi người đều là người quy củ, đã như thế, có nữ quyền chắc chắn là không sao rồi. Lại nói, nếu Bảo Nhi phải nghiêm chiến, nhưng không biết tài chơi cầm, nước cờ của đối phương như thế nào, đợi ta nghe một chút, dò xét một lúc, trở về dạy Bảo Nhi ứng đối cũng tốt hơn. Nó mới học mới luyện tập, theo đúng bệnh dạy bảo, lại đảm bảo phạm vi, thời gian, không phạm sai lầm, không mất mặt, không gây ra phiền phức. Tướng công chàng nói có phải thế không?”

Long Nhị ngẩn người, nàng nói rõ ràng mạch lạc, hẳn không phản bác được. Nếu không đồng ý, để lộ ra trong lòng hẳn có điều mờ ám, huống chi, mục đích sắp xếp tiệc rượu du hồ, thật sự là giải quyết vấn đề ứng chiến khó khăn của Bảo Nhi. Nàng nói không sai, thật là cần một người biết cầm, nghe được, sau đó chỉ điểm cho Bảo Nhi.

Nghĩ như vậy, cuối cùng Long Nhị gật đầu đồng ý.

Ba ngày sau, Long Nhị mang theo Cự Mộc Nhi lên thuyền lớn, hoa lệ nhất bên Thúy hồ.

Thúy hồ là nơi có phong cảnh đẹp nhất kinh thành. Tuy là một hồ nước, nhưng rộng mênh mông, từ đầu bên này không nhìn thấy bờ bên kia. Nước hồ xanh biếc, sáng óng ánh, cho nên gọi là Thúy hồ.

Long Nhị lần này mở tiệc chiêu đãi hai bên thi đấu cầm và các quan viên, tổng cộng là thuê ba chiếc thuyền. Chiếc thuyền lớn nhất có ba tầng, Lễ Bộ, tất cả quan viên và nhạc công chủ yếu của hai nước đều ở trên thuyền lớn. Mấy quan viên và những người liên quan tới tham gia náo nhiệt là phụ, lợi dụng và sống phóng túng là chính được phân vào hai chiếc thuyền nhỏ hơn.

Long Nhị sắp xếp theo quan hệ lợi hại và mục đích của mỗi người. Lần đầu tiên, Cự Mộc Nhi tham gia bữa tiệc như thế này, chỉ lẳng lặng chờ đợi ở bên cạnh, không nói gì.

Sau khi khách sáo một lúc, mọi người bắt đầu nâng chén, chuyện trò vui vẻ. Bất kể mục đích thi đấu cầm của đám sứ giả Tây Mẫn quốc như thế nào, hầu hạ ăn ngon, uống ngon, mỹ nhân, rượu ngon làm bạn, rất nhanh để lộ ra tính nết thối nát của đàn ông. Ngược lại là Nhã Lê Lệ – người đứng đầu nhóm nhạc công, khoảng ba mươi tuổi, có chút nghiêm túc, chỉ lẳng lặng ăn cơm uống rượu.

Long Nhị nháy mắt ra hiệu cho Điền Thượng Thư, Điền Thượng Thư vội vàng phái một vị nữ quan, đến hầu hạ bên cạnh Nhã Lê Lệ, tuyệt đối không để bà ta cảm thấy cô đơn khi ở cùng đám đàn ông.

Trong trường hợp này, Hoa nương không chen rót rượu bên cạnh đàn ông, họ biết trong tình cảnh gì nên làm cái gì. Vì vậy một người lên sân khấu trình diễn tài nghệ, có người múa, có người chơi cầm, vì danh tiếng hoa khôi đứng đầu, tất cả đều dùng tất cả bản lĩnh, sợ bị cô nương khác hơn mình.

Cự Mộc Nhi nghiêm túc nghe cầm, rung đùi đắc ý theo tiếng cầm, mỗi lần thay một cô nương khác chơi cầm, nàng đều sẽ hỏi Long Nhị đây là ai. Long Nhị trả lời lần lượt, lúc trả lời đến Lâm Duyệt Dao của Tích Xuân Đường, Long Nhị đột nhiên giật mình, mình thể hiện hơi quá, mấy Hoa Nương này hẳn đều biết tên, Mộc nhi nhà hắn có khó chịu với hắn hay không.

Cũng may Cự Mộc Nhi không nghĩ đến điều này, cả quá trình tỏ ra rất vui vẻ. Long Nhị yên lòng, vừa xã giao vừa nhìn xung quanh, đàn ông có niềm vui của đàn ông, tuy không thể chen chúc suông sã với đám Hoa nương, nhưng phía sau mỗi người đều có một người, cũng khiến bọn họ lẳng lặng.

Không ai có hứng thú với tiếng cầm của Hoa nương, tài chơi cầm kia, ở trước mặt mấy nhạc công cũng chỉ là động tác đẹp mắt, dùng để mua vui. Mà mọi người ba hoa khoác lác, lớn tiếng thảo luận, đương nhiên không nghe lọt tai tiếng cầm này. Cho nên chỉ có Cự Mộc Nhi nghiêm túc nghe cầm, mà Nhã Lê Lệ – người đứng đầu đám nhạc công của Tây Mẫn Quốc thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm Cự Mộc Nhi. Điều này khiến Long Nhị nhũn mảy.

Sau khi Lâm Duyệt Dao cầm xong lạng lẽ rời đi, một lát sau đổi người, một vị cô nương tên Nhiễm Thúy bắt đầu cầm. Lần này Cự Mộc Nhi không hỏi đây là ai, nhưng nói với Long Nhị nàng hơi mệt, muốn đi ra ngoài hít thở gió. Long Nhị đồng ý, bảo nha hoàn đi cùng.

Cự Mộc Nhi đứng một lúc lâu ở đuôi thuyền, bỗng nhiên nói cảm thấy hơi lạnh, liền bảo nha hoàn đi lấy áo khoác giúp nàng. Nha hoàn rời đi, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Long phu nhân.”

Cự Mộc Nhi gật đầu: “Duyệt Dao cô nương.”

Lâm Duyệt Dao nói: “Không nghĩ tới phu nhân sẽ đến.”

Cự Mộc Nhi cười: “Tướng công dẫn ta tới mở mang kiến thức, tình cờ gặp được cô nương, việc này cũng thuận tiện, ta đang định tìm cô nương có việc.”

“Chuyện gì?”

“Cầm phổ lúc trước ta nhờ cô nương giữ hộ, ta muốn lấy lại. Một khoảng thời gian nữa có lẽ có cơ hội diện thánh.” Nàng không nói kỹ càng, nhưng Lâm Duyệt Dao lại lấp bắp kinh hãi: “Trước kia, không phải phu nhân không đồng ý mạo hiểm sao? Tại sao lại muốn diện thánh?”

“Ta chỉ là định hành sự tùy theo hoàn cảnh. Cô nương đưa cầm phổ cho ta, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Lâm Duyệt Dao trầm mặc một lát, trả lời một câu: “Được. Hai ngày nữa ta tìm người đưa cho phu nhân.”

Cự Mộc Nhi gật đầu, nói cảm ơn. Lâm Duyệt Dao lại nói: “Phu nhân còn chuyện gì khác không? Nếu không ta đi về, rồi đi quá lâu sẽ khiến người ta

sinh nghi. Chuyện chúng ta liên hệ, tốt nhất vẫn là không để người khác biết.”

“Không còn việc gì cả. Bản thân cô nương cẩn thận một chút.”

Lâm Duyệt Dao tạm biệt, xoay người muốn rời đi, trước khi đi bỗng nhiên quay đầu lại: “Xin phu nhân điều tra rõ cái chết của Nhất Bạch, ta thay Nhất Bạch cảm ơn phu nhân.”

Cư Mộc Nhi gật đầu, nghe thấy tiếng bước chân của Lâm Duyệt Dao càng ngày càng xa. Xung quanh chỉ còn lại mình nàng, nàng nhắm mắt lại, cảm giác gió nhẹ lướt qua mặt nàng. Nàng nghĩ, nàng có chút manh mối rồi, thế nhưng mà manh mối này không thuyết phục được ai. Nàng cần cẩn thận hơn nữa, nàng sẽ tìm được biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lân Gà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Đấu Cầm Chột Hiểu Rõ Ý Nghĩa Sâu Xa

Lúc Cư Mộc Nhi trở lại buồng nhỏ trên tàu, các Hoa nương đã lui ra hết.

Lúc này một vị nhạc công Tây Mẫn quốc đang khoe khoang tài chơi cầm, Cư Mộc Nhi ngồi xuống bên cạnh Long Nhị, vừa kéo người nọ vừa cầm xong. Tiếng cầm của người đó vừa dứt, người khác bắt đầu đánh luôn, rất có ý độ sức.

Tiếng cầm này, Cư Mộc Nhi vừa nghe đã biết, là của Tiền Giang Nghĩa.

Càng là người thích nghiên cứu kỹ thuật chơi cầm, càng có thủ pháp phong cách của mình, giống như dấu ấn độc nhất vô nhị, in dấu trên người mình.

Cao thủ chơi cầm, thật sự mạnh hơn Hoa nương nịnh nọt ca hát không biết bao nhiêu lần, nhưng không thú vị bằng. Đối với Long Nhị gia thì cũng như nhau.

Cư Mộc Nhi khẽ gọi: “Tướng công.”

“Sao vậy?” Trong giọng nói của Long Nhị không nghe ra cảm xúc.

“Ta uống rượu nói chuyện với tướng công.”

Long Nhị giật mình. Đối với hắn mà nói, chuyện mấy người đàn ông chơi đi chơi lại thật sự rất nhàm chán, Hoa nương chơi cầm, hắn nghe không ra tốt xấu, ít nhất còn nhìn mặt mũi, cảnh đẹp ý vui. Nghe mấy người đàn ông chơi cầm, hắn thấy rất vô vị, nhìn mặt cũng không có ý nghĩa gì. Chỉ là hắn làm chủ, lại là người bày tiệc đàn xếp mối quan hệ, cho nên không tiện tỏ thái độ, cũng không rời bữa tiệc được. Ngồi ở đây thật sự rất vô vị.

Mộc Nhi nhà hắn thực hiểu hắn. Sự thật này khiến hắn nhin không được nhếch khóe miệng.

Chẳng những hiểu hắn, còn rất tri kỷ.

Hắn vui sướng khi nàng dỗ dành hắn vui vẻ, điều này khiến hắn rất cao hứng.

Lấy nàng quả nhiên đúng, có nàng ở đây, hắn không bao giờ thấy tẻ nhạt.

“Không phải nàng thích nghe cầm sao?”

“Tướng công quan trọng hơn.”

Nghe đi, câu nịnh nọt này thật khiến lòng người thoải mái.

“Ngày nào cũng nói chuyện với nàng, chẳng có gì mới lạ.” Cho dù trong lòng vui vẻ, cũng không thể để nàng biết, để tránh nàng đắc ý.

“Có điều mới lạ.”

“Có sao? Nàng nói nghe một chút.”

Hai người nói chuyện với nhau, bên kia thi đấu cầm đã thay đổi bốn năm người.

Lúc này tiếng cầm bỗng nhiên ngừng. Cư Mộc Nhi ngẩn người, hơi nghiêng đầu, có chút nghi hoặc. Long Nhị ngừng đầu nhìn, là Nhã Lê Lê giờ lên tay ra hiệu dừng lại, mà người đang chơi cầm chính là nhạc công Tây Mẫn quốc bọn họ, đương nhiên nghe theo bà ta, ngừng.

Lúc này, hai mắt Nhã Lê Lê đang nhìn chăm chăm vào Cự Mộc Nhi, điều này khiến Long Nhị không thoải mái. Hắn còn chưa kịp nói chuyện, Nhã Lê Lê đã mở miệng.

“Tiếng cầm của cô gái tên Mộc Nhi – phu nhân của Long Nhị tiếng tăm vang lừng ở quán rượu ở thành nam tuyệt vời như tiếng cầm của tiên nhân, như âm thanh đến từ thiên đàng, ta ngưỡng mộ đã lâu.” Những lời này của Nhã Lê Lê khiến ánh mắt của tất cả mọi người chuyển về phía Cự Mộc Nhi.

Cự Mộc Nhi cười nhạt một tiếng, khom người: “Cảm ơn đã khen ngợi, tiếng tăm vang lừng không dám nhận, chẳng qua là lúc còn trẻ nhận được không ít sự khen ngợi.”

Nhã Lê Lê lại nói: “Phu nhân không nhìn thấy, cho phép ta tự giới thiệu. Ta tên là Nhã Lê Lê, Sư Bá Âm tiên sinh – cầm thánh đại sư của quý quốc là tri kỷ của ta.”

Hai chữ tri kỷ đọc rất nặng, giọng điệu kia khiến người nghe đều biết, chỉ sợ không phải “tri kỷ” đơn giản như vậy.

Nhã Lê Lê hoàn toàn không nhìn mọi người, chỉ nói tiếp: “Sư tiên sinh thường dạo chơi nghiên cứu cầm khắp nơi, nhạc công quý quốc hẳn gặp qua không ít, nhưng chẳng chỉ khen ngợi hai người trước mặt ta. Một là Hoa Nhất Bạch, đầy bụng tài hoa, phóng đảng như rồng phiêu dật như tiên. Người thứ hai chính là Long Nhị phu nhân, ông đánh giá là thiên phú kinh người, linh động như thần.”

Cự Mộc Nhi ngậy người, ngoại trừ một lần trên pháp trường, nàng chưa bao giờ gặp qua Sư Bá Âm, vạn lần không nghĩ tới có thể được ông ấy khen ngợi như thế. Giành được sự thừa nhận của nhân vật như thần tiên trong lòng, Cự Mộc Nhi kích động siết chặt nắm đấm.

Vị nhạc công bên cạnh không phục, khen ngợi Hoa Nhất Bạch, trong lòng mọi người đều chịu thua. Nhưng khen ngợi Cự Mộc Nhi thành như vậy, rất nhiều nhạc công nam lại không chấp nhận. Nhạc công không phục kia nói: “Sư tiên sinh gặp Long Nhị phu nhân lúc nào?”

Nhã Lê Lê thờ ơ với nhạc công kia, ánh mắt của Long Nhị cũng bắn về phía người nọ.

Nhã Lê Lê nói: “Sư tiên sinh tính tình cổ quái, không thích giao tiếp với người khác, nhưng hắn lại thích quan sát nhạc công từ chỗ bí mật, lắng nghe tiếng cầm. Sư tiên sinh không quen biết Hoa Nhất Bạch và Long Nhị phu nhân tiên sinh, chỉ vì nghe danh tiếng, liền tìm cơ hội nghe cầm mà thôi. Vị tiên sinh này nghi ngờ chất vấn lời nói của ta, không bằng ngắm lại sao bản thân mình không được Sư tiên sinh tán thưởng. Nếu tiên sinh cũng có chút tiếng tăm, Sư tiên sinh hẳn là nghe qua tiếng cầm của tiên sinh.”

Người nọ bị trách mắng, mặt đỏ tới mang tai, vốn muốn tranh luận vài câu nữa, nhưng sắc mặt của mấy người chung quanh, lại nghĩ tới trường hợp và các nhân vật đang ngồi ở đây, hiển nhiên trước mắt thực sự không phải cơ hội tốt để tranh cường hão thắng, vì vậy cắn răng ngậm miệng, không nói gì nữa.

Nhã Lê Lê liếc nhìn mọi người ngồi đây, lại nói: “Ở quốc gia của ta, nam nữ đều có thể tập cầm, dùng kỹ thuật so tài, người có năng lực sẽ được thừa nhận. Ta làm bạn với Sư tiên sinh nhiều năm, được Sư tiên sinh chỉ điểm, cho nên kỹ thuật cầm xuất chúng, vì vậy cũng được đứng đầu Cầm Uyển Tĩ. Trong những sứ giả nước ta tới thăm hỏi, cũng có ba nữ nhạc công. Nhưng ở quý quốc, nhìn đi nhìn lại toàn là nhạc công nam. Mấy cô nương chơi cầm chỉ toàn Hoa nương võ vè...” Nhã Lê Lê nói đến đây, nở nụ cười.

Nhã Lê Lê cười, nhóm nhạc công Tây Mẫn quốc cũng cười theo. Sắc mặt Điền Thượng Thư và đám người Nhạc Tư Phủ lập tức trở nên khó coi, nhóm nhạc nam thấy ảm ức trong lòng.

Đây rõ ràng là đang sỉ nhục Tiêu quốc.

Đúng lúc này Cự Mộc Nhi nói: “Tình hình giữa hai nước, thật sự có sự khác biệt. Nước ta, người luyện tập cầm quá nhiều, nam nữ già trẻ, quan, thương nhân, nông dân, công dân đều thích tập cầm. Ai cũng biết cầm, thực sự không phải vì mưu cầu chức quyền, mà vì yêu thích. Tiếng cầm của mọi người đều giống nhau, không ai hơn ai bao nhiêu.”

Cự Mộc Nhi nói xong, tất cả mọi người đều im lặng, trong lúc nhất thời cũng không biết ý nghĩa trong lời nói của nàng, dường như bác bỏ lí do thoái thác của Nhã Lê Lê, lại dường như cho nhạc công nam tự cho mình là thanh cao một cái tát.

Lập lòe nước đôi, không vui không buồn.

Nhưng trong lòng Long Nhị nghĩ, mấy nhạc công nam kia không phục chuyện Cự Mộc Nhi được khen ngợi, hẳn biết nương tử hắn chắc chắn sẽ tìm cơ hội khiến bọn họ lúng túng. Giống như lúc trước hắn ra oai với nàng khiến nàng không thể không cúi đầu, nhưng một lát sau đã bị nàng tìm cơ hội trả vào người.

Bây giờ, mấy lời nói của Cự Mộc Nhi rất khéo, khiển trách cả Nhã Lê Lê và mấy nhạc công của nước mình, lại còn khiến người ta không nói được gì, điều này làm Long Nhị cảm thấy rất thoải mái, cười toe toét miệng.

Cảm giác này chính là nương tử oai phong, người làm trượng phu cũng vang theo.

Cả hội trường yên tĩnh một lúc, Nhã Lê Lê bỗng nhiên nói: “Lúc trước Sư tiên sinh nhận lời mời của Sứ Thượng thư quý quốc, đến phủ của ông ta nghiên cứu, giải thích cái gọi là bản cầm phổ tuyệt thế. Trước khi Sư tiên sinh rời đi, đột nhiên hỏi ta, đợi ông ý về, ta có đồng ý từ chức Cầm Uyển Tĩ, cùng ông ta ngao du bốn phương, cùng tìm kiếm tiếng cầm kì diệu hay không.”

Cả hội trường vẫn im lặng, mọi người cũng nhìn không được lẳng lẳng lắng lắng.

“Vợ cả của Sur tiên sinh chết sớm, ông ý đã sớm nói qua với ta, ông ấy sẽ không tái giá. Nhưng ta vẫn thích ông ấy, cũng không suy nghĩ sẽ gả cho người khác. Ông ấy không lấy vợ, ta liền không lấy chồng. Chúng ta chỉ làm bạn tri kỷ cũng tốt. Nếu có duyên có thể cùng người yêu làm tri kỷ cả đời, ta cũng cảm thấy thoải mái. Chỉ là ngày ấy ông ý đột nhiên như thế nói, ta mừng khôn kể xiết. Ta không nghĩ nhiều, liền đồng ý. Nhưng ông ấy còn hỏi ta, hôn lễ muốn làm theo tục lệ của Tiêu quốc, hay là Tây Mẫn quốc.”

Nhã Lê Lệ nói đến đây dừng lại một lúc, giọng điệu khi bà ta nói chuyện rất bình thản, Cự Mộc Nhi nghe, hốc mắt nóng lên. Nàng nháy mắt mấy cái, lặng lẽ nắm nắm đầm.

“Chỉ là chuyện đi này Sur tiên sinh một đi không trở lại.” Nhã Lê Lệ lại nói tiếp: “Hôn lễ bất luận là theo tục lệ nước nào cũng không tổ chức được. Ta vĩnh viễn, chỉ có thể là tri kỷ của ông ý mà thôi.”

Long Nhị vừa nghe, vừa để ý về mặt của mấy nhạc công Tây Mẫn quốc. Mấy người kia trên mặt lộ vẻ đau buồn phẫn nộ, hiển nhiên đã sớm biết chuyện này. Hôn sự luôn chờ đợi, cuối cùng vì nhà trai bị chém đầu chết ở quê nhà mà chết, trong lòng Long Nhị có chút lo lắng, bọn họ đến Tiêu quốc, rốt cuộc là muốn như thế nào?

“Ngày Sur tiên sinh bị chém đầu, ta đang bị bệnh nặng nằm trên giường, vốn tưởng rằng sẽ ra đi với ông ý, không ngờ ông trời giữ lại mạng ta. Chỉ tiếc là không thể nhìn thấy mặt Sur tiên sinh lần cuối, không thể nghe ông ấy chơi cầm khúc cuối cùng. Hôm nay ta tới Tiêu quốc, muốn gặp hai người trẻ tuổi mà Sur tiên sinh khen ngợi, không ngờ Hoa Nhất Bạch vậy mà cũng đã chết, còn Long phu nhân gả vào nhà quyền thế, cũng không gặp được. Trong danh sách nhạc công luận bàn đầu cầm cũng không thấy Long phu nhân xuất hiện, trong lòng rất tiếc nuối. Cũng may hôm nay có cơ duyên này...” Nhã Lê Lệ nói đến đây, gạt đầu ra hiệu với vị nhạc công ở bên cạnh, nhạc công hiểu ý, mang cầm tới, đặt trước mặt Mộc Nhi.

Long Nhị nhíu mày, vừa rồi chạm biếm mấy cô gái đánh đều là Hoa nương, hiện tại mang cầm tới. Nếu người phụ nữ dám bảo Mộc Nhi nhà hấn hiển nghệ, khinh thường nàng như mấy Hoa nương kia, hấn nhất định sẽ khiến bà ta nhục nhã tại chỗ.

Nhưng Nhã Lê Lệ lại nói: “Bảo phu nhân gảy một khúc hình như hơi thất lễ. Cho nên, ta muốn mời phu nhân hợp tấu với ta một bài, được không?”

Hợp tấu? Đây là ý gì vậy?

Long Nhị nhìn Cự Mộc Nhi, thấy nàng trầm ngâm suy nghĩ, gạt đầu đồng ý.

Nhã Lê Lệ mỉm cười: “Như vậy, ta tới trước. Ca khúc này là ta sáng tác vì Sur tiên sinh.”

Nói xong, không đợi Cự Mộc Nhi chuẩn bị đã bắt đầu gảy “tích tịch tình tang”.

Mọi người ngồi trên ghế nín thở, chăm chú nghe tiếng cầm kia. Nhóm nhạc công Tiêu quốc đều rất ngạc nhiên, tài nghệ của Cẩm Uyển Ti Trương kiêm nhạc công đứng đầu Tây Mẫn quốc là như thế nào?

Cự Mộc Nhi lắng nghe, tuy Nhã Lê Lệ nói là hợp tấu, nhưng ca khúc đang chơi lại là sáng tác cho một người, Cự Mộc Nhi đã từng nghe qua. Cho nên muốn theo kịp, nàng phải nghe được Nhã Lê Lệ đang chơi gì.

Cự Mộc Nhi nhanh chóng gảy dây cầm. Nàng không khoe khoang tài chơi cầm, chỉ là nhịp điệu nhẹ nhàng, phối hợp với ca khúc của Nhã Lê Lệ. Ca khúc của Nhã Lê Lệ, nàng theo rồi thay đổi. Không hoa lệ phức tạp, nhưng không chê vào đâu được.

Long Nhị không rõ, nương tử nhà hấn gảy âm điệu thấp là để che dấu thực lực sao? Tốt, dù sao không che dấu hấn cũng không hiểu. Nhưng hấn nhìn xung quanh, trên mặt mấy nhạc công kia đều tỏ ra sợ hãi và nghi ngờ.

Long Nhị nhíu mày tự suy xét, điều này chứng tỏ Mộc Nhi nhà hấn chơi tốt hay là không tốt?

Hấn nhìn Cự Mộc Nhi một lúc lâu, rồi lại nhìn mọi người. Nhìn mãi nhìn mãi, lại phát hiện Nhã Lê Lệ chơi cầm đến mức roi nước mắt, Long Nhị lấp bắp kinh hãi, quay đầu nhìn Cự Mộc Nhi, rõ ràng cũng khóc.

Long Nhị quyết định hấn không nhìn nữa, bệnh điên của mấy người chơi cầm sắp tái phát rồi, hấn cứ ăn cơm uống rượu thôi.

Một khúc dài, đợi Long Nhị ăn xong chút đồ ăn, uống hai chén rượu rốt cuộc mới chơi xong. Hai người cầm xong đều đứng lên khom người chào đổi phương.

Nhã Lê Lệ nói: “Sur tiên sinh nói, quả nhiên không sai.”

Cự Mộc Nhi cũng khách sáo: “Tiếng cầm của đại nhân tuyệt vời, ta cảm thấy không bằng ....”

Thượng thư Lễ bộ thấy tình huống này, vội vàng góp lời, nâng chén mời, nói cái gì tình hữu nghị giữa hai nước, dùng cầm kết bạn... Nhã Lê Lệ tiếp lời, cuối cùng nhóm nhạc công hai nước nâng chén cùng uống, xem như chính thức bày tỏ ý tốt với đối phương.

Đêm khuya, khúc cuối cùng mọi người giải tán. Long Nhị nắm tay Cự Mộc Nhi ngồi xe ngựa về nhà.

Cự Mộc Nhi dựa đầu vào vai Long Nhị, buồn ngủ gật. Long Nhị nhìn không được véo mặt nàng: “Suốt ngày chỉ biết ngủ, giống như lợn.”

“Nhị gia lại nói linh tinh. Nhị gia không nuôi lợn, sao biết nó chỉ biết ngủ.” Nói xong lại gật một cái.

Long Nhị thật sự muốn nhéo nàng một cái nữa, nhưng nhìn nàng mệt mỏi như vậy, vẫn là di chuyển vai, để nàng tựa thoải mái hơn. Cự Mộc Nhi lém lỉnh, mỉm cười nói: “Nếu ta là lợn, Nhị gia cũng là lợn. Ai bảo chúng ta là vợ chồng.”

“...” Long Nhị mặt cứng đờ, người phụ nữ này, thật sự không thể đối xử quá tốt với nàng. Hắn nghĩ, lại nghĩ, không biết giáo huấn nàng như thế nào mới tốt.

Một lát sau, nhện không được hỏi: “Lúc nàng chơi cầm, khóc gì vậy?”

Cự Mộc Nhi không lên tiếng, qua một lúc lâu, lâu đến mức Long Nhị cho rằng nàng ngủ rồi, lại nghe nàng nói: “Trong khúc cầm kia đầy ắp tình cảm nồng nàn, khiến người ta xúc động.”

“Chỉ có hai người xúc động, ta thấy vẻ mặt của người khác không như vậy. Nàng nói xem, người ta nhớ người yêu đã qua đời, khóc cũng không sao, tướng công của nàng đang an vị bên cạnh nàng, nàng khóc cái gì?”

“Cũng không hoàn toàn là vì điều đó. Ta chỉ là, bỗng nhiên nghĩ thông suốt một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Cự Mộc Nhi há to miệng, nhắm lại, sau đó mới nói: “Trước kia, ta nghiên cứu qua một khúc cầm, nghĩ mãi không ra, bây giờ bỗng hiểu ra. Cho nên có chút thất lễ.”

“Lại là cầm?” Long Nhị bất mãn nói thầm: “Trong đầu nàng ngoại trừ cầm còn có gì nữa?”

“Còn có tướng công đây.”

Cự Mộc Nhi trả lời rất nhanh, Long Nhị bị ghen, lời trách cứ phía sau bị câu nói của nàng làm nuốt trở lại. Một lát sau, Long Nhị đột nhiên nói: “Long cư thị, nàng nói tướng công nàng là đồ đạc?”

“...”

Cự Mộc Nhi nhắm mắt, quyết định giả bộ ngủ. Nàng chỉ là thành tâm thành ý muốn nịnh nọt mà thôi, tướng công nhà nàng, thật sự là suy nghĩ quá nhiều

Đàn ông nghĩ quá nhiều, thật sự là không nịnh nọt nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Mượn Cầm Giấu Ý. Vui Đùa Với Chàng

Mấy ngày tiếp theo, Cự Mộc Nhi chuyên tâm dạy Bảo Nhi đánh đàn trong phủ.

Thiếp của Nhạc ti phủ đã được đưa đến. Đại hội thưởng cầm được định vào ngày mừng một tháng năm, địa điểm là Ánh Nguyệt Thai trong cung. Nói là thai, thật là đó là một hoa viên, vì trong đó có một hồ nước soi bóng trăng nên được gọi là Ánh Nguyệt Thai.

Bảo Nhi là bảo bối phiên phức của Long phủ. Con bé vào cung đầu cầm, vậy thì bố con bé là Long Tam và mẹ là Phụng Vũ nhất định phải đi theo. Để đề phòng trong lúc đầu cầm xảy ra tình huống khẩn cấp, sư phụ Cự Mộc Nhi cũng phải đi. Cự Mộc Nhi đi, đương nhiên Long Nhị cũng muốn đi.

Mà tiểu thiếu gia Long Khánh Sinh của Long phủ vốn yêu thương muội muội này nên cũng la hét đòi đi. Tiểu thiếu gia đi, bố tiểu thiếu gia là Long Đại tướng quân và mẹ An Nhược Thần cũng phải đi rồi.

Vì vậy, việc Bảo Nhi vào cung đầu cầm biến thành toàn thể Long phủ vào cung bồi đầu.

Thiếp của Nhạc ti phủ gửi phải ba lần mới ổn thỏa.

Sau một thời gian lẩn lộn, cuối cùng Bảo Nhi cũng hiểu được sự quan trọng của sự kiện. Có điều, trong lòng con bé cũng không lo lắng lắm. Con bé chỉ biết Nhị bá nương không đang chơi đùa với mình mà là dạy dỗ mình, vì thế con bé cũng tập trung học hành.

Trước ngày mừng Một tháng Năm, Cự Mộc Nhi ra ngoài một chuyến. Nàng dẫn Tiểu Trúc theo, đến cửa hàng cầm.

Tiểu Trúc bị nhiễm Cự Mộc Nhi, bắt đầu có hứng thú với chơi cầm, vào cửa hàng cũng sờ sờ soạng soạng, cảm thấy hưng phấn. Trong cửa hàng có một cô gái che mặt đang chọn cầm, thấy chủ tớ Cự Mộc Nhi tiến đến thì không phản ứng gì. Khi Cự Mộc Nhi đang đứng chọn cầm một mình thì lại gần.

“Long phu nhân.” Cô gái kia khẽ gọi. Cự Mộc Nhi nhận ra tiếng Lâm Duyệt Dao, gật đầu, thì thầm trả lời.

Lâm Duyệt Dao cảnh giác nhìn hai bên, xác định không ai chú ý mới lấy ra hai bản cảm phổ và cảm thai lên lút đưa cho Cự Mộc Nhi. Cự Mộc Nhi cảm, bình tĩnh cho vào tay áo.

Lâm Duyệt Dao khẽ nói: “Đây chính là cảm phổ ban đầu phu nhân giao cho ta, cô nương có tính toán gì không?”

Cự Mộc Nhi lắc đầu: “Vẫn chưa nghĩ ra.”

Lâm Duyệt Dao nhíu mày: “Phu nhân, gần đây ta cảm thấy khác thường, dường như có người theo dõi ta. Hôm nay ta cũng cố lẩn mới đến được đây. Ta cảm thấy rất không an toàn, sợ là sắp tới cũng không tốt lành gì, phu nhân cũng đừng tìm ta nữa. Chờ một đợt này qua, ta lại đi tìm phu nhân.”

Cự Mộc Nhi gật đầu. Lâm Duyệt Dao định nói tiếp thì Tiểu Trúc quay lại, thế nên cô ấy ngậm miệng, quay đi. Cô nghe được chủ tớ bọn họ nhỏ to về cảm, sau đó Tiểu Trúc kéo Cự Mộc Nhi ra ngoài, vừa đi vừa hỏi: “Phu nhân, không mua à?”

“Không dám mua, ta chỉ nghiện quá nên xem thôi. Nhị gia nói nếu ta còn mua cảm, chàng sẽ phạt ta.”

Tiểu Trúc cười hì hì: “Ta thấy phu nhân không sợ phạt.”

“Ta sợ chứ, sợ chết đi được.”

Chủ tớ bọn họ vừa cười nói vừa đi xa dần, Lâm Duyệt Dao nhìn bóng hai người dần biến mất phía cuối đường, sau đó quay người đi về đầu kia.

Cự Mộc Nhi cầm lại cảm phổ thì tự giam mình trong phòng, bắt đầu chơi cảm, tiếng cảm kích động. Tiểu Trúc đứng ngoài cửa nghe được thì thầm nghĩ: Phu nhân nói là không dám mua cảm nhưng chắc chắn trong đầu vẫn muốn, vì thế mới đánh đàn cho hả giận.

Đêm đến, Long Nhị quay về. Chuyện đầu tiên hắn làm là theo thói quen gọi Tiểu Trúc hỏi xem hôm nay Cự Mộc Nhi làm gì. Tiểu Trúc áp ứng, cuối cùng nói là Cự Mộc Nhi đến cửa hàng cảm nhưng tay không trở về, sau khi trở về thì tự giam mình trong phòng, bị phần đánh đàn.

“Ngươi hiểu cảm?” Long Nhị nhướn mày hỏi, “Còn nghe ra bị phần?”

“Cái này, nô tỳ không thực sự học cảm, mặc dù thường ngày được phu nhân chỉ điểm một chút nhưng cũng chưa học thành. Tuy nhiên, nô tỳ đi cùng phu nhân, thấy phu nhân yêu thích cây cảm ở cửa hàng đến không thể buông tay, còn thảo luận với người khác, vậy thì có thể nhận ra rằng phu nhân rất thích cây cảm. Nhưng phu nhân nói Nhị gia không cho mua, sợ bị Nhị gia phạt. Nói vậy rồi đến lúc về nhà, phu nhân lại chơi cảm dữ dội, nếu không phải bị phần, chả nhẽ là vui mừng?”

Tiểu Trúc nói một hồi, sau đó len lén liếc nhìn Long Nhị. Vừa nhìn thì giật mình, bởi Long Nhị trừng mắt nhìn cô. Tiểu Trúc thấy sợ hãi, đã nói sai gì sao?

Long Nhị đang rất tức giận. Con nhóc này lại bị Cự Mộc Nhi làm hư. Trước đây nó chỉ dè dặt trả lời, hỏi gì đáp nấy, giờ lại nói năng dông dài, vừa giải thích còn suy đoán lại dám hỏi ngược lại!

Gia hòi là để chuyện phiếm giải sầu chắc?

Long Nhị lạnh lùng nói: “Ngươi... nói những lời vô ích này làm gì?”

Tiểu Trúc há hốc mồm: “Nô tỳ... nô tỳ nói sai, thỉnh Nhị gia trách phạt.” Thế nhưng, sai ở đâu nhỉ?

Long Nhị chẳng có tâm tư mà phạt. Phạt người vì chuyện nhỏ nhặt thế này, lại còn là nha hoàn của Mộc Nhi, chốc nữa Mộc Nhi biết lại không vui với hắn thì sao? Long Nhị phát tay, quay đầu đi.

Ăn cơm tối xong, tắm giặt sạch sẽ, đến thời Long Nhị gia thích nhất: phu thê hâm nóng tình cảm, à không, Nhị gia dạy vợ.

Đêm nay, chuyện đầu tiên, ấy là hỏi về chuyện quản giáo nô tỳ.

Long Nhị kể lại lời đáp của Tiểu Trúc, cũng thể hiện rõ sự bất mãn của mình. Cự Mộc Nhi nghe mà cười nghiêng ngả. Long Nhị cộc đầu nàng: “Còn cười? Nhất định là thói hư tật xấu do nàng dạy.”

Cự Mộc Nhi lắc đầu: “Không dạy.”

Long Nhị nhíu mày: “Không dạy cái gì?”

“Không dạy thói hư tật xấu.”

“Không phải nàng dạy thì ai dạy? Dông dài lái nhái, chỉ có của nàng thôi.”

“Không, ngắn gọn.”

“Cái gì?” Long Nhị lại nhăn nhó, ngắn gọn gì cơ.

Cư Mộc Nhi lắc đầu: “Ta nói chuyện ngắn gọn.”

Long Nhị hiểu ngay, véo tai Cư Mộc Nhi: “Lại muốn làm loạn phải không?”

“Không.”

“Thật dễ nói chuyện!” Long Nhị nghiêng răng.

“Không phải, tướng công nhà ta yêu cầu ta nói chuyện lời ít ý nhiều, có thể dùng một chữ tuyệt đối không dùng hai chữ, có thể nói hai chữ tuyệt đối không dùng ba chữ. Ngày thường không hay nói chuyện như vậy, chắc chắn là đã dưỡng thành thói hư tật xấu, điều này khiến chon ha hoàn bên người ta cũng không hiểu được vẻ đẹp của sự ngắn gọn, vì thế mọi người không làm được tướng công vui, còn khiến tướng công phải để ý. Như thế làm sao mới tốt?”

Nghe một chút, nghe một chút, giọng điệu này, cách nói chuyện này, cách giải thích dông dài rồi suy luận, sau đó hỏi ngược lại, còn nói không phải do nàng dạy?

Long Nhị ấn Cư Mộc Nhi lên giường, cắn môi nàng một cái: “Nàng thì nói chuyện thế được, nhưng họ thì không. Tốt nhất nàng nên quản giáo họ, hạ nhân thì phải ra dáng hạ nhân.”

“Ra dáng thế nào?”

“Có thể nói một chữ thì không dùng hai chữ, có thể nói hai chữ tuyệt đối không dùng ba chữ.”

Cư Mộc Nhi nghe Long Nhị học vẹt mà thấy buồn cười, Long Nhị lại cắn môi nàng: “Nói chung, chỉ có nàng được nói vậy với ta. Người khác không được.”

Lời này khiến nụ cười của Cư Mộc Nhi động lại. Nàng ngẩn ngơ, sau đó vùng lên ôm chặt Long Nhị, hôn môi hắn. Long Nhị vui vẻ tiếp nhận, chủ động hé miệng, hôn sâu hơn.

Nụ hôn kéo dài, hai người thở hồng hộc.

Lúc môi hai người tách ra, Long Nhị còn không quên giáo huấn: “Nếu nàng quản giáo không tốt, ta thấy thì sẽ mắng bọn nha hoàn phát khóc, khi đó nàng không được cẩu với ta.”

“Được, mai ta bảo bọn chúng.”

Môi gia lại bị bịt lại.

Gia bắt đầu cời xiêm y, vừa cời vừa nói: “Còn nữa, Tiểu Trúc nói nàng thích đến cửa hàng cầm, sau lại ít đi. Dù sao thì cũng không cho nàng mua cầm nữa. Nàng không đếm được mình đã có bao nhiêu cây cầm, cái nào cũng khác nhau, cầm của nàng còn có một phòng riêng, còn phải làm giá treo, mỗi cây nàng sờ vào được nổi mấy lần? Có nghĩ xem lãng phí bao nhiêu tiền không? Ngắm lại chỗ tiền bị lãng phí kia, thử hỏi có đau lòng hay không...”

“Không đau, mua được cầm thì chỉ vui mừng thôi.”

“Đúng vậy, gia đau lòng, nàng thì không!”

“Ồ...” Vậy có lẽ là đau thật, đau lắm.

Bởi vì giọng nói của Long Nhị gia quả thực rất đau đớn. Cư Mộc Nhi nghe thấy chẳng khác gì giọng lão nông dân bị bọn cướp lột toàn bộ gia sản.

Long Nhị gia vô cùng đau đớn còn nói tiếp: “Nói chung là không được mua đàn nữa, nàng ít đi cửa hàng cầm thôi, đừng nghĩ đến thì không khó chịu.”

Không khó chịu thì sẽ không bị phần đánh đàn.

Nhắc đến đây, Long Nhị thầm rủa một tiếng trong lòng: đều do con bé Tiểu Trúc chết tiệt, dùng cái từ gì? BI PHẢN!

Nói xong, Mộc Nhi nhà hắn đáng thương như vậy, không phải là không cho mua cầm, bị phần cái gì? Loại vung tiền này vừa không cần thiết, vừa lãng phí tài sản, hắn mới bị phần ấy.

“Tướng công, cời xiêm y kiểu này có ổn không?”

Không nói chuyện tiền, nói chuyện thương tiền. Lại còn ôn tồn. Long Nhị phu nhân cố gắng thay đổi sự chú ý của phu quân nhà mình.

Long Nhị sững sờ. Hắn còn đang giáo huấn chưa xong, sao lại sang chuyện cời xiêm y rồi? Được, đúng là hắn đã lột sạch xiêm y. Thế nhưng hắn chưa kịp nói, Cư Mộc Nhi lại nói: “Tướng công, nên cời quần?”

Long Nhị lại ngây người, tự nhiên thấy buồn bực, cời thì cời!

Cởi sạch ra trần, chịch.

Nhưng Long Nhị vừa chiến đấu hăng hái vừa nhớ đến vấn đề chính, hấn muốn nói ra suy nghĩ của mình, còn sắp xếp để giáo huấn nàng đầy đủ. Gia ban ngày làm việc khổ cực, phải nghiêm mặt một muốn chết, buổi tối dạy vợ xong thì có lạc thú này, nhưng định nói gì nữa thì quên rồi?

Đêm nay Long Cư thị quá nhiệt tình, ngọt ngào như mật. Long Nhị bị ngọn lửa nhiệt tình này thiêu đốt đến mê, quên mất điều muốn nói. Cuối cùng chỉ còn liều mạng triển miên, tâm hồn sung sướng, lòng thầm nghĩ: thì ra dùng mỹ nhân kế, gia cũng không nhượng bộ!

Cuối cùng gia cũng không nói những lời kim nén đó ra, bởi vì cảm giác ôm Long Cư thị của hấn lúc một thật quá tuyệt vời, về mặt đó ứng đáng yêu của nàng khiến người ta thương xót, sau khi ngủ hàng lông mi rợp dài quá là đẹp.

Hấn nghĩ: ngày mai rồi lại dạy dỗ!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chuyện Bất Ngờ Buổi Đầu Cằm

Mấy ngày liền, Cư Mộc Nhi chỉ dạy Bảo Nhi chơi cằm và trốn trong phòng chơi cằm.

Long Nhị hỏi lúc nào cũng nhận được câu trả lời của Tiểu Trúc là “chơi cằm”, “chơi cằm”, “và chơi cằm”.

Đáp án quá ngắn gọn khiến Long Nhị nổi giận, đập bàn: “Chơi cằm cũng chia ra chơi thế nào, cao hứng hay mất hứng, ngoài mặt mày ừ ừ thì có buồn bã ỉu xiu không? Ngoài chơi cằm, chả nhẽ không làm gì khác? Hôm nay nàng dạy Bảo Nhi chơi cằm được không? Có mệt không? Com ăn thế nào? Có đói không? Hôm nay ăn hoa quả gì? Ngủ trưa ngon không? Có dậy muộn không? Có hỏi ta không?”

Mấy vấn đề liên tiếp khiến Tiểu Trúc ngáy ngẩn. Chưa nói đến việc trả lời, cô còn chưa nghĩ ra từ ngữ gì, cũng chưa nhớ được hết mấy vấn đề Long Nhị hỏi.

Cô há hốc mồm, đầu óc đần ra, không biết đối đáp thế nào, cuối quỳ sụp xuống đất: “Nhị gia, Nhị gia đừng đuổi ta. Hàng ngày ta luôn cẩn thận chăm sóc phu nhân, tận tụy trung thành. Nếu phu nhân ngã thì chắc chắn ta sẽ làm đệm đỡ bên dưới, nếu phu nhân buồn bực ta sẽ pha trò cho phu nhân, hàng ngày ta luôn đề tâm, không bao giờ để phu nhân đói khát nóng lạnh. Nhị gia, xin Nhị gia khai ân, đừng đuổi ta đi, để ta ở lại bên người phu nhân.”

Long Nhị đen mặt. Hấn có nói đuổi đi hỏi nào? Hơn nữa cái kiểu không trả lời được vấn đề lại nhảy sang chuyện khác này đúng là chiêu của Mộc Nhi nhà hấn hay dùng! Hạ nhân này, càng lúc càng khó bảo!

Tiểu Trúc thấy Long Nhị khó chịu thì không dám ho he gì, lại nghĩ rằng Long Nhị muốn đuổi cô đi vì cô không trả lời được thật, vội vàng dập đầu, hứa hẹn từ nay về sau sẽ không trả lời dài dòng, nhất định chu toàn, vân vân...

Lý Kha tìm Long Nhị báo việc, nhìn tình cảnh này thì hiểu vài phần, vội vàng nhỏ giọng báo Long Nhị: “Nhị gia, phu nhân vừa gặp ta, hỏi vì sao Nhị gia chưa quay lại?”

Nhị gia xoa cằm. Hôm nay hấn vừa về thì hạ nhân đã báo có việc gấp, hấn không vào viện tử mà đi luôn, xử lý việc xong thì về tìm Tiểu Trúc, cũng mất không ít thời gian. Thế là hấn về nhà chưa gặp Mộc Nhi nên nàng sốt ruột?

Long Nhị quyết định đi gặp vợ mình trước, chuyện khác tính sau.

Long Nhị vừa đi, Tiểu Trúc đã ngã ngồi ra đất, Lý Kha đỡ cô lên: “Từ trước đến giờ vẫn tốt mà, sao giờ tự nhiên lại làm Nhị gia tức giận?”

“Từ trước Nhị gia cũng đâu có bới móc gì, gần đây tự nhiên lại thay đổi. Ta trả lời chi tiết, ngài bảo ta dông dài, ta trả lời ngắn gọn, ngài lại hỏi một đống vấn đề. Những người khác cũng vậy, ba ngày bị mắng hai lần, không hiểu vì sao.” Tiểu Trúc lau nước mắt. Trước kia Nhị gia đâu có khó phục vụ như vậy.

Lý Kha hỏi han kỹ càng, vuốt cằm suy nghĩ, rồi nói: “Nhị gia chắc chắn là không thích các người nói chuyện giống phu nhân.”

“Bọn ta đâu có học phu nhân đâu.”

“Không phải là học, mà là ở cùng nhau lâu. Phu nhân nói chuyện vừa có đạo lý, vừa hài hước, các người hướng về nàng mà không ý thức được. Nhị gia quan tâm đến phu nhân, đương nhiên không thích ai giống phu nhân, chứ không phải chê các người dông dài.”

Tiểu Trúc nghe xong, nghĩ lại cho kỹ thì thấy đúng thật. Lần trước Tiểu Bình kể lại chuyện phu nhân thấy thú vị, Nhị gia đi qua cứ trừng mắt nhìn Tiểu Bình.

Tiểu Trúc cuối cùng cũng được khai thông thật sự, hiểu ra rõ ràng. Cô vội vàng cảm ơn Lý Kha, vội vàng chạy về báo cáo với các chị em.

Trước mặt Nhị gia, bọn nha hoàn luôn phải vận dụng đầu óc, mà thật ra cũng không ai dám chọc vào Nhị gia. Tiểu Trúc rất biết ơn Lý Kha, tặng một giỏ đào ngon cho anh ta, lại thấy đồ của Lý Kha bị rách nên chủ động cầm về khâu lại. Việc này rơi vào mắt Tô Tinh đang tập võ.

Mấy hôm sau, Tiểu Trúc mang xiêm y đã sửa xong qua, Tô Tinh lại cũng trùng hợp ở đó. Tô Tinh cười chớp chớp, nhìn Lý Kha mà thấy bức. Qua mấy ngày nữa, Lý Kha lại phát hiện ra mấy món xiêm y mặc ngoài đang phơi của mình đã bị rách te tua, hầu như không còn món nào mặc được. Anh ta rình xem thì phát hiện ra Tô Tinh. Sau khi luyện võ xong, cô ra chỗ phơi đồ, xọc mỗi món đồ của hắn một đao.

Lý Kha tức điên người. Tô Tinh bị bắt tại trận còn trợn mắt, nổi cáu: “Đây là giúp sư phụ mà! Xiêm y bị rách, đi tìm Tiểu Trúc cô nương sửa cho! Sư phụ yên tâm, sửa xong rồi ta lại phá hộ sư phụ món khác!”

Lại còn phá tiếp?!!!

Lý Kha điên hết cả tiết, khói xanh bốc mù mịt trên đỉnh đầu.

Hai người chia tay nhau trong bức tức. Tô Tinh không đi luyện võ mấy ngày liền, Lý Kha cũng không biết là mình làm con bé không vui ở đâu, nhưng ngầm nghĩ một hồi thấy không yên, thế nên đi thỉnh giáo Cư Mộc Nhi.

Cư Mộc Nhi nghe kể xong thì cười ồm ồm, tiếng cười trong trẻo vang khắp sân khiến Long Nhị lườm Lý Kha nóng mặt.

Cư Mộc Nhi hỏi Lý Kha: “Ngươi muốn Tiểu Trúc sửa xiêm y?”

Lý Kha vò đầu: “Không cần phiền đâu, trong phủ có người làm chuyện này rồi. Lần trước Tiểu Trúc cô nương tiện thì làm hộ ta, sao phu nhân cũng đùa thế?”

“Ngươi chắc chắn không muốn Tiểu Trúc sửa xiêm y hộ mình?”

“Không muốn.” Lý Kha thẳng thắn đáp, nhú mày, không hiểu rõ ý của phu nhân.

Anh ta nhú mày lại bị Long Nhị lườm. Dám nhú mày với Mộc Nhi nhà hắn, muốn ăn đòn à? Lý Kha cũng gọi là thông minh, vội vàng xoa xoa cho mặt giãn ra. Anh rất vô tội, anh là một hộ vệ rất trung thành, tận tâm, chính trực đó!

Hai chủ tớ đang giao lưu bằng mắt thì Cư Mộc Nhi nói một câu khiến Lý Kha rùng mình.

“Không muốn Tiểu Trúc làm, thế để Tinh nhi làm đi.”

Lý Kha sững sờ, nhìn liếc qua Long Nhị. Long Nhị cũng đang nhướn mày, chưa hiểu ý Cư Mộc Nhi.

“Không sửa không được sao?” Lý Kha nhăn nhúm, đáng tiếc Long Nhị phu nhân không nhìn thấy.

Long Nhị phu nhân từ từ tế cho biết: “Ngươi để Tinh nhi sửa lần này, sau này đồ sẽ không bị rách nữa.”

Là thế? Lý Kha nửa tin nửa ngờ. Long Nhị chợt hiểu ra: “Mộc Nhi, nàng thiên vị Tinh nhi.”

“Sao lại thế?” Cư Mộc Nhi lắc đầu cười, “Bình thường Tiểu Trúc không hay nói chuyện về Lý hộ vệ, con bé nói chuyện về tiểu chương quỹ ở cửa hàng đầu phố Tài Y nhiều hơn, còn Tinh nhi ngày nào về cũng kể chuyện sư phụ. Mà ta cũng vừa hỏi Lý hộ vệ rồi, nếu anh ta có ý với Tiểu Trúc thì chuyện này rất tốt, nhưng rõ ràng anh ta không có ý đó. Vậy thì ta dạy anh ta cách để Tinh nhi không nóng nảy phá rồi, còn sau này bọn họ thế nào phải do bọn họ tự lo.”

“Hừm.” Nhị gia rất bất mãn. Hắn ngồi xuống sát cạnh Cư Mộc Nhi, nói, “Tại sao nàng không bao giờ làm gì để ta nghĩ như thế? Nàng nhìn Tinh nhi xem, người ta còn biết phá đồ gây chú ý.”

“Ta... ta cũng có mà.” Mặt Cư Mộc Nhi đỏ lên.

“Nàng đâu có? Mấy chiếc của nàng toàn để chọc tức gia, đâu có phải để chăm sóc gia?”

Cư Mộc Nhi nháy mắt lia lịa. Sao phá đồ của người ta lại là quan tâm chú ý, còn cái nàng làm lại là chọc giận? Nàng rất nghiêm túc, có thành ý làm gia vui đó.

Cư Mộc Nhi kéo tay Long Nhị: “Nếu không, Nhị gia cũng đưa xiêm y rách đây, ta khâu lại cho.”

“Quên đi.” Mắt không nhìn được còn đòi khâu vá, nghe là biết phá đám rồi. Nhưng Long Nhị vẫn không thể không mỉm cười. Hắn chọc trán nàng: “Người thế này còn dám sờ kim sờ kéo, đúng là ngứa da. Không nhìn được thì an phận tí đi, nếu không có gia chiều cổ thì nàng sống kiểu gì?”

Cư Mộc Nhi cười cười, nắm chặt tay Long Nhị: “Nếu không có tướng công, lòng ta sẽ khổ sở lắm.”

Long Nhị vô cùng hưởng thụ lời này, đắc ý cười. Cười cười một lúc lại thấy không đúng. Hắn hỏi nàng câu kia, nàng lại đáp lại chả liên quan. Nhưng Mộc Nhi nhà hắn rất biết điều cứ áp sát vào người hắn, thế nên hắn ném luôn vấn đề này ra sau đầu.

Những ngày này, “Việc nhỏ” liên tục phát sinh. “Việc nhỏ” dường như cũng dễ dàng giải quyết. Long Nhị không lờn bọn nha hoàn nữa, xiêm y của Lý Kha không rách nữa, Long Nhị phu nhân và Long Nhị gia cũng có cuộc sống gia đình yên ổn hòa thuận.

Long Nhị gia cảm thấy vô cùng hài lòng.

Sau đó, đầu tháng năm đến rồi.

Hôm đó, ba anh em Long gia cùng người nhà vào cùng.

Cảnh ở Ánh Nguyệt tươi đẹp, đồ ăn trong cung ngon không còn chỗ chê. Nhưng bởi vì Hoàng thượng ngồi đầu bàn nên mọi người cũng có vài phần cẩn trọng. Uống được vài chén rượu, vũ nương cầm hương bước trên ánh trăng đến giúp vui, vô cùng nhộn nhịp.

Đêm đầu cảm không có ý nghĩa gì với Long Nhị, hơn nữa Thượng thư Hình bộ còn ngồi với con rể Vân Thanh Hiền khiến Long Nhị khó chịu.

Đình Thịnh là kẻ nham hiểm, Long Nhị thấy ông ta đã thấy ngán. Đình Thịnh cũng nghĩ như thế về hắn thôi, nhưng hai người nhìn nhau thì nhìn, vẫn cứ phải cười, nâng chén cùng uống. Đây không phải chuyện khiến Long Nhị khó chịu nhất.

Long Nhị khó chịu nhất là Vân Thanh Hiền vẫn cứ nhìn Mộc Nhi nhà hắn. Trước công chúng, hắn cũng không dám nhìn công khai, chỉ tranh thủ cơ hội nâng chén hay nói chuyện với người ngoài để liếc nhìn Cư Mộc Nhi một chút. Có điều hành vi lén lút này cũng lọt vào mắt Long Nhị, cái ánh mắt sáng rực lại thâm tình ấy khiến Long Nhị hận chỉ không thể cho hắn một đũa đập đầu vào tường.

Long Nhị gia tức lắm rồi thì các cầm sư chuẩn bị đầu cảm.

Cầm sư Tây Mẫn quốc và Tiêu quốc vừa ăn uống cùng nhau, cũng không có địch ý gì nên bầu không khí diễn ra hòa hợp. Các bé con cầm sư lên sân khấu khiến mọi người cười ồ lên. Còn bản lĩnh làm loạn của bé ngoan Bảo Nhi cũng không kém. Long Nhị cảm thấy khó hiểu: Bảo Nhi không làm loạn không kêu gào cũng không ra vẻ bé bỏng, thế nhưng vẫn khiến người ta phải chú ý.

Vốn là các bé con cầm sư hợp tấu, chơi thế nào mọi người cũng không để ý. Có điều mỗi bé phải tự giới thiệu trên sân khấu. Lần đầu tiên các bé gặp trường hợp thế này, kể cả là tiểu công tử con quan cũng thấy sợ hãi. Vậy mà Bảo Nhi đứng sau hậu trường cứ mở to mắt nhìn, không hề thấy sợ.

Cứ thế, Hoàng thượng chọc con bé: “Con tên là gì?”

“Long Bảo Nhi ạ.” gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, nhưng giọng nói rất đồng dạng.

Mọi người cười. Hoàng thượng lại hỏi: “Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Sáu tuổi ạ.” Vẫn đồng dạng như thế.

Một vị quan cũng góp vui, lại hỏi: “Bắt đầu học đàn năm bao nhiêu tuổi?”

“Sáu tuổi ạ.” Câu này không chỉ đồng dạng mà còn vô cùng tự tin. Hoàng thượng không nhịn được cười. Đứa bé này quả nhiên rất giỏi khiêu khích.

Tiếp theo, Bảo Nhi chơi cầm, chứng minh rằng tiền bạc Long Nhị bỏ ra không hề phí phạm, đặc biệt là tiền lung lạc quân địch, thu mua cảm tình của mọi người. Bởi vì Bảo Nhi rất có tư thái của một đại sư, dù đàn bản đơn giản nhất nhưng từ khúc, tiết tấu vững vàng, sự tự tin của con bé làm rối loạn các bé cầm sư của Tây Mẫn quốc. Các bé bị từ khúc đơn điệu kia gây rối loạn, càng chơi càng toát mồ hôi.

Cuối cùng Bảo Nhi thắng, bởi vì con bé có thể chơi đến cùng, hoàn thiện từ khúc.

Cầm sư của Tây Mẫn quốc không nói gì, chỉ dẫn các bé cầm sư về phía kia. Bảo Nhi không đắc ý kiêu ngạo, chỉ buồn bực vì sao đối phương có người đón về chỗ, mình thì không? Con bé quay đầu nhìn Long gia. Long Khánh Sinh thấy con bé như thế thì chạy lên sân khấu, đón con bé về.

Phía sau, các vũ công tiếp tục, sau đó các cầm sư khác lên trình diễn tài nghệ. Nói chung Bảo Nhi thuận lợi đi qua sân khấu, không tranh không oán, nói chung với Long gia thì việc này thế là ổn thỏa.

Cả nhà không hiểu cảm đắm chìm trong niềm sung sướng của việc Bảo Nhi qua cửa, ăn cơm uống rượu nghe nhạc, hòa thuận vui vẻ. Tuyệt kỹ chơi cầm với bọn họ mà nói chả liên quan gì.

Chỉ có Long Nhị thì thầm hỏi Cư Mộc Nhi: “Bảo Nhi đàn khá lắm sao?”

“Xét riêng bài đó thì không tệ lắm.”

“Nàng dạy con bé bao nhiêu bài?”

“Chỉ có một bài.”

“Nàng nghĩ con bé sẽ luyện giỏi, sau đó lại như nàng sao?”

“...” Cự Mộc Nhi suy nghĩ hồi lâu, “Nếu có hứng thú thì cũng luyện được một chút đấy.”

Được. Long Nhị hiểu. Bảo Nhi quả là bé con Long gia.

Tịch yến diễn ra thuận lợi, chủ khách ai cũng vui mừng. Nhưng trời càng tối, Cự Mộc Nhi càng thấy mệt mỏi. Long Nhị xoa bóp tay nàng: “Chịu khó một chút, sắp xong rồi.”

Cự Mộc Nhi gật đầu. Đúng là không phải chờ lâu, Hoàng thượng đã bắt đầu ban thưởng, tặng lễ vật cho các cầm sư tham gia buổi hôm nay.

Cự Mộc Nhi cố lên tinh thần, nghĩ Hoàng thượng cũng như tướng công nhà mình, thích dùng chiêu này để lung lạc lòng người. Nàng cố gắng chịu đựng để không rủ người ra, chỉ muốn dựa vào đầu vai Long Nhị mà thôi.

Lúc đang thất thần, chợt nghe tiếng Tiền Giang Nghĩa tạ ơn Hoàng thượng, còn nói thêm: “Hoàng thượng, nhân dịp các danh cầm đoàn tụ ở đây, thảo dân cả gan có một chuyện muốn hỏi Hoàng thượng.”

“Nói đi.” Hoàng thượng đang vui, cho phép anh ta nói.

Tiền Giang Nghĩa cúi đầu, cao giọng: “Hoàng thượng, hai năm trước, cầm thánh đại sư Sư Bá Âm tiên sinh của nước ta sát hại cả nhà Sứ Thượng thư, bị phán tội xử chém. Hoàng thượng yêu quý người tài, cho phép ông gảy một khúc nhạc trước khi chết...”

Cự Mộc Nhi giật mình, tỉnh táo lại. Nàng hoàn toàn không ngờ tới Tiền Giang Nghĩa sẽ dám nói ra ở đây.

Long Nhị cũng hoảng sợ. Hắn vội vàng cầm tay Cự Mộc Nhi, siết chặt.

Tiền Giang Nghĩa tiếp tục nói: “Cuối cùng, Sư tiên sinh chơi một khúc đầy ý nghĩa, khúc cầm này nói lên nỗi oan vô cùng. Hai năm qua, thảo dân cùng các cầm sư nghiên cứu tỉ mỉ, xác định được đúng là ý này.” Tiền Giang Nghĩa phân tích phần kêu oan của Sư Bá Âm, những khúc nhạc nổi tiếng đan lồng vào nhau, giấu điểm nhiều ý nghĩa. Anh ta nói một hồi, ngẩng đầu lên thấy sắc mặt Hoàng thượng thì im bật.

Hoàng thượng không còn tươi cười, toàn bộ mọi người im lặng. Cự Mộc Nhi không nghe thấy gì, hồi hộp vô cùng.

Mãi lâu sau, Hoàng thượng mới lên tiếng: “Trước tiên, không cần biết những thứ các người nghiên cứu có lầm lẫn gì không, nếu Sư tiên sinh thật sự kêu oan thì còn chờ đợi gì? Trẫm thật sự yêu quý người tài, đương nhiên cũng rất tiếc khi Sư tiên sinh phải chết, đến nay khi nghĩ lại vẫn còn có chút cảm khái. Tiếng cầm của Sư tiên sinh nơi pháp trường là thứ lần đầu Trẫm được nghe, cũng là lần cuối cùng. Đó là tiếng cầm đẹp nhất Trẫm từng nghe. Nhưng trên đời này, thiện ác đều có báo ứng, dù Trẫm có yêu quý người tài, cũng thường thức tài nghệ của tiên sinh, cũng không muốn làm những oan hồn đã khuất thất vọng. Trong vụ án Sứ thượng thư, nhân chứng vật chứng đều rõ ràng, không hề có điểm đáng ngờ. Sư tiên sinh bị bắt tại chỗ, cũng không phải là suy đoán rồi mới bắt người, đó là sự thật. Từng chuyện từng chuyện đều được tra xét rõ ràng rồi mới định tội. Hôm nay người nói tiếng cảm tở oan, Trẫm thật sự muốn hỏi xem người có bằng chứng khác không?”

Tiền Giang Nghĩa nghe lời giải thích của Hoàng thượng thì toát mồ hôi lạnh. Anh ta đã biết hôm nay mình cư xử chẳng ra làm sao, xúc động nên phạm sai lầm lớn. Câu hỏi của Hoàng thượng thì phải trả lời. Anh ta nhắm mắt trả lời: “Ngoài đầu mối là tiếng cầm, thảo dân không có bằng chứng khác.”

Tìm Cự Mộc Nhi đập loạn lên, tay run run. Long Nhị cố gắng nắm chặt tay nàng, đến nỗi hơi đau.

“Không có bằng chứng khác?” Hoàng thượng kéo dài câu nói, sau đó đáp trả lạnh lùng, “Người không có bằng chứng khác, chỉ nói khúc nhạc có ý đó, ngay trước các đặc phái viên của nước khác ám chỉ Hình bộ của chúng ta xử sai án oan, người có ý gì!”

“Hoàng thượng!” Tiền Giang Nghĩa ra sức đập đầu, “Thảo dân lòng dạ sắt son, tuy không có bằng chứng khác nhưng khi đó Sư tiên sinh phải chết, cần gì phải dùng tiếng đàn kêu oan? Việc này kỳ lạ, người tập cầm suy nghĩ nghiên cứu. Thảo dân biết rõ năm đó, Hình bộ đã tra xét cẩn thận, thảo dân không dám ngông cuồng, nhưng vụ án này thật sự có khúc mắc, mong rằng đại nhân ở Hình bộ có thể xem xét lại, không để thủ phạm thoát tội, giương cao chính khí Đại Tiêu quốc!”

Long Nhị liếc nhìn Đinh Thịnh và Vân Thanh Hiền. Đinh Thịnh nhăn nhúm, Vân Thanh Hiền khẽ nhíu mày, hai mặt nhìn nhau.

Hoàng thượng lạnh nhạt nói: “Đinh Thượng thư, ngài xem việc này thế nào?”

Đinh Thịnh đứng lên, bước ra, thi lễ, nói: “Hoàng thượng, năm đó vụ án này đã tra rất rõ ràng, không hề có điểm đáng ngờ. Nói là trước khi chết kêu oan, nhưng nào có thủ phạm nào không kêu oan uống? Nếu thật sự có bằng chứng cho thấy vụ án này xử không đúng, Hình bộ ta sẽ điều tra cẩn thận. Nếu xử sai, từ trên xuống dưới của Hình bộ sẽ nhận phạt.”

Hoàng thượng gật đầu. Đinh Thịnh bước lại gần Tiền Giang Nghĩa, lạnh nhạt nói: “Tiền tiên sinh có bằng chứng chứng minh cho suy đoán của mình không?”

Tiền Giang Nghĩa mồ hôi đầy đầu. Anh ta hy vọng rằng hoàng thượng thích cầm trọng người tài, lại bình dị gần gũi, nếu nghe được vụ án này có vấn đề thì sẽ cho tra lại. Chỉ là muốn tra lại thôi, không ngờ lại chạm phải cái đinh cứng rắn.

Anh ta có nghi ngờ, nhưng tất cả chỉ là suy đoán. Chẳng hạn như Sư Bá Âm chơi được từ khúc đó, vậy sao phải giết người để chiếm cầm phổ? Chẳng

hạn như cầm sư bọn họ cùng nhau nghiền cứu từ khúc, ai đó cũng gặp xui xẻo không ít thì nhiều, dường như có người muốn uy hiếp bọn họ không được tìm hiểu thêm. Hoặc có người nói rằng cầm phổ đó là bí kíp võ công, Sư Bá Âm trông không giống người biết võ, cần bí kíp võ công làm gì? Thế nên có thể nói rằng ông không biết rằng đó là bí kíp võ công, ông chỉ thích cầm phổ thôi. Nhưng chuyện vẫn chưa rõ ràng.

Anh ta nghi ngờ, nhưng không có bằng chứng.

Tiền Giang Nghĩa không nói được gì, chỉ úp mặt quỳ.

Không ai hỗ trợ anh ta, không ai ra mặt cho anh ta. Những cầm sư cùng nghiền cứu với anh ta hoàn toàn câm điếc. Cầm sư của Tây Mẫn quốc rõ ràng cũng có giao tình không ít với Sư Bá Âm, lần này rõ ràng cũng không chỉ đơn giản là giao lưu cầm, vậy mà cũng không nói lời nào.

Tiền Giang Nghĩa cực kỳ hối hận. Tất cả không như anh ta dự tính. Anh ta cho rằng đây là một cơ hội tốt hiếm hoi, coi như anh ta tận dụng hết danh tiếng của mình, chỉ ra điểm đáng ngờ, được mọi người ủng hộ, Hoàng thượng khen ngợi.

Nhưng anh ta không làm được gì hết. Anh ta chỉ quỳ gối, nghe Thượng thư Hình bộ Đinh Thịnh lần lượt bác bỏ phỏng đoán của mình, nghe Hoàng thượng tuyên bố tàn tệ.

Tiền Giang Nghĩa biết – tiền đồ của mình kết thúc rồi.

Cư Mộc Nhi lặng thinh lên xe ngựa về phủ với Long Nhị. Tay nàng bị Long Nhị bóp đau, nhưng nàng không hề kêu la. Long Nhị ôm nàng vào lòng, vô cùng ân cần, không hề nói những lời như “Nàng xem ta đã nói mà”.

Hắn chỉ lặng lẽ ôm nàng. Hắn biết Mộc Nhi nhà hắn thông tuệ, không cần hắn nhiều lời nàng cũng hiểu hết.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Bàn Đầu Mối. Tiếng Lòng Lộ Ra

Đêm đó, phản ứng của mọi người khi về phủ rất khác nhau.

Đinh Thịnh giận dữ, hắt bàn trong phủ. Đinh phu nhân và bọn hạ nhân cảm như hén, không dám hỏi, không dám cất tiếng.

Vân Thanh Hiền trầm mặc ít nói, khiến Đinh Nghiên Hương lo lắng: “Có phải bỏ lại làm khó chàng không?” Vân Thanh Hiền lắc đầu, trấn an cô ta mấy câu để cô ta đi ngủ sớm.

Trong Vân phủ, Đinh Nghiên San lấy cớ ăn canh nấm tuyết bữa khuya để đứng ngoài nghe trộm, nhưng cũng không nghe được gì. Cô ta quyết định gõ cửa. Vân Thanh Hiền không ăn, hai chị em ngồi ăn với nhau. Đinh Nghiên San hỏi thăm chị gái, Đinh Nghiên Hương muốn nói lại thôi. Hình như chuyện liên quan đến Đinh Thịnh, nhưng cuối cùng Đinh Nghiên Hương không nói gì.

Tiền Giang Nghĩa về nhà thì cuống cuống kiểm hai bình rượu mà uống. Anh ta hốt hoảng, không biết nên làm gì giờ. Kích động hồng việc, hối hận thì đã muộn.

Nhã Lê Lệ quay về phòng, chơi cầm trước trăng, một đêm không ngủ.

Cư Mộc Nhi ngủ cũng không ngon. Nàng vùi đầu vào lòng Long Nhị, mơ mơ màng màng, ôm chặt cánh tay Long Nhị cả đêm không buông. Trời tờ mờ sáng nàng mới ngủ được.

Long Nhị rất lo lắng, sáng hôm sau vội vàng đến trấn bên cạnh để làm gậy cho Cư Mộc Nhi, đáng ra trưa phải đi xã giao thì về nhà ăn với nàng. Nhưng hắn không ngờ vừa về nhà lại thấy nàng đang chơi “người mù bắt cá” với nha hoàn và Bảo Nhi.

Cư Mộc Nhi mù, không cần buộc khăn cũng được, vì thế để làm nàng “người mù” luôn, Bảo Nhi và nha hoàn làm “cá”. Mọi người chạy vòng vòng xung quanh, không để Cư Mộc Nhi bắt được.

Bảo Nhi chơi rất thích thú, hò hét loạn xạ, vì thế Cư Mộc Nhi bắt con bé rất nhanh.

Lúc Long Nhị vào sân là Bảo Nhi vừa bị Cư Mộc Nhi chụp được. “Oa, là con cá to.” Nàng ôm Bảo Nhi, giả vờ kích động.

Bảo Nhi cười “khanh khách”, còn giãy giụa, thấy Long Nhị thì kêu: “Nhị bá phụ.” Long Nhị cười cười, chạy ra chỗ Bảo Nhi: “Ôi con cá to quá, nặng thế. Bảo nhà bếp: hấp!”

Bảo Nhi sợ hãi nhảy xuống đất. Nha hoàn cười ha ha, rất biết ý đưa Bảo Nhi đi, để vợ chồng Long Nhị lại với nhau.

“Tâm trạng tốt?” Long Nhị đưa Cự Mộc Nhi về phòng.

Cự Mộc Nhi lại giả làm vợ hiền, rót trà cho tướng công: “Có tướng công cái gì cũng tốt.”

“Còn nói ngọt lừa gia.”

“Ngọt à?” Cự Mộc Nhi bỗng nhiên chau mày, hôn chụt mấy cái liền lên môi Long Nhị.

Long Nhị ho khan vài tiếng. Khí thế đàn ông không thể tiếp nhận chiêu này, có động cũng phải là gia động trước. Bỏ qua cho nàng, bỏ qua cho nàng!

Long Nhị cố gắng tỏ ra bình tĩnh, quyết tâm không tiếp chiêu. Cự Mộc Nhi cười cười, không vội cũng không buồn, ngồi xuống cái ghế gần đó. Nàng lại cứ thân nhiên mặc kệ, Long Nhị lại mất hứng.

Gia không để ý đến nàng, nàng nên dụ dỗ quần quýt gia đến tận khi gia để ý chứ. Sao lại thôi nhanh như vậy?

Long Nhị kéo Cự Mộc Nhi qua, đặt nàng lên đùi mình, cũng không ôm nàng, không nói gì, chỉ ho khan hai tiếng. Cự Mộc Nhi rất có ý thức tự giác, vòng tay qua cổ hắn, chủ động tiến đến hôn lên khoe môi hắn. Long Nhị không biết được là có phải nàng không nhìn thấy nên hôn lệch không, nhưng sự chủ động của nàng khiến hắn rất thỏa mãn, vì thế hắn “từ từ” hôn lại, để nàng có thể tiếp tục hôn thêm.

Hai người ngọt ngào một hồi, Cự Mộc Nhi đỏ mặt, tựa đầu vào cổ hắn.

Long Nhị dừng một chút, khàn khàn hỏi: “Nàng có đói không?”

Cự Mộc Nhi sững sờ, không hiểu ý câu này.

Long Nhị xoa xoa mặt nàng: “Đến giờ ăn trưa rồi.”

Vì thế? Cự Mộc Nhi suy nghĩ một chút, bưng bình. Nàng đỏ mặt, ôm cổ Long Nhị, thì thầm đáp lời theo ý hắn: “Không đói.”

Long Nhị sung sướng, bế nàng vào phòng trong: “Vậy chúng ta ăn cơm muộn một chút.”

Màn buông, váy áo là loi. Dây dưa đưa đẩy, đỉnh cao tiêu hồn.

Tiểu Trúc định gọi thiếu gia và phu nhân dùng bữa, chuẩn bị gõ cửa thì nghe tiếng Cự Mộc Nhi ngậm nga, thế là cô đỏ bừng mặt, vội vã chạy đi, chỉ sợ bị Long Nhị nghe thấy rồi trách phạt.

Cuối cùng, bữa cơm này diễn ra rất muộn. Nha hoàn và tiểu phó ai cũng ngồi chờ, phòng bếp cũng không dám tắt lửa. Cự Mộc Nhi nghe nói lại thì xấu hổ đỏ cả mặt.

Long Nhị lại chẳng xấu hổ. Hắn cảm thấy thoải mái vô cùng. Cự Mộc Nhi không xoắn xuýt mãi về án oan kia khiến hắn rất yên tâm, ăn no rồi hắn đưa gậy cho Cự Mộc Nhi. Hắn đỡ tay dạy nàng cách dùng, cuối cùng chọc trán nàng, cảnh cáo: “Gậy này chỉ là phòng thân, phòng ngừa ngộ nhỡ, không phải để nàng làm nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.” Cự Mộc Nhi gật đầu.

“Nếu gặp phải chuyện không ổn, hoặc cảm thấy nguy hiểm, nàng phải bỏ chạy, đừng có cho là mình đánh được, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.”

“Có gậy thì đi đâu cũng vẫn phải dẫn theo nha hoàn hộ vệ, không được đi một mình, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.”

Long Nhị xoa cằm. Nàng cứ ngoan như vậy? “Nàng hiểu cái gì?”

“Hiểu rằng tướng công rất tốt với ta.” Cự Mộc Nhi nhào ra ôm Long Nhị.

Long Nhị ho khê: “Gia phải ra ngoài.”

“Tướng công đi thông thả.” Ôm lấy không buông.

Long Nhị cười cười, vô cùng đắc ý, “Đừng làm gia bị muộn.” vô cùng nghiêm túc.

“Tướng công nhớ về sớm.”

Nghe vợ nịnh một chút thật thích thú. Long Nhị dương dương đắc ý rời nhà.

Đến tối, hắn về phủ, hỏi nha hoàn xem phu nhân làm gì, nha hoàn nói phu nhân cứ chơi cầm và sờ cây gậy mới mãi. Điều này càng khiến Long Nhị vui

hon.

Long Nhị cứ vui vẻ như thế, vì vậy khi Cự Mộc Nhị bảo muốn gặp Nhã Lê Lệ, hấn không do dự mà đồng ý.

Còn hơn hai ngày nữa là cảm sử của Tây Mẫn quốc phải rời Tiêu quốc. Đây là buổi tối đầu tiên trong hai ngày cuối cùng của họ.

Nhã Lê Lệ rất kinh ngạc khi thấy vợ chồng Long Nhị đến nhưng vẫn khách sáo mời hai người vào. Cự Mộc Nhị nói rằng khó quên được cảnh lúc đầu cảm, vì thế mạo muội đến trò chuyện về cảm, sợ không còn cơ hội khác nữa.

Nhã Lê Lệ nghe xong cũng nói mấy lời khách sáo.

Mọi người ngồi xuống, uống chén trà. Cự Mộc Nhị nói: “Lúc đầu, Nhã Lê Lệ đại nhân chơi cảm khiến ta mở mang không ít, hôm nay ta đến để đáp lễ đại nhân.”

Nhã Lê Lệ đồng ý, cho người mang một cây cảm lên.

Cự Mộc Nhị gật đầu cảm ơn, vung tay lướt trên cảm, tiếng cảm như tiếng nước chảy.

Long Nhị vẫn nghe chẳng hiểu gì, nhưng đây là tiếng cảm của Mộc Nhị nhà hấn, vì thế hấn cũng nể tình nghĩ rằng tiếng cảm này rất êm tai. Tiếng đàn êm tai, còn dáng người thì xinh đẹp. Nàng vốn là người nho nhã, lúc chơi cảm còn có phong thái của tiên nhân, duyên dáng mà rục rờ.

Long Nhị không hề cảm thấy ông trời bất công. Dù sao Mộc nhị nhà hấn càng nhìn càng thuận mắt, ai cũng không khiến hấn thích được như nàng.

Cự Mộc Nhị tập trung chơi cảm, không chú ý đến Long Nhị. Long Nhị bót thời gian nhìn Nhã Lê Lệ, chỉ thấy bà từ thân nhiên dần sang kinh ngạc. Nghe một hồi lại ngồi thẳng lưng, nhìn Cự Mộc Nhị không chớp mắt.

Cự Mộc Nhị chơi rất dài, chơi được hơn nửa khúc thì Nhã Lê Lệ chợt trào nước mắt. Chơi đến cùng, gương mặt Nhã Lê Lệ nhòa nước mắt, khóc không thành tiếng.

Xong, lại bắt đầu điên điên rồi.

Long Nhị cảm thấy không thoải mái. Một người đàn ông không thích cảm nghiêm túc ngồi với hai người phụ nữ mê cảm điên rồ, hấn cảm thấy không chịu nổi.

Cự Mộc Nhị chơi xong, nghe tiếng Nhã Lê Lệ nức nò, lại hiểu suy nghĩ của Long Nhị, nàng nói: “Nếu tướng công không thoải mái, chi bằng ra vườn uống chút rượu, ta và Nhã Lê Lệ đại nhân trò chuyện một chút.”

Long Nhị nhú mày, thấy không vui. Nhưng Nhã Lê Lệ nghe vậy thì sai người mang rượu và thức ăn lên cho Long Nhị gia. Long Nhị nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng ra ngoài.

Trong gian nhà chỉ còn Nhã Lê Lệ và Cự Mộc Nhị.

Hai người không nói gì.

Cuối cùng Cự Mộc Nhị lên tiếng hỏi: “Nhã Lê Lệ đại nhân thấy từ khúc thế nào?”

“Khúc chiết xúc động, ẩn giấu nhiều tâm tư.”

Cự Mộc Nhị gật đầu: “Quả thực là thế. Đây là từ khúc lúc lâm chung của vị đại sư trong cảm giới chúng ta, cực kỳ huyền diệu.”

Nhã Lê Lệ hỏi: “Vì sao phu nhân lại chơi cho ta nghe?”

“Bà không muốn nghe sao?”

“Muốn. Ta luôn một lòng tâm niệm, chỉ mong được nghe từ khúc này lúc còn sống. Giờ đây trời đất cách biệt, người mất mà không được thấy, trong lòng đau đớn khôn nguôi. Chẳng biết di ngôn ở nơi nào, vì thế mới chạy tới đây.”

Cự Mộc Nhị gật đầu: “Vậy coi như chuyến đi này của đại nhân không tệ.”

“Nhưng vì sao phu nhân biết?” Nhã Lê Lệ vẫn hơi cảnh giác.

“Trên du thuyền, đại nhân gảy từ khúc tình cảm xúc động, ta nghe được tình ý ấy, không hề giả tạo. Nhưng Tiền tiên sinh bước ra nói, đại nhân lại không tỏ thái độ, ta đoán rằng chắc chắn đại nhân có chuẩn bị trước khi đến đây.”

Nhã Lê Lệ hít sâu một hơi, kêu lên, không che giấu được sự đau thương: “Ta vẫn tin chắc rằng ông ấy chết oan. Ông ấy đã nói sẽ về cưới ta, tại sao có thể giết người chỉ vì một cuốn cảm phổ. Tình tình ông ấy cổ quái, tùy hứng bá đạo, nhưng ông ấy sẽ không làm chuyện như vậy chỉ vì một cuốn cảm phổ. Có từ khúc hay nào mà ông ấy chưa từng thấy? Hơn nữa, Sư đại nhân là bạn tốt của ông ấy, ông ấy có nhắc đến vài lần với ta rằng bọn họ thảo luận chuyện chơi cảm với nhau, có chung chí hướng. Sao ông ấy có thể ra tay ác độc như vậy với bạn bè của mình?”

Cư Mộc Nhi lắng lắng nghe.

Nhã Lê Lệ lại nói: “Trước đây, khi nghe ông ấy bị bắt, xử tử, ta đã bị ốm. Ông ấy chết rồi, ta chẳng còn gì chờ mong nữa, chỉ muốn được đi cùng ông ấy. Không ngờ ông trời lại không bắt ta đi. Bệnh của ta dần khỏi sau nhiều năm. Ta đã mất phương hướng rất lâu, sau đó bỗng một ngày, ta nhận ra rằng ông trời không lấy mạng ta là vì muốn ta còn sống, rửa sạch nỗi oan cho tiên sinh. Thế là ta bắt đầu đi dò hỏi khắp nơi, hao tổn tâm tư, tìm cơ đến Tiêu quốc để tìm đầu mối. Thế nhưng ta chẳng tìm được cái gì có ích. Ta nghe nói trước khi chết, Sư tiên sinh có chơi cầm, ta nghĩ với tính tình của ông ấy thì sắp bị chém sao còn cam tâm chơi cầm cho người khác? Vì thế, chắc chắn trong từ khúc ấy có ẩn ý, tiếc là không ai biết.”

“Hôm ấy, đại nhân trở tài chơi cầm cũng nhắc đến tiên sinh. Đại nhân muốn thử cầm sư ở đây?”

“Không sai. Thế nhưng hôm đó không ai phản ứng.” Nhã Lê Lệ nhú mày, “Không ngờ người ở Tiêu quốc đều khó lòng như thế. Tiền Giang Nghĩa kia nghe ta kể chuyện xong cũng không để lộ gì, nhưng trong buổi đầu cầm lại lên tiếng. Ban đầu nghe anh ta nói, ta còn tưởng anh ta có mưu kế gì, hóa ra lại chỉ là một kẻ lỗ mãng, không có bằng chứng nào đã dám đụng vào Hoàng thượng. Người nói đúng, ta không tỏ thái độ gì là vì đã có chuẩn bị. Thời gian còn nhiều, không sợ không tìm được. Một năm ta không tìm được, vậy thì hai năm, hai năm không được thì ba năm, nói chung ta quyết không để người ta yêu mạng tiếng ác mà chết không nhắm mắt.”

Nói đến đây, Nhã Lê Lệ nhìn Cư Mộc Nhi chăm chú: “Cô cũng là một người khó đoán. Nếu cô chơi cầm, ta nghe không hiểu, vậy cô cũng không nói gì với ta nữa đúng không?”

“Đúng.” Cư Mộc Nhi thẳng thắn thừa nhận, “Trong buổi đầu cầm, Tiền tiên sinh cũng nói Sư tiên sinh dùng năm từ khúc khác nhau để phối hợp kêu oan, ta chơi mà bà nghe không hiểu thì ta nhiều lời vô ích. Mặt khác, nếu bà chất vấn ngay khi Tiền tiên sinh nói, ta cũng sẽ không đến đây. Thiếu kiên nhẫn mà muốn giải oan thì không được.”

“Lẽ nào phu nhân có bằng chứng xác thực có thể lật lại bản án?”

“Không có.”

“Vậy phu nhân có ý gì khi đến đây?”

“Ta không có bằng chứng xác thực có thể lật lại bản án, nhưng có đầu mối để điều tra. Đầu mối này cũng do đại nhân đưa ra khi gảy từ khúc trên du thuyền.”

“Xin chỉ giáo?”

“Duyệt, Viễn chinh, Kim băng đề danh, Không tướng đông nam phi, Vọng phu quy, trước đây ai cũng cho rằng năm từ khúc này kết hợp với nhau để kêu oan.”

Nhã Lê Lệ nói: “Đúng là kêu oan. Hôm qua nghe Tiền tiên sinh phân tích, ta chỉ nghi ngờ, nhưng giờ nghe phu nhân gảy cầm, ta nghĩ tiên sinh thật sự có ý này.”

“Đúng là có ý đó, nhưng không hoàn toàn.” Cư Mộc Nhi nói, “Trước đây ta chưa từng nghĩ đến khả năng khác, cho đến khi ta nghe đại nhân viết một tình khúc cho tiên sinh.”

“Tình khúc thì thế nào?”

“Năm khúc kết hợp với nhau, chẳng phải là câu chuyện của một người con gái chờ người mình yêu trở về sao?”

Nhã Lê Lệ sững sờ: “Ý phu nhân là Sư tiên sinh muốn nói với ta tình nghĩa của ông ấy?”

“Không. Nếu là chuyện của Sư tiên sinh, chắc chắn ông ấy sẽ tự mình làm một từ khúc rõ ràng hơn, không cần phải lòng vòng như vậy.”

“Ta không rõ, xin phu nhân nói thêm.”

Cư Mộc Nhi nói: “Sử Thượng thư có một quyền cầm phổ rất hay nhưng lại không chơi được, thế nên mời Sư tiên sinh chơi. Cuối cùng Sử Thượng thư bị hạ độc mà chết, Sư tiên sinh bị oan, cầm phổ không cánh mà bay. Vì thế, cầm phổ là điểm mấu chốt ở đây. Vì sao trước khi chết, Sư tiên sinh phải kết hợp năm từ khúc để kêu oan? Ta nghe từ khúc của bà xong chợt hiểu ra. Sư tiên sinh chọn năm từ khúc đó để ám chỉ với chúng ta ý nghĩa ẩn giấu sau từ khúc của cầm phổ ấy.”

“Một tình khúc?”

“Một cô gái đang yêu chờ chàng trai trở về.”

Nhã Lê Lệ cau mày: “Giết người vì một tình khúc? Tại sao?”

“Chưa rõ, nhưng cũng đáng để tìm hiểu. Chỉ cần biết được ngọn nguồn của từ khúc này là có thể tìm được chút gì đó. Không biết có tương tự với từ khúc của đại nhân không, hay có đến từ Tây Mẫn quốc không.”

Nhã Lê Lệ rào bước trong phòng, suy nghĩ: “Cô nói đúng. Cho dù có phải là kêu oan hay không thì Sư tiên sinh vẫn có thể sáng tác một bài đơn giản hơn. Chọn năm từ khúc, lại dùng phương thức này, đúng là bỏ dễ làm khó. Chắc hẳn ông ấy lo lắng rằng tên hung thủ vẫn ở đó, không muốn hung thủ biết mình truyền tin ra ngoài. Vì thế, ông ấy chỉ có thể đánh cuộc bằng cách này.”

Hung thủ không hiểu, yên tâm rời đi, mong có cảm sư nào đó hiểu để giải oan cho ông.

Nhã Lê Lệ thấy nóng mắt. Bà không dám chắc trước khi chết, Sư tiên sinh đã nghĩ gì, nhưng ông đã bỏ hết công sức để kêu oan, nhưng lại bất lực, chỉ có chút hy vọng nhưng lại xa vời và mạo hiểm vô cùng.

“Nhất định ta sẽ điều tra cẩn thận chuyện này. Chỉ cần có ý nghĩa của từ khúc, ta sẽ điều tra được.” Nhã Lê Lệ lau dòng nước mắt đang chảy, “Chỉ tiếc ta chưa từng thấy cảm phổ, cũng không biết từ khúc nghe thế nào, nhưng ta sẽ không từ bỏ. Phu nhân mạo hiểm để nói cho ta, ta rất biết ơn, nếu một ngày kia có thể giải oan cho Sư tiên sinh...”

Bà còn chưa nói xong, Cự Mộc Nhi đã nói: “Ta biết.”

“Gi cơ?” Nhã Lê Lệ bắt ngờ.

“Ta biết từ khúc đó.” Cự Mộc Nhi đưa tay, tiếng đàn vang lên. Cự Mộc Nhi nhẹ nhàng nói: “Ngay cả trong mơ ta cũng nhớ đến từ khúc đó. Từng giờ từng khắc, lúc nào ta cũng lầm nhẫm, không hề dám quên.” Nàng đã thuộc lâu cảm phổ. Hoa Nhất Bạch đã chết. Khi đó, mắt nàng không rõ nhưng tâm nàng vẫn sáng như gương. Bây giờ nàng đã mù hoàn toàn, nhưng suy nghĩ đã thấu tỏ.

Có chuyện Nhã Lê Lệ nói đúng. Nàng rất khó đoán. Nàng đúng là như thế. Cự Mộc Nhi biết mình đa nghi, nhưng không định sửa. Nàng đa nghi hay suy nghĩ, nhưng như thế mới giữ được mạng sống.

Cự Mộc Nhi chơi từ khúc ba lần. Nhã Lê Lệ nghe xong, không nói gì rất lâu, sau đó hít một hơi: “Quả là âm thanh tuyệt vời. Cùng là tình khúc, người này viết hay hơn hẳn ta. Thật là quá hay.”

“Quanh đại nhân chắc chắn toàn những cảm sư tài giỏi, nên đây là một đầu mối khá rõ ràng, mong đại nhân về nước có thể tìm ra.”

Nhã Lê Lệ cũng mong như vậy. Lần tìm hiểu này không phải về tay không, điều này khiến bà rất phấn khởi. Bà đến trước mặt Cự Mộc Nhi, nắm tay nàng cảm ơn, sau đó hạ thấp người. Đúng là phải lạy.

Cự Mộc Nhi sợ hãi đỡ bà dậy. Hai người khích lệ nhau. Nhã Lê Lệ chợt hỏi: “Sư tiên sinh và phu nhân chưa từng gặp gỡ, vì sao phu nhân lại giúp ta?”

Cự Mộc Nhi sờ cây gậy của mình, khẽ nói: “Ta cũng có người thương.”

Nhã Lê Lệ nhìn ra ngoài cửa sổ, là vị Long Nhị gia cứ thỉnh thoảng ngó đầu nhìn ngoài kia?

“Nếu người thương của ta gặp nạn, ta cũng sẽ đau khổ như thế.”

Cự Mộc Nhi nói xong, đứng lên: “Không thể ở đây lâu quá. Tướng công của ta không chờ được. Đã nói hết mọi chuyện, ta xin phép cáo từ.”

Nhã Lê Lệ đồng ý, nhắc Cự Mộc Nhi phương pháp liên lạc, nói sau này nhất định phải giữ liên lạc. Cự Mộc Nhi gật đầu: “Ta còn một suy luận cần được chứng thực. Không biết đại nhân có thể giúp ta một chuyện hay không?”

Nhã Lê Lệ nhận lời.

“Ta muốn nhờ đại nhân đến Tích Xuân đường tìm một cô nương.”

Nhã Lê Lệ ghé tai nghe.

Hôm sau, Nhã Lê Lệ phái người cải trang thành khách mua vui, đến Tích Xuân đường.

Ngày sau nữa, cảm sử của Tây Mẫn quốc lên đường về nước.

Cùng ngày đó, Tích Xuân đường xảy ra một chuyện: cô nương Lâm Duyệt Dao trốn đi, để lại phong thư nói rằng từ nay cô ấy phải rời khỏi kinh thành, về quê theo mẹ. Cô có để lại tiền bạc, tự mình chuộc thân. Tích Xuân đường báo quan tìm kiếm khắp nơi nhưng không tìm được tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Sắp Xếp Tình Vi. Lộ Ra Mánh Khóe

Long Nhị là người làm việc đến nơi đến chốn.

Từ khi Tiền Giang Nghĩa gây loạn ở tịch yến, hấn đã dặn dò thủ hạ để ý cẩn thận.

Tiền Giang Nghĩa gây sự trước mặt Hoàng thượng và các đại thần, tát một phát mạnh mẽ vào mặt Hình bộ, cho dù không tát trúng, cho dù tát không đau thì cũng khiến Đinh Thịnh nổi giận.

Đinh Thịnh nổi giận thì khó mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

Nếu như năm đó, vụ án này không có gì kỳ lạ hay đặc biệt, nhiều lắm là Đinh Thịnh cho người ngầm trả thù Tiền Giang Nghĩa, cho anh ta biết rằng đáng ra không nên làm vậy. Nhưng nếu vụ án này có uẩn khúc, chỉ sợ không chỉ Tiền Giang Nghĩa gặp phiền phức, mà cả những vị quan và người thường năm đó có liên quan cũng sẽ bị cuốn vào.

Bao gồm cả Mộc Nhi nhà hấn.

Sự liều lĩnh của Tiền Giang Nghĩa như viên đá ném vào mặt hồ đang yên ả, nếu bên dưới hồ có con quái vật thì nó sẽ giật mình tỉnh giấc. Viên đá không làm nó bị thương, nhưng lại làm nó tức giận.

Long Nhị không phải người thích xen vào chuyện của người khác, hấn chỉ thích quản chuyện người nhà hấn. Vì thế, hấn nghĩ, bất kể ai đã giết cả nhà Sử Trạch Xuân, Sử Bá Âm đang nào cũng chết rồi, vì thế chuyện đã kết thúc. Kẻ gây tội tìm được người chết thay, không ai truy cứu không ai muốn khơi lại, tất cả đều bình thường lại.

Nhưng Tiền Giang Nghĩa lại là một kẻ ngu ngốc, muốn ra mặt lại không nghĩ xem mình là ai. Anh ta ngông nghênh kêu đây là án oan, chọc vào Hình bộ nóng nảy, vậy thì kẻ nào đó đang ẩn nấp cũng sẽ cảm thấy phải cảnh giác.

Không ai cho rằng việc kêu oan này chỉ có một mình Tiền Giang Nghĩa, mà sẽ nghi ngờ tất cả các cảm sự có mặt trong buổi hành hình đó. Mà đây chính là điều khiến Long Nhị cảm tức nhất.

Hấn thầm mắng Tiền Giang Nghĩa ngu si trăm ngàn lần. Nhưng chuyện đã đến nước này, vậy hấn cũng chỉ còn cách nghĩ phương hướng giải quyết, không thể để cho bất kỳ ai có ý nghĩ gây chuyện với Mộc Nhi nhà hấn.

Long Nhị chờ mười ngày.

Mười ngày sống êm bẽ lặng, không ai động đao động kiếm, không ai xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tiền Giang Nghĩa đóng cửa ở lý trong nhà, chắc hấn cũng rất sợ hãi.

Anh ta sợ, người khác còn sợ hơn.

Mấy cảm sự mà anh ta hay giao thiệp cũng không hề đến phủ của anh ta để an ủi, ngay cả chuyện dạy cảm của hấn ở quán cũng dừng lại.

Đinh Thịnh không đụng vào Tiền Giang Nghĩa nhưng cũng phái người đi dò hỏi quanh anh ta. Thám tử của Long phủ kể lại với Long Nhị, Long Nhị trầm ngâm một lúc lâu, sau đó sai người gọi Thiết tổng quản đến.

Những người này càng thâm trầm thì càng nguy hiểm. Tiền Giang Nghĩa thì không dựa được vào, cho dù anh ta muốn gây chú ý dựa vào sự ưu ái của Hoàng thượng cũng được, hay đầu óc anh ta có vấn đề cũng được, chẳng qua cũng tưởng là kêu oan được. Nói chung, người này rất nguy hiểm, sẽ có ngày khiến Cư Mộc Nhi bị liên lụy.

Long Nhị vẫn nhớ chuyện Tiền Giang Nghĩa đến tìm Cư Mộc Nhi. Vì thế, hấn thấy rằng phải không chế được tình thế, giải quyết hết chuyện của Tiền Giang Nghĩa trước.

Long Nhị bảo Thiết Tổng quản đi một chuyến đi xa. Sau khi ông ta quay về không lâu, có một lái buôn giàu có ở Toại Lan thành sai quản sự đến kinh thành, mang rất nhiều tiền và lễ vật đến nhờ Tiền Giang Nghĩa về quán giáo cảm của ông ta.

Toại Lan thành cách kinh thành khá xa, cũng là một thành nhỏ trừ phú. Nếu là trước kia, cho dù thế nào thì Tiền Giang Nghĩa cũng không rời kinh thành, đây mới là nơi danh lợi. Nhưng hôm nay, anh ta chọc phải phiền phức, sợ không chịu nổi thêm một ngày, vì thế có người mang bạc đến trước mặt, cung cấp chốn dung thân, đương nhiên Tiền Giang Nghĩa phải cảm thấy đây là miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Vì thế, Tiền Giang Nghĩa đồng ý ngay, vội vàng thu dọn mang theo cả nhà già trẻ lớn bé ra đi.

Thiết tổng quản tìm hiểu cẩn thận xong thì về bẩm báo: “Đúng là có người thăm dò tình hình ở Toại Lan thành, nhưng lão nô đã làm đúng như Nhị gia bảo, đã sắp xếp đầy đủ hết lượt, vì thế không thể tra ra chúng ta được. Toại Lan thành ngưỡng mộ đại danh của Tiền tiên sinh đã lâu, lần này có thể mời được anh ta rất vui mừng, chắc chắn không để lộ kẻ hở.”

Long Nhị gật đầu, cực kỳ hài lòng.

Tên gốc Tiền Giang Nghĩa kia không dám làm gì, hấn phải giúp một chút. Đưa cái tai họa này đi thì nó sẽ không làm phiền nữa. Hình bộ cũng không chời thêm được. Mọi người từ bỏ, dù đằng sau màn này là ai thì mọi chuyện sẽ dừng lại.

Thay vì bị động chờ chuyện xảy ra, không bằng ra tay trước.

Long Nhị cũng không tính nói chuyện này cho Cự Mộc Nhi. Hắn nghĩ bây giờ Cự Mộc Nhi rất biết điều an phận, hắn không cần nhắc lại cái chuyện kêu oan ngớ ngẩn này làm gì.

Chỉ là Long Nhị cũng không ngờ rằng Cự Mộc Nhi cũng lừa hắn.

Bình thường, khi Long Nhị đang lo chuyện buôn bán, tính toán để hắt cẳng Tiền Giang Nghĩa ra khỏi thành, Cự Mộc Nhi lại đi gặp một người: Lâm Duyệt Dao.

Lâm Duyệt Dao gặp Cự Mộc Nhi đang đi cùng Phụng Vũ và Bảo Nhi trên phố.

Khi đó, mấy chị em đang ở hàng hương phấn để thử hương phấn. Bảo Nhi quần lấy Phụng Vũ đòi mua, còn nói phải mua một hộp cho Khánh Sinh ca ca. Phụng Vũ nói với con bé rằng Khánh Sinh ca ca là nam, không cần hương phấn, Bảo Nhi hỏi vì sao.

Cự Mộc Nhi vừa cười vừa nghe Phụng Vũ giải thích một lèo cho Bảo Nhi nghe vì sao con trai lại không cần hương phấn, bỗng nghe tiếng gọi: “Long phu nhân.”

Cự Mộc Nhi sững sốt, khẽ gật đầu, sau đó tỏ ra không có việc gì, xích lại gần phía tiếng gọi kia một chút. Người kia kéo tay áo của nàng, lặng lẽ đưa nàng ra một góc khác của hàng.

Hai người đứng lại. Cự Mộc Nhi gọi: “Duyệt Dao cô nương.”

Lâm Duyệt Dao “ừ” rồi nói khẽ: “Sau này phu nhân hãy gọi ta là Tiểu Lam.”

Cự Mộc Nhi hiểu, gật đầu: “Lam cô nương hiện đang ở đâu? Vì sao rời quê hương?”

Lâm Duyệt Dao nói: “Phu nhân cũng nghe nói? Chuyện này có khúc mắc, nhưng nơi này không phù hợp để nói chuyện. Chúng ta tìm nơi khác nói.”

“Ngày mai ta về nhà mẹ đẻ, tầm cuối giờ Mùi. Cô nương ở phía sau bờ sông chờ ta.”

Lâm Duyệt Dao nhanh chóng đồng ý rồi bỏ đi.

Hôm sau, Cự Mộc Nhi làm một chuyến về quán rượu.

Đối với việc Cự Mộc Nhi về nhà mẹ đẻ, Long Nhị cũng không quan tâm. Hắn chỉ có hai điều yêu cầu: một là khi hắn về phủ dùng cơm thì nàng đã ở đó, hai là không được ở lại qua đêm. Chỉ cần không vi phạm hai quy định này thì Cự Mộc Nhi muốn về thăm Cự phụ lúc nào cũng được.

Long Nhị không có yêu cầu gì với Cự Mộc Nhi, Cự phụ càng không có. Ông thậm chí còn quét dọn sạch sẽ tiểu viện của Cự Mộc Nhi, gian nhà cũng vẫn như cũ, cứ như con gái ông vẫn còn ở đó.

Hôm đó, Long Nhị có bữa cơm khách lúc trưa, là một lái buôn từ vùng khác đến, hai người đã hẹn ăn từ trước kia. Vì thế Cự Mộc Nhi cũng bảo Long Nhị hôm nay mình ăn cơm ở nhà bố.

Cự phụ vô cùng hào hứng, từ khi tiểu nhị của quán rượu thành thân rồi đi ở rể, quán rượu thiếu người nên vắng vẻ hẳn. Con gái tới là đúng lúc. Ông chuẩn bị cơm rượu ngon, định trò chuyện thật vui với con gái.

“Con gái à, qua nửa năm rồi, sao bụng con còn không thấy gì?” Đây là trọng tâm câu chuyện hàng tháng của Cự phụ.

“Sao nhanh thế được?” Đây là lời đáp tiêu chuẩn hàng tháng của Cự Mộc Nhi.

“Đâu có nhanh đâu?” Cự phụ u sầu, “Ta chẳng lo lắng gì, chỉ lo con không khỏe, chuyện sinh con lại không phải chuyện nhỏ. Gia nghiệp của Nhị gia lớn mạnh, chắc chắn cũng coi trọng việc này.”

Cự Mộc Nhi cười cười: “Bố lo lắng quá. Nhị gia đối với con rất tốt, ngày nào con cũng ăn ngon ngủ ngon, sao có thể không khỏe được. Không cần sốt ruột, Nhị gia không nói gì, bố đừng lo lắng.”

Cự phụ gật đầu: “Vậy trước khi về, con nhớ lấy hai bình rượu cho Nhị gia.”

Cự Mộc Nhi cười. Nếu Nhị gia đề ý thì hai bình rượu có nghĩa lý gì?

“Lại nói tiếp, chẳng phải bố luôn muốn đi chu du khắp nơi, thưởng thức rượu ngon sao?”

“Đó là khi mẹ con còn sống, ta đồng ý với bà rằng ta sẽ đưa bà đi. Sau đó có con, lại muốn chờ con lớn, lập gia đình rồi mới đi.”

Cự Mộc Nhi chu mỏ: “Dù sao cũng là không muốn đưa con đi.”

Cư phụ cười ha ha, xoa đầu con gái: “Đáng tiếc là mẹ con phải đi trước.”

“Mẹ mắt, bố không đi, mẹ có cảm thấy tiếc không?”

“Hử?” Cư phụ nghĩ, lại thấy nhức đầu.

“Không bằng bây giờ bỏ đi luôn. Con đã gả cho Nhị gia, Nhị gia cũng rất thích con. Bố hoàn toàn không cần lo lắng. Quán rượu vốn chỉ có A Nam và bố, bây giờ cũng chẳng lo kiếm tiền, không bằng nhân lúc còn khỏe mạnh, bố đưa A Nam cùng đi luôn. Bố vẫn muốn để lại cửa hàng cho A Nam chăm sóc, đưa anh ấy ra ngoài cho thêm hiểu biết cũng tốt. Đến khi bố về, có khi con cũng có tiểu Nhị gia rồi, lúc đó con nhất định sẽ bế bé con đến gặp bố, khi đó lại chẳng đi được đâu nữa. Bố nói không có cơ hội đi, chỉ bằng đi luôn từ giờ.”

Cư phụ càng nghĩ càng thấy hợp lý. Ông vốn nóng ruột, chạy đi tìm A Nam thương lượng. A Nam nghe thì rất vui. Cư phụ quay về, trò chuyện với bài vị của vợ vài câu, lại chạy ra: “Mộc Nhi Mộc Nhi, ta nói chuyện với mẹ con xong rồi. Ta muốn đưa bà ấy theo. A Nam, A Nam, chuẩn bị đi, không nhận đơn mới, hai hôm tới phải đưa hết hàng, rồi thu xếp. Đầu tiên đi Thạch Tuyền Lĩnh, ở đó có Nhất Tuyền Tử nổi tiếng. Ôi trời ơi, ta phải nghĩ kỹ, có nhiều nơi muốn đi quá.”

Cư Mộc Nhi cười ầm lên. Nàng nghe thấy bố mình cao hứng bàn luận với A Nam xem nên chuẩn bị xe ngựa gì, nên mang hành lý nào, thu xếp chuyến đi thế nào, nghĩ chân ở đâu. Ngay cả Tiểu Trúc cũng rất hào hứng, ở bên cạnh lo nghĩ cùng.

Quá giờ Ngọ, Cư Mộc Nhi nói muốn ngủ trưa. Tiểu Trúc gật đầu, dẫn Cư Mộc Nhi vào phòng ngủ rồi ra ngoài, không dám quấy rầy, quay về chỗ Cư phụ để giúp đỡ.

Cư Mộc Nhi thấy trong viện không còn động tĩnh thì lặng lẽ đứng dậy, đi theo cửa sau ra ngoài, nắm dây thừng cột chắc chắn, ra bờ sông phía sau cánh rừng.

Nàng hay tới con sông này. Khi còn bé, nàng ở bên bố xem bắt cá, sau đó chạy về nhà nhờ mẹ làm món thịt cá kho tàu. Nàng không thích học nữ hồng, nương lại muốn dạy nàng một chút thủ thừa, nàng lại chạy vào rừng, trèo lên cây trốn. Từ trên cây nhìn qua bờ sông bên kia, cảnh tượng tuyệt đẹp.

Cư Mộc Nhi ngồi bên tảng đá lớn dưới gốc cây, nghĩ chuyện cũ, lại ngáp một cái. Giờ Ngọ mà không được ngủ đúng là khổ mà.

Đang mơ màng ngủ gật thì nghe tiếng Lâm Duyệt Dao gọi. Cư Mộc Nhi giật mình tỉnh giấc, ngồi thẳng người.

Lâm Duyệt Dao thấy bộ dạng này của nàng thì che miệng cười: “Xin lỗi, làm phu nhân sợ rồi.”

Cư Mộc Nhi xấu hổ cười: “Là ta không tốt, tham ngủ.”

Hai người nói chuyện mấy câu, Lâm Duyệt Dao ngồi xuống cạnh Cư Mộc Nhi: “Hôm trước ta đã nói với phu nhân rằng có người theo dõi ta, thế nên ta không muốn liên lạc với phu nhân nữa. Sau này, ta mới biết rằng hóa ra đó là một vị bạn rượu của Hoa Nhất Bạch. Anh ta muốn nói cho ta biết một việc nhưng lại không dám gặp ta, vì thế cứ lang thang quanh Tích Xuân Đường.”

“Anh ta muốn nói cho cô việc gì?”

Lâm Duyệt Dao thở dài: “Ta vẫn luôn tin rằng Nhất Bạch không bị chết đuối vì trượt chân lúc say rượu, bởi vì khi Nhất Bạch ra khỏi chỗ ta hôm đó thì không uống rượu. Nhưng người bạn rượu kia nói với ta rằng ngày ấy Nhất Bạch ra thì gặp anh ta, là anh ta lôi Nhất Bạch đi uống rượu. Hai người say mèm đi qua đê, anh ta tận mắt nhìn thấy Nhất Bạch rơi xuống nước. Có điều khi đó anh ta say, không dám xuống cứu, cũng không dám gọi người, bởi vì anh ta còn nợ Nhất Bạch không ít tiền. Khi đó, anh ta gặp một nhóm người. Người ta tưởng anh ta đẩy Nhất Bạch xuống nên bỏ chạy.”

Cư Mộc Nhi khép mắt, không nói chuyện.

Lâm Duyệt Dao nói tiếp: “Anh ta nói, hôm sau tỉnh rượu rồi thì anh ta rất hối hận nhưng không kịp nữa, chuyện đã rồi, anh ta không dám để lộ ra nên đành kể phũ phàng rằng Nhất Bạch say rượu một mình rồi trượt chân chết đuối, là chuyện ngoài ý muốn, còn bản thân thì thờ phào. Sau đó, anh ta trốn nợ nên trốn ra vùng khác, có điều anh ta vẫn thấy hổ thẹn về chuyện Nhất Bạch nên sau hai năm chạy trốn, cuối cùng cũng cho ta biết chân tướng.”

Cư Mộc Nhi nhẹ nhàng hỏi: “Cô tin anh ta?”

Lâm Duyệt Dao lắc đầu, ghen ngào: “Ta không muốn tin. Đúng là Nhất Bạch thường cùng uống rượu với anh ta. Anh ta tả đúng bộ xiêm y ngày đó Nhất Bạch mặc, còn kể ra từ khúc hôm đó ta và Nhất Bạch chơi. Hôm đó bọn họ gặp nhau, hai người bọn họ có nói tới chuyện đó. Nếu Nhất Bạch chia tay ta xong đã bị hại thì sao còn trò chuyện được với ai?”

“Vì thế những gì anh ta nói là thật?”

“Phu nhân,” Lâm Duyệt Dao luống cuống, “lòng ta luôn muốn giải oan cho Nhất Bạch, hai năm qua không đêm nào ta ngon giấc, lúc nào cũng suy nghĩ về việc này, nhưng hoàn toàn không ngờ sự thực lại khác hẳn. Bỗng nhiên ta không biết nên làm gì bây giờ.”

Cư Mộc Nhi gật đầu: “Cảm giác của Duyệt Dao cô nương, ta có thể hiểu.”

Lâm Duyệt Dao lại nói: “Hai năm qua, làm phiền phu nhân tìm đầu mối với ta, không ngờ kết quả lại thế này. Thực sự ta rất xin lỗi phu nhân.”

“Đầu, hai năm qua ta cũng thu hoạch được nhiều.”

“Ta có nghe khách của lâu nói rằng cảm phổ thật sự là một bí tịch võ công. Giang hồ đang đánh nhau vì cảm phổ, có người còn nói đã nhìn tận mắt nó.”

“Như vậy, có thể nói là kẻ gây án đã mang cảm phổ đi, sau đó giả vờ đốt nó, để mọi người nghĩ rằng cảm phổ đã thất truyền?”

Lâm Duyệt Dao nói: “Chuyện thật sự thế nào thì ta không dám khẳng định, chỉ là nghe nói thế.”

“Lâu này tin tức tinh thông thật.”

“Khách loại nào cũng có, chỉ cần uống mấy chén rượu là cái gì cũng nói, quả thật tinh thông.”

Cư Mộc Nhi trầm mặc chốc lát: “Bởi vì nguyên nhân chết của Nhất Bạch huynh đã rõ ràng, tâm sự đã xong, cô nương quyết định về nhà sao?”

“Phu nhân thật thông tuệ. Thời gian Nhất Bạch còn sống, ta đã có ý định hoàn lương để sống cùng chàng, có điều chàng phóng đảng không kiềm chế được, dù đối với ta có rất nhiều điểm tốt nhưng lại chưa từng có ý định một lòng với ta. Vì thế, ta đã do dự rất lâu, không ngờ chưa kịp nói ra lòng mình thì người đã xa rồi. Hôm nay, nghe được rằng cái chết của chàng là thế, ta thật sự không biết ngày sau sẽ sống thế nào. Ta đã chán bán rẻ tiếng cười, chống đỡ đến bây giờ chỉ vì Nhất Bạch. Ngày ấy, nghe tin, cả đêm ta không ngủ, ta cứ nghĩ ngăn ra như thế không đi được đâu cả. Sau đó, ma ma nói có vị lão gia muốn chuộc thân cho ta, vì thế ta quyết định bỏ trốn. Từ đó về sau, ta chính là ta, quyết không phụ thuộc vào sự ép buộc của kẻ khác nữa.”

“Vậy cô dự định thế nào?”

“Ta đã sớm không còn người thân, nói về quê là lừa các cô ấy. Ta cũng chưa nghĩ ra nên làm gì. Trốn tránh lâu rồi sợ bị bắt lại. Thực sự cũng không còn nơi nào khác, nhưng dù thế nào ta cũng phải nói với phu nhân một tiếng. Hai năm qua, nhờ có phu nhân ta mới chống đỡ được đến giờ.”

“Cô nương, cách nhà ta không xa có một nhà gỗ nhỏ, là nơi ngày xưa ta luyện cảm. Dù đơn sơ nhưng cũng có thể trốn được. Hôm nay Tích Xuân Đường báo quan để lũng bắt cô nương, không bằng cô nương trốn tạm ở đó mấy ngày, chờ khi gió thổi qua thì tính tiếp, được không?”

Lâm Duyệt Dao mừng rỡ, vội vàng tạ ơn: “Nếu được phu nhân thu lưu thì thật biết ơn.”

“Không cần cảm ơn ta. Chỗ kia đơn sơ, cô nương phải chịu khổ rồi. Nhưng được cái bí mật, không ai biết, là một nơi trốn tốt.”

Lâm Duyệt Dao vô cùng biết ơn, Cư Mộc Nhi dẫn cô đi thẳng đến một căn nhà gỗ nhỏ.

Hai người đẩy cửa vào. Bên trong chỉ có một cái giường, một cái bàn nhỏ, một tủ nhỏ, bên trong đựng cảm phổ.

“Ở đây cũng có cảm phổ.” Lâm Duyệt Dao kinh ngạc nhìn.

“Ở đây không ai biết, thế nên những gì ta không muốn cho người ngoài xem hay bàn tán thì cất ở đây. Ta cũng ham ngủ, chơi cảm mệt thì ngủ gục nên ở đây cũng có giường có chăn đệm. Đã lâu không dùng, cô nương nên đem phơi nắng một chút. Nhà này không ai biết ngoài bố mẹ ta, bố ta cũng không tới. Cô nương yên tâm, không ai biết cô ở đây.”

Lâm Duyệt Dao cao hứng nhìn ngó khắp phòng, Cư Mộc Nhi nói nàng không thể bỏ đi lâu nên quay về trước.

Tối hôm đó, Cư Mộc Nhi có vẻ mang tâm sự nặng nề. Long Nhị hỏi vì sao, nàng nói bố nàng muốn đi xa. Long Nhị cười nàng, rồi lại kể cho nàng rằng hôm nay đã định được mỗi lần ăn, chưa đến hai ngày nữa hán cũng sẽ đi xa nhà.

Đêm đó Cư Mộc Nhi rất nhiệt tình, Long Nhị rất vui mừng.

Người ta nói xa nhau một chút nhớ nhau nhiều thêm, hán còn chưa đi xa đã được nhiều hơn. Xem hán cũng nên chăm xa nàng một chút mới được.

Mùng Mười tháng Sáu, Cư phụ dẫn tiểu nhị A Nam, ôm bài vị mẹ Cư Mộc Nhi, ngồi trên xe ngựa con rể Long Nhị gia tặng để xuất phát, bắt đầu cuộc hành trình thử rượu ngon.

Hôm sau, Long Nhị cũng cười ngựa sai bước, dẫn hộ vệ tùy tùng để rời nhà ra đi.

Hôm đó, Cư Mộc Nhi tự nhốt mình trong phòng, chơi cảm cả ngày. Đêm đến, lệ thấm ướt gối.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Mưu Tính Rõ Ràng. Chôn Mầm Tai Vạ

Đình Nghiên San sống trên đời mười tám năm, lần đầu tiên cảm thấy đời người thật tăm tối.

Thân là Nhị tiểu thư được sủng ái nhất phủ Thượng thư, từ nhỏ cô ta muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chẳng có bao giờ không thỏa mãn. Cho dù bị cản trở chuyện Long Nhi, gặp phải nguy hiểm, tin đồn cô ta không còn trinh tiết, cô ta vẫn có thể kiêu ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực.

Ít ra cô ta cũng là Nhị tiểu thư của Đình gia, Đình Nghiên San.

Cô ta biết chuyện mình bị bắt cóc không hề đơn giản nên tính hết xem ai có thể liên quan: thiếp của bố cô ta, quản sự của quý phủ, khách của bố, còn có tỷ phu Vân Thanh Hiền...

Cô ta nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ rằng người có thể điều động người, nắm được hành tung của cô ta, giấu diếm mọi người, không quan tâm đến sống chết của cô ta, chỉ có một người: tỷ phu Vân Thanh Hiền.

Đối với cô ta, Vân Thanh Hiền là loại thấy người sang bắt quàng làm họ. Ánh mắt anh ta nhìn tỷ tỷ rất giống ánh mắt bố cô ta nhìn mẹ cô ta, có lẽ có chút dụ dỗ, nhưng hoàn toàn lạnh nhạt.

Đình Nghiên San thấy đó là sự lạnh nhạt đáng sợ. Tuy nhiên, ánh mắt tỷ tỷ nhìn Vân Thanh Hiền lại hoàn toàn khác biệt. Cô ta thấy rõ sự say đắm và dựa dẫm trong ánh mắt của tỷ tỷ của mình, Vân Thanh Hiền hoàn toàn không có điều đó. Cô ta không thể hiểu được vì sao tỷ tỷ lại lừa mình dối người rằng bản thân rất hạnh phúc.

Đình Nghiên San ở nhà tỷ tỷ mình nửa tháng. Cô ta muốn tìm ra sơ hở của Vân Thanh Hiền, cô ta phải tìm ra bằng chứng rằng anh ta sai khiến kẻ bắt cóc mình. Nhưng nửa tháng trôi qua, cô ta không tìm được gì có ích. Thật ra nửa tháng này, hai chị em sớm chiều ở bên nhau, tựa như hồi Đình Nghiên Hương còn chưa lấy chồng, tình cảm tỷ muội càng sâu sắc.

Đình Nghiên San nhìn thấy rất rõ tình cảm của tỷ tỷ với Vân Thanh Hiền. Cô ta nghĩ dường như tỷ tỷ có gì đó giấu cô ta, mỗi khi cô ta tỏ ra bất mãn về Vân Thanh Hiền, tỷ tỷ cứ định nói lại thôi.

Hôm nay, Đình Nghiên Hương tìm muội muội để tâm sự, khuyên Đình Nghiên San về nhà.

“Nhưng ta muốn ở với tỷ tỷ cơ. Để ta ở thêm mấy ngày đi. Về nhà phải nhìn sắc mặt mẹ hai, ta chẳng muốn tí nào. Bà ta suốt ngày lải nhải, ta không thể nói thật lòng với bà ấy. Chỉ có tỷ tỷ tốt với ta, ta chẳng muốn về tí nào.”

Đình Nghiên Hương xoa đầu cô ta, nói: “Con bé ngược này, bố mẹ thương muội nhất, muội nghĩ thế sẽ khiến mọi người buồn. Chỉ có muội là khuê nữ chưa gả, dù sao đây cũng là chỗ tỷ phu, mặt mũi bố mẹ không giữ được. Trước kia ta thấy tâm trạng muội kém nên không khuyên. Nhưng cứ thế này thì không ổn, hai ngày trước ta về, mẹ không vui đâu.”

“Dù sao ta cũng không muốn về, ta muốn ở với tỷ.”

Đình Nghiên Hương thở dài: “San nhi, tỷ tỷ cũng rất vui nếu được ở với muội, nhưng bố mẹ thì phải làm sao? Muội không lo cho bọn họ thì cũng nên nghĩ cho tỷ. Muội cũng biết bố mẹ chiều chuộng muội, muội lại tới đây ở, không muốn về nhà. Nhất định bọn họ sẽ cho là ta xui muội. Ta về nhà, mẹ không thấy muội là đã không vui với ta rồi.” Cô ta nói đến đây thì do dự một chút, dường như còn gì đó nhưng lại quyết định dừng lại.

Đình Nghiên San cúi đầu, biết rõ rằng mẹ không nói lời nào dễ nghe. Từ bé đến lớn, đúng là bố mẹ cưng chiều cô ta, cô ta lại chỉ nghĩ đến việc bắt được kẻ hại mình mà không nghĩ cho tỷ tỷ.

Đình Nghiên Hương lại nói: “Nếu thế cũng không được, muội sợ về nhà không có ai ở bên thì ta về với muội vài ngày. Đợi muội vui về rồi ta lại đi.”

Đình Nghiên San giật mình ngẩng đầu. Cô ta là khuê nữ chưa gả, chạy đến nhà tỷ phu để người ta đàm tiếu, tỷ tỷ là phụ nữ có chồng lại về nhà mẹ đẻ thì còn bị nói khó nghe hơn. Tỷ tỷ vì mình như vậy thật khiến cô ta cảm động.

Đình Nghiên San không dám tự tiện nữa, vội vàng gật đầu.

Về đến nhà, Đình Nghiên San thần thờ. Cô ta vẫn muốn tra ra kẻ giật dây vụ bắt cóc mình nhưng nửa tháng rồi, Vân Thanh Hiền không hề lộ ra nhược điểm nào. Bây giờ cô ta không ở nhà tỷ tỷ được nữa, sợ sẽ khó khăn, mà Đình Nghiên Hương thì có tình cảm sâu đậm với Vân Thanh Hiền, cô ta không dám nói chuyện rõ ràng với tỷ tỷ.

Về mặt khác, Đình Nghiên San cũng có lo lắng. Đó là nếu cô ta tìm ra chứng cứ, vậy thì cô ta nên nói cho tỷ tỷ như thế nào?

Đình Nghiên San hoảng loạn trong phủ, nghĩ ngợi miên man. Một mai khi tỷ tỷ phải về nhà, cô ta bỗng không biết phải đối mặt với tỷ tỷ mình thế nào, oán hận trong lòng không thể kể ra, tích tụ khó chịu nổi.

Cô ta đang đi dạo, bỗng dung thấy hai tên hộ vệ cái trang người thường đi lại ở hậu viện. Đình Nghiên San không để ý tới họ, tiếp tục đi, được vài bước bỗng dừng lại.

Nhìn hai người kia rất quen, hình như đã từng gặp.

Đình Nghiên San choáng váng.

Đó chính là kẻ giả mạo bộ khoái!

Đinh Nghiễn San vội vàng quay lại. Nhưng hai người kia đã biến mất trong tầm mắt.

Đinh Nghiễn San chạy vội mấy bước, lại sợ người khác phát hiện, cố gắng lấy lại bình tĩnh. Cô ta đuổi theo một đoạn, cuối cùng thấy hai người kia. Đinh Nghiễn San vội vàng nấp vào cây trong rừng.

Hậu viện không có ai, hai người kia không hề đề phòng. Tim Đinh Nghiễn San đập như trống. Bọn họ vừa đi vừa nói gì đó, cô ta đi lại gần mấy bước thì nghe thấy tiếng họ.

“Chúng ta sẽ đi đâu? Đại nhân cho chỗ bạc này tiêu chẳng được bao lâu.”

“Dù sao thì cũng là rời khỏi kinh thành. Đại nhân nói chờ chuyện này qua đi là chúng ta có thể quay về, chắc chắn không lâu đâu. Người ít đi uống rượu đi là đủ rồi.”

“Ta lo lắm. Con gái ông ta cũng bắt được, chúng ta chỉ là đám tiểu tót, có thật sẽ thả chúng ta đi không? Ông ta có thể bảo chúng ta giết kẻ khác, đương nhiên có thể bảo kẻ khác giết chúng ta.”

“Hừ, đừng có nghĩ linh tinh. Nghe lời đi đừng gây phiền toái. Chúng ta cứ đi trước đã.”

Hai người đó nhanh chóng biến mất ở cửa sau Đình phủ. Hai chân Đinh Nghiễn San mềm nhũn ra, tim đập thình thịch, người dựa cả vào gốc cây phía sau, không nhúc nhích.

Lại là bố, là bố của cô ta!

Đinh Nghiễn San không thể tin được, dù nghe tận tai nhưng cô ta vẫn không thể tin được.

Cô ta không đứng dậy nổi, chỉ ngồi xồm trên mặt đất, hai tay ôm mặt, cố gắng bình tĩnh. Tên cầm đầu kia nói rằng Đình gia bọn họ lợi dụng hấn xong mặc kệ, vì thế hấn phải cướp sắc. Người Đình gia, lý do phản đối rất rõ ràng, vì thế cô ta không hề nghi ngờ bố mình.

Thế nhưng tại sao lại làm thế với cô ta? Đinh Nghiễn San thấy mắt mình cay cay. Làm chuyện xấu, vậy sao cũng lôi con gái mình vào? Cô ta là con gái ruột của ông ta!

Nước mắt rơi xuống, thấm vào mặt đất. Cảnh bố cô ta mắng cô ta là ngu xuẩn, nói cô ta vô dụng xuất hiện trong đầu. Ông nói con gái vô dụng, ông ghét chị em cô.

Đinh Nghiễn San khóc òa lên.

Đáng tiếc rằng ông ta chỉ có hai đứa con gái. Ông ta đã hứa với mẹ rằng sẽ không để thiếp thất sinh con, ông ta không thể chộc vào nhà mẹ của cô ta, vì thế ông ta chỉ có hai đứa con gái. Cô ta còn tưởng rằng vì bố thương hai tỷ muội, hóa ra hiện thực lại tàn khốc như vậy. Có lẽ ông ta bất mãn với con gái mình, vì thế ông ta biến con gái thành công cụ leo cao.

Ông ta từng muốn gả tỷ tỷ cho lão tướng quân năm mươi tuổi tái giá, nhưng tướng quân kia thất thế, Vân Thanh Hiền xuất hiện. Ông ta cảm thấy thanh niên này có tác dụng hơn tướng quân bị chiêu tướng kia, vì thế Vân Thanh Hiền thành tỷ phu của cô ta.

Bố cô ta muốn cô ta dây dưa với Long Nhị là vì tiền của của Long gia, có được Long gia là có được một nửa quốc khố. Chỉ tiếc cô ta làm hỏng chuyện. Long Nhị không cưới cô ta mà cưới người khác.

Đinh Nghiễn San càng nghĩ càng đau khổ. Sợ là chuyện chính là thế. Thù hận với Long Nhị, bố cô ta tính hết lên đầu cô ta, vì thế ông ta cho bắt trói Cur Mộc Nhị, muốn cho Long Nhị biết để mà không làm. Long Nhị rõ ràng sẽ hoài nghi Đình gia, vì thế ông ta bắt cả con gái của mình để tỏ ra không liên quan.

Vì thế bọn bắt cóc kia mới chết trong tù, mới có người dám giả mạo bộ khoái làm việc. Đằng sau Hình bộ Thượng thư là đông đảo thủ hạ, quyền thế tận trời, hô mưa gọi gió.

Tim Đinh Nghiễn San đau như bị dao cứa. Cô ta cứ lo lắng rằng không biết khi tìm được chứng cứ định tội Vân Thanh Hiền rồi thì nói cho tỷ tỷ thế nào, giờ lại phát hiện ra tất cả đều do bố mình gây ra, khiến cô ta trở tay không kịp, không biết nên làm gì.

Cô ta có thể làm gì? Cô ta có thể nói với ai? Cô ta có thể tin tưởng ai?

Lần xa nhà này của Long Nhị kéo dài hơn nửa tháng.

Trong thời gian này, Cur Mộc Nhị như biến thành người khác. Nàng thay đổi phương pháp ở nhà an tĩnh ngày trước, bắt đầu ra ngoài nhiều hơn.

Nàng đi dạo hàng ngày, mua thật nhiều đồ dùng không cần cũng không thích. Xiêm y, giày, trang sức, trang sức nhỏ, hương phấn, trâm cài tóc, các món ăn, các loại đồ chơi... thậm chí có cả sách.

Bạc đổ ra như nước, đồ mua về lại không dùng, cứ cất trong rương.

Tiểu Trúc hơi hoảng, ra sức khuyên bảo Cự Mộc Nhi khi nàng đi dạo cửa hàng, nhưng không thể ngăn được nàng tiêu pha. Cự Mộc Nhi không có tiền bạc trong người, Tiểu Trúc nói rằng không có bạc để phu nhân dùng tay, nhưng không ngờ Cự Mộc Nhi cứ thông thả mua rồi nói rằng qua Long phủ đòi. Chủ quán hí hửng gói đồ, căn bản không hề lo rằng Long Nhị phu nhân không trả được.

Tiền sinh phòng thu chi ở Long phủ toát mồ hôi mấy hôm nay khi nhìn sổ sách, thật không biết nên ăn nói thế nào khi Nhị gia quay lại.

Nhưng Nhị gia cũng không dặn rằng không cho phu nhân tiêu bạc, vì thế mấy món nợ ghi sổ này, tiền sinh không dám không trả. Có điều Nhị gia cũng không dặn rằng cho phu nhân tiêu tiền thoải mái, vì thế tiền sinh phòng thu chi đang rất hoảng loạn. Ngộ nhớ... ngộ nhớ... không cho tiêu thì làm sao giờ?

Không phải mỗi việc Cự Mộc Nhi tiêu tiền khiến cho người ta lú lờ. Long Nhị không ở nhà, lúc rảnh rỗi, nàng thường về nhà mẹ đẻ. Dư ma ma hỏi Tiểu Trúc: người nhà ra ngoài du ngoạn hết rồi, Nhị phu nhân về nhà mẹ đẻ làm gì?

Tiểu Trúc đáp ứng: “Phu nhân... phu nhân luận tài chơi cảm với bạn bè.”

Dư ma ma chỉ nghe được một chút nhưng hiểu ngay. Bởi vì trên phố đã truyền tin Long Nhị xa nhà, Long Nhị phu nhân vẫn không bỏ thói quen cũ, câu kết làm bậy với đàn ông. Người lần này liên quan chính là tình cũ Trần Lương Trạch. Hai người thường xuyên gặp nhau ở quán rượu không người nhà nằng, nương tử Trần gia còn phải ôm con đi tìm người. Hai người âm ỉ ở con phố nhà Cự Mộc Nhi một trận, cuối cùng chia tay không vui vẻ gì.

Dư ma ma nghe chuyện này thì tái mặt. Thân là quản sự của Long phủ, bà không thể mặc kệ chuyện này được. Vì thế, bà tìm Cự Mộc Nhi, tận tình khuyên bảo, nghiêm túc nhắc nhở chuyện này. Đạo lý quy củ nữ tắc các thứ cũng nói đủ cả, Cự Mộc Nhi cúi đầu nghe có vẻ rất ngoan ngoãn nghe lời, không hề nói câu nào, nhưng chưa đầy hai ngày sau lại về nhà mẹ đẻ.

Điều này khiến Dư ma ma giận mà không xả được. Nhưng dù sao chủ tử khác biệt, Nhị gia lại không ở nhà, bà là quản sự của Long phủ nhưng cũng không thể làm gì chủ tử phu nhân. Vì vậy, bà chỉ có thể nhịn tức, dặn dò nha hoàn phải theo dõi phu nhân kỹ càng, sau đó chờ Long Nhị về còn bẩm báo.

Long Nhị phong trần mệt mỏi trở về vào đầu tháng Bảy.

Đây là lần đầu tiên hấn và Cự Mộc Nhi xa nhau sau khi kết hôn. Trước đây, không có nàng, hấn không cảm thấy có vấn đề gì, bây giờ lại đã quen hàng ngày nghe nàng nói chuyện, trêu chọc nàng, đến lúc xa nhau thấy không hề thoải mái. Lần này xa nhau hơn nửa tháng, hấn thấy ruột gan cồn cào, vô cùng khó chịu.

Long Nhị nghĩ nếu lần tới còn phải đi xa, nhất định hấn phải dẫn theo Cự Mộc Nhi. Dù rằng mất nàng mùa nhưng lúc nào cũng có người chăm sóc, chắc hấn sẽ không khiến Mộc Nhi phải khổ. Vì thế dẫn nàng theo cũng tốt, để nàng ra cửa giải sầu một chút, thuận tiện mình cũng vậy. Không có nàng bên cạnh ngủ không ngon tí nào.

Long Nhị ôm ý nghĩ này, hoan hỉ về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Liên Hoàn Kế. Lặng Lẽ Ly Hôn

Mặt trời nắng gay gắt, trên người hấn toàn là đất với mồ hôi, chính hấn cũng có thể ngửi thấy mùi mồ hôi. Long Nhị vào phòng sai người chuẩn bị nước, hấn muốn tắm rửa.

Vào phòng, thấy Cự Mộc Nhi đang ngủ trưa. Trời nóng, nàng đeo cái túi nhỏ, ôm chăn mỏng, ngủ đến mức mặt đỏ bừng. Long Nhị nhìn một lúc, nhận không được hôn mặt nàng.

Cự Mộc Nhi khịt mũi, cau mày, lật người tiếp tục ngủ.

Long Nhị cười toe toét, lật người nàng qua, hôn tiếp một cái. Cự Mộc Nhi mất hứng xoay người, dứt khoát kéo chăn, bịt kín đầu.

Long Nhị cười càng to hơn, kéo chăn mỏng của nàng xuống, để phòng nàng bị ngạt thở. Chăm chú nhìn nàng, dường như hơi gầy. Điều này khiến Long Nhị rất vui, chứng tỏ nàng rất nhớ hấn, không có hấn ở bên cạnh, nàng chắc chắn cũng sống không dễ chịu.

Nghĩ bản thân mình có được địa vị quan trọng trong cảm nhận của Mộc nhi, Long Nhị kiêu ngạo đắc ý, cảm thấy hài lòng, cởi quần áo đi phòng bên cạnh tắm rửa.

Ngồi vào bồn tắm to, chưa kịp kịp cạo, Long Nhị đã lại. Ướt sũng từ bồn tắm đi ra, nước nhỏ trên đường đi vào phòng ngủ, đi đến bên giường vén chăn mỏng của Cự Mộc Nhi lên, bỏ cái túi của nàng ra, sau đó bế nàng lên.

Cư Mộc Nhi bị tập kích trong lúc ngủ, hoảng sợ kêu to, phản ứng đầu tiên chính là giơ tay đánh về phía người tập kích. Long Nhị kinh hãi, nghiêng đầu tránh. Chỉ muốn trốn hương, lại bị nường từ đánh, nói ra người khác cười rưng rưng

Long Nhị kêu to một tiếng: “Là ta.”

Cư Mộc Nhi sững sờ, đối với việc bản thân bị một người cầm ông trần truồng ôm, đầu óc choáng váng, một lúc sau mới hồi phục lại tinh thần, nói cái gì đó.

“Tướng công?”

“Là ta.”

Cư Mộc Nhi đưa tay kiểm tra mặt Long Nhị. “Tướng công?”

“Chẳng lẽ không phải là ta?”

Sờ sờ vân vê, lại dùng lực nhéo. “Không phải nằm mơ sao?”

Long Nhị đau đến hít một hơi, Cư Mộc Nhi hài lòng. “Hóa ra không phải mơ.”

“Long Cư thị!” Long Nhị hét một tiếng, nằng nhất định là cố ý!

Cư Mộc Nhi yếu đuối dựa vào trong ngực Long Nhị, ôm cổ, đầu tựa trên vai hắn, giống như mèo hoa nhỏ nghe lời của Bảo Nhi. “Tướng công, chàng về rồi.”

“Cùng gia tắm rửa.” Long Nhị tức giận, ôm nàng đến phòng bên cạnh, lột sạch ném vào trong bồn tắm.

“Tướng công chàng hôn quá.” Cư Mộc Nhi vừa ghét bỏ vừa ôm chặt Long Nhị. Nàng nhớ hắn rất nhiều, so với nỗi nhớ bản thân nàng vẫn nghĩ còn nhiều hơn.

“Dám ghét bỏ gia.” Long Nhị cắn nàng, ấn nàng vào ngực hắn để nàng ngửi thấy mùi mồ hôi.

Cư Mộc Nhi gầy dựa, nước tràn ra đất, trong lúc vô tình còn đánh phải mặt Long Nhị. Long Nhị hít sâu một hơi, xoay người đặt Cư Mộc Nhi trên vách thùng mạnh mẽ hơn. “Gia vừa về, nàng đã túm, cào, đánh, định làm phản ah?”

Câu trả lời của Cư Mộc Nhi là nhào lên, dùng sức ôm Long Nhị, cũng ra sức hôn.

Thật đúng là làm phản, Long Nhị vừa hôn vừa nghĩ, sự phản kháng này rất tốt! Hắn rất thích.

Tắm, nước tràn đầy sàn, sờ, mát xa lại hôn, đấm lưng, xoa ngực, gội đầu, giặt co đến trưa. Đợi đến lúc hai người trở về giường, nửa tháng chia ly, không nhận được lại thân mật một phen.

Đợi đến khi Long Nhị thỏa mãn, ngưng chiến thờ phỉ phò, Cư Mộc Nhi đã ôm chặt làm ấm ấm muốn đi ngủ. Long Nhị để cho nàng ngủ đến khi nha hoàn lần thứ ba đến thúc giục ăn cơm, mới gọi nàng dậy.

Đôi vợ chồng thân thân mật, về mặt đầy sắc xuân xuất hiện trên bàn cơm, đám người hầu kinh ngạc. Dư ma ma vừa nhìn chăm chăm nhóm nha hoàn đang hầu hạ chủ nhân dùng cơm, vừa quan sát Cư Mộc Nhi. Về mặt nàng như thường, cười cười nói nói với Long Nhị, một chút bất an cũng không có.

Trong lòng Dư ma ma suy tính, rốt cuộc phu nhân này là nhân vật như thế nào? Trước đó trên phố loan truyền nàng rất giỏi mê hoặc cảm ông, bây giờ nhìn thủ đoạn nàng đối phó với Nhị gia, sợ là thật sự có chút bản lĩnh.

Dư ma ma không biết sự thay đổi của Cư Mộc Nhi là sao, nhưng biểu hiện khác thường của phu nhân chắc chắn là muốn nói chuyện với Nhị gia. Đêm nay, Long Nhị đến phòng sách kiểm tra xem xét sơ công văn tích lũy lâu ngày. Dư ma ma mang theo tiên sinh phòng thu chi và Tiểu Trúc Tiểu Bình đến.

“Không phải lão nô muốn nói phu nhân không đúng, chỉ là sinh hoạt gần đây của phu nhân khác với trước, có lẽ là hơi không phù hợp. Nhưng thân là phu nhân của Long gia, nhất cử nhất động đều bị nhìn chăm chú, vẫn nên chú ý một chút thì tốt hơn. Chớ để người ngoài chế giễu Long gia chúng ta.”

Long Nhị cau mày, bảo tiên sinh phòng thu chi đưa sổ sách tới. Cần thận xem, trán nhăn lại, lại hỏi tiểu Trúc, tiểu Bình cụ thể những việc phu nhân đã làm, sau đó phát tay, bảo bọn họ đi ra.

Long Nhị ngồi trong phòng sách một lúc lâu, hẳn nghĩ đến việc này, càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, lại không nghĩ ra được điều gì, dứt khoát đứng dậy về phòng.

Trong phòng, Cư Mộc Nhi đang gấp quần áo. Tuy mắt nàng không nhìn thấy, nhưng có một vài việc nàng vẫn thích tự tay làm. Nàng nói như vậy nàng mới không trở thành người vô dụng.

Nàng gấp quần áo rất chậm, nàng sờ bên trong rồi đến cổ áo bên ngoài, sau đó dọc theo đường may tìm chỗ gấp đôi, gấp xong, mới vuốt lên, sờ xem gấp được chưa, sau đó đi qua một bên.

Long Nhị đứng ở nhìn Cù Mộc Nhị gấp quần áo. Nàng gấp xong bộ cuối cùng, xếp thành một chồng, sau đó bê lên, đến rương quần áo lớn bên kia, mở ra, bỏ quần áo vào. Rương bên phải là của hắn, bên trái là của nàng.

Long Nhị cảm thấy chắc chắn nàng đã làm ký hiệu trên quần áo, hoặc là lúc nàng gấp quần áo đã làm ký hiệu, bởi vì nàng mỗi lần cầm quần áo, đều không lấy sai.

Long Nhị nhìn nàng đóng nắp rương quần áo, sau đó đi sờ đồ trang sức trong ngăn kéo, sờ lại sờ, dọn xong, cười cười. Long Nhị nhìn không được ho khụ khụ, Cù Mộc Nhị nghe thấy tiếng động hoảng sợ, rất nhanh đóng ngăn kéo lại, giống như vừa rồi nàng đã làm sai việc gì đó.

Long Nhị giả vờ vừa mới đi vào, đi tới nói: “Ta đã về.”

Cù Mộc Nhị bình tĩnh lại, ngênh đón cười nói: “Tướng công hết bận rồi hả?”

“Chưa xong, vừa nhìn sổ sách, bị hoảng sợ.”

Cù Mộc Nhị bảo Long Nhị ngồi xuống trước bàn: “Ta rót trà, ấm lưng cho tướng công.”

“Nàng thực sự là một người biết điều, biết ta xem đang sổ sách gì?”

Cù Mộc Nhị gượng cười hai tiếng, ân cần rót trà cho Long Nhị.

Đáng tiếc Long Nhị không bị bộ dạng kia của nàng làm mềm lòng, hắn liếc xéo nàng, mở miệng hỏi: “Rốt cuộc nàng đang chơi đùa gì vậy?”

Cù Mộc Nhị vô tội nháy mắt mấy cái: “Không đùa giỡn, chỉ là tướng công không ở bên cạnh, nhớ tướng công, không cẩn thận, tiêu hơi nhiều.”

“Tiêu hơi nhiều? Số tiền nàng tiêu đủ cho đứa trẻ con nhà nghèo ăn ba năm đấy.”

Cù Mộc Nhị há to miệng, nàng thật sự không nghĩ tới nhiều như vậy.

“Nàng cố ý chọc giận gia đúng không? Gia xa cách nàng, nàng liền ra sức tiêu tiền khiến gia đau lòng, lo lắng, sau này không xa cách nàng đúng hay không?”

Cù Mộc Nhị nở nụ cười, nhưng cảm thấy hộc mắt cay xè: “Tướng công nhìn xa trông rộng không ai bằng.”

Long Nhị kéo nàng qua, “bóp bóp” đánh hai cái vào mông. “Gia đang giáo huấn, nàng còn dám trêu chọc gia.”

“Những lời ta nói rõ ràng là lời thật lòng.” Cù Mộc Nhị xoa mông, dựa vào người Long Nhị không đi, ôm cổ Long Nhị làm nũng.

Nhưng Long Nhị vẫn tức muốn làm càn, hắn chọc trán nàng: “Nàng tiêu bạc lung tung, là tội thứ nhất. Câu kết làm bậy với Trần Lương Trạch, là tội thứ hai. Tự nàng nói, kia là chuyện gì?”

“Bạn bè cũ gặp lại, nhớ tới chuyện còn bé, khó có được người cùng chơi cảm với ta, cho nên trò chuyện hơi lâu.”

“Trò chuyện hơi lâu?” Ngày nào cũng đi không phải sao. Long Nhị nghe lời nói hời hợt của nàng càng tức giận.

Hắn không để ý Văn Thanh Hiền, bởi vì trong lòng Cù Mộc Nhị, tên kia cái rắm cũng không phải, còn gây ra chuyện độc ác đoạt hôn gì đó, sẽ chỉ làm Cù Mộc Nhị phản cảm hơn. Nhưng Trần Lương Trạch lại khác, thanh mai trúc mã, tình thâm ý trọng, lý do từ hôn năm đó còn rất bi thương. Hơn nữa người từ hôn là Cù Mộc Nhị, có lẽ nàng còn chút áy náy với Trần Lương Trạch.

Người này, sợ rằng tình cảm này tích lũy quá nhiều, sẽ càng rối loạn hơn.

Long Nhị trừng mắt nhìn Cù Mộc Nhị, rõ ràng trong lòng nàng hiểu của hắn, hắn cũng không phải người hào phóng gì, chuyển đi xa nhà này nàng làm ầm ĩ như vậy, rốt cuộc có chủ ý gì?

“Tướng công, sao lại trừng mắt với ta?”

“Hừ.”

“Tướng công đừng tức giận, ta nhận sai không được sao?”

“Nàng sai ở đâu?”

“Ta không nên tiêu tiền.” Cúi thấp đầu, tay vạt áo ôm, bộ dạng có bao nhiêu tội thân chính là có bấy nhiêu tội thân.

Long Nhị hít sâu một hơi, muốn mắng nhưng mắng không được, đành phải chọc trán nàng. “Ta có nói không được tiêu tiền sao? Là không nên tiêu tiền lung tung. Nếu là đồ cần thiết, đồ nhất định phải mua, lúc đó mới có thể tiêu tiền.”

Cư Mộc Nhi gật đầu: “Đã biết, đồ nhất định phải mua mới có thể tiêu tiền.”

Long Nhị bị ghen hờn, sao lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng? Nhíu mày nhìn bộ dạng tủi thân của nàng, nghĩ một lúc, mà thôi, chuyện tiền nong không so đo với nàng. Dù sao dọn dò phòng thu chi, sau này chi phí của phu nhân phải được hấn đồng ý mới được, như vậy nàng sẽ không tiêu lung tung được.

“Vậy Trần Lương Trạch thì sao?” Điều Long Nhị đề ý nhất chính là việc này. Hấn không quan tâm bên ngoài nói gì, nhưng hấn rất đề ý chuyện Mộc nhi nhà hấn đi gặp Trần Lương Trạch.

“Sau này không gặp nữa, được chưa.” Cư Mộc Nhi hoàn toàn không đấu tranh, rất nhanh thỏa hiệp.

“Không thể cứ như vậy được.” Long Nhị gia vừa được thể mà bắt đầu ra oai.” Vẫn phải phạt nàng.”

“Đừng phạt ta, ta nhận sai rồi.” Cư Mộc Nhi hoảng sợ, rất phối hợp thừa nhận.

“Không được.” Long Nhị gia đẩy Cư Mộc Nhi qua một bên, lớn tiếng nói: “Long cư thị, nàng phẩm hạnh không đoan chính, không biết tiết kiệm, phạt nàng úp mặt vào tường suy nghĩ ba ngày, cấm túc không được ra ngoài, ăn chay, ngủ một mình, nghiêm túc suy nghĩ. Nếu sau này tái phạm, chắc chắn sẽ bị phạt nặng.”

Cư Mộc Nhi gật đầu, khẽ hỏi: “Vậy tướng công sẽ ngủ ở đâu?”

Long Nhị ghen hờn: “Nàng quản gia ngủ đâu.”

“Ta không cần ngủ ở phòng chứa củi sao?”

Long Nhị ghen hờn, đi lên một bước chọc trán nàng: “Nàng không biết lấy lòng sao.”

Cư Mộc Nhi nhào tới trước ôm Long Nhị, nàng thật sự không biết lấy lòng người khác, nàng không biết mà.

Đêm nay, Long Nhị ngủ ở phòng khác. Tất cả mọi người trong phủ đều biết phu nhân làm chuyện sai trái, Nhị gia phạt nàng.

Cư Mộc Nhi nằm ở trên giường, nghĩ đến sự việc phát triển giống như tính toán của nàng, rất thuận lợi, nhưng nàng không sao thoải mái được. Nàng nghĩ đến sự săn sóc của Long Nhị đối với nàng, rõ ràng hấn biết nàng sắp tâm bất lương, nhưng vì thuyết phục mọi người, lại để cuộc sống sau này của nàng trôi qua dễ chịu, để Dư ma ma và mọi người không đâm chọc, bởi mớ nàng mà cố ý phạt nàng, nàng nghĩ đến kế hoạch từng bước một của nàng, nghĩ đến không lâu nữa sẽ chia xa, rốt cục nhìn không được nước mắt rơi như mưa.

Long Nhị cũng ngủ không được, hấn càng nghĩ càng giận. Rõ ràng vội vàng về nhà, nghĩ đến mỗi đêm có thể ôm nương tử ngủ ngon giấc, kết quả nàng lại gây chuyện với hấn. Rốt cuộc nàng muốn làm gì? Sao nàng có thể làm loại chuyện ngu xuẩn này? Chẳng lẽ thật sự là lần đầu tiên hấn xa nhà, nàng quá nhớ hấn cho nên chuyện ngu ngốc?

Long Nhị càng nghĩ càng mất hứng, tóm lại người phụ này tiêu tiền lung tung, còn gặp người cầm ông khác, bất luận lý do là cái gì, đều không đúng.

Thế nhưng mà mặc dù muốn như vậy, đến nửa đêm vẫn không ngủ được, Long Nhị gia là nhìn không được lên về phòng, lên về phòng, lần mò về giường của mình, ôm nương tử, lúc này mới thực sự ngủ được.

Ba ngày bị phạt của Cư Mộc Nhi trôi qua rất nhanh.

Quả nhiên, nàng đóng cửa ba ngày này không ra ngoài, hàng ngày cũng ăn cơm chay, nha hoàn không được phép giải sầu với nàng, bản thân Long Nhị cũng ít về phòng. Đương nhiên chuyện hấn nửa đêm lên về phòng, ai cũng không tố giác.

Bởi vậy, Cư Mộc Nhi – Long Nhị phu nhân bị phạt rất đáng thương, Dư ma ma cũng có chút không đành lòng, đến thăm nàng, an ủi vài câu.

Ba ngày trôi qua, Long Nhị gia rất phách lối chuyển về phòng mình, các ma ma, hạ nhân an phận nghe lời, nói chuyện với Cư Mộc Nhi như cũ, tất cả dường như giống như trước kia.

Nhưng ngày tốt lành chưa qua được hai ngày, một chuyện xảy ra khiến Long Nhị há hốc mồm.

Ngày đó, tiên sinh phòng thu chi cẩn thận từng li từng tí đến phòng sách, lưỡng lự cửa ra vào, về mặt khó xử. Long Nhị gọi ông ta vào, tiên sinh phòng thu chi cúi đầu, ấp a ấp úng nói một câu: “Nhị gia, Nhị phu nhân muốn mua cầm.”

Long Nhị nghe xong, mắt hững. “Nàng muốn mua cầm vì sao lại tìm người nói?” Không phải nên tìm người làm tướng công hấn làm nũng xin mua cầm sao? Tìm tiên sinh phòng thu chi làm gì?

Tiên sinh phòng thu chi lau mồ hôi trên trán: “Không phải phu nhân nói với thuộc hạ. Là phu nhân đã mua, ông chủ cửa hàng cầm tới tìm thuộc hạ lấy tiền.”

Long Nhị sững sờ: “Mua?”

“Đúng vậy. Phu nhân nói, Nhị gia nói đồ nhất thiết phải mua thì có thể mua, phu nhân nói là ý của Nhị gia.”

Đồ nhất thiết phải mua đồ? Cầm cũng tính sao? Thái dương Long Nhị co rút, đau đầu.

Tiền sinh phòng thu chi nói tiếp: “Thế nhưng mà chiếc cầm kia thật sự là quá đắt, thuộc hạ không dám làm chủ, cho nên vội vàng tới báo với Nhị gia.”

Quá đắt? Đầu Long Nhị càng đau hơn. Hắn quyết định rót trà cho mình, ổn định tinh thần. Uống xong trà, hắn hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Tám vạn tám ngàn lượng...”

“Cái gì?” Tiền sinh phòng thu chi còn chưa nói xong, Long Nhị đã đứng dậy. “Tám vạn tám ngàn lượng? Cầm gì mà đáng giá tám vạn tám ngàn lượng bạc! Làm bằng vàng sao?”

“Không, không phải.” Lần này tiền sinh phòng thu chi thực sự đỏ mặt. “Là vàng.”

“Thật sự là làm bằng vàng sao?” Long Nhị hét to, không dám tin. Cầm làm bằng vàng, tầm thường như vậy, Mộc Nhi nhà hắn sẽ thích sao? Sở thích của nàng thay đổi từ khi nào vậy?

“Không, không phải cầm làm bằng vàng. Là phải trả tám vạn tám ngàn lượng vàng.”

“Cách” một tiếng, cái chén trong tay Long Nhị vỡ trên mặt đất, vỡ thành hai mảnh.

Tám vạn tám ngàn lượng, vàng!

Rất tốt, vô cùng tốt. Long Nhị nghiêng răng nghiêng lợi, con giận bùng bùng bốc lên. Nương tử phá sản này, lá gan của nàng còn thật là lớn đấy.

“Đang ở đâu?”

“A, chương quỹ kia đang chờ ở phòng thu chi.”

“Ta hỏi phu nhân.”

“Cái này, thuộc hạ cũng không biết.”

Long Nhị đen mặt, phát tay: “Người đuổi tên chương quỹ kia đi, cầm này không mua.” Long Nhị dứt lời sai bước đi ra ngoài, quay lại tiểu viện tìm nương tử phá sản của hắn tính sổ.

Cư Mộc Nhi quả nhiên là trong tiểu viện, nàng đang cao hứng bùng bùng giảng “Truyền kỳ chi cầm”, “Long Phượng hợp minh”, “Thiên cổ chi âm” gì đó cho nha hoàn.

Long Nhị nổi giận đùng đùng đi tới, túm nàng vào trong nhà.

“Lúc ta không có ở đây, nàng làm chuyện mờ ám kia là muốn thử ta, đúng hay không?” Long Nhị chấp tay sau lưng, đi thong thả về phòng.” Ta khoan dung để nàng tiêu tiền, nàng liền tiêu tám vạn tám ngàn lượng vàng, đúng hay không?”

Cư Mộc Nhi cúi đầu không nói lời nào.

“Trước nàng nói muốn mua cầm, trong lòng thích, tất cả đều là thăm dò đúng hay không?” Long Nhị càng nói càng tức giận.

Cư Mộc Nhi cúi đầu khẽ nói: “Đó là chiếc cầm tốt. Chế tạo tuyệt vời, trên đời không có cái thứ hai nữa. Chương quỹ kia không bán, đó là bảo vật trấn giữ của cửa hàng ông ta, ta phí bao nhiêu công sức đầu cầm với ông ta, mới thắng và được mang cầm về. Tám vạn tám ngàn, cái giá này rất đáng.”

Long Nhị trừng mắt, nàng thật đúng là dám nói. Tám vạn tám ngàn lượng vàng, nàng tưởng là một nắm cát sao? Số tiền nhiều nhất mà Long Nhị hắn dùng, cũng không bằng một nửa số này. Nàng còn nói rất đáng giá! Rốt cuộc nàng có khái niệm về tiền bạc không vậy!

Long Nhị chỉ về phía Cư Mộc Nhi, nói không nên lời. Cư Mộc Nhi nói tiếp: “Tướng công, chiếc cầm này bảo đảm giá trị tiền gửi, đảm bảo giá, càng để càng đáng giá, tướng công mua về, chắc chắn sẽ không chịu thiệt.”

Còn càng để càng đáng giá? Long Nhị thiếu chút nữa nôn ra máu, nàng nói, mọi người sẽ coi tiền như rác, tiền mua mảnh gỗ nát này như nàng sao.

Long Nhị đi đi lại lại trong phòng, rốt cục thốt ra một câu: “Tướng công quan trọng hay là chiếc cầm kia quan trọng?”

“Tướng công đã là của ta, nhưng chiếc cầm kia chưa phải.”

Long Nhị ghen hờn: “Tốt, rất tốt, tốt đến nghiêng răng nghiêng lợi. Có tướng công, không có chiếc cầm kia, nàng hết hi vọng đi.”

Cư Mộc Nhi cúi đầu, nước mắt rơi xuống.

Long Nhị càng nhìn càng tức giận, lớn tiếng quát: “Không được khóc. Việc này quyết định như vậy, sau này nàng dùng tiền, mỗi một khoản đều phải hỏi ta trước.”

Cư Mộc Nhi khóc càng lợi hại hơn, khóc thút thít.

Long Nhị trừng nàng: “Khóc cái gì mà khóc, tám vạn tám ngàn lượng vàng, nàng còn có lý không?”

Cư Mộc Nhi lắc đầu, bỗng nhiên đi tới ôm Long Nhị, vùi đầu vào vai Long Nhị, dùng sức lớn tiếng khóc. “Tướng công, tướng công, ta thật sự rất thích, tướng công, trên đời không có... nữa. Đó là chiếc duy nhất, ta rất thích.”

Long Nhị lòng dạ cứng rắn: “Đồ độc nhất vô nhị đồ trên đời này rất nhiều, đồ nàng thích không nhất định phải có.”

“Tướng công nói đúng.” Cư Mộc Nhi gào khóc.

“Nàng tự kiểm điểm đi.” Long Nhị tận lực bỏ qua nước mắt của nàng.

Nhưng Long Nhị còn chưa nói xong, Cư Mộc Nhi đã lớn tiếng nói: “Ta muốn về nhà mẹ đẻ.”

Điều này khiến Long Nhị càng tức giận hơn: “Về thì về, nàng ở nhà mẹ đẻ suy nghĩ kỹ đi. Ta không đồng ý, nàng không được phép quay lại.” Dứt lời, bỏ lại Cư Mộc Nhi đang khóc to không ngừng, quay người ra ngoài bảo nha hoàn thu thập hành lý cho Cư Mộc Nhi.

Cư Mộc Nhi thật sự về nhà mẹ đẻ, tiểu Trúc, tiểu Bình nom nớp lo sợ, bị dọa không nhẹ. Nhị gia tức giận bảo các nàng thu thập hành lý của phu nhân, rồi lại dặn dò không thể để phu nhân bị đối, không thể để phu nhân bị sốt, không thể để phu nhân gặp người cảm ông khác. Chỉ cho suy nghĩ lỗi lầm ở nhà mẹ đẻ.

Tiểu Trúc, tiểu Bình hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết là phu nhân lại tiêu tiền lung tung làm Nhị gia mất hứng. Nhưng phu nhân khóc như vậy, các nàng không tiện hỏi, đành phải kiên trì yên lặng cùng Cư Mộc Nhi về nhà.

Một ngày không nói chuyện. Đến ngày thứ hai, cơn tức của Long Nhị còn chưa biến mất. Cả đêm không có nương tử, ngủ không được càng khiến hần cáu kỉnh hơn. Nhưng chuyện càng gắt gỏng hơn khi Cư Mộc Nhi viết một bức thư bảo Tiểu Trúc đưa tới, thư viết tám chữ siêu vẹo, hiển nhiên do nàng viết. Trên thư nói vợ chồng bất đồng, khó có thể ở chung, hi vọng phu quân nghiên cứu luyện tập kỹ thuật cầm, hun đúc tình cảm sâu đậm, nếu không, chỉ có đường bỏ chồng.

Long Nhị tức giận đến mức xé tan bức thư kia. Lá gan của người phụ nữ kia càng ngày càng lớn, còn dám lấy chuyện bỏ chồng ra trêu đùa hần. Còn bảo hần tập cầm, hun đúc tình cảm sâu đậm, là ghét bỏ hần rồi hả?

Đúng, nàng luôn ghét bỏ hần, lúc mới quen nàng đã ghét bỏ hần thô bỉ. Ai mới là phu quân thú vị hợp với nàng? Là tên Trần Lương Trạch kia sao?

Long Nhị vô cùng tức giận, bảo người chuẩn bị bút mực. Nàng biết hủ dọa người khác, hần cũng biết. Nàng biết viết thư cảnh cáo bỏ chồng, hần cũng có thể viết thư bỏ vợ, hơn nữa hần còn viết tốt hơn nàng.

Long Nhị nghiêm túc viết, vò nát một tờ lại một tờ, phải viết một bức thư bỏ vợ kiểu chữ tiêu sái, nội dung phong phú, rõ ràng mạch lạc để hủ dọa nàng. Hần liệt kê tất cả tội trạng hần có thể nghĩ ra, không biết làm việc nhà, không sinh con, không tiết kiệm, chăm lo việc nhà, không cung kính với phu quân, ghen tị, nói nhiều, gây chuyện, tạo ra lời đồn ác ý trên phố, tổn hại danh dự nhà chồng.

Chi tiết từng cái, liệt kê hai mươi tội trạng, mỗi một tội đều đủ để bỏ nàng. Long Nhị nhìn, đột nhiên cảm thấy cảm ông cũng không phải loại người thích trêu đùa gì đó, rõ ràng nương tử xấu xa thành như vậy, vì sao hần còn rất thích? Tuy bây giờ hần giận nàng, nhưng trong lòng hần biết rõ, hần thích nàng giống như nàng thích cầm.

Trên đời không có nữa, đó là chiếc duy nhất.

Long Nhị nghĩ như vậy, dán bức thư, bảo Tiểu Trúc đưa cho Cư Mộc Nhi. Còn dặn dò: “Sau khi về, đưa nàng đọc, bảo nàng còn vi phạm, tái phạm một tội nào đó, gia chắc chắn sẽ trừng trị nàng.”

Tiểu Trúc bị dọa liên tục gật đầu, cầm bức thư kia đi. Vừa đi ra ngoài, lại bị Long Nhị gọi lại. “Các người hầu hạ phu nhân cho tốt, sớm đồ dành nàng trở về. Nếu trong ba ngày phu nhân về nhà, các người có phần thưởng. Nếu không, phạt nặng!”

Tiểu Trúc sau khi nghe xong, lòng bàn chân như bôi mỡ vội vàng chạy về phía quán rượu, hần không thể lập tức trối Cư Mộc Nhi đem về.

Long Nhị tựa lưng vào ghế, nhìn bức thư bị xé nát trên mặt đất, trong lòng “Hừ” một tiếng, cáu kỉnh với gia, trở về xem gia có trừng trị nàng hay không.

Long Nhị kiên nhẫn đợi hai ngày, Cư Mộc Nhi hoàn toàn không có dấu hiệu muốn trở về. Bản thân Long Nhị ngại đi tìm nàng, liền gọi Lý Kha đi. Lý Kha đi, Cư Mộc Nhi đuổi hần về. Hần đi tìm Tô Tình nghe ngóng, Tô Tình cũng về mặt mờ mịt, không biết Cư Mộc Nhi có ý định gì.

Cho đến ngày thứ ba, đáp án công bố.

Quan phụ trách hộ tịch ở kinh thành cầu kiến Long Nhị, hần là tới tranh công. Ông ta nói, ông ta đã giải quyết xong việc bỏ vợ cho Long Nhị, đã xóa Cư Mộc Nhi trong sổ hộ tịch của Long phủ. Đã đóng dấu xong, chuyện đã làm thỏa đáng, ông ta cố ý đến đưa công văn bỏ vợ đã đóng dấu.

Long Nhị nghe xong việc này, như sét đánh ngang tai.

Viên quan kia vẫn còn nói lái nhải cần nhần, nói vụ tai tiếng của Cự Mộc Nhị mọi người đều biết, họ đều bắt bính thay Long Nhị gia. Nhưng nàng ta kia rất giáo hoạt, nàng đã sớm nghe ngóng, dưới điều kiện như thế nào chồng không thể bỏ vợ, khi đó ông ta liền để ý, cảm thấy Cự Mộc Nhị chắc chắn giờ trò.

Quả nhiên, hôm nay Cự Mộc Nhị lại đến hỏi, nói úp úp mở mở, hỏi nếu thư bỏ vợ mất hoặc bị tiêu hủy có phải không có hiệu lực hay không. ... ông ta thấy nàng ta khả nghi, liền hỏi nhiều vài câu, ngoài dự đoán nàng ta hoảng sợ, quay người muốn chạy trốn, không ngờ một tờ giấy rơi ra từ trong tay áo, đúng là thư bỏ vợ mà Long Nhị gia. Cự Mộc Nhị thấy mọi chuyện lộn bại, đau khổ cầu xin, nàng ta không muốn bị hưu, liền giấu thư bỏ vợ, muốn nghe ngóng rõ ràng mới suy tính tiếp.

Ông ta nhớ tất cả những chuyện liên quan, cô gái này bị Long Nhị gia đuổi về nhà mẹ đẻ sớm đã âm ỉ đến mức dư luận xôn xao, chuyện bị bỏ đã là việc vô cùng xác thực, hôm nay còn dám làm ra giấu thư bỏ vợ, tất nhiên là không thể để nàng ta thực hiện được. Vì vậy hần giám Cự Mộc Nhị, cầm thư bỏ vợ của Long Nhị nhanh chóng tiến hành đóng dấu công văn, để tránh Long Nhị gia lo lắng chuyện bỏ vợ không thành, ông ta còn đích thân đưa tới.

Long Nhị sắc mặt tái nhợt, thì ra là thế, thì ra là thế.

Từ trước đến giờ, người nàng muốn đối phó không phải là hần, mà là tên quan phụ trách hộ tịch ngu xuẩn kia. Hần đi xa nàng làm âm ỉ một trận, là để cho mọi người nhìn, là để cho Tịch Bạc Tư xem. Sau đó nàng dùng tám vạn tám ngàn lượng vàng hù dọa hần, giả vờ đáng thương về nhà mẹ đẻ, đây cũng là để Tịch Bạc Tư xem. Sau đó nàng lại dùng thu cánh cáo bỏ chồng gì đó treu chọc hần, kích thích hần, nàng biết rõ hần luôn đáp lễ với nàng, hần nhất định sẽ đưa lại vật tương tự.

Sau đó nàng lại diễn một vở kịch, xóa tên mình khỏi sổ hộ tịch của Long gia.

Nàng tốn nhiều tâm tư như vậy, mượn tay hần bỏ nàng.

Long Nhị tức giận đến mức nói không ra lời. Rất tốt, rất tốt, nàng thật sự là người thông minh, từng bước từng bước một, tâm tư kín đáo, chẳng những giữ lại thể diện của hần, còn có được kết quả nàng muốn.

Rất tốt, nàng thật đúng là lợi hại. Rất bình tĩnh, dễ như trở bàn tay. Cái đầu thông minh của nàng, dùng để kiếm tiền, buôn bán rất tốt nhưng chỉ dùng để tính kế hần!

Long Nhị chậm rãi đi về phía tên quan kia, đột nhiên nắm chặt cổ áo ông ta, dùng âm thanh nhẹ đến nỗi không thể nhẹ hơn hỏi: “Ông thấy trên thư kia có hai chữ bỏ vợ?”

Tên quan kia há to miệng, cố gắng nhớ lại, trên bức thư kia viết lý do bỏ vợ rất rõ ràng mạch lạc, hần thực sự không chú ý trên đó có hai chữ bỏ vợ hay không. Lúc ấy trong lòng, trong đầu ông đều là ý nghĩ nhỡ Long Nhị gia, làm việc cho Long Nhị gia; niềm vui có thể giành công chiếm hết, trên thư không có hai chữ bỏ vợ sao? Kia rõ ràng là một phong thư bỏ vợ.

Long Nhị nhìn chằm chằm vào mặt ông ta, lại hỏi: “Trên đó có dấu vân tay của ta?”

Tên quan kia trả lời: “Trên đó xác thực là có dấu tay.”

“Là của ta sao?”

Viên quan kia há to mồm, hần có ngốc cũng biết bây giờ Long Nhị gia đang lừa gạt ngút trời.

“Viết lại tên nàng vào sổ hộ tịch của Long gia, nàng là Nhị phu nhân của Long phủ ta, hai mắt Nhị gia phát cáu, hận không thể xé xác tên ngu xuẩn trước mắt này.

Viên quan kia lắp bắp: “Thế nhưng mà, thế nhưng mà, đã đóng dấu lên rồi. Nếu muốn viết lại, phải có giấy kết hôn...”

Long Nhị túm cổ ông ta, bóp đến nỗi xanh cả mặt, không thể nói gì.

Giấy kết hôn? Lúc hần tính kế người ta không cần cái này. Viết lại, còn phức tạp hơn nhiều.

Long Nhị hất tay, ném viên quan kia ra ngoài cửa. Hần nhìn chằm chằm viên quan kia lạnh lùng nói: “Người chờ mắt chứ đi.”

Người phụ nữ đáng giận kia, hần biết vì sao nàng lại bỏ hần rồi. Chỉ là nàng đã quên, hần là Long Nhị gia tiếng tăm lừng lẫy. Bất luận là lý do gì, dám không cần hần, nàng nghĩ hay lắm!

Nếu hần không khiến nàng khóc cầu xin hần để nàng tái giá, tên của hần sẽ viết ngược!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tính Toán Số Sách. Nhị Gia Bức Cung

Long Nhị tức muốn chết ngắt, nhưng hắn không lập tức đi tìm Cự Mộc Nhi tính sổ. Hắn tự giam mình trong phòng đọc sách, nghiêm túc cẩn thận nghĩ lại tất cả mọi chuyện.

Đang suy nghĩ, thấy người hầu tới bẩm báo, nói tiểu Trúc, tiểu Bình về rồi. Long Nhị nhú mày, rất nhanh đi ra khỏi phòng đọc sách. Tiểu Trúc, tiểu Bình quỳ gối trước phòng lau nước mắt, nói Cự Mộc Nhi nói mình không còn là phu nhân của Long gia, đuổi họ về.

“Đuổi các người các người liền đi sao?” Long Nhị vô cùng tức giận: “Bình thường sao không thấy các người nghe lời như vậy?”

Tiểu Trúc, tiểu Bình bị dọa không dám nói gì, Long Nhị lại quát lên: “Trở về, chăm sóc nàng cẩn thận.”

“Thế nhưng mà, phu nhân đuổi bọn nô tỳ.”

“Đuổi, các người không biết đứng ý tại chỗ à?” Long Nhị ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Lúc này, các người về, ai nấu cơm cho Mộc nhi?”

Hai đứa đưa mắt nhìn nhau, từ trên mặt đất bò dậy. “Bọn nô tỳ quay lại đây.”

Bọn họ chưa đi được xa, đã bị Long Nhị gọi lại. Hai nha đầu không rõ tình hình, đứng đợi ở bên cạnh, Long Nhị suy nghĩ kỹ một lúc lâu, nói: “Không được nuông chiều nàng, để nàng bị đói, đừng túng nàng.”

Vậy về được chưa? Hai nha đầu không dám hỏi.

Nhưng Long Nhị không để ý đến bọn họ, quay người đi vào phòng đọc sách. Tiểu Trúc và Tiểu Bình đưa mắt nhìn nhau, bản thân không biết nên làm gì bây giờ, bỗng nhiên Long Nhị lại đi ra: “Lúc nàng đuổi các người, đang làm gì?”

“Không làm cái gì. Chỉ khóc thôi.” Tiểu Bình trả lời.

Tiểu Trúc ở bên cạnh vội vàng bổ sung một câu: “Phu nhân chắc chắn là đang buồn vì Nhị gia bỏ người, khóc rất thương tâm.” Hai nha đầu đều thích vị phu nhân dễ chung sống này, muốn nói giúp vài câu. Nhìn bộ dạng của Nhị gia cũng không phải quá tuyệt tình với phu nhân, nói không chừng, mềm lòng rồi đón phu nhân về.

Nhưng Long Nhị nghe thấy Cự Mộc Nhi khóc rất thương tâm, lại cười lạnh. “Rất tốt, để nàng khóc.” Dứt lời quay người, muốn đi vào trong phòng đọc sách, đi chưa được hai bước thì quay đầu lại quát: “Các người ở đây làm gì, về tiểu viện của mình làm việc đi.”

Hai nha đầu bị quát hoảng sợ, nhanh chân chạy đi.

Long Nhị ngồi một lúc lâu trong phòng đọc sách, gọi Lý Kha, dặn dò Lý Kha phái hai hộ vệ thông minh đến quán rượu, âm thầm giám sát Cự Mộc Nhi, đừng để nàng phát hiện. Lại dặn dò phải lưu ý bên cạnh Cự Mộc Nhi có người khác theo dõi không, nếu có, đừng rút dây động rừng, theo dõi, trở về bẩm báo thì tốt hơn.

Lý Kha nhận mệnh lệnh rồi đi, Long Nhị ngồi một lúc nữa, dặn dò nhà bếp chuẩn bị cơm.

Ăn được một ít, không có khẩu vị, ngay người nhìn bàn đầy đồ ăn. Trước kia, lúc ăn cơm vô cùng nhát náo nhiệt, bởi vì người phụ nữ không nhìn thấy kia ăn cơm rất phiền phức, phải chia thức ăn cho nàng, phải chọn miếng không có xương, bát đĩa thìa phải đặt ở chỗ cố định, nàng ăn ít, ăn quá nhiều hoặc ăn đồ lạnh sẽ đau bụng. Nàng còn không ăn mấy con có vỏ cứng, bất tiện là một mặt, một mặt khác hắn cảm thấy là do nàng lười.

Nàng chẳng những lười, nàng còn thích làm nũng. Bởi vì nếu hắn giúp nàng bóc vỏ, nàng vẫn ăn rất vui vẻ, có lần ăn hạt dẻ đến mức đau bụng chính là vì điều này.

Nàng làm nũng cũng không sao, nàng còn lừa gạt, ăn vạ. Nàng khó tính lại giảo hoạt, luôn có thể khiến hắn cười, nàng gả qua chưa được nửa năm, hắn cảm thấy số lần hắn cười to còn nhiều hơn mười năm qua.

Long Nhị càng nghĩ càng tức giận, người phụ nữ thực sự quá đáng ghét, không biết tốt xấu, vong ơn phụ nghĩa, vô tình vô nghĩa, xảo quyết dối trá. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể khiến nàng xuất hiện ở trước mặt hắn bây giờ, hắn nhất định sẽ đè nàng trên đầu gối đánh một trận.

Đám người hầu, nha hoàn ở bên cạnh cẩn thận từng li từng tí hầu hạ, nhìn Nhị gia khi thì ngẩn người, khi thì mỉm cười, rồi lại nhú mày buồn rầu, nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng mọi người hoảng sợ, không ai dám nói gì.

Lúc này Long Nhị đột nhiên đứng lên, sải bước đi ra ngoài. Hắn không nói gì cả, vội vàng đến chuồng ngựa, người hầu trông coi chuồng ngựa, hơi giật mình chưa kịp phản ứng, Long Nhị đã tự mình lắp xong yên ngựa, lên ngựa vội vã lao đi.

Long Nhị chạy một mạch đến quán rượu, lúc này trời đã tối, quán rượu khóa chặt cửa, bên trong đen sì, không thắp đèn. Long Nhị xuống ngựa, cũng không gõ cửa, trèo tường đi thẳng vào hậu viện.

Phòng Cù Mộc Nhi không khóa, cửa sổ cũng đang mở. Long Nhị nhảy vào trong phòng, liếc thấy nàng đang ngồi trong phòng lau nước mắt. Long Nhị không quan tâm, hùng hổ xông vào.

Cù Mộc Nhi nghe thấy tiếng động, hoảng sợ kêu to một tiếng, mở miệng quát hỏi: “Ai?” Sau đó bị Long Nhị xách lên để ngang trên đầu gối, hắn không nói hai lời, “Bốp bốp bốp” ra sức đánh vào mông, Cù Mộc Nhi vừa kinh hãi vừa sợ, tuy nhiên trong lòng đã hiểu người đến là ai, nhưng vẫn bị dọa kêu oa oa.

Long Nhị dùng lực rất mạnh, Cù Mộc Nhi bị đánh đến mức nước mắt lưng tròng. Long Nhị đánh xong người, đặt Cù Mộc Nhi sang bên cạnh, tự mình đứng dậy quay đầu rồi đi. Đi tới cửa nhìn không được quay đầu lại nhìn nàng một cái, hai mắt nàng sưng đỏ, mặt hướng về phía có tiếng bước chân của hắn, nhưng hai mắt vô thần không nhìn thấy gì cả. Hai tay nắm chặt đặt ở bên cạnh, cắn môi, không nói gì.

Mấy cái đánh kia chắc chắn đã làm đau nàng, nhưng hắn một chút cũng không đau lòng. Long Nhị quay đầu tiếp tục đi ra ngoài, hắn một chút cũng không đau lòng.

Long Nhị không nói câu nào, rất nhanh trèo tường đi ra ngoài, cưỡi ngựa rồi đi.

Lúc này hắn cười rất chậm, con ngựa chậm rãi đi. Long Nhị nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, mắt nàng sưng to như vậy, có đau hay không?

Đau cũng xứng đáng!

Trời tối rồi, không biết nàng đã ăn cơm tối chưa? Hắn cẩn thận nghĩ lại, hình như lúc này nhìn thấy trong phòng có hai cái bánh bao trắng và một bát cháo, bánh bao không chạm đến, bát cháo vẫn đầy, chắc chắn là nàng không ăn.

Không ăn, chết đói đáng đời!

Có lẽ hắn nên đánh thêm vài cái, tàn nhẫn hơn. Hắn nghĩ, kẹp bụng ngựa chạy thật nhanh. Hắn đánh nàng, thế nhưng mà con tức trong lòng chưa hết, hắn vẫn rất tức giận, hắn kim nén cơn giận trong bụng.

Không được, không thể cứ như vậy. Chỉ đánh nàng vài cái không đủ, hắn còn chưa hả giận, hắn còn muốn giáo huấn nàng.

Long Nhị quay đầu ngựa lại, chạy về phía quán rượu.

Lần này vẫn trèo tường. Đi vào, thấy Mộc Nhi của hắn đứng cô đơn trong phòng, có lẽ lúc này đuổi theo bước chân của hắn, nhưng nàng không gọi hắn. Cho nên đi theo ra ngoài chỉ là sự nghi ngờ của bản thân hắn sao?

Long Nhị nhếch miệng, nhắc nhở chính mình người phụ nữ này làm nhiều chuyện đáng giận như vậy, không nên đồng tình. Hắn nghĩ như vậy, bước chân nặng nề đi đến trước mặt Cù Mộc Nhi.

Cù Mộc Nhi nghe thấy tiếng bước chân, hơi giật mình mở to mắt, hô hấp dồn dập. Nàng nghe thấy tiếng động dừng lại trước mặt nàng. Nàng nuốt nước bọt, hai cánh tay không biết nên đặt như thế nào.

Một lúc lâu, Long Nhị không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm Cù Mộc Nhi. Cù Mộc Nhi càng đợi càng khẩn trương, cắn môi. Sau đó rốt cuộc nhìn không được, run rẩy gọi: “Nhị gia.”

“Không phải ta!” Long Nhị hung dữ nói, nói xong đột nhiên ý thức được bản thân mình đã nói những lời ngu ngốc gì đó, hắn rõ ràng đầy khí thế, hắn rõ ràng một chút cũng không khẩn trương, có thể hắn gặp tà, chuyện ma quỷ gì đó? Long Nhị cắn răng bỏ sung: “Không phải ta, nàng sẽ làm như thế nào?”

Cù Mộc Nhi rất kinh ngạc, nàng tròn tròn mắt, nghĩ một lúc lâu: “Không có người khác.”

“Sao không có? Phía trước phía sau cửa hàng không có ma sao, tiền đường, hậu viện to như vậy một bóng người cũng không có. Mấy tên trộm rất thích chạy về phía này?”

“Ta, ta ở đây hai mươi năm, chưa gặp kẻ trộm bao giờ.”

“Nàng còn tiếc nuôi sao?” Giọng Long Nhị rất lớn, quát to.

Cù Mộc Nhi cắn môi cúi đầu: “Ta sai rồi, Nhị gia đừng tức giận.”

“Ta không tức giận, ta cũng sẽ không buồn bực vì nàng. Nàng là gì của ta? Từ nay về sau nàng và ta một chút quan hệ cũng có, ta tội gì vì nàng mà tức giận, nàng nói đúng hay không?”

Cù Mộc Nhi cúi đầu, cộng thêm cảnh ban đêm mờ mịt, hắn không thấy rõ nét mặt của nàng, chỉ nghe thấy sau một lúc lâu nàng trả lời: “Đúng.”

Còn dám trả lời “Đúng”?!

Còn dám dùng giọng nói đáng thương như vậy đáp trả lời: “Đúng”?!

Nàng lại dùng chiêu này để đối phó hắn.

Long Nhị vô cùng tức giận, hắn đi đi lại lại, thật sự là tức chết hắn, tức chết hắn!

Hắn bỗng kéo Cự Mộc Nhi vào trong phòng, thô lỗ ném nàng trên ghế, trong phòng không có ánh trăng, đèn sì, không nhìn thấy gì, Long Nhị bị vấp phải cái bàn, gần như ném Cự Mộc Nhi trên mặt đất.

Hai người đều nhếch nhác, Long Nhị liền nổi giận, lớn tiếng quát hỏi: “Nén ở đâu?”

Cự Mộc Nhi bị Long Nhị quát run rẩy, vội vàng đứng lên muốn lấy ngọn nến, Long Nhị rồi quát nàng: “Ngồi!” Cự Mộc Nhi bị dọa liền ngồi xuống, dùng tay chỉ chiếc tủ nhỏ bên tường.

Long Nhị sai bước đi về phía cái tủ nhỏ, thô lỗ kéo ngăn kéo ra, ngăn thứ nhất không có, mở ngăn thứ hai, cũng không có, kéo ngăn thứ ba ra. Hắn giống như phá căn phòng, tiếng động rất lớn, Cự Mộc Nhi rụt vai, không dám nói lời nào.

Long Nhị tìm một lúc lâu mới thấy nến và bao diêm, rốt cục có ánh sáng, thế nhưng mà tìm không thấy để cắm nến, hắn nghĩ cách dùng sức cắm nến trước mặt nàng, vì vậy hắn lại tức giận.

Ngọn nến đứng ở trên bàn, giống như ngọn lửa nhỏ, cháy trước mặt hai người. ở hai phía của chiếc bàn, nàng ngồi, hắn đứng. Ngăn cách bởi cây nến, không nói gì với nhau.

Cự Mộc Nhi nhìn ánh sáng của cây nến, nàng mở to hai mắt. Long Nhị chợt nhớ tới, nàng từng nói qua, trong hoàn cảnh tối tăm nàng có thể thấy ánh sáng yếu ớt. Giờ phút này, có lẽ nàng có thể nhìn thấy lò mờ, nhưng nàng không nhìn thấy hắn.

Long Nhị đứng ở đó, hắn cúi kính, bức bối, hắn không hình dung ra được tâm tình của mình.

Hắn nhìn đôi mắt sưng đỏ của nàng, hung dữ hỏi: “Cô khóc cái gì? Không phải chuyện tốt nàng làm sao? Không phải đều như ý nguyện của nàng sao?”

Cự Mộc Nhi sưng sò, cúi đầu xuống, bẽ ngón tay, khề nói: “Ta xin lỗi chàng.”

“Vi vụ án kia? Vì Sư Bá Âm? Ta không đồng ý để nàng tiếp tục điều tra, nàng liền đối xử với ta như vậy?”

Cự Mộc Nhi dùng sức cắn môi, không biết nên trả lời như thế nào.

“Một lời chào cũng không có, không để ta chuẩn bị, nàng không nghĩ việc thương lượng với ta sao? Nàng không có lỗi với ta sao?”

Cự Mộc Nhi cắn chặt môi, nàng cảm nhận được sự đau đớn, nhưng nàng vẫn dùng sức cắn. Nàng không dám mở miệng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, nàng vừa mở miệng sẽ khóc, nàng khề động nước mắt sẽ rơi, nàng không thể rơi lệ trước mặt hắn, nàng không muốn bản thân mình tỏ ra đáng thương. Chuyện này hoàn toàn là lỗi của nàng, nàng thật sự rất xin lỗi hắn, nhưng nàng phải đoạn tuyệt với hắn.

Hắn hận nàng, hắn rất hận nàng, nàng đáng đời!

Sự im lặng của Cự Mộc Nhi khiến Long Nhị càng tức giận. Hắn bỗng vỗ bàn: “Nói chuyện!”

Cái bàn và Cự Mộc Nhi đều chấn động, ngọn nến bị rơi xuống, tắt, trong phòng tối đen.

Qua một lúc lâu, Long Nhị nghe thấy Cự Mộc Nhi khề nói: “Nhị gia vô cùng thông minh, nếu ta để lộ manh mối sớm, sẽ không thể thuận lợi khiến Nhị gia bỏ ta. Là ta không tốt, ta xin lỗi Nhị gia.”

Long Nhị cười lạnh: “Nàng tính kế ta, còn khen ta rất thông minh, chuyện này là sao? Chẳng qua, là nàng có lòng tin với bản thân mình, nếu nàng gây ra chuyện như vậy, sao biết ta sẽ không tác thành, nhanh chóng viết thư bỏ vợ, nàng đỡ phải tổn hết tâm tư. Chẳng lẽ ta sẽ lấy nàng một lần nữa sao? Nàng nói xem, nàng là mỹ nhân đẹp như tiên, không phải nàng ta không lấy sao?”

Những lời này của Long Nhị rất làm người khác tổn thương, trong bóng tối Cự Mộc Nhi im lặng.

Long Nhị nghe thấy tiếng tim đập của mình, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, không thể nói rõ trong lòng là hối hận hay là ảo não, lúc này lại nghe thấy Cự Mộc Nhi nói: “Nhị gia nói rất đúng, vốn nên là để Nhị gia trực tiếp bỏ ta, chỉ là ta hư vinh giả dối, không nên tranh giành thể diện, tạo thêm phiền toái cho Nhị gia. Nhị gia niệm tình ta là người bị chồng ruồng bỏ, đừng trách ta. Sau này chúng ta hiếm khi gặp lại nhau, chỉ xin Nhị gia đừng hận ta.”

Rất tốt, nàng thực là tri kỷ, sẵn sàng tiếp nhận nước bẩn, giữ lại thể diện cho hắn. Chỉ tiếc, hắn không nuốt trôi được bộ dạng này của nàng. Hắn sẽ hận nàng, sẽ trách nàng, nàng có thể làm gì?

“Sư Bá Âm quan trọng hơn ta sao?”

Cự Mộc Nhi lắc đầu, Long Nhị không thấy rõ tình hình của nàng, nhìn không rõ, hắn đưa tay dụi mắt và thấp lại nến.

“Nhị gia đừng đốt nến.” Cự Mộc Nhi khề nói.

Long Nhị không để ý tới, bắt đầu đánh diêm.

“Cầu xin chàng.”

Cầu xin hấn sao? Rất tốt. Chuyện nàng không muốn hấn làm, hấn càng muốn làm.

Nền phát sáng, Cự Mộc Nhi cúi thấp đầu. Long Nhị chuyển cái ghế, ngồi trước mặt nàng, cách cái bàn xa hơn, để tránh hấn nhìn không được đập một phát hồng luôn bàn.

Phòng có ánh sáng, khiến hấn có cảm giác chiếm được lợi thế.

Hấn ho hai tiếng, cố gắng bày ra tư thế bình tĩnh để nói chuyện. “Nàng nói thật với ta, ta sẽ không hận nàng.”

Cự Mộc Nhi hơi động dậy, sau đó dùng tay dụi mắt. Long Nhị nhú mày, kẹp tay nàng xuống, mắt sưng thành như vậy còn dụi, mù không sao, dụi mắt làm hồng trong mắt làm sao bây giờ.

“Chỉ cho nàng cơ hội lần này, nàng nói rõ cho ta, ta sẽ không hận nàng. Nếu không...” Từ cuối cùng kéo dài, ý đồ uy hiếp rõ ràng, nói lấp lửng như vậy, nhưng thật ra Long Nhị tự biết, nếu không, làm gì hấn hoàn toàn chưa nghĩ ra.

Hấn vẫn không biết làm như thế nào? Đánh nàng đã đánh rồi, vẫn không hết giận. Mắng nàng, mắng rồi, trong lòng vẫn hận. Hung dữ với nàng cũng đã hung dữ rồi, vẫn giận.

Hấn còn có thể như thế nào đây? Đối phó với nàng như thế nào? Hấn chưa nghĩ ra.

Cự Mộc Nhi khịt mũi, nàng không muốn Long Nhị hận nàng, nàng ngồi ở đây khóc một lúc lâu cũng bởi vì nghĩ bây giờ hấn đang rất hận nàng. Nàng không sợ nguy hiểm và âm mưu, nhưng nàng không chịu được chuyện hấn hận nàng. Nàng vốn cho là nàng giỏi chịu đựng, nhưng khi chuyện đã xảy ra, nàng mới phát hiện nàng còn đau khổ hơn nàng tưởng tượng.

Vì vậy nàng nghiêm túc suy nghĩ, nghĩ một lúc lâu, rốt cục mở miệng.

“Nhị gia. Ta đã nói qua với chàng về chuyện của Sư tiên sinh, ta tin ông ấy thực sự có oan khuất. Lời nói của Nhị gia lúc đó ta nhớ rõ, ta cũng biết, mỗi một câu đều có đạo lý. Ta không có chứng cứ, ta không thể làm việc gì cả. Thật ra trong lòng ta hiểu rõ, cho nên chuyện xảy ra đã qua hai năm, ta vẫn giữ kín mọi chuyện, ta không nói với ai. Chỉ là giả cho Nhị gia, ta bỗng nhiên có lòng tham, nhưng lời nói của Nhị gia khiến ta tỉnh ngộ. Lần đó khi Tiền Giang Nghĩa kể nỗi oan trước mặt hoàng thượng khiến ta giác ngộ, hóa ra ta nghĩ tất cả mọi chuyện quá đơn giản.”

Long Nhị bóp mặt nàng, nhìn nét mặt của nàng. Bây giờ nàng bình tĩnh, lời nói rõ ràng, trên mặt nước mắt xen kẽ, chặt vật không chịu nổi.

Long Nhị giờ tay lau mặt cho nàng, Cự Mộc Nhi kiềm chế sự xúc động muốn ôm Long Nhị, nói tiếp: “Có thể giả cho Nhị gia, sợ là chuyện may mắn nhất cuộc đời ta, thời gian nửa năm này, ta rất hạnh phúc và vui vẻ. Mọi người trong Long phủ đều rất tốt, ta chỉ nghĩ đến thân mình, lại xảo quyết dối trá, thực sự không xứng làm người nhà của họ. Nhị gia, chuyện án oan của Sư tiên sinh, ta sớm đã không cách nào dứt ra được, khi Nhất Bạch huynh ấy tìm ta để ghi lại cảm phở, ta đã bị cuốn vào rồi. Khi Nhất Bạch chết, ta sợ hãi, ta thậm chí cảm nhận được người tiếp theo chính là ta, cái loại này không có bất kỳ chứng cứ nào lại lòng có cảm ứng sự tình, ta không biết nên nói như thế nào.”

“Vậy nàng cũng nên nói với ta, mà không phải im lặng tự mình tính toán.”

“Nhị gia.” Cuối cùng Cự Mộc Nhi nhìn không được cầm lấy tay của Long Nhị, nắm chặt. “Nhị gia nói đúng, bản án là do đích thân Hoàng thượng giám sát, Hình bộ thẩm tra nghiêm khắc, bất luận kết quả cuối cùng là gì, đều không thể dễ dàng lật lại bản án. Long gia và Sư tiên sinh không có quan hệ dây mơ rễ má, không nên bị cuốn vào chuyện này, tất cả đều là lỗi của ta. Ta không cách nào thoát ra, nhưng Long gia có thể. Chỉ cần ta không quan hệ gì nữa với Long phủ, sau này bất luận xảy ra việc gì, Hình bộ, Hoàng thượng, đều không thể trách tội Long gia.”

Lý do này giống như Long Nhị nghĩ, nhưng hấn chính tai nghe thấy lại không vui vẻ. Nàng nói thật nhẹ nhàng, khéo léo, nàng không cách nào thoát ra được, bọn họ có thể sao? Nàng có nghĩ tới hấn hay không, hấn thoát ra như thế nào?

“Nàng thật là vô tình, rất ngay thẳng, muốn giả vào thì giả vào, muốn rời đi liền rời đi.”

“Nhị gia.” Cự Mộc Nhi muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng ngậm miệng lại.

“Nói cái gì lại để Long gia phải sạch quan hệ, nếu thật là như vậy, lúc trước cần gì phải đến trêu chọc ta. Là nàng chủ động cầu xin ta lấy nàng, còn nhớ rõ không? Lúc nàng cầu xin ta lấy nàng, có ý gì?”

“Là ta không tốt, ta sai rồi.” Cự Mộc Nhi cắn môi, việc này thực sự là kết quả của sự ích kỷ của nàng. Lúc ấy nàng chỉ mong tìm được nơi ổn định cuộc sống, chỉ mong có người giúp đỡ, không suy nghĩ cho đối phương. Nàng khờ dại cho rằng Long phủ sẽ là chỗ dựa vững chắc nhất, hoàn toàn không suy nghĩ đằng sau chuyện này không chỉ có hung thủ đứng sau, mà còn có Hoàng thượng, triều đình.

Bên trong tranh chấp quyền lực, tầng tầng lớp lớp, rắc rối phức tạp. Nàng đang kéo cả Long phủ vào một tình thế nguy hiểm hoàn toàn không lường trước được. Không chỉ có Long phủ, còn có người nàng yêu thương nhất.

“Nàng nhận sai thật thẳng thắn.”

“Nhị gia, ta thật lòng nhận sai, chàng đừng hận ta.”

“Sau này nàng tính thế nào? Nàng nói nàng đã rơi vào quá sâu, vậy chắc hẳn nàng đã biết mấy thứ gì đó.”

“Mấy ngày này, thật sự có chút tiến triển, nhưng cũng không phải căn cứ chính xác, chỉ là một vài manh mối gián tiếp, còn đợi kiểm chứng lại.”

“Xem ra nàng cần có người giúp đỡ. Nếu không một người mắt không nhìn thấy như nàng, có thể tra xét như thế nào?”

“Tạm thời không có biện pháp, chẳng qua ta sẽ xác nhận manh mối, giấu kỹ, đợi có một ngày gặp được quý nhân, có lẽ này vụ án này có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời.”

“Quý nhân?” Long Nhị cười, “Nghe giống như là người có quyền thế có thể lực, ta dường như là người như vậy.”

Cư Mộc Nhi lắc đầu: “Việc này không liên quan đến Nhị gia.”

“Đúng vậy nhì, ta đã bỏ nàng, đương nhiên không có liên quan. Nhưng vì sao nàng không định cầu xin ta giúp đỡ? Long gia chúng ta có thể lực khắp nơi, tiền tài nhân lực nhiều, chính là quý nhân tốt nhất, nếu có thể điều tra ra manh mối gián tiếp, giúp nàng lật lại bản án chẳng phải rất tốt sao? Vụ án phá xong, đương nhiên không còn liên quan gì nữa. Long gia ta còn có được thể diện, thanh danh vang xa.”

“Không được.” Cư Mộc Nhi lắc đầu.

“Vì sao không được?”

Cư Mộc Nhi không nói gì, chỉ lắc đầu.

“Nàng vứt bỏ người trước mắt không để ý, chờ quý nhân khác. Nàng nói xem, có quý nhân nào có thể lực hơn Long Nhị ta?”

“Không phải như vậy.”

“Hay là nàng vẫn coi thường ta, từ trước đến nay nàng luôn giả vờ trò tính kế ta, nằn lén cảm thấy mình thông minh hơn ta, có năng lực hơn ta phải không? Cho nên nàng cảm thấy ta vô dụng, việc bỏ vợ việc cũng do nàng đặt bẫy bố trí, mọi chuyện đều để nàng chiếm được cơ hội trước, ta là người vô dụng, làm việc không được, có phải thế không?”

“Không phải.” Cư Mộc Nhi nôn nóng đến mức độ lắc đầu liên tục.

“Các quý nhân khác, có thể giúp nàng điều tra vụ án, có thể giải oan giúp nàng, quý nhân ở đây! Ta không thể. Nàng liền rũ bỏ quan hệ với ta, tìm người khác đáng tin cậy hơn, trong mắt nàng ta là người không có năng lực...”

“Không phải!” Cư Mộc Nhi kêu to.

“Vậy sao ta lại không được?”

“Bởi vì ta...” Cư Mộc Nhi há to mồm, âm thanh kẹt trong cổ họng, tim nàng đập thình thịch, nàng không thể tiếp chấp nhận trong lòng hấn, mắt hấn bản thân nàng lại xấu xa như vậy. Rốt cuộc nước mắt vẫn rơi, nàng nói: “Trong lòng ta, Nhị gia là người quan trọng nhất, không ai sánh bằng.”

Long Nhị im lặng, không hùng hổ dọa người nữa. Đây chính là lời hấn muốn nghe.

“Nhị gia, chàng đừng hận ta. Ta không phải người như vậy, ta chỉ là...”

Đợi một lúc lâu nàng không nói tiếp, Long Nhị có chút nóng nảy, hấn muốn nghe, nàng nói nhanh lên. “Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là...” Trong lòng nàng vô cùng khó chịu, khóc không thành tiếng, vừa thẹn vừa mắc cỡ.

“Cư Mộc Nhi!” Long Nhị quát một tiếng, nàng lại thu hồi hứng thú của hấn thử xem, hấn sẽ nổi giận thật.

“Ta thích Nhị gia, thích Nhị gia nhất, rất rất thích. Cho nên nhất định không thể để Nhị gia bị liên quan.” Cư Mộc Nhi không đếm xỉa đến tiếng quát của Long Nhị! Trách móc còn lớn tiếng hơn Long Nhị!

Nàng thích hấn, sao nào!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Trái Tim Lang Quân Vừa Sắt Đá Vừa Dịu Dàng

Long Nhị nở nụ cười, cất tiếng cười to.

Long Nhị không che giấu sự vui vẻ khiến Cự Mộc Nhi đỏ mặt, những lời kia thật sự là không nên nói. Theo tính tình của Long Nhị, nàng đã bị nắm thóp, nhưng lời đã ra khỏi miệng, hối hận đã muộn.

Long Nhị cười đủ rồi, hỏi: “Chắc chắn là thích ta sao? Ai cũng không bằng ta, có phải thế không?”

Cự Mộc Nhi nhếch miệng, nàng vừa tính kế hấn xong, cho nên vấn đề này hấn không định hỏi theo kiểu nhẹ nhàng tình cảm. Nhưng nàng đã nói ra tất cả, phủ nhận cũng không có ý nghĩa, vì vậy gật đầu.

Long Nhị lại nói: “Nếu ta tức giận, ta hận nàng, nàng có đau lòng khó chịu hay không?”

Cự Mộc Nhi lại gật đầu.

“Rất tốt.” Long Nhị rất hài lòng, hấn cũng gật đầu, nói: “Vậy nàng nghe cho kỹ, nàng đối xử vô tình vô nghĩa với ta, không biết tốt xấu, ta sẽ mang hận. Nàng cho rằng Long Nhị ta là người mềm lòng, có thể mặc cho người ta làm gì thì làm, vậy nàng đã sai hoàn toàn rồi.”

“Nhị gia...” Cự Mộc Nhi chưa bao giờ nghĩ Long Nhị là người dễ bắt nạt, nhưng nàng thực sự không nghĩ Long Nhị sẽ trả thù nàng, cho nên nghe Long Nhị nói như vậy, nàng không khỏi có chút thấp thòm không yên.

“Long Nhị ta là người có thù tất báo, tính toán chi li. Nàng cho rằng bất luận nàng đối xử với ta như thế nào, ta sẽ bỏ qua cho nàng sao? Nàng sai rồi!” Giọng điệu của Long Nhị khiến Cự Mộc Nhi căng thẳng trong lòng, như bị kim đâm, vô cùng đau đớn.

“Nàng cho rằng sau khi ta bỏ nàng, còn có thể đối xử tốt với nàng như trước kia sao? Nàng sai rồi!”

Cự Mộc Nhi cắn chặt môi, nói không ra lời.

“Nếu nàng là Long Cự thị của ta, bất kể chuyện gì ta cũng gánh vác cho nàng. Nhưng nàng tính kế ta, lại không còn là người nhà của ta, ta đối xử không khách khí với nàng. Từ nay về sau, nàng đừng nghĩ có một cuộc sống an ổn.” Lời nói hung ác vừa nhanh vừa lưu loát, trong lòng Long Nhị vô cùng hài lòng.

Cự Mộc Nhi cúi thấp đầu, vì câu nói “nếu nàng là Long Cự thị của ta” cảm thấy trái tim rất khó chịu, nàng véo thịt trên chân mình, cố nén nước mắt.

Tất cả đều là nàng chuốc lấy phiền nhiễu, quyết định nàng làm. Lúc trước muốn lấy chồng, hiện tại hối hận vì đã lấy, tất cả đều là nàng gieo gió gặt bão. Nếu không phải nàng tham lam, nếu không phải nàng ích kỷ, bây giờ sẽ không làm mọi người đau buồn như vậy.

“Cự Mộc Nhi, ta nói cho nàng biết, bỏ nàng, ta thật sự không buồn, nhưng nàng dùng thủ đoạn như vậy bức bách ta, ta rất tức giận. Cho nên nàng đừng hiểu lầm, sau này ta đối xử tốt với nàng, là vì ta thương tiếc nàng.” Long Nhị nói đi nói lại mấy câu như vậy, hấn không cảm thấy nhục nhã hổ thẹn vì nói thành là hấn bỏ Cự Mộc Nhi, chuyện này hoàn toàn khác với sự thực, hấn nhìn Cự Mộc Nhi đau khổ vì lời nói của hấn mà có chút sáng khoái.

Người phụ nữ này dám không cần hấn! Hấn muốn nàng hối hận, khiến nàng gào khóc nói nàng sai rồi, khiến nàng cầu xin hấn cưới nàng một lần nữa.

Nàng chờ coi!

Long Nhị cảm thấy sau khi nói mấy lời này, bản thân mình chiếm được ưu thế. Cự Mộc Nhi chính miệng thừa nhận thích hấn, Cự Mộc Nhi nghe thấy mấy lời ghét bỏ của Long Nhị liền buồn bực, hấn chỉ phối cảm xúc của nàng, hấn rất quan trọng với nàng.

Long Nhị càng nghĩ càng đắc ý. Nhìn Cự Mộc Nhi cuối cùng nhìn không được roi nước mắt, hấn liền cảm thấy thư thái hít sâu một hơi, thật sự là rất sáng khoái.

Long Nhị rời đi. Chính Cự Mộc Nhi xong, hấn vô cùng hài lòng, thế là vênh váo tự đắc rời đi.

Lần này hấn không quay đầu lại, hấn cảm thấy kết quả chiến đấu rất tốt, hấn muốn thừa thắng truy kích, gặt nàng ba ngày, đợi nàng đau khổ đủ rồi, hấn sẽ quay lại trừng trị nàng.

Long Nhị vừa về tới phủ, đã có người hầu đến mời, nói là Long Đại có việc thương nghị.

Long Nhị vào phòng nghị sự liền thấy hai vợ chồng Long Đại, hai vợ chồng Long Tam đều ở đó. Tư thế kia khiến Long Nhị không khỏi hắng giọng một cái, chậm rãi đi vào, chọn một vị trí ngồi xuống.

“Chuyện như thế nào rồi?” Long Đại hỏi thẳng.

Long Nhị sờ mũi, khí thế hung hăng càn quấy trước mặt Cự Mộc Nhi biến mất. Hấn nhìn An Nhượng Thần và Phượng Vũ, nghĩ một lúc, chuyện này còn chưa rõ ràng, vẫn là đừng nói ra thì tốt hơn. Thế là trả lời: “Mộc nhi và đệ đưa giỡn ý mà.”

“Đùa giỡn?” Long Tam há hốc mồm

Phượng Vũ nhìn An Nhượng Thần, nói: “Nhị tẩu đùa giỡn hơi quá.”

An Nhượng Thần gật đầu: “Mấu chốt là Nhị đệ cũng thích đùa giỡn với muội ấy.”

Long Nhị nhìn xung quanh phòng, giả vờ không nghe thấy.

Long Đại và Long Tam liếc nhìn nhau, trong lòng đều hiểu rõ chuyện không đơn giản như vậy, nhưng Long Nhị không muốn nói, trong đó chắc hẳn có nội tình.

“Đùa tới khi nào có thể nói cho chúng ta biết một tiếng không?”

Vấn đề này của Long Đại khiến Long Nhị nghiêm mặt, cúi đầu suy nghĩ. An Nhượng Thần tiếp nhận ánh mắt của Long Đại, kéo Phượng Vũ nói: “Đã không phải chuyện lớn gì, ta và Phượng Phượng đi ra ngoài trước. Anh em các người trò chuyện đi.”

Phượng Vũ là người tinh ý, nghe theo đi ra ngoài, nhưng nhìn không được vẫn muốn làm âm ỉ: “Đại tẩu, ta từng bị Long Tam bỏ, hiện tại Nhị tẩu cũng bị Nhị bá bỏ, vậy trong chúng ta người chưa bị bỏ chỉ còn mình tẩu. Tẩu nhất định phải kiên trì.”

An Nhượng Thần cười ha ha, kéo Phượng Vũ bước nhanh đi ra ngoài, Long Đại quay đầu lườm Long Tam, Long Tam cảm chén uống trà, giả vờ không nghe thấy.

Rất nhanh trong phòng chỉ còn lại ba anh em. Chỉ là người này vẫn lườm người kia, giả ngu vẫn giả ngu, trầm tư vẫn trầm tư, không ai nói chuyện. Cuối cùng vẫn là lão đại có uy nghiêm nói chuyện: “Đệ nói rõ ràng, nương tử đệ đang làm âm ỉ chuyện gì vậy?”

Lời này Long Nhị không thích nghe, cái gì gọi là “Nương tử nhà đệ làm âm ỉ”, hất chỉ ngón tay về phía Long Tam, hất nước bắn: “Người thích làm âm ỉ là vợ của lão Tam, nương tử nhà đệ là người thông minh khá ải.”

Long Tam không vừa ý: “Nói linh tinh, Phượng nhi đâu có làm âm ỉ, Phượng nhi là người hoạt bát.”

“Toàn mấy người không khiến người ta bớt lo.” Long Đại rất không cao hứng, trong nhà âm ỉ như vậy, hất thân là con trưởng, sao ăn nói với liệt tổ liệt tông? “Bảo hai đứa học đại tẩu các đệ, thận trọng hiền thực, thế mới là đạo làm vợ.”

Hi hi! Long Nhị, Long Tam đều quay đầu không để ý tới, lão đại nói mà không biết xấu hổ, nhưng bọn họ ngại nghe ah.

“Cười cái gì, mau nói, rốt cuộc là chuyện như thế nào? Có thật là hai vợ chồng đệ đùa giỡn không, đệ đến nói trước bài vị cha mẹ, ta không muốn nghe.” Sắc mặt Long Đại khó coi, không có tâm tình nói giỡn.

Long Nhị nghiêm mặt, việc này hẳn muốn từ từ nói với huynh đệ, dù sao nếu tiếp tục theo ý nghĩ của hắn thì thực sự là lấy tính mạng của tất cả mọi người trong Long gia ra đánh cược.

Long Nhị nói nguyên nhân của sự việc, nói Cur Mộc Nhi quyết tâm muốn sửa lại án xử sai, nói cả thủ đoạn nàng làm âm ỉ đòi ly hôn như thế nào.

Nói xong rồi, ba anh em trầm mặc không nói gì. Qua được một lúc lâu, Long Nhị nói: “Đệ không thể để nàng ấy một mình đối diện với việc này.”

Long Đại thở dài: “Chỉ tiếc muội ấy là phận con gái, nếu là con trai, kẻ sách và thủ đoạn thế này, lại có tâm lòng trung thực thẳng thắn, hiệp nghĩa, là nhân tài tốt đến đáp quốc gia.”

Long Tam cũng thở dài: “Như mắt của tẩu ấy vẫn sáng, lại có tài nghệ của Phượng Nhi, trở thành một hiệp khách có tiếng trong giang hồ, sợ không phải là việc khó khăn.”

Long Nhị dùng sức lườm hai anh em: “Chuyện chúng ta đang nói là cùng một chuyện sao?”

Long Đại gật đầu, rất tự nhiên nói tiếp: “Cửa ải của Hoàng thượng xác thực không dễ qua. Lúc đó ngài ấy mới ngồi lên ngôi vị hoàng đế, vụ án này xử lý nhanh chóng, đem lại thể diện cho ngài ấy, mấy lão thần không tăng bốc ngài ấy lúc ấy hoàn toàn ngậm miệng. Nếu muốn lật lại bản án, chẳng những phải có chứng cứ xác thực, còn phải chú ý đến uy nghiêm của Hoàng Thượng, tìm lối thoát cho ngài ấy, phô bày sự oai phong, để đám thần tử không nói được lời thừa thãi nào, lúc này mới được.”

Long Tam cũng nói: “Không chỉ Hoàng Thượng, còn có đám người ở Hình bộ, bè phái của lão già Đinh Thịnh kia trong triều đình cũng không phải ít, mỗi người nói một ý, việc này có thể bị quấy nhiễu.”

Hai người nói xong, cùng nhìn về phía Long Nhị. Được rồi, bây giờ đang nói cùng một chuyện rồi, sau đó thì sao?

Long Nhị cắn chặt miệng, những lời bọn họ nói đều thừa thãi, việc này có bao nhiêu khó khăn hắn biết, không cần nhắc nhở hắn: “Ta nói với hai người chuyện này, là muốn để hai người biết, ta không thể mặc kệ nàng ấy, đối với Long gia chuyện này không có chút ích lợi gì, nếu xử lý không tốt, sợ là sẽ dẫn đến họa diệt môn.”

Long Đại nhún mày: “Cho nên đệ muốn ra ở riêng sao? Ta không đồng ý.”

Long Tam cũng nói: “Không thể giống như Nhị tẩu bỏ huynh, chúng ta có quan hệ huyết thống, cho nên bất luận là chuyện gì, đều không chia rẽ?”

Long Nhị lờm bõn họ. Long Đại nói: “Chuyện không thể không cần đưa ra thương lượng. Tóm lại ta biết xảy ra chuyện gì thì tốt. Bên triều đình ta sẽ quan sát giúp đệ.”

Long Tam cũng nói: “Chuyện cảm phổ kia gần đây huyền não trên giang hồ, mọi người đều nói là bí tịch võ công, còn tạo ra không ít tranh chấp, việc này đệ sẽ nghe ngóng kỹ, Nhị ca đừng lo lắng.”

Long Nhị gật đầu, hẳn không lo lắng, thực sự không lo lắng. Với hắn mà nói, điều khiến hắn lo lắng chính là người phụ nữ vừa cố chấp vừa không biết tốt xấu kia. Hắn thực sự muốn đánh nàng một trận, sau đó sẽ dùng ví dụ của Long gia bọn họ dạy dỗ nàng, người nhà là bất luận xảy ra chuyện gì cũng sẽ đồng tâm hợp lực đối phó, không phải tính kế và vui dập giống như nàng.

Long Nhị nghĩ như thế, trong lòng lại giận Mộc Cư Nhi. Lần này nếu không cho nàng một bài học kinh nghiệm, chắc chắn nàng sẽ không biết hối cải. Cho nên hắn nhất định được kiên quyết đối phó nàng.

Lúc trước hắn còn lo được lo mất, nhưng đích thân nàng, chính miệng nàng thừa nhận yêu hắn, hắn liền cảm thấy trong lòng có sức mạnh.

Mặc dù nói như vậy, nhưng đêm đó Long Nhị vẫn mất ngủ. Hắn nhớ tới cái bánh bao lạnh, muộn như thế này, không biết Cư Mộc Nhi đã ăn cơm chưa, nàng có bị đói hay không? Còn nữa một mình nàng ở quán rượu, rửa mặt thu dọn đều khó khăn, hắn lại khiến nàng buồn như vậy, nàng có nghỉ ngơi tốt hay không?

Long Nhị trần trọc không yên, một đêm không ngủ.

Ngày thứ hai, Long Nhị đấu tranh một ngày, cuối cùng kiên quyết không đi thăm Cư Mộc Nhi. Hắn sợ hắn đi sẽ mềm lòng, không dễ chiếm được lợi thế một lần, kết quả này bất luận như thế nào cũng phải giữ vững. Nhưng hắn thực sự lo lắng sinh hoạt thường ngày của nàng, cuối cùng phải một hộ vệ đến quán rượu hỏi, biết mấy hôm nay Tô Tĩnh đều ở quán rượu chăm sóc Cư Mộc Nhi, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngày thứ ba, trong lòng Long Nhị đấu tranh kịch liệt, gạt chưa đủ ba ngày, hai ngày cũng được. Nhưng nếu hôm nay đến, dường như mới gạt được một ngày, vậy không phải là khác nhau xa sao?

Long Nhị cuối cùng vẫn kiên trì, chỉ là hắn bảo hộ vệ hai canh giờ báo cáo tình hình ở quán rượu một lần, hai hộ vệ thay nhau canh giữ, cứ cách hai canh giờ sẽ thức ngựa trở về báo tin, đi qua đi lại như thế, khổ không thể tả.

Ngày thứ tư, Long Nhị lại một lần nữa nói với bản thân mình, hai ngày không khác nhau lắm, làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, không thể kém nửa ngày, một ngày. Nhưng hắn vẫn trách mình không giữ nổi bình tĩnh, không kiên định, cho nên xem thường nàng, mới bị nàng đùa giỡn trong lòng bàn tay, lần này nếu không đòi được cả vốn lẫn lãi, nàng chắc chắn sẽ không biết sự lợi hại của hắn.

Nhưng hôm nay cuối cùng hắn không quyết tâm được nữa, hộ vệ đến báo, Cư Mộc Nhi bị ốm.

Bị ốm? Trái tim Long Nhị đau nhói. Nhưng lại nghĩ, ai cũng sẽ bị ốm, không thể vì nàng bị ốm vất vả mà khản trương, như vậy không phải sẽ bị nàng nắm đằng chuôi sao?

Nhưng hộ vệ nói: “Mấy ngày nay phu nhân đều không đi ra ngoài, là Tô Tĩnh cô nương ra vào, nhưng hôm nay thấy Tô Tĩnh cô nương rất khản trương, còn vội vàng đi tìm đại phu, thuốc hạ giả trang thành người phụ vụ tình cờ gặp Tô Tĩnh cô nương, hỏi, cô nương đó nói hôm qua phu nhân cảm thấy không thoải mái, hôm nay ốm chuyển nặng, sốt cao, bất tỉnh nhân sự.”

Long Nhị nghe xong, không nhần nại nữa, đứng dậy.

Long Nhị cười ngựa chạy về phía quán rượu, phía sau hắn là xe ngựa của Long phủ, mang đại phu do chính tay hắn túm đến. Một đoàn người chạy về phía quán rượu, Long Nhị không đợi ngựa dừng lại hắn đã nhảy xuống, nhìn quán rượu không khóa cửa, vội vàng đẩy cửa vào.

Trong phòng bếp, Tô Tĩnh đã sắc thuốc xong, đang cầm cái khay nhỏ ra, thấy Long Nhị đến giật mình, vội vàng mời vào. Long Nhị trả lời qua loa, đi theo cô bé đến hậu viện, trên đường đi hỏi cô bé ốm tình của Cư Mộc Nhi, hai người đi đến trước phòng Cư Mộc Nhi liền thấy Vân Thanh Hiền ngồi ở bên giường.

Tô Tĩnh kinh ngạc hỏi: “Đại nhân đến lúc nào vậy?”

Long Nhị lờm Tô Tĩnh, thăm trách nha đầu này không giữ cửa cho tốt, ai cũng để cho vào. Không quan tâm Vân Thanh Hiền là ai, hiện tại đuổi đi là được.

“Nghe nói Cư cô nương bị ốm, ta mang đại phu tới khám cho nàng.” Vân Thanh Hiền lãnh đạm nhìn lướt qua Long Nhị và đám người phía sau, không nhanh không chậm trả lời.

Cư cô nương? Long Nhị nghe mấy câu này liền tức giận. Hắn không thèm nhìn người đại phu là đàn ông ở trong phòng, hắn chỉ bước vài bước, nhìn chăm chăm vào tay Vân Thanh Hiền. Bàn tay đáng ghét kia lúc này đang nắm tay Mộc Nhi của hắn.

Long Nhị còn chưa kịp nói chuyện, Cư Mộc Nhi đang bị sốt, mặt đỏ bừng, mơ mơ màng màng ở trên giường bỗng nhiên cử động, Vân Thanh Hiền vội

vàng nắm chặt tay của nàng, vờn người nhìn dáng vẻ của nàng.

Cư Mộc Nhi không mở mắt, yếu ớt lắm bả gọi: “Tướng công...”

Mặt Long Nhị xanh lét, gọi ai là tướng công vậy!?

Hắn mới là tướng công! Hắn mới là!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Nhị Gia Sắp Đặt Cuộc Đấu. Kế Sách

Người Long Nhị không thích nhất chính là Vân Thanh Hiền.

Không phải là bởi vì lúc trước kết thù, cũng không phải bởi vì Long Nhị ghét tính cách của Vân Thanh Hiền, mấy chuyện xưa cũ kia bây giờ Long Nhị đều ném qua chín tầng mây, bởi vì hắn có lý do đầy đủ để chán ghét Vân Thanh Hiền.

Chính là người này có tình cảm với Cư Mộc Nhi.

Thật sự có tình cảm.

Đàn ông luôn có thể nhìn ra thâm ý đằng sau ánh mắt của đàn ông.

Lúc trước Long Nhị vẫn không nhận ra, nhưng từ sau hôn lễ, trong lòng hắn từ từ bị sự ngọt ngào, vui vẻ chiếm hết, hắn bắt đầu biết ánh mắt của lão Đại, lão Tam nhà hắn lúc nhìn nương tử của mình là có ý nghĩa gì. Mà về mặt này hắn đã nhìn thấy trong mắt Vân Thanh Hiền, khi đó Vân Thanh Hiền đang nhìn Mộc Nhi.

Lúc này, Vân Thanh Hiền cũng đang nhìn Cư Mộc Nhi, thần sắc trong mắt của Vân Thanh Hiền khiến Long Nhị rất không thoải mái, buồn nôn giống nuốt phải một con ruồi như vậy.

“Trần đại phu!” Long Nhị quát một tiếng, Trần đại phu mang hòm thuốc đi theo sau Long Nhị càng hoảng sợ, lão đầu có làm gì, quát lão làm gì?

“Ngươi ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi bắt mạch cho Mộc nhi.” Nhanh chen vào giữa tên họ Vân kia.

Trần đại phu vội vàng thuận theo, đi lên trước hai bước dừng lại. Lúc này Vân Thanh Hiền ngồi ở bên cạnh giường không có ý đứng dậy nhường chỗ, Trần đại phu đứng ở đó, tiến không được lùi cũng không được.

“Trần đại phu, Mộc nhi bệnh nặng, nếu không khám sớm, kê đơn, đi lấy thuốc, uống thuốc, bệnh sẽ nặng hơn đúng không?” Long Nhị u ám nói, lời nói hướng về phía Trần đại phu, nhưng ánh mắt lại là nhìn chăm chăm vào Vân Thanh Hiền.

Vân Thanh Hiền nhìn Tô Tĩnh không dám nói gì ở bên cạnh, lại nhìn bát thuốc trên tay Tô Tĩnh, cuối cùng ánh mắt nhìn về phía Long Nhị. Xem ra Long Nhị giống hắn, đều mang theo đại phu, hoàn toàn không chú ý đến Tô Tĩnh.

Vân Thanh Hiền nhìn Long Nhị một lúc lâu, bỗng nhiên gơ tay phải lên, cái tay bị Cư Mộc Nhi nắm, hắn gơ lên, nhưng nàng không buông ra.

Đối với Long Nhị mà nói, điều này không thể nghi ngờ là khiêu khích.

Long Nhị bình tĩnh đẩy Trần đại phu ra, bước hai bước dài đến trước giường. Đưa tay đoạt lấy cổ tay Cư Mộc Nhi.

Vân Thanh Hiền mặt trầm xuống, khẽ quát: “Đừng làm nàng bị đau.” Tay trái cử động, đẩy bàn tay của Long Nhị ra.

Long Nhị trong lòng phần nộ, hắn làm nàng đau khi nào, hắn thương nàng cũng không kịp. Cái tên họ Vân kia ở trước mặt hắn khinh bạc vợ hắn còn không tính, còn dám hất nước bẩn, gán tội danh cho hắn. Long Nhị lật bàn tay, khuỷu tay, đẩy bàn tay ra.

Vân Thanh Hiền xoay cổ tay tấn công lại. Hai người đàn ông nửa thật nửa giả đánh nhau trước giường Cư Mộc Nhi.

Trần đại phu cầm hòm thuốc, về mặt đau khổ nhìn liếc qua Lưu đại phu đang có vẻ mặt tương tự, đó là đại phu đến cùng với Vân Thanh Hiền, hai vị đại phu còn quen biết nhau, có điều với cảnh trước mắt này thì không thể không ngại.

Tô Tĩnh bưng bát thuốc rất muốn mắng người. Đánh cái gì, làm ầm ĩ cái gì? Một người đàn ông đã có vợ, một người vừa bỏ vợ, có tư cách gì mà nổi cáu! Bát thuốc trong tay cô đã sắc xong, bọn họ không cho uống, mang theo đại phu định làm gì?

Tô Tinh há miệng, nhẩn nhẩn. Trước đó, Mộc Nhi tỷ tỷ đã dặn dò cô không được oán trách Nhị gia, nói toàn bộ mọi chuyện là do tỷ ấy khởi xướng, không liên quan đến Nhị gia. Mặc dù bản thân Tô Tinh cảm thấy chuyện lý hôn bất luận như thế nào đàn ông cũng không có trách nhiệm, nhưng chuyện của tỷ ấy thật sự hơi kỳ lạ, từ trước đến nay cô là người biết nghe lời, cô thực sự không biết nên mắng như thế nào cả.

Được rồi, một phương diện khác, Tô Tinh cũng thừa nhận, nguyên nhân quan trọng cô không dám mắng Long Nhị là sự phụ của cô – đại nhân Lý Kha là thuộc hạ Long Nhị gia, lấy tính cách keo kiệt, mang thù của Nhị gia, nếu cô khiến Nhị gia không thoải mái, lát nữa Nhị gia sẽ gây phiền phức cho sự phụ của cô không phải sao?

Nhưng đứng một lúc lâu như vậy, chờ như vậy không phải biện pháp, Tô Tinh thật sự nhịn không được, lớn tiếng nói: “Nhị gia và đại nhân ra ngoài trò chuyện đi, ta dứt thuốc cho tỷ tỷ trước.”

Hai người đang đánh nhau lập tức dừng tay. Long Nhị thừa cơ đoạt lấy tay của Cự Mộc Nhi, nhân tiện dùng sức đẩy Vân Thanh Hiền qua một bên.

Vân Thanh Hiền sững sờ một chút, cuối cùng không làm loạn nữa. Hắn lui một bước, cảm xúc ào ạt chợt xuất hiện lên trên mặt, nhưng rất nhanh khôi phục lại sự tỉnh táo.

Long Nhị nhìn thấy hết vẻ mặt của Vân Thanh Hiền, có lẽ tên Vân Thanh Hiền cảm thấy thất lễ động thủ ở trước mặt mọi người là không nên. Thật ra Long Nhị cũng thấy như vậy, hắn cảm thấy Vân Thanh Hiền rất không nên, không nên tới đây, không nên ngồi ở cạnh giường Mộc nhi nhà hắn, hắn ta quả thực muốn bị đánh mả.

Lúc này, Cự Mộc Nhi vẫn chưa tỉnh, nàng cau chặt lông mày, không yên tĩnh, khàn giọng gọi “Tướng công.”

“Ta ở đây.” Long Nhị dùng sức nắm tay nàng, lại gần nàng nói: “Không sợ, ta ở đây, nàng ngoan ngoãn, ta bảo đại phu khám cho nàng.”

Cự Mộc Nhi cử động, hình như cảm thấy rất không thoải mái. Long Nhị nghiêng người, đưa phải cánh tay phải của mình qua, Cự Mộc Nhi sờ lần, theo thói quen ôm cánh tay của Long Nhị, mặt cũng lại gần, dựa vào Long Nhị giống như trẻ con.

Động tác của hai người lưu loát tự nhiên, tỏ ra rất ân ý. Vân Thanh Hiền ở bên cạnh nhìn thấy, trong mắt ảm đạm. Long Nhị nhìn vẻ mặt của Vân Thanh Hiền, thị uy, liếc mắt nhìn Vân Thanh Hiền, xoa đầu Cự Mộc Nhi. Cự Mộc Nhi dựa vào hắn, lầm bầm gọi: “Tướng công.”

Dưới sự ra hiệu của Long Nhị, Trần đại phu tiến lên bắt mạch, bảo Tô Tinh đưa đơn thuốc đại phu kê lúc trước, lại nhìn bát thuốc Tô Tinh sắc, cuối cùng nói có thể cho Cự Mộc Nhi uống thuốc này trước, ngày mai đổi sang đơn thuốc lão kê.

Tô Tinh thở phào nhẹ nhõm, dưới cái nhìn chăm chăm của Long Nhị, đỡ Cự Mộc Nhi nửa mê nửa tỉnh xuống, cẩn thận dứt bát thuốc kia từng li từng tí.

Cự Mộc Nhi uống thuốc cực kỳ không an phận, còn dùng sức nắm tay của Long Nhị giống như là đang cẩu kính. Long Nhị đợi nàng nuốt xong ngụm thuốc cuối cùng, dùng sức chọc cái trán của nàng: “Thấy nàng bị bệnh, tạm thời không trừng trị nàng.”

Vân Thanh Hiền nhìn bọn họ dứt thuốc, nhìn xong rồi, dẫn đại phu ra cửa. Mặt Vân Thanh Hiền nặng nề như sương giá, Lưu đại phu không dám nói gì, yên lặng đi theo phía sau Vân Thanh Hiền.

Ra khỏi quán rượu, thấy xe ngựa của Vân phủ dừng ở ven đường cách đó không xa ven. Vân Thanh Hiền giật mình, bảo xe ngựa lúc đến đưa Lưu đại phu về, còn mình trực tiếp lên chiếc xe ngựa của Vân phủ.

Trong xe ngựa, Đinh Nghiên Hương lẳng lẳng ngồi, thấy Vân Thanh Hiền đi lên, cười hỏi: “Tướng công đi ra, chắc bệnh của cô nương kia tốt hơn rồi?”

Vân Thanh Hiền gật đầu, nhưng lại hỏi: “Sao nàng lại tới đây?”

“Một mình tướng công đến đây sẽ rước lấy lời ong tiếng ve, thiếp đi theo, xem như là hai vợ chồng thăm bệnh Long Nhị phu nhân, người ngoài cũng không thể nói gì. Thiếp chờ ở bên ngoài, sẽ không làm lỡ việc của tướng công.” Lời nói của Đinh Nghiên Hương vừa có lý vừa thể hiện sự rộng lượng, Vân Thanh Hiền sau khi nghe xong, dịu dàng cầm tay Đinh Nghiên Hương.

“Bệnh của cô nương tốt hơn chưa?” Đinh Nghiên Hương lại hỏi.

“Không tốt lắm, nhưng Long Nhị đến rồi.”

Đinh Nghiên Hương nhìn vẻ mặt của Vân Thanh Hiền, lại gần Vân Thanh Hiền, nói khẽ: “Cũng không biết vì sao Long Nhị gia lại bỏ nàng ấy.”

Vân Thanh Hiền xoa đầu Đinh Nghiên Hương, cũng nói khẽ: “Nàng đừng nghĩ nhiều, ta không còn suy nghĩ gì với nàng ấy nữa, chỉ là nàng ấy vừa bị bỏ, lại bị bệnh, ta tới thăm nàng ấy thôi.”

“Thiếp biết. Tướng công an tâm.”

“Đi về.” Vân Thanh Hiền nắm chặt tay của Đinh Nghiên Hương, bảo phu xe lái xe. Hắn nhìn nụ cười dịu dàng của Đinh Nghiên Hương khi nhìn hắn, rủ xuống mắt nhìn bàn tay đang giao nhau của hai người, nhớ tới lúc này Cự Mộc Nhi cũng nắm tay hắn như vậy, còn gọi hắn là tướng công.

Tuy biết rõ người nàng gọi không phải là hắn, tuy biết rõ nàng bị bệnh đến mức mơ hồ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng một tiếng tướng công êm dịu kia, lại đi vào trong lòng hắn.

Chỉ là, thời cơ bọn họ gặp nhau không đúng.

Nếu hần chưa cưới vợ, mọi chuyện có thể giống như lúc trước không?

Hần sẽ không giống Long Nhị, ức hiếp nàng, sẽ không bỏ nàng, sẽ không để nàng sinh ra bệnh, một mình nằm trong phòng không có ai chăm sóc.

“Tướng công.”

Vân Thanh Hiền ngẩng đầu, nghe thấy Đinh Nghiên Hương hỏi: “Ngày mai, tướng công lại đi xa nhà sao? Lần này phụ thân bảo chàng đi đâu? Chẳng lẽ phụ thân làm gì đó bảo chàng đi chịu trách nhiệm?”

“Đừng đoán mò, chỉ là việc công bình thường.” Vân Thanh Hiền vén sợi tóc trên má giúp Đinh Nghiên Hương: “Ta không ở nhà, nàng tự chăm sóc cho mình, nếu cảm thấy buồn, về nhà, bảo San Nhi ở cùng với nàng.”

Đinh Nghiên Hương khẽ cười khổ, quay đầu nhìn bên ngoài xe, đã không nhìn thấy quán rượu. Đinh Nghiên Hương nói: “Tướng công yên tâm, thiếp sẽ không làm chuyện ngu xuẩn nữa.”

Vân Thanh Hiền vỗ mu bàn tay của Đinh Nghiên Hương, cười với Đinh Nghiên Hương, đưa tay ôm Đinh Nghiên Hương vào lòng.

Bên quán rượu, Long Nhị và Cự Mộc Nhi cũng ngồi. Chỉ có điều khác với sự tôn trọng nhau như khách, bầu không khí của vợ chồng Long Nhị hừng hực như lửa, xác thực nói, là bản thân Long Nhị gia tức giận bùng bùng. Oán hận đến mức sắp thiêu cháy phòng.

Tô Tinh và Trần đại phu đều cáo lui, Long Nhị tự trông coi Mộc nhi.

Một lúc ghét sắc mặt nàng quá khó coi, một lúc lại ghét tiếng nghẹt mũi, tiếng thở hổn hển của nàng, một lúc nàng xoay người đưa lưng về phía hắn không ôm hần cánh tay... Dù sao dù sao cũng oán hận nàng.

Long Nhị giáo huấn Cự Mộc Nhi đang ngủ say: Mới kệ nàng mấy ngày, nàng đã bệnh cho ta xem. Nếu ta mười ngày nửa tháng không rảnh để đến, nàng định làm âm ỉ đến tận trời ah?”

Cự Mộc Nhi nhắm chặt hai mắt, dựa vào lòng Long Nhị ngủ, mí mắt không nhúc nhích, căn bản không nghe thấy Long Nhị nói gì.

Long Nhị cũng cảm thấy dạy dỗ vô nghĩa, vì vậy lại chọc trán Cự Mộc Nhi: “Nàng nhanh khỏi đi biết chưa, ta còn có rất nhiều chuyện chưa tính sổ với nàng.”

Đương nhiên Cự Mộc Nhi không thể trả lời, Long Nhị nhìn chăm chăm mặt của nàng, nhìn một lúc, cuối cùng thở dài một tiếng.

Lúc Cự Mộc Nhi tỉnh dậy, không rõ bây giờ là lúc nào, tạm thời cũng không chắc chắn được mình đang ở đâu. Nàng ngơ ngác nghĩ một lúc, rốt cuộc cũng nhớ ra mình đã về nhà mẹ đẻ, ở trong phòng mình.

Nàng sờ chăn trên giường, xác thực là đồ vật trong phòng nàng.

Nàng nhớ tới mọi chuyện.

Nàng và Long Nhị đã không còn là vợ chồng, nàng tính kế hần, hần hận nàng.

Cự Mộc Nhi nháy mắt mấy cái, trong lòng lại khó chịu. Thế nhưng mà nàng không hối hận, nếu thời gian quay trở lại một lần nữa, nàng vẫn muốn làm như vậy. Không, nếu thời gian có thể quay lại, nàng sẽ không lấy hần.

Đang chìm trong suy nghĩ của mình, chợt nghe thấy trong phòng có tiếng động. Cự Mộc nhi hoảng sợ run rẩy, muốn chống người đứng dậy lại phát hiện cả người mềm nhũn như bùn, các đốt ngón tay đau nhức, nàng nghĩ, nàng bị bệnh, Tô Tinh chạy tới chăm sóc nàng.

“Tinh nhi.” Nàng gọi một tiếng.

Không ai trả lời nàng. Nhưng trong phòng chắc chắn có người.

Cự Mộc Nhi sợ hãi, nàng lại gọi một tiếng “Tinh nhi.”

Lúc này là giọng nói của một người đàn ông: “Tô Tinh không ở đây.”

Cự Mộc Nhi thở phào nhẹ nhõm, quay lại trên giường: “Giống giọng tướng... Nhị gia.”

“Ta không phải giống Nhị gia, ta chính là Nhị gia.” Long Nhị nổi giận đùng đùng đứng bên giường, cúi đầu nhìn Cự Mộc Nhi. Người phụ nữ này vừa tỉnh dậy đã gọi Tinh Nhi, hần chăm sóc nàng cả một ngày? Hần còn nói nhiều lời như vậy với nàng, nàng không trả lời, về vài tiếng, vừa mở mắt đã quên toàn bộ?

“Nhị, Nhị gia.” Cự Mộc Nhi miệng đắng lưỡi khô, nuốt nước bọt.

“Hừ.” Long Nhị biểu hiện sự không vui của hắn, hỏi: “Nàng có gì muốn nói với ta hay sao?”

Có gì muốn nói hay sao? Đầu Cự Mộc Nhi trống rỗng, chóng mặt không biết mình muốn nói gì. Dứt khoát hỏi thẳng: “Nhị gia có gì cản dận?”

Long Nhị trừng mắt. Cứ như vậy? Tình lại một câu thân thiết cũng không nói với hắn? Lúc trước nàng khóc cái gì? Hắn đi, nàng bị bệnh như thế nào? Bây giờ hắn ở trước mặt nàng, nên nói vài câu thoải mái với hắn chứ? Nghe đi, nàng nói, có gì cản dận? Đây là nói chuyện với ai, còn cản dận!

Long Nhị cắn răng nói: “Nàng là gì của ta, sao ta phải cản dận nàng?”

Cự Mộc Nhi ngơ ngác mở to mắt, không nói chuyện.

Long Nhị lại không vui: “Nàng còn có gì muốn nói với ta hay không?”

“Ta, ta khát rồi, muốn uống nước.”

Hắn không có gì sai bảo, ngược lại nàng là người sai bảo hắn. Long Nhị quay đầu, rót nước!

Đội Cự Mộc Nhi uống xong hai cốc nước, Long Nhị nói chuyện.

“Nước ta rót không phải là để nàng uống.”

Cự Mộc Nhi sững sờ, lúc này muốn nhổ nước ra cũng không kịp a.

“Ta muốn đánh cược với nàng, đánh thắng, nàng phải nghe theo ta một chuyện.”

Cự Mộc Nhi không nói gì, nàng có linh cảm chẳng lành, lúc này giả bộ bất tỉnh có được không?

“Đây không phải thủ đoạn trước sau như một của nàng sao? Chuyện bàn bạc không thành, liền dùng trao đổi hoặc đánh cược. Chỉ có điều ta không vòng vo giống như nàng. Nàng cũng không có gì có thể trao đổi với ta, cho nên chúng ta đánh cược một ván, chính là cá ta có thể tìm ra hung thủ nhanh hơn nàng, như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Cẩn Thận Nghiên Cứu. Hai Người Luận Bàn Vụ Án

“Không thể. Ta không đánh cược với chàng.” Tuy Cự Mộc Nhi yếu ớt, nói chuyện uể oải, nhưng giọng điệu vô cùng kiên định.

Long Nhị cười, nói: “Nàng cho rằng ta nói đùa hay sao? Ta đã nói ra, chắc chắn nàng sẽ đồng ý.”

“Ta không đồng ý.” Cự Mộc Nhi cướp lời.

“Nàng không đồng ý, ta tự đi điều tra. Thế nhưng mà nàng cũng biết, trong đó có nhiều vấn đề, ta còn chưa nghĩ ra cách nào, ngộ nhỡ chọc phải bên nào đó, chọc phải người đứng sau, hoặc làm ầm ĩ đến chỗ Hoàng thượng, đến lúc đó Hoàng thượng trách tội ta, phạt tội ta, tịch thu tài sản của Long gia thì sao?”

Cự Mộc Nhi hoảng sợ: “Nhị gia từng nói, chuyện của người khác, Nhị gia sẽ không nhúng tay.”

“Ta vì việc này mà bị người ta tính kế, không truy cứu, đêm ta không ngủ được?”

Cự Mộc Nhi ngậm miệng, lúc này nàng bị bệnh đầu óc không tỉnh táo, tạm thời không biết bác bỏ như thế nào.

Long Nhị lại nói: “Nàng cho rằng nàng cách xa Long gia, ta sẽ xem như không có gì xảy ra sao? Nàng không muốn ta quản, ta cứ quản đó. Nàng biết ta cũng không phải người bá đạo không nói đạo lý, ta đánh cược với nàng, nếu nàng đồng ý, ta có thể đáp ứng một điều kiện trước. Nàng xem, ta độ lượng hơn nàng nhiều đúng không?”

Cự Mộc Nhi chớp chớp mắt, tình huống trước mắt này, nàng không nói lại hắn, nàng mê man thậm chí không hiểu ý hắn nói.

Không đánh cược với hắn, hắn tự đi điều tra? Nàng không tin hắn sẽ không để ý an nguy của Long phủ. Nhưng hắn là người vô cùng keo kiệt lại mang thù, ngộ nhỡ thực sự chui vào ngõ cụt phải làm sao?

Nhưng đánh cược với hắn, chắc chắn sẽ liên lụy đến hắn. Nàng tốn bao nhiêu tâm tư ly hôn với hắn chẳng phải phí công sao? Ngày hội đấu cảm hôm đó

nàng nghe rõ thái độ của Hoàng thượng đối với vụ án này, thái độ đó khiến việc lật lại bản án khó càng thêm khó, Tiền Giang Nghĩa đánh rần động cỏ, việc này càng vô vọng, cho nên nàng mới quyết tâm phải sạch quan hệ với Long phủ. Nàng đã chịu đau khổ, hẳn lại nói muốn so với nàng xem ai tìm được hung thủ sớm hơn.

Việc này tuyệt đối không thể.

Cô không thể để hấn tham dự vào. Nếu Hoàng thượng trách tội, Long phủ nhất định phải không có liên quan đến việc này mới được. Cự Mộc Nhi suy nghĩ, trong đầu trống rỗng, chóng mặt không thể nghĩ được gì.

Nàng lại trừng mắt, nói: “Nhị gia, ta bị bệnh, mắt lại không nhìn thấy, ta ngủ một lúc nữa, tỉnh sẽ trả lời chàng sau.”

Trước tiên giả vờ ngủ, kéo dài thời gian, sau đó nói tiếp.

“Nàng ngủ đi.” Long Nhị cũng không nóng vội, nàng quan tâm hấn, không muốn hấn mạo hiểm, vậy hấn đang chiếm ưu thế.

Đâu ngủ được nữa? Lòng Cự Mộc Nhi tràn đầy lo lắng.

Phải giải quyết việc này như thế nào? Như hấn quyết tâm quấy rầy, nàng phải ngăn cản như thế nào?

Hấn nói nếu nàng đồng ý đánh cược với hấn, hấn sẽ đáp ứng một điều kiện của nàng. Đây là nhượng nhịn hay là có tính toán khác? Hấn rất thông minh, hấn làm việc gì cũng có lý do, hấn chắc chắn đã nghĩ nước cờ phía sau, nàng phải làm thế nào đây?

Cự Mộc Nhi nghĩ giả bộ ngủ, nhưng nàng càng nghĩ càng chóng mặt, thực sự ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại một lần nữa là do bị người khác lay tỉnh.

Cự Mộc Nhi mơ mơ màng màng nghe thấy giọng nói của Long Nhị: “Dậy uống thuốc, ăn chút cháo.”

Nàng bị ôm ngồi xuống, cảm giác được cái ôm dịu dàng. Sau đó một chiếc thìa chạm đến bờ môi nàng, nàng vô ý thức há mồm, chất lỏng đắng mang theo vị thuốc tràn vào trong miệng nàng, khó uống đến mức nàng tỉnh cả ngủ.

Cự Mộc Nhi bị dứt một bát thuốc, lại ăn nửa bát cháo, cả người có tỉnh thần hơn. Lúc này lại ngủ tiếp dường như không thích hợp, trọng điểm là nàng ngủ đến mức xương cốt toàn thân đều đau, thực sự không muốn ngủ tiếp nữa.

Long Nhị dường như biết rõ tâm tư của nàng, có lẽ là hấn cũng không muốn cho nàng ngủ tiếp nữa, vì vậy gọi tiểu Trúc, tiểu Bình hầu hạ nàng đi vệ sinh, lau người, thay quần áo.

Lúc này Cự Mộc Nhi mới biết, nhân lúc nàng ngủ say, Long Nhị gia đã gọi đám nha hoàn, người hầu tới, còn chuyển hồ sơ trong phòng sách đến, định dây dưa lâu dài với nàng.

Cự Mộc Nhi thờ dãi, biết rõ việc này phải giải quyết nhanh chóng.

Long Nhị chờ Cự Mộc Nhi trong phòng. Nàng lè mà lè mề mà một lúc lâu mới đi ra, vừa vào nhà liền lật rương quần áo, sau đó lục tìm mũ đội vào.

Long Nhị nhìn, lúc trước nàng nói tóc khó ngủ sẽ cố ý đội mũ. Long Nhị có chút muốn cười, bệch thích sạch sẽ của Mộc nhi nhà hấn thật thú vị. Cự Mộc Nhi đội xong mũ, ưỡn lưng, lẩn mò ngồi xuống trước mặt Long Nhị.

Long Nhị đặt hồ sơ trong tay xuống, nhìn cười kéo mũ của nàng. Cự Mộc Nhi dùng hai tay che, làm bằm phàn nàn: “Tiểu Trúc không cho ta gội đầu, tắm rửa, nói là đại phu dặn chưa hết sốt không được tắm rửa. Nhưng ngủ lâu như vậy, lại đổ rất nhiều mồ hôi, rất hôi.”

“Hôi cũng không cho tắm, nghe lời đại phu.” Tinh thần nàng tốt lên, điều này khiến Long Nhị rất vui vẻ, lại đi kéo mũ nàng, trêu chọc nàng.

Cự Mộc Nhi vỗ tay Long Nhị, nghiêm mặt nói: “Lời nói của Nhị gia, ta nghĩ qua rồi.”

“Như thế nào?”

“Nhị gia nói vụ án của Sư tiên sinh với Long Tướng quân và Long Tam gia chưa?”

“Nói rồi.” Long Nhị nhìn chăm chăm vào Cự Mộc Nhi, tinh thần thật sự là không tệ, đầu óc cũng tốt hơn, biết vòng vo tam quốc dùng người nhà nhắc nhở hấn.

“Vậy Nhị gia đã nói hết mọi chuyện nguy hiểm đáng sợ và tổn hại của Long phủ chưa?”

“Bọn họ hiểu rõ.” Long Nhị hắng giọng: “Ta đã nói tất cả, người trong nhà không có gì phải giấu diếm, ta quyết định muốn làm việc này chắc chắn sẽ không lên lút gạt bọn họ. Bọn họ cũng sẽ nói rõ nguyên do sự việc với đại tẩu và Phụng Phụng, Long gia chúng ta, bất luận xảy ra điều gì đều cùng gánh vác.”

Lời này của Long Nhị khiến Cự Mộc Nhi ngẩn ngơ, sững sờ không biết nên nói tiếp như thế nào.

Long Nhị cười lạnh một tiếng nói tiếp: “Nhưng không giống người nào đó, chỉ biết ý mình, không rõ đạo lý người một nhà.”

“Cho nên cái người nào đó chắc chắn không làm người nhà với Nhị gia, Nhị gia đừng để ý đến người đó, cứ mặc kệ người đó đi.”

Còn tranh luận!

Long Nhị mất hứng. “Mặc kệ nàng? Chẳng phải hờn cho nàng.”

Cư Mộc Nhi thở dài: “Nhị gia phải như thế nào mới có thể hả giận?”

“Việc này đơn giản, khiến nàng khóc lóc cầu xin ta lấy nàng một lần nữa, sau đó bỏ nàng hay không là do ta quyết định.”

Cư Mộc Nhi nhếch miệng, hắn còn nói được ra lời này.

“Có lẽ nàng ấy sẽ định khóc cầu xin Nhị gia đừng để ý tới nàng ấy.”

Long Nhị “hừ” một tiếng: “Nàng thực sự khóc thử xem!”

Cư Mộc Nhi bữu môi không nói.

Long Nhị lườm Cư Mộc Nhi, cảm thấy tức giận vì nàng vẫn còn ý đồ đầu tranh phải sạch quan hệ với hắn. “Những chuyện khác không cần phải nói, việc này ta chắc chắn sẽ không thừa nhận. Tóm lại, ta sẽ tìm ra hung thủ, khiến nàng tâm phục khẩu phục.”

“Ta luôn chịu thua Nhị gia mà.”

“Điều này ta thực sự không nhìn ra.”

“Nhị gia muốn nhúng tay việc này, vậy đã nghĩ ra đối sách bên Hoàng thượng chưa?”

“Chưa.”

“Nhị gia có đầu mối không?”

“Không có.”

“Nhị gia có biện pháp đối phó với hậu quả không?”

“Vẫn chưa có.”

Cư Mộc Nhi ngậm miệng, ý tứ nàng muốn biểu đạt rất rõ ràng rồi. Nhưng Long Nhị lại nói thêm một câu: “Chẳng phải nàng cũng như vậy sao? Chúng ta so cao thấp, xem như là công bằng.”

Cư Mộc Nhi không biết nói gì cho phải, cũng bởi vì không có biện pháp, nàng mới ra hạ sách ly hôn với hắn, nếu tiếp tục dây dưa, những chuyện lúc trước nàng làm có ý nghĩa gì?

Cô nhìn không được lại thở dài, nàng biết Long Nhị muốn để nàng biết những điều nàng làm là vô dụng, hắn chính là muốn nàng nhận sai.

“Nhị gia nói ta có thể ra một điều kiện?”

“Đúng.” Long Nhị rất sáng khoái: “Nếu không như vậy, chắc hắn nàng sẽ không chịu phục. Ta là người là dễ nói chuyện nhất, ta đáp ứng nàng một điều kiện, đổi lại ta và nàng cùng giải quyết việc này, nàng xem, dù sao cũng đều là nàng được lợi.”

Lợi thế này thực sự không dễ nhận.

“Vậy thì tốt, điều kiện của ta là, Nhị gia tham gia vào việc này, phải bí mật, không thể để người ngoài biết. Tất cả mọi chuyện đều phải khiến người ngoài nhìn như không có quan hệ với Nhị gia và Long phủ.”

Long Nhị lẳng lặng nhìn Cư Mộc Nhi, không trả lời ngay.

Nàng vẫn là giáo hoạt như trước, điều kiện này nghe không có gì, nhưng thực tế lại phải sạch quan hệ giữa nàng và hắn. Khiến hắn dường như không liên quan đến chuyện này, nói cách khác phải không có quan hệ với nàng, cho nên phải giữ một khoảng cách, không thể công khai chạm mặt, không thể ở trong nhà nàng, cũng không thể khiến nàng quay về.

Giống như hai người thực sự ly hôn.

Long Nhị mơ hồ, nàng cho rằng nàng nói như vậy, hắn sẽ không làm phiền nữa? Long Nhị cười, hắn không sợ nàng ra điều kiện, mặc kệ điều kiện gì cũng được, điều hắn sợ chính là nàng không nói. Nếu nàng chết cũng không để ý tới hắn, thực sự một khóc hai lâm âm ỉ ba thất cổ, hắn còn cảm thấy

khó mà xử lý được.

Cũng may, hần hiểu nàng.

“Được, ta đáp ứng nàng.” Long Nhị đồng ý khiến Cur Mộc Nhi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng hần sáng khoái như vậy khiến nàng có chút không yên lòng.

“Mọi chuyện đều bí mật tiến hành, ta không nói toạc ra, không công khai, nếu không nắm chắc tuyệt đối, không thể để chuyện này lộ ra ngoài ánh sáng, sẽ không để người ta biết ta quản việc này, được chưa?”

“Tốt.” Cur Mộc Nhi trả lời: “Vi thực sự phải sạch quan hệ với việc này, Nhị gia và ta vẫn nên không qua lại thì tốt hơn.”

Long Nhị cười, nàng thật là vội vàng làm rõ. Long Nhị thân nhiên sửa chữa: “Là đừng công khai lui tới.”

Cur Mộc Nhi giật mình, rốt cục vẫn gật đầu.

Long Nhị cười, đưa tay cầm tay nàng: “Nói rõ mọi chuyện đi.”

Nói rõ cái gì? Cur Mộc Nhi lo lắng.

Long Nhị xoa mi tâm của nàng, nói: “Để tránh trong lúc ta điều tra chọc phiền toái gì, nàng nói rõ tỉ mỉ tất cả những điều nàng biết cho ta. Mà ta bất luận điều tra được cái gì, cũng sẽ nói cho nàng biết, như thế nào?”

Cur Mộc Nhi ngừng lại có lý, gật đầu. “Nhị gia muốn biết gì, cứ hỏi.”

“Nàng nói nàng đã không thể thoát ra khỏi vụ án này, đây chỉ là ý nghĩ của nàng, hay là có gì đó khiến nàng cảm thấy nàng đang sa vào?” Đây là điều Long Nhị đề ý nhất, không cách nào thoát ra chỉ có thể ly hôn với hần để bảo hộ hần, có nghĩa là bên cạnh nàng đang ẩn náu nguy hiểm.

“Ý nghĩ của ta chỉ là một phần. Còn có, ta bị người ta theo dõi.”

“Theo dõi?” Long Nhị nhíu mày, nàng gả vào Long phủ, còn bị người ta theo dõi? Có thể lượn lờ xung quanh nàng, đều là người nhà. Ngoại trừ Tô Tĩnh.

“Theo dõi rất khéo léo, gần đây ta mới nhận ra. Điều này cũng khiến ta hiểu rõ, hung thủ đứng sau vẫn luôn nghi ngờ ta. Nhưng ta không nghĩ ra, vì sao không giết ta.”

Điểm này khiến nàng cảm thấy khó hiểu.

“Nhị gia biết Hoa Nhất Bạch chứ, huynh ấy đã chết. Nghe nói là sau khi uống rượu ngã xuống nước chết đuối, là ngoài ý muốn. Nhưng huynh ấy chết quá khéo, đúng lúc huynh ấy hoàn thành xong nửa quyển cảm phổ, bốn ba khắp nơi muốn tìm manh mối, thì huynh ấy qua đời. Sau khi huynh ấy qua đời, đám nhạc công cùng điều tra với huynh ấy phân tán mỗi người một nơi. Việc này hoàn toàn không có tin tức từ đó.”

Long Nhị cau mày: “Trừ Hoa Nhất Bạch, còn có nhạc công khác chết không biết lý do không?”

“Không nghe nói.”

“Vậy sao nàng cảm thấy có người muốn giết nàng?”

“Ta mù.” Cur Mộc Nhi sờ đôi mắt: “Ta không nhìn thấy nữa. Có lẽ là ta đa nghi, nhưng ta thực sự cảm thấy việc này kỳ lạ. Vì Kỳ đại phu – người có y thuật cao minh, mọi người đều tán dương, chính là người trị bệnh cho ta, bệnh của ta cũng là do ông ý chữa trị, nhưng ta mù chưa được bao lâu, ông ấy liên chuyển nơi ở, rồi khỏi kinh thành, nói là về quê đường lão. Ta lên đi tìm đại phu khác khám mắt, bọn họ đều nói trị không khỏi, nhưng cũng không phát hiện trước khi khám và chữa bệnh có vấn đề gì cả. Nhưng lúc ta mù và Hoa đại ca chết đều quá khéo, ta mới nghĩ ngờ.”

Cur Mộc Nhi nói đến đây, cắn môi, lại nói: “Về đó ta phát hiện ta bị người ta theo dõi, ta mới càng nghi kị, vì sao người đó không giết ta. Tốn nhiều công như vậy, giết ta không phải đơn giản hơn sao?”

Bởi vì Long Nhị còn chưa hiểu chuyện này lắm, không suy đoán gì cả, trực tiếp hỏi: “Là Tô Tĩnh sao?”

Cur Mộc Nhi sửng sốt, lắc đầu: “Đương nhiên không phải. Tĩnh nhi là người mà ta tin tưởng nhất.”

Long Nhị “hử” một tiếng, Cur Mộc Nhi lại bổ sung một câu: “Trừ Nhị gia, Tĩnh nhi là người khiến ta an tâm nhất.”

Được rồi, miễn cưỡng, xem như nàng thức thời.

Cur Mộc Nhi lại nói: “Nói đến hung thủ giết người, ta còn có một nghi ngờ, tại sao phải giết cả nhà Sừ Thượng thư. Muốn đoạt lại cảm phổ, lên lên vào, động thủ sẽ dễ dàng hơn, nếu có người ngăn cản, giết chết người ngăn cản là được, vì sao phải giết cả nhà?”

Long Nhị nhướn lông mày: “Vì sao nàng luôn chắc chắn hung thủ hành hung là vì đoạt lại cảm phổ?”

Cur Mộc Nhi ngây người, nàng thực sự không nghĩ đến bất kì động cơ nào ngoài động cơ đó.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Cùng Liên Thủ. Ngâm Gặp Lại

“Đây là từ khúc lúc lâm chung của Sư tiên sinh. Trong từ khúc có ẩn giấu điều gì đó.” Mộc Nhi nói với Long Nhị những điều nàng đã bàn với Nhã Lê Lệ. Năm bản nhạc đầu tiên phối với nhau không phải chỉ để kêu oan mà còn có thể giải thích ra nhiều điều khác.

Long Nhị suy nghĩ một chút, hỏi: “Mộc Nhi, các nàng học cảm nghe cảm, luôn nghe ra được một câu chuyện?”

“Có thể nghe được một chút, ví dụ như tư thế hào hùng, tri âm tri kỷ, hay câu chuyện kể tình cảm...” Cur Mộc Nhi ngừng lại một chút, đang do dự xem có nên nêu ví dụ cho Long Nhị không, mà cũng chẳng biết nêu ví dụ cho hẳn thì có ích gì không?

Long Nhị cũng nói: “Nhưng những chuyện như yêu đương, đi chinh chiến xa nhà, sau đó chờ người trong lòng trở lại, vậy mà chỉ nghe từ khúc mà cũng hiểu?”

“Cái này thì đương nhiên là phải hiểu được câu chuyện phía sau của người soạn từ khúc đó, rồi phối hợp với từ khúc để giải thích.”

“Vậy thì Sư Bá Âm biết người soạn là ai, còn biết chuyện của người ta? Nếu không làm sao ông ta có thể nói cho các nàng rõ ràng như thế?”

Cur Mộc Nhi sùng sốt: “Tục truyền rằng từ khúc này do Sư Thượng thư đoạt được, ông ta không đàn nổi nên nhờ Sư Bá Âm hỗ trợ.”

“Nói như vậy, nếu không phải chỉ có Sư Bá Âm biết điều ẩn giấu đằng sau từ khúc này thì Sư Trạch Xuân cũng biết. Sư Trạch Xuân kể lai lịch từ khúc này cho Sư Bá Âm, nhưng cuối cùng cả nhà lại bị hại chết. Vì thế Sư Bá Âm tìm, muốn tiết lộ từ khúc này ra ngoài, hoặc có lẽ ông ta biết rằng thảm án đó có liên quan đến từ khúc này?”

“Ta nghĩ như thế đấy.” Cur Mộc Nhi nói, “Từ khúc đó khá giống với Khúc Phong do Nhã Lê Lệ đại nhân chơi, vì thế ta đã nhờ bà ấy nghiên cứu thử ở Tây Mân quốc xem sao.”

“Nhã Lê Lệ đại nhân?” Long Nhị “hừ” một tiếng, “Ta đã nghĩ nàng muốn đi gặp bà ta thật là lạ, trước đây ta quá tin nàng.”

Cur Mộc Nhi cúi đầu không nói. Hôm nay Long Nhị cứ chọc vào chỗ đau của nàng, nàng không biết làm thế nào, lại rất xấu hổ.

Long Nhị nhìn nàng lơ đãng, chọc trán nàng: “Hối hận vì đã đối xử với ta như thế chưa?”

Cur Mộc Nhi không nói lời nào. Không thể nào nói với hẳn rằng nàng không hối hận được.

Đúng là không tìm không phôi! Long Nhị trợn mắt nhìn nàng, vô cùng bất mãn.

Cur Mộc Nhi cúi đầu, tiếp tục đề tài, mong rằng Long Nhị sẽ dời sự chú ý: “Trước khi chết, Sư tiên sinh phí công trình diễn công phu chơi cảm, nhất định là có ý gì đó. Nếu hung thủ không vì đoạt lại cảm phổ thì chắc chắn cũng liên quan đến cảm phổ đó. Ta chỉ không rõ là tại sao phải làm đến mức giết cả nhà người ta?”

“Hay căn bản là không liên quan gì đến cảm phổ hết? Nhất định phải thù hận sâu sắc lắm mới có thể ra tay tàn độc như thế. Mấy người chơi cảm các nàng đều có tí điên khùng, cứ thấy cảm là cái gì cũng cho là liên quan đến cảm. Nào có chuyện để có một quyền cảm phổ mà giết cả nhà, lý do này có đồ ngu mới tin.”

Lời này Cur Mộc Nhi không thích nghe. Nàng bĩu môi: “Nhị gia nói là đồ ngu, thế nhưng người ta dùng lý do đó để xử án đấy. Trước đây Sư tiên sinh bị định tội chẳng phải là chiếm đoạt cảm phổ nên ra tay độc ác sao? Hơn nữa, Nhị gia không hiểu cảm, đương nhiên không để ý quá đến cảm, nhưng cũng như người ta giết người cướp của thôi, một cảm phổ tuyệt diệu ngàn vàng khó cầu, vì một vật như thế mà ra tay cũng không có gì lạ. Nhưng ta không kết luận rằng cảm phổ liên quan chỉ vì vụ án có cảm phổ, mà còn là vì việc tiên sinh có ý chơi từ khúc đó trước lúc lâm chung. Giờ chẳng phải có tin đồn rằng cảm phổ này là bí kíp võ công mà? Nếu chuyện này không liên quan đến cảm phổ thì sao lại có tin đồn đó? Ta vẫn không nghe được rằng Sư Thượng thư có được cảm phổ này từ đâu, nhưng việc này nếu không phải để đoạt cảm phổ, thì cũng là để hủy cảm phổ, hoặc là hung thủ không muốn từ khúc này được truyền rộng rãi ra ngoài nên sẽ giết hết những người biết về cảm phổ này. Nói chung, không để chiếm đoạt cảm phổ thì cũng liên quan đến cảm phổ.”

“Ta nói một câu, nàng nói lại dài dòng như vậy, có mệt không?” Long Nhị bực bội, rót chén nước cho nàng, “Nàng tin cảm phổ là bí kíp võ công sao?”

Cur Mộc Nhi cầm chén nước uống cạn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ, cũng không cãi lại được nhưng thấy kích động, bệnh lại chưa khỏi hẳn. Long Nhị lo lắng sờ trán nàng, thấy vẫn hơi nóng.

Cur Mộc Nhi đáp: “Mấy người học cảm bọn ta đều điên điên dở dở, chỉ biết đến cảm phổ, không biết đến bí kíp võ công.”

Long Nhị véo mặt nàng, nắn bóp lung tung.

“Dù sao thì Sư tiên sinh cũng nổi tiếng với cầm, chưa từng nghe rằng ông ấy biết võ, mà hình như Sư Thượng thư cũng không phải cao thủ võ thuật. Còn nữa, nếu muốn nói là giấu bí kíp võ công vào cầm phổ, vậy thì người soạn nhạc vừa phải có võ nghệ siêu quần, còn phải có bản lĩnh chơi cầm cao siêu, không thể thiếu một điểm nào. Ta cũng chưa từng nghe được có vị cao nhân nào trong giới cầm như thế.”

Long Nhị gật đầu. Hắn đồng ý với điểm này. Muốn biến bí kíp võ thuật bình thường thành từ khúc chơi được, phải nói là có bản lĩnh rất lớn, chuyện này thì dễ tra thôi.

Lúc này Cừ Mộc Nhi lại nói: “Bí mật của cầm phổ là ta phát hiện, vì thế nếu vụ án này có liên quan đến cầm phổ, tính là ta thắng.”

“Nàng đúng là giỏi tính toán đấy. Phạm vi liên quan thì rõ lớn, dính một tí bên lề là thắng, nàng chiếm được hơi nhiều tiện nghi.” Long Nhị lại rót cho nàng chén nước, nhìn nàng uống xong, nói tiếp, “Đừng có mưu lợi như thế. Cứ bắt được hung thủ là chắc chắn.”

“Nếu tìm được hung thủ từ đầu mối của ta thì cũng phải tính là ta thắng.”

Long Nhị đến bên giường, đắp chăn cho nàng, không tiếp lời. Cừ Mộc Nhi tiếp tục lái nhai: “Nhị gia là người giữ chữ tín, ta tin Nhị gia.”

Long Nhị ngắt lời nàng: “Không cần nịnh bợ, gia hôm nay không nghe.”

Cừ Mộc Nhi coi như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Vì thế cứ thỏa thuận xong điều kiện đã, Nhị gia nhất định sẽ tuân thủ. Tí nữa Nhị gia đưa hết nha hoàn thuộc hạ đi đi, sau này chúng ta đừng qua lại nữa. Nếu việc điều tra có tiến triển gì, có thể sai người bí mật gửi thư, chúng ta bí mật hẹn gặp nơi nào đó là được.”

Long Nhị xoay người trợn mắt nhìn nàng. Cừ Mộc Nhi không thấy, cứ tiếp tục nói: “Nhị gia đừng quên rằng không thể để người khác phát hiện ra Nhị gia có tham gia việc này. Còn nữa, nếu Nhị gia điều tra được gì cũng phải sai người nói cho ta biết. Việc này không thể kích động sơ suất, cứ lo ổn thỏa rồi tính tiếp.”

Lại còn phải đợi nàng dạy?!

Cuối cùng ai mới là người hô mưa gọi gió bày mưu tính kế?!

Long Nhị chẳng muốn cãi nhau với nàng. Hắn đặt nàng lên giường, cời giày đắp chăn cho nàng, quần nàng thật kỹ, nhìn cái mũi của nàng thì ngứa mắt muốn cời ra nhưng Cừ Mộc Nhi không chịu. Long Nhị lúi lúi kéo kéo, cuối cùng phải kệ nàng.

Cừ Mộc Nhi ngủ, nhẹ nhàng dịu dàng nói: “Nhị gia đi thông thả.”

Không đi.

Long Nhị kéo ghế, ngồi xuống cạnh giường: “Nàng nói thử xem, hai năm nay nàng suy tính, có nghi ngờ ai không?”

Cừ Mộc Nhi chớp chớp mắt: “Bất kỳ ai tham gia đều có thể liên quan. Những người ở Hình bộ, những người ở phủ nha, quan lớn trong triều đình, còn có những người nghe Sư tiên sinh chơi từ khúc ở pháp trường. Thế nhưng, người có thể điều khiển nhiều người thế này, có thể khiến vụ án này kết thúc gọn ghẽ, không ai mở lại điều tra tìm hiểu, ta nghĩ nhất định phải là một người quyền cao chức trọng.”

“Cái này ta biết, ý ta nói là nàng có đầu mối nào để chỉ rõ người nàng nghi ngờ nhất không?”

“Việc biết ý nghĩa sau khúc đàn có lẽ chỉ là ngẫu nhiên. Có lẽ là kẻ bạc tình bị người khác phát hiện ra gốc gác, sợ bị kẻ khác nhận ra sự xấu xa của mình nên nhất định phải đoạt lại cầm phổ. Ông Đinh ở Hình bộ còn có vợ lớn vợ bé, quyền thế tận trời, nghe nói ông ta thường đến nơi ăn chơi đàn điểm, cũng còn có phần hào sặc, nếu bảo ông ta là kẻ phụ tình phụ nghĩa cũng không có gì lạ. Mà nhà mẹ đẻ của phu nhân ông ta có quyền thế, ông ta sợ vợ, còn không cho những cô gái khác sinh con nên cuối cùng chỉ có hai con gái – loại này nghe thì có vẻ có động cơ giết người, nhưng rõ ràng kỹ thuật cầm của ông ta cũng thế thôi, nếu muốn che giấu chuyện ác thì cần gì phải giấu cầm phổ, đúng kiểu bỏ dễ làm khó, rất là không rõ ràng.”

Cừ Mộc Nhi nói đến đây thì hơi dừng lại: “Nhưng cũng có thể là kẻ kia đề phòng ông ta rất rõ ràng. Có điều trước giờ ta cũng chưa từng nghe nói rằng Đinh Thượng thư đi xa đâu đó, vì ông ta là người kinh thành, lớn lên ở kinh thành, quá không phù hợp. Hoặc có thể việc đi xa trở về chỉ là ẩn ý.”

Nàng phân tích cẩn thận liên miên không dứt, vẻ mặt nghiêm túc khiến Long Nhị không nhịn được cười: “Phức tạp như thế, đầu nàng có quay mòng mòng không?”

Cừ Mộc Nhi bĩu môi không để ý đến hắn. Hắn để nàng nói, rồi lại cười nàng.

Cái bĩu môi của nàng khiến hắn buồn cười, cười xong thì hắn khẳng định phân tích của nàng: “Nàng nói đúng, ta sẽ điều tra những vị quan có hoàn cảnh tương tự một chút, nhất định có kẻ cho người dò xét chỗ nàng dạy cầm.”

“Mặc dù có nhiều chuyện ta chưa hiểu rõ, nhưng ta có một đầu mối, có thể tìm được kẻ có tội.”

Long Nhị nhướng mày, cảm thấy khó tin. Nếu bắt tên đó dễ như vậy thì việc gì nàng phải bỏ rơi hắn!?

“Đương nhiên, để bắt được thì còn có những khó khăn nhất định, có đầy đủ chứng cứ mà lật lại còn khó nữa là. Vì thế ta vẫn giữ lại, không đánh rắn động cỏ.” Cur Mộc Nhi nói, khá là đặc ý, “Nhị gia, ta nói đầu mối cho chàng biết cũng được, nhưng nếu bắt được thủ phạm phải tính là công của ta.”

Đúng là đồ mê tính toán. Có điều nhìn mặt nàng đáng yêu quá, Nhị gia bỗng nảy sinh ý đồ đen tối.

Hắn ghé tai lại gần, giả bộ nghiêm túc: “Chuyện quan trọng thế này thì nói nhỏ thôi.”

Mặt hắn chạm vào môi nàng, Cur Mộc Nhi co người lại. Long Nhị vờ như không thấy, lại thúc nàng: “Nói đi nghe nào.”

Cur Mộc Nhi lại từ từ thò đầu ra khỏi chăn, sờ lân, sau đó véo tai hắn, để phòng hắn giờ trò xấu xa. Tai Long Nhị ngứa ngáy, hắn phì cười. Cứ nửa thật nửa giả thế này khiến hắn cảm thấy thật sung sướng. Cho đến khi Cur Mộc Nhi kể xong một lượt, hắn mới thật sự ra tay.

“Ta nói xong rồi.” Cur Mộc Nhi đẩy đẩy hắn. Long Nhị lại không nhúc nhích.

Hắn nghĩ lại một lượt rồi trả lời: “Việc này ta sẽ lo liệu, nàng cứ từ từ.”

“Được.” Cur Mộc Nhi lại đẩy hắn.

Cuối cùng Long Nhị cũng thuận theo, ngồi dậy. Cur Mộc Nhi vừa thở phào thì cảm thấy môi bị chèn ép, Long Nhị hôn nàng chụt một cái. Cur Mộc Nhi giật mình, định kêu lên thì môi bị chặn kín, đầu lưỡi bị đưa đẩy nhẹ nhàng. Sự thân mật quen thuộc cùng hơi thở của Long Nhị khiến lòng nàng xao động, nhưng chưa kịp phục hồi tinh thần, hắn đã bỏ ra.

Long Nhị chỉ nói “Ta đi” rồi đi mất.

Tiểu Trúc và Tiểu Bình nhanh chóng bước vào dọn dẹp, thông báo chuyện uống thuốc và ăn cơm với Cur Mộc Nhi rồi cũng đi.

Cur Mộc Nhi nằm trên giường lắng nghe, trong viện thoáng chốc im lặng, không còn tiếng vang. Nàng biết, đây là lời hứa hẹn của Long Nhị: không đến thăm nàng nữa, đưa hết mọi người đi.

Cur Mộc Nhi không biết mình đang cảm giác gì. Nàng biết thế mới là điều tốt nhất nhưng hắn vừa đi, nàng đã bắt đầu nhớ hắn. Nàng nên trách hành vi kia của hắn, thế nhưng hương vị lưu lại trên đầu lưỡi này lại khiến nàng vô cùng nhớ nhung.

Cur Mộc Nhi càng nghĩ càng khổ sở. Mất hắn, lòng nàng càng đau thêm. Nàng không phải người yếu ớt như vậy, nhưng việc hắn bỏ đi lại khiến nàng nhận ra được sự yếu đuối của mình. Nàng không thoải mái, thấy trong lòng như có lửa đốt, khó thở vô cùng. Nàng rất khó chịu.

Cur Mộc Nhi nằm một mình trong phòng, sự vắng vẻ cô độc khiến nàng không muốn động dậy. Chịu đựng chịu đựng. Dường như nàng đang ngủ, nhưng nàng lại nghe thấy tiếng gì đó trong phòng. Nàng mơ mơ màng màng, không biết mình đang tỉnh hay đang ngủ.

Mãi cho đến khi có một người thô lỗ đẩy nàng: “Đứng lên uống thuốc!”

Giọng nói này...

Cur Mộc Nhi bị đẩy thấy hơi nhức người, trước mắt tối đen. Nàng tỉnh chưa?

“Dậy đi, uống thuốc!” tiếng của Long Nhị lại vang lên, “Gia mới đi một lúc mà nàng đã lại ốm tiếp, cổ tình làm gia không nở đúng không?”

“Giống... Nhị gia.”

“Không phải giống Nhị gia, là Nhị gia.” Long Nhị đỡ gáy nàng, “uống thuốc.”

Cur Mộc Nhi được hắn đỡ dựa vào đầu giường. Nàng thấy hơi khó tin.

“Nhị gia đi rồi mà? Tiểu Trúc Tiểu Bình cũng đi rồi.”

“Đúng thế, đi hết rồi. Đây đúng là điều nàng nói còn gì, không để người ngoài biết chúng ta có liên quan, thế mà ta cũng làm hết, giống trống khua chiêng làm trò, đưa hết người đi rồi. Hôn nữa, cũng sẽ không ai thấy người của Long phủ đến đây nữa.”

“Sao Nhị gia lại ở đây?”

“Lén trốn vào, không ai biết.” Long Nhị nói hoàn toàn không biết xấu hổ, “Bề ngoài rõ ràng là không đến, bí mật câu kết làm vậy thì vẫn được, đây là nàng nói còn gì?”

Cur Mộc Nhi giật mình há hốc mồm. Nàng đồng ý bí mật câu kết làm vậy khi nào, đây sao là chuyện phụ nữ đẳng hoàng làm được?

Nhưng đầu nàng đang vui mừng là sao? Liêm sỉ đạo đức của nàng đâu hết rồi?

Long Nhị vẫn còn đang dạy dỗ: “Tự nàng nói, đây là ai làm hại? Gia không được làm phụ quân tốt, thành ra làm tình nhân lén la lén lút.”

Ai muốn hấn làm tình nhân? Cự Mộc Nhi muốn khóc quá đi, người ta là con gái trong sạch, không thể chịu nổi loại gièm pha này đâu. Nhưng muốn khóc thì cũng chẳng cảm thấy khổ sở, nàng thật kỳ quái, nàng điên rồi.

“Uống thuốc. Nàng còn dám sốt thử xem, gia không còn tử tế không nổi giận với nàng, chiều chuộng nàng không phép tắc gì nữa đâu.” Long Nhị vừa mắng vừa thô lỗ nhét bát thuốc vào tay nàng.

Cự Mộc Nhi cầm uống từng ngụm to, nước mắt rơi xuống bát nhưng thuốc lại không khó uống như nàng nghĩ.

Không liêm sỉ thì không liêm sỉ đi.

Chỉ cần không liên lụy Long gia, không liên lụy hấn là được.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lân Gà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Điều Tra Án Không Quên Trộm Hương

“Đáng thương quá, làm gia cũng muốn khóc.” Long Nhị nhìn nàng uống xong rồi cầm lại bát không, vừa lau miệng lau mặt vừa trêu nàng.

“Đúng vậy, thuốc làm người ta muốn khóc.”

“Gia không tin.”

Cự Mộc Nhi hé miệng, lại lén chui vào chăn hí hửng một mình. Đầu nàng còn hơi nhức, bên tai là tiếng Long Nhị thao thao bất tuyệt, thế nhưng nàng cảm thấy thật dễ nghe.

Hôm nay suýt thì Long Nhị ở lại chỗ của Cự Mộc Nhi qua đêm.

Suýt... chưa được.

Nguyên nhân là sau khi bị hấn dứt cho một bát cháo, bệnh nhân Cự Mộc Nhi trở nên vô cùng hoạt bát đầy sức sống, mạnh mẽ đuổi hấn đi. Nàng kẻ ra hàng loạt lý do.

Một: bọn họ đã ly hôn. Lý do này Long Nhị gia chẳng thèm nghe. Hấn bị hãm hại, hấn còn chưa tính toán với nàng, nàng còn dám nói?

Hai: đêm hấn không về nhà, nếu bị truyền ra ngoài, mọi người chắc chắn sẽ suy đoán lung tung. Nếu nói Long Nhị gia ra ngoài chơi bời, danh tiếng bị bôi nhọ thì cũng không hay. Long Nhị trợn mắt. Kết hôn rồi nửa năm sau bỏ vợ thì còn có danh tiếng tốt à?

Nhưng Cự Mộc Nhi còn nói thêm rằng, ba: nếu có người phát hiện ra hấn ở lại đây qua đêm, những kẻ kia nghe được thông tin này thì sẽ không phá được án, những khổ cực nàng đã thu xếp sẽ xói hồng bóng không. Điều này Long Nhị thấy không đúng: nhà này có người của hấn trông chừng, hấn cũng không chạy loạn lên cho tất cả nhìn thấy, ai sẽ phát hiện ra hấn? Như đã nói: ai bảo nàng thu xếp cơ?

Lời phản đối này khiến Long Nhị gia rất hài lòng, nhưng hấn không ngờ Cự Mộc Nhi vẫn còn lý do nữa.

Nàng nói nàng bị ốm khiến Tô Tình rất lo lắng. Tuy hôm nay Long Nhị đã đẩy được Tô Tình về nhà nhưng ngày mai, trời chưa sáng cô đã lên núi hái hoa, sau đó chắc chắn sẽ đến quán rượu hỏi thăm nàng. Để tuân thủ thỏa thuận rằng hai người sẽ không dính dáng gì đến nhau trước mặt mọi người, Long Nhị không thể để Tô Tình thấy hấn ở đây. Vì thế Long Nhị chỉ có thể ở đây đến nửa đêm rồi về, hoặc Tô Tình đến thì hấn phải trèo cửa sổ mà đi.

Hai cái này Long Nhị không thích cái nào hết.

Dù hấn nói mình là tình nhân cũng không có nghĩa hấn là kẻ trộm nửa đêm trèo tường leo cửa sổ. Hấn là Long Nhị gia tiêu sái lỗi lạc, không thể có chuyện này.

Vì thế cuối cùng chắc chắn Cự Mộc Nhi uống thuốc xong, không đói bụng, không sợ hãi, có thùng đi vệ sinh đằng hoàng đầy đủ rồi thì Long Nhị gia buồn bã cười ngửa về phũ.

Hôm nay, hấn và Cự Mộc Nhi đã hàn huyên rất nhiều, rất nhiều chuyện khó hiểu, hấn chưa thể giải thích được. Hấn nằm trên giường, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, cẩn thận sắp xếp lại mọi thứ trong đầu.

Long Nhị thừa nhận rằng đúng như lời Cự Mộc Nhi nói, mọi chuyện chỉ là nghi ngờ, không có gì chứng minh. Tin là tin, mà không tin là không tin. Thái độ khinh thường, phản đối của hấn đã khiến nàng đẩy hấn ra xa lúc nào chẳng biết. Nàng vốn nhạy cảm, lại cẩn trọng, việc Hoàng thượng thể hiện uy quyền khiến nàng nghĩ đến việc tách khỏi Long gia, nhưng thực ra người bắt đầu chính là hấn.

Đến bây giờ Long Nhị vẫn không hiểu nổi chuyện của Sư Bá Âm thì có gì quan trọng. Nhưng nếu Mộc Nhi không dứt ra được thì hắn cũng không thoát được. Chỉ là hắn không học cảm, không hiểu cảm, hắn không thể suy nghĩ theo cách của Mộc Nhi, vì thế hắn dùng phương pháp tra xét của hắn.

Long Nhị ngầm điều tra, nhưng vụ án này là vụ án lớn cả nước quan tâm, nhiều người tham gia không đếm được, nhưng chuyện xảy ra đã lâu, rất nhiều điều đã đổi thay từ năm đó, muốn lật lại mà không bị ai phát hiện khá là khó khăn.

Vì thế, không thể thúc đẩy hắn hỏi mà phải từ từ, chậm rãi, tích lũy từng chút một, chờ xem thế nào.

Long Nhị không những tốn tâm tư điều tra, hắn còn phải suy nghĩ xem làm thế nào để giữ chặt Cự Mộc Nhi.

Ba ngày liền, ngày nào Tô Tinh cũng đến thăm Cự Mộc Nhi từ sớm, đến đêm mới rời đi. Long Nhị chẳng hề tò về quan tâm, cũng không gần gũi. Tô Tinh ở đó thì hắn không có mặt được, vì thế hắn thấy Tô Tinh phiền đến nỗi chỉ hận không thể bảo Lý Kha bắt cô đi.

Đêm nào hắn cũng đến thăm Cự Mộc Nhi, đêm nào hắn cũng bị Cự Mộc Nhi dùng Tô Tinh làm lý do đuổi đi. Điều này khiến Long Nhị ám ức vô cùng.

Buổi tối ngày thứ ba, Long Nhị nhìn thuốc đại phu kê cận sạch, Cự Mộc Nhi cũng không còn sốt nữa, khỏe mạnh trở lại. Hắn quyết tâm hạ thông điệp: “Ngày mai nàng nói cho rõ ràng với Tô Tinh, không cần cô ấy phải đi sớm về khuya chăm nom nữa. Ngày nào cũng dính người như thế, gia làm sao sống được?”

Cự Mộc Nhi nghe mà bất ngờ, sao đó hé miệng cười. Nếu người nghe không hiểu, lại nghĩ là Tô Tinh dính lấy Long Nhị gia thì chắc Nhị gia phải tức giận lắm.

Long Nhị nhìn nàng mà bức mình: “Nàng còn dám cười? Nàng cứ cười đi, gia còn chiêu khác để Tô Tinh không đến đây làm phiền gia, nàng cứ đợi đấy.”

Đúng là Long Nhị nói được thì làm được.

Hôm sau, Cự Mộc Nhi chưa kịp nói chuyện với Tô Tinh rằng không cần hàng ngày qua đây thì Tô Tinh đã nói trước: “Tỷ tỷ, muội không thể thường xuyên qua đây như trước nữa rồi.”

“Ta không sao nữa, có thể tự lo được. Tinh nhi không cần lo lắng.”

“Không phải, sư phụ muội bị ốm, muội lo lắng nên phải đi chăm sóc sư phụ.” Nghe giọng cô nhóc có vẻ lo lắng.

Cự Mộc Nhi giật mình. Lý Kha bị ốm, là sao?

“Muội cũng không rõ lắm, chỉ biết sư phụ nằm liệt giường, bệnh rất nặng. Long phu đã mời đại phu đến nhưng không có cách, chỉ nói là thử uống thuốc xem sao.” Tô Tinh nói mà suýt khóc, “Tỷ tỷ, sư phụ muội võ nghệ cao cường, thân thể khỏe mạnh, không dễ bị ốm. Thế mà tự nhiên lại không ra khỏi giường nổi, có phải là bệnh nặng bộc phát không?”

Cự Mộc Nhi há hốc mồm, hoàn toàn không biết nên đáp lời thế nào. Chiêu này của Long Nhị gia cũng quá độc đi.

Cự Mộc Nhi không dám vạch trần quỷ kế của Long Nhị, mặc dù cũng thương cảm với Lý Kha phải giả bệnh và Tô Tinh đang lo lắng, nhưng nàng sợ nếu nàng bóc mẽ thì Long Nhị còn có chiêu độc hơn nữa.

Đêm xuống, Long Nhị hã hê xuất hiện.

Cự Mộc Nhi không nói chuyện, nàng ngồi chải đầu trên ghế. Mái tóc bóng mượt mềm mại lay động theo từng lượt chải. Long Nhị nhìn ánh trăng, nhớ đến cảm giác khi chạm vào mái tóc ấy, bỗng nuốt ngẹn nước bọt.

Hắn nặng nề ho khan hai tiếng, đỏ ửng lên, sau đó đến bên Cự Mộc Nhi, vuốt ve mái tóc nàng, nói kiểu khó chịu: “Bệnh này mà xuống giường lại nặng thêm, đại phu đồng ý chưa? Lại ốm nữa ta không thêm đề ý đến nàng.”

Cự Mộc Nhi kệ hắn, thả lược lên bàn, sau đó cúi xuống dọn dẹp rương quần áo.

Long Nhị mặt dày quá đó, đưa cho nàng một túi đồ.

“Gì đây?”

“Ta đã giặt đồ rồi, nàng cứ bỏ vào rương, không cần phải bỏ bên ngoài để người khác nhìn thấy thì nàng không vui.”

Cự Mộc Nhi không nói gì, quay đầu không nghe, cũng nói: “Ta khỏi rồi. Chẳng xem, ta không sao cả, an tâm về đi.”

Long Nhị cũng không thêm nghe, cứ bỏ đồ vào trong rương, không thêm dọn, đóng rương vào rồi đập một cái, xô Cự Mộc Nhi lên giường.

“Khỏi rồi thì tốt, qua đây quay đây, đấm lưng cho gia.”

Cư Mộc Nhi ngẩn ngơ, phản ứng chậm: “Nhân lúc chưa muộn thì về đi.”

“Cứ đi đi.” Kệ nàng.

Cư Mộc Nhi thờ dãi, vừa đâm lưng vừa khuyên.

“Mai Nhị gia cho Lý hộ vệ thôi đi, già bệnh cũng khổ lắm. Tình nhi lo lắng sốt ruột, cũng không chịu nổi.”

“Ta thoải mái thì đi.” Long Nhị vô cùng thản nhiên, không hề ý thức được mình làm điều sai trái.

“Ta đã nói chuyện với Tình nhi rồi, nàng sẽ không ở đây thường xuyên nữa. Nếu Nhị gia muốn đến thì cứ không có người ngoài là đến được, đừng tính toán với tiểu cô nương. Tình nhi thật sự rất tốt với ta.”

“Cũng không liên quan gì. Không thể cứ chiếm nàng như thế được. Cô ấy tốt với nàng, chả nhẽ ta không tốt với nàng?” Long Nhị đúng là thù dai nhớ lâu.

Cư Mộc Nhi nói mấy câu đều bị bật lại, cũng không thoải mái. Hơn nữa, mấy ngày này nàng cứ bị Long Nhị dạy dỗ đau cả đầu, nhớ rõ ràng lắm. Đầu óc nóng lên, nàng làm điều mà trước giờ không dám làm.

Nàng hung hăng “bóp” một cái vào mũi Nhị gia.

Long Nhị đang nằm, tư thế phù hợp, nàng ngồi bên giường đâm lưng cho hắn, tiện thể đánh luân.

“Bóp bóp”, hai tiếng vang lên giòn giã.

Long Nhị nhảy dựng lên, vừa giật mình vừa đau. Nhưng hắn phản ứng không hề chậm, vừa nhảy dựng lên đã nắm tay Cư Mộc Nhi lại.

Cư Mộc Nhi ra tay rồi mới nhận ra mình vừa làm gì. Dù rằng mọi khi bị Long Nhị đánh, nàng vẫn tìm cách trả đũa, nhưng lần này thật sự là chỉ nghĩ thôi. Ra tay thật thế này, nàng cũng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.

Nhưng chỉ chớp mắt, tay nàng đã bị nắm lại. Nàng vội vàng định xin tha thứ, nhưng không kịp dùng.

Long Nhị nắm tay đẩy nàng nằm ra giường, vừa bực mình vừa ồn ào: “Quả nhiên là chiều nên lật trời rồi.”

“Ta không có ta không có, trời vẫn bình thường mà.”

“Trời vẫn bình thường, nàng lại không bình thường lắm.” Trên giường, Long Nhị đè lên người nàng, nghĩ xem làm thế nào để đánh không đau quá, nhưng đang nghĩ lại thấy hương thơm trên người nàng, mặt nàng lại cách hắn gần như vậy, hắn nhìn thấy rất rõ – lông mi dài như rèm quạt, đôi môi hồng hào sáng bóng – càng ngày nàng càng đẹp sao? Rõ ràng hồi mới gặp nàng đầu có vừa mắt như vậy.

Long Nhị cúi đầu, hôn môi của nàng.

Cư Mộc Nhi hơi giật mình nhưng lại không kinh ngạc. Nàng muốn hôn lại hắn, nhưng lại cũng định đẩy hắn ra. Trong lúc nàng do dự, Long Nhị đã hôn trọn miên ngẫu nghiêng, khiến nàng không thờ nổi.

Hôn dần xuống dưới, tình hình dần mất khống chế.

Cư Mộc Nhi không biết nên thế nào.

Nhưng Long Nhị cũng bất chấp tâm tư ngổn ngang của nàng. Hắn không hề cố kỵ, vội đến không nhận nổi. Hắn vừa lôi kéo xiêm y của Cư Mộc Nhi, được hơn nửa thì vội vàng cởi của mình.

Hắn nửa ngồi nửa quỳ, có điều không biết đạp phải chỗ nào trên ván giường mà “rắc” một tiếng, sập. Long Nhị hết hồn, vội vàng nhảy sang bên cạnh, lại đạp đúng chỗ vừa bị nứt, “cạch”...

Sập giường.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cùng Dò Xét. Nguy Cơ Bị Mai Phục

Long Nhị sống gần ấy năm, chiến trận các thứ đều nếm đủ, nhưng chưa bao giờ phải nếm mùi sập giường.

Loại giường kiểu này sao lại sập?

Làm sao có thể sập?

Không một từ nào diễn tả nổi vẻ mặt của Long Nhị lúc này.

Hắn đứng ở đó, vừa bực mình vừa mất mặt. Bên dưới mông hắn là ván giường vừa gãy, chấn động trên giường xô vào một đồng, trên người hắn là tấm màn bị tuột vì giường sập, còn hắn thì đang khỏa thân.

Lúc này, Long Nhị nghe thấy tiếng Cự Mộc Nhi cười.

Nàng trợn trong chăn, cười rất thoải mái.

Đây đúng là đổ dầu vào lửa.

Long Nhị nghiêng răng, mặc kệ tấm màn vương vãi, kéo cái người ở trong chăn kia ra. Nàng đỏ cả mặt, cười ha ha.

Cười, lại còn cười! Tất cả là tại nàng!

Long Nhị bóp má nàng, quát hỏi: “Giường kiểu gì đây?” Ván gỗ hồng hộc! Bố vợ hắn lại keo kiệt đến mức dùng gỗ mục cho Mộc Nhi nhà hắn ngủ?

“Là giường sập.” Cự Mộc Nhi cười. Long Nhị buồn bực cúi xuống căn nàng.

Ánh nến mờ tỏ, vụn gỗ rơi là tả lên chăn màn, trong đó có hai người cuộn sát nhau. Có lẽ là do tiếng rên khe khẽ, có lẽ là đáng về trượt xuống của nàng nhìn rất đặc biệt, nói chung đây là một cảm giác khó tả, hắn thấy hưng phấn.

Hắn không buồn, không tức giận. Trong mắt trong đầu chỉ toàn Cự Mộc Nhi.

Tháng Tám thời tiết đang nóng bức. Hai người ở bên nhau, miết mài đưa đẩy, nóng hơn cả khí trời. Long Nhị hôn Cự Mộc Nhi, không muốn thả ra. Hắn đưa tay vuốt ve, muốn tìm nơi ấm mềm, nhưng lại bị vãi vốc cản trở, hắn bực mình xé luôn. Chỉ nghe “soạt” một tiếng, không biết là cái gì bị xé.

“Phá phòng đấy à?” Cự Mộc Nhi thờ hồng hộc còn trêu chọc hắn. Nàng cũng không quên rằng người nằm trên mình vừa làm hồng giường. Nhưng lời hay ý đẹp của nàng chưa được nói hết thì đã bị một nguồn lực nặng nề xô vào.

Nàng hít sâu một hơi, siết lấy chấn động lộn xộn bên dưới.

“Phá nàng.” Mồ hôi Long Nhị đầm đìa, hai tay hắn kéo hai chân nàng lên. Tư thế này khiến Cự Mộc Nhi giật mình, cứng người lại. Nàng kêu lên: “Sập bây giờ, sập bây giờ.”

“Sập rồi!” Long Nhị quát. Nơi ấy siết chặt khiến lỗ chân lông của hắn như nở hết ra, hắn không chịu nổi nữa, đứng lên rong ruổi.

Chỉ vừa động, không chỉ Cự Mộc Nhi hét chói tai, mà còn có tiếng ván giường “két két” ầm ĩ.

Bàn tay nàng chống xuống đất, run run. Cự Mộc Nhi vội vàng ôm chặt lấy Long Nhị: “Ngã đấy, sắp sập rồi.”

Long Nhị phát rồ. Đừng nói là sập giường, giờ có sập trời hắn cũng không dừng lại được. Nhưng chỉ vừa cử động một chút mà giường đã kêu to như thế, hắn chỉ sợ Cự Mộc Nhi bị ngã đập đầu lại bị thương. Vì thế, hắn vận khí tung chưởng, đẩy đầu giường với cái giường đã sập tách nhau ra.

Ván giường nghiêng đổ “rầm”, vụn gỗ rơi là tả.

Cự Mộc Nhi hét toáng lên, lúc đang rơi thì được Long Nhị tóm lại.

Đất toàn vụn gỗ, đồ đạc lộn xộn. Nén trên bàn cũng tắt.

Ánh trăng khuất sau tầng mây, căn phòng tối om, nhưng hương xuân ngào ngạt. Tiếng thờ dốc và tiếng rên rỉ, tiếng làm bầm oán giận, còn có âm thanh vãi vốc bị xé rách, tiếng gỗ va vào tường.

Triền miên dài lâu, mê đắm hỗn loạn.

Cự Mộc Nhi mồ hôi đầm đìa, nằm trên đồng đồ lộn xộn mà thờ dốc, trên người nàng là Long Nhị cũng đang toát mồ hôi. Nàng rất muốn đạp cái người làm hồng giường nàng ra, nhưng lại hơi luyến tiếc.

“Đêm nay nàng ngủ thế nào?” Long Nhị thờ được rồi, bỗng mở miệng hỏi. Hắn đang nghĩ xem hắn có nên phá hết cả quán rượu, để Mộc Nhi nhà hắn phải theo hắn về nhà?

Đương nhiên, chỉ là suy nghĩ thôi.

“Xi...” Chưa kịp nói ra thì lưng đã ăn đòn, đau đến nhe răng.

“Ta có thể ngủ trong phòng của bố.” Cự Mộc Nhi ả ả Long Nhị, ý bảo hấn lùi ra, “Chàng về đi. Ta mệt quá, phải ngủ đây. Sáng sớm mai còn phải tìm thợ mộc, không thì không có giường mà ngủ.”

Đuổi hấn? Hấn càng không đi!

Long Nhị rất thất vọng: “Gì mà ngủ trong phòng bố, phòng đàn ông khác mà nàng cũng dám ngủ. Ngủ phòng mình đi.” Hấn vừa nói vừa nghĩ thật nhanh tình hình, lại thấy phòng này lộn xộn khó coi, “khụ khụ” hai tiếng, “Đừng nhúc nhích, để ta xem.”

“Được.” Cự Mộc Nhi lười biếng đáp, “Tường chưa đổ, nóc nhà còn không?”

Long Nhị hậm hực bóp mắt nàng rồi mò mẫm bò dậy. Hấn giẫm phải một cái giẫm, đau kinh khủng nhưng cố nuốt lại, vội vàng dặn dò nàng: “Nàng đừng cử động. Để ta thấp nền rồi dọn dẹp.”

Cự Mộc Nhi đồng ý. Giờ bảo nàng cử động nàng cũng chẳng muốn, nàng mệt, nàng chỉ muốn ngủ.

Long Nhị mò lấy nến, thấp nến. Đập vào mắt hấn là căn phòng mất trật tự khiến không thể than thở nổi nữa. Bụi và vụn gỗ đầy đất, xem ra phải lên thay ván giường của nhạc phụ đại nhân khẩn cấp.

Hấn lại dặn dò Cự Mộc Nhi đừng nhúc nhích. Sau đó, hấn vào lấy chậu nước để lau người, thay quần áo sạch sẽ, lại ra ngoài lấy thêm nước sạch, dọn dẹp đồ đạc, cuối cùng lại phát hiện Cự Mộc Nhi đã ngủ.

Long Nhị gia trọn mắt nhìn người phụ nữ đang ôm chăn màn rách lung tung ngủ ngon lành, thật sự không biết nên nói gì. Nói nàng cẩn thận, có đôi khi nàng lại câu thả không ai bằng; nói nàng tùy tiện, nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại nhìn ra được rất nhiều điểm nhỏ nhặt.

Long Nhị ngồi xổm, chọc chọc má Cự Mộc Nhi. Hấn thật sự muốn đưa người phụ nữ này về nhà thật nhanh. Vì sao trong ba anh em, chỉ có chuyện của hấn là rắc rối thế này? Giờ này khắc này, hấn đã hoàn toàn quên mất chuyện truy thê cực nhục của anh người anh em nhà mình, chỉ cảm giác rằng mình đáng thương nhất.

Hấn biết rất rõ, rằng nếu chuyện này chưa giải quyết được, không có lời định tội của Hoàng thượng, loại bỏ được tai họa ngầm trong triều đình, Cự Mộc Nhi chắc chắn sẽ không tái giá với hấn.

Đêm nay, Long Nhị tiếp tục tính toán, lại làm cả công việc mà hấn xưa nay chưa từng phải làm: dọn dẹp như tạp dịch.

Đêm rất dài, Long Nhị rất âm ức.

Ngày hôm sau, giường mới được đưa đến. Dù Long Nhị liên tục khẳng định rằng không ai biết chuyện hấn mò đến đêm khuya, cũng chắc chắn không để người ngoài biết Cự Mộc Nhi có liên quan đến Long gia, nhưng Cự Mộc Nhi vẫn tỏ vẻ không vui.

Sau khi kích động và vui thú qua đi, nàng đã ý thức được rằng mình cứ ở bên hấn sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng. Vì thế nàng muốn hấn ít qua đi, để không bị khác phát hiện.

Hai người nói qua nói lại, cuối cùng lúc Long Nhị ra về, hai người đều không vui. Long Nhị nói hấn rất bận rộn, không rảnh mà đến nữa. Cự Mộc Nhi cũng nói mình không nhàn rỗi, không cần hấn quan tâm.

Nhưng hai người đấu võ mồm thì đấu võ mồm, chuyện điều tra án thì vẫn phải rõ ràng: phân công đảng hoàng, ai làm việc người đó.

Để không rút dây động rừng, Cự Mộc Nhi cố gắng duy trì cuộc sống một mình. Nàng làm mấy việc nhà đơn giản, chơi cầm, thường xuyên đi theo dây thừng ở cổng sau ra bờ sông. Đối với việc Long Nhị đưa hộ vệ đến giám hộ ở đằng xa, nàng coi như không biết. Thỉnh thoảng nàng cũng tiếp đón mấy bác gái từ quê lên hỏi thăm, hoặc Tô Tinh qua thăm.

Cũng có khi Long Nhị lên đến cãi nhau với nàng, lên lút chầm mút. Cơ hội được lại như hôm đó rất thấp, nửa tháng mà Long Nhị chỉ thành công một lần. Có điều, sáng hôm sau, bác gái vội vàng mang đồ ăn đến cho Cự Mộc Nhi, khiến Long Nhị phải lên lút trốn từ cửa sổ ra khiến hấn rất bức bối.

Long Nhị bức bối nên mười mấy ngày liền không đến quán rượu, Cự Mộc Nhi vừa giận vừa buồn cười.

Hôm đó là Mười Lăm tháng Tám, sáng sớm Long Nhị bảo Lý Kha bí mật qua hỏi xem Cự Mộc Nhi định thế nào. Cự Mộc Nhi trả lời rằng bác gái hàng xóm từ tể nên rù nàng qua nhà ăn Tết, còn nói làm thế để che mắt người ngoài. Trong mắt mọi người, Long Nhị gia đã vứt bỏ nương tử cũ, vì thế phải ra ngoài xã giao mới tốt, mặc kệ hấn.

Lý Kha đau khổ quay về. Trong bữa tối, Tô Tinh nói với Cự Mộc Nhi rằng không hiểu vì sao hôm nay Long Nhị gia rất dễ cáu, không những mắng sư phụ nàng mấy câu, còn mắng bọn hạ nhân.

Cự Mộc Nhi thờ dài, gia nhà nàng tính tình khó chịu thế này.

Tô Tinh đi, Cự Mộc Nhi suy nghĩ một chút rồi ra bờ sông chơi cầm. Bờ sông rất yên tĩnh, khiến người ta nhớ đến những chuyện đã qua. Cự Mộc Nhi nhớ trước kia mình cũng ngồi đây, Long Nhị ném hòn đá vào hồ nước để dọa nàng. Khi đó nàng sợ là kẻ gây tội kia đến, biết là không trốn được nhưng vẫn bỏ chạy theo bản năng.

Chuyện xảy ra đã lâu, vậy mà như chỉ mới hôm qua. Cự Mộc Nhi vừa nghĩ vừa thấy buồn cười.

“Mộc Nhi cô nương.”

Khi nàng đang suy tư thì có người gọi. Cự Mộc Nhi quay ra, định gọi “Duyệt Dao cô nương”, lại nhớ ra lời cô ấy dặn phải gọi là “Tiểu Lam”, vội vàng thay đổi.

“Cô nương cười gì?”

“Đã lâu như vậy, ta vẫn quên tên cô nương.”

Lâm Duyệt Dao cười cười, ngồi xuống cạnh Cự Mộc Nhi. Cự Mộc Nhi đưa cảm cho nàng: “Có muốn chơi không?”

Lâm Duyệt Dao lắc đầu, đẩy cảm lại: “Ta không làm xấu mặt mình trước cô nương đâu. Ta chỉ có chút bản lĩnh, cô nương cũng biết đấy.”

Cự Mộc Nhi cũng không kiên trì, lại tiếp tục ngồi chơi đàn. Lâm Duyệt Dao ngồi một lúc, lại hỏi: “Cô nương có kế hoạch gì chưa?”

“Ta cũng không biết, đợi bố ta về rồi tính.”

Lâm Duyệt Dao lại hỏi: “Vì sao Long Nhị gia lại bỏ rơi cô nương? Ta nghe những lời đồn đại bên ngoài, khá là khó nghe.”

Cự Mộc Nhi trầm ngâm một lúc, vẻ mặt đau khổ: “Chuyện đồn đại có thật có giả. Mặc dù ta cũng muốn giữ mặt mũi cho mình, nhưng không tưởng nào không lọt gió, chuyện đã truyền ra thì ta sẽ không cãi chày cãi cối.”

Không đợi Lâm Duyệt Dao phản ứng, nàng hỏi lại: “Còn Tiểu Lam cô nương? Sau này cô định thế nào? Cứ trốn tránh mãi cũng không phải cách dài lâu, dù sao cũng phải kiếm kế sinh nhai.”

“Ta đổi tên, che mặt chính là vì dự định cho mai này.” Lâm Duyệt Dao nhìn Cự Mộc Nhi, cười nói, “Cô nương yên tâm, ta giỏi dịch dung, hôm nay ra đường không ai nhận ra. Có điều bây giờ chuyện vẫn còn chưa xong, ta không dám chạy lung tung. Nhưng ta cũng tìm được một hàng đồ thêu, có thể mang hàng về làm. Ta đến lúc không có người lạ, rất an toàn. Trên tay ta còn một chút tiền tiết kiệm, có thể dùng được một thời gian. Chỉ cần cô nương không cản ta, cho ta một chốn dung thân.”

“Sao cô nói vậy, tình nghĩa giữa chúng ta, sao lại cản. Chỉ sợ người nhận ra cô, không dám cho cô vào trong sân, cô phải chịu khổ rồi.”

“Nghìn vạn lần đừng nói là chịu khổ. Cô nương giúp ta nhiều lắm.” Lâm Duyệt Dao thở dài, “Chỉ là không ngờ kết quả lại là vậy. Ta trốn trốn tránh tránh, cô nương thì không nơi nương tựa.”

Hai người cùng nhau bàn luận, nói rất nhiều vấn đề. Mất thời trời sắp tối, Lâm Duyệt Dao cáo từ. Ngày Trung thu, hai người không có người nhà ở bên, lòng có chút buồn bã.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt tháng Tám đã kết thúc. Hình như Long Nhị hết giận, lại đến tìm Cự Mộc Nhi.

Hắn đòi Cự Mộc Nhi rót trà đấm lưng, hầu hạ một lượt, cuối cùng mới thông báo mình có tin tức.

Tin của Long Nhị thật ra cũng không phải tin tốt. Hắn điều tra mấy người đáng ngờ bên Sở Trạch Xuân với mấy quan viên có quan hệ bất thường với Hình bộ như Binh bộ Lưu Mãnh, Hộ bộ Thường Chính, Công bộ Quý Khánh Trung nhưng không có ai phù hợp với suy đoán của Cự Mộc Nhi về câu chuyện đằng sau từ khúc, cũng không ai có nhược điểm gì để rơi vào tay Sở Trạch Xuân. Nói đơn giản, hoàn toàn không thấy họ có quan hệ gì đến cầm phò. Nếu bỏ cầm phò qua một bên, chỉ xét thủ hạm dẫn đến khả năng giết người, thám tử cũng không tìm ra.

Mấy cảm sự cũng không có gì khả nghi. Xét về mặt quan hệ, bọn họ và triều đình chưa từng gần nhau, cũng không có ai che chở để có thể che đậy được một vụ án lớn như vậy.

Long Nhị lại nói: “Đình Thịnh đúng như nàng nói. Xét về mặt thân phận và cá tính, ông ta rất khả nghi. Nhưng mối quan hệ của ông ta với Sở Trạch Xuân không tệ, ít nhất vẫn cùng một phe phái. Năm đó, Sở Trạch Xuân đề cử Vân Thanh Hiền với Đình Thịnh, ông ta cũng thừa nhận Vân Thanh Hiền, Vân Thanh Hiền cũng nhanh chóng trở thành trợ thủ đắc lực của ông ta.”

“Nhất định Nhị gia cũng điều tra Vân đại nhân.”

“Đó là điều đương nhiên, đương nhiên phải điều tra anh ta. Mười bốn thì anh ta vào kinh đi thi, phải chịu không ít xui xẻo. Sau đó được Sở Trạch Xuân nâng đỡ, sau khi vào Hình bộ thì cưới con gái Đình Thịnh. Anh ta là người vùng khác, nguyên quán Huyền Sơn. Có thể nói lai lịch của anh ta cũng không liên quan gì đến việc đi xa, có điều anh ta rời nhà đi khi còn quá nhỏ. Nếu tuổi nhỏ như vậy mà đã có nợ tình sâu sắc, khiến người mong mỏi chờ đợi thì chắc chắn không thể không có nhược điểm để người ngoài nhắm mắt. Nếu thế thật thì ta phải nhìn anh ta với con mắt khác xưa.”

Cự Mộc Nhi nghe cái giọng chua lè của hắn mà phì cười.

Long Nhị bóp mũi nàng: “Sao, gia nói đến người kia nên nàng vui? Gia cảnh cáo nàng, nếu nàng có suy nghĩ muốn vượt tường thì gia sẽ chinh nàng đến cùng.”

Cư Mộc Nhi đẩy đẩy tay hấn: “Nghĩ nhiều lắm, gia có nghĩ nhiều không?”

Lại chọc hấn. Long Nhị cắn nằng một cái, Cư Mộc Nhi kêu đau nhưng không dám tránh, cứ vừa xoa mắt vừa tỏ ra tủi thân.

Long Nhị ôm lấy nằng, nói tiếp: “Ta phái người về Huyền Sơn. Dù rằng thời gian sai lệch nhưng Vân Thanh Hiền lòng dạ thâm sâu, nói không chừng còn bé đã gây chuyện.”

Giọng điệu này của hấn khiến Cư Mộc Nhi nở nụ cười. Hấn véo mặt Cư Mộc Nhi: “Bỏ việc điều tra cảm phổ này sang một bên, hay chuyện Sứ Trạch Xuân đụng vào ai để gặp vạ, ta cũng cho thám tử đi về phía này điều tra.”

Cư Mộc Nhi nhú mày: “Ta vẫn cảm thấy việc này có liên quan đến cảm phổ.”

“Hiện giờ, cách này không được thì phải tìm cách khác. Lão Tam cũng nói rằng phát hiện ra người của Đình Thịnh truy tìm cảm phổ trong giang hồ. Chuyện cảm phổ là bí kíp võ công càng lúc càng lan rộng, lão gia hỏa kia cũng góp phần tham gia.”

“Ông ta muốn cảm phổ?”

“Bây giờ không xác định được rằng ông ta muốn truy cứu việc này hay muốn cảm phổ.”

“Ông ta biết võ không?”

“Võ nghệ siêu quần.”

Cư Mộc Nhi trầm ngâm lúc lâu: “Vậy thì hung thủ không giết ta là vì muốn cảm phổ?”

“Nàng có cảm phổ?” Long Nhị nhú mày.

“Có, ta giấu rất kỹ.”

Long Nhị càng lúc càng nhăn nhó, Cư Mộc Nhi lại hỏi lại: “Nhị gia cũng biết là phủ của những người bị điều tra đó đều ở kinh thành?”

“Đúng.”

Cư Mộc Nhi suy nghĩ một chút, nói: “Nhị gia, dùng đầu mối ta vẫn giữ kia thôi. Mặc dù có hơi mạo hiểm, nhưng rõ là có người phái cô ta đi giám sát ta, đương nhiên không thể không liên quan đến vụ án đó. Ta nghĩ có lẽ là hung thủ phái cô ta đến, chỉ cần ta như mọi, cô ta sẽ tìm kẻ kia bám báo. Nhị gia cho người theo dõi sẽ có kết quả.”

Long Nhị trầm tư trong chốc lát: “Trước kia không rút dây động rừng là vì không có bằng chứng. Dù cô ta có gặp ai thì cũng không chứng minh được kẻ đó là hung thủ. Dù chúng ta có điều tra theo mục tiêu thì kẻ đó cũng sẽ phát hiện ra. Nếu thời cơ không thích hợp, việc như mọi chính là “lạy ông tôi ở bụi này”, cô ta sẽ biết nằng nắm được gì. Đối phương đã có chuẩn bị, chúng ta sẽ không làm gì được.”

“Vốn ta cũng lo lắng chuyện này, nhưng với chàng giờ ta còn lo lắng đêm dài lắm mộng. Trước ta cứ hay suy đoán nghi ngờ vô căn cứ nhưng không hành động gì thì cô ta an tâm. Nhưng bây giờ tình hình nhìn như đã ổn định nhưng thật ra nơi nào cũng điều tra. Cô ta là người tâm tư kín đáo, không thì cũng không mất nhiều thời gian như vậy mà thám tử vẫn không phát hiện ra kẻ đứng sau cô ta. Ta lo lắng rằng cô ta sẽ phát hiện ra là ta lừa cô ta. Không bằng tranh thủ lúc cô ta còn tin tưởng, chúng ta liều một lần.”

Nói đến bị lừa, Long Nhị lại bực mình: “Nàng còn lừa được cả gia, thế mà còn lo không lừa được kẻ khác?”

“Mánh khéo lừa người có tác dụng chỉ trong nhất thời, thời gian càng lâu càng khó lừa tiếp.”

“Hừm.” Dù nằng nói có lý, Long Nhị vẫn muốn đánh đòn nằng. Thù mới hận cũ, hấn nhớ kỹ từng cái một.

Cuối cùng hai người vẫn đồng ý theo kế hoạch của Cư Mộc Nhi.

Dù đã có hộ vệ trông coi quán rượu, Long Nhị cứ cân nhắc mãi vì chuyện này quả là khá mạo hiểm. Đã như vậy, chấm dứt sớm một chút cũng tốt.

Vì thế tất cả bày binh bố trận, chờ thời cơ.

Tháng Chín, gió mát bắt đầu thổi. Cư Mộc Nhi tặng Lâm Duyệt Dao vài món xiêm y, hai người hàn huyên trong phòng nằng một hồi lâu, lại nói đến chuyện Hoa Nhất Bạch, cũng nhắc đến chuyện Hoa Nhất Bạch bảo nằng ghi lại cảm phổ. Lâm Duyệt Dao thuận miệng hỏi xem cảm phổ trước đây Cư Mộc Nhi đưa nằng bảo quản có gì đặc biệt, Cư Mộc Nhi nói lòng vòng, cuối cùng vẫn nói thật rằng năm đó, nằng ra sức ghi nhớ, vì thế nhớ được nửa sau của từ khúc Sư Bá Âm chơi trong buổi hành hình. Tuy nhiên, Hoa Nhất Bạch chết, nằng thấy hơi sợ nên chia cảm phổ ra thành nhiều phần, hợp lại thành một khúc khác. Có thể nói là có hai bản cảm phổ.

“Cũng may trước đây nhớ rõ. Bây giờ thời gian trôi qua đã lâu, ta không nhớ lắm từ khúc nữa, hai bản, sợ là hai bản duy nhất còn sót lại trên đời này.”

“Trước đây cô nương hỏi ta có định quay về không, là muốn có cơ hội gặp vua giải oan sao?”

Cư Mộc Nhi gật đầu: “Ta định ra tay tùy hoàn cảnh. Cũng may ngày đó, Tiền tiên sinh lại ra tay trước, ta mới phát hiện ra tình thế không ổn nên mới bỏ ý nghĩ đó đi.”

Lâm Duyệt Dao nói: “Cô nương cứ giữ hai bản đó cẩn thận, biết đâu ngày sau còn cơ hội.”

“Cũng không biết có còn cơ hội không. Một mình ta không làm được gì.” Cư Mộc Nhi làm như không có hứng thú, vòng vo nói sang câu chuyện khác.

Lần này, sau ngày thứ tư trò chuyện, Lâm Duyệt Dao đến một tuần lâu. Hai thám tử của Long phủ lặng lẽ đi theo.

Lâm Duyệt Dao một mình, chọn một nhĩ gian, gọi trà bánh cơm nước, sau khi tiểu nhị đưa đồ vào thì đóng cửa lại, không ra nữa.

Thám tử của Long phủ chờ bên ngoài, không thấy bất kỳ ai vào. Một lúc sau, họ thấy Đinh Thịnh và mấy viên quan khác xuất hiện, ngồi trong nhĩ gian khác. Ngoài tiểu nhị rót trà, không có ai vào.

Thám tử đợi nửa ngày, chỉ nhìn thấy hai cánh cửa đóng chặt. Một trong hai người đó quyết định cải trang tiểu nhị, tìm hiểu xem thế nào. Anh ta thay xiêm y của tiểu nhị, cầm một bình trà, người còn lại canh chừng hộ. Tranh thủ lúc không có ai, anh ta đẩy cửa của nhĩ gian Lâm Duyệt Dao đang ngồi.

Trong nhĩ gian chỉ có Lâm Duyệt Dao đang dùng bữa, không có gì bất thường. Anh ta định rót trà cho Lâm Duyệt Dao nhưng bị cô ta đuổi ra.

Sau đó, thám tử lại vào nhĩ gian của Đinh Thịnh. Đinh Thịnh và mọi người đang uống rượu, thấy có tiểu nhị thì hô rót rượu. Thám tử không thu hoạch được gì, đi ra.

Họ canh giữ tuần lâu đến tận trưa. Cho đến khi đi, Lâm Duyệt Dao cũng không tiếp xúc với ai khác, tiểu nhị mang đồ ăn cũng không có vấn đề gì. Bọn họ cũng đã kiểm tra nhĩ gian kia, ngoài đồ ăn thừa và mâm cơm ra thì không có gì khác biệt.

Một người tách ra đi theo Lâm Duyệt Dao, người còn lại theo dõi Đinh Thịnh. Đinh Thịnh cơm nước no nê rồi cũng đi ra, thám tử không thấy ai khả nghi tiếp cận ông ta.

Cả ngày theo dõi vô ích. Long Nhị cau mày. Hắn dẫn dò hộ vệ ở quán rượu che giấu hành tung cẩn thận, canh giữ tiểu viện của Cư Mộc Nhi, bảo đảm an toàn cho hắn.

Cư Mộc Nhi cũng biết có điều gì đó không ổn, nhưng tạm thời cũng không có cách nào tốt hơn.

Hôm đó, Long Nhị mời Hoàng thượng đi săn thú. Hắn nói chuyện với Cư Mộc Nhi, nói rằng ba ngày sau sẽ về. Nhưng ngay buổi tối ngày thứ hai hắn đi, có người vào tiểu viện của Cư Mộc Nhi.

Hôm đó, thời tiết u ám, tựa như sắp mưa. Cái lạnh lẽo mùa thu khiến người ta co lại. Cư Mộc Nhi sợ lạnh, đã lên giường quấn chăn ngủ từ sớm.

Lúc nghe tiếng gõ cửa, nàng đang mơ màng. Tiếng Lâm Duyệt Dao vang lên: “Mộc Nhi cô nương”, nàng trả lời theo bản năng. Sau đó nàng giật mình: cửa sân của nàng khóa, sao Lâm Duyệt Dao vào được?

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Đối Chất Đầu Trí Tìm Đường Sống

Không đợi Cư Mộc Nhi ngẫm nghĩ, tiếng đập cửa lại vang lên.

Cư Mộc Nhi nhanh chóng lên tiếng, vội vã mặc đồ rồi cầm gậy chống, đứng sau cửa hỏi: “Có chuyện gì thế cô nương?”

“Mộc Nhi cô nương mở cửa nhanh lên, có chuyện cần thương lượng.”

Cư Mộc Nhi cảm nhận được sự khác thường, nhưng không thể không ra. Cũng may hộ vệ của Long phủ đang canh gác bên ngoài nên nàng an tâm ít nhiều, vì thế nàng bảo chờ, mở mắt tìm nến đốt rồi từ từ ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Lâm Duyệt Dao đã chen vào.

Cư Mộc Nhi bị bức lùi lại hai bước, vội vàng hỏi: “Cô nương, chuyện này là thế nào?”

“Ta bị theo dõi, ta nghĩ có người muốn giết ta.” Giọng Lâm Duyệt Dao ngập tràn khủng hoảng, Cư Mộc Nhi nghe mà sùng sốt.

“Có người muốn giết cô? Vì sao?”

Lâm Duyệt Dao đóng cửa lại. Cư Mộc Nhi nghe tiếng “cạch”, hình như là tiếng cài then, nhưng lại không giống tiếng trong phòng này. Nàng thấy hơi căng thẳng.

Hình như Lâm Duyệt Dao có kẻ đi cùng.

“Hôm nay, ta luôn cảm thấy có người âm thầm theo dõi mình. Ta suy nghĩ thử, nhớ ra mấy hôm trước, lúc ta vào tửu lâu ăn, có một kẻ giả mạo tiểu nhị xông vào. Ta nghĩ những kẻ đó muốn giết ta.” Lâm Duyệt Dao đứng sau cửa nói, coi như chặn luôn cửa, “Mộc Nhi cô nương, cô bảo ta nên làm gì giờ?”

Quả nhiên cô ta biết hết rồi.

Lúc này Cư Mộc Nhi lại thấy bình tĩnh. Mấy ngày rồi mới đến truy hỏi nàng, chắc chắn cô ta đã chuẩn bị. Đêm hôm khuya khoắt, cô ta gõ cửa, nhất định là có âm mưu. Lúc nàng giả vờ không biết gì hết thì có tác dụng gì?

“Cô nương có biết đối phương là ai không? Vì sao phải giết cô?”

“Ta cũng không rõ lắm, chẳng nhẽ là vì chuyện của tiên sinh và Nhất Bạch? Nhưng chuyện Nhất Bạch cũng đã rõ ràng, dù ta không cam lòng nhưng chuyện anh ấy chết ngoài ý muốn là sự thực. Trừ chuyện đó ra, ta không có kẻ thù.”

“Hay là cái chết của Nhất Bạch huynh không phải ngoài ý muốn? Có lẽ có người phát hiện ra cô đã điều tra chuyện này?”

“Việc này không ai điều tra, không một dấu vết, không một kẻ hở, còn ai mới có thể điều tra?” Giọng Lâm Duyệt Dao trở nên lạnh lẽo, như đang nói về chuyện của người khác.

Không một dấu vết? Không một kẻ hở? Cho nên kẻ đó không định ngụy trang nữa?

Cư Mộc Nhi chống gậy, túm vạt áo, ngồi xuống.

“Vậy không phải anh ấy say rượu chết đuối sao?”

“Chết đuối.” Lâm Duyệt Dao cũng ngồi xuống, “Bạn rượu kia thật sự tồn tại. Mộc Nhi cô nương hẳn cũng đã điều tra mà nhỉ?”

Cư Mộc Nhi không nói chuyện. Đúng là nàng có nói cho Long Nhị để hắn đi thăm dò. Có điều nàng không ngờ Lâm Duyệt Dao lại phát hiện ra. Có lẽ cô ta đã hiểu được nàng nên mới suy đoán được.

Lâm Duyệt Dao cũng không đợi Cư Mộc Nhi nói, nói tiếp luôn: “Hôm đó, Nhất Bạch rời Tích Xuân đường, đúng là bị bạn rượu kia kéo đi uống rượu. Hai người bọn họ đều say. Cô biết đấy, say rượu thì dễ bị ngã, nhất là khi trời vừa mưa, đường dễ trơn trượt.” Cô ta nói đến đây thì ngừng lại một chút, “Đương nhiên là không ngã thì cũng có thể vấp phải viên đá mà trượt chân ngã. Cũng không thể loại bỏ khả năng này. Dù sao thì đêm đó, Nhất Bạch say rượu trượt chân xuống nước là chuyện cực kỳ kín kẽ. Bạn rượu tận mắt thấy là bằng chứng. Dù điều tra kiểu gì cũng sẽ chỉ chết ngoài ý muốn thôi.”

Cư Mộc Nhi càng nghe càng thấy nặng nề. Nàng biết, cô ta có thể nói những lời này chứng tỏ cô ta không định buông tha cho nàng. Nàng phải tranh thủ thời gian, kéo dài lâu thêm để những hộ vệ kia phát hiện trong phòng này có vấn đề.

“Nhân chứng kia chắc chắn lời nói cũng không có kẻ hở, bởi vì từng lời nói của anh ta đều là thật, đúng không?”

“Không sai.” Lâm Duyệt Dao đã ngồi xuống, an vị bên cạnh Cư Mộc Nhi.

“Ban đầu, cô nương nói với ta là Nhất Bạch huynh chết ngoài ý muốn, là muốn ta bỏ ý nghĩ điều tra trong đầu đi?”

“Đúng vậy. Cho đến nay chỉ có hai người tiếp tục điều tra, nhưng hai năm qua không tiến triển gì. Mà trước mặt vua, thấy hành động của Tiền Giang Nghĩa xong thì bị chồng bỏ, chắc chắn cô cũng cảm thấy rất bức xúc. Nếu đồng bọn của anh ta phát hiện ra chuyện chất vấn này không cần thiết, chắc chắn sẽ không từ bỏ.”

Cư Mộc Nhi cười cười, nhớ đến câu nói của Long Nhị: mấy người học cầm đều điên rồ. Nàng nói với Lâm Duyệt Dao: “Cô nương định nói là ta không bình thường.”

“Phải nói, là cô không giống với những người khác.”

Cư Mộc Nhi cười nhạt, coi như bình thường, hỏi tiếp: “Cô nương đến đây để nói những chuyện này với ta? Bảo ta không giống người thường?”

“Ta đã nói rõ ràng rồi: ta bị người theo dõi, có người muốn giết ta. Ta nghĩ rằng cô nương có thể có cách giúp ta, ta nên làm gì bây giờ?”

“Cái này ta cũng chịu. Hai năm qua ta cũng bị người ta theo dõi, có người muốn giết ta, ta vẫn chưa nghĩ ra cách gì đây.”

“Cô quá lo lắng rồi.” Lâm Duyệt Dao cười lạnh lùng, “Hay là chẳng có ai muốn giết cô, không thì hai năm dài như thế, sao cô lại có thể bình yên vô sự.”

“Nói cũng phải. Nhưng thế thì lại hơi lạ. Cô nương nói xem, vì sao lại không ai giết ta?”

Lâm Duyệt Dao không đáp, cũng hỏi: “Sao cô phát hiện ra có người theo dõi? Đối phương để lộ sơ hở?”

Cư Mộc Nhi không đáp, hỏi ngược lại: “Còn cô nương, vì sao lại biết bị người theo dõi?”

Lâm Duyệt Dao cười ha ha: “Mộc Nhi cô nương, cô thật thú vị. Thành thật mà nói, ta đã thấy nhiều đàn ông đàn bà, nhưng không có ai lại thâm sâu khó dò như cô. Cô biết ta đến làm gì, cô không nhìn được, cũng không đánh lại ta, cửa cũng bị chốt phía ngoài, cô không chết thì cửa không mở. Còn nữa, ta biết có Long phủ hộ vệ ở đây, ta đã có chuẩn bị thì sẽ không đến bừa. Ta nói như vậy, cô có thể lo lắng chút nào không?”

“Ta rất lo lắng, ta sợ chết.” Dù nói vậy, vẻ mặt Cư Mộc Nhi vẫn rất thản nhiên.

“Đúng là không nhận ra.”

“Ta chỉ giả vờ khá được mà thôi.”

Lâm Duyệt Dao cười ha ha: “Không ngờ là đến thời điểm này, chúng ta lại có thể nói thật.”

Cư Mộc Nhi không cười nổi. Đầu nàng suy nghĩ thật nhanh. Lâm Duyệt Dao tự tin như vậy, nhất định là đã làm gì hai hộ vệ kia rồi. Vì thế cô ta không ngại ở đây nói linh tinh mất thì giờ. Hôm nay nàng đã là cá trong chậu, không thể trốn thoát.

Cư Mộc Nhi cảm thấy lòng bàn tay mình đầy mồ hôi, thiếu chút nữa rơi gậy.

Lâm Duyệt Dao hỏi: “Cô cũng biết vì sao ta đến đây?”

“Trời tối không trăng. Mấy ngày chuẩn bị tìm giúp đỡ. Còn có: Nhị gia rồi kinh.”

“Thông minh.” Lâm Duyệt Dao gật đầu, “Anh ta nói cô rất thông minh, thật ra ta cũng nghĩ thế. Có điều ta cũng không ngu. Cô có biết vì sao ta phát hiện ra không?”

“Mời nói.” Cư Mộc Nhi không ngại để Lâm Duyệt Dao khoe khoang. Nàng cần thời gian nghĩ kế sách, nàng cần Lâm Duyệt Dao nói chuyện với nàng.

“Cô và Long Nhị gia hòa ly, ở nhà một mình, vốn không có sơ hở gì. Long Nhị gia tính nét cổ quái, cô cũng không phải loại tầm thường, cãi nhau âm ỉ cũng là bình thường. Đó cũng là một thời cơ tốt để cô từ bỏ việc điều tra vụ án, quả thực ta cũng đã tin. Có điều sau đó ta lại phát hiện ra nỗi đau buồn của cô chỉ kéo dài vài ngày. Khi cô khỏi bệnh, ta gặp lại, thấy vẻ vui mừng ập lộ rõ trên mặt cô.”

Lâm Duyệt Dao nói đến đây thì cười lạnh, nói tiếp: “Cư Mộc Nhi, quả thật cô giả vờ rất giỏi, thế nhưng cô không hề biết rằng dù là loại đàn bà gì, lúc ở bên người mình yêu, trên người sẽ có một loại hơi thở. Đàn bà ấy à, bề ngoài có thể ăn diện, vẻ mặt có thể nguy trang, nhưng cái kiểu đang yêu hạnh phúc thì không thể che giấu được. Cư Mộc Nhi, ta đã gặp nhiều người rồi, cô dù có cố gắng che giấu đi nữa thì ta vẫn có thể nhìn ra, cô là một người đàn bà được yêu thương.”

Cư Mộc Nhi ngây người. Nàng không hề nghĩ tới nguyên nhân này.

Lâm Duyệt Dao lại nói: “Vì thế ta bắt đầu suy nghĩ vì sao các người lại hòa ly? Sau đó, ta nhận ra đây chính là âm mưu của các người, muốn dẫn rấn ra khỏi hang. Đã lâu lắm người không tìm ra đầu mối, nên giờ cũng chỉ có thể làm hạ sách này đúng không?”

Cư Mộc Nhi không nói lời nào. Tuy vốn nàng không có ý định này nhưng hình như sự tình lại phát triển theo hướng này.

Dẫn rấn ra khỏi hang? Rấn đã ra khỏi hang, còn định cần nàng.

“Vì sao cô cứ phải cố chấp như thế chứ? Cô đã trở thành Long Nhị phu nhân, như thế không tốt sao? Sư Bá Âm là gì của cô, Hoa Nhất Bạch là gì của cô, sao phải khổ như vậy?”

“Ta muốn sống cho tốt, các người có để ta sống không?” Cư Mộc Nhi cười khổ, “Ta đã mơ đến điều đó không chỉ một lần. Ta muốn sinh hai đứa bé con, một nam một nữ với Nhị gia, ta dạy hấn chơi cầm, Nhị gia bực mình quát mắng, còn nói chơi cầm không bằng biết dùng bàn tính. Ta tỉnh lại, trong lòng thật sự sợ hãi. Loại cảm giác này ai mới hiểu cho?”

“Hơn hai năm qua, bọn ta chưa từng làm hại cô, chẳng nhẽ còn không đủ để cô an tâm?”

Lời này hình như có gì đó sai, nhưng Cư Mộc Nhi không nghĩ được ngay. Nàng chỉ nói tiếp: “Cô nương nhớ quên, chính là cô tìm ta để truy cứu việc này.”

“Đúng vậy, ta tìm được cô rồi, không tìm cô thì sao xác định được cô có biết gì hay không, sao biết được cô dự định làm gì?”

“Nếu không như vậy, cô làm sao có thể làm ta rối loạn, cứ tỏ ra thành khẩn, lại tranh thủ mọi cơ hội cho ta biết rằng điều tra vô ích. Nhất định là cô luôn tìm thời cơ, thời gian thích hợp để nói cho ta biết rằng Hoa Nhất Bạch chết ngoài ý muốn, Sư tiên sinh không bị oan, đúng không?”

“Đúng. Mà cũng đúng là cô luôn nói cho ta biết từng chuyện cô nghi ngờ, những chuyện cần ta biết rõ. Ta lôi kéo cô, từ từ làm cô từ bỏ nghi ngờ, để cô tuyệt vọng. Sau mỗi lần, cô sẽ nhận ra rằng chuyện này thật vô nghĩa. Ta là đồng bọn duy nhất của cô, khi ta từ bỏ, cô sẽ nhanh chóng từ bỏ, không kiên

trì nữa. Cô xem, ta nói đây, bọn ta luôn không muốn làm hại cô, đây là bằng chứng.”

“Vì sao cô thay đổi chủ ý?”

“Bởi vì cô bắt đầu có vấn đề. Ta và cô thì chẳng sao cả, nhưng ta sẽ không cho cô có cơ hội tìm được chàng.” Lâm Duyệt Dao lạnh lùng nói. Cô ta đập dao găm lên bàn “bộp” một tiếng, “Cô phải chết.”

Cư Mộc Nhi nghe tiếng động, dường như sợ run lên: “Cô định giết ta thế nào?”

“Dùng dao găm.”

“Giết ta rồi sao cô thoát được?”

“Cái này cô không cần lo lắng cho ta. Chỉ cần cô chết, mạng của ta làm sao ta cũng chấp nhận.”

“Chờ một chút.” Cư Mộc Nhi xanh mặt, nàng vội vàng lui vào góc phòng, nắm gậy chống trong tay, run lấy bầy, “Lẽ nào cô không muốn biết vì sao ta phát hiện ra cô?”

Lâm Duyệt Dao thấy nàng kinh hãi thì cười ha hả: “Cô muốn kéo dài thời gian? Kéo dài thì có ích lợi gì? Ta cho cô biết, hai hộ vệ của Long phủ đã chết, sẽ không có ai cứu cô. Ta có võ nghệ, thừa sức đối phó với một con mồi. Còn nữa, ngoài cửa có người của ta, cô có may mắn ra khỏi đây được cũng bị giết. Cư Mộc Nhi, ta không chuẩn bị đầy đủ thì sẽ không đến đây. Ta nói rồi, ta sẽ không cho cô cơ hội.”

Bọn ta luôn không muốn làm hại cô.

Ta sẽ không cho cô cơ hội tìm ra chàng.

Có vẻ rất rõ ràng, nhưng lại rất mờ ám. Tim Cư Mộc Nhi đập cực nhanh. Nàng nghe tiếng Lâm Duyệt Dao đứng lên. Nàng vội vàng lùi bước, kêu lên: “Cô làm thế vì anh ta, vậy chắc anh ta đối với cô rất tốt.”

Lâm Duyệt Dao vừa cất bước, nghe thế thì dừng lại. Cô ta nói: “Chàng quả thực rất tốt. Chàng là quý nhân của ta. Nếu không có chàng, sợ rằng ta đang sống không bằng chết.”

Cư Mộc Nhi nhắm mắt, siết chặt gậy chống: “Nhi gia cũng là quý nhân của ta.”

Lâm Duyệt Dao nhìn nàng chằm chằm, nhìn một lúc, bỗng nhiên nói một câu: “Điều quý giá nhất trong đời một người phụ nữ, chính là đời này có thể gặp được quý nhân. Nếu quý nhân có tình cảm với cô, đó chính là điều hạnh phúc.” Nói đến đây, Lâm Duyệt Dao thở dài, “Cư Mộc Nhi, nếu ta là cô, nhất định ta sẽ mặc kệ kẻ khác, cái gì oan khuất, cái gì mất mạng, có liên quan gì với ta? Cô sống trong phúc mà chẳng biết phúc, chẳng biết quý trọng, thế nên mới phải chịu hậu quả ngày hôm nay.”

“Hậu quả này của ta là vì ta phát hiện ra cô.”

Lâm Duyệt Dao nghe thế thì nghĩ một chút: “Nói cũng không sai.”

“Cô hành sự vô cùng cẩn thận nhưng vẫn bị ta phát hiện ra. Cô có biết sơ hở ở đâu không?”

“Ta quan sát cô và Long Nhi gia giả vờ hòa ly. Để tìm bằng chứng cho việc này, nhân lúc cô không ở nhà, ta tranh thủ lên vào tìm hiểu. Vì thế, ta bị hộ vệ của Long phủ phát hiện ra, đúng không?” Lâm Duyệt Dao cười cười, “Thật ra là ta đã biết rõ rồi. Cô đổi giường mới, trên bàn và nhiều chỗ khác có dấu sắp xếp. Điều đó cho thấy có người khác ở lại qua đêm, kẻ đó không mù nên cần nến chiếu sáng. Trong buồng của cô có thêm đồ đàn ông. Có điều, mỗi lần xong ta đều xếp lại xiêm y cẩn thận nên cô không phát hiện ra được. Bởi vì có người theo dõi căn nhà này, họ phát hiện ra ta nên ta bị lộ, đúng không?”

“Không phải. Vì cô vào đây, khiến ta bại lộ, ta và Nhi gia mới quyết định thả mồi câu cô, bởi vì nếu còn chờ tiếp thì sợ sẽ không dụ dỗ được nữa.” Cư Mộc Nhi nói, “Ta phát hiện ra cô từ sớm rồi.”

Lâm Duyệt Dao suy nghĩ một hồi. Cô ta nhìn Cư Mộc Nhi co cụm lại trong góc tường, lại nhìn cửa phòng, sau đó cười cười.

“Cũng được. Đàng nào cô cũng không trốn thoát. Ta sẽ cho cô một chút thời gian, nghe thử xem sao.”

Cư Mộc Nhi ngẫm thờ phào nhẹ nhõm. Con người ai cũng tò mò, lợi dụng điểm này nàng có thể kéo dài thêm một chút.

Nàng bắt đầu nói.

“Trước đây, khi cô đến tìm ta, ta đã từng nghĩ thử vì sao việc điều tra cái chết của Nhất Bạch huynh lại cần đến một cô gái mù yếu đuối? Đơn giản là vì Nhất Bạch huynh nói với cô rằng anh ấy nhờ ta viết cảm phở? Quá không hợp lý. Nhưng ta tự trách rằng mình suy nghĩ nhiều rồi, ta không nên hoài nghi một cô gái vừa mất người mình yêu. Bởi vì tình thoảng ta và Nhất Bạch huynh có nhắc đến cô, anh ấy rất tình cảm khi nói về cô, ta nghĩ để có thể khiến cho anh ấy vui vẻ và thỏa mãn như vậy, nhất định đây không phải là tình cảm đơn phương. Vì thế cuối cùng, ta chọn tin cô.”

Lâm Duyệt Dao không nói chuyện, yên lặng lắng nghe.

“Thời gian dài trôi qua, những tin tức từ cô đều là những tin vớ vẩn, khả năng cung cấp tin tức của ta cũng rất ít. Ta rất vội, ta không biết đợi đến khi nào mới có thể giải được án oan này, nhưng hình như cô rất bình tĩnh. Ta phải nói, sự bình tĩnh kiên trì của ta có hơn nửa là liên quan đến cô.”

Lời nói mang phần châm chọc nhưng lại khiến Lâm Duyệt Dao cười nhạt.

Cư Mộc Nhi tiếp tục nói: “Ban đầu, điều khiến ta nghi ngờ cô chính là tài chơi cầm của cô. Để tìm hiểu tin tức, ta dạy hoa nương chơi cầm. Chúng ta dùng phương thức này để gặp gỡ và giao lưu tin tức. Có thể cô cũng mượn cơ hội này để thử tìm hiểu và theo dõi ta, nhưng cũng vì thế mà ta nghe được khả năng chơi cầm của cô. Tài năng đánh cầm của cô chỉ thường thường thôi, ta nghe mà hoàn toàn không hiểu cô có tài hoa gì để được Nhất Bạch huynh thưởng thức. Anh ấy nói rằng cô là tri âm. Cô có biết tri âm của người chơi cầm thì không có tài năng về cầm không được. Vì thế, nỗi nghi ngờ của ta không thể biến mất.”

“Tài chơi cầm?” Lâm Duyệt Dao the thé kêu lên, dường như rất kinh ngạc, lại như ngộ ra. Cô ta im lặng một lúc rồi mới nói: “Người tri âm của bọn mê cầm mấy người cũng khó làm thật.”

Cư Mộc Nhi chờ cô ta nói tiếp, nhưng Lâm Duyệt Dao không nói thêm gì.

Cư Mộc Nhi hắng giọng, nói tiếp: “Sau đó, ta tìm một cơ hội thử cô. Ta đưa cô hai cầm phổ, nhớ không? Mấy hôm trước ta lại nói với cô rằng ta nhớ rõ cầm phổ của từ khúc Sư tiên sinh đã chơi trước lúc lâm chung. Hôm cầm hội trên du thuyền, ta bảo cô rằng hai bản cầm phổ đó đã quay lại. Trên lý thuyết, cầm phổ đang trong tay ta. Các cô muốn tìm từ khúc của Sư tiên sinh như vậy, ta vừa nói thì cô đáng ra phải truy hỏi xem giờ cầm phổ ở đâu, nhưng cô không hề sốt ruột, cũng không hỏi thăm. Bởi vì cô biết ta không giữ cầm phổ. Chỉ có ta cho rằng ta vẫn có.”

“Bởi vì ta đã đổi cầm phổ.” Lâm Duyệt Dao không ngần ngại nói thật lúc này.

“Không sai, cô đổi. Vì thế ta càng khẳng định suy đoán của mình. Vốn cô không muốn phá án này với ta, cô muốn theo dõi ta. Cô dùng cách này để tìm hiểu tin tức ta mới lấy được, biết được những thứ ta có, kế hoạch của ta. Cô biết ta không làm được gì hết, vì thế cô rất yên tâm.”

“Ý cô là vì hôm đó ta không hỏi chuyện cầm phổ, thế nên cô biết cầm phổ bị đổi?”

“Đúng. Thật ra, khi cô vừa trả lại, ta đã biết rồi.”

“Làm sao như thế được? Độ dày, cảm giác khi chạm vào giấy, thậm chí nét mực cũng giống nhau y hệt, trích dẫn y hệt một phần trong cầm phổ, sao cô biết được?”

“Các người làm rất chu đáo, nhưng các cô bỏ công sao chép lại quên mất ta mùi, hoàn toàn không nhìn được, làm sao giống như các cô. Về phần độ giấy trang giấy, cảm giác khi chạm vào giấy rất chuẩn. Có điều, ta làm ký hiệu, các người không phát hiện ra.”

“Ký hiệu gì?” Lâm Duyệt Dao nhú mày. Cô ta đã xem cầm phổ rất nhiều lần, không nhìn ra cái gì lạ. Ngay cả chàng cũng không phát hiện ra. Bởi vì không nhận ra mảnh khóc nên mới sao chép lại y hệt rồi trả lại.

“Ta đã đâm kim lên cầm phổ. Cầm phổ nào ta cũng làm ký hiệu. Vì thế ta chỉ cần sờ là biết. Cô không biết đâu, khi cô vừa trả cầm phổ cho ta, người ta lạnh toát. Ta cứ mong rằng ta đã sai rồi, ta đã coi cô là bạn bè thật sự.”

“Bạn bè?” Lâm Duyệt Dao thần nhiên nói, “Bỏ qua chuyện hôm nay, chúng ta cũng không thể làm bạn. Cô không biết ta ghét cô đến nhường nào.”

Cư Mộc Nhi mím môi, không nói gì.

“Được rồi, chuyện cũ xong chưa?” Lâm Duyệt Dao gõ dao lên bàn, “Quả thật cô rất cẩn thận. Quả thật cô rất thông minh. Ta có thể để cô đánh, nhưng ta có dao, tay không vô ích, thật đáng tiếc.”

Cô ta nhìn Cư Mộc Nhi trong góc tường, cười nanh ác: “Cô còn chuyện gì có thể làm ta bất ngờ nữa không? Không thì để ta ra tay.”

“Ta biết cách cô truyền tin trong tửu lâu.”

Lâm Duyệt Dao bật cười: “Cô đúng là nói không hết chuyện. Có điều cô cũng may mắn, ta có hứng nghe đấy.”

“Khi đó, cô đóng cửa, thám tử cũng xác nhận ngoài cô ra thì không có ai, cũng không có người lén lút đi vào. Vì thế thám tử đành phải cải trang tiểu nhị để vào kiểm tra. Nếu gõ cửa trước thì người bên trong sẽ trốn đi, thám tử phải đẩy cửa vào không gọi trước. Quả là mạo hiểm. Tuy nhiên, vào trong nhà gian rồi, không thấy người, không thấy gì lạ. Anh ta không phát hiện được điều gì.”

“Đẩy cửa vào đúng là làm cho ta nghi ngờ.” Lâm Duyệt Dao cười nhạt, “Ta cũng đa nghi như cô thôi. Có điều anh ta có vào hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì, hôm đó ta không gặp ai, anh ta không bắt được nhược điểm của ta.”

“Khi cô vào, thám tử thử tìm hiểu cũng không thu được gì.”

Lâm Duyệt Dao vô cùng đắc ý: “Đương nhiên ta làm việc cẩn thận.”

“Anh ta không thấy gì, là vì cô viết tin vào giấy, sau đó dán thư vào găm bàn hoặc găm ghế. Cô không cần gặp ai, chỉ cần ăn xong rồi đi thì sẽ có người

vào đó lấy thư.”

Lâm Duyệt Dao dờ mắt, sau đó thờ dài: “Cư Mộc Nhi à Cư Mộc Nhi, thế mà cô lại mù.”

Cô ta đứng lên: “Nhưng ý nghĩ phải giết cô càng chắc chắn hơn.”

“Ta vẫn còn có lời muốn nói với cô.”

“Nhưng ta không còn kiên nhẫn mà nghe nữa.” dao găm trong tay Lâm Duyệt Dao sáng loang loáng, “Sau khi chết, cô tìm Diêm Vương mà nói.”

“Ta biết Duyệt Dao thật ở đâu!” Cư Mộc Nhi không đợi cô ta nói xong, kêu toáng lên.

Lâm Duyệt Dao ngây ngẩn cả người. Người đàn bà này đúng là khiến cô ta giật mình.

“Cô không phải Lâm Duyệt Dao, cô là giả!”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chậm)Net**.

Chương 80: Lúc Nguy Cấp, Giữ Được Mạng Sống

“Ta là giả?” Lâm Duyệt Dao nhìn ngắm con dao, thăm thẳm trong miệng. À ta suy nghĩ một lúc, bật cười: “Đúng vậy, Long Nhị gia biết sao? Cũng đúng, Tích Xuân đường hẳn đến không ít, nhận ra Lâm Duyệt Dao cũng không có gì lạ.”

Cư Mộc Nhi lắc đầu: “Ta không cần chàng giúp chuyện này. Trên du thuyền, ta đã nghe thấy Lâm Duyệt Dao chơi cầm.”

“Chơi cầm?” Lâm Duyệt Dao giả cười nhạo, “Xem ra cái món cầm này cũng ít người chơi khá nhỉ.”

Cư Mộc Nhi không để ý đến sự châm chọc, tiếp tục nói: “Ta đã nghe cô chơi cầm không ít, cô có thể chơi thế nào, ta biết rất rõ. Thế nhưng, hôm đó, khi Lâm Duyệt Dao chơi cầm trên du thuyền, tiếng cầm ấy rất tuyệt vời. Không chỉ là tuyệt vời, còn có chút thủ pháp và tài nghệ của Nhất Bạch huynh, đó mới đúng là hồng nhan tri kỷ trong lòng Nhất Bạch huynh. Còn cô, chỉ là một kẻ xưng là Duyệt Dao khi ta đã mù.”

Lâm Duyệt Dao giả không nói gì. Cư Mộc Nhi lại nói tiếp: “Ta chỉ là một khuê nữ, không từng đến hoa lâu, chưa từng gặp Lâm Duyệt Dao thật, không biết cô ấy trông thế nào, chưa từng nghe cô ấy nói. Vì thế, khi cô nói cô là Lâm Duyệt Dao, còn nói đến Nhất Bạch huynh, ta không hề nghi ngờ.”

“Chỉ vì ta học nghệ không tinh, đúng không? Thế mà ta lại cảm thấy mình chơi rất hay, nếu không sao dám chơi cầm trước mặt cô. Hoa nương học cầm là một cơ hội tốt, ta không muốn bỏ qua. Nhưng hóa ra chỉ một lần sơ sẩy là sai một ly đi một dặm rồi.”

Cư Mộc Nhi không nói, coi như thừa nhận.

Lâm Duyệt Dao lại nói: “Ngày đó, trên du thuyền, ta cũng hơi lo. May mà Lâm Duyệt Dao không nói gì, chơi cầm xong xuống luôn. Sau khi Hoa Nhất Bạch chết, cô ta khá trầm mặc, ít khi tiếp xúc với người khác. Quả là tiện cho ta hành sự. Khi đó, cô vừa đi, ta lập tức ra ngoài tìm cô. Thời điểm phù hợp như thế, dù ai cũng không nghĩ là không phải một người nhỉ?”

“Đúng là ta rất bất ngờ. Nhưng nghe qua tiếng cầm, rõ ràng không phải cùng một người. Mặc dù ta không có bản lĩnh gì khác, nhưng nghe cầm nhận âm không phải quá kém cỏi. Ta băn khoăn rất lâu, nhưng sau khi đối cầm phổ với cô, xác định rằng cô muốn phá đám, ta cuối cùng cũng hiểu ra.”

“Hiểu ra rằng ta không phải Lâm Duyệt Dao?”

“Ta hiểu ra, cô là người bên cạnh Lâm Duyệt Dao. Vì thế, cô mới nắm rõ chuyện của cô ấy và Nhất Bạch huynh như vậy. Vì thế, cô mới nắm được hết mọi tin tức ta đưa đến Tích Xuân đường. Vì thế, ở du thuyền, cô có thể xuất hiện trước mặt ta ngay lập tức. Vẫn là cô luôn ở bên cạnh Lâm Duyệt Dao. Nếu cô không theo dõi ta thì vẫn nắm rõ được hành vi của cô ấy. Vì thế cô dám giả mạo cô ấy. Mắt ta không nhìn thấy gì, đương nhiên không nhận ra bề ngoài người trước mặt, hoa nương tập cầm còn hay mạng khăn che mặt, không xưng tên, chỉ cần cô vượt qua được cửa ải này và đảm bảo ta không nghe được tiếng của Lâm Duyệt Dao, cô có thể lừa được ta.”

“Nhưng không ngờ cô lại có cơ hội nghe cô ta chơi cầm.” Lâm Duyệt Dao giả nheo mắt, “Biết ta là giả thì sao? Cô vốn đã biết ta tiếp cận cô với mục đích khác, ta có là Lâm Duyệt Dao hay không thì liên quan gì?”

“Đương nhiên là rất liên quan. Chuyện cô không phải Lâm Duyệt Dao khiến ta suy nghĩ rất nhiều. Ví dụ như vì sao cô lại phải mượn cái chết của Nhất Bạch huynh làm lý do tiếp cận ta. Cô đã không muốn ta điều tra được, vậy sao phải nói với ta chuyện này?”

“Bởi vì chỉ có như vậy cô mới có thể nói hết những điều cô biết. Không giữ lại gì, chủ động tích cực kể hết.”

“Đúng thật. Hơn nữa, chỉ có dùng thân phận của Lâm Duyệt Dao mà nói thông tin cho ta thì ta mới tin tưởng. Mà việc cô dám giả mạo cô ấy cũng đồng nghĩa với việc cô đang theo dõi cô ấy. Trên thực tế, cô đánh giá từ đầu rằng cô ấy nguy hiểm hơn ta.”

“Một cô nương đang đau khổ vì người thương mất, vì thế cô quản chế mọi hành vi của Lâm Duyệt Dao. Đúng chưa?” Cự Mộc Nhi nghe thấy tiếng tim mình đập loạn xạ. Nàng không còn kéo dài được thêm nữa.

Lâm Duyệt Dao giả không nói gì. Cự Mộc Nhi biết mình đã nói đúng.

“Nếu không ai nói, ta sẽ không biết điều này.” Cự Mộc Nhi tiếp tục bịa đặt.

“Là Lâm Duyệt Dao?”

“Chẳng phải cô ấy đã biến mất êm thấm sao?”

“Đúng là ta đã khinh thường rồi,” Lâm Duyệt Dao giả vừa nhìn Cự Mộc Nhi vừa lẩm bẩm, “Lại nói tiếp, ta cũng thích Duyệt Dao. Cô ta thông minh phết, lại còn ngoan ngoãn nghe lời, khiến người ta vui hơn cô biết bao nhiêu lần.” ả ta ngừng lại, hỏi, “Cô giấu cô ta đi đâu rồi?”

“Cô đồng ý là không giết ta thì ta nói.”

“Không giết cô?” Lâm Duyệt Dao giả lạnh nhạt nói, “Ta sẽ róc thịt cô từng nhát từng nhát một, xem cô có nói không!”

Ả ta bước lên mấy bước, định túm lấy Cự Mộc Nhi thì bụng đau nhói. Hình như bị kim châm đâm.

Lâm Duyệt Dao giả kêu thảm thiết, không dám tin. Cúi đầu nhìn xuống thấy máu tràn ra, nhiễm đỏ xiêm y. Cự Mộc Nhi đột nhiên xông lên, hung hăng vung trượt đánh vào vai ả ta.

Lâm Duyệt Dao bắt ngờ, không kịp đề phòng, kêu đau một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Cự Mộc Nhi đánh được một đòn cũng không ham đánh thêm. Nàng không biết phi tiêu vừa bay vào đâu, cũng không biết mình đánh trúng chỗ nào, không nhìn thấy tình trạng của Lâm Duyệt Dao giả, chỉ có thể dựa vào tiếng ngã trên mặt đất để phán đoán.

Cự Mộc Nhi tự biết bản thân mình. Dù nàng giả bộ sợ hãi khiến ả ta bớt đề phòng, lại dùng ám khí trong gậy để tấn công, nhưng nàng không cho rằng mình có thể đánh bại Lâm Duyệt Dao. Nếu kim chỉ lâm ả ta bị thương bên ngoài, và ả ta thật sự có võ, nàng mà lại xông ra thì chỉ có chết chắc.

Cự Mộc Nhi nói huyền thuyên đến giờ là để chờ cứu viện, nhưng ngoài kia không có tiếng động gì, nàng cũng hoàn toàn hết cách rồi. Giờ đang lúc nguy cấp, chỉ có thể bí quá hóa liều.

Vừa rồi, Cự Mộc Nhi đã phải nghĩ hết các hành động của mình mới làm được. Bây giờ nàng đánh được cũng không dừng lại, vội vàng chạy ra bàn, hất nển đổ tắt. Cự Mộc Nhi luống cuống tay chân, vội vàng cầm lấy chân nển rồi lăn một vòng vào gầm giường.

Căn phòng yên ắng, không có một tiếng động nào.

Cự Mộc Nhi cũng không dám thở mạnh, chỉ nghe được tiếng tim mình đập.

Nàng đợi rất lâu, trong phòng không có một tiếng gì. Cự Mộc Nhi toát mồ hôi lạnh. Dù Lâm Duyệt Dao đã bị ngắt xiu, nàng không dám động dậy. Nàng sợ ả ta giả vờ.

Căn phòng tiếp tục im lặng. Cự Mộc Nhi tiếp tục trốn dưới gầm giường. Bầu không khí yên ắng căng thẳng đến cực điểm, tim Cự Mộc Nhi như muốn vọt hẳn ra ngoài lồng ngực.

Nếu Lâm Duyệt Dao giả quả thực không nhúc nhích được nữa, nếu như ả ta đã chết, vậy đồng bọn ngoài cửa kia sẽ làm gì? Chúng có bao nhiêu người? Nàng ra khỏi đây kiểu gì?

Nàng còn có thể gặp lại Nhị gia không?

Cự Mộc Nhi vừa nghĩ đến Long Nhị, bỗng nghe tiếng cười của ả ta.

Quý nị, lạnh lùng, vắng vắng trong không trung.

“Quả nhiên cô rất thâm sâu và giao hoạt.” Là Lâm Duyệt Dao giả, ả ta không sao!

Cự Mộc Nhi nhắm mắt. Xiêm y ướt đầm, nàng thấy người lạnh toát!

“Ta đã coi thường cô rồi, hóa ra cô còn có ám khí.”

Cự Mộc Nhi nghe tiếng Lâm Duyệt Dao giả nói, có tiếng loạt xoạt, hình như ả ta đứng lên.

“Cô cho rằng đánh lên ta là thoát được? Cô cho là tắt nến đi để ta mù như cô thì cô có thể thoát? Ta đã nói với cô rồi, có chạy đằng trời!

Lâm Duyệt Dao già rất tức giận. Khi ả ta trúng chiêu ngã xuống, ả ta tận mắt thấy Cự Mộc Nhi tắt nến, xung quanh tối đi. Đương nhiên ả ta hiểu Cự Mộc Nhi định làm gì. Đêm khuya tối đen, không có trăng, ả ta tìm cơ hội để giết nàng, không muốn bị kẻ khác thấy, lại không ngờ rằng mình cho Cự Mộc Nhi cơ hội.

Gio tay lên không thấy được năm ngón, Lâm Duyệt Dao già biết bây giờ mình không thể so được với một người mù, vì thế cũng bắt đầu suy nghĩ. ả ta bất động, giả chết. Nếu người bình thường gặp tình huống này sẽ qua sờ thử ả ta, thăm dò hơi thở của ả ta, hoặc ả ả ả ta xem ả ta có phản ứng không. Chỉ cần Cự Mộc Nhi qua, ả ta sẽ giết nàng.

Có điều ả ta giả bộ rất lâu mà không thấy Cự Mộc Nhi. Thậm chí không có một chút tiếng động nào. Tựa như sau khi ánh nến tắt đi, nàng hoàn toàn biến mất.

Nhưng Lâm Duyệt Dao già biết Cự Mộc Nhi không biến mất, Cự Mộc Nhi chỉ trốn trong góc nào đó thôi. Có thể góc tường, có thể là phía tủ. ả ta phải ép nàng xuất hiện, ả ta sẽ tìm ra nàng.

Tìm được nàng, giết nàng!

Cự Mộc Nhi nghe tiếng ả ta vang lên trong phòng, lại nghe thấy tiếng ghé lộc cộc, dường như ả ta đang tìm nàng trong phòng.

Cự Mộc Nhi vẫn không nhúc nhích.

Lâm Duyệt Dao già đi khắp phòng, lên tiếng đe dọa nhưng không tìm được Cự Mộc Nhi. ả ta lắng nghe nhưng cũng không nghe thấy động tĩnh. Lâm Duyệt Dao cảm giác như mình yếu đi, tựa như sắp hết sạch sức lực. Không chỉ vết thương bị chảy máu có vấn đề, mà tứ chi cũng hơi tê dại.

Kim kia có độc.

Lâm Duyệt Dao già mò cái ghế, ngồi xuống, thở hổn hển. ả ta biết Cự Mộc Nhi ở trong phòng, gian nhà không lớn, không thể đi đâu khác được.

Có điều bây giờ ả ta đã trúng độc bị thương, không trụ được lâu nữa. Nếu cô ta chết, liệu Cự Mộc Nhi xảo quyết kia có thể lừa được người ngoài cửa không? Nàng luôn luôn có những hành vi nằm ngoài dự đoán của mọi người, dù rằng không có khả năng lắm, nhưng nhờ có cách thoát thân thì sao? Cứ như giờ ả ta đang bị thương đây.

Lâm Duyệt Dao già ngồi đó, không lãng phí sức nữa. ả ta chỉ nghĩ đến một việc: trước khi ả ta chết, ả ta nhất định phải giết chết Cự Mộc Nhi.

Nhất định phải giết nàng.

Thế nhưng giờ ả ta không tìm được, ả ta không có sức tìm.

Bỗng Lâm Duyệt Dao già nghĩ đến điều gì, mồ mẫm trên người, mỉm cười, móc ra đá đánh lửa. ả ta đánh lửa, nhìn xung quanh phòng.

Trong phòng không có Cự Mộc Nhi.

ả ta sùng sốt, đầu óc trống trơn, không phản ứng nổi. Hay là phòng này có lối đi bí mật? ả ta cau mày, lại đánh lửa, quay đầu nhìn khắp phòng một lượt.

ả ta cảm giác mình càng lúc càng đuối, độc tính phát tác. ả ta không có thời gian. ả ta thấy sách trên bàn, vì thế cắn răng lê qua, đốt chỗ sách đó.

Trước khi đến, ả ta đã nghĩ rồi: cho dù có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, dù phải đồng quy vu tận, ả ta cũng cho Cự Mộc Nhi chết bằng mọi giá!

ả ta tuyệt đối không cho phép kẻ nào làm chàng tổn thương.

Trên đời này, đàn ông tốt không nhiều lắm. ả ta may mắn gặp được một người, dù không phải của ả, nhưng chỉ nhìn từ xa thôi ả đã thấy hài lòng lắm rồi, sẵn sàng vì hắn dốc sức báo ơn.

Cự Mộc Nhi nói cũng đúng. Ngay từ đầu, ả ta kỵ Lâm Duyệt Dao nhất là vì Lâm Duyệt Dao thật sự có tình cảm với Hoa Nhất Bạch. Đàn bà có tình vô cùng đáng sợ, chuyện gì cũng có thể làm được, vì thế ả ta tuyệt đối đề phòng Lâm Duyệt Dao, đề phòng hơn hẳn Cự Mộc Nhi.

Nhưng hóa ra ả ta sai rồi!

Đàn bà có nghĩa cũng đáng sợ.

Lâm Duyệt Dao già đốt sách, quãng chỗ sách bị đốt khắp phòng. Dựa vào ánh lửa, ả ta nhìn khắp phòng. ả ta không nhìn thấy Cự Mộc Nhi, nhưng chịu thôi, trong lúc này thì chỉ có cách đốt hết.

Lâm Duyệt Dao nhặt một quyển sách đang cháy, vứt nó lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết. Đợi Giúp Đỡ

Màn và chắn nhanh chóng bắt lửa.

Lúc này sách bị ném đầy trên giường, Lâm Duyệt Dao giả bỗng nhiên nghĩ đến nơi Cự Mộc Nhi có thể trốn — dưới gầm giường.

À ta nhắm mắt lại, đang muốn dồn sức đi lên, lại nghe thấy tiếng thét to, tiếng đánh nhau từ bên ngoài truyền vào.

Lâm Duyệt Dao giả sửng sốt, nhưng quyết định mặc kệ. Không sao, à ta không sợ chết, à ta muốn cùng chết với Cự Mộc Nhi ở đây. Có lẽ như vậy lại là điều tốt, từ nay về sau à ta tồn tại mãi mãi trong lòng người ấy. Người ấy sẽ biết, à ta vì người ấy, ngay cả tính mệnh cũng có thể không màng đến.

Lâm Duyệt Dao giả dùng dao cắt một phát trên đùi mình, vết thương khiến à ta tỉnh táo lại, dường như hành động nhanh nhẹn hơn. À ta bỏ nhào về phía giường, tìm kiếm dưới gầm giường.

Mặc dù lửa có thể đốt cháy mọi thứ, nhưng à ta vẫn hi vọng có thể tự tay chấm dứt tính mạng của Cự Mộc Nhi.

Lửa trên giường cháy càng lúc càng to, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã bùng lên, Lâm Duyệt Dao giả cúi người xuống đáy giường xem xét, nhưng không ngờ một cái gậy bỗng nhiên phi ra, đâm trúng mặt à ta.

Lâm Duyệt Dao giả kêu lên, nhưng bị đau mà à vẫn phản ứng rất nhanh, túm lấy cái gậy đó, dùng sức kéo ra ngoài. Cự Mộc Nhi kêu to một tiếng, bị kéo ra khỏi gầm giường, bỏ gậy, nằng lặn lộn đụng phải cái ghế.

Lâm Duyệt Dao giả cầm cái gậy, dùng sức đánh về phía Cự Mộc Nhi. Lần này đánh trúng lưng của Cự Mộc Nhi, nằng bị đau, kêu một tiếng, cầm ghế đập về phía Lâm Duyệt Dao giả.

Lâm Duyệt Dao giả hơi nghiêng người tránh cái ghế. Ngoài cửa tiếng đánh nhau không ngừng, trong lòng à ta biết việc này không thể trì hoãn thêm, vì vậy à ta ném gậy xuống, rút ra dao găm từ bên hông ra bỏ nhào về phía Cự Mộc Nhi.

Cự Mộc Nhi bò lặn về phía trước, tay chạm phải một tờ giấy đang cháy trên mặt đất, đau đớn từ lòng bàn tay lập tức truyền đến cả người, nhưng nằng bất chấp, không dám ngừng, nhưng có lẽ nằng không thể chạy trốn khỏi căn phòng nhỏ này rồi.

Lâm Duyệt Dao giả chạy về phía trước được hai, ba bước, tay nắm lấy tóc của Cự Mộc Nhi kéo nằng dậy từ trên mặt đất, nhẹ nhàng quăng nằng lên mặt đất. Cự Mộc Nhi bị ném, cảm thấy chóng mặt, da đầu đau rát. Trong nháy mắt, người nằng nặng trĩu, Lâm Duyệt Dao giả đè lên.

Lúc này hai mắt Lâm Duyệt Dao giả đỏ ngầu, động tác cứng nhắc, độc tính lan khắp cơ thể, hơn nữa trong đầu à ta chỉ toàn là oán hận, nó chi phối mọi hành động của à ta. À ta hung hăng đè Cự Mộc Nhi, hét to một tiếng, gờ cao dao găm.

Dao găm còn chưa hạ xuống, ngực à ta đã đau đớn. Con đau nhức này nhanh chóng truyền khắp người, khiến cả người à ta cứng đờ. À ta không dám tin, à ta không muốn để ý đến, à ta muốn dùng dao găm trong tay đâm vào người Cự Mộc Nhi, nhưng ngay cả dao găm à ta cũng không cầm được.

Con đau lại tập kích, à ta nghe thấy tiếng “phập phập”, cảm thấy trước ngực máu bắn ra, sau đó là một cơn đau nhức, rốt cục à ta không cầm được dao găm, bỗng “cách” một tiếng, dao găm rơi xuống mặt đất, mà người à ta nghiêng, ngã xuống.

Thứ Lâm Duyệt Dao giả nhìn thấy cuối cùng chính là cây gậy rơi trên mặt đất của Cự Mộc Nhi, trên cây gậy đó thiếu một đoạn, ở giữa trống rỗng. À ta mệt mỏi, nhắm nghiền hai mắt lại, à ta tưởng rằng ám khí là thủ đoạn cuối cùng, hóa ra không phải.

Cự Mộc Nhi hai tay run rẩy, rút dao găm từ người Lâm Duyệt Dao giả ra. Ngọn lửa cuốn theo mùi khét, hòa với mùi máu tươi trong phòng khiến Cự Mộc Nhi muốn nôn. Nằng nằm rạp trên mặt đất, bò về phía cửa, trên tay trên người dính toàn mùi máu tanh khiến nằng cảm thấy buồn nôn, nhưng nằng biết nằng không thể nản lòng, nằng muốn sống sót, nằng muốn gặp Nhị gia.

Cửa phòng bị cài then ở bên ngoài, Cự Mộc Nhi kéo không ra. Trong phòng toàn là khói, bên ngoài phòng là tiếng đánh nhau, gào thét dữ dội, Cự Mộc Nhi tựa người vào khung cửa bên cạnh tường, nằng muốn kêu cứu mạng, nhưng vừa mở miệng đã bị khói xộc vào cổ họng. Nằng ho khò khè, ngồi xồm xuống.

Bỗng nhiên có một tiếng vang thật lớn, cửa bị đẩy ra. Một người đàn ông kêu to: “Phu nhân!”

Cự Mộc Nhi từng nghe qua giọng người này, đó là hộ vệ của Long phủ. Nằng nghe thấy tiếng người đó chạy vào phòng, nằng cố sức ho, phát tay về phía có tiếng động.

Hộ vệ kia đánh nhau kịch liệt ở bên ngoài, thấy trong phòng khói đặc cuộn cuộn, không nghĩ nhiều, hấn dồn ép đối thủ lùi lại hai bước, cướp thời cơ, tung chưởng đẩy cửa phòng ra. Cửa vừa mở ra, khói đặc tuôn ra, hấn lò mờ thấy có một người con gái té trên mặt đất, đang muốn đi vào, nhưng nghe thấy cạnh cửa có người ho, vội tay về phía hấn. Hộ vệ kia thờ phào, vội vàng kéo Cự Mộc Nhi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng, một thanh kiếm đâm thẳng về phía ngực Cư Mộc Nhi. Hộ vệ đỡ kiếm, gan bàn tay đau nhức. Trên người anh ta đã có vết thương thương, lúc ra khỏi phòng, trong nháy mắt thấy một người hộ vệ khác bị chém ngã xuống đất.

Đêm nay sáu người bọn họ ở lại canh giữ, hai người ở sân sau, hai người ở trước phòng khách, còn có hai người tuần tra ở bên ngoài. Bọn họ nghe theo lời căn dặn của Long Nhi cố gắng che giấu hành tung, bí mật làm việc, trước đó canh phòng nhiều ngày không có bất kỳ điều bất thường gì, vạn lần không nghĩ tới tối nay xảy ra tai họa bất ngờ.

Hộ vệ này vốn trông coi ở trước phòng khách, vẫn không có gì xảy ra, nhưng hộ vệ ở sân sau mãi không đến đổi chỗ gác, đi ngược lại quy củ. Theo lý để đảm bảo nhiệm vụ không có gì sơ hở, cứ một canh giờ bọn họ phải đổi chỗ gác. Hộ vệ ở trước phòng khách phải đổi đến sân sau, qua một canh giờ lại đổi tuần tra xung quanh. Nhưng bọn họ chờ ở trước phòng khách một lúc, hộ vệ ở sân sau vẫn không có động tĩnh, kiểm tra, lại phát hiện cửa phòng của Cư Mộc Nhi bị người ta cài then ở bên ngoài. Chuyện này khiến anh ta rất sợ hãi, đang muốn mở then cài ra thì hai thanh đao lớn bổ tới từ phía sau.

Sau đó là trận chiến ác liệt. Ba hộ vệ còn lại lần lượt đuổi đến nơi. Nhưng đối phương đến tập kích có hơn năm người, ba người phòng thủ ở sân sau, hai người chặn ở cửa sân sau. Bốn hộ vệ của Long phủ và bọn họ đánh nhau khó phân thắng bại. Đối phương không phải là bọn trộm cắp bình thường gì đó, họ tinh thông võ nghệ, huấn luyện nghiêm chỉnh, bốn hộ vệ của Long phủ không phải là đối thủ của bọn họ, thêm sót ruột tình huống trong phòng, hơi phạm sai lầm, đánh một lúc, bọn họ bị thương, rơi vào thế hạ phong.

Trước mắt, hộ vệ này cứu Cư Mộc Nhi ra, nhưng cũng không bảo vệ được nàng.

Hai tên cướp lao tới, từng đao từng đao chém thẳng vào Cư Mộc Nhi. Hộ vệ lấy một địch hai, vừa phải bảo vệ Cư Mộc Nhi, nhếch nhác ngăn cản. Lập tức đánh không lại, bỗng nhiên đẩy Cư Mộc Nhi, đẩy Cư Mộc Nhi ra khỏi dưới lưỡi đao nguy hiểm, hét lớn một tiếng: “Phu nhân, chạy mau!”

Cư Mộc Nhi suýt nữa thì ngã sấp xuống, vịn được vào rượu bên cạnh, lúc này hộ vệ lại đẩy nàng một cái nói: “Chạy mau!”

Cư Mộc Nhi ba chân bốn cẳng chạy, nàng nghe thấy hộ vệ đó kêu một tiếng, giống như là bị thương. Nàng nghe thấy bên kia có người kêu thảm thiết, vật nặng rơi xuống đất. Nàng còn nghe tiếng bốc cháy “lốp lốp” của gỗ, ngửi thấy mùi khét trong không khí. Trong đầu nàng trống rỗng, chỉ dựa vào bản năng, tìm kiếm bức tường đi nhanh về phía trước.

Tiếng động xung quanh rất hỗn loạn, Cư Mộc Nhi không biết mấy người hộ vệ đó rút lui, ra sức ngăn cản mỗi lần đao kiếm muốn hướng về phía người nàng, nàng cũng không biết bọn họ bị thương ở đâu, hoặc là, ai ngã xuống. Nàng cũng không biết nhà của nàng bị đốt thế nào rồi, không biết rốt cuộc đối phương có bao nhiêu người.

Nàng chỉ có thể chạy.

Không nắm được tình hình, bản thân không có đường lui, nàng chạy về phía trước, xông về phía cửa sân sau, không có thanh âm quen thuộc của người hộ vệ xông vào cứu nàng, không ai ngăn cản nàng, nhưng dường như nàng nghe thấy có tiếng tiếng bước chân hung dữ mạnh mẽ xông về phía nàng, vì vậy nàng không chút do dự, dọc theo con đường mòn, chạy ra ngoài.

Bóng dáng Cư Mộc Nhi biến mất trong rừng cây. Ngọn lửa cháy lan sang phòng ngủ của nàng, phòng đàn bên cạnh, sách cảm phổ bị bén lửa liền cháy ngay: “Hồng cô nương chết rồi, chúng ta vẫn xử lý việc này sao? Chỉ sợ một lát nữa người của Long phủ sẽ đuổi đến.”

“Nhận tiền của người thì phải thay người trừ họa, hôm nay như thế nào cũng phải giải quyết xong chuyện này. À ta chỉ là một đứa con gái mù lòa, chạy không được bao xa đâu, dù sao chúng ta cũng phải ra ngoài, tiền đường giết ả là được.”

Mấy tên cướp sát nhân đó nghĩ ngợi, gật đầu. Hắn tự xé tay áo băng bó vết thương, rồi xách đao lớn đi ra với người nọ.

Cư Mộc Nhi không tìm thấy chỗ trốn, cho nên nàng vẫn sử dụng cách cũ, nàng trốn.

Vừa trốn xong, đã nghe thấy tiếng bước chân, nàng hoảng sợ nín thở, không dám cử động. Tiếng bước chân cách chỗ nàng trốn không xa, sau đó dần dần đi xa, một lát sau lại trở về. Sau đó, nàng nghe thấy có người gọi: “Phu nhân, kẻ cướp bị bắt rồi, đã an toàn, đi ra đi.”

Cư Mộc Nhi không xác định được mình từng nghe qua giọng nói này chưa, nàng do dự một lúc lâu, cuối cùng nàng quyết định không tin lời nói đó. Nàng không thể ra ngoài, nàng phải đợi người quen biết thực sự tới.

Nhưng người kia lại tiếp tục gọi: “Phu nhân, an toàn rồi, mau ra đây, nơi đây không nên ở lâu, chúng tôi đưa phu nhân trở về Long phủ.”

Trong rừng yên tĩnh, tiếng bước chân cách càng ngày càng xa, lúc này một người khác lớn tiếng nói: “Làm sao bây giờ, không tìm thấy phu nhân, Nhi gia sẽ trách tội chúng ta.”

Giọng nói của người này hình như giống với giọng của người vừa nói, nhưng tại sao lại nói lớn tiếng như vậy? Giống như là cố ý muốn nói để nàng nghe thấy. Người Cư Mộc Nhi đổ mồ hôi lạnh, nàng không tin, trừ phi nàng thật sự nhận ra giọng nói ấy, nếu không ai nàng cũng không tin.

Hai người kia hình như đã đi xa, bên ngoài có tiếng gọi, Cư Mộc Nhi vừa nghe vừa coi chừng đề phòng, nàng không dám cử động, nhưng nàng cảm thấy rất lạnh. Mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo của nàng khiến nàng phát run.

Cuối cùng hai người kia đi tới gần chỗ nàng, lần này dừng ở bên cạnh. Có lẽ thật sự không xác định được nàng ở đâu, cho nên vẫn di chuyển lung tung ở trong rừng.

Cuối cùng Cừ Mộc Nhi nghe thấy lời nói thật của bọn họ. Bọn chúng giảm âm thanh xuống, nói: “Xem ra không phải ở trong rừng này, thế nhưng nàng ta có thể chạy đi đâu?”

“Thôi, đừng tìm nữa. Chúng ta chẳng qua là cảm phiền làm việc, hiện tại người trả thù lao đã chết, chúng ta đã có tiền trong tay, không để lại hậu họa về sau, không phải là rất tốt hay sao? Ai quan tâm à mù kia có chết hay không, không liên quan đến chúng ta. Chúng ta cũng tổn thất mấy huynh đệ, xem như không phụ lòng cô nương kia rồi. Chúng ta bị thương, máu chảy thành sông. Bỏ mày bị thương không nhẹ, đau chết đi được, quay về thôi.”

Cừ Mộc Nhi nghe thấy tim đập thình thịch, cắn chặt môi chịu đựng không khóc vì sợ hãi. May mà nàng đa nghi, thật may!

Hai người kia nói thầm một lúc rồi đi.

Trong rừng yên tĩnh trở lại. Nhưng Cừ Mộc Nhi vẫn không dám cử động. Nàng không biết hai người kia đã đi hay chưa, nàng không biết bọn họ có quay lại không, nàng cũng không biết bọn họ có đồng bọn hay không?

Vì vậy nàng chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Nàng bị mù, không nhìn thấy cảnh vật xung quanh, cho nên nàng không thể biết có người hay không để mà trốn hay không. Nàng nghĩ nàng phải phải đợi một lát nữa, đợi thật lâu, đợi đến khi có người khác đến đây. Nhất định sẽ có người khác, hộ vệ sẽ dẫn người tới cứu nàng, bọn họ biết nàng đang ở đâu, sẽ có người nàng quen biết xuất hiện.

Xung quanh rất yên tĩnh, nàng nghĩ xung quanh nhất định cũng rất tối. Chẳng qua là nàng không sợ tối, trước đó rất lâu, thế giới của nàng chỉ còn lại sự tối tăm, mù mịt. Cho nên không sao, nàng có thể nghĩ đến những chuyện tốt đẹp, cố đợi thêm một lát nữa.

Nàng nghĩ tới bàn tay ấm áp của Long Nhị, nghĩ đến bờ vai rất rộng của hắn, nàng dựa vào đó cảm thấy rất thoải mái. Nghĩ đến mùi hương rất dễ chịu trên người hắn, nghĩ đến hắn thích sờ lỗ tai của nàng và chọc trán nàng. Nghĩ đến việc hắn thở hắt hắt khi bị ép bỏ qua cửa sổ, nghĩ đến việc hắn đánh mông nàng, nghĩ đến hắn đập hông giường của nàng...

Một giọt nước nhỏ trên mặt của nàng. Cừ Mộc Nhi hơi sững sờ, nàng lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện hóa ra nàng lạnh như vậy, lạnh đến run rẩy, lạnh đến mức xương cốt cứng nhắc. Nàng không biết nàng đã đợi bao lâu, nàng có ngủ hay không? Nàng cảm thấy nàng không khóc, vậy tại sao lại có giọt nước?

Nước một giọt lại một giọt, cuối cùng nàng cũng kịp phản ứng, trời mưa rồi!

Thật sự gay go, như vậy thì càng lạnh hơn. Điều tồi tệ hơn là nàng cảm thấy nàng không thể cử động được, nhưng nàng muốn ngủ. Mắt của nàng không mở ra được, nàng nghĩ: “Nhị gia, chàng mau đến đây đi, bằng không thì ta sẽ ngủ luôn mất.”

Đạn khói thông báo tin khẩn cấp xẹt qua trên bầu trời đêm. Long phủ tỉnh ngủ.

Hộ vệ của Long phủ vội vàng gõ cửa phòng Thiết tổng quản. Đương gia của Long phủ đều đi vắng, là do Thiết tổng quản quản lý mọi việc.

Hai mươi con tuần mã rất nhanh lao ra khỏi cửa bên của Long phủ, cầm đèn lao về phía quán rượu. Tốc độ nhanh như gió đuổi tới chỗ đó, nhưng lại phát hiện tất cả đã muộn.

Cháy to ở quán rượu kinh động đến mấy nhà ở xung quanh, mọi người cầm theo thùng nước, chậu nước chạy đến dập lửa, trước phòng khách của quán rượu còn ổn, nhưng sân sau lại bị cháy sạch không còn gì. Hơn nữa trong sân còn có mấy thi thể, mọi người hoảng sợ vội vàng la ó báo quan.

Thiết tổng quản dẫn người đuổi đến nơi, đúng lúc nhìn thấy Tô Tinh muốn xông vào căn phòng đang cháy, mấy hàng xóm bên cạnh liều mạng kéo cô bé lại, Tô Tinh gào khóc: “Đề ta vào trong xem, nói không chừng tỷ tỷ vẫn còn bên trong...”

Bọn hộ vệ gấp rút chia thành hai nhóm. Một nhóm tìm kiếm bốn phía, xem có người nào khả nghi hay không, kiểm kê thi thể người chết. Một nhóm khác thì cầm thùng cầm chậu, giúp chữa cháy.

Số lượng người nhiều thêm, cộng với việc được ông trời giúp đỡ, mưa to, một lát sau lửa được dập tắt. Nhưng lửa được dập tắt lại nói cho mọi người một chuyện bí ẩn.

Trong phòng Cừ Mộc Nhi, có một thi thể nữ bị thiêu cháy. Thi thể bị thiêu cháy giống như than, hoàn toàn không thể nhận ra. Tô Tinh bi thương kêu một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

Thiết tổng quản hai chân run rẩy, vội vàng báo một người cười ngửa đi đến chỗ Long Nhị báo tin.

Hôm sau, trời vừa sáng. Vẻ mặt của Long Nhị tái nhợt, hắn mang theo Tùy Tử ở bên cạnh Lư Kha, quan địa phương và hộ vệ báo tin tức tốc chạy tới quán rượu.

Cả hôm đó, quán rượu người đến người đi. Phù doãn Khâu Nhược Minh đích thân dẫn người tới, quan sát kỹ trước và sau quán rượu, kỹ càng tỉ mỉ ghi chép từng chi tiết. Dựng một cái lán ở bên cạnh để khám nghiệm người chết. Bởi vì liên quan đến mấy nhân mạng người, người của Hình bộ cũng tới hỏi một hai lần. Nhưng nhìn bề ngoài, thì đây chỉ là vụ án bọn cướp xông vào nhà, chúng đánh nhau với hộ vệ của Long phủ, lúc này mới gây ra nhiều án mạng.

Khi Long Nhị tới, tên quan bé nhỏ của Hình bộ đang định rời đi, nhìn thấy Long Nhị còn hành lễ lên tiếng chào hỏi, đáng tiếc Long Nhị không thèm để mắt tới hắn. Long Nhị đi vào tiểu viện bị thiêu cháy, trực tiếp hỏi Thiết tổng quản: “Người đâu?”

Trong lòng Thiết tổng quản run rẩy, chỉ vào cái lán để người chết bên kia. Không đợi ông ta mở miệng, Long Nhị đã xoay người, đi nhanh về phía cái lán để người chết.

Khâu Nhược Minh và Thiết tổng quản vội vàng đi theo phía sau, cùng nhau đi.

Mùi thối bốc nồng nặc trong lán. Long Nhị không nhú mảy, mặt đánh lại, vừa lạnh vừa cứng nhắc. Hắn liếc nhìn thi thể nữ bị thiêu cháy đặt ở phía trong cùng. Hắn đi tới, đứng bên cạnh thi thể nữ, nhìn chăm chăm. Ánh mắt của hắn khiến những người khác lạnh sống lưng.

Long Nhị nhìn chăm chăm một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Đã thành như vậy, sao lại kết luận là nàng ấy?”

Giọng điệu của Long Nhị khiến người trong phòng không dám nói gì. Long Nhị đợi một lát, dùng âm thanh rất nhẹ nói ra một chữ: “Nói!”

Thiết tổng quản hoảng sợ, kịp phản ứng, vội vàng nói: “Thi thể nữ này được phát hiện ở trong phòng của phu nhân.”

“Ồ trong phòng nàng ấy thì là nàng ấy sao?”

“Gậy chống của phu nhân cũng ở đây.” Ý là nếu Cự Mộc Nhi đi ra ngoài nhất định sẽ cầm gậy. Trong phòng một người một gậy chống, dĩ nhiên chính là Cự Mộc Nhi rồi.

“Cầm gậy chống lên cho ta xem.” Trong giọng nói của Long Nhị không có chút cảm xúc nào cả.

Thiết tổng quản vội vàng quay người đi ra ngoài, đem gậy chống của Cự Mộc Nhi quay lại.

Cây gậy chống kia bị thiêu cháy không thành hình dáng gì, Long Nhị cầm trong tay nhìn kỹ, bỗng nhiên nói: “Dao găm ở đâu?”

Người khám nghiệm tử thi vội vàng nói: “Trong tay thi thể nữ đúng là có cầm một dao găm. Tiểu nhân vẫn chưa rút ra được.”

Long Nhị không quay đầu lại nhìn hắn ta, chỉ thò người ra nhìn vào tay của thi thể nữ. Lúc Long Nhị đang nhìn kỹ dao găm kia thì Thiết tổng quản lại nói: “Cửa phòng chưa cháy hết, có thể nhìn ra dấu vết cửa bị cài then bên ngoài.”

“Cửa phòng kia đóng sao?”

“Đạ, mở, có lẽ các hộ vệ mở ra, nhưng không kịp cứu.”

Thiết tổng quản còn chưa nói xong, đã bị Long Nhị chặn lại. “Kẻ này không phải Mộc nhi. Đây không phải dao găm của Mộc nhi.”

Mọi người cả kinh, Long Nhị sờ gậy chống, lại nói: “Trên thi thể này chắc chắn còn có vết thương, cắt ra.”

Cắt cái gì? Mọi người lại sững sờ. Long Nhị liếc nhìn xung quanh, liếc đến mức người khám nghiệm tử thi cảm thấy hoảng sợ, rùng mình, lập tức hiểu ư chạy tới. Hắn ta vội vàng chạy qua, đẩy thi thể bị cháy ra, nghiêm túc cẩn thận xem một lúc lâu, dùng dao nhỏ để cắt ra, cuối cùng nhìn thấy trên bụng của thi thể có một phi tiêu nhỏ.

Long Nhị thấy phi tiêu kia, quay người đi ra ngoài.

Thiết tổng quản sững sờ, vội vàng đi theo.

Long Nhị xông vào tiểu viện, tiền đường, xem kỹ tất cả các phòng, xác nhận không có thi thể, không có chỗ có thể trốn, mới lui ra. Thiết tổng quản đi theo Long Nhị, vội vàng bẩm báo: “Các gian phòng của quán rượu chúng tiểu nhân đều xem qua rồi...”

“Cửa thì sao?” Long Nhị không nghe ông ta nói, lại hỏi: “Cửa mở đúng không?”

Thiết tổng quản cẩn thận suy nghĩ: “Cửa phòng phu nhân và cửa sân sau mở, còn các cửa khác đều đóng.”

Long Nhị nhìn xung quanh, nói như vậy nàng chỉ có một con đường đi có thể đi.

Long Nhị đi về phía cửa lớn của sân sau, ở đó có dây thừng dẫn đường của Cự Mộc Nhi, hắn nhớ rõ, dây thừng thẳng nối liền đến trong rừng cây. Long Nhị đi theo dây thừng, hắn phát hiện trên mặt đất có vết máu. Thiết tổng quản ở bên cạnh báo cáo: “Đã phái người tìm kiếm theo vết máu, vết máu này trong rừng có không ít, còn thông đến con đường lớn bên cạnh. Nhưng đến đó lại không thấy vết máu nữa, có lẽ là ngồi xe ngựa hoặc là đã băng bó vết thương.”

Long Nhị không nói lời nào, hắn vừa nhìn dây thừng vừa nhìn vết máu. Vết máu dọc theo đường dây thừng, sau đó biến mất trong rừng cây.

“Bọn họ không tìm thấy Mộc nhi.” Lời nói của Long Nhị giống như thờ phào nhẹ nhõm.

Thiết tổng quản đang suy nghĩ ý nghĩa của lời nói này thì Long Nhị lại hỏi: “Tại sao dây thừng bị cắt đứt ở chỗ này?”

Thiết tổng quản nhíu mày, ánh mắt nhìn theo từ đầu này tới đầu kia của dây thừng, đến rừng cây không bao xa, xác thực dây thừng đều bị cắt đứt.

“Có lẽ là bọn cướp sợ phu nhân chạy trốn, nên đã cắt dây thừng, muốn phu nhân không tìm được đường.

“Bọn chúng là mấy người đàn ông to khỏe, có chuẩn bị mà đến, lại sợ một người con gái bị mù vào rừng tìm đường chạy trốn sao? Hơn nữa cho dù nàng ấy chạy thoát, giữ lại dây thừng chẳng phải càng dễ tìm được nàng ấy sao?”

Thiết tổng quản không nói gì, ông ta cũng không hiểu đây là chuyện gì xảy ra. Ông ta và Long Nhị cầm hai đầu dây thừng bị cắt đứt lên xem, vết cắt kia gọn gàng, rõ ràng là do vũ khí sắc bén cắt đứt.

Long Nhị lại lầm bầm nói: “Bọn chúng luôn cho rằng Mộc nhi không nhìn thấy, vô dụng, cho nên nhất định là khinh thường nàng ấy, tuyệt đối sẽ không tổn công tổn sức cắt đứt dây thừng dẫn đường của nàng ấy.”

Thiết tổng quản nhíu lông mày, quan sát xung quanh, đoạn dây thừng này là sao?

“Đây là Mộc nhi để lại lời nhắn cho ta.”

Long Nhị vừa nói vừa đứng lên, hần nhìn xung quanh một lúc, đột nhiên lên tiếng kêu to: “Mộc nhi!”

Âm thanh của hần vọng lại trong rừng cây, thế nhưng mà không ai trả lời hần.

Long Nhị lại kêu to vài tiếng, âm thanh vừa nóng vừa bi thương. Thiết tổng quản nghe thấy trong lòng run rẩy. Thế nhưng mà trong rừng vẫn không có ai trả lời hần.

Thiết tổng quản vội nói: “Nhị gia, ngài gọi người đến tìm ở trong rừng, nhất định có thể tìm thấy.”

Long Nhị lắc đầu: “Những chỗ đó bọn cướp đã tìm qua rồi, nhưng bọn chúng tìm không thấy. Mộc nhi sẽ không để bọn chúng tìm được nàng ấy, nàng ấy đang đợi ta, lúc trước nàng ấy cũng giống như vậy, nàng ấy đang ở đây, nàng ấy không nhìn thấy, chân cũng không có sức, nàng ấy không chạy xa được. Nàng ấy chỉ là đang đợi, đợi ta tìm được nàng ấy.”

Long Nhị ngồi xuống, lại nhìn vào đoạn dây thừng kia: “Nàng muốn nói cho ta biết nàng ấy ở đâu, nàng ấy để lại thông tin cho ta.”

Thiết tổng quản há to miệng, ông nhìn đoạn dây thừng đứt chỉ nghĩ đến câu “NHẤT ĐAO LUỒNG ĐOẠN – cắt đứt quan hệ” thật sự nghĩ không ra nó chỉ địa điểm gì.

Rốt cục phu nhân nói điều gì với Nhị gia?

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Gần Như Mất Hi Vọng. Cứu Tinh Đến

Đúng lúc Thiết tổng quản đang không biết xử trí thế nào, Long Nhị nhắm mắt lại.

Long Nhị quay lại rừng cây, tìm kiếm dây thừng, nhắm mắt đi thẳng tới. Hần tưởng tượng ra hành động lúc đó của Cư Mộc Nhi, nàng túm dây thừng dẫn đường chạy, nàng rất quen thuộc nơi này, nàng chắc chắn biết dọc theo dây thừng nàng có thể chạy đến đâu. Vì vậy đến chỗ này, nàng chém đứt dây thừng.

Điều này chứng tỏ nàng không chạy về phía trước sao?

Long Nhị mở mắt, nàng chặt dây thừng giữa ba cây. Nếu chặt một cây có khả năng là ngoài ý muốn, ba cây nhất định là cố ý.

Nàng muốn nói cho hần biết, đến nơi này nàng không chạy men theo dây thừng nữa?

Long Nhị sờ cái cây to khỏe kia, nàng sẽ không lỡ mạng chạy tới nơi không có dây thừng dẫn đường, nàng sẽ không để mình lạc đường. Hơn nữa rừng cây này không rộng, không có nơi nào có thể ẩn náu. Chạy loạn sẽ chỉ làm nàng lộ.

Nhưng nàng có thể đi đâu?

Chỗ nàng chọn, nhất định là nơi người khác không nhìn thấy nàng, mà nàng có thể lặng lẽ đợi hần đến.

Long Nhị nhìn chăm chăm ba cái cây kia, sau đó hần dừng lại. Hần ngẩng đầu, nhìn về phía ngọn cây cao.

Thiết tổng quản ở bên cạnh kinh ngạc nhìn Long Nhị nhảy lên cây, trong nháy mắt không thấy bóng dáng. Thiết tổng quản ngẩng đầu lên, đáng tiếc cảnh lá rậm rạp, không nhìn thấy gì. Một lát sau, Long Nhị nhảy xuống từ cái cây bên cạnh, không nói câu gì, chạy như điên về chỗ dừng xe ngựa.

Thiết tổng quản há to miệng. Ông thấy Long Nhị ôm một người trong ngực. Ông quả thực không thể tin được, nhưng mà ông kịp phản ứng, vội vàng chạy về phía đó, ông túm lấy một tên hộ vệ, kêu to: “Nhanh, lập tức hồi phủ, để đại phu chuẩn bị, đã tìm được phu nhân.”

Người hộ vệ trẻ tuổi nhận mệnh lệnh, lên ngựa vội vàng chạy đi để kịp trở lại Long phủ sớm hơn Long Nhị, truyền lệnh sắp xếp.

Lúc này cơ thể Cur Mộc Nhi cứng ngắc, sắc mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt, sớm đã bất tỉnh nhân sự.

Long Nhị không dám phóng ngựa chạy như điên, sợ chạy nàng không có không khí, lại sợ không kịp, làm trễ thời gian khám và chữa bệnh. Nàng trốn ở trên cây một ngày hai đêm, không có nước không có lương thực, bị sợ hãi, phải dầm mưa, trên người còn có một vết máu, cũng không biết bị thương ở đâu.

Long Nhị càng nghĩ càng sợ, trên đường truyền nội lực vào cơ thể nàng, bảo hộ tâm mạch của nàng. Cứ như thế cho đến lúc về đến Long phủ, Cur Mộc Nhi vẫn không tỉnh.

Đại phu đến rất nhanh, bắt mạch một lúc lâu, càng bắt sắc mặt càng khó coi.

Long Nhị nôn nóng đến mức như kiến bò trên chảo nóng, trước mặt đại phu, không ngừng quát to bảo đầy tớ tìm danh y trong kinh thành đến. Đại phu cũng không dám chắc, bệnh nhân này bệnh tình cực kỳ nguy hiểm, nếu có đại phu khác đến cùng xem bệnh cũng tốt. Bằng không nếu người này thật sự xảy ra chuyện gì không hay, một mình không thể gánh vác trách nhiệm.

Một lát sau, ba vị đại phu khác đến. Bốn người bắt mạch, xem vết thương, ai cũng cau mày.

Sau lưng Cur Mộc Nhi bị tấn công, bị thương rất nặng, chẳng qua lúc đó tình huống nguy cấp, nàng kiên cường chống đỡ. Tuy nhiên chắc chắn nàng vô cùng hoảng sợ, lại cảm lạnh dính mưa, không ăn không uống, trúng gió một ngày, cho dù là đàn ông làm bằng sắt cũng không trụ nổi.

Bốn vị đại phu bàn bạc, kê đơn thuốc, châm cứu, lại kê vài loại thuốc dán bên ngoài làm tan máu bầm.

Ngày đầu tiên, cơ thể Cur Mộc Nhi không cứng nhắc như thế nữa, tuy chưa tỉnh nhưng bắt đầu thở được, nhưng mọi người chưa kịp vui vẻ, nàng bắt đầu sốt cao, uống cái gì nôn ra cái đó, nôn rất nhiều, giống như sắp mất mạng.

Các đại phu vội vàng nói không thể miễn cưỡng uống thuốc nữa, đổi sang biện pháp châm cứu.

Nhưng sốt đến ngày thứ ba, bệnh tình của Cur Mộc Nhi lặp đi lặp lại, hạ sốt rồi lại sốt, sốt lại hạ sốt, khớp hàm cắn chặt, toàn bộ thuốc và nước đều không uống. Bệnh đến mức không còn hình người.

Các đại phu không có biện pháp, chỉ lắp bắp nói: “Đã cố gắng hết sức mình, khỏi hay không phụ thuộc vào số trời.”

Long Nhị mấy ngày không ngủ không nghỉ, chỉ trông coi bên cạnh Cur Mộc Nhi. Hần ôm nàng vào trong ngực nói chuyện, hần nói cho nàng biết đã an toàn, không ai có thể lại tổn thương nàng nữa. Hần nói cho nàng biết hần trở về, lần này ai bảo hần đi, hần cũng không đi. Hần nói tất cả đều là lỗi của hần, hần không nên nghĩ bọn họ điem nhiên như không, đối phương sẽ an bình bất động giống trước. Hần cầu xin nàng mau tỉnh lại, hần nói hần không bao giờ trêu đùa nàng nữa, không bao giờ ức hiếp nàng nữa. Nàng muốn gì hần sẽ mua cho nàng, chỉ cần nàng tỉnh lại, cái gì hần cũng nghe theo nàng.

Long Nhị nói rất nhiều với Cur Mộc Nhi, nói đến mức cổ họng khàn khàn, nói đến mức mắt đỏ hoe, nhưng Cur Mộc Nhi một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có.

Mỗi ngày đều có người đến khuyên nhủ Long Nhị, khuyên hần ăn một ít, khuyên hần ngủ một lúc.

Hần ăn. Hần nhìn đôi má hõm sâu của Cur Mộc Nhi, nghĩ mình không thể gục ngã, hần là chỗ dựa của Mộc nhi, lần này hần sai rồi, không thể lại sai nữa. Vì vậy hần cố gắng nuốt đồ ăn dù không cảm thấy mùi vị gì.

Bảo hần ngủ, hần cũng ngủ. Hần ôm Cur Mộc Nhi, nói với nàng chúng ta cùng nghỉ ngơi một lúc, chẳng qua là lúc ta tỉnh lại, nàng cũng phải tỉnh lại. Đáng tiếc hần ngủ không sâu, nhắm mắt một lát lại nhìn nàng, mà hần nhìn nhiều lần như vậy, nàng vẫn không mở mắt.

Ba ngày trôi qua, tình hình của Cur Mộc Nhi càng ngày càng xấu. Lại thêm thời gian nàng trốn trên cây một ngày một đêm, tổng cộng là gần năm ngày. Năm ngày không ăn không uống, năm ngày uống thuốc đều nôn ra, hi vọng trong lòng mọi người càng ngày càng ít đi.

Đôi mấy vị đại phu, không ai dám nói có thể cứu khỏi, tất cả các biện pháp có thể nghĩ ra đều đã dùng, không có chuyển biến tốt hơn gì cả.

Lúc Long Nhị hoàn toàn mất khống chế, Long Tam nhận được tin tức vội vàng chạy về, tiếp quản tất cả công việc của Long phủ. Long Tam chỉnh đốn nhân công, giám sát việc buôn bán, đối phó với sai dịch của nha phủ, còn an táng long trọng cho các hộ vệ đã hi sinh, thu xếp việc trong nhà.

Mà dù tình hình Long Nhị xấu hơn, hần cũng đích thân lập bia mộ cho mấy hộ vệ, hậu tạ người nhà của họ. Ngoại trừ làm chuyện này, hần không rời khỏi phòng của Cur Mộc Nhi.

Thiết tổng quản tìm Long Tam tạ tội, nói lúc chuyện xảy ra ông đang quản lý sự vụ, ông thấy trong phòng một xác chết là nữ liền cho rằng là Nhị phu nhân, hoàn toàn không thu xếp người vào trong rừng tìm người. Nếu tìm sớm, có lẽ còn có một cơ hội sống, sẽ không như bây giờ.

Long Tam nghe tất cả những chuyện đã xảy ra thở dài: “Ông phải người lục soát trong rừng cũng tìm không ra, lời nhắn của Nhị tẩu, chỉ có Nhị ca có thể đoán ra. Đó gọi là tâm ý tương thông, người ngoài không thể hiểu được.”

Long Nhị cảm giác mình thực sự có cùng suy nghĩ với Cự Mộc Nhi. Tình huống xấu như vậy, nhưng hẳn vẫn tin Cự Mộc Nhi sẽ không chết.

“Nàng sẽ không bỏ lại ta.” Hần luôn nói như vậy. “Nàng biết nếu nàng ra đi, ta sẽ khó sống, nàng không nỡ.”

Lời nói này khiến Phượng Vũ rơi nước mắt. Cô vốn định khích lệ Nhị bá nghĩ thông mọi việc, nếu quả thật Cự Mộc Nhi không qua khỏi, cũng phải kiên cường đối mặt. Thật không nghĩ đến cô chưa nói được gì, đã bị lời nói của Long Nhị đánh tan ý nghĩ.

“Muội biết trên đời này có người mù nào có thể lợi hại giống Mộc nhi nhà ta không? Nàng ấy không biết võ, nàng ấy không nhìn thấy, nhưng nàng ấy vẫn có thể giết người muốn đoạt tính mạng của nàng ấy chạy trốn vào trong rừng chờ ta trở lại. Nàng ấy bị thương, bị kinh hãi, nàng ấy còn sợ lạnh, phía sau còn có truy binh, nhưng nàng ấy vẫn có thể lưu lại lời nhắn cho ta, cố gắng hết sức trèo lên cái cây cao như vậy. Nàng ấy rất lợi hại, đúng không?”

Long Nhị nói lời nhai về sự dũng mãnh phi thường của Cự Mộc Nhi, không ai dám đáp lại Long Nhị, nếu phụ họa sẽ cho Long Nhị hi vọng, cuối cùng nếu trời đất xa cách, hẳn chắc chắn sẽ thất vọng đau buồn?

Nhưng Long Nhị không cần người khác phụ họa, hẳn nói với bản thân mình: “Chuyện khó như vậy Mộc nhi còn làm được, bây giờ chỉ là bệnh vật mà thôi, nàng là người xảo quyết. Long Nhị ôm Cự Mộc Nhi, không nghe thấy tiếng hít thở của nàng, hẳn không dám buông tay, bất luận như thế nào hẳn cũng không muốn tin nàng sẽ bỏ lại hẳn.

Hần cảm thấy trong lòng lạnh buốt, hẳn cảm thấy lạnh.

Rõ ràng còn chưa đến mùa đông, tại sao lại lạnh như vậy?

Đúng lúc này, tiếng bước chân vội vã xông vào. Phượng Vũ lớn tiếng la to: “Nhị bá, Nhị bá, Tiểu Tiểu đến rồi, Tiểu Tiểu đến rồi, đến cửa lớn rồi!”

Long Nhị ngăn người, Tiểu Tiểu là ai?

Sau đó hẳn đột nhiên tỉnh táo lại. Hần nhảy dựng lên, không dám tin.

Hàn Tiểu! Hàn Tiểu của Bách Kiều thành!

Ở cửa phòng, Phượng Vũ gật đầu lia lịa: “Thật sự là Hàn Tiểu, xe ngựa đã vào cửa rồi. Lúc trước huynh bảo bọn muội mời Hàn Tiểu đến khám cho Nhị tẩu, có nhớ hay không. Hàn Tiểu mãi không có hồi âm, muội sắp quên chuyện này rồi, không nghĩ tới, đến lúc quan trọng nhất, Hàn Tiểu lại tới!”

Long Nhị hít một hơi thật sâu, phần khởi, đầu hơi choáng.

Cho nên hẳn thật sự nghe thấy lời Mộc nhi nói với hẳn, nàng sẽ không rời đi, sẽ không rời bỏ hẳn. Đây không phải là ảo giác.

Cho nên...

Long Nhị đứng thẳng người ở cửa phòng. Hần trông thấy một người con gái ăn mặc theo kiểu thiếu phụ cầm theo một hòm thuốc to đang được người hầu dẫn đường vội vàng đi về phía này. Ở phía lưng nàng, một người đàn ông về mặt mắt hứng ngời ở xe lăn được người hầu đẩy ngay phía sau.

Thấy hai người này, hốc mắt Long Nhị đỏ hoe, hẳn nghĩ cả đời này, sẽ không có lúc nào vui mừng khi nhìn thấy vẻ mặt thối của Nhiếp Thừa Nham như lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Bàn Tay Vàng Nghiên Cứu Nguyên Nhân

Bách Kiều thành có một trăm cây cầu, nhưng điều nổi tiếng nhất lại là đại phu trong thành.

Đó là Y thành nổi tiếng cả nước

Tuy Nhiếp Thừa Nham là chủ nhân của Bách Kiều thành, nhưng đại phu nổi tiếng nhất trong thành không phải anh, mà là Hàn Tiểu – vợ của anh.

Tuy Hàn Tiểu còn trẻ tuổi, nhưng rất có kỹ nghệ. Y thuật siêu phàm dựa vào thiên phú, dựa vào sự chăm chỉ và ý chí ngoan cường của bản thân. Về điểm này, Long Nhị cảm thấy hơi giống Mộc nhi của hắn.

Lúc này tình huống nguy cấp, Long Nhị chẳng quan tâm hàn huyên với cổ nhân, Hàn Tiểu biết có người sắp chết, cũng không định nói nhảm với Long Nhị. Vì vậy hai người im lặng, cùng đi vào phòng. Hàn Tiểu liếc nhìn liền thấy Cur Mộc Nhi ở trên giường, mặt như xác chết, còn nghiêm trọng hơn so với cô tưởng tượng. Hàn Tiểu vội vàng đi qua, bắt mạch cho Cur Mộc Nhi.

Long Nhị ở bên cạnh nói bệnh tình của Cur Mộc Nhi, bao gồm của chuyện hơn hai năm trước mắt Cur Mộc Nhi bị mù, ngày thường sợ lạnh, ham ngủ, khoảng thời gian trước còn bị sốt, lần này bệnh liên tiếp mấy ngày, bệnh trạng như thế nào, uống thuốc gì, dùng phương pháp trị bệnh gì, nói tất cả... Còn đưa đơn thuốc các đại phu đã kê, đã chẩn đoán bệnh cho Hàn Tiểu xem.

Phượng Vũ và Dur ma ma đưa mắt nhìn nhau, lúc trước còn cảm thấy Long Nhị điên rồi, cần khám đại phu uống thuốc, hiện tại chỉ trong chớp mắt Long Nhị ngược lại thần chí minh mẫn trật tự rõ ràng.

Hàn Tiểu cầm hai cổ tay của Cur Mộc Nhi bắt mạch, kiểm tra lưỡi và mắt của Cur Mộc Nhi, gỡ vải băng vết thương trên bàn tay nhìn tình trạng vết thương. Sau đó nhận đơn thuốc các đại phu kê lúc trước, cẩn thận suy nghĩ các phương thức chuẩn bệnh Long Nhị đã nói.

“Theo chứng bệnh, biện pháp các đại phu dùng không hề sai lầm.” Hàn Tiểu cau mày, có chút khó hiểu: “Thật sự tỷ ấy không có chút dấu hiệu tốt lên nào sao?”

Long Nhị nghe Hàn Tiểu nói xong, trái tim nặng trĩu. Hắn nhẫn nại, nói hết tình trạng cơ thể từ ngày đầu tiên sau khi mang Cur Mộc Nhi về đại phu bắt đầu khám và chữa bệnh.

“Cho nên ngày đầu tiên tỷ ấy đã có chuyển biến tốt, sau đó lại sốt, không khỏe nữa?” Hàn Tiểu nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ, lại bắt mạch cho Cur Mộc Nhi.

“Tỷ ấy thường xuyên lên cơn sốt?”

Long Nhị cố gắng nhớ lại: “Nàng ấy sợ lạnh, lúc thời tiết ẩm áp, tay chân nàng ấy vẫn lạnh buốt. Tỉnh thoảng bị cảm lạnh, nhưng ngủ một giấc hoặc qua một ngày sẽ không sao.”

Hàn Tiểu gật đầu, đặt tay Cur Mộc Nhi xuống. Quay người mở hòm thuốc ra, từ từ lấy ra một bình sứ nhỏ màu trắng, sau đó cô đâm ngón tay của Cur Mộc Nhi, dùng sức bóp vài giọt máu vào trong bình nhỏ. Một lát sau, cô đưa cái bình kia cho Long Nhị cùng xem.

Long Nhị cau mày chăm chăm con côn trùng nhỏ béo trong bình, không biết có ý gì.

“Đây là Bạch Long Miên Trùng, nó chỉ có một tác dụng — thử độc.”

Long Nhị kinh ngạc đến mức há to miệng.

“Nó vốn trong suốt, bây giờ lại là màu xám nhạt.”

Long Nhị trừng mắt nhìn con côn trùng kia, nói thật ra, theo hắn, bây giờ con côn trùng này vẫn rất trắng, nhưng hắn nhìn không ra điều khác thường không sao, hắn tin Hàn Tiểu.

“Trên người Mộc nhi có độc?”

“Không phải độc trùng gần đây, là trùng độc lâu rồi.” Hàn Tiểu lấy mấy cái bình từ trong hòm thuốc ra, bày trên bàn. “Không tra ra độc cũ từ mạch tượng, chắc nhiều năm rồi. Bây giờ mạch của tỷ ấy rất yếu, càng khó phát hiện, nếu không phải mắt đại phu y thuật cao minh, dùng tất cả các biện pháp và thuốc có thể dùng, muội cũng không thể loại bỏ những nghi ngờ khác nhanh như vậy.”

“Vậy muội có thể cứu Mộc nhi, đúng không?”

Hàn Tiểu không trả lời Long Nhị, chỉ chọn một cái bình nhỏ, mở miệng Cur Mộc Nhi, nhỏ vài giọt vào trong cổ họng của Cur Mộc Nhi.

Thấy thuốc nhỏ vào, Cur Mộc Nhi vẫn không có phản ứng gì. Lúc này Hàn Tiểu mới trả lời: “Huynh nói cho ăn gì tỷ ấy cũng nôn ra, theo tình trạng bây giờ của tỷ ấy, không thể dứt thuốc nữa. Hy vọng vài giọt thuốc này có thể bảo vệ tỷ ấy không tắt thở, muội sẽ nghĩ biện pháp.”

Long Nhị không biết Hàn Tiểu cho Cur Mộc Nhi uống gì, hắn lại hỏi: “Muội có thể cứu nàng, đúng hay không?”

Hàn Tiểu lại nhìn sắc mặt xám xịt của Cur Mộc Nhi, lúc này mới nói với Long Nhị: “Trước mắt muội chỉ có thể phỏng đoán là nội thương, bệnh nặng dẫn phát độc cũ, độc tính lại ngăn cản thuốc chữa. Nhưng muội không biết cụ thể là độc gì, giải pháp còn phải cân nhắc, hơn nữa bây giờ tỷ ấy chỉ còn lại một chút sức lực, không chịu được thêm bất ngờ nào nữa. Muội tới chậm, không dám cam đoan điều gì.”

Cổ họng Long Nhị tắc nghẹn, không nói gì cả.

Hàn Tiểu không để ý đến Long Nhị, chỉ lấy bút viết đơn thuốc. “Xin chuẩn bị những thứ này, mạng sống của tỷ ấy ngàn cân treo sợi tóc, cần phải nhanh.”

Thiết tổng quản nhận đơn thuốc, vội vàng chạy ra ngoài.

Hàn Tiểu nói với Long Nhị: “Nếu huynh không có việc gì, xin tạm lánh được không?”

“Không được.” Long Nhị đứng thẳng người, cứng rắn trả lời.

“Không được chúng ta liền đi.” Nhiếp Thừa Nham mở miệng nói chuyện. “Tiểu Tiểu, chúng ta trở về, Long Nhị gia kiêu ngạo, không cần đại phu.” Giọng điệu còn cứng nhắc hơn Long Nhị.

Long Nhị quay đầu lườm Nhiếp Thừa Nham, cắn răng nhẫn nại.

“Tôn phu nhân trị thương, trị độc cần chịu không ít đau khổ, huynh ở bên cũng không có ích gì, tỷ ấy chắc chắn cũng không muốn nhếch nhác như thế trước mặt huynh.” Hàn Tiểu nói xong những lời này, Cự Mộc Nhi giống như có ý thức, điều này khiến hốc mắt Long Nhị đỏ lên.

Hắn biết Hàn Tiểu nói rất có lý, hắn biết hắn ở đây không giúp được bất cứ điều gì, mà hắn cũng không muốn Cự Mộc Nhi thấy bộ dạng nhếch nhác của hắn. Hắn nhìn chằm chằm vào Cự Mộc Nhi, nhìn một lúc, nghiêm túc hành lễ với Hàn Tiểu: “Mọi sự xin nhờ!”

Hàn Tiểu trịnh trọng gật đầu.

Long Nhị lại liếc nhìn Cự Mộc Nhi, sau đó quay đầu đi ra ngoài.

Trong phòng yên tĩnh, Hàn Tiểu lấy mấy loại thuốc ra, giữ lại mấy nha hoàn lạnh lợi, thêm Phụng Vũ và Dư ma ma, đóng cửa phòng lại, bắt đầu chữa bệnh cho Cự Mộc Nhi.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, ngoài phòng đèn lồng cũng treo khắp nơi.

Long Nhị không đi xa, hắn ngồi ở trong sân, nhìn chằm chằm vào cửa phòng.

Nhiếp Thừa Nham ngồi đối diện với Long Nhị, nhìn khuôn mặt than kia rất không hài lòng. “Người còn chưa chết, người bày vẽ mặt này cho ai xem?”

Long Nhị thật ra không muốn để ý đến Nhiếp Thừa Nham.

“Chưa ai chết dưới tay của Tiểu Tiểu cả, phu nhân của người còn chưa mạnh như vậy, không thể phá vỡ vận tốt của Tiểu Tiểu đâu.”

Long Nhị quay đầu nhìn Nhiếp Thừa Nham một cái, đêm hôm khuya khoắt, thẳng cha này đột nhiên an ủi người khác thật sự rất dọa người. Trời muốn giáng hiện tượng khác thường hả? Chẳng qua đã nhắc đến “bàn tay cứu tinh”, trong lòng Long Nhị không hiểu sao có chút an tâm. Không ai chết trong tay Hàn Tiểu, điều này hắn biết. Cho nên Mộc nhi của hắn chắc chắn sẽ không sao.

“Thật ra người cũng nên tự kiểm điểm, làm người cay nghiệt, coi tiền tài như mạng, có lẽ sẽ hại nằng ta không biết chừng.”

Long Nhị cực kỳ áy náy về việc này. Là hắn sơ sẩy, đánh giá sai hành động của đối thủ, vốn tưởng rằng đối phương sẽ sẽ không hành động mù quáng giống hai năm trước, không nghĩ tới đột nhiên lại nổi loạn. Là hắn chủ quan mới khiến Mộc nhi lâm vào tình cảnh nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc. Hắn vừa hối hận vừa bi thương, bây giờ Nhiếp Thừa Nham lại dùng chuyện này mỉa mai hắn. Long Nhị kiềm chế cơn giận, không có chỗ phát tác lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, hắt tung bàn đá nhỏ trong sân.

Nhưng Nhiếp Thừa Nham không sợ, run tay, rút roi dài màu đen ra huy cái bàn, tung về phía Long Nhị. Long Nhị nhảy lên, tránh cây roi kia, lật tay đánh về phía Nhiếp Thừa Nham.

Trong phòng cứu người, ngoài phòng đánh nhau, hai bên đều trong nước sôi lửa bỏng.

Mọi người trong sân trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra. Đây không phải khách quý Nhị gia mời đến sao? Sao lại đánh nhau?

Long Nhị và Nhiếp Thừa Nham đánh nhau khó phân thắng bại, mấy ngày nay Long Nhị ăn không ngon ngủ không được, thể lực tinh thần bị hao tổn nhiều, tuy cố gắng hết sức, nhưng Nhiếp Thừa Nham vẫn khinh thường Long Nhị. Hai người gần như hủy hết tiểu viện, lúc Long Tam trở về, nhìn thấy tình cảnh này cũng giật mình, há to mồm. Chưa kịp nói chuyện đã nghe thấy tiếng hét thê lương thảm thiết trong phòng Cự Mộc Nhi.

Long Nhị bị dọa, liều lĩnh xông vào phòng, chiếc roi của Nhiếp Thừa Nham quấn, chặn ngang, giữ chặt Long Nhị, Long Nhị đỏ mắt lật tay tung chưởng, khiến Nhiếp Thừa Nham chấn động. Xe lăn của Nhiếp Thừa Nham trượt về sau, anh ta nhìn Long Tam quát to: “Chặn Long Nhị lại.”

Long Tam kịp phản ứng, đi lên tóm Long Nhị ở trước cửa phòng.

Trong phòng yên tĩnh lại, không ai ra tuyên bố tin người chết, cũng không ai đi ra nói Cự Mộc Nhi đã tỉnh. Tất cả giống như lúc trước, giống như tiếng kêu thảm thiết kia chưa xảy ra.

Long Nhị nhìn chằm chằm vào cửa phòng, vịn cánh tay của Long Tam mới không đến mức ngã ngồi trên đất. Nhiếp Thừa Nham ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Lúc này nằng ta nửa chết nửa sống, bây giờ có sức lực để kêu, cũng xem như là có chuyển biến tốt?”

Long Nhị chậm rãi quay đầu lườm Nhiếp Thừa Nham, lý do không chính đáng gì vậy? Thằng cha này cũng là học y sao?

Long Tam đỡ nhị ca nhà mình ngồi ở ghế đá, sau đó nói với Nhiếp Thừa Nham: “Huynh nói chuyện tử tế đi, có kiểu an ủi người khác như vậy sao?”

“Ta không định an ủi hần.” Nhiếp Thừa Nham lờm lại Long Nhị. Hần và Long Tam có giao tình sống chết, nhưng với Long Nhị lại như nước với lửa. Long Nhị chẳng những đoạt việc buôn bán dược liệu với hần, còn dám nói sẽ khiến Tiểu Tiểu lấy hần. Mỗi hận đoạt vạ, tuy chưa thực hiện được, nhưng cũng hận! Nếu không phải bây giờ Tiểu Tiểu ở trong phòng kia, hần phải đợi ở bên ngoài, hần mới không muốn đứng cùng một chỗ với Long Nhị.

Ba người đàn ông đứng ở bên ngoài mắt to trừng mắt nhỏ, chịu đựng nửa buổi tối. Lúc trời sắp sáng, cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Phụng Vũ giống như con mèo chui ra rồi nhanh chóng đóng cửa lại, lớn tiếng nói: “Tiểu Tiểu nói, có thể cứu sống!”

Ba người, ngoại trừ Nhiếp Thừa Nham, hai người khác đều nhảy dựng lên. Phụng Vũ cười nói: “Tiểu Tiểu nói trong vòng nửa ngày Nhị tẩu sẽ tỉnh lại, bảo sắc thuốc theo đơn Tiểu Tiểu kê, ăn cháo loãng, chỉ cần uống hết không nôn ra, thì có thể từ từ chuyển biến tốt.”

Long Nhị vô cùng vui vẻ, định vào phòng, Phụng Vũ lại ngăn cản: “Tiểu Tiểu đang bồi rượu thuốc cho nhị tẩu, nói tạm thời không thể đi vào. Đứng vội, chúng ta ăn điểm tâm trước, trở về chắc cũng bồi xong.”

Ăn sáng?

Ba người đàn ông cùng lờm Phụng Vũ.

Nhiếp Thừa Nham thăm nghĩ Tiểu Tiểu đang vất vả bận rộn, Phụng Vũ chạy ra ngoài là muốn ăn sáng? Long Nhị lại nghĩ ai có tâm tư mà ăn! Chỉ có Long Tam là thờ dài, năng dâu của hần!

Bất kể mọi người có tâm tư gì, tóm lại bữa sáng rất nhanh chuẩn bị xong. Long Nhị hỏi Phụng Vũ vài câu, bỗng nhiên giống như nghĩ thông suốt điều gì, ăn từng miếng to, sau đó chạy về phòng nghiêm túc tắm rửa, lúc đi ra dĩ nhiên lại trở thành Long Nhị gia gọn gàng đẹp trai.

Phụng Vũ há hốc mồm nhìn, khề hời Long Tam: “Nhị bá đi gặp Nhị tẩu, không phải đi gặp người phụ nữ khác đúng không?”

Long Tam vỗ đầu Phụng Vũ, nhưng bối rối nhìn đáng vẻ đứng trước cửa phòng Cự Mộc Nhi, đợi thần y Hàn Tiểu ân chuẩn cho vào của Long Nhị

Đợi một lúc lâu, cuối cùng có thể đi vào. Long Nhị bước dài tung tăng chạy vào, đi đến bên cạnh giường của Cự Mộc Nhi.

Lúc này Cự Mộc Nhi vẫn trắng nhợt nhưng không có vẻ xám xịt nữa, chỉ vì điều này Long Nhị thiếu chút nữa nhịn không được rơi nước mắt. Long Nhị cầm chặt tay Cự Mộc Nhi, khuôn mặt muốn bùng ra nữa.

Mấy nha hoàn tay chân lanh lẹ đi thu dọn phòng sạch sẽ, mở cửa sổ để thoáng khí, sau đó làm như lời Hàn Tiểu nói, đặt một lò sưởi nhỏ ở góc phòng để Cự Mộc Nhi sưởi ấm

“Tỷ ấy không chết được, chỉ là để khá hơn thì còn phải từ từ điều trị.” Hàn Tiểu bị Nhiếp Thừa Nham gọi ra ăn một ít đồ ăn. Cô nghỉ ngơi một lúc, rửa mặt, thay quần áo, lúc này mới tới nói chuyện với Long Nhị.

Long Nhị nhìn Cự Mộc Nhi chăm chăm, liên tục gật đầu đáp lại. Từ từ điều dưỡng không sao, hần có tiền, tốn bao nhiêu bạc để nàng tắm bổ cơ thể cũng không sao. Nàng không có việc gì là tốt rồi, nàng vẫn khỏe mạnh.

Hàn Tiểu ngừng lại một lát, lại nói: “Đúng là tỷ ấy trúng độc, nhưng thời gian quá lâu, muội không thể xác định là loại độc nào. Độc tính không mạnh, nhưng độc ngấm sâu, cho nên chắc chắn tỷ ấy không chỉ ăn một lần.”

Long Nhị quay đầu nhìn Tiểu Tiểu: “Hơn hai năm trước Mộc nhi bị bệnh về mắt, tìm đại phu khám, nhưng cuối cùng bị mù. Ta vốn nhờ Phụng Vũ tìm muội đến, một là muốn muội khám cơ thể của Mộc Nhi, hai là muốn muội xem mắt của nàng ấy có thể trị khỏi hay không. Nhưng trong khoảng thời gian này xảy ra không ít chuyện, ta bỗng nhiên nghĩ, mắt của nàng ấy, có phải bị mù vì trúng độc không? Như muội nói, độc này nàng ấy không chỉ ăn một lần. Vậy, ngoại trừ đồ ăn hằng ngày, chỉ có thể là thuốc.”

“Việc này muội cũng không chắc,” Hàn Tiểu lắc đầu, “Cách quá lâu, muội không thấy chứng bệnh lúc đó của tỷ ấy, cũng không biết tỷ ấy uống thuốc gì.”

Long Nhị lại nói: “Ta đã đi tìm đại phu lúc trước khám cho nàng ấy, nhưng ông ta đã rời khỏi kinh thành, tìm kiếm không thấy tung tích. Theo ta, điều này rõ ràng là chột dạ.”

“Muội hiểu ý huynh. Nhưng bất luận huynh nghi ngờ điều gì, không có đơn thuốc và bã thuốc, chúng ta không chứng minh được gì. Bây giờ muội chỉ biết trong cơ thể tỷ ấy có độc, nhưng cụ thể như thế nào, muội thực sự không dám nói bừa.”

Long Nhị trầm mặc. Người chết ở trong phòng Cự Mộc Nhi, nhất định là Lâm Duyệt Dao già – người theo dõi nàng ấy. Ắt ta chết, nhân chứng mạnh mẽ đều mất. Trong cơ thể Cự Mộc Nhi có độc, việc này vốn có thể điều tra được, nhưng đại phu mất tích, bọn họ không có bằng chứng gì, chẳng lẽ mạnh mẽ cũng sẽ mất?

Đang cố gắng suy nghĩ, chợt thấy lòng bàn tay hơi động, quay đầu nhìn, là Cự Mộc Nhi chẳng biết đã tỉnh từ lúc nào.

“Mộc Nhi.” Long Nhị vui mừng kêu to. Chỉ vài ngày, mà như dường như đã qua mấy đời.

Cư Mộc Nhi rất yếu, thấy Long Nhị to ra vui mừng, nhưng nàng rất sát phong cảnh khẽ nói: “Ta có bằng chứng.”

Tiếng nàng rất nhỏ, lại khàn không nghe được. Long Nhị không thể không ghé sát tai vào miệng nàng mới nghe rõ, nàng nói nàng có bằng chứng.

Long Nhị sững sờ: “Bằng chứng?” Thôi khắc sinh li tử biệt gấp lại cảm động, nàng lại nói “Bằng chứng” gì đó?

“Tỷ biết vị đại phu đó cho tỷ uống thuốc gì sao?” Hàn Tiểu lại gần, đối với việc rớt cuộc là loại độc gì cảm thấy rất hứng thú.

Cư Mộc Nhi há to miệng, mở to mắt nhìn, lại lắc đầu. Sau đó nàng không nói gì cả, ngủ tiếp.

Long Nhị kinh ngạc, nhưng thấy Hàn Tiểu bình tĩnh bắt mạch cho Cư Mộc Nhi, rồi nói: “Không sao, để tỷ ấy tiếp tục ngủ.”

Trong lòng Long Nhị phiền muộn, người phụ nữ không có lương tâm này, hắn lo lắng nàng bị hoảng sợ, nàng được lắm. Đạo một vòng trước quý môn quan trở về, một chút cũng không quan tâm hắn, không hỏi thăm hắn, không nói một câu thân mật nào với hắn, chỉ biết nói “Ta có bằng chứng”. Ai quan tâm bằng chứng của nàng, nàng tốt xấu cũng nên nói nàng nhớ hắn, nói nàng không thể không có hắn. ... mới đúng chứ.

Long Nhị càng nghĩ càng tức giận, hắn cẩn thận ăn mặc mới đến, đợi nàng tỉnh lại. Hắn muốn để nàng thấy dáng vẻ đẹp đẽ của hắn, không muốn cho nàng cơ hội ghét hắn hỏi, ghét hắn xấu.

Kết quả, hắn chuẩn bị phí công.

Không bằng hắn nâng bốn chữ to đùng “Ta có bằng chứng” ngồi ở trước giường, để nàng vừa mở mắt có thể khoe khoang phát huy, khiến nàng vui mừng.

Long Nhị tức giận, nhưng Hàn Tiểu lại rất hiểu kỳ, rớt cuộc là dùng độc gì, thủ đoạn gì?

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Cẩn Thận Nghiên Cứu Độc. Phỏng Đoán Thủ Phạm

Khi Cư Mộc Nhi tỉnh lại một lần nữa đã là nửa đêm của ngày hôm sau.

Đầu tiên, nàng cảm thấy toàn thân đau nhức, sau đó cảm thấy một chút sức lực cũng không có. Nàng mệt mỏi không muốn mở mắt, nhưng nàng rất nhanh phát hiện mình đang ôm cánh tay ngủ, là tư thế nàng thích. Người nàng dựa vào có hơi thở nàng quen thuộc, rất dễ chịu, khiến nàng rất an tâm.

“Nhị gia.” Nàng nhện không được khẽ gọi. Hiện tại cũng không biết là đêm hay là trưa, nàng cọ xát, dựa sát Long Nhị hơn, đã lâu nàng không được ngủ trưa với Long Nhị.

“Nàng tỉnh rồi?” Lời nói của Long Nhị dè dặt, hắn lật người ôm nàng, động tác rất nhẹ. Cư Mộc Nhi mở to mắt nhìn, có chút mơ hồ, nàng vòng tay ôm lại, áp lòng bàn tay, lập tức cảm thấy đau đớn, lúc này nàng nàng mới nhớ ra tất cả.

“Nhị gia, Nhị gia, mấy hộ vệ kia thế nào rồi?”

Không nghe thấy câu trả lời của Long Nhị, Cư Mộc Nhi vội vàng nói: “Nhị gia, ta giết người, ta, ta giết chết Lâm Duyệt Dao giả kia rồi...”

“Đừng hoảng sợ, không sao, không sao.”

“Nhị gia, là chàng tìm được ta trên cành cây sao?”

“Không phải ta thì ai?”

“Ta vốn định đợi đến lúc có người ta quen biết đến, Nhị gia không ở đó, ta nghĩ bọn họ không đoán được ý của ta, ta chờ bọn họ đến rồi gọi, nhưng ta ngủ thiếp đi.”

Long Nhị ôm chặt Cư Mộc Nhi: “Nàng ngủ rất lâu.”

Ngủ rất lâu? Cư Mộc Nhi trừng mắt nhìn, chẳng qua nàng mơ mấy con ác mộng, sao lại ngủ rất lâu? Nàng có một đồng vấn đề muốn hỏi, nàng hỏi những hộ vệ kia, hỏi Lâm Duyệt Dao giả và những người giúp đỡ cô ta mang đến.

Long Nhị cũng có nhiều chuyện muốn nói với nàng, hắn nói cho nàng biết hắn đã vội vàng trở về như thế nào, hắn nói với nàng mọi người nghĩ nàng đã chết rồi, nhưng hắn thấy lời nhảm nàng để lại. Hắn khen nàng thông minh, khen nàng luôn nhớ nói cho hắn biết nàng sẽ đi đâu. Hắn nói cho nàng biết mấy tên đại phu không trị khỏi bệnh cho nàng rất khiến người khác nổi nóng, hắn còn nói cho nàng biết trong nhà có khách quý, là một người con gái tên Hàn

Tiểu – một vị đại phu đặc biệt rất giỏi, nhưng tướng công của Hàn Tiểu – Nhiếp thành chủ lại khiến người khác căm ghét, bảo nàng không cần để ý đến hắn ta.

Hai người ta một câu, chàng một câu, thiếp một câu, đúng là nói không hết chuyện. Cự Mộc Nhi nghe hết từ chuyện Lâm Duyệt Dao già, vừa nghe đến chuyện hộ vệ toàn bộ gặp nạn, khóc lóc hồi lâu. Long Nhị cũng phối hợp lau nước mắt cho nàng, tiện thể gọi nha hoàn bưng cháo thuốc tới.

Cháo ninh rất nhừ, vào miệng lập tức tan ra, tuy lẫn vị thuốc không ngon lắm, nhưng tóm lại dễ nuốt hơn bát thuốc. Cự Mộc Nhi mấy hôm không ăn cơm, Long Nhị cẩn thận từng li từng tí, sợ nàng lại nôn ra. Nhưng Cự Mộc Nhi ngoài ý muốn, thuận lợi ăn hơn non nửa bát, không cảm thấy buồn nôn và không thoải mái.

Điều này khiến Long Nhị mừng rỡ, nếu không phải lúc trước Hàn Tiểu dặn chỉ cho ăn nửa bát, hắn chỉ hận không thể bưng cả nồi tới, để Mộc Nhi có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Ăn xong non nửa bát cháo, Cự Mộc Nhi đã cảm thấy mệt mỏi, nàng nằm trên giường, mắt không thể mở nổi nữa. Long Nhị vuốt tóc nàng: “Nàng ngủ đi, đợi tí nữa ta lại gọi nàng dậy uống thuốc.”

Cự Mộc Nhi nhắm mắt lại, khẽ gật đầu, thò tay ra, Long Nhị vội vàng đưa tay cho nàng. Nàng cảm bàn tay lớn của hắn, giống như cảm thấy yên tâm, đang chuẩn bị ngủ, bỗng nhiên nói: “Ta nhớ ra điều ta muốn nói với chàng rồi. Đơn thuốc lúc trước Kỳ đại phu kê cho ta, mấy bã thuốc cuối cùng ta đều chôn ở bên ngoài, gần cái cây to trong sân. Tuy Kỳ đại phu đối xử tốt với ta, nhưng khi đó ta nhìn thấy gì cũng nghi ngờ, liền giấu một ít đi. Ta nghĩ đến, ngày sau nếu có cơ hội, gặp quý nhân, mấy thứ này sẽ có công dụng.”

Long Nhị trả lời “được rồi”, hôn trán nàng, nhìn nàng ngủ thiếp đi.

Trời chưa sáng, Lý Kha liền dẫn đến hậu viện của quán rượu. Đợi trời sáng, sau khi Hàn Tiểu thức dậy, đặt đơn thuốc và bã thuốc hơn hai năm trước trước mặt Hàn Tiểu.

Mấy thứ này dùng giấy quấn thành nhiều lớp, sau đó đặt trong một cái bình rượu nhỏ sạch sẽ, dùng bùn đóng kín, chôn ở rất sâu trong đất. Tuy đã lâu, nhưng giữ gìn còn tốt.

Hàn Tiểu nghiêm túc nhìn phương thuốc, rửa sạch bã thuốc, nhìn kỹ, không nhìn ra điều không thích hợp gì. Nhưng trong đó có hai vị thuốc hấp dẫn sự chú ý của cô. Cô ngồi trong phòng cố gắng suy nghĩ một ngày, lại thảo luận với Nhiếp Thừa Nham nửa ngày, hôm sau rời khỏi Long phủ, đi đến vài cửa hàng thuốc bắc, ngày thứ ba, cô đến tìm Long Nhị.

Trong khi đó, Long Nhị đang nói chuyện với Cự Mộc Nhi, nàng vừa uống thuốc, ăn nửa bát cháo, được sự phê chuẩn của Long Nhị mỗi ngày đều được gặp Tô Tĩnh đã lâu không thấy mặt. Tâm tình tốt lên, tinh thần xem như tốt hơn hai ngày trước rất nhiều. Còn có thể dựa vào đầu giường ngồi một lúc.

Long Nhị thấy Hàn Tiểu đến, trong tay còn cầm mấy đơn thuốc cũ, trong lòng dĩ nhiên biết Hàn Tiểu muốn nói chuyện gì, vì vậy bảo mọi người đi ra ngoài. Hàn Tiểu đi thẳng vào vấn đề: “Muội nghĩ, muội đã suy đoán được ông ta làm như thế nào rồi.”

Cự Mộc Nhi chăm chú lắng nghe, có chút khản trương nắm chặt tay Long Nhị, nhưng vẫn nắm bắt được trọng điểm trong lời nói Hàn Tiểu: “Suy đoán?”

“Đúng, chỉ là suy đoán.” Hàn Tiểu đặt đơn thuốc và gói thuốc lên bàn, nói: “Trước khi muội nói rõ suy đoán của muội, muội còn có mấy vấn đề muốn hỏi tỷ.”

Cự Mộc Nhi gật đầu: “Mời nói.”

“Vị Kỳ đại phu kia bắt đầu điều trị bệnh mắt cho tỷ từ lúc nào?”

“Trước khi ta bị mù, hơn một năm rồi,” Cự Mộc Nhi nhớ lại, nói Long Nhị, “Hơn nửa năm trước khi Sư tiên sinh bị hành hình, Kỳ đại phu đã khám mắt cho ta.”

“Đã hơn một năm?” Hàn Tiểu dường như hơi kinh ngạc, nhưng cô nhanh chóng hỏi tiếp: “Thức ăn của tỷ giống mọi người trong nhà không? Bọn họ có bị đau nhức khác thường gì không?”

Cự Mộc Nhi lắc đầu: “Người nhà ta đều khỏe mạnh, chúng ta ăn uống giống nhau.”

Hàn Tiểu nói: “Muội không nghĩ ra khả năng khác, chỉ phỏng đoán một phương pháp có thể thực hiện nhất. Nhị gia, muội đã nói, độc trên người tỷ ấy không thể tra được, nếu không phải lần này bệnh nặng, nội thương dẫn đến phát độc, mà mấy vị đại phu trước đã sử dụng tất cả các biện pháp, khiến muội có thể nhanh chóng loại bỏ các khả năng khác, lúc này mới suy đoán theo hướng chứng bệnh của độc. Loại độc này khó điều tra, chỉ bắt mạch không thể xác định được. Mà tỷ ấy trúng độc đã lâu, bản thân và người nhà đều không phát hiện ra, muốn thành công hạ độc không thể quan sát được như vậy, phải làm được năm điều.”

Hàn Tiểu dựng ngón tay: “Thứ nhất, loại độc này độc tính yếu, hiệu quả chậm. Như vậy mới khiến người ta không thể nhận thấy. Thứ hai, chính là bởi vì độc tính yếu và chậm, cho nên phải là hạ trong thời gian dài trong các đồ ăn uống. Ví dụ như uống thuốc lâu dài, bỏ trong thuốc. Thứ ba, loại độc này không có mùi vị khác lạ khiến người ta nghi ngờ, điều này đặt trong thuốc thực sự không dễ dàng khiến ta nhận ra. Thứ tư, lúc độc tính phát tác, nếu muốn người trúng độc không nghi ngờ, vậy phải đúng lúc họ sinh bệnh. Bệnh tật che dấu chứng bệnh của độc. Năm điều, cả quá trình, còn phải bảo đảm không đại phu nào chẩn ra bệnh. Nếu đại phu chính là người hạ độc, vậy chuyện này dễ làm rồi.”

Long Nhị và Cự Mộc Nhi đồng không chen vào nói, chăm chú nghe.

Hàn Tiểu nói: “Năm điều này, tỷ ấy thực sự đầy đủ. Nhưng có một chuyện muội nghĩ không ra.”

“Là cái gì?”

“Thời gian.” Hàn Tiểu chỉ đơn thuốc: “Trong đơn thuốc thực sự hơi kỳ lạ, nhưng đáng ra một năm thì không chỉ mù mắt, một năm là đủ mất mạng.”

Cự Mộc Nhi nhắm mắt lại, nàng thật sự không muốn tin Kỳ đại phu hòa nhĩ kia hạ độc nàng. Nàng hơi thở gấp, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Nếu chỉ uống thuốc độc nửa năm thì sao?”

“Nếu là nửa năm, nhiều khả năng là mất mù thôi thật. Nhưng mức độ rất khó chắc chắn, nói đơn giản, chính là theo độc dính trong đơn thuốc, không thể xác định bao lâu có thể mất mạng, có lẽ nửa năm, có lẽ hơn nửa năm, cần xác định theo cơ thể người bệnh.”

“Là độc gì?” Long Nhị im lặng một lúc lâu rồi đột nhiên lên tiếng.

“Nói đúng ra, thứ này giống độc mà cũng không phải độc.” Hàn Tiểu cầm đơn thuốc, chỉ vào hai vị thuốc trong đó nói: “Thập Linh Thảo và Ngự Mộc Diệp đều là loại thuốc tốt để điều trị mắt, nhưng công dụng của hai loại thuốc gần giống nhau, cho nên bình thường kê đơn thuốc chỉ dùng một trong hai loại đó là được, đơn thuốc này lại dung cả hai. Theo như lẽ thường, thầy thuốc thường yêu cầu sự hoàn mỹ, nhiều vị thuốc cũng tốt. Nhưng phương thuốc cổ truyền kỳ lạ nhiều, trong ấn tượng của muội không có đơn thuốc nào phối hợp như vậy. Sau đó muội nhớ ra, trên Độc Kinh có ghi lại, Thập Linh Thảo và Ngự Mộc Diệp thêm một số loại thảo dược phổ biến khác, nếu như vượt quá phân lượng nhất định, sẽ có độc tính. Nhưng độc tính yếu, không ăn thường xuyên sẽ không có hại.”

Long Nhị nghe được tên mấy vị thảo dược Hàn Tiểu nói, nhìn thấy đúng là có trong đơn thuốc thật. “Muội nói là, nếu muốn điều trị mắt, Thập Linh Thảo, Ngự Mộc Diệp một trong hai loại là được, nhưng dùng cả hai, thêm một vị thuốc khác trong đơn thuốc, thì là độc?”

Hàn Tiểu gật đầu.

“Đã là chuyện khẳng định, vì sao nói là suy đoán?”

“Muội nói suy đoán, là vì nhìn trên đơn thuốc này, không có bất cứ vấn đề gì. Lúc này muội nói, ba vị thuốc này, vượt quá phân lượng nhất định mới có độc tính. Số lượng viết trên đơn thuốc, ít không thể phát sinh vấn đề gì.” Hàn Tiểu vừa nói, vừa mở gói mang đến. “Đây là bã thuốc tỷ ấy giữ lại từ hai năm trước, đây là thuốc mới muội bốc theo đơn thuốc, đây là bã thuốc muội mới bốc rồi sắc lên. Huynh xem đi, mấy thứ này chính là Ngự Mộc Diệp, thật ra nó nát vụn, sau khi sắc, trong bã thuốc căn bản nhìn không ra phân lượng bỏ vào lúc trước.”

Long Nhị ngó nhìn, tìm Cự Mộc Nhi đập thành thịch.

Thật sự không nhận ra được bột Ngự Mộc Diệp trong bã thuốc, Long Nhị nhìn một lần, đã hiểu ý của Hàn Tiểu.

Hàn Tiểu gật đầu, nói: “Trong thuốc mới sắc, thật ra muội đã bỏ một lượng Ngự Mộc Diệp gấp ba lần trong đơn thuốc, nhưng trong bã thuốc hoàn toàn không nhìn ra. Muội nói suy đoán, chính là điều này. Trong bã thuốc và đơn thuốc đều không có vấn đề gì, nhưng dùng đơn thuốc này, trong vòng một năm, thật sự có thể lấy tính mạng người ta.”

“Cho nên mắt của ta mù là chứng minh của việc độc phát, mà ta không chết, là vì Kỳ đại phu không cho ta uống thuốc nữa.”

Hàn Tiểu gật đầu: “Điều này thực sự có khả năng. Tỷ bị bệnh về mắt, độc tính thay đổi thể chất, trước tiên gây ra việc mắt không nhìn thấy, như tỷ tiếp tục uống thuốc độc, tính mạng khó bảo toàn.”

Cự Mộc Nhi im lặng, Long Nhị nắm tay nàng, biết rõ nàng đang suy nghĩ gì. Kỳ đại phu khám bệnh cho nàng trước, án oan của Sư tiên sinh xảy ra sau. Hung thủ đứng phía sau có thể khiến Kỳ đại phu dùng biện pháp này, quả nhiên là kín đáo đáng sợ.

Cự Mộc Nhi nghĩ tới cái chết của Hoa Nhất Bạch, thật giống thủ đoạn thâm độc hại nàng.

Không chê vào đâu được, không có chứng cứ.

Lúc Cự Mộc Nhi đang suy nghĩ sâu xa, Long Nhị nhân cơ hội hỏi Hàn Tiểu mấy vấn đề, sau đó tiễn đưa Hàn Tiểu ra ngoài.

Hàn Tiểu đi ra ngoài cửa, nói khẽ: “Huynh muốn hỏi mắt của tỷ ấy có thể khỏi hay không đúng không?”

Long Nhị sững sờ: “Lâu không gặp, muội lại trở nên thông minh rồi.”

Hàn Tiểu lắc đầu cười: “Không phải muội trở nên thông minh, mà huynh giống người nhà bệnh nhân muội đã từng tiếp xúc, bình thường tiễn đưa đại phu ra ngoài cửa, chính là muốn hỏi vấn đề này.”

Long Nhị cười khổ: “Mắt của Mộc nhi có thể trị khỏi hay không? Muội đã tra ra là loại độc nào, có phải có biện pháp chữa trị cho nàng ấy hay không?”

Hàn Tiểu lắc đầu: “Hơn hai năm, hơi muộn. Muội không đảm bảo được gì cả. Lần này tỷ ấy bị bệnh nặng, thêm nội thương, nhất định phải dốc lòng điều dưỡng, bằng không hậu quả vô cùng. Cái khác, muội nhất định cố gắng, huynh không nên nản lòng.”

Long Nhị hơi thất vọng, nhưng vẫn cảm ơn Hàn Tiểu. Hắn ở ngoài cửa hít thở sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc, lúc này mới đi vào phòng.

Mới vào phòng, đã thấy Cur Mộc Nhi cười nói: “Có phải Nhị gia ra ngoài thì thăm với Hàn đại phu không?”

“Nói mò.”

“Có phải Nhị gia hỏi Hàn đại phu mắt của ta có thể chữa hồi hay không?”

Long Nhị ghen hòng, biết người phụ nữ quá thông minh sẽ đáng ghét.

Cur Mộc Nhi cười nói: “Chắc chắn Hàn đại phu không nói là sẽ chữa khỏi, bằng không Nhị gia sẽ không giả bộ điềm nhiên như không có việc gì đi vào.”

“Được rồi, được rồi.” Long Nhị không tức giận. Đi qua thấy vẻ mặt mệt mỏi của Cur Mộc Nhi, lúc này mới ngồi xuống, nàng không thể mệt mỏi. Long Nhị đỡ Cur Mộc Nhi nằm xuống, bóp mũi nàng: “Đề đầu óc nàng nghỉ ngơi một lát.”

Cur Mộc Nhi nằm ngủ, mặc kệ Long Nhị quấn chặt nàng vào chăn, sau đó cười: “Thật ra ta không nhìn thấy cũng không sao, bởi vì trong tưởng tượng của ta, Nhị gia là người cao to, uy vũ, tuần tú tiêu sái nhất, nếu nhìn thấy ngược lại thất vọng thì phải làm sao.”

Long Nhị trừng mắt: “Nàng đang an ủi gia sao?”

Cur Mộc Nhi bị giọng điệu của Long Nhị chọc cười “khanh khách”, cười xong, nắm tay của Long Nhị, nghiêm túc nói: “Nhị gia, việc này chàng nghĩ như thế nào?”

Long Nhị biết Cur Mộc Nhi hỏi cái gì, liền trả lời: “Cả nhà Sư Trạch Xuân bị giết, chọn thời cơ rất phù hợp, sắp xếp xong xuôi kẻ chết thay, có nhân chứng, vật chứng, có thể khống chế người thẩm tra xử lý vụ án, xóa bỏ tất cả điểm đáng ngờ. Tuy nhiên người đó không khống chế được Hoàng thượng, để Sư Bá Âm có cơ hội dùng đàn truyền đạt ý nghĩ, nhưng tổng thể mà nói, không có gì sơ hở. Nhưng người đó giết Hoa Nhất Bạch sạch sẽ, gọn gàng, ra tay với nàng cũng rất kỹ, nếu không phải Tiểu Tiểu đến đúng lúc, vừa vặn gặp nàng đang hấp hối, trúng độc; chuyện này sợ là ai cũng sẽ không phát hiện ra, đơn thuốc và bã thuốc nàng để lại cũng không có tác dụng. Người này, tâm tư kín đáo, tinh táo, tàn khốc.”

Cur Mộc Nhi gật đầu: “Mỗi sự kiện đều không chệch vào đâu được, nhưng có hai việc xử lý rất ngớ ngẩn.”

“Trước ngày cưới chuyện bảo bọn cướp bắt cóc nàng là làm chuyện vô ích, tự tìm phiền toái. Bắt cóc Đinh Nghiên San là chuyện ngu xuẩn hơn.”

Cur Mộc Nhi gật đầu, đồng ý với ý kiến của Long Nhị. “Chuyện đó chẳng những khiến ta cảnh giác, hành động cẩn thận, hơn nữa sẽ chọc vào Đinh gia, một khi Đinh gia truy xét, sự tình có khả năng sẽ bị bại lộ. Trừ phi người này nắm chắc có thể khống chế Đinh gia. Hay người này rất có lòng tin về bản thân mình, cảm thấy hắn có thể xóa bỏ rất cả các manh mối, khiến Đinh gia không thể nào tìm ra. Giống như đối phó với ta.”

“Chẳng những chọc Đinh gia, còn động đến Long gia ta. Tuy nhiên cuối cùng mọi người không điều tra được gì, nhưng việc này rõ ràng không ổn thỏa, quả thực uống công vô ích, tự tìm đường chết.”

Cur Mộc Nhi nói: “Chuyện uống công vô ích, tự tìm đường chết còn có một việc nữa, chính là Lâm Duyệt Dao giả tới giết ta. Cho dù bị ta lén tập kích thành công, cô ta gọi người giúp đỡ bên ngoài vào, chắc chắn là ta phải chết. Nhưng cô ta không làm như vậy, dường như cô ta muốn tự tay giết chết ta.”

“Có lẽ cô ta sợ trước khi chết ta ta sẽ nói với những người giúp đỡ của ta gì đó, có một số việc cô ta cũng không muốn mấy người đó biết rõ,” Long Nhị nói, “Mấy tên đó biết báo tin bằng đạn khói. Theo lời báo cáo của Thiết tông quân, đạn khói kia vốn ở trong tay một hộ vệ, có khả năng là bị đánh rơi ở nơi khác, do một hộ vệ khác phát tín hiệu. Vậy chứng tỏ những người kia rất có thể là người giang hồ, bởi vì đạn khói kia là giang hồ cách dùng, là cách lão Tam huấn luyện hộ vệ dùng. Lão Tam đã nhờ người trong giang hồ điều tra manh mối.”

Cur Mộc Nhi gật đầu: “Ta cảm thấy người phụ nữ kia muốn giết ta, không phải người đứng phía sau phái tới,” Nàng ngừng lại một chút nói: “Ta nghĩ, ta biết người đứng sau màn là ai rồi.”

Long Nhị nắm chặt tay của nàng: “Ta cũng biết.”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Điều Tra Nghiên Cứu Quý Nhân. Bất Ngờ

Suy đoán ra hung thủ là ai, và việc chứng minh người này là hung thủ thật ra là hai chuyện khác nhau.

Long Nhị rất hiểu đạo lý này.

Tuy giữa bằng chứng và suy đoán có liên quan chặt chẽ, nhưng không có bằng chứng suy đoán cũng chỉ là suy đoán mà thôi, không có tác dụng gì. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước hắn đã kích Mộc nhi.

Hiện tại, vấn đề khó khăn này rơi xuống đầu hắn.

Ngoài vấn đề khó khăn đang suy đoán này, có một việc hắn và Mộc nhi vẫn nghĩ không ra.

Chính là: động cơ.

Nếu nói hãm hại Sư Bá Âm là để che giấu hành vi phạm tội của mình, tìm kẻ chết thay, khiến vụ án diệt môn này có thể chấm dứt, như vậy giết Hoa Nhất Bạch và ý đồ sát hại Cư Mộc Nhi là để đề phòng có người tiếp tục điều tra, nhưng mục đích giết cả nhà Sư Trạch Xuân là gì? Sao phải làm như vậy?

Chuyện này, Long Nhị và Cư Mộc Nhi đều không nghĩ ra lý do có thể thuyết phục bản thân.

Nhưng sự việc cũng có tiến triển tốt. Ví dụ như bệnh tình của Cư Mộc Nhi, dưới sự điều trị của Hàn Tiểu đã có chuyển biến tốt, trái tim đang treo lơ lửng của Long Nhị cũng buông lỏng, vì vậy hắn bắt đầu hành động.

Việc đầu tiên phải làm chính là kiểm tra thân phận của Lâm Duyệt Dao giả.

Lúc trước tuy Cư Mộc Nhi đã sớm đoán ra Lâm Duyệt Dao giả cũng đến từ Tích Xuân Đường, hơn nữa còn là người bên cạnh Lâm Duyệt Dao thật, nhưng nàng chỉ nghĩ đó là nha hoàn theo hầu. Khi đó Long Nhị không dám giống trống khua chiêng đến Tích Xuân Đường tra hỏi, bởi vì không biết trong lâu kia nông sâu như thế nào, sợ tra hỏi sẽ kinh động đến Lâm Duyệt Dao giả. Bây giờ Lâm Duyệt Dao giả đã chết, sự băn khoăn này không còn nữa, vì vậy Long Nhị đích thân đến Tích Xuân Đường một chuyến.

Sau khi Lâm Duyệt Dao thật mất tích, Tích Xuân Đường cũng có một người rời đi, Cư Mộc Nhi đoán không sai, người đó là một ma ma, trông coi sinh hoạt hằng ngày và dạy dỗ hơn hai mươi vị cô nương, hai mươi tám tuổi, mọi người gọi là Trác Ma Ma.

Tên ban đầu của Trác Ma Ma là Trác Dĩ, cô ta là người vùng khác. Sau khi chồng cô ta chết, cô ta và mẹ sống nương tựa vào nhau, cuộc sống của hai quả phụ không tốt, đúng lúc quê quán bị lũ lụt, họ bắt buộc phải xa xứ, sau đó lặn lội đến kinh thành.

Năm năm trước, mẹ của Trác Dĩ bệnh nặng qua đời, cô ta không có tiền chôn cất, vì vậy tự nguyện bán mình đến Tích Xuân Đường làm cô nương. Vốn tất cả đều đã xác định xong rồi, nhưng cô ta bỗng nhiên gặp quý nhân, người nợ ra mặt tìm ông chủ của Tích Xuân Đường, bảo chuộc thân cho Trác Dĩ.

Nhưng Trác Dĩ không có kế sinh nhai, lại không muốn nhận ân huệ của người khác, vì vậy quyết định ở lại Tích Xuân Đường, đổi thành làm ma ma. Chỉ là dưới sự nâng đỡ của vị quý nhân đó, cô ta không cần ký văn tự bán mình, lúc nào không muốn làm, nói một tiếng là có thể đi. Hơn nữa cô ta cũng không cần lộ mặt ứng phó với người khác, chỉ cần ở phía sau quản lý các cô nương là được.

Trác Dĩ là người thông minh, biết nhìn sắc mặt người khác, nói chuyện rất hợp lòng người, sau khi làm ma ma, cô ta thực sự quản lý thuộc hạ, các cô nương ôn hòa, giúp họ hiểu chuyện nghe lời. Cô ta cũng không phải người xấu, có chuyện tốt, điều tốt gì đều giúp các cô nương thu xếp. Cho nên có quan hệ tốt với mọi người, các cô nương có chuyện gì đều vui lòng nói với cô ta.

Long Nhị nghe xong, chỉ hỏi một câu: “Vị kia quý nhân là ai?”

“Chính là Thượng thư đại nhân – Sư Trạch Xuân đã qua đời.”

Lời nói của ma ma quản sự Tích Xuân Đường khiến Long Nhị bất ngờ, cho dù hắn mạnh dạn suy đoán một lần nữa, cũng không nghĩ tới người đó lại là Sư Trạch Xuân.

Vốn hỏi ra quý nhân của Trác Dĩ là ai, là có thể xác nhận được hung thủ mà hắn và Cư Mộc Nhi đã suy đoán lựa chọn, theo manh mối này tiếp tục điều tra, có lẽ mọi chuyện sẽ dễ giải thích, nhưng giữa đường xuất hiện một người đã chết là sao?

Trong lòng Long Nhị đầy nghi ngờ, lúc trở về hắn nói chuyện này cho Cư Mộc Nhi.

Cư Mộc Nhi cũng kinh ngạc. Quý nhân này thật đúng là không ngờ.

Long Nhị lại nói: “Ta vừa hỏi kỹ càng quê Trác Dĩ ở đâu, cô ta có từng nói chuyện gì liên quan đến mình không. Nhưng vị ma ma kia lại nói không biết, chỉ nghe nói là phía tây của một thành nhỏ. Bà ta nói Trác Dĩ rất ít khi nói chuyện của mình, bởi vì có Sư Trạch Xuân là người bảo đảm cho cô ta, cho nên Tích Xuân Đường rất khách sáo với Trác Dĩ, chỉ cần cô ta không phạm lỗi gì, bình thường cũng không quản lý cô ta nhiều lắm.”

“Vậy Trác Dĩ có quan hệ như thế nào với Sư Thượng thư?”

Long Nhị lắc đầu: “Không ai biết. Hơn nữa sau khi Sư Trạch Xuân chuộc thân, làm người đảm bảo cho Trác Dĩ, sau đó hai người bọn họ cũng không qua lại nữa. Nhưng ma ma quản sự kia nói, cũng thực sự không quản lý Trác Dĩ lắm, cho nên không rõ chuyện của cô ta.”

Cư Mộc Nhi nghĩ một lúc, hỏi: “Chàng cảm thấy ma ma quản sự của Tích Xuân Đường kia nói dối không?”

“Không, ta nghĩ là không.” Long Nhị sờ đầu Cự Mộc Nhi, hỏi: “Nàng nghĩ sao?”

Mộc Nhi nhú mày: “Tạm thời không nghĩ ra điều gì, hơi mệt. Nhị gia, ta nhất định là mắc bệnh ngu ngốc rồi, hiện tại đầu óc trống rỗng, không nghĩ được gì.”

“Ngốc một chút cũng tốt, gia thích người ngốc.”

Mộc Nhi bĩu môi: “Người có thể khiến gia thích thật không dễ.”

Vừa dứt lời, chợt thấy trên môi ẩm áp, nàng bị Long Nhị hôn một cái.

“Nếu nàng cứ ngốc thì tốt rồi.” Long Nhị chọc trán Cự Mộc Nhi: “Ngốc một chút, sẽ không có nhiều chuyện như vậy.”

Ngốc, nghe không hiểu ý ở ngoài lời của Sư Bá Âm; ngốc, Hoa Nhất Bạch không tìm nàng viết cảm phở; ngốc, không phát hiện ra tất cả những chuyện này, như vậy thì tốt. Bình an vô sự, không quan tâm.

“Nói như vậy, ta sẽ không quen biết Nhị gia.” Cự Mộc Nhi tỏ ra đáng tiếc, dường như sự việc thực sự xảy ra như thế. “Nếu không có chuyện gì xảy ra, ta đã lấy A Trạch.”

Lấy ai? Long Nhị mặt xanh lét.

Cự Mộc Nhi còn nói tiếp: “Cho dù không phải gả cho A Trạch, vậy cũng hứa gả cho Văn đại nhân.” Bề ba ngón tay xuống, rất rõ ràng Long Nhị xếp thứ ba.

Nếu không xảy ra những chuyện này, thật sự không tới lượt hẳn!

Long Nhị nhìn chằm chằm vào ba ngón tay, tức giận, bỗng nhiên nói: “Chuyện bỏ vợ ảm ỉ đến mức dư luận xôn xao, đến bây giờ vẫn có người nói linh tinh, cho nên chúng ta kết hôn một lần nữa, nhất định phải ảm ỉ hơn, mọi người đều biết mới tốt.”

Cự Mộc Nhi lắc đầu, chui vào trong chăn tiếp tục an phận mà làm bệnh nhân.

“Lắc đầu là có ý gì?”

“Nhị gia, chúng ta ly hôn là ly hôn, đừng đi lại đường cũ.” Sự việc chưa giải quyết xong, nàng tái giá làm phu nhân của Long gia, tất cả vấn đề lại quay về. Nếu xảy ra sai lầm, liên lụy Long gia, nàng chắc chắn sẽ không tha thứ cho mình. Mấy hộ vệ vì nàng mà chết, mỗi lần nàng nghĩ đến đều cảm thấy áy náy, xót xa trong lòng.

“Đi lại đường cũ? Vậy bây giờ nàng ở Long phủ của ta là như thế nào?”

“Nhà của ta bị đốt, Nhị gia tốt bụng, nhớ tình cảm xưa chưa chấp ta.” Cự Mộc Nhi trả lời trôi chảy, lí do thoái thác giống hệt lời đồn đãi trên phố.

“Vậy sao? Ta thu nhận và giúp đỡ nàng, hàng đêm cùng gối chung giường với nàng, trái tim ta thật đúng là lương thiện.”

“Vậy Nhị gia định tránh nghỉ ngơi sao?”

“Không, gia định đòi lại danh phận.”

“Nhị gia, việc này chúng ta không cần bàn bạc nữa. Ý ta đã quyết, chắc chắn sẽ không thay đổi.”

Long Nhị rất không vui: “Nàng xác định muốn dây dưa với ta đến khi vụ án này kết thúc? Nàng biết rõ vụ án này nếu tiếp tục kéo dài, có thể đến ba hay năm năm, thậm chí có lẽ chúng ta hoàn toàn không có bằng chứng xác nhận kẻ giết người, vậy nàng định như thế nào? Không danh không phận dây dưa với ta cả đời?”

Cự Mộc Nhi nghe xong ngẩn ngơ, sau đó từ từ bò dậy từ trong chăn. “Chúng ta vẫn đang bàn bạc còn gì. Nhị gia có thể giúp ta sửa nhà, sửa phòng không?”

“Không,” Long Nhị độc ác nói, “Ta làm tình nhân trong nhà mình rất thuận tiện, sao phải giúp nàng sửa phòng, sau đó ta phải đi thật xa đến thăm nàng. Ta không rảnh.”

“Vậy không bằng, chúng ta ước định thời gian, nếu đến lúc đó, việc này vẫn chưa chấm dứt, hơn nữa khi đó tình thế vẫn cho phép chúng ta ở cùng một chỗ, chúng ta tái hôn được không?”

Long Nhị khoanh tay, lạnh lùng hỏi: “Nàng cảm thấy bao lâu là phù hợp?”

Cự Mộc Nhi nhăn mày suy nghĩ một lúc, cẩn thận từng li từng tí xòe bàn tay ra: “Năm năm?”

“Năm năm?” Long Nhị cất cao giọng, hơi không vui: “Năm năm bé nhà ta biết gảy bàn tính rồi.”

Cư Mộc Nhi nghe vậy cắn môi, khẽ nói: “Ta hỏi Hàn đại phu, cô ấy nói cơ thể ta không tốt, cần phải điều dưỡng, không được phép, không thể bảo đảm chắc chắn có thể có em bé.”

Long Nhị nghe lời, việc này hẳn biết, hẳn còn từng an ủi Cư Mộc Nhi, lúc ấy nói lão Đại, lão Tam đều có em bé, không bằng nhà hẳn. Hơn nữa lúc đầu hẳn còn không muốn cưới vợ, không có vợ, khẳng định không có trẻ con. ... Vừa rồi hẳn nhất thời đã quên, lạnh mồm lạnh miệng nói sai.

Long Nhị ho: “Ý của ta là, em bé của Long gia ta, chưa chắc là con tiếp theo của đại tẩu và Phụng Phụng sinh. Còn có, ý của Tiểu Tiểu không phải là tuyệt đối không thể sinh, chỉ là cần thời gian điều dưỡng mà thôi. Nếu nàng thực sự thích trẻ con, ta ôm con của lão Tam đến cho nàng chơi. Thích đứa bé nào học nói, ta ôm Tiểu nhi đến; thích đứa biết nói chuyện hiểu chuyện, ta ôm Bảo nhi đến; nếu thích bé trai, ta bảo Khánh Sinh đến. Nàng xem, Long gia chúng ta không thiếu trẻ con; lớn nhỏ, trai gái đều đã có.”

“Nhị gia, nói như vậy, ước định năm năm nhé.”

Long Nhị lại nghe lời. Người phụ nữ này, lại bắt đầu giao hoạt rồi! Nói gì cũng phải đầu trí với hẳn.

Long Nhị trừng mắt, lớn tiếng nói: “Việc này không cần bàn bạc nữa. Nàng biến thành người hơi ngốc nghếch rồi, đừng suy nghĩ nữa. Khoảng thời gian này nàng chỉ quan tâm dưỡng bệnh, việc còn lại ta xử lý.”

Không cần bàn bạc nữa là tốt. Mộc Nhi chui vào trong chăn nằm xuống, nàng sợ chủ đề này nhất, vẫn là nghiêm túc suy nghĩ vụ án. Thế nhưng mà, bệnh này thực sự khiến đầu óc nàng không tốt lắm, nàng không nghĩ ra được gì cả.

Lúc này cảm giác được Long Nhị néo tay nàng, hơi đau. Nàng rút cổ, giả bộ đáng thương, sau đó nhắm mắt lại, muốn ngủ một lát. Lúc sắp ngủ, nàng bỗng nhiên nghĩ tới.

“Nhị gia.”

“Không phải nàng ngủ rồi sao?”

Giọng nói của Long Nhị truyền đến, còn có tiếng giấy sột soạt và viết chữ.

Cư Mộc Nhi vội hỏi: “Nhị gia, làm quan, muốn chuộc thân cho một Hoa nương, nâng đỡ cô ta, là chuyện mất mặt à?”

“Ta cũng đang suy nghĩ việc này, có lẽ điều này có liên quan đến động cơ.”

Cư Mộc Nhi gật đầu: “Quý nhân của Trác Dĩ chắc chắn không phải là Sứ thượng thư, nhưng Sứ thượng thư lại bằng lòng ra mặt làm việc này, trong đó chắc chắn có vấn đề.” Nàng rất mệt, nhưng cố gắng gượng. Lúc này một bàn tay lớn đưa qua, phủ lên mí mắt nàng: “Người bệnh phải nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ nhiều.”

“Được. Vậy Nhị gia chàng nghĩ đến điều gì, muốn nói với ta.”

“Mộc nhi, nàng tin ta hay không?”

“Tin.”

“Vậy nàng ngủ đi.” Long Nhị nắm tay Cư Mộc Nhi.

Bàn tay của Long Nhị rất lớn, rất ấm áp. Tay Mộc Nhi nằm gọn trong lòng bàn tay của hẳn, cảm thấy rất thoải mái. Nàng nhắm mắt lại, nghe lời, ngủ.

Long Nhị nhìn dáng ngủ của nàng, kiềm chế xúc động muốn véo mặt nàng. Người phụ nữ chỉ biết gây phiền phức này, sao lại có chấp như vậy?

Thật ra, có vài chuyện hẳn vẫn chưa nói cho nàng biết. Hẳn đã nghĩ ra một phương pháp đối phó kẻ đứng sau, hẳn nghĩ nhanh chóng giải quyết xong việc này, hẳn không muốn kéo dài năm năm, đừng nói danh hiệu tình nhân này hẳn không vui, trong năm năm sẽ xảy ra biến số gì không ai biết.

Hẳn không thể, để nàng gặp bất kỳ tình thế nguy hiểm đáng sợ gì nữa.

Cho nên, hẳn phải ra tay trước để chiếm được lợi thế. Nhưng mà, điều kiện trước tiên để thực hiện tất cả các biện pháp đối phó là nàng nhất định phải gả cho hẳn.

Rầm rộ, giọng trống phơ trương, tái giá với hẳn một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Tính Toán Khéo Léo, Nhị Gia Đến

Xét về mặt nào mà nói, Nhị gia là một người rất kiên nhẫn. Trong buôn bán, hắn hoàn toàn có thể bỏ ra nhiều năm để theo một vụ buôn bán nhỏ cho đến khi nó sinh lời. Cái gì phải bỏ, cái gì cần lấy, trong lòng hắn biết rõ.

Vì thế, đối phó với kẻ sau màn kịch này, hắn cũng đủ kiên trì. Chỉ là Cur Mộc Nhi chỉ có thể trốn tránh giả ngu, còn Long Nhị thì có rất nhiều tài nguyên cũng như mạng lưới quan hệ.

Dù là ai giúp đỡ Trác Dĩ Thư, ả ta là một đầu mối quan trọng. Long Nhị cho người chuẩn bị, điều tra các quan lại đến từ các thành nhỏ đã từng trải qua lũ lụt ở phía tây, dù rằng không chuẩn xác nhưng cũng có phương hướng.

Long Tam điều tra đầu đuôi sự việc đánh lén ở quán rượu ban đêm lần trước, bắt được hai kẻ đang bỏ trốn kia. Nhưng ngoài nói đến “Hong cô nương” muốn trả thù nên cho bọn chúng đến hành hung người ở quán rượu, những thứ khác không biết.

Bọn chúng từng nói “Hong cô nương” đảm bảo rằng việc này không phải mạo hiểm gì vì dù đây là nơi được hộ vệ của Long phủ canh gác, trong viện chỉ có một cô gái mù. Bọn chúng canh chừng, Hong cô nương vào nhà. Bọn chúng cũng đã kiểm tra, thấy tình hình đúng như ả ta nói nên lòng tham tiền nổi lên, chúng đồng ý.

Chỉ là chúng không ngờ Hong cô nương nói là sẽ xong việc nhanh thôi nhưng lại mất rất nhiều thời gian, cuối cùng còn phải đốt phòng. Còn hộ vệ lại có hai người ở đằng sau, đánh nhau với chúng khiến chúng cũng có tổn thất.

Còn về chuyện vì sao bọn chúng lại nghe lời một người phụ nữ, trong khi chúng là bọn chuyên giết người lấy tiền trong giang hồ, chúng nói: “Hong cô nương là thám tử giang hồ, những người hay đi lại trong kinh thành đều biết cô ấy.”

Thám tử giang hồ? Một quả phụ khổ cực biến thành thám tử giang hồ?

“Kinh thành có thêm một thám tử giang hồ, vậy mà đệ không biết?” Long Nhị hỏi Long Tam.

“Đệ đâu có lẫn lộn trong kinh thành,” Long Tam phản ứng, “Huynh mới là gia lẫn lộn ở đây đó.”

Long Nhị bị chế nhạo cũng không phản bác được. Đúng là hắn lẫn lộn trong kinh thành, nhưng hắn chỉ loanh quanh với tiền, đâu có hứng thú với mật thám đánh giết.

Có điều một ma ma thanh lâu lại là thám tử, nhất định là phải có tổ chức, không thì ả ta thăm dò tin tức cho ai?

Long Tam đã nhận sẽ điều tra việc này đến cùng, còn Long Nhị giao hết mọi đầu mối cho Lý Kha. Lý Kha điều tra, cuối cùng điều tra đến quê nhà Trác Dĩ Thư, điều tra tận gốc gác nhà ả ta.

Lý Kha vâng mệnh, chọn người, thu dọn hành lý, chuẩn bị xuất phát. Đường xá xa xôi, ngày về mờ mịt, Lý Kha và mọi người cũng chuẩn bị tinh thần nửa năm không về nhà.

Tô Tinh biết chuyện Lý Kha phải đi xa, vội vàng đến gặp anh ta.

Cô gái nhỏ hỏi vì sao lần này phải đi? Lý Kha không thể nói.

Cô gái nhỏ lại hỏi khi nào trở về? Lý Kha nói không biết, chỉ biết là xong việc mới về. Nơi phải đến khá xa, chuyện làm không dễ, có lẽ sẽ lâu.

Cô gái nhỏ ằng ạng nước mắt, móc lá bùa hộ mệnh ra: “Sur phụ, ta cầu được trong miếu, sur phụ nhớ mang theo để được bình an.”

Lý Kha sững sốt, nhận bùa, ngẫm lại lại dặn dò: “Lúc ta không ở đây, đệ tử cũng nhớ chuyên cần luyện công, đừng có lười biếng. Có chuyện gì thì tìm Thiết tổng quản, ờm, lão nhân gia sẽ giúp đỡ đệ tử. Còn có phu nhân, bệnh của phu nhân không ổn, cứ để phu nhân tĩnh dưỡng, đừng có tìm phu nhân mà nói chuyện phiếm, làm Nhị gia mất hứng. Đệ tử cũng để ý một tí, ra ngoài ăn điểm tâm thì đừng đánh nhau với người ta; đặc biệt không được nghĩ bản thân là nữ hiệp, công phu mèo cào không dùng được đâu. Lên núi hái hoa cũng phải chú ý, đừng để bị rắn cắn...”

Lý Kha cẩn thận liên miên một hồi, cuối cùng chợt nhận ra mình lái nhai thật là lảm. Hắn ngừng lời, lại phát hiện ra Tô Tinh bắt đầu rơi nước mắt, hai giọt nước mắt to tròn rơi lên đôi gò má của cô.

Lý Kha căng thẳng. Cô bé này khóc gì? Hắn đâu có nhắc nhở nặng nề lảm.

Tô Tinh khịt khịt, cúi đầu buồn bực nói: “Sur phụ, tẩu tử nhà Lý gia làm mai cho đệ tử.”

“Đệ tử bao nhiêu tuổi rồi mà có người làm mai?” Lý Kha nở nụ cười.

“Sắp mười lăm rồi.”

Lý Kha vừa cười vừa xoa đầu cô. So với tuổi hai lăm của hắn, mười lăm thật nhỏ.

“Là chuyện tốt. Tàu tử nhà Lý gia đối với đệ tử thật tốt.”

Tô Tinh mỉm môi, cúi đầu thấp hơn, nói lưu rú: “Sư phụ, người đi làm việc nhanh về nhé.”

“Sao, sợ sư phụ không kịp uống rượu mừng?” Lý Kha ngoác miệng cười, thử tưởng tượng hình ảnh cô bé này mặc giả y, nhưng lại không tưởng tượng được, chỉ thấy vui mừng.

Tô Tinh ngẩng phắt đầu lên nhìn hắn, bỗng nhiên xoay người chạy mất.

Lý Kha không hiểu nổi con bé lại làm sao?

Người không hiểu nổi phụ nữ còn có Long Nhị.

Mấy hôm nay, hắn đi thanh lâu tìm hiểu hơi nhiều, cũng gặp nhiều cô nương. Nhưng đó là để điều tra vụ án, tìm hiểu lai lịch của của Trác Di Thư chứ không liên quan gì đến mấy cô nương đó. Trước kia, nếu hắn đi hoa lâu, Mộc Nhi nhà hắn sẽ đùa giỡn trêu chọc hắn một chút, nhưng bây giờ hắn mang mùi hương từ hoa lâu về, nàng lại tỏ vẻ không vui.

Nói không lấy hắn là nàng, nói bắt hắn chờ năm năm là nàng, lúc này hắn không nói chuyện hôn sự với nàng, vậy mà nàng lại cứ xụ mặt ra với hắn.

Hừ, cô nàng này, lúc muốn đá hắn ra, lúc muốn chiếm cứ hắn, chả biết giả bộ là gì.

Long Nhị nghĩ thì thấy cũng không nên nuông chiều nàng. Trên thực tế, hắn cũng nghĩ nên tránh mấy cô gái khác ra thì hơn.

Không chỉ thế, hắn còn phải phái người đến Tây Mẫn quốc để tìm Nhã Lê Lê và Lâm Duyệt Dao. Trước khi Nhã Lê Lê đi, Cự Mộc Nhi đã nhờ bà lên lút dẫn theo Lâm Duyệt Dao. Hai người phụ nữ này, lại còn là chuyện Cự Mộc Nhi gây ra, Long Nhị hắn chỉ là người giải quyết hậu quả, rõ ràng không phải có ý tiếp xúc với phụ nữ khác.

Mà trong lúc điều tra vụ án, hắn còn có tình gặp Đinh Nghiên San. Đó là do tình thế, không phải do hắn muốn. Còn một chuyện: hắn nhờ và Phụng Vũ và Hàn Tiểu dẫn hắn đi gặp công chúa Như Ý. Hai người bọn họ có mối quan hệ tốt với công chúa Như Ý hơn hắn, hơn nữa lại cùng là phụ nữ.

Long Nhị cứ lo liệu như thế, cuối cùng dính dáng đến một đồng phụ nữ. Mà người phụ nữ phải đứng mũi chịu sào phiền phức nhất, lại là Cự Mộc Nhi nhà hắn.

Hiện tại, hắn đang nỗ lực giải quyết phiền toái của Cự Mộc Nhi.

Hắn cố ý tỏ ra vô tình gặp được Đinh Nghiên San.

Đinh Nghiên San đã thay đổi rất nhiều. Đã lâu không gặp, dường như trầm ổn hơn hẳn.

Cô ta thấy Long Nhị thì không tỏ vẻ lấy lòng như trước, thậm chí còn tránh đi. Nhưng lúc sau lại chạy lại hỏi tình hình của Cự Mộc Nhi. Nhà Cự Mộc Nhi bị trộm, cô ta cũng nghe nói nhà bị phá, nhưng khi nghe Long Nhị bảo rằng Cự Mộc Nhi suýt chết, đang nằm tĩnh dưỡng trên giường rất thê thảm, cô ta cũng tỏ ra buồn bã.

Long Nhị ra về thờ dãi: “Cũng không biết Mộc Nhi chọc phải ai trong giang hồ mà cứ hết chuyện này đến chuyện khác, sợ nàng không chịu được bao lâu đã bị người ta lấy mạng mất rồi.”

Đinh Nghiên San khép mi cúi đầu, lúc sau mới nhỏ nhẹ nói: “Nhị gia cũng nên cẩn thận đề phòng người trong triều, có thể không phải do người trong giang hồ làm. Nhị gia gây nhiều thù hận hơn Mộc Nhi cô nương, có thể là hướng về Nhị gia thì sao? Đề phòng cẩn thận vẫn hơn.”

“Hướng về ta?” Long Nhị nhướng mày, “Hướng về ta thì xuống tay với ta là được, sao phải xuống tay với Mộc Nhi. Nàng bị mù đã tội lắm rồi, bây giờ ốm đau hấp hối, quả thực không đành lòng.” Nói đến đây, hắn lại lắc đầu, “Nàng trốn được lần bắt cóc kia, không ngờ vẫn còn tai ương đến cửa nhà.”

Đinh Nghiên San cúi thấp hơn.

Long Nhị lại nói: “Cũng không biết sắp tới sẽ có tai họa gì nữa. Dù thế nào thì cũng đa tạ cô nương đã nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận.”

Đinh Nghiên San muốn nói lại thôi, cuối cùng gật đầu, cáo từ Long Nhị.

Long Nhị nhìn bóng lưng cô ta, bỗng nhiên nghĩ cô nương này cũng mười chín rồi, đã thành gái lỡ thì. Trước kia, chưa lấy chồng, cô ta còn rất nhiều lựa chọn tốt. Bây giờ, trải qua vụ án, thanh danh đã mất, dù có một ông bố quyền thế vô cùng thì sợ rằng việc hôn sự cũng không được tốt đẹp.

Hắn ta đang chờ đợi, Đinh Nghiên San bỗng quay người lại, hai cặp mắt nhìn nhau. Thấy Long Nhị đang nhìn mình, cô ta hơi sững sờ. Long Nhị hơi xấu hổ, miễn cưỡng cười. Đinh Nghiên San cười với hắn, nói: “Ngày khác ta sẽ đến tận nơi bái phỏng, thăm hỏi Mộc Nhi cô nương.”

Đây là lần thứ hai cô ta nhắc đến Cự Mộc Nhi, chỉ gọi là “Mộc Nhi cô nương”, điều này khiến Long Nhị thấy không vui. Nhưng đối với hắn bây giờ, Đinh Nghiên San cũng là người có ích, vì thế hắn cười cười, gật đầu.

Hai người đi hai ngã, không ngờ chuyện này rơi vào mắt người khác lại trở thành tin đồn đại.

“Long Nhị gia luôn không bình thường. Trước thì thân thiết ven đường, nín kéo muốn kết hôn với nàng mù. Kết quả nửa năm sau bỏ người ta. Giờ nàng mù gặp nạn, hấn đón người về nhà, sau đó lại câu kết làm bận với tiểu thư Đình gia trên phố.”

“Nghe nói tiểu thư Đình gia muốn đến nhà Nhị gia. Nàng mù còn ở đó, cô ta muốn nín kéo quá khứ là có ý gì?”

“Ta cá tiểu thư Đình gia thắng.”

“Nói vậy cũng không đúng. Trước kia nàng mù mê hoặc được trái tim Nhị gia, nếu không có thủ đoạn sao làm được? Hôm nay nàng ta gặp nạn, giả vờ đáng thương cũng là hợp lý. Hơn nữa, nếu Long Nhị gia không còn chút tình cảm với nàng ta thì sao lại đưa nàng ta về?”

“Người nhầm rồi. Tình với cảm gì đó không thể nói thế. Nếu có tình cảm thì sao lại bỏ nàng ta? Nghe nói là lúc đó ở quán rượu, hộ vệ Long phủ tình cờ đi qua nên mới cứu được. Cứu rồi thì sao mặc kệ được? Ta nghĩ Long Nhị gia cũng bất đắc dĩ thôi, sợ bên ngoài nói này nói nọ. Nhưng hôn sự này đã kết thúc rồi, bỏ là bỏ, sao đùa được. Vì thế rõ là tiểu thư Đình gia thắng.”

Những lời nói khó nghe của kẻ rảnh rỗi truyền đến tai Long Nhị. Hấn chuyển lại cho Cự Mộc Nhi, sau đó tỏ thái độ bất bình: “Bọn họ coi nàng như thế, có nhận được giờ thì cũng không chịu mãi được. Ta nhất định sẽ đòi lại mặt mũi cho nàng.”

Cự Mộc Nhi không trả lời. Nàng đang nghĩ nếu hấn không hờ hênh bên ngoài thì nàng cũng không mang tiếng tranh đàn ông với thiên kim tiểu thư Đình gia. Thế mà bây giờ, qua lời hấn chuyện đã thành đòi lại mặt mũi cho nàng. Có lẽ Nhị gia sợ nàng nghĩ lung tung.

Cự Mộc Nhi giả ngu, không trả lời, coi như không hiểu.

Long Nhị cũng kệ, không kéo dài đề tài này. Dù sao thì hấn cũng ngừng ở đây, nàng chờ coi!

Hôm sau, Long Tam và Phượng Vũ phải đi cùng Niếp Thừa Nham và Hàn Tiểu đến gặp công chúa Như Ý.

Công chúa Như Ý là tỷ tỷ của đương kim Hoàng thượng, đã gả cho tiểu tướng quân Mục Viễn của Mục phủ. Cả Long Tam, Phượng Vũ, Niếp Thừa Nham và Hàn Tiểu đều là người quen cũ của hai vợ chồng công chúa.

Lần này Long Nhị cũng đòi đi theo.

Niếp Thừa Nham rất bất mãn, nghĩ rằng Long Nhị muốn bám theo Tiểu Tiểu nhà anh ta. Long Nhị ngoài cười nhưng lòng không hề cười: “Không liên quan gì đến Tiểu Tiểu. Nói về cảm tình, ta với người còn sâu sắc hơn đây.”

“Thật đáng tiếc, e là ta phải cô phụ người rồi.” Niếp Thừa Nham cũng ngoài cười trong không cười, “Người người bốc mùi tiền, không theo được Thần y Đệ nhất Thiên hạ Tiểu Tiểu của gia, nhìn người ta ngứa mắt.”

“Hừ!” Long Nhị cười nhạt, “Mộc Nhi nhà ta cũng là Cầm tiền Đệ nhất Thiên hạ đấy.”

Phượng Vũ nghe vậy vội vàng đá Long Tam một cái. Long Tam không hiểu nên ngước mắt nhìn cô. Phượng Vũ nói: “Đáng ra lúc này chàng phải nói tiếp luôn rằng của nhà chàng là Hiệp nữ Đệ nhất Thiên hạ chứ.”

Long Tam bĩu môi, chưa nói gì thì Long Nhị và Niếp Thừa Nham đã đưa mắt nhìn nhau. Phượng Vũ ngẩng đầu ưỡn ngực, chỉ tay vào Long Tam: “Của nhà chàng là Hiệp nữ Đệ nhất Thiên hạ.”

Như Ý cười cười, bước đến, cũng nghe được một nửa cuộc đối thoại của bọn họ, phá lên cười: “Nhiều ngày như vậy, những gì kém nhất đều đến chỗ ta, thật là về vàng cho kẻ hèn này.”

Phượng Vũ cười hi hi: “Thật ra vốn muốn tán Tướng quân Uy vũ Đệ nhất Thiên hạ, nhưng lại nghĩ như thế thì đại bá nhà ta mất mặt quá.”

Như Ý chớp mắt: “Vậy mà cũng khoe với công chúa. Uy vũ, từ này thích đấy.”

Hàn Tiểu giọng ngọt ngào: “Đó chính là Công chúa Uy Vũ Đệ nhất Thiên hạ.”

Ba người phụ nữ cười giòn giã. Phượng Vũ lại nói: “Ôi chà, nhất định đại bá sẽ nói đại tâu là Hiền thê Đệ nhất Thiên hạ.” dứt lời, cô lập tức giả giọng Long Đại, “Các người phải học hỏi đại tâu.”

Cô nói giống y hệt, mọi người cười ầm ĩ.

Gương mặt của mấy người đàn ông đều đỏ rởn. Họ không hiểu mấy lời này buồn cười ở đâu. Niếp Thừa Nham và Long Nhị cũng liếc nhìn Long Tam, đều do vợ anh ta gây chuyện. Long Tam cũng ra sức trợn mắt lại, để hai ông đàn ông đầu võ mồm thì được, thế mà không để Phượng Nhi nhà anh ta được thoải mái một chút.

Ba người đàn ông trợn mắt nhìn nhau, không nói gì. Ba người phụ nữ kia thì lại ríu rít liên hồi. Cuối cùng Long Nhị không nhịn nổi nữa, kéo công chúa Như Ý sang một bên để nói chuyện riêng.

Niếp Thừa Nham nhìn Long Nhị đằng xa, đoán là có chuyện nhờ vả, lạnh lùng nói: “Cái tên này, tự nhiên lại xun xoe...”

Nửa câu sau nữa anh ta chẳng nói nốt, Phụng Vũ tiếp lời: “Không trộm thì là cướp.”

Long Tam khẽ vỗ đầu cô. Phụng Vũ lại nói: “Đâu phải ta nói, là Niếp thành chủ nói, ta chỉ giúp anh ta nói hết câu. Ta đâu bảo Nhị bá nói bậy chứ.”

Niếp Thừa Nham cười nhạt: “Nữ hiệp Đệ nhất Thiên hạ dám làm lại không dám nhận, bảo Long Nhị nói bậy gì?” Hàn Tiểu khẽ vuốt vai Niếp Thừa Nham anh ta mới ngậm miệng lại.

Còn Long Nhị thì nói chuyện với công chúa Như Ý khá lâu. Không biết nói gì mà mặt cười tươi như hoa. Lúc hai người đó quay lại, Long Nhị liên tục nói cảm tạ, sau đó cáo từ về trước.

Niếp Thừa Nham kêu ầm lên rằng Long Nhị lợi dụng xong người ta là chạy, Phụng Vũ ầm ĩ truy hỏi Như Ý xem nói chuyện gì với Long Nhị. Như Ý chỉ cười, không tiết lộ gì.

Long Nhị lập tức lên ngựa về phủ, lúc đi qua cửa hàng cầm Khiếu Lăng Âm lại dừng lại. Hắn neho mắt nhìn cửa hàng chăm chú một lúc lâu, cuối cùng cũng xuống ngựa rồi vào.

Cửa hàng cầm không lớn, gọn gàng sạch sẽ, bố trí nhìn rất thiện cảm. Long Nhị giả vờ ngó nghiêng quanh quất. Chường quý chỉ nhìn hắn một cái, không bắt chuyện.

Long Nhị nhìn xong, ho khan một tiếng, giả vờ hỏi: “Người nhận ngân phiếu không?”

“Có nhận.” Cuối cùng chường quý cũng ngược nhìn, hỏi ngược lại, “Long Nhị gia muốn mua cầm?” Giọng kia rõ ràng không tin. Long Nhị gia cảm thấy thật mất mặt.

“Không mua.” Cho dù cảm thấy có chút xấu hổ chưa từng thấy, Long Nhị vẫn ưỡn ngực trả lời, sau đó lại hỏi một câu, “Cái cầm tám vạn tám kia chỉ có một thôi à?”

Chường quý gơ một ngón tay, chỉ vào góc phòng.

Ở đó chỉ có một cái bàn dài phủ khăn, một chiếc cầm kiểu cổ đặt lên trên. Long Nhị mở to nhìn, mặt mũi nhăn nhúm. Một khối gỗ nát này mà nhưng tám vạn tám ngàn hai, còn là vàng nữa!

Long Nhị thấy cái bàn kia nhìn còn đáng chú ý hơn cái cầm. Hắn liếc trộm chường quý, quả nhiên người ta không nhìn hắn, tự mình cúi đầu lật cầm phổ soạn soạn.

Long Nhị lại nhìn cái bàn để cầm lần nữa, sau đó quay người đi. Đúng là người chơi cầm toàn người điên, tám vạn tám ngàn lượng vàng, đúng là quá điên rồi.

Long Nhị về cũng không kể mình tìm Như Ý làm gì, cũng không nói mình đã thấy “Cây cầm tuyệt thế”, nhưng Cự Mộc Nhi lại có chuyện để kể: nàng kể Đình Nghiên San đến thăm nàng.

“Cô ta có nói gì không?”

Cự Mộc Nhi gật đầu, hình như hơi suy nghĩ: “Cô ấy bảo xin lỗi ta.”

Long Nhị dừng tay một chút, sau đó thờ phào. Cự Mộc Nhi nói: “Nhị gia, thật ra cô ấy là người tốt, đừng làm cô ấy bị thương.”

Long Nhị thờ dãi: “Cô ta là con gái nhà đó, chỉ sợ có mỗi cô ta không tệ thôi.”

Cự Mộc Nhi nhún mày, không biết nếu việc này còn tiếp tục thì Đình Nghiên San sẽ thế nào.

Những ngày Cự Mộc Nhi dưỡng bệnh trôi qua thật nhanh, thoát cái đã sắp cuối năm. Hàn Tiểu chắc chắn Cự Mộc Nhi không còn vấn đề gì khác, chỉ cần ăn uống điều dưỡng hợp lý là ổn nên để lại thuốc thang rồi cáo từ cùng Niếp Thừa Nham.

Long Tam dùng người trên giang hồ, tìm ra một bí mật vô cùng kín kẽ: Hình bộ nuôi mật thám riêng, trái với luật lệ.

“Trác Dĩ Thư là một trong số những thám tử họ nuôi?” Long Nhị nhìn hồ sơ, hỏi.

“Theo lẽ thường thì chắc vậy. Nhưng... những mối ngầm này đều giấu rất kỹ, ta không dám rút dây động rừng. Loại chuyện lén nuôi người, qua mắt triều đình này có thể lớn cũng có thể nhỏ. Ta sợ bị bọn chúng phát hiện. Vì thế chỉ dừng ở đây thôi.”

“Ừ, đệ làm đúng. Tạm thời thế này là đủ.” Long Nhị rút một tờ trong tập giấy, “Chỉ cần có cơ để ta bôi chuyện ra là được. Trộn nước lung tung, thế này là tốt lắm rồi.”

“Trộn nước lung tung?” Long Tam nhún mày. Sao anh ta cứ có cảm giác Nhị ca sắp làm loạn trời đất nhỉ?

Có điều trời đất chưa loạn, Long phủ đã loạn trước.

Bởi vì Cự phụ về.

Cự phụ hoan hỉ chạy về nhà, lại phát hiện ra nhà mình bị cháy. Ông đỡ đầu, còn chưa hiểu gì thì lại nghe hàng xóm mách rằng con gái ông bị Nhị gia bỏ. Ông lại hỏi con gái ông đang ở đâu? Thì người ta lại nói Nhị gia đưa con gái ông về nhà dưỡng bệnh.

Đầu óc ông bỗng đơn giản này quay vòng vòng.

Sao đã bỏ rồi còn đón về?

Trên đường đến Long phủ, ông gặp không ít người quen, nghe được bao nhiêu lời đồn đại. Càng nghe ông càng mờ mịt, chạy đến chỗ Long phủ mà mồ hôi mướt mả.

Không ai trong Long phủ biết Cự phụ đã về, có điều Long Nhị cũng đã sắp xếp phòng ở cho ông và A Nam, đề phòng bọn họ về nhà mà không có nơi ở. Vì thế, người ở Long phủ không luống cuống, nhưng Cự phụ thì rối tung rối mù.

Ông ôm Cự Mộc Nhi mà gào khóc, cảm thấy con gái mình thật đáng thương. Tuổi nhỏ mất mẹ, sau đó bị mù mắt, mãi mới gả được cho lang quân, tưởng rằng từ nay về sau được hưởng yên lành thì tại sao lại bị bỏ? Bị bỏ thì thôi, sao còn bị đốt nhà? Cuối cùng không còn nhà để về, đành phải chịu đựng mà quay về nhà chồng trước.

Cự phụ tự mình đau khổ hoài rồi lại đến giờ Cự Mộc Nhi phải uống thuốc. Nha hoàn bưng thuốc lên, cảm mớ ngọt chuẩn bị sẵn, khăn lau miệng cũng đã cầm, vừa uống thuốc xong là có nước ấm phục vụ, rồi lần lượt từng người hầu hạ.

Cự phụ ngây người, không khóc nổi nữa. Đãi ngộ của một người bị chồng bỏ thế này có phải hơi tốt quá không?

Cự phụ còn chưa hết kinh ngạc thì hôm nay đã xảy ra một chuyện lớn.

Có hai vị công công trong cung đến, dẫn theo vài tiểu thái giám, nghe nói là ý chỉ của Thái hậu. Đại ý nói là Cự Mộc Nhi có tài chơi cầm phi phạm, là vinh quang của Tiêu quốc, Thái hậu rất yêu thích nàng. Long Nhị chưa đối xử tử tế với vợ cả, còn có tội bỏ vợ: bỏ vợ, thật là sai lầm. Vì thế, Thái hậu mong rằng Long Nhị sẽ sửa chữa, tiếp tục lương duyên với Cự Mộc Nhi, một lần nữa se duyên vợ chồng.

Cự Mộc Nhi nghe ý chỉ mà ngây ra như phỗng. Long Nhị nhận chỉ, không hề che giấu sự đắc ý, còn gửi công công một túi đỏ, mời họ đến Thiên Thánh uống rượu dùng bữa.

Cự phụ đã hết kinh ngạc, hỏi thẳng Long Nhị: “Nhị gia, đó là ý gì?”

Long Nhị vui vẻ: “Ý là người là nhạc phụ đại nhân của con.”

“Ồ.” Có lời này rõ ràng là được, Cự phụ hài lòng rồi.

Mà Long Nhị không chỉ là thỏa mãn, hân vô cùng sung sướng.

Lại có vợ, lại có tiệc kết hôn, lại có tiền!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Kết Hôn Lần Hai, Nhị Gia Gặp Vua

Đêm nay, Cự Mộc Nhi cúi kinh với Long Nhị.

Long Nhị tỏ ra vô cùng vô tội: “Đây đâu phải ta ép nàng cưới. Là ý chỉ của Thái hậu, ta cũng bị bắt buộc thôi mà.”

Không chỉ hân bị bắt buộc, mà trong lúc lý do lý trấu, hân không hề tỏ ra bất đắc dĩ.

Long Nhị càng nghĩ càng phơn phớt, nhếch môi cười to trong lòng.

Cự Mộc Nhi cảm thấy khổ sở: “Sao Thái hậu lại biết ta là ai? Nhị gia bỏ vợ đâu có liên quan gì đến bà ấy đâu?”

“Nàng nổi tiếng, đương nhiên là bà sẽ biết. Nàng cũng biết rằng lời đồn đại về hôn sự của chúng ta ngoài đường kia khó nghe thế nào, ta mang tiếng xấu nên Thái hậu thấy không dạy dỗ ta một chút cũng không được, vì thế muốn ép ta lấy lại người vợ ta đã bỏ, còn tỏ vẻ khiển trách.”

Cự Mộc Nhi mím chặt môi. Nàng không tin, nếu không có người nhúng tay vào chuyện này mới là lạ đó.

Long Nhị hôn một cái lên mặt nàng, mềm giọng nói: “Đừng tỏ ra không vui. Cứ nghĩ đây là việc đã định đi. Nàng lo rằng Long phủ sẽ bị liên lụy, nhưng hôm nay là ý chỉ của Thái hậu, nếu chúng ta kháng chỉ thì Long phủ cũng sẽ gặp tai họa đấy. Chắc nàng không muốn thấy Bảo Nhi còn nhỏ đã mất nhà chứ? Còn có Khánh Sinh, nó cũng là một tài năng đấy, nếu tiền đồ mất hết khi còn nhỏ, lớn lên biết phải làm sao.”

Cư Mộc Nhi nói: “Chàng cho công chúa cái gì?” Lần trước hắn đi cùng Niếp Thừa Nham và Hàn Tiểu đến chỗ công chúa Như Ý, nàng có nghe nói.

“Công chúa Như Ý?” Long Nhị lắc đầu, “Ta thì cho được công chúa cái gì tốt chứ. Cô ấy là một công chúa cao quý, lại có rể hiền, không thiếu cái gì, ta không thu mua được người ta.”

Hắn lại hôn một cái lên bờ môi Cư Mộc Nhi: “Vợ đa nghi quá.”

Cư Mộc Nhi biết thừa hắn giở trò, nhưng cũng không đoán ra hắn đã làm thế nào.

Chắc chắn là hắn đã thuyết phục được Thái hậu ra ý chỉ, có điều hắn và công chúa Như Ý không thân thiết, nếu không thì hắn sẽ không cần đi theo Phụng Vũ và Hàn Tiểu. Vậy vì sao công chúa lại nhận giúp hắn? Cư Mộc Nhi không nghĩ ra.

“Được rồi, để đầu nàng nghỉ ngơi một chút. Chuyện thành thân còn phải tính nhiều. Cũng may đã thành thân một lần, danh sách chuẩn bị còn giữ một phần, cũng bớt được không ít chuyện. Ngay cả hi phục cũng phải làm lại, tốn thời gian phết.”

Cư Mộc Nhi há hốc mồm, kinh ngạc: “Lại phải làm lại toàn bộ? Không phải bái đường thôi là xong à?”

“Đây là phụng chỉ thành hôn đấy. Thiên hạ ai cũng biết, sao chỉ bái đường là xong được.” Long Nhị hùng hồn lý lẽ, “Nếu như không làm tốt, chuẩn bị thật hoành tráng, mặt mũi Thái hậu sẽ để vào đâu.”

Không xử lý tốt, không mời đủ khách, tiền thu về sẽ không đủ. Đương nhiên, đây cũng chỉ là một trong số những nguyên nhân mà thôi. Nguyên nhân khác bây giờ Long Nhị chưa thể nói với nàng được.

“May mà hi phục hi quan không phải làm lại, vẫn còn ở đây.”

“Làm lại hết! Sao lại mặc lại đồ cũ được.”

“Thế nhưng tốn bạc lắm. Chàng có cưới người khác đâu, vẫn là ta, hi quan hay xiêm y gì đó cũng chỉ để mặc. Không cần phải lãng phí.”

“Lãng phí.” Long Nhị cao giọng, “Nàng muốn mua cây cầm tám vạn tám ngàn lượng vàng thì không lãng phí?”

Một câu nói khiến Cư Mộc Nhi phải ngừng lại. Không phát biểu gì nữa.

Sắp đến lễ mừng năm mới. Năm nay Long Đại trấn thủ ở biên quan, cũng chưa về. Đương nhiên gia đình cũng đi cùng anh, không về luôn. Nửa năm liền không được gặp Khánh Sinh ca ca, cả lễ mừng năm mới cũng không gặp, con bé òa khóc nức nở.

Bởi vì phòng ở đã bị đốt, Cư phụ và Cư Mộc Nhi ở lại Long gia ăn mừng năm mới. Đã lâu Cư phụ không sống cùng trẻ con nên vừa gặp Bảo Nhi và Tiểu Nhi ông đã rất vui. Ông hay thích kể chuyện xưa, Bảo Nhi cũng thích ở với ông. Ông thấy Bảo Nhi khóc lại mềm lòng, dỗ dành an ủi, thậm chí không thua kém gì người nhà an ủi.

Hôn kỳ của Long Nhị và Cư Mộc Nhi định là Mười Tám tháng Giêng. Vừa khéo đó là một ngày lành.

Cư Mộc Nhi nói: “Tại sao lại là ngày này...”

Long Nhị dài giọng: “Ngày này làm sao cơ?”

Cư Mộc Nhi nghe vậy thì không nói nữa. Thời gian hôn kỳ càng gần, Nhị gia nhà nàng càng kiêu ngạo, tốt nhất là nàng ngoan ngoãn một chút, đỡ bị hắn chế nhạo.

Kết quả là Long Nhị không chịu bỏ qua, cứ hỏi liên tục: “Ý nàng là ngày này không tốt, có phải không? Nàng muốn nói rằng trước đôi ta cũng thành thân, rồi cùng cách, vì thế tính đi tính lại đây vẫn không phải ngày lành chứ gì?”

Cư Mộc Nhi cúi đầu không nói gì. Thật ra trong lòng nàng cũng nghĩ vậy.

Long Nhị chọc gáy nàng: “Nàng nghĩ một chút coi, chuyện đôi ta hòa ly là chuyện tốt ai gây ra? Là đầu óc ai không yên phận cứ bày chuyện ra?”

Cư Mộc Nhi không dám cãi lại, nhưng cuối cùng không nhịn được vẫn lí nhí một câu: “Nhị gia thấy ngày này tốt ở đâu?”

“Tốt ở đâu? Tốt ở chỗ ngày này sắp đến rồi!” Thái hậu hạ chỉ năm trước, theo tốc độ chuẩn bị nhanh nhất thì ngày này là hợp lý. Hơn nữa, Mộc Nhi nhà hắn đã nghỉ ngơi mấy tháng, đêm tân hôn sẽ không có vấn đề gì. Vì thế chọn ngày khác thật không thể tốt hơn.

Cư Mộc Nhi lại im lặng. Dù sao thì thời gian này nàng cũng chỉ chịu trách nhiệm dưỡng bệnh, uống thuốc bổ, ăn đồ bổ, ngủ nghỉ dưỡng thần, chuyện khác không đến lượt nàng quản.

Người đứng sau Trác Dĩ Thư cũng không thấy động tĩnh gì nữa. Long Nhị cũng thường tỏ ra bí hiểm, ra ngoài rất lâu mà không cho biết hành tung. Nhưng lúc này sức khỏe Cự Mộc Nhi kém, không có tinh thần tra hỏi. Chỉ có điều mặt hồ êm ả, bên dưới lại không biết có những đợt sóng ngầm kinh khủng nào.

Dù thế nào, Mười Tám tháng Giêng cũng đã đến.

Cự Mộc Nhi gả đi lần hai.

Vẫn là lấy Long Nhị gia.

Kiểu hoa đi trên đường vô cùng náo nhiệt, cực kỳ phô trương, còn ầm ĩ hơn lần đầu. Nhưng lần này Cự Mộc Nhi không quá căng thẳng. Thậm chí, nàng còn nghĩ hóa ra kết hôn lại cũng chẳng có gì mới mẻ, quan trọng là vẫn là một người chồng ấy, không thể căng thẳng nổi.

Suy nghĩ này vừa lướt qua trong đầu, nàng lại tính nếu Nhị gia biết nàng nghĩ vậy, chắc chắn hắn sẽ giận dữ nàng. Nhớ đến thói xấu như trẻ con của hắn, nàng bật cười. Lần đầu tìm hắn, nàng không nghĩ hắn là người đàn ông như thế. Nàng đã nghe mọi người đánh giá Long Nhị gia là người ít khi cáu giận, keo kiệt, xảo quyệt, thù dai, dễ cáu gì đó, dường như uy tín là điểm tốt duy nhất của hắn. Nhưng ở bên hắn lâu, nàng lại thấy khuyết điểm nào của hắn cũng có thể làm nàng vui được.

Cự Mộc Nhi suy nghĩ miên man trên đường, cuối cùng kiểu hoa cũng đến Long phủ. Tất cả mọi quy củ đều như lần trước. Lần này, Cự Mộc Nhi không hề luống cuống. Long Nhị nắm tay nàng, dẫn nàng bước qua bậc cửa, dẫn nàng nhảy qua chấu than. Dù sao nàng cũng biết chắc chắn rằng người đàn ông bên cạnh sẽ không để nàng ngã.

Hai người bá thiên địa, Thái hậu phái một công công đến đưa quà, làm nghiêm chỉnh như vậy khiến mọi người không thể không làm theo. Quà các lúc càng tuyệt, Long Nhị cười đến sắp rách mép rồi.

Phượng Vũ cũng vẫn chờ trong phòng tân lang với Cự Mộc Nhi. Cô vừa nói Cự Mộc Nhi khổ cực, chuyện thành thân mệt mỏi mà phải làm những hai lần. Xong hai người phụ nữ nói xem không biết qua hôn lễ này, Long Nhị thu được bao nhiêu tiền tài. Đang lúc trò chuyện cao hứng thì Long Nhị bước vào.

Hắn nhìn hai người đang trò chuyện quên trời đất. Dù là lần kết hôn thứ hai, nhưng dù sao cũng là tân nương tân tâu tử. Nhưng cũng không sao, quan trọng là vừa bước vào cửa đã nghe tiếng nàng tính toán tiền biếu của hắn.

Hắn lạnh lùng nói: “Có thể thu được nhiều, có thể là ít, nhưng chắc chắn không đủ tám ngàn tám vạn hai vàng.”

Lời vừa thốt ra, Cự Mộc Nhi bật người đứng dậy. Phượng Vũ biết điều, vội vàng cáo từ.

Các loại lệ bộ xong xuôi, trong phòng nhanh chóng chỉ còn hai người. Lần thành thân này, không ai nháo động phòng. Long Nhị thấy không bị quấy rối thì thoải mái hơn. Hắn coi bỏ hi phục rườm rà trên người, nằm sắp lên giường, kêu to: “Phụ nhân, đắp lưng cho chồng nàng.”

Hắn nhấn mạnh hai chữ “chồng nàng”. Cự Mộc Nhi bị hắn chọc cười, đi qua đắp lưng.

Đắp một hồi, Long Nhị lại gác chân lên đầu gối nàng: “Bóp chân cho chồng nàng.”

Cự Mộc Nhi lại bóp.

Bóp một hồi, Long Nhị ngồi dậy, trước mặt Cự Mộc Nhi, đặt tay nàng lên ngực mình: “Cởi quần áo cho chồng nàng.”

Cự Mộc Nhi chiều hắn, không kêu ca gì mà lột sạch sẽ. Cởi xong, nàng dừng lại.

Long Nhị ôm lấy nàng, cắn tai nàng: “Nàng là đồ vô lương tâm. Trời lạnh thế này cũng không sợ gia bị rét.”

“Là Nhị gia bảo cởi.”

“Gọi ta là gì?” Long Nhị vỗ mông nàng, kéo nàng ngã xuống giường.

“Tướng công.”

“Ồi.” Long Nhị toét miệng cười, rất thỏa mãn.

Nhưng gọi xong lại im re. Long Nhị tiếp tục vỗ mông nàng. Cự Mộc Nhi thức thối: “Tướng công.”

“Ồi.” Long Nhị lại trả lời.

Trả lời xong, hắn hứng khởi cởi xiêm y của vợ mình. Thành thân rồi, phải làm cho thỏa thích.

“Tướng công, chàng nói xem, đã lâu thế rồi mà hắn không làm gì, có phải hắn đang âm mưu gì không?” Cự Mộc Nhi vẫn lo lắng về kẻ đứng sau chuyện này.

“Tướng công, trước kia chàng vẫn bận, ta không có cơ hội thảo luận với chàng. Chuyện đã đến mức này, ta và chàng đã không còn là vợ chồng, dù thế nào vụ án này cũng phải giải quyết thỏa đáng, không thì nhờ có chuyện gì xảy ra lại liên lụy đến Long gia.”

Long Nhị đã cời hết xiêm y của vợ mình, tư thế cũng chuẩn bị xong, đang muốn gần gũi thân mật, sung sướng tận hưởng lần tân hôn thứ hai của mình, vậy mà nương tử của hắn lại cứ lải nhải liên hồi.

Hắn dừng động tác, tròn mắt nhìn Cur Mộc Nhi.

Cur Mộc Nhi cảm thấy hắn không vui, nhưng không nhịn được mà nói thêm: “Thật đấy, chàng xem, ta còn tưởng không sao, thế mà bị đốt nhà. Nếu lại có chuyện gì...”

Lời còn chưa dứt, Cur Mộc Nhi hét toáng lên. Người nàng bị xúc dậy, ngồi trên người Long Nhị.

“Long thị, bây giờ gia không muốn nói chuyện với nàng.”

Cur Mộc Nhi ngồi, không biết nên phản ứng thế nào. Long Nhị nói xong cũng im lặng, Cur Mộc Nhi cũng không nói, cứ chờ đợi.

“Bây giờ nàng nên nói gì?” Long Nhị không vui.

“Chẳng phải chàng không muốn nói chuyện sao?”

“Ta không nói, nàng có thể nói.”

“Tướng công muốn nghe ta nói gì?”

Long Nhị cứng họng, lại muốn phát mông nàng.

“Nàng có lạnh không thể?”

“Hơi hơi.” Gian nhà có đốt lò sưởi ấm, cực kỳ ấm áp, có điều nàng vốn sợ lạnh, lại cời hết đồ, không đắp chăn thì hơi lạnh.

“Lạnh thế sao không ôm ta cho ấm?”

Hóa ra là thế.

Cur Mộc Nhi cúi người, vội vàng ôm lấy Long Nhị.

“Ta không muốn nói chuyện với nàng, lẽ nào nàng sẽ không chặn miệng ta lại?”

Vội vàng hôn môi hắn.

Long Nhị hôn thật sâu, mãi mới buông ra, lại nghe Cur Mộc Nhi nói: “Nhị gia, phía Lý hộ vệ và Nhã Lê Lê đại nhân không có tin tức gì hữu ích sao?”

“Nàng trật tự đi.”

“Tự nhiên lại nghĩ một chút thôi.”

Long Nhị thở dài trong lòng. Mà thôi thôi, nàng không chặn miệng hắn, vậy hắn chặn miệng nàng là được rồi.

Một đêm này, cuối cùng Cur Mộc Nhi không thể thảo luận đàng hoàng với chồng nàng về vụ án. Không những không thể thảo luận, nàng còn bị hành rất thảm. Cuối cùng, nàng phải lúi Hân Tiểu – thân y ra, nói rằng thầy thuốc dặn không được làm một quá mới kết thúc được buổi tối.

Chuyện Cur Mộc Nhi nghĩ, cuối cùng ba hôm sau nàng cũng nói với Long Nhị. Nàng cho rằng một từ khúc tuyệt vời như vậy mà sao trước khi đến tay Sứ Trạch Xuân, nó lại không nổi tiếng? Đã là người chơi cầm thi đều mắc bệnh khoe khoang, vậy mà không thấy ai nói về từ khúc này. Cho đến khi Sứ Trạch Xuân có nó, nó mới được truyền ra từ Sư Bá Âm.

Long Nhị không trả lời được vấn đề này. Hắn nghĩ trọng điểm không phải vì sao không ai biết đến từ khúc này. Sứ Trạch Xuân lấy cảm phổ này từ đâu mới quan trọng. Chỉ tiếc là không ai biết, bọn họ cũng không truy ra được.

Hôm đó, Long Nhị cũng đi gặp Hoàng thượng. Hắn mang theo tập hồ sơ nói về việc Hình bộ nuôi riêng mật thám. Hắn phải mật báo, nói rằng Đinh Thịnh của Hình bộ có ý đồ mưu phản.

Nhưng thật ra việc họ nuôi mật thám cũng không vì ý định này. Từ bằng chứng mà Long Nhị có, Hoàng thượng cũng phán được rằng họ không có, nhưng Long Nhị biết mình nhất định phải đổ dành được Hoàng thượng.

Vu cáo, nhưng đạt được mục đích.

Hoàng thượng không chỉ nhìn hồ sơ mà nhận định Đinh Thịnh hay Hình bộ, mà Long Nhị cũng chỉ là một dân thường, cũng không thể đứng ra nói Đinh Thịnh và Hình bộ làm sao. Nhưng hấn phải làm, hay nói đúng hơn, khiến Hoàng thượng nghỉ ngơi, cảnh giác Hình bộ.

Sau đó, chuyện hấn muốn làm mới có thể bắt đầu.

Do đó, việc cưới Cur Mộc Nhi một lần nữa, tất cả mọi thứ, giờ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Lấy Lòng Vua. Dò Ra Chân Tướng

Hoàng đế xem xong hồ sơ nhưng không nói gì. Ông lại bày bàn cờ, rủ Long Nhị chơi.

Hai người chơi được phân nửa thì Hoàng thượng chiếm ưu thế, giờ mới lên tiếng: “Sao Long gia lại điều tra việc này?”

“Lão Tam nhà ta lặng lẽ làm việc vì triều đình cũng không phải ngày một ngày hai.” Long Nhị đặt một quân cờ xuống, hỏi hột đáp. Lời này e có vấn đề, rất nhiều khi vì triều đình không thể đứng ra làm việc nên cũng mượn tay thế lực giang hồ của Long Tam một chút, Hoàng đế biết, nhưng cũng không phải tự nhiên lại dọa nạt một người được.

“Nhưng vô duyên vô cớ điều tra làm gì?”

Long Nhị nhấc mắt, cười như không cười: “Lẽ nào Hoàng thượng không biết việc đã xảy ra? Định trách ta làm việc thừa thải? Hoàng thượng yên tâm, ta không rút dây động rừng. Mỗi một người trong đó đều có vị trí và công việc riêng, vì thế chưa từng có vấn đề gì phát sinh. Nếu Hoàng thượng có cách làm khác, ta cũng chắc chắn không làm hỏng chuyện.”

Hoàng thượng nhìn bàn cờ chăm chú, nói: “Việc này thật ra Trẫm cũng có biết, chỉ là cá tính và thái độ là người của người Trẫm không lạ gì. Kết bè kết cánh, bồi dưỡng quân đội riêng, đây chính là tội to. Nhưng nếu không phải người quyền cao chức trọng, không ai dám làm thế. Người cũng hiểu rằng đắc tội người quyền cao chức trọng không có gì tốt. Những thứ người cho Trẫm xem cũng không phải bằng chứng. Nói không dễ nghe thì có phần giống vu cáo. Nếu không có bằng chứng mà trị tội mấy người này thì chẳng khác gì tự rước rắc rối vào thân.”

“Những người này gây bất lợi cho Hoàng thượng thì cũng là gây bất lợi cho ta. Chứ chẳng lẽ ta đây rảnh hơi tự rước rắc rối?”

“Vây cũng không có chuyện người tự làm chim đầu đàn. Theo lẽ thường, người sẽ tìm một kẻ trung thành can đảm, đầu óc không linh hoạt lắm, kích động một chút cho hấn tự đến tố cáo với Trẫm, không phải như người đang làm.”

Long Nhị không hề hoang mang: “Như ta mới không khiến người ta nghi ngờ. Dù rằng chỉ có ngần này bằng chứng, nhưng ai biết được liệu đây là mấy phần của tảng băng to. Để người khác ra mặt có thể khiến ta thoải mái, nhưng Hoàng thượng lại gặp phiền toái. Hoàng thượng muốn nói cũng khó, lại còn tra việc kết bè kết cánh? Hoàng thượng vừa điều tra thì các phe phái liên quan sẽ bị liên lụy, động nhẹ lại thành động mạnh, Hoàng thượng còn tra được gì? Nếu Hoàng thượng không điều tra được, những thần tử trung thành sao có thể yên tâm? Những người đó sẽ bị nản lòng thoải chí, vô cùng thất vọng, Hoàng uy ở đâu?”

Lời này rất hợp lý, Hoàng thượng nghe cũng thấy chán. Ông ta ném quân cờ lên bàn, oán giận nói: “Trước đây bảo người làm quan giúp Trẫm thì người không chịu. Nếu người cầm đầu, một lòng hướng về triều đình thì đã giúp được Trẫm hoàn thành bao nhiêu chuyện rồi.”

“Ta ở ngoài triều chẳng phải cũng vẫn ra sức trợ giúp Hoàng thượng đó sao?” Long Nhị nhìn bàn cờ, “Trong triều nhiều thần tử, không thiếu gì người trung thành và thông minh, Hoàng thượng cần là cần một người bí mật bên người để ra tay hộ cơ mà. Đây chẳng phải là lý do trước kia Hoàng thượng không kiên trì yêu cầu ta làm quan sao?”

Hoàng thượng không nói lời nào, chỉ nhìn bàn cờ chăm chăm. Long Nhị biết ông ta đang suy nghĩ. Hoàng thượng tự mình nuôi quân ngầm là một chuyện, nhưng thần tử lên lút bỏ trí thế lực riêng thì là chuyện khác. Hơn nữa, Đinh Thịnh cũng có quá nhiều tai tiếng, không biết khiêm tốn, cũng có đụng chạm đến Hoàng đế.”

“Mục đích của người là gì?” Hoàng đế bỗng mở miệng hỏi.

Long Nhị ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Hoàng thượng, trả lời: “Ta chỉ cầu trên dưới già trẻ của Long phủ được bình an.”

Hoàng đế nhìn hấn, bỗng nói: “Vì thế nên người vội vàng cưới lại nàng mù kia?”

Long Nhị cười, không phủ nhận.

“Thảo nào Hoàng tử và Thái hậu lại biết chuyện này. Thì ra là người ra tay. Muốn lấy phụ nữ còn phải bày bố to chuyện thế nữa.”

“Phu nhân của ta không thể làm ta bớt lo được. Nếu ta nói chuyện tử tế với nàng thì không biết phải kéo dài đến bao giờ mới làm được. Vì thế, phải nói rằng đa tạ Thái hậu và Công chúa đã thành toàn.”

“Thật ra Hình bộ đã làm gì mà ngươi phải làm vậy?”

“Phu nhân ta suýt nữa chết dưới tay thám tử giang hồ của Hình bộ. Đêm đó, có người đốt phòng nàng, nếu không phải hộ vệ nhà ta tình cờ đi qua thì phu nhân ta đã mất mạng rồi. Việc này ai ngờ kinh thành cũng biết, có điều mọi người tưởng là do trộm cắp gây ra, nhưng ta điều tra thì phát hiện ra là do Hình bộ.”

Hoàng đế nhíu mày: “Mật thám của Hình bộ sao phải giết phu nhân ngươi?”

“Ta không hiểu. Phu nhân ta cũng không rõ. Mật nàng không thấy được gì, đương nhiên không làm gì được ai. Ta đoán có lẽ do trong lúc tình cờ, nàng đã gặp phải chuyện xấu mà thám tử Hình bộ đang làm. Kê đó cho rằng nàng nhìn thấy nên muốn ra tay. Nhờ may mắn, phu nhân ta thoát được một mạng, ta truy tìm hung thủ thì tra ra mật thám riêng của Hình bộ. Ta cân nhắc lợi hại rồi, không dám để phủ nha truy cứu việc này. Vì thế, ta cứ bẩm Hoàng thượng trước.”

Lời nói cẩn thận. Trước kia, Hoàng thượng từng nghe việc Cừ Mộc Nhi gặp vụ án giết người ở nhà trọ qua lời Long Nhị, hung thủ cho rằng nàng nhìn thấy nên định diệt khẩu. Vì thế, hôm nay gặp chuyện này, ông ta thấy cũng hợp lý, chỉ nghĩ rằng nàng thật xui xẻo.

“Hoàng thượng thánh minh, nhất định sẽ hiểu cho lòng son dạ sắt của thảo dân.” Long Nhị tranh thủ cơ hội nịnh bợ.

Hoàng đế liếc hán một cái: “Nói về bản lĩnh nịnh nọt, bất kỳ ai trong triều cũng giỏi hơn ngươi.”

“Vậy bọn họ chắc chắn không thành tâm bằng ta. Có trung mà không thành thì cũng uổng công.”

Long Nhị nói rất nghiêm túc, Hoàng đế chỉ cười nhạt: “Tuy rằng Trẫm có cảm giác bị ngươi dắt mũi, nhưng cũng có điều ngươi nói đúng. Thật ra Hình bộ có quyền thế, có phần vượt quá ta. Có rất nhiều triều thần về phe Đình Thịnh, nhưng lại có một số việc khiến Trẫm không ra tay được. Chuyện bí mật nuôi mật thám có thể lớn, có thể nhỏ, nhưng chỉ dựa vào thông tin từ hồ sơ thì không có nhiều tác dụng, ông ta vẫn có thể lấp liếm được. Quan trọng nhất là ngươi không điều tra được ra rằng những thám tử này làm việc phạm pháp để mà định tội danh mưu phản, không dễ dàng loại bỏ. Đến khi quần thần đặt câu hỏi, Trẫm phải có câu trả lời thuyết phục.”

Long Nhị vội hỏi: “Hoàng thượng nói đúng. Nếu đào sâu việc này thì sẽ liên quan đến nhiều người, rút dây động rừng, có đầu không có đuôi, đến lúc đó Hoàng thượng sẽ bị mất mặt, đương nhiên là không thích hợp. Hơn nữa việc này còn là việc quan trọng, Hình bộ có vậy cánh vững chắc, nếu giao cho ai trong triều sợ là không yên tâm. Ta nghĩ rằng Hoàng thượng cứ biết việc này trước, tạm thời án binh bất động. Có thể chỉ nói bóng nói gió, kiếm chuyện khác để đẩy. Ở bên đất trồng rừng thì tất phải là cây rừng.”

Hoàng đế suy nghĩ một chút, gật đầu: “Do Hình bộ nên vụ án mới mãi không phá được, Trẫm mà ra tay trấn áp thì bọn họ sẽ động.”

“Ta đã tìm phủ doãn và nhiều nơi khác để nói chuyện, xem có vụ án gì to thì báo xin triều đình giúp đỡ, như vậy Hoàng thượng cũng có cơ tạo áp lực lên Hình bộ.”

Hoàng đế hừ: “Ngươi thật thông minh, đã sắp xếp hết mọi chuyện hộ Trẫm.”

Long Nhị cười: “Một khi Hình bộ ra tay, bên ta có thể thám thính được chút gì đó. Đến lúc đó, để ý các phái trong triều là biết phản ứng. Ta không làm quan trong triều, không về phe nào hết, bọn họ sẽ không cảnh giác quá với ta. Đến lúc đó, Hoàng thượng sẽ biết nên giao việc này cho ai. Nếu xác nhận rằng Hình bộ có ý đồ mưu phản, đương nhiên không thể bỏ qua; nếu không có ý đồ thì cứ bắt một nhược điểm của mật thám, kiếm việc này để ông ta phải giải tán họ, coi như là khiển trách răn đe.”

Hoàng đế neho mắt, suy nghĩ lại cẩn thận. Làm việc này đúng là có thể quét sạch loạn thần trong triều, nâng cao Hoàng uy; nếu có gì sai lầm thì bề ngoài cũng là ông ta bày mưu tính kế vì quá nóng lòng muốn phá án, vẫn là một vị minh quân thánh hiền, kiếm vài người răn dạy cho có lệ là qua chuyện. Với ông ta mà nói, cách nào cũng là chuyện tốt.

Ông ta nhìn Long Nhị. Ông ta có thể tin hán. Nguyên nhân tin không phải là vì hán hỗ trợ vị trí này cho ông ta, mà vì hán chỉ yêu mỗi tiền, không cần quyền lực. Hơn nữa, hán cũng như ông ta, là người có mục đích rõ ràng, không làm việc thừa thãi. Hán làm việc chu toàn, đến này chưa từng hỏng chuyện. Việc mật thám lần này hán cũng không hề tỏ ra thô lỗ, bức bách, cũng thỏa thuận, tự để cho mình đường lui.

Thông minh, bình tĩnh, lạnh lùng.

Có không dưới một lần, ông ta nghĩ rằng: thật may người này chỉ thích tiền. Mặc dù ông ta biết hán mà vào triều làm quan thì rất có ích, nhưng ông ta cũng lo lắng, không biết nếu hán làm quan thì cuối cùng sẽ thành địch hay bạn.

Vì thế, may mà hán chỉ thích tiền. Hán là một thương nhân, còn ông ta là Hoàng đế. Quan hệ phù hợp. Hán tự biết chính mình, Hoàng đế cảm thấy rất thỏa mãn.

Long Nhị mỉm cười. Càng là người quyền cao chức trọng thì càng đa nghi, hán chưa bao giờ nghi ngờ điều này. Cho dù người kia là ai, quan hệ tốt đến đâu, chuyện cũng không thể thay đổi.

Hoàng thượng cũng được, Đình Thịnh cũng được, Vân Thanh Hiền cũng được, thậm chí Sử Trạch Xuân cũng được, ai cũng như thế cả.

Tình cảm có lẽ có thật, nhưng lợi ích rất quan trọng, cự ly cũng quan trọng.

Long Nhị ở với Hoàng thượng hơn hai canh giờ mới ra về.

Lúc rời cung, trời có tuyết bay. Long Nhị ngồi trong kiệu, nghĩ thử xem người vợ sợ lạnh của mình giờ đang làm gì. Cổ kiệu đi qua Lăng Âm Các, Long Nhị nhìn qua màn kiệu, nghĩ đến tám ngàn tám vạn hai vàng, lòng thầm “hừ” một tiếng.

Vừa hậm hực thì thấy vợ chồng Vân Thanh Hiền và Đinh Nghiên Hương bước ra từ một cửa hàng hương thơm.

Đinh Nghiên Hương mỉm cười với Vân Thanh Hiền, dịu dàng nên nã, không biết đang nói gì. Vân Thanh Hiền cũng miễn cưỡng khen cô ta, cũng tỏ ra rất dịu dàng, kiên trì lắng nghe.

Long Nhị nhìn hai người này, bỗng đứng nghĩ không biết thế nào mà một người đàn ông tương tự một cô gái khác nhưng vẫn có thể tỏ vẻ như vậy với vợ mình?

Nếu đổi lại là hấn, không cưới Cur Mộc Nhi, cưới người khác, hấn có thể tỏ ra như vậy không?

Long Nhị chìm vào suy nghĩ về cảnh mình trò chuyện với một cô nương khác, hấn nghĩ có lẽ hấn không làm được. Như đã nói, nếu không cưới Cur Mộc Nhi, cưới cô nương khác có gì hơn không? Mấy cô gái đó chẳng thú vị gì, hấn sẽ bị chán ngán đề chết.

Đinh Nghiên Hương và Vân Thanh Hiền đi qua cổ kiệu của Long Nhị. Long Nhị thấy nụ cười vui vẻ của Đinh Nghiên Hương, bỗng nhiên nhớ đến hôm gặp Đinh Nghiên San, cô ta không thoải mái như vậy, chỉ có đáng về quật cường.

Thật ra thì công tử của Chu gia không tệ, hào hoa phong nhã, tri thư đạt lễ, thái độ làm người cũng coi như tử tế. Hấn có nên bỏ chút lòng tốt ra để giặt dây hộ Đinh Nghiên San không nhỉ? Long Nhị nghĩ xong, quyết định về nhà sẽ đề cử với Cur Mộc Nhi xem sao. Hôm nay, tướng công nhà nàng không chỉ thông minh, lại còn hiền lành, phong độ đường hoàng, nàng có thấy vui không?

Nếu nàng vui, vậy bọn họ sẽ ăn mừng một trận trên giường. Nếu nàng không vui, bọn họ cũng sẽ bàn luận nguyên nhân không vui trên giường, nhất định phải làm nàng vui mới thôi.

Đến khi Long Nhị về phủ, chưa gặp Cur Mộc Nhi để nghe khen thì gặp Lý Kha trước.

Hấn đã biết rằng Lý Kha quay về, điều tra xong đầu mối, nhưng hình vẻ hơi sớm thì phải?

Lý Kha thấy Long Nhị, vội vàng báo một loạt tin tức: “Trác Dĩ Thư là người thôn Mai Lâm ở Huyện Sơn, được gả cho một người thợ săn ở địa phương. Bỏ ả ta mất sớm, hai mẹ con sống nương tựa vào nhau. Sau khi lập gia đình, ả ta vẫn đưa mẹ mình đi cùng. Sau khi thợ săn qua đời, hai người bị người trong thôn đâm tiểu nên cuộc sống không thoải mái. Khi thôn gặp lũ lụt, bọn họ rời đi. Đường đi không có gì đặc biệt, chỉ lấy nước uống, hoặc làm đủ thứ nghề để kiếm tiền qua ngày. Bọn họ theo hai cha con nhà làm bánh đến kinh thành, làm thiếp và buôn bán. Về sau, việc làm bánh không đủ ăn, hai bố con đi nơi khác sống, nhưng mẹ của Trác Dĩ Thư bị ốm nặng nên không đi cùng.”

“Vậy là trước kia, ả ta hoàn toàn sạch sẽ, không dính dáng gì đến mấy người đặc biệt?”

“Quả thực ả ta không hề liên quan đến người giang hồ. Sợ là sau khi vào thành lâu mới bắt đầu.” Lý Kha thờ hỏn hển, “nhưng thuộc hạ cũng tra ra được một chuyện.”

“Nói.”

“Sử Trạch Xuân và Trác Dĩ Thư là đồng hương. Ông ta cũng là người thôn Mai Lâm, vốn tên là Lý Đông Vượng.”

“Cái gì?” Long Nhị giật mình, “Không phải ông ta là công tử một nhà giàu sa sút ở thành Đông Dương sao?”

“Thuộc hạ cũng chưa từng nghĩ đến. Chỉ là khi đi hỏi chuyện ở thôn này, mấy người già có nhắc đến. Nói là ở đó có một người tên Lý Đông Vượng, rất có tài, không chỉ văn hay chữ tốt mà còn khéo tay chơi cầm. Sau khi vào kinh thành, thì tìm công danh thì chưa quay về.”

“Vậy sao chứng minh được là Sử Trạch Xuân?”

“Cụ già đó nói vai Lý Đông Vượng có một cái bớt hình kỳ lân, khi đó người trong thôn ai cũng nói rằng đứa bé này sẽ là thiên tài. Thuộc hạ đã lật qua hồ sơ vụ án Sử Trạch Xuân rất nhiều lần, trong mục khám nghiệm tử thi có ghi rõ: đầu vai có bớt kỳ lân.”

Long Nhị bưng tỉnh. Thì ra là thế.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Bố Trí Bàn Cờ, Đối Chọi Gay Gắt

Việc Lý Kha quay về khiến Cừ Mộc Nhi rất vui vẻ. Thông tin anh ta mang về càng làm nàng phấn khích hơn.

“Lại là đồng hương?”

“Có điều trước kia Sử Trạch Xuân và Trác Dĩ Thư chưa bao giờ cùng xuất hiện. Tính theo tuổi thì khi Sử Trạch Xuân rời thôn Mai Lâm, Trác Dĩ Thư mới hai tuổi. Hơn nữa, người già trong thôn cũng nói Lý Đông Vượng là người kiêu ngạo, ít khi giao du với người trong thôn, lại càng không nói chuyện với Trác gia. Nhưng thật ra ông ta thường hay đến một miếu nhỏ ở đó, đọc sách chơi cầm. Nổi danh quái nhân trong thôn. Vì thế người già trong làng mới nhớ rõ ông ta.”

“Huyện? Về Huyện Sơn?”

“Đúng. Đó là quê của Vân Thanh Hiền. Lai lịch của anh ta thật ra ai cũng biết.”

Cừ Mộc Nhi nghe Long Nhị nói thì thờ phào nhẹ nhõm: “Thì ra là thế.”

Long Nhị nghe nàng nói vậy, cười một tiếng. Phản ứng của nàng và phản ứng của hắn giống nhau như đúc. Hắn nói: “Thế nhưng, khi Lý Đông Vượng rời thôn Mai Lâm, Vân Thanh Hiền chưa ra đời.”

“Bố mẹ Vân đại nhân đâu?”

“Lý Kha đã điều tra. Không có ai nhớ về người của Vân gia. Hơn hai mươi năm trước, ở đó vẫn là thị trấn, không thể biết rõ từng người như thôn Mai Lâm được.”

“Tướng công, hay chàng đề ta đến tận nơi xem đi.”

“Nàng nói cái gì?” Long Nhị phũ phàng cốc đầu nàng.

“Những gì người của Lý hộ vệ tìm được là chuyện cũ. Hai mươi năm trôi qua, cảnh còn người mất, nhưng dù là Sử Thượng thư hay Vân Thanh Hiền thì bọn họ cũng là người yêu cầm. Chắc chắn ở vùng lân cận sẽ có người cùng học cùng chơi với họ. Ta từng nghe Vân đại nhân chơi cầm, cũng biết từ khúc lúc lâm chung của Sư tiên sinh, nếu có thể về Huyện Sơn để trò chuyện với các cầm sư ở đó, trao đổi cảm kỹ, biết đâu lại có thể tìm kiếm được thêm tin tức.”

“Nàng từng nghe Vân Thanh Hiền chơi cầm?” Long Nhị nắm bắt trọng điểm.

“Khi đó Vân đại nhân thường tới thăm, anh ta cũng có hứng thú với cầm, vì thế chúng ta có trao đổi một chút...”

“Nàng lại chơi cầm mua vui với tên đàn ông khác!” Long Nhị đứng lên bước qua bước lại, tỏ vẻ không vui.

Cừ Mộc Nhi thần nhiên đáp: “Tướng công, đàn ông nông cạn đến hoa lâu, vừa uống rượu dùng bữa vừa nghe hoa nương trổ tài góp hứng, đó mới là chơi cầm mua vui. Còn bọn ta trao đổi tập trung vào thủ pháp tài nghệ.”

Long Nhị cứng họng. Được rồi, kẻ chơi cầm mua vui là hắn, trao đổi cảm kỹ là nàng và Vân Thanh Hiền. Đúng là làm người ta căm tức.

Cừ Mộc Nhi tỏ ra không sợ hắn giận, còn bồi thêm một câu: “Thật ra ta cũng muốn trao đổi với Nhị gia, có điều không có cơ hội.”

Không có cơ hội? Vẫn chậm chọc gia!

Long Nhị lờ ghế, đặt mông ngồi xuống: “Trao đổi thì không cần, gia thích mua vui hơn.”

Cừ Mộc Nhi cười cười: “Từ lượng ta tốt.”

“Không tốt cũng không sao. Rượu thì gia uống, cầm thì nàng chơi.”

“Chơi cầm làm tướng công vui vẻ thì có thể về Huyện Sơn không?”

“Không thể.”

“Đối với người mê cầm, có thể nghe tiếng cầm ra nhiều điều.”

“Không chỉ có mỗi nàng hiểu.”

“Ngoài ta, trong Long phủ này có mỗi Bảo nhi hiểu thôi. Chẳng nhẽ Nhị gia định để Bảo nhi đi?”

Long Nhị lờn nàng. Nói hắn không hiểu cũng không sao, lại lờ cả nhà hắn ra. Mặc dù là lời nói thật nhưng không thể làm mất mặt nhà chồng như thế. Vợ của hắn càng ngày càng to gan. Hơn nữa, còn dám nói Bảo Nhi hiểu. So về tài năng, hắn dám cuộc hắn giỏi hơn Bảo Nhi nhiều.

Cư Mộc Nhi không cần Long Nhị nói ra cũng biết về mặt của hấn hiện giờ. Nàng cố nhin cười. Nụ cười kia rơi vào mắt Long Nhị, hấn chọc trán Cư Mộc Nhi: “Lại quấy rối.”

“Ta không quấy rối, ta muốn tìm ra sự thật, để già trẻ lớn bé cả nhà bình an.”

Lời này là lời của hấn. Long Nhị cảm thấy lòng ấm áp. Hấn cầm tay nàng, nghiêm túc nói: “Chính vì thế nên nàng không thể đi. Giờ đây, nàng làm gì cũng bị theo dõi sát sao. Việc về Huyền Sơn quá lộ liễu, sẽ rút dây động rừng. Nàng cứ ở Long phủ, đóng cửa không ra mới là cách đối phó tốt nhất. Chuyện nàng nói ta hiểu, có một người hiểu cảm đi thăm dò là tốt, ta cũng nghĩ đến rồi, vì thế ta để Lâm Duyệt Dao đi.”

“Duyệt Dao cô nương?”

“Cô ấy biết đây là vụ án về Sư Bá Âm, có liên quan đến cái chết của Hoa Nhất Bạch, vì thế sẽ dốc lòng giúp đỡ. Nàng đừng lo lắng, cô ấy được Hoa Nhất Bạch hướng dẫn, đương nhiên sẽ nghe ra được. Hơn nữa, cô ấy đã chung sống với Nhã Lê Lê một thời gian, cũng biết qua từ khúc nàng đã chơi cho Nhã Lê Lê nghe. Cô ấy mất tích đã lâu, không ai để phòng, thám tử của Hình bộ cũng không điều tra đến. Cô ấy đi ổn hơn nàng nhiều.”

Cư Mộc Nhi suy nghĩ một chút, gật đầu: “Chàng nói có lý.”

“Đương nhiên là có lý,” Long Nhị được khen, lập tức vênh vào, “Gia lập kế hoạch, đương nhiên phải kỹ càng. Lúc trước là ta quá chủ quan nên mới để nàng gặp nguy hiểm. Nàng tin ta, ta nhất định sẽ không để ai làm nàng bị thương.”

“Còn Long phủ nữa.”

“Đó là đương nhiên, dù là nàng hay Long phủ, ta cũng sẽ bảo vệ thật tốt.”

Cư Mộc Nhi cười cười, đột nhiên nói: “Nếu như thế, Nhị gia đưa cảm phổ cho Duyệt Dao cô nương đi. Có cảm phổ trong tay, cô ấy cũng sẽ tìm hiểu được căn kẽ hơn.”

“Cảm phổ nào cơ?”

“Là từ khúc tuyệt thế lúc lâm chung của Sư tiên sinh.”

“Nàng có?”

“Ta có, nhưng giấu rồi.”

“Ở đâu?”

“Ở trên tay tướng công.”

“Ta chẳng giúp nàng giấu cảm phổ nào hết.” Long Nhị nói xong thì khựng lại. Hấn nghĩ... trên tay hấn có cảm phổ, nhưng...

“Khi đó, nàng chọc ta, đưa ta cảm phổ của trẻ con, chính là cái từ khúc gây âm ỉ đó?”

“Đó không phải là từ khúc gây âm ỉ gì cả. Ta đã tốn rất nhiều công sức, viết lại nó dưới dạng đơn giản hơn, sau đó lại kẹp vào cảm phổ cho trẻ con. Nếu liếc mắt nhìn thì không nhận ra, nhưng ai biết từ khúc sẽ nhận ra ngay. Chàng đưa cảm phổ cho Duyệt Dao cô nương, để cô ấy xem lại, cứ hai trang là đến một đoạn. Cô ấy biết từ khúc, vì thế sẽ nhận ra mảnh khóa trên cảm phổ.”

Long Nhị trợn mắt há mồm: “Nàng dám đưa vật chứng đến đây từ sớm?”

“Bởi vì tướng công không hiểu cảm, hoàn toàn không liên quan đến vụ án đó. Hơn nữa, không ai điều tra Long phủ, đặt ở chỗ tướng công sẽ an toàn.”

“An toàn?” Long Nhị cao giọng, “Nàng không sợ ta sẽ xé sao?”

“Tướng công trộm gây trúc của ta rồi trả về, không vứt đi. Ta tặng tướng công cảm, tướng công không đập. Vì thế, ta nghĩ... ta đưa cảm phổ cho tướng công, tướng công cũng sẽ giữ.”

“Hay là...” Long Nhị muốn bỏ đầu vợ mình ra xem có gì trong đó, còn giả bộ gì nữa, “Hay là ta xé thật luôn, xem nàng tính thế nào?”

“Thô khôn có ba hang, vậy đương nhiên không chỉ có một quyển cảm phổ. Sau cái chết của Nhất Bạch huynh, ta rất sợ. Từ trước khi mù, ta đã làm ba bản cảm phổ, để chúng ở nơi an toàn, mong rằng đến ngày nào đó, có quý nhân xuất hiện, cảm phổ sẽ lại phát huy tác dụng. Nếu tướng công xé thật thì ta vẫn còn hai bản. Nếu tướng công không xé, ta lại chết bất ngờ, nếu có người điều tra nguyên nhân cái chết, người đó sẽ tìm tướng công. Khi đó, chuyện ta và tướng công cãi vã cả thành đều biết. Người nào để ý hấn sẽ hỏi xem ta đã đưa đến phủ của tướng công cái gì. Nếu ông trời đã định, việc này có thể sẽ giúp giải oan, cảm phổ lại nhìn thấy ánh mặt trời.”

“Cố gắng của nàng cũng nhiều đấy.” Long Nhị rất không vui. Hấn vốn nghĩ cảm phổ đó là vật đỉnh ước, hóa ra lại bị vợ hấn lợi dụng.

“Tướng công,” Cư Mộc Nhi nhẹ nhàng gọi hấn, kéo tay hấn. Long Nhị đưa tay cho nàng kéo: “Khi đó, Bảo Nhi học cảm, ta cũng đã đi kiểm tra, tướng

công không ném đi.”

“Hai bản còn lại đang ở đâu?”

“Một bản ở cầm thất. Ta chia ra, ghép chung vào với một quyển cầm phổ khác rồi nối liền thành một tập bình thường. Trước sau cũng tạm hợp nhau. Ta đã làm ký hiệu trên từng bản, quyển nào cũng có trừ phần không phải, tờ nào về cầm phổ đó cũng có, người thường khó phân biệt.”

Long Nhị nghe mà ngây ngẩn. Quá nhiều tâm tư.

“Vì thế ai mượn nàng cũng không lo.”

“Lo chứ, có điều nếu ta tỏ ra lo lắng, e là sẽ bị phát hiện. Hôm nay, cầm thất của ta đã cháy rụi, cầm phổ đó đã mất.” Lời nói thể hiện sự tiếc nuối. Bao nhiêu công sức, sợ là không còn nữa.

Long Nhị suy nghĩ. Không nói đến cầm thất đó, nhờ nàng mua được cây cầm tám ngàn tám vạn tám lượng vàng kia, rồi nó bị đốt mất, vậy còn phải tốn bao nhiêu?

Long Nhị nhanh chóng đổi chủ đề: “Còn bản nữa thì sao? Nàng chôn xuống đất à?”

Cư Mộc Nhi lắc đầu: “Giấu thế cũng vậy. Quyển khác ta gửi bạn, đáng tin.”

Bạn, đáng tin? Long Nhị lập tức nghĩ đến cái tên Trần Lương Trạch.

Cư Mộc Nhi cũng cười: “Không phải A Trạch.”

Long Nhị hơi ngại ngùng. Nương tử tâm ý tương thông khiến hắn rất vui, nhưng đôi khi cũng thật dễ ý quá mức.

Cư Mộc Nhi nói tên một người. Long Nhị kinh ngạc nhíu mày.

Long Nhị nhớ rằng trước kia, mình muốn lấy nàng là vì muốn nàng biết tài trí của hắn, không ngờ càng ở chung, hắn phát hiện ra nàng càng thông minh. Hắn không khỏi vừa hận kẻ đã hạ độc làm hại hai mắt nàng. Nếu nàng không mù thì còn tuyệt vời đến nhường nào.

Cư Mộc Nhi không về Huyền Sơn theo sắp xếp của Long Nhị. Nàng ở trong Long phủ, không ra khỏi cửa. Cư phụ bắt đầu tu sửa quán rượu. Đêm đó, hai tên trộm bị nha phủ xử tội, bắt giam chờ chém.

Dường như tất cả đều thuận lợi. Chỉ có Hình bộ, Long Nhị và Long Tam biết: bọn họ chuẩn bị làm chuyện lớn.

Tháng Ba, tháng trước kia Sư Bá Âm bị xử chém. Hoàng đế mượn việc quán rượu bị đánh lén ban đêm để làm văn, lại trùng hợp với việc kinh thành có chuyện không yên, thế nên Hoàng đế nổi cáu lúc lâm triều, nói rằng suốt ba năm ông đăng cơ, quốc thái dân an, vậy mà liên tiếp bao nhiêu vụ việc xảy ra, rõ ràng là quan phủ làm việc không đủ chăm chỉ.

Thế là có lệnh cường chế, yêu cầu Hình bộ nghiêm tra nghiêm trị, phải kiểm tra lại tất cả các vụ án một cách rõ ràng, các phủ các huyện cần phải xử lý nghiêm khắc, tất cả các vụ án lớn phải báo lại triều đình.

Hoàng thượng thể hiện Long uy, mấy viên quan vốn chây ì không chuyên cần phải giặt cả náy, vội vã lên tinh thần ứng phó.

Phủ nha cẩn thận lo liệu, từng vụ án lớn còn tồn đọng, không phá được đều báo lại cho Hình bộ. Hình bộ cũng rồi ren, không rảnh rỗi. Vốn Đình Thịnh là kẻ nhìn người làm việc, rất nhiều chuyện đẩy vào ông ta, người ông ta che chở đều được mắt nhắm mắt mở cho qua. Đương nhiên ông ta cũng thu được lợi ích từ đó. Hôm nay Hoàng thượng bỗng dưng thể hiện Long uy, khiến ông ta trở tay không kịp, rất nhiều chuyện phát sinh. Ngày ngày ở Hình bộ, ông ta phải uốn nắn thuộc hạ phe phái của mình, đồng thời che đậy chân tay, để không bị lộ.

Thật ra cũng không nhiều việc lắm. Những chuyện trước đây ông ta lo liệu đương nhiên là đã làm khá sạch sẽ, tuy nhiên mọi người ào vào phía ông ta. Lần này, dường như tất cả không tự hèn mà cùng đến, đều tìm ra điểm yếu của ông ta. Mà từng việc một thì có thể giải quyết xong xuôi êm đẹp, chứ tất cả cùng nhảy ra khiến ông ta không được dễ dàng. Hơn nữa, mấy mật thám Hình bộ nuôi riêng còn liên tiếp gặp chuyện không may.

Đình Thịnh đã nuôi mật thám từ rất sớm, coi như âm thầm phạm luật. Nhưng ông ta không có ý định mưu phản, chỉ muốn bảo đảm quyền thế của mình. Bây giờ, căn cơ của Hoàng triều quá sâu, ông ta không làm gì được, cứ giữ được cái ghế Thượng thư này là tốt rồi. Một Thượng thư thôi, ông ta cũng vẫn có thể xoay sở được.

Ông ta nắm được từng động tĩnh trên giang hồ và triều đình, tiêu diệt những kẻ muốn gây bất lợi cho mình. Phe phái ngày càng ổn định, người làm việc cho ông ta ngày càng nhiều. Cứ thế, nhiều năm qua, chưa bao giờ ông ta phạm sai lầm nào to lớn.

Thậm chí ông ta còn tìm được nhiều kẻ sách hay hơn.

Trong đó, có một kẻ thế này: ông ta vì triều đình mà lao tâm khổ tứ, cống hiến vô cùng. Hồ sơ của ông ta chồng chất, cái nào cũng nói rằng ông ta không tư tham, thân phận công khai, nếu không làm thì triều đình sẽ gặp tổn thất. Ông ta là một người mặc kệ chỉ trích của thiên hạ, chỉ thuần phục triều đình.

Ngoài ra, ông ta còn một con đường máu. Văn Thanh Hiền là con rể ông ta, những chuyện thế này đều qua tay anh ta. Nếu chuyện bị vạch trần, vậy ông

ta sẽ đẩy Vân Thanh Hiền ra thí. Không phải Vân Thanh Hiền thì những kẻ khác chết không thuyết phục bằng. Mọi chuyện ông ta đã nghĩ xong hết.

Đinh Thịnh sợ bị bại lộ. Dù ông ta rất tin những thám tử của mình, nhưng không bức tường nào không lọt gió. Ông ta chờ.

Cuối cùng chuyện ông ta lo lắng cũng đã đến, có điều lại đến theo cách hoàn toàn khác với Đinh Thịnh tưởng tượng.

Ông ta cho rằng sẽ có triều thần tố cáo mình trên triều, cáo trạng với Hoàng thượng.

Thế nhưng không có. Tất cả rất bình yên.

Nhưng thám tử của ông ta bị giết từng người từng người một.

Ông ta nuôi thám tử riêng, họ lại bị kẻ khác lên lút giải quyết. Bọn họ không định gây sự công khai. Điều này khiến Đinh Thịnh rất phẫn nộ, bởi vì ông ta không có cách giải quyết. Ông ta không thể dùng thế lực nổi của mình để xử lý, không chỉ sợ người ta vạch trần, mà còn chính là chưa đánh đã khai.

Không thể là người trong triều làm. Làm thế này không có ích gì với họ. Hơn nữa, ông nghĩ cẩn thận thì đối thủ trong triều của ông ta, không ai có thể lực như vậy.

Đinh Thịnh biết ai làm việc này.

Là Long Nhị, là Long phủ.

Trong lúc Đinh Thịnh đang liệu mình muốn thoát khỏi khó khăn, còn có người nữa cũng đang suy nghĩ.

Đó là Đinh Nghiên Hương.

Mấy ngày nay, Hình bộ rối ren, Vân Thanh Hiền thường ở Hình bộ, lúc về nhà cũng đã tiều tụy, luôn cau mày. Cô ta hỏi có chuyện gì, anh ta chỉ trả lời rằng Hoàng thượng ra lệnh điều tra án tăng cường, anh ta mệt mỏi.

Nhưng Đinh Nghiên Hương cũng là kẻ thông minh. Việc điều tra án không thể biến tướng công cô ta thành như vậy. Có vụ án giết người nguy hiểm khó khăn vô cùng, anh ta cũng không như vậy. Hỏi cho kỹ thì biết rằng Hình bộ có nuôi mật thám riêng, mà việc này lại có người khác biết. Chẳng còn mấy ngày nữa sẽ vỡ lở.

Vân Thanh Hiền không nói thêm, Đinh Nghiên Hương cũng hiểu. Mấy chuyện xấu này xưa nay Đinh Thịnh đều đẩy cho Vân Thanh Hiền. Lúc này đây, nếu có chuyện xảy ra, người đứng mũi chịu sào e sẽ là Vân Thanh Hiền.

Đinh Nghiên Hương sốt ruột. Vân Thanh Hiền nói với cô ta rằng xưa nay Đinh Thịnh không bao giờ làm chuyện không cẩn thận, ông ta đã chuẩn bị xong hết rồi. Nếu chuyện không ổn, đương nhiên ông ta sẽ tìm kẻ chết thay.

“Không ổn?”

“Ông ta đã tìm được lý do thoát tội. Tỷ như nuôi mật thám là vì trung thành, những mật thám này đã làm nhiều việc lớn mà Hoàng thượng không biết. Nhưng ta đã thử tìm ở Hình bộ, không có hồ sơ.”

“Những thứ đó đương nhiên ông sẽ không để ở Hình bộ mà để ở nhà.” Đinh Nghiên Hương cắn răng, “Ngày mai ta về nhà mẹ đẻ, tìm chút xem sao.”

Hôm sau, nhân lúc Đinh Thịnh đến Hình bộ làm việc, Đinh Nghiên Hương về nhà mẹ đẻ.

Lúc về Đình phủ, Đinh Nghiên Hương thấy Đinh Nghiên San đang thêu khăn vuông. Cô ta cười, trêu Đinh Nghiên San rằng bây giờ muội muội đã hiểu chuyện rồi, ngoan ngoãn luyện nữ hồng. Hai tỷ muội trò chuyện một hồi đến giờ ăn cơm thiện. Sau đó Đinh Nghiên Hương nói cô ta mệt mỏi, cần về phòng nghỉ.

Đinh Nghiên San cũng về phòng nghỉ ngơi, nhưng cô ta không ngủ được. Công tử Chu gia mà cô ta vô tình gặp vài lần đã đưa bái thiếp mời cô du hồ. Đinh Nghiên San khổ não vì chuyện này; cô ta không hẳn là thích Chu công tử, nhưng cũng không hẳn là không thích, nhưng cô biết giờ tên tuổi mình không ra gì, tuổi cũng không còn nhỏ, nếu còn cân nhắc thì chẳng ai buồn lấy.

Đinh Nghiên San rất muộn phiền, đứng lên ra hoa viên đi dạo. Đi đi lại lại, lại nhớ ra lần mình phát hiện hai tên cải trang hộ vệ trong Đình phủ. Cô ta khề thờ dài, cảm thấy rất lo lắng. Cô ta không hiểu nếu người khác mà phát hiện ra đó là bố mình thì sẽ cảm thấy thế nào, cô ta chỉ biết rằng cô ta rất sợ, tự ti, phẫn nộ, lại bất lực. Cô ta sao có thể lo liệu được? Cô ta chỉ có thể luôn luôn đề ý, mong muốn nếu phát hiện ra được bố mình có ý định xấu với Cự Mộc Nhi thì đi nhắc nhở Cự Mộc Nhi một tiếng.

Đinh Nghiên San đứng trong góc khuất, đang ngáy ngẩn thì Đinh Nghiên Hương đi qua. Đinh Nghiên San muốn gọi tỷ mình lại nhưng lại thấy vẻ mặt tỷ tỷ không bình thường. Theo bản năng, cô ta đi theo tỷ tỷ, lại thấy tỷ tỷ lên lút vào thư phòng của Đinh Thịnh.

Thư phòng của Đinh Thịnh là cấm địa, trừ phi Đinh Thịnh cho phép, còn không thì không ai được vào. Ngay cả khi Vân Thanh Hiền đến thì cũng bàn chuyện ở thiên đình, ít khi vào thư phòng. Thế mà đang giờ nghỉ trưa, Đinh Nghiên Hương vào đây là sao?

Đinh Nghiên San đứng đó thật lâu mà không thấy Đinh Nghiên Hương ra. Cô ta đang nghi ngờ thì một hộ vệ vội vã chạy đến cửa thư phòng. Đinh

Nghiên San hết hồn, sợ tỷ tỷ bị phát hiện, lại thấy hộ vệ kia khẽ gọi: “Tiểu thư, đổi đội hộ vệ tuần phủ, chuẩn bị qua đây.”

Đinh Nghiên Hương đi ra, kín đáo đưa cho hộ vệ kia một thỏi bạc. Hai người rẽ riêng ra, đường ai nấy đi, cửa thư phòng lại như trước.

Đinh Nghiên San sững sờ. Dù cô ta cũng là tiểu thư, thỉnh thoảng cô ta cũng thương cho hạ nhân một chút, nhưng trước giờ cô ta chưa từng nghĩ đến chuyện mua chuộc hộ vệ của bố mình. Mua chuộc để làm gì? Vào thư phòng để làm gì?

Đinh Nghiên San chờ hộ vệ tuần phủ đi rồi mới đi ra. Cô ta vào phòng Đinh Nghiên Hương. Dù Đinh Nghiên Hương đã giả đi nhưng Đinh phủ vẫn giữ lại phòng của cô ta.

Khi Đinh Nghiên San đến, nha hoàn trông viện nói tiểu thư còn đang ngủ trưa, nhưng Đinh Nghiên San không để ý mà vào thẳng trong phòng Đinh Nghiên Hương. Đinh Nghiên Hương đang mặc quần áo thường, ngồi trên giường, nhìn Đinh Nghiên San đến thì cười cười: “Ta nghe thấy tiếng muội. Đến giờ cũng nên đi rồi. Không phải nương vừa hỏi ta xem muội về chưa sao.”

Đinh Nghiên San nhìn tỷ tỷ, đột nhiên có cảm giác xa lạ vô cùng, tựa như trước đây, khi cô ta vừa nhìn thấy hai người hộ vệ kia, cô ta cũng có cảm giác đó về bố mình.

Đinh Nghiên Hương cười: “Sao thế, muội không vui?”

“Muội...” Đinh Nghiên San nhìn tỷ tỷ của mình cười, cuối cùng cũng bật cười, “Ta muốn tỷ tỷ suy nghĩ giúp ta. Có người muốn rủ ta du hồ, ta đang do dự xem có nên đi hay không.”

“A, là công tử nhà nào?” Đinh Nghiên Hương kéo lại quần áo, kéo muội muội ngồi xuống, dường như rất hứng thú với đề tài này. Đinh Nghiên San cố gắng mỉm cười. Cô ta biết mình phải mỉm cười, phải giống tỷ tỷ mình, cũng giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Những ngày tranh đấu ganh gắt ngấm dần trôi qua.

Tháng Tư, quán rượu xây dựng lại mới hoàn toàn khai trương.

Còn Hình bộ tiếp tục sút đầu mẽ trán.

Tháng Năm, Nhã Lê Lệ đại nhân lấy tư cách riêng đến kinh thành, tìm mấy bạn cảm thảo luận kỹ thuật chơi cầm, trong đó có một người là Nhị phu nhân Long phủ Cư Mộc Nhi.

Vì Hình bộ có những biểu hiện khiến Hoàng đế không hài lòng, các phe phái đối địch thừa dịp chèn ép, lôi ra vài vụ án chết oan trước đây mà Hình bộ từng làm qua loa để gièm pha. Trong đó có hai vụ Đinh Thịnh làm chuyện ngu ngốc. Nhất thời quần chúng tỏ ra phần nộ với chuyện phá án oan sai, đòi Hoàng thượng cho xét lại, tất cả trở thành Hình bộ làm việc không nghiêm chỉnh khiến Hoàng đế mất mặt. Hoàng đế lại bị Hình bộ che giấu, lừa dối, trở thành khổ chủ lớn nhất.

Tháng Sáu.

Việc Đinh Thịnh lên nuôi mật thám bị vạch trần. Vân Thanh Hiền tỏ ra quân pháp bất vị thân, dẫn hơn mười vị trung thần của Hình bộ, vạch trần tất cả việc này. Vân Thanh Hiền đưa ra hồ sơ ghi chép cận kề quá trình Đinh Thịnh tổ chức huấn luyện mật thám, còn có vài người làm chứng. Tất cả rõ ràng, Đinh Thịnh hết đường chối cãi. Còn những việc qua tay Vân Thanh Hiền là vì anh ta nghe lệnh của Đinh Thịnh, nhưng ngay từ đầu không biết chuyện nuôi mật thám riêng này. Vì thế, khi anh ta dẫn thám tử của triều đình đi làm việc thì phát hiện ra sự thật, nhưng không khuyên can được nên đành thu thập bằng chứng, bẩm báo lên Triều đình.

Đinh Thịnh đã có tiếng xấu trong triều, Vân Thanh Hiền lại là người làm việc quy củ cẩn thận. Xét về danh tiếng, con rể này còn mạnh hơn bố vợ biết bao nhiêu lần. Hơn nữa, trước khi Hình bộ bị lật, có rất nhiều lời đồn đại không hay đã đến tai mọi người, coi như đời Đinh Thịnh đến đây chấm dứt. Miễn chức quan, bỏ tù, đợi điều tra xong thì định tội.

Thời buổi rối loạn, lòng người hoang mang, Vân Thanh Hiền vẫn bình tĩnh phá hai vụ án, làm Hình bộ hãnh diện. Cái ghế Thượng thư Hình bộ đang trống, dù chưa chỉ định cho anh ta nhưng mọi người đã coi anh ta như người cầm đầu của mình, chỉ đầu đánh đó.

Trời sập ở Đinh phủ. Đinh Nghiên San dường như đã biết trước hết mọi chuyện. Đinh Nghiên Hương không về nhà mẹ đẻ, Vân Thanh Hiền lại dẫn người vào thư phòng của Đinh Thịnh ở Đinh phủ. Khi bị Đinh phu nhân mắng chửi, anh ta chỉ nói một câu: “Chẳng qua ta ra tay trước mà thôi.”

Đinh Nghiên San đứng bên, nghe lời này rất rõ ràng. Cô ta run bắn người. Qua một thời gian, chuyện không còn quá âm ỉ, cô ta lặng lẽ đến Long phủ. Cô ta phải cảnh báo cho Long Nhị và Cư Mộc Nhi, để hai người bọn họ cẩn thận. Dù cô ta không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, tốt nhất vẫn đề phòng thì hơn.

Tháng Bảy.

Long Nhị rất không thích tháng Bảy. Lần trước, hắn bị người ta mưu hại, chính vào tháng Bảy.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tranh Đấu Ngâm. Ngồi Tù Oan

Vân Thanh Hiền ngày ngày bận rộn, không có thời gian. Đinh Nghiên Hương thường ngồi một mình trong phòng, tâm tình lại không tệ lắm. Bởi cô ta biết cửa ải nguy hiểm nhất đã qua rồi. Từ bây giờ, tướng công lại bận rộn, nghĩ là con đường làm quan rộng mở, được xem trọng.

Tướng công không thể ở bên, cô ta sẽ tự tìm vui. Vì thế, hôm đó, cô ta dẫn nha hoàn cùng ra phố chọn mua son phấn, đồ mới. Khi dùng chân uống trà, cô ta nghe thấy tiếng đôi vợ chồng trẻ cãi nhau.

Nội dung cãi nhau lại là về Cự Mộc Nhi.

Đinh Nghiên Hương nghiêng đầu nhìn. Cô ta biết người đàn ông kia, đó chính là thanh mai trúc mã của Cự Mộc Nhi – Trần Lương Trạch, còn người mắng anh ta vì anh ta quan tâm đến Cự Mộc Nhi chắc là vợ anh ta – Trần Liễu Du.

Câu chuyện cũng không có gì thú vị, chẳng qua là Trần Lương Trạch mang nước hoa quả sang cho bố Cự Mộc Nhi, chỉ nhìn một cái. Trần Liễu Du lại cho rằng tướng công nhà mình còn vấn vương người cũ, có hoa quả lại không cho con mình ăn mà mang cho người chẳng can hệ gì. Chẳng qua là nhớ nhung Cự Mộc Nhi, muốn hỏi thăm tình trạng của nàng.

Đinh Nghiên Hương nhìn Trần Liễu Thị hung hăng, không khỏi cười nhạt. Về mặt người đàn bà ghen tuông thật sự xấu xí.

Trần Liễu Du mắng mấy câu khó nghe, dường như không hết được giận nhưng vẫn phát tay áo bỏ đi. Trần Lương Trạch theo gót phía sau. Hai người càng đi càng xa.

Đinh Nghiên Hương nhìn bóng lưng bọn họ, yên lặng ghi nhớ.

Khi Đinh Nghiên Hương còn đang sống thanh thoi, Đinh Nghiên San và mẹ phải chống đỡ với cuộc sống sau khi bố bị hạ bệ, người làm bỏ đi. Nếu như nói chuyện bọn cướp chỉ ra rằng người nhà cô ta là kẻ chủ mưu vụ bắt cóc khiến cô ta trưởng thành, vậy thì chuyện bố cô ta là quan tham bị bỏ tù khiến cô trở nên mạnh mẽ hẳn.

Cô ta an ủi mẹ mình, quát mắng mấy di nương đang gào khóc, bàn chuyện với ông ngoại, ứng phó với đủ loại tin tức kéo đến, quản lý người làm, xốc lại Đinh phủ.

Cô ta cũng quản sự kiểm tra lại tình hình tài chính của phủ, cho hơn nửa tô tở, hộ vệ của Đinh gia nghỉ, chỉ để lại một nhóm trung thành.

Cô ta cũng bắt được tên hộ vệ bị Đinh Nghiên Hương mua chuộc, sau khi tra hỏi thì tên kia khai hết nhưng cũng chỉ biết rằng tiểu thư bảo mình canh chừng, theo dõi hành vi của các hộ vệ khác, bảo đảm người ta sẽ không phát hiện ra cô ta lén lút vào thư phòng mà thôi. Những thứ khác hẳn ta không biết gì hết.

Đinh Nghiên San ngồi một đêm trong phòng mình. Hôm sau, cô ta trang điểm, dùng quan hệ, vào đại lao của Hình bộ để gặp Đinh Thịnh. Có một số việc, cô ta vẫn nghĩ rằng không thể mở miệng với bố mình, nhưng giờ khắc này, nhất định phải hỏi.

Ngày Đinh Nghiên San vào đại lao, Long phủ xảy ra chuyện lớn.

Cự Mộc Nhi vừa tỉnh giấc ngủ trưa, Tiểu Trúc hầu hạ nàng rửa mặt, chải đầu. Long Nhị cứ nhảy ra nhảy vào góp vui, đòi muốn về mảy cho Cự Mộc Nhi.

Cự Mộc Nhi cười. Lần nào Long Nhị vẽ mi cho nàng cũng hỏng bét. Nếu không phải đòi vẽ, đòi tắm, thì lại lôi tóc nàng ra nghịch, đòi tập luyện kiểu tóc của nàng, cuối cùng khiến cho nàng trông người không ra người, quý không ra quý, Tiểu Trúc nhìn mà giật mình. Nếu không còn gì thì lại lôi lên giường.

Lần này, Long Nhị ngập tràn tự tin, nói sẽ vẽ cho Cự Mộc Nhi thật đẹp đẽ.

Về cái này, Cự Mộc Nhi không có một chút lòng tin nào. Có điều tướng công của nàng có hứng, nàng cũng chỉ còn cách phối hợp mà thôi. Nhưng ngồi mãi mà Long Nhị chẳng vẽ đẹp, Cự Mộc Nhi đành kiểm chuyện nói.

“Tướng công, hai hôm nay sao không đến cửa hàng?”

“Năng to như vậy, nàng muốn cho tướng công cháy thui mà không đau lòng à?”

“Chuyện làm ăn kia thu xếp ổn không? Nếu tướng công kiếm ít, chẳng nhẽ tướng công không đau lòng?”

Một ngón tay chọc lên gáy nàng: “Tướng công của nàng mê tiền thế sao?”

Cự Mộc Nhi chớp chớp mắt, không dám nói “đúng thế”, lại nói: “Tướng công, ta biết vì sao chàng vẽ mi hai bên không đều nhau rồi.”

Long Nhị ngừng tay, nhìn hai bên lông mày lệch nhau, nhăn nhó. Đúng là hấn không vẽ đều.

“Vì sao?” Thật ra hấn không muốn biết, hấn chỉ hỏi chút thôi.

“Bởi vì tướng công cứ nhìn bàn tính, hạt trên bàn tính cứ lên lên xuống xuống, vì thế tướng công không vẽ đều được.”

Long Nhị ném bút đi, “hừ” một tiếng định bỏ đi.

“Tướng công không vẽ nữa?” Cự Mộc Nhi sờ lông mày, nghi được rồi hả? Long Nhị lại quay về, tay cầm khăn ướt, cố gắng lau sạch hai bên lông mày to nhỏ không đều kia, sau đó lại cầm bút tiếp tục vẽ.

Cự Mộc Nhi thờ dãi. Nàng đã hẹn Tiểu Trúc và Bảo Nhi chơi người mù bắt cá, giờ thì ngồi vẽ không biết đến lúc nào.

“Về đến khi hợp lý thì thôi.” Long Nhị biết thừa nàng nghĩ gì, bực bội nói.

“Vậy nhờ một to một nhỏ thì làm thế nào?” Cự Mộc Nhi mặc kệ nhiệt tình của hấn, đợi cho gáo nước lạnh.

Long Nhị dừng tay lại. Không chỉ một to một nhỏ, còn là một bức vẽ tầm thường, sao giờ?

Long Nhị cảm thấy không vui. Rõ ràng hấn đã cầm bút vẽ rất hợp lý, ai biết vẽ mày lại khó như vậy? Hấn đã lên nhìn đại ca vẽ mày cho đại tẩu, “phệt phệt” hai nét là xong sao được?

Long Nhị lại hì hục lau lông mày Cự Mộc Nhi đi.

Bỗng Cự Mộc Nhi bật cười: “Tướng công, hóa ra chàng không chỉ không chơi cầm, vẽ cũng không tốt lắm nhì.”

Long Nhị nói: “Hừ, bản lĩnh quân giáo nương tử của ta là hay nhất. Nàng có muốn thử chút hay không?”

Cự Mộc Nhi bĩu môi không nói. Long Nhị không vui, thẳng tay phệt hai cái, khoa chân múa tay làm bừa. Hấn nghĩ dù sao cũng phải lau, cứ tập cách làm đi đã.

Hóa ra lại vẽ xong được.

Trên dưới hợp lý, trái phải tinh tế, có độ cong, có tỉ mỉ. Long Nhị hớn hờ, cực kỳ tự mãn với “bức tranh” hấn vừa “phệt” ra. Hấn hôn chụt lên môi Cự Mộc Nhi, tuyên bố: “Được rồi, nhìn đẹp phệt.”

Cự Mộc Nhi giật giật lông mày, thực sự không có chút lòng tin nào. Có điều xong là được rồi. Nàng có thể ra ngoài chơi với Tiểu Trúc và Bảo Nhi chưa? Kết quả, Long Nhị lại nói: “Dù sao cũng còn thời gian, chỉ bằng ta giúp nàng lau son cho sạch sẽ.”

Lau son? Sao hấn rảnh rỗi đáng sợ vậy? Mất mới làm ăn à? Cự Mộc Nhi sợ đến nhảy dựng: “Tướng công!”

“Có chuyện gì?” Long Nhị chăm chú mở hộp son.

“Không, là thế này, tin tức Huyền Sơn cũng về, tin tức từ thành Đông Dương cũng đã về. Chuyện này chúng ta cũng đã nghĩ thông, giờ nên làm gì tiếp?”

“Không phải nói đã để ta giải quyết hết, nàng yên tâm dưỡng sức đi sao?”

“Vậy cũng phải cho ta biết chàng tính toán thế nào, lần nào hỏi chàng cũng không nói. Ta biết bây giờ tình thế phức tạp, Đình đại nhân ngồi tù, Vân đại nhân lại tốt đẹp. Dù chúng ta đã nghĩ thông nhưng cũng chưa có bằng chứng gì chính xác cho vụ án, nếu anh ta cũng đối phó với chúng ta như bố vợ mình thì chúng ta phải làm thế nào?”

Long Nhị ngồi xổm trước mặt Cự Mộc Nhi, nắm tay nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Mộc Nhi, nàng tin ta không?”

“Tin.” Cho nên nàng không tham gia, nàng chỉ uống thuốc tỉnh dưỡng ngày qua ngày.

Long Nhị thỏa mãn, gật đầu: “Nàng phải tin ta. Ta nhất định sẽ cho những kẻ đã làm nàng bị tổn thương phải chịu trừng phạt nghiêm khắc.”

“Còn phải trả lại trong sạch cho Sư tiên sinh nữa.”

“Được.” Cái đó là phụ, báo thù cho vợ mới là chính.

Long Nhị lại phệt một nhát lên mặt Cự Mộc Nhi, càng nhìn càng thấy mình vẽ đẹp. Hấn cười cười, đang định nói gì thì Lý Kha vội vàng vào báo: “Nhị gia, đại nhân phủ doãn và Vân đại nhân ở Hình bộ dẫn quan binh đến.”

Long Nhị nhướn mày, liếc nhìn Cự Mộc Nhi, từ từ hỏi: “Có chuyện gì?”

“Nói là...” Lý Kha nhìn Cự Mộc Nhi, lấp ba lấp bắp, “nói là muốn dẫn phu nhân về điều tra vụ án.”

“Hả?” Cur Mộc Nhi kinh ngạc, “Điều tra vụ án nào?”

“Vụ án giết người ở quán rượu nhà phu nhân.”

Cái đêm đốt quán rượu đã từ một năm trước, là tháng Chín năm ngoái, giờ lại lòi ra nói?

Cur Mộc Nhi kinh ngạc, lại thấp thòm. Nàng nắm gậy chống, theo Long Nhị cùng Vân Thanh Hiền và Khâu Nhược Minh đi.

Phủ doãn Khâu Nhược Minh biểu tình khó đoán, nhưng rất cứng rắn nói với Long Nhị: “Ngày Hai Tám tháng Chín, có một người con gái chết cháy ở quán rượu, thân phận không rõ ràng. Nay bắt được hai người đàn ông. Trải qua lấy cung, gần đây hai tên đó cũng khai rằng chuyện này do Nhị phu nhân của Long gia sai bảo, để bọn họ đứng núp trong cây cối quanh căn phòng nhỏ đó, giết một cô gái tên Lâm Duyệt Dao. Không ngờ Lâm Duyệt Dao lại phát hiện ra, chạy trốn vào căn nhà phía sau quán rượu. Hai tên này phát hiện ra biến cố nên gọi người giúp đỡ, ai ngờ lại gặp phải hộ vệ của Long gia. Lâm Duyệt Dao cầu cứu phu nhân ở trong phòng, thế là phu nhân tranh thủ cơ hội giết nàng luôn. Khi đó mới thành vụ án một mạng người. Khám nghiệm tử thi cho thấy rõ ràng Lâm Duyệt Dao vốn bị độc gây thương tích trước, sau đó mới bị dao găm làm mất mạng. Hung khí tương đồng với gậy chống của Nhị phu nhân. Để che giấu, phu nhân đốt lửa thiêu phòng, hủy bỏ chứng tích.”

Cur Mộc Nhi nghe mà hoảng sợ. Sao chuyện lại bị bóp méo đến mức này?

Long Nhị giận dữ: “Một lũ nói bậy. Bọn trộm cướp trong giang hồ, đến lúc sắp chết lại nói lung tung để giữ mạng, đổi trắng thay đen. Rõ ràng ban đầu, bọn chúng thấy quán rượu không người, muốn vào cướp tiền, lại gặp hộ vệ của Long gia đi qua nên mới có đánh nhau. Kẻ chết trong phòng Cur Mộc Nhi là kẻ đồng lõa, cũng là kẻ đốt lửa, những cái đó khi trước đại nhân đã điều tra rồi mà? Mộc nhi muốn giữ mạng mình nên mới phải ra tay. Lúc nàng đang trong nguy kịch thì ta tìm thấy. Cái này đại nhân cũng biết, sao giờ lại bị cắn ngược một cái?”

Khâu Nhược Minh đáp: “Nhị gia, hai tên kia mang tội giết người là thật, nhưng dù là người của phủ hay không thì kết luận cho tội bọn chúng vẫn như nhau. Sao phải nói bậy, ngậm máu phun người?”

Long Nhị cười nhạt: “Uổng công ông nói đúng. Mộc nhi nhà ta muốn giết kẻ nào còn phải bỏ tiền ra mua người sao? Thám tử hộ vệ của Long phủ chết hết sao?”

“Tướng công chó nói bậy.” Cur Mộc Nhi vội vàng chặn lời Long Nhị. Gần đây, cả nước đang điều tra vụ án của Hình bộ. Long Nhị nói linh tinh sợ sẽ mang phiền phức.

Khâu Nhược Minh ho khan hai tiếng, cũng để nhắc nhở Long Nhị nói năng cẩn thận, lại nói tiếp: “Lúc phạm án là lúc Nhị phu nhân vừa bị Nhị gia bỏ, Nhị gia có nhớ không? Nếu tính toán cẩn thận, khi đó Long Nhị phu nhân không có ai nương tựa ở quán rượu, tinh thần cũng suy sụp, nhất thời kích động gây chuyện cũng hợp lý. Hơn nữa, nếu Lâm Duyệt Dao thuê kẻ giết người, Nhị phu nhân không nhìn được gì, sao có thể trốn được? Cái này cũng là chuyện không bình thường?”

“Nói gì mà không bình thường, sự thực là như thế. Mộc nhi nhà ta thông tuệ hơn người, đại nhân đã biết.”

Khâu Nhược Minh nghe lời này thấy không ổn. Ông ta ho khan một tiếng, lại nói: “Bản quan tin rằng nếu Long Cur thị muốn dùng người của Long phủ để làm chuyện không hợp pháp, đương nhiên sẽ bị Nhị gia răn dạy. Vì thế, bất kể tình hình thế nào, nếu muốn giết người, chỉ có thể dùng người ngoài.”

Long Nhị cười nhạt: “Đại nhân thật là tốt, nói Long Nhị ta tuân theo pháp luật, quản lý việc nhà. Xin hỏi đại nhân, chỉ bằng lời nói của hai tên giặc cỏ này mà đã muốn định tội của Mộc nhi nhà ta sao? Công lý ở đâu? Nếu nói Mộc nhi nhà ta muốn giết Lâm Duyệt Dao, động cơ là gì?”

Khâu Nhược Minh nói: “Cũng không phải là định tội, chỉ là nhân chứng vật chứng ở đây, theo luật pháp, xin mời phu nhân về phủ nha để thẩm vấn. Về phần động cơ, hai tên tội phạm khai rằng khi làm thuê chúng đã hỏi phu nhân, phu nhân lập lời. Bọn chúng sợ rước họa vào thân nên lên lút quan sát trước khi hành sự. Có lẽ là vì Lâm Duyệt Dao phát hiện ra Long Nhị phu nhân có một cuốn cẩm phổ tuyệt thế, mà cẩm phổ này lại liên quan đến vụ án mạng kinh thiên động địa nhiều năm trước. Nhưng cụ thể là gì thì chúng không nghe rõ. Sau đó, phu nhân lại tỏ ra sốt ruột, bỏ thêm tiền, bọn chúng thấy tiền thì sáng mắt, cuối cùng nhận làm việc này. Vì vậy, căn cứ theo lời khai, Long Nhị phu nhân dùng tiền để giết người diệt khẩu.”

“Một đám nói bậy.” Long Nhị hướng ánh mắt như dao về Vân Thanh Hiền.

Về mặt Vân Thanh Hiền lạnh lùng băng giá, anh ta hơi cau mày nhưng không nói gì. Long Nhị cũng không nhìn ra anh ta đang nói gì.

“Nhị gia.” Mặc dù Khâu Nhược Minh là phủ doãn, lại dẫn quan binh đến, nhưng ông ta cũng không thể không khách khí với Long Nhị, “Xin Nhị gia yên tâm, nếu phu nhân bị oan, bọn ta sẽ tra ra chân tướng, trả lại sự trong sạch cho phu nhân. Chỉ là hôm nay, làm phiền phu nhân đi một chuyến.”

“Nếu không đi thì sao?” Long Nhị ngang ngạnh nói, chặn trước người Cur Mộc Nhi. Đây đâu phải là đi hỏi chút chuyện, trò chuyện linh tinh đâu? Đây là án mạng, đến phủ nha rồi phải vào đại lao. Để ra được thì phải tra xét đằng hoàng, xác nhận vô tội mới được thả ra.

Thiết tổng quản, Dư ma ma, Phụng Vũ, Long Tam đều ở đó, đứng quanh Cur Mộc Nhi. Hộ vệ Long phủ vây quanh tầng tầng lớp lớp. Nhà lao hiểm ác, sao có thể để phu nhân đi đến đó?

Vân Thanh Hiền chưa phải nói gì, chỉ thấy mặt Cur Mộc Nhi sợ đến trắng bệch.

Khâu Nhược Minh than thở: “Nhị gia, ta biết Long Nhị phu nhân có thân phận đặc biệt. Hôn sự của nàng là do đích thân Thái hậu chỉ định, vì thế ta cũng không dám lơ là sơ suất. Vì thế, ta đã bẩm báo Hình bộ, đưa cả hung khí, lời khai, hồ sơ lên trên, có lời truyền của Hoàng thượng ta mới dám dẫn người

đến.” Ông ta dừng lại một chút, bước lại gần, nhỏ giọng nói với Long Nhị, “Nếu phu nhân không đi, sợ là toàn Long phủ khó được yên ổn.”

Cư Mộc Nhi nghe mà lạnh cả người.

“Tướng công.” Nàng vô thức tìm tay Long Nhị. Long Nhị quay người lại, nắm tay nàng.

“Ta...” Tim Cư Mộc Nhi đập rất nhanh, “Ta đi cũng được. Chỉ là đối chất với bọn họ thôi, ta không làm gì, bọn họ không kết án oan cho ta được.” Lời nói không lộ chút lo lắng nào.

Vốn việc nói là kẻ cướp vào trộm tiền cũng không chặt chẽ. Nào có năm tên sát thủ giang hồ chuyên săn thưởng nào lại đi vào cướp tiền một quán rượu. Chỉ có điều Long Nhị đã che giấu hết mọi chuyện. Hôm nay lại nhảy ra, nói ngược lại hết mọi chuyện, khiến chuyện nghe hợp lý hơn.

Phải đối chất thế nào? Phải cãi lại thế nào?

Trừ phi nàng nói hết ra. Nói rằng đó không phải Lâm Duyệt Dao, là kẻ giả mạo. Vậy làm sao nàng biết được đó là Lâm Duyệt Dao giả? Lâm Duyệt Dao thật ở đâu? Tại sao lại có người giả làm Lâm Duyệt Dao? Làm sao nàng lại biết? Vì sao Lâm Duyệt Dao giả muốn giết nàng? Cảm phở tuyệt thế đó là cái gì? Liên quan gì đến vụ án chết người mấy năm trước? Tại sao mọi chuyện lại xảy ra?

Trước khi tìm được bằng chứng rõ ràng, nếu nói hết ra sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Vụ án này còn do Vân Thanh Hiền thẩm vấn. Cư Mộc Nhi nghiêng rằng, nàng đã dự đoán bao nhiêu khả năng, nhưng giờ nàng không biết phải chứng minh thế nào?

Nếu một ngày nọ khai Lâm Duyệt Dao ra, khai Nhã Lê Lê ra, khai cụ già ở thôn Mai Lâm ra,... bất kỳ ai biết chuyện cũng sẽ gặp nguy hiểm. Không có vật chứng, không có nhân chứng, nàng chứng minh thế nào?

Trời nắng chang chang mà Cư Mộc Nhi thấy rét run. Âm mưu thế này khiến nàng không kịp trở tay, nàng phải đối phó thế nào?

Lúc này, một cảm giác ảm áp bao bọc nàng. Long Nhị thoải mái nói với nàng: “Mộc nhi, nàng tin ta, nhất định ta sẽ khiến nàng bình an vô sự.”

Cư Mộc Nhi luống cuống gật đầu.

Khâu Nhược Minh thấy Long Nhị có vẻ mềm hơn, thờ phào một cái, phất tay với bộ khoái. Bộ khoái tiến lên, định gõ Cur Mộc Nhi lại thì Long Nhị trợn mắt, dọa bộ khoái lùi lại hai bước.

“Ai dám đụng vào nàng!”

Không ai nói gì. Bộ khoái nhe dịch nhìn Khâu Nhược Minh, quan binh nhìn Vân Thanh Hiền, hai người này đều không nói gì. Long Nhị quay đầu nói với người hầu: “Chuẩn bị xe ngựa!”

Thật là quá kiêu ngạo!

Khâu Nhược Minh lên nhìn Vân Thanh Hiền. Vân Thanh Hiền xanh mặt, không nói gì từ đầu đến cuối.

Long Nhị dẫn Cư Mộc Nhi ngồi trên xe ngựa của Long phủ. Con ngựa tung vó, đưa bọn họ đến phủ nha.

Dọc đường đi, Cư Mộc Nhi không biết nói gì mới phải, chỉ siết chặt tay Long Nhị. Nàng căng thẳng đến độ tim đập loạn xạ, nhưng đầu óc vẫn nhanh chóng suy nghĩ lại một lượt.

Tại sao muốn vu cáo nàng?

Tại sao muốn nhắc lại vụ án lớn của mấy năm trước? Nói đến cảm phở, rõ ràng là nói đến vụ án của Sử Trạch Xuân, vì sao?

Cư Mộc Nhi nhắm mắt. Nàng không thể khai ra Lâm Duyệt Dao, khai ra những người ở thôn Mai Lâm, càng không thể nói về Huyền Sơn, nàng không thể nói gì hết. Không thể làm hại những người khác.

“Tướng công.” Cư Mộc Nhi buông bàn tay đầy mồ hôi của mình khỏi tay Long Nhị.

“Ừ.” Long Nhị cũng không nói gì trên đường đi, chỉ suy nghĩ về vụ án.

“Chàng cũng nghĩ giống ta, đúng không? Hai kẻ kia bị sai khiến, sợ là mọi lời khai đều phải cân trọng. Anh ta muốn xem chúng ta biết được gì trong vụ án đó, đúng không?”

“Mộc nhi. Sẽ có cách.”

Cư Mộc Nhi gật đầu, hít sâu một hơi: “Ta sẽ không nói gì hết. Chắc chắn phải ngồi tù rồi. Nhưng chuyện lớn, sẽ không kết án quá nhanh. Tướng công, chàng đừng vội, chúng ta suy nghĩ lại một chút. Có thời gian suy nghĩ, chắc chắn sẽ có cách.”

Long Nhị không nói chuyện, chỉ ôm nàng vào lòng.

Tất cả đều diễn ra như Cự Mộc Nhi nghĩ. Bọn họ vào trong phủ nha, vào công đường trả lời thẩm vấn. Lời khai của hai tên cướp rất rõ ràng hợp lý, kể cả việc Cự Mộc Nhi tìm ra bọn chúng thế nào, giao dịch ở đâu, vì sao chúng theo dõi được việc Cự Mộc Nhi và Lâm Duyệt Dao cãi nhau, không để lộ một kẽ hở.

Cự Mộc Nhi chỉ kêu oan, phủ nhận lời khai của bọn cướp. Nàng chỉ chắc chắn rằng hôm đó đang ngủ thì có người đánh lén, vì thế phải tự bảo vệ bản thân, bỏ chạy trốn chết.

Khâu Nhượng Minh lại hỏi đến chuyện cảm phở. Quả nhiên là liên quan đến cảm phở và vụ án mấy năm trước về nhà Sứ Thượng thư Sứ Trạch Xuân. Cự Mộc Nhi và Sư Bá Âm đều là người chơi cảm, lúc đầu Nhã Lê Lệ đại nhân của Tây Mân quốc cũng nhắc đến nàng, Sư Bá Âm cũng công nhận nàng, vậy Cự Mộc Nhi có quen Sư Bá Âm không?

Cự Mộc Nhi không trả lời được.

Mà hai tên cướp này, khi nghe được Cự Mộc Nhi và Lâm Duyệt Dao cãi nhau thì Lâm Duyệt Dao lại mắng chửi Cự Mộc Nhi là đồng lõa, cùng một giuộc với hung thủ. Cự Mộc Nhi nói tuyệt đối không có việc này.

Hai bên giằng co mãi, không đưa ra được kết luận. Nhưng về bề mặt, nếu Cự Mộc Nhi không liên quan đến vụ án ở quán rượu thì cũng liên quan đến vụ án giết người ở nhà Sứ Trạch Xuân mấy năm trước. Khâu Nhượng Minh cảm thấy khó xử. Ông ta nhìn Vân Thanh Hiền, tuyên bố cứ giam Cự Mộc Nhi vào tù tạm thời, tiếp tục hỏi cung sau.

Trên công đường, không ai nói gì. Long Nhị không hề mở miệng, không cãi lại cho Cự Mộc Nhi. Hắn chỉ nhìn Vân Thanh Hiền chăm chăm, Vân Thanh Hiền lại nhìn Cự Mộc Nhi chăm chăm.

Người tập trung phá án có lẽ chỉ có mỗi Khâu Nhượng Minh.

Sau khi ông tuyên bố phải bắt giam Cự Mộc Nhi, lúc lâu sau Long Nhị mới kéo Cự Mộc Nhi, nói phải đi xem phòng giam trước.

Xem? Phòng giam thì có cái gì mà xem?

Có điều Vân Thanh Hiền không phản đối, Khâu Nhượng Minh đương nhiên cũng không phản đối. Mọi người cũng vào phòng giam “XEM”.

Thật ra Khâu Nhượng Minh cũng chăm nom cho Cự Mộc Nhi, để nàng được ngồi một gian riêng, có cửa sổ, thông thoáng, cũng khá sạch sẽ so với điều kiện trong tù.

Nhưng Long Nhị không hài lòng. Hắn vẩy tay. Người của Long gia bắt đầu làm việc, lau sạch sàn nhà, thay đệm giường mới, mang chăn mới vào, sau đó chống chân giường, phủ màn cho giường. Còn để một bình phong, một chậu tắm. Hai bên có hai móc treo nhỏ, có bồn tiểu, có đồ rửa mặt đầy đủ.

Khâu Nhượng Minh nhân lúc này mà nhìn Vân Thanh Hiền. Vân Thanh Hiền xanh mặt nhìn nhưng vẫn không nói gì. Hắn không nói, Khâu Nhượng Minh cũng không ngăn, đi cùng Long gia.

Sau khi dọn dẹp thu xếp, dù phòng giam hơi nhỏ nhưng nhìn cũng rất đầy đủ. Long Nhị đưa Cự Mộc Nhi vào, đưa nàng đi sờ soạng xem cách bài trí, sau đó lại nói với Khâu Nhượng Minh: “Mộc nhi không khỏe, phải uống thuốc điều dưỡng dài lâu. Nhà ta sẽ đưa thuốc đến cho nàng đúng giờ. Còn có ba bữa ăn uống, nhà ta cũng sẽ tự chuẩn bị, đại nhân chỉ cần tập trung tra án, sớm điều tra ra sự thật, không cần để tâm đến việc vặt này.”

Khâu Nhượng Minh căng mặt. Ông chưa kịp nói, Long Nhị lại nói: “Ta sợ Mộc nhi nhà ta bị hạ độc chết.” Nói lời này thì liếc Vân Thanh Hiền. Vân Thanh Hiền không thèm để ý đến hắn.

Long Nhị cũng kệ, quay sang nói với Cự Mộc Nhi: “Nàng đừng sợ, tối nay ta qua đây với nàng.”

Cự Mộc Nhi cắn môi, bối rối gật đầu. Nàng đã nghĩ ra nhiều hoàn cảnh, nhưng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ được nếm mùi lao tù. Hết đường chối cãi, không biết làm sao, xung quanh là ai, nàng rất sợ.

Nàng ngồi bên giường, cầm chặt tay Long Nhị.

Giờ Vân Thanh Hiền mới mở miệng: “Đây là lao ngục, là nơi giam giữ phạm nhân. Long Nhị gia cho rằng đây là biệt viện nhà mình, muốn ở là ở?”

Long Nhị lạnh lùng cười, vỗ vỗ tay Cự Mộc Nhi, thả tay nàng. Sau đó, hắn quay người, không nói lời nào, vung nắm đấm, đấm thẳng vào mặt Vân Thanh Hiền.

Vân Thanh Hiền nghiêng người tránh được. Long Nhị cũng không đánh thêm, vung tay đấm nát cánh cửa đại lao. Không ai lường được hắn sẽ có hành động như vậy, tất cả đều giật mình, chỉ thấy Long Nhị đã xoa xoa hai tay, quay sang nói Khâu Nhượng Minh: “Ta tấn công mệnh quan triều đình, lại làm loạn nhà tù của phủ nha, thế nào cũng phải xử giam để khiển trách nhỉ?”

Khâu Nhượng Minh không nhìn sắc mặt Vân Thanh Hiền nữa, chỉ nói: “Nhị gia nghỉ sớm một chút đi.” Sau đó, ông ta dặn dò ngục tốt trông coi rồi đi ra.

Vân Thanh Hiền chưa đi. Anh ta trừng mắt nhìn Long Nhị, Long Nhị cũng nhìn anh ta chăm chú. Hai người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng Vân Thanh Hiền quay đi. Đến cửa lao, anh ta nghe tiếng Cự Mộc Nhi khẽ hỏi Long Nhị: “Sao thế?” Long Nhị chỉ đáp: “Không sao cả, Vân đại nhân và ta nhìn nhau thôi. Anh ta nghĩ ta sẽ vui mừng khi thấy anh ta, hóa ra lại không phải.”

Vân Thanh Hiền nghe mà phải dừng bước, suýt thì cắn đứt lưỡi. Hoàn cảnh này mà hấn vẫn đùa cợt được.

Vân Thanh Hiền về Hình bộ, ngồi đọc hồ sơ của Cur Mộc Nhi, cả đêm không về nhà.

Long Nhị và Cur Mộc Nhi ở trong lao ngục, chen chúc trên chiếc giường nhỏ. Cur Mộc Nhi chỉ sợ tai vách mạch rừng, không dám thảo luận gì với Long Nhị. Long Nhị lại bảo nàng nên yên tâm, ngủ cho ngon. Hấn nói ban ngày hấn phải đi làm việc, cho người ở lại bên nàng, nhưng chắc chắn buổi tối hấn sẽ ở lại đây. Nói chung hấn tuyệt đối không để nàng lạc lõng, nàng đừng hoảng sợ.

Mà đêm đó, một người khác lại bận rộn.

Lý Kha dẫn người đến quán rượu, thông báo lại tình hình cho Cur phụ. Dù sao cũng không giấu được chuyện này, thay vì để ông nghe tin tức đồn đại ngoài kia, tốt nhất cứ nói trước cho thỏa đáng. Lý Kha nói xong mọi chuyện, Cur phụ tuy sợ hãi nhưng cũng yên tâm khi nghe con rể ở bên cạnh con gái. Đêm xuống, Lý Kha nói không thể ở đây thêm, giữa ban ngày ngày mai sẽ quay lại.

Lý Kha để vài người lại quán rượu để chăm nom, còn mình thì đi Tô gia gặp Tô Tinh. Anh ta bảo Tô Tinh đi tìm Đinh Nghiên San để thông báo.

Tô Tinh nhanh chóng đến Đinh phủ.

Đinh Nghiên San nghe Tô Tinh nói có chuyện gấp nên hoảng hốt. Tô Tinh không khách sáo, hỏi thẳng: “Mộc Nhi tỷ tỷ bị phủ nha dẫn đi, là do Hình bộ. Cô có nghe được gì từ tỷ tỷ của cô không?”

Đinh Nghiên San run rẩy, túm tay Tô Tinh: “Cô kể xem đã có chuyện gì?”

Tô Tinh thuật lại hết tin tức biết được từ Lý Kha, lại nói: “Cô không biết gì hết? Vậy tìm cô cũng vô dụng.”

Đinh Nghiên San ngồi phịch xuống ghế: “Cuối cùng bọn họ cũng ra tay rồi?”

“Cô nói cái gì?”

Đinh Nghiên San tỉnh lại, cố gắng bình tĩnh, nói với Tô Tinh: “Không có gì. Ta biết nên lo liệu thế nào. Cô về trước đi, để ta đi tìm hiểu, có thông tin gì ta sẽ nói với cô.”

Tô Tinh đi, Đinh Nghiên San gọi kiệu đến thẳng Vân phủ trong đêm khuya.

Đinh Nghiên Hương thấy Vân Thanh Hiền muộn rồi còn chưa về thì không vui. Cô ta thấy anh ta mệt mỏi nên cố ý đun canh bỏ cho anh ta, kết quả hôm nay anh ta không về nhà ngủ, chẳng thấy bóng người.

Đinh Nghiên San đến. Hai tỷ muội không thân thiết trò chuyện như trước, hai người ngồi hai bên bàn, yên tĩnh không nói gì.

Đinh Nghiên San nói: “Hôm nay muội đã gặp bố.”

Đinh Nghiên Hương khép mắt không hé môi.

Đinh Nghiên San nói: “Muội hỏi ông có phải ông gây ra chuyện ta bị bắt cóc trên núi hay không?”

Lông mi Đinh Nghiên Hương rung rung. Cô ta ngược mắt lên.

Đinh Nghiên San nhìn cô ta chăm chăm: “Ông nói là không phải.”

Đinh Nghiên Hương lẳng lặng nhìn cô ta, vẫn không nói gì.

“Ta hỏi ông ấy, lúc ta bị hai tên cầm đầu đó bắt, có hai kẻ giả dạng quan sai đến mang tên cầm đầu kia đi. Liệu hai kẻ đó có phải thủ hạ của ông không?”

Đinh Nghiên Hương cười nhạt: “Ông ta nói không phải?”

Đinh Nghiên San gật đầu: “Đúng, ông nói không phải.”

Đinh Nghiên Hương vẫn cười nhạt: “Có một số việc ta chưa từng kể cho muội. Trước đây, muội còn nhỏ, ta cũng mới chỉ mười bốn mười lăm. Hôm đó, phụ thân mở tiệc mời khách, một vị quan cùng phe với ông ta đã uống rượu, gặp ta ở hậu viện thì định giở trò xấu xa. Ta liều mạng giãy dụa, gào thét, nhưng ta chỉ là một cô gái yếu đuối trời gà không chặt, hấn đánh ta, suýt thì thực hiện được. Nhưng sau đó ta được cứu. Ta cho rằng bố sẽ che chở cho ta, nhưng muội biết ông ta đã làm gì không?”

Đinh Nghiên San ngán người, lắc đầu.

“Ông ta nói không có việc gì. Ông ta dẫn người kia đi uống rượu tiếp, còn cho người đưa kẻ đó về phủ. Sau đó ông ta về ngủ ngon lành, không hỏi thăm ta một lời nào. Sau đó, ông ta tiếp tục làm việc, tiếp tục tầm hoan, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

Đinh Nghiễn San nhìn gương mặt mỉm cười của tỷ tỷ, trong lòng lạnh giá.

“Ta và muội đều do ông ta sinh ra. Ông ta có thể đối xử như thế với ta, muội cho rằng với muội sẽ khác sao?” Đinh Nghiễn Hương nanh ác nói, “Muội quá ngây thơ rồi! Bố của chúng ta chỉ lo cho bản thân, không cần biết đến ai khác.”

Cô ta mắng xong, ngừng lại một chút, rồi lại nói: “Muội biết không, nếu không phải có tướng công xuất hiện, ta sẽ trở thành gì? Khi đó, chàng chỉ là một quan sai nhỏ, nhưng có lá gan chống lại quyền lực để cứu ta, dù chàng không quen biết ta. Sau này ta không dám kết hôn, ta sợ ông ta sẽ chọn kẻ xấu xa. Mà ông ta chọn một kẻ xấu xa thật, đáng tuổi ông ta. Lần này lại là tướng công cứu ta. Chàng tới thăm ta, nói chuyện hôn sự với ông ta. Khi đó, chàng đã có chút danh tiếng, tiền đồ rộng mở, ta phải may mắn mới được gả cho chàng. Muội chỉ thấy kết quả của ông ta hôm nay, muội cũng biết ông ta đã làm biết bao chuyện ác, liệu có bao nhiêu chuyện vấy lên người tướng công? Chàng chỉ chịu đựng hết. Chuyện lần này, nếu không phải tướng công vạch trần ông ta, vậy thì người chết trong tù sẽ là tướng công và thuộc hạ của chàng.”

Đinh Nghiễn San không thể nói gì. Đinh Nghiễn Hương vẫn nói tiếp: “Không phải tỷ tỷ và tỷ phu có lòng dạ ác độc, San nhi, chuyện gì bố cũng có thể làm, vậy mà ông ta nói ông ta không làm, muội lại tin?”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Nhiều Biến Cố. Sóng Gió Bắt Đầu

Nghe những lời này, Đinh Nghiễn San không biết nên nói “tin” của mình thế nào, không nói nên lời. Cuối cùng cô ta cắn răng hỏi thẳng: “Có phải do tỷ phu làm không?”

Đinh Nghiễn Hương tròn mắt nhìn cô ta, không nói lời nào.

Đinh Nghiễn San lại nói: “Cũng giống như lần lật đổ bố này, lần bắt cóc kia, tỷ chính là đồng lõa của anh ta, đúng không?”

Đinh Nghiễn Hương cười nhạt: “Muội bức xúc vì bố nên lại nghĩ chuyện gì xấu cũng do tỷ và tỷ phu làm đúng không?”

“Khi đó, Long Nhị phu nhân sắp thành thân với Long Nhị gia, tỷ phu ôm hận trong lòng nên thuê bọn bắt cóc. Bắt ta cũng là để bản thân thoát tội, đúng không? Lần thứ hai, khi tên bắt cóc đó bắt ta để trả thù, anh ta lại phái hai người giả làm bộ khoái đến đưa người đi, tránh việc bị quan phủ điều tra ra chân tướng. Còn tỷ, tỷ tỷ ruột thịt với ta, tỷ không những không ngăn cản hẳn, giấu giếm ta, mà ngày tiễn ta về còn cố tình sắp xếp để ta gặp hai kẻ giả bộ khoái kia, để ta nghĩ rằng mọi chuyện do bố làm, đúng không?”

Đinh Nghiễn Hương tỏ vẻ bất mãn: “Tùy muội nói, muội đã nghĩ rằng đó là tội của tỷ và tỷ phu thì hôm nay tỷ nói gì cũng vô ích.”

“Đúng là tỷ nói gì cũng vô ích.” Đinh Nghiễn San cắn môi, “Trước kia, muội không điều tra được, nhưng nay, bố phải ngồi tù, mọi chuyện trong nhà đều vào tay muội. Vì thế, muội kiểm tra hộ vệ, lại hỏi tổng quản thì được biết một năm nay, không có hộ vệ nào rời phủ. Nói cách khác, hai kẻ ngênh ngang thảo luận rằng bố cho bọn chúng một khoản bạc để ngầm mớm ở hậu viện mà ta thấy, căn bản không tồn tại.”

Đinh Nghiễn San nhìn tỷ tỷ chằm chằm: “Là người ngoài! Là cố ý lừa gạt! Mà hôm đó, chính tỷ tiễn ta về nhà. Tỷ có cơ hội để người vào, có cơ hội theo dõi hành động của ta, để bọn họ diễn kịch xong thì ra khỏi phủ. Không ai phát hiện, không ai nghi ngờ. Vậy mà ta lại nghĩ chuyện này do bố làm, không truy cứu nữa, không suy nghĩ thêm, không phát hiện được sự thật.”

Đinh Nghiễn Hương cười nhạt: “Thật ra muội tự thấy mình đáng thương, vừa bị bắt cóc vừa bị hại, trong khi đường đường là một thiên kim tiểu thư đúng không? Muội nghĩ xem, muội muốn còn không tra được, nhưng chẳng nhẽ bố không điều tra được? Muội luôn miệng nói rằng do tỷ phu của muội làm, chẳng nhẽ bố không biết được? Vì sao ông không truy cứu? Muội là con gái ruột của ông ta đấy.”

Đinh Nghiễn San hít sâu.

Đinh Nghiễn Hương tiếp tục cười: “Muội vẫn tin rằng không phải do bố làm sao? Nếu không phải do ông ta làm, vì sao ông ta lại buông tha hung thủ? Đường đường là Thượng thư của Hình bộ, chẳng nhẽ không điều tra được một vụ bắt cóc? Nực cười!” Cô ta nghiêng đầu nhìn Đinh Nghiễn San, “Hay là, ông ta làm, có điều ông ta thấy hung thủ vẫn quan trọng hơn muội. Bất kỳ chuyện gì có lợi ích cũng quan trọng hơn con gái ruột của ông ta. Ông ta bán con gái không chớp mắt, muội đã hỏi thử chưa? Xem không phải ông ta, vậy là ai? Vì sao ông ta không bắt kẻ đó? Vì sao?”

Đinh Nghiễn San tròn mắt nhìn gương mặt cười cợt của tỷ tỷ mình, khóe mắt cay nồng.

“Ông ấy thế nào cũng là bố của chúng ta. Tỷ luôn nghĩ rằng ông ấy không tốt với tỷ, nhưng dù thế nào, các người hại ông ấy bị ngồi tù, tính mạng như mành treo chuông; các người hủy hoại Đinh gia, cũng là máu mủ thân thích; vậy mà các người còn có thể ra vẻ ngẫm nhiên lăm lăm như thế sao?”

“Ta đây còn phải thể hiện thế nào nữa?” Đinh Nghiễn Hương tỏ vẻ căm giận, “Ta giả vờ đủ rồi. Ta giả vờ hèn mọn, giả vờ nghe lời trước mặt mẹ, giả vờ làm một tỷ tỷ ôn nhu hiền thực trước mặt muội. Ta nói cho muội biết, ta giả vờ đủ rồi! Đinh gia mấy người xong rồi!”

“Đinh gia mấy người?” Đĩnh Nghiê San thật không dám tin vào tai mình, “Đinh gia mấy người? Vậy tỷ chui từ đâu ra?” Đĩnh Nghiê San chỉ vào mặt người tỷ tỷ xa lạ đứng trước mặt mình, hai mắt mở to.

Đinh gia xong rồi, bỏ cô ta ngã rồi. Mặc dù ông đã lăn lộn trên quan trường chục năm nay, nhưng thời điểm này, Đĩnh Thịnh bị bói móc ra thật quá tệ. Hoàng thượng dốc sức điều tra các vụ án trên toàn quốc, các phe phái trong triều đua nhau đào bới khuyết điểm người khác, ai ai cũng cảm thấy bất an, Đĩnh Thịnh chính là con chim đầu đàn bị mọi người lôi ra để soi mói.

Ai dám bảo vệ ông ta? Ai dám nói cho ông ta? Tội của Đĩnh Thịnh không chỉ có một, càng đào sâu sợ rằng càng kinh khủng. Điều tra xong có lẽ khó tránh xử tử. Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, vây cánh của Đĩnh Thịnh cũng bị tấn công không ít, bây giờ tất cả mọi người đều lùi lại, ai cũng muốn tách mình ra.

“Đĩnh Nghiê Hương, tỷ thì hay rồi. Tỷ cứ cẩn thận Vân Thanh Hiền, cho rằng anh ta tử tế? Tỷ tỉnh lại đi. Vì sao anh ta bỏ được lên vị trí Thị lang Hình bộ? Là do bố chúng ta cất nhắc! Chưa nói chuyện anh ta vong ân phụ nghĩa, dụng tâm ác độc, qua sông đoạn cầu. Anh là kẻ dùng lời ngon tiếng ngọt lừa người, dựa vào tỷ để lấy niềm tin ở bố, trèo lên trên cao, lại còn mượn tay tỷ để làm việc bẩn thỉu. Loại đàn ông lừa đàn bà để mưu cầu quyền lực mà tỷ còn coi như báu vật? Anh ta lợi dụng tỷ, tỷ cũng vui sao?”

“Đĩnh Nghiê San!” Đĩnh Nghiê Hương đập bàn, nổi giận, “Muội đừng có nói bậy, tướng công đối với tỷ rất tốt, sao muội có thể hiểu được?”

“Muội lại rất hiểu đấy.” Đĩnh Nghiê San cười nhạt, “Anh ta đối với tỷ rất tốt, trong thì bày một nương tử như hoa như ngọc, đầu thì nhớ một nàng mù có tài chơi cầm siêu phẩm. Tỷ còn ngu dần định lấy thiếp cho anh ta. À không, đúng rồi, khi đó ta không nghĩ ra, giờ lại hiểu rồi. Tỷ không thật lòng muốn anh ta lấy thiếp đúng không? Tỷ muốn đưa Cur Mộc Nhi qua cửa Vân phủ, từ đó dễ dàng đối phó, đúng không nào? Ngay cả Thượng thư Hình bộ mà tỷ cũng có thể đẩy ngã được, chính chết một nàng mù có phải chuyện gì khó khăn đâu? Chỉ tiếc là tỷ gặp rủi ro, không ngờ Cur Mộc Nhi không ngọc, hơn nữa tỷ còn đẩy Cur Mộc Nhi vào lòng Long Nhị, Vân Thanh Hiền có vui mừng không nhỉ? Sợ là anh ta giận phát điên lên được...”

“Ngươi câm miệng!” Đĩnh Nghiê Hương hét âm lên. Lời Đĩnh Nghiê San chọc đúng vào chỗ đau của cô ta.

Khi đó cô ta không yên lòng, nghĩ rằng thay vì để tướng công nhớ nhưng bên ngoài, chỉ bằng đưa nàng về nhà. Bên ngoài thì tỏ ra là muốn làm tướng công vui, nhưng thực tế là để giữ người bên mình, muốn làm gì thì làm. Dù sao tướng công cũng thường phải xa nhà, nếu có một kẻ trong nhà mắc bệnh ngoài ý muốn mà qua đời thì cũng không có gì khó nói cả.

Cô ta sai rồi, chỉ sai bước này!

Cô ta không ngờ kẻ mù đó lại dám từ chối, thậm chí còn tìm người đàn ông khác. Người khác cũng không sao, cô ta có thể đối phó được. Chỉ chẳng ngờ được lại là Long Nhị!

Vì thế, lần này, cô ta gây ra tai họa, không những không cưới được Cur Mộc Nhi về nhà, còn khiến cho Vân Thanh Hiền hoàn toàn mất mặt. Việc này vẫn như cái dằm trong lòng Đĩnh Nghiê Hương, cứ chạm vào là lại đau nhức. Cô ta thậm chí còn nghĩ rằng vì chuyện này mà tướng công ghét mình, nhưng cũng may thời gian đã trôi qua nhưng Vân Thanh Hiền vẫn đối xử với cô ta như cũ.

Bây giờ, Đĩnh Nghiê San nhắc lại chuyện xưa, như đâm thẳng vào ngực cô ta vậy.

“Ngươi câm miệng!” Cô ta hét âm ỉ.

“Ta câm miệng cũng không làm thay đổi được chuyện Vân Thanh Hiền yêu người phụ nữ khác.” Đĩnh Nghiê San còn hét to hơn, “Đừng có ngu xuẩn. Tỷ chỉ là cái thang cho hắn leo lên. Giờ đã leo được rồi, liệu tỷ còn giá trị lợi dụng không? Những năm nay, anh ta có chấm dứt dây dưa với Cur Mộc Nhi không? Anh ta vẫn nhớ mãi không quên. Cur Mộc Nhi gả đi hai lần, anh ta vẫn nhớ mãi không quên.”

“Muội nói bậy, tỷ mới là nương tử của chàng. Chàng yêu tỷ.”

Đĩnh Nghiê San vốn không thèm nghe, tiếp tục gào: “Bây giờ tình hình hỗn loạn, anh ta lại nhân cơ hội này để bắt giam Cur Mộc Nhi trong phủ nha, mục đích là gì? Cũng là muốn chiếm nàng ấy cho riêng anh ta. Anh ta phí công sức như vậy, mạo hiểm như vậy, là vì cái gì? Anh ta đối tốt với tỷ, hay muốn tỷ giúp anh ta đạt mục đích? Tỷ suy nghĩ một chút xem nào? Nếu anh ta thật lòng với tỷ, vậy thì anh ta nên cắt đứt hoàn toàn quan hệ với Cur Mộc Nhi, cách nàng ấy xa một chút, nhưng sao anh ta không làm vậy? Một mai có gì xảy ra, mọi tâm tư cất nhắc anh ta cũng sẽ dành hết cho Cur Mộc Nhi. Anh ta có cho tỷ như thế không?”

Đĩnh Nghiê Hương nghe mà sững sốt: “Tướng công bắt giam Cur Mộc Nhi? Vì sao?”

“Hỏi tướng công yêu tỷ của tỷ đi,” Đĩnh Nghiê San thờ ơ nói, “Tỷ đi hỏi anh ta, xem vì sao anh ta lại lấy tội danh giết người để vu oan cho một cô gái mù? Bây giờ anh ta quá rảnh rồi, không có việc gì làm, tạo ra một vụ án giết người, hay anh ta muốn tranh thủ lúc hỗn loạn để đưa người thương vào tù, sau đó tìm cách để nàng ấy nghe lời? Tỷ có thể hỏi anh ta đi.”

Đĩnh Nghiê Hương lặng thinh.

Đĩnh Nghiê San bước đến, ngồi xổm trước mặt cô ta, cầm tay cô ta: “Tỷ tỷ, chúng ta là tỷ muội thân nhất, bố đối với tỷ như thế là sai. Nhưng hôm nay, tỷ đừng ghi hận nữa. Cur Mộc Nhi đã gả cho Long Nhị, người không còn gây ảnh hưởng gì nữa, tỷ hãy nhân cơ hội này mà kéo tỷ phụ quay về. Long Nhị gia là ai, có thể tùy tiện trêu chọc sao? Hôm nay tỷ phụ gặp thuận lợi, nhưng tạo một án oan như thế không phải hành vi sáng suốt, Long Nhị gia chắc chắn cũng không dễ yên, tội gì rước vạ vào thân. Coi như tỷ hãy mở lòng, thăm dò tỷ phụ một chút, khuyên bảo anh ta nhanh chóng giải oan cho Cur Mộc Nhi. Nàng ấy ở với Long Nhị gia, tỷ và tỷ phụ hòa thuận êm đềm, như thế không tốt sao?”

Đinh Nghiênn Hương im lặng một lúc lâu, cuối cùng gật đầu: “Tỷ sẽ đi hỏi chàng, tỷ sẽ đi hỏi chàng. Muội nói đúng, đúng là không thể để chàng tiếp tục dây dưa với Cự Mộc Nhi nữa.”

Đinh Nghiênn San cực kỳ vui mừng: “Tỷ tỷ, tỷ đồng ý đi khuyên tỷ phụ?”

Đinh Nghiênn Hương quay đầu mỉm cười với muội muội của mình.

Đêm đó, Đinh Nghiênn Hương đi tìm Vân Thanh Hiên. Cô ta dẫn theo nha hoàn, tự mình cầm bát canh bỏ đến Hinh bộ.

Vân Thanh Hiên thấy cô ta qua mà giật mình. Đinh Nghiênn Hương chỉ nói thấy anh ta không về nhà nên nghĩ anh ta bận rộn, vì thế cô ta đun canh bỏ đường, mang sang cho anh ta dùng.

Vân Thanh Hiên cảm ơn, cười cười, khẽ nói rằng hôm nay có vụ án cần xử lý, vì thế anh ta không thể về nhà.

“Vụ án gì thế?” Đinh Nghiênn Hương hỏi, đặt bát canh lên bàn của Vân Thanh Hiên.

“Cũng không có gì.” Vân Thanh Hiên thuận miệng đáp, lấy tay che tập hồ sơ. Nhưng dù đã đặt lên thì Đinh Nghiênn Hương vẫn kịp thấy tên Cự Mộc Nhi. Cô ta thân nhiên cầm bát, đưa cho Vân Thanh Hiên ăn. Sau đó, cô ta tự mình kéo tập hồ sơ sang bên.

Nhân lúc Vân Thanh Hiên cúi xuống uống canh, cô ta nhanh chóng lật mở tập hồ sơ. Tốc độ quá nhanh, cô ta không nhìn được nội dung cụ thể, nhưng thấy đúng là có mấy chỗ có tên Cự Mộc Nhi.

Đinh Nghiênn Hương vẫn tỏ ra bình thường, hầu hạ Vân Thanh Hiên uống canh, sau đó cầm bát, dặn dò anh ta chú ý sức khỏe, không làm được nữa thì về nhà nghỉ ngơi. Rồi cô ta dẫn nha hoàn rời đi.

Như ghen ở họng. Như đâm vào tim

Ba chữ Cự Mộc Nhi kia khiến Đinh Nghiênn Hương cả đêm mất ngủ.

Giường trống vắng, cô ta một mình nằm ngủ thấy khó chịu, mà tướng công của cô ta thì lại ngồi bên bàn, nhìn tên Cự Mộc Nhi, suy nghĩ chuyện về Cự Mộc Nhi.

Đinh Nghiênn Hương càng nghĩ càng khó chịu, nghiêng răng đau đớn, gặm đứt móng tay.

Hôm sau, tờ mờ sáng, Đinh Nghiênn Hương đã lặng lẽ cài trang, có mặt ở cửa đại lao, ngồi vào một quán ăn ven đường, giả vờ vừa ăn sáng vừa quan sát.

Một lúc sau, cô ta thấy Vân Thanh Hiên dẫn hai thủ hạ cười ngửa tới. Đinh Nghiênn Hương căng thẳng, cúi đầu ăn cháo, len lén liếc nhìn phía kia.

Thật ra cô ta cũng không biết mình đến quá sớm, nhưng khi thấy Vân Thanh Hiên thì cô ta nghĩ ra ngay. Nhưng cũng phải chịu. Anh ta là quan, điều tra vụ án thì đến đại lao là bình thường, cô ta không thể tranh cãi với anh ta được. Nhưng cô ta vẫn đau khổ. Cô ta nhìn Vân Thanh Hiên xuống ngựa, đi nhanh vào trong đại lao.

Vân Thanh Hiên ở trong đó thật lâu. Lâu đến nỗi mấy người quanh Đinh Nghiênn Hương đã ăn được vài bát cháo, lâu đến nỗi cháo trong bát của cô ta nguội lạnh, mà lòng của cô ta cũng như bát cháo đó, lạnh lẽo.

Một lúc sau, một chiếc xe ngựa “lộc cộc” đi đến. Đinh Nghiênn Hương nhận ra đó là xe ngựa của Long phủ. Bên cạnh có một người cười ngửa, là hộ vệ Lý Kha của Long phủ.

Vài người nhảy xuống từ xe: Cự phụ, Tô Tĩnh, Đinh Nghiênn Hương nhận ra. Sau đó có hai người nhảy xuống, Đinh Nghiênn Hương giật mình. Đó là vợ chồng Trần Lương Trạch.

Cự phụ trông tiều tụy, có vẻ không ngủ ngon. Trần Lương Trạch nhìn có vẻ sốt sắng, cẩn thận đỡ Cự phụ, Tô Tĩnh dẫn đường phía trước cùng Lý Kha, Trần Liễu thị từ từ bước, tỏ vẻ không tình nguyện.

Mọi người nói mấy câu với ngục tốt, ngục tốt dẫn bọn họ vào. Trần Liễu thị không muốn vào, cuối cùng ở lại bên ngoài.

Hơn canh giờ trôi qua, Trần Liễu thị sợ nắng nên đi về phía Đinh Nghiênn Hương, đứng dưới tán cây mát mẻ. Đinh Nghiênn Hương thấy cô tức giận nhìn về phía đại lao, giật mình. Cô ta bước đến hỏi: “Vị phu nhân này có người thân trong đó sao?”

“Không có.” Trần Liễu thị không nhìn cô ta, chỉ tức giận đáp, “Đó cũng chẳng phải người thân của ta.”

“Ta thấy phu nhân tỏ vẻ bất bình, còn tưởng rằng người nhà của phu nhân bị oan. Liệu ta có thể giúp đỡ gì đó chăng?”

“Giúp đỡ?” Bây giờ Trần Liễu thị mới liếc mắt nhìn Đinh Nghiênn Hương, “Không cần giúp. Cô ta là người cũ của tướng công, vẫn không rõ ràng, ta không muốn giúp đỡ gì hết.”

Đinh Nghiênn Hương gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Cô ta không nói gì, chỉ đứng cạnh Trần Liễu thị. Hình như Trần Liễu thị cũng nhận ra mình nói thế không ổn,

vội chữa lời: “Ý ta không phải như thế, chi là... ôi, ta cũng đang chết ghen đây, phu nhân đừng trách.”

“Ta hiểu, ai mà không muốn phu quân toàn tâm toàn ý với mình, nếu cứ bị một người đàn bà khác chen ngang mà không làm gì được, thật uất ghen.”

Trần Liễu thị nghe lời này thì như mở cờ trong bụng, cười cười: “Mấy năm nay, ta cứ bảo ta ảm ức thì lại bị nói là bụng dạ hẹp hòi, là người sai. Chưa bao giờ có ai hiểu ta như phu nhân. Ta... ta...” nói rồi lại không cười nổi nữa.

Đinh Nghiên Hương nghĩ cô muốn khóc, vỗ lưng cô, khuyên giải an ủi: “Đừng buồn, nếu có gì ảm ức thì ta nghe cô nói.” Cô ta quay đầu, thấy một cửa hàng trà nhỏ, “Chúng ta qua ngồi một chút.”

Trần Liễu thị nhìn cổng nhà giam, nghĩ mấy người kia chắc còn lâu mới ra, gật đầu.

Hai vị phu nhân gặp nhau muộn màng, trò chuyện rất ân ý. Trần Liễu thị nói chuyện một hồi mới biết thì ra đây chính là phu nhân của Vân đại nhân. Đương nhiên cô cũng nghe không ít lời đồn đại về Cur Mộc Nhi và Vân Thanh Hiền, chợt cũng cảm thấy bất bình cho Đinh Nghiên Hương, bộc phát mọi oán thán với Cur Mộc Nhi.

Đinh Nghiên Hương cũng mừng thầm. Chợt cô ta nảy sinh một ý nghĩ.

Người của Đinh phủ không dùng được, người Vân phủ không được, mấy ngày này quan phủ đang làm chặt. Người trên giang hồ cũng không dùng được. Cô ta không quen họ, không dám mạo hiểm. Thế nhưng người đàn bà trước mặt này lại dùng được.

Cur Mộc Nhi cũng không biết bên ngoài nhà lao, có người đang muốn lấy mạng nàng.

Lúc mới đầu, nàng còn thấy mù mờ, nhưng giờ đã bình tĩnh hơn nhiều.

Nàng đã ngồi tù được tám ngày. Tám ngày này, Long Nhị quả thật không nuốt lời: ban ngày có Phụng Vũ và tiểu Trúc đến thăm nàng, buổi tối có Long Nhị đến ở cùng. Hắn không để nàng thấy cô đơn.

Tám ngày thẳng đường ba lần. Lần nào cũng có Long Nhị ở bên, nhưng Cur Mộc Nhi vẫn cảm thấy có rất nhiều áp lực. Hai bên, ai cũng cho rằng mình đúng, vì thế quan trọng là sao chứng minh được động cơ vụ không.

Kẻ cướp đột nhập vào nhà cướp tiền, động cơ này khá đơn giản và chính xác, không có gì để tra xét thêm. Nhưng việc kẻ cướp nói Cur Mộc Nhi thuê người giết người diệt khẩu cũng đáng để xem xét.

Vì sao phải diệt khẩu? Khẩu nói cái gì? Cầm phở gì? Mấy năm trước, vụ án giết người đó, chuyện gì đã xảy ra?

Cứ tiếp tục truy cứu, cuối cùng vụ án Sư Bá Âm cũng bị lật ra. Cur Mộc Nhi từng bước từng bước bị dồn ép, cuối cùng cũng nói ra những lời Tiền Giang Nghĩa đã nói.

Trước khi chết, Sư Bá Âm để lại từ khúc, khiếu nại oan khuất. Nàng nghe ra đầu mối, nhớ rõ từ khúc. Từ khúc này ghi lại nỗi oan, vì sao nàng lại đi giết người? Vì thế rõ ràng là nàng không may, nàng không biết cô gái trong phòng là ai.

Nàng hỏi ngược lại: “Hai tên kia chứng minh cô gái ấy là Lâm Duyệt Dao thế nào?”

Chứng minh thế nào, đây cũng là một vấn đề. Bởi vì thi thể đã cháy rụi, hoàn toàn thay đổi, cũng không thể chứng minh đó là Lâm Duyệt Dao, không thể chứng minh rằng nàng làm điều sai trái.

Nhưng vụ này có liên quan đến vụ án Sư Bá Âm giết cả nhà Sư Trạch Xuân năm đó thật. Có điều, hôm nay, Đinh Thịnh ở trong ngục, những vụ án bị lật lại của Hình bộ không chỉ một hai vụ, vì thế khi nhắc lại chuyện Sư Bá Âm bị oan, phản ứng của Hoàng thượng và quần thần đương nhiên khác với lúc Tiền Giang Nghĩa nói.

Vụ án qua tay Hình bộ, kết luận không rõ ràng, phúc thẩm!

Tin tức này khiến Cur Mộc Nhi chấn động. Người sợ tai vách mạch rừng, vì thế hắn không hé răng nửa câu trong tù, nhưng hai người rất hiểu nhau, hắn chỉ nói một câu “có chuyện thảo luận, có chuyện không thảo luận” là Cur Mộc Nhi hiểu. Ý hắn là nhân cơ hội này tìm cách phá án.

Để bảo vệ người khác, cũng đề phòng có người nhanh chân đến trước, Cur Mộc Nhi chỉ nhắc đến từ khúc rồi nói sang chuyện khác. Nàng chơi lại từ khúc trước mặt mọi người một lần, sau đó lại giải thích tỉ mỉ ý nghĩa sâu xa trong đó. Đây là một từ khúc biểu lộ tình ý của một cô gái và sự chờ đợi tình lang trở về.

“Dựa vào nửa đầu phức tạp mà tiền sinh dùng để nhấn mạnh nửa sau, động cơ giết người có lẽ nằm trong từ khúc này.” Cur Mộc Nhi nói, đáng tiếc không có ai đồng tình.

“Có tin đồn rằng từ khúc đó là bí kíp võ công cái thế, đến nay giang hồ vẫn đang tìm kiếm tranh đoạt, nhưng hôm nay đã thành một từ khúc kể chuyện tình cảm rồi.”

“Về ý nghĩa của từ khúc, nếu người soạn không giải thích rõ ràng, người ngoài lại không hiểu được thì có lời bịa đặt là chuyện bình thường.”

“Năm đó, khi điều tra, Sử Thượng thư là người thanh liêm, gia thế trong sạch, không có chuyện gì xấu xa bẩn thỉu. Vì thế, nếu không phải vì cảm phở mà giết người, mà là vì từ khúc, vậy hẳn là Sử Thượng thư có được bí mật nào đó nên bị diệt khẩu. Nếu vì diệt khẩu, giết một người là được, vì sao phải giết cả nhà? Chẳng nhẽ là tăng độ phiêu lưu, tăng độ khó? Thật khó hiểu, quá khó hiểu.”

Vân Thanh Hiền, người của Hình bộ và phủ nha đều cũng nghiên cứu lại thật cẩn thận, thảo luận đi thảo luận lại cũng không tìm ra cách tốt hơn, nhưng chuyện Cự Mộc Nhi nhớ kỹ từ khúc lại thành việc đáng ngờ nhất.

Bởi vì không ai ghi nhớ được từ khúc đó.

Ngoài trừ Tiền Giang Nghĩa đang ở nơi xa, năm đó cũng có nhiều cảm sự tham gia buổi hành hình đó cùng các quan sai và nha dịch, rất nhiều người đã tham gia nghiên cứu lập cảm phở, nhưng ai cũng nói chỉ nhớ nửa trước, còn nửa sau không ai biết.

Không ai biết, vì sao Cự Mộc Nhi biết?

Sư Bá Âm tán thưởng kỹ năng chơi cảm của Cự Mộc Nhi, đến nỗi cảm sử của Tây Mẫn quốc cũng phải cố ý tìm gặp, nói ông ấy không biết Cự Mộc Nhi thì khó có ai tin được. Nhưng nếu biết, vì sao lại phải nói dối là không biết?

Vì thế, chuyện Sư Bá Âm giết toàn bộ Sử gia liệu có điều gì ẩn giấu, hay có ai giúp đỡ?

Mười ngày sau, cuối cùng chuyện cũng đến tai Hoàng thượng.

Khi đó, Vân Thanh Hiền và phủ doãn Khâu Nhượng Minh đang cùng mấy vị trọng thần khác bẩm báo mấy vụ án lớn xảy ra gần đây. Long Nhị cũng đứng ngoài cung cầu kiến Hoàng thượng, nói có chuyện muốn bẩm báo.

Hoàng đế cho hắn vào. Long Nhị vừa thấy quần thần đều ở đây, lập tức ồn ào kêu ca. Hắn nói phu nhân hắn bị giam giữ hơn nửa tháng không có bằng chứng. Chuyện đã rõ ràng, hai kẻ cướp kia ngậm máu phu người, cũng không có bằng chứng cụ thể hướng về Mộc Nhi nhà hắn. Mà trong vụ án của Sư Bá Âm, Mộc Nhi nhà hắn đã cung cấp đầu mối quan trọng.

Nàng có sức khỏe không tốt, phải uống thuốc tĩnh dưỡng, vậy mà phải ở trong ngục, cuộc sống không ổn thỏa. Hắn đã đề cập với phủ doãn rằng muốn đưa nàng về nhà tĩnh dưỡng, nếu có câu hỏi gì thì lại lên công đường. Nhưng Khâu Nhượng Minh lại tìm mọi lý do để từ chối thả người. Hắn là bị ép buộc, đành phải tâu lên Hoàng thượng.

Long Nhị mặt mũi tái xanh, nhìn trông rất bức tức.

Nhưng tâm trạng của Hoàng đế không tốt. Ông ta vừa mắng đám quan lại này sứt đầu mẻ trán ra. Vụ án Sư Bá Âm là vụ án lớn đầu tiên kể từ khi ông ta đăng cơ, chuyện đã xảy ra được ba năm, bây giờ lại lộn xộn hết cả. Trước Tiền Giang Nghĩa đứng ra kêu oan trước mặt mọi người đã làm ông ta mất hết mặt mũi, đến nay đồng ý phúc thẩm thì chuyện lại không có tiến triển gì, đúng là lũ vớ tay.

Long Nhị xuất hiện hôm nay đúng là tốt. Hoàng thượng để Long Nhị nói, không phải là vì muốn nghe Long Nhị kêu oan, mà là vì ông ta chưa trút được hết giận nên muốn kiếm có mắng chửi người tiếp. Hơn nữa, theo lời Hình bộ, Cự Mộc Nhi có trăm nghìn mối liên hệ với vụ án Sư Bá Âm, vô cùng đáng ngờ, thế mà giờ Long Nhị còn dám đến gào lên đòi thả người?

Hoàng thượng cười nhạt. Ông ta chửi mắng Long Nhị một trận, sau đó lại mắng những kẻ vô dụng có liên quan một lần nữa, cuối cùng nói: “Đừng có bảo đảm rằng chuyện chưa có tiến triển. Cự Mộc Nhi là đầu mối quan trọng, phải lấy được lời khai từ nàng. Nàng không nói, các người không biết tra tấn à?”

Tra tấn? Long Nhị sa sầm. Hắn vừa định mở miệng, phủ doãn Khâu Nhượng Minh đã kéo hắn lại, ra hiệu bằng mắt: Hoàng thượng đang nổi nóng, đừng chống đối.

Nhưng Hoàng đế thì sợ gì Long Nhị, nói tiếp: “Ngày mai chuyển Cự Mộc Nhi vào đại lao của Hình bộ. Đây là vụ án liên quan đến chuyện cả nhà mệnh quan triều đình bị giết, vậy thì phải do Hình bộ lo.”

Long Nhị nghiêng răng, cúi đầu không nói.

Vân Thanh Hiền liếc nhìn Long Nhị, lên tiếng nhận lệnh Hoàng thượng.

“Long Nhị, người còn gì để nói không?”

Long Nhị cũng không ngẩng đầu lên, mãi chẳng lên tiếng. Mọi người nhìn. Ai cũng nghĩ hắn đang thầm chửi rủa trong bụng.

Có lẽ Hoàng thượng cũng nghĩ vậy, chỉ “hừ” một tiếng nhưng không trách cứ.

Vân Thanh Hiền nói: “Hoàng thượng, nếu Long Nhị gia ở đây, vậy thần có vài điều phải nói.”

“Nói đi.”

“Hoàng thượng, vụ án Sư Bá Âm đã xảy ra được ba năm, nếu Cự Mộc Nhi biết chuyện thì ba năm nay cũng đã xảy ra nhiều chuyện. Nàng đã gả vào Long phủ hai lần, cũng không biết Long phủ có liên hệ gì với vụ án này không. Thân phận của Long phủ đặc biệt, hôm nay trước mặt Hoàng thượng, xin

Hoàng thượng hãy làm chủ đề thần được xét xử công khai.”

Hoàng đế nghe xong, gật đầu: “Khanh nói có lý. Nhưng Long phủ là công thần khai quốc, ba đời là Hộ quốc công. Dù Long Nhị Long Tam không làm quan thì cũng đã làm nhiều việc vì triều đình. Hơn nữa, toàn bộ Long phủ không ai hiểu cảm, chuyện này ai cũng biết. Muốn nói rằng Long phủ làm ra chuyện gì vì cảm phổ quá là không có lý. Chỉ có điều Cur Mộc Nhi vào Long gia, không biết có mang theo vật chứng gì không.”

Hoàng đế hỏi Long Nhị: “Long Nhị, Cur Mộc Nhi có liên quan đến vụ án này, trước kia ngươi có biết không?”

“Thảo dân không biết.” Long Nhị đáp, lại vội vàng nói thêm, “Mộc nhi tài giỏi hơn người, nghe một lần có thể lặp lại tiếng cảm là chuyện bình thường. Tuyệt đối không có khả năng có dính líu.”

Lời nói này không có tính thuyết phục. Hoàng thượng vừa nói vừa nghĩ: “Cứ vậy đi. Hình bộ phái hai người đến Long phủ, hỏi chuyện mọi người, quan sát xung quanh xem có điểm gì khả nghi không. Hiện nay chưa định tội Cur Mộc Nhi, cũng đừng quá vội Long phủ. Về sau, có bằng chứng rõ ràng thì tiếp tục lục soát.”

Vân Thanh Hiền nghe, nhú mày. Đến Long phủ thì tra được gì?

Hoàng đế nói tiếp: “Long phủ ba đời trung thành, tốt nhất là nên loại bỏ những quan hệ gây ảnh hưởng đi. Mưu hại mệnh quan triều đình, giết hại cả nhà, đây chính là tội tru di cửu tộc. Trần Công công.”

Công công đứng bên trả lời.

Hoàng đế nói: “Truyền ý chỉ của Trẫm, hủy bỏ quan hệ giữa Cur Mộc Nhi và Long phủ. Từ nay về sau, nam hôn nữ gả không liên quan đến nhau...” Ông ta còn chưa dứt lời, Long Nhị đã ngắt phắt đầu lên, tròn mắt.

Hoàng đế nhìn Long Nhị chằm chằm, nói với Trần Công công: “Người qua Tịch Bạc ti, chuyển lời, xóa tên Cur Mộc Nhi khỏi Long gia tịch.”

“Thảo dân không phục.” Long Nhị tức giận nói, vội vàng lao đến trước mặt Hoàng thượng. Quan viên hai bên vội vàng kéo hần lại.

Hoàng đế to tiếng với hần: “Long Nhị, ngươi muốn chết sao!”

Long Nhị sừng sốt, bị người bên cạnh ấn xuống, không cho nói.

Hoàng đế không để ý đến hần, nói với Vân Thanh Hiền: “Vân ái khanh, khanh cũng đã nghe rõ. Vụ án Sư Bá Âm kéo dài đến hôm nay, Trẫm nhất định phải rõ mọi chuyện. Trẫm không muốn nghe bất kỳ lý do nào nữa. Cho dù các ngươi dùng thủ đoạn gì, nhất định phải điều tra ra sự thật. Nếu năm đó không sai thì không sao, nếu sai thì phải sửa sai. Trẫm giao Cur Mộc Nhi cho Hình bộ điều tra nghiêm ngặt, không thể chậm chạp như phủ nha được. Trong vòng mười ngày, Trẫm muốn vụ án này kết thúc.”

Vân Thanh Hiền và cả Hình bộ lên tiếng đáp lời.

Hoàng đế nhìn xung quanh một vòng, lại liếc nhìn Long Nhị, sau đó “hừ”, phẩy tay áo bỏ đi.

Long Nhị thật không dám tin, hơi ngây ngẩn. Mọi người cố gắng an ủi: “Nhị gia, Hoàng thượng đang giúp đỡ ngươi. Dù sau này có chuyện gì xảy ra, Long gia sẽ thoát nạn.”

“Mẹ, ai nhờ ông ta giúp.” Long Nhị không quan tâm, chửi thề. Mọi người nghe được thì lập tức đứng thật xa hần ra. Đừng để ai nghe lại tường bộn họ cùng nhau chửi Hoàng thượng nhé.

Long Nhị nhìn quanh một vòng, sau đó lại nghe thấy Vân Thanh Hiền bàn với Khâu Nhượng Minh việc chuyển ngục cho Cur Mộc Nhi. Khâu Nhượng Minh nói vụ án còn mấy chỗ cần sửa lại, không bằng giờ Thìn sáng mai thì chuyển.

Long Nhị không nghe tiếp. Hần quay người, đi về phía đại lao của phủ nha.

Cur Mộc Nhi đang ngồi trong phòng giam, nghe Tiểu Trúc mắng mỏ chuyện xảy ra ở Long phủ ngày đó. Long Nhị bước vào, sai Tiểu Trúc ra ngoài. Điều này khiến Cur Mộc Nhi giật mình. Long Nhị ôm chặt lấy nàng. Thời gian không còn nhiều lắm, hần nhìn quanh, thấy ngục tốt đứng cách mình xa xa, nhỏ giọng nói với Cur Mộc Nhi: “Mộc nhi, có biến cố, nàng không thể cứ ở trong tù thế này nữa. Ta sẽ thu xếp, giờ Sửu tối nay đưa nàng ra ngoài.”

Cướp ngục?

Cur Mộc Nhi sợ hãi, may mà không hét toáng lên.

“Nhị gia!” Lẽ nào mọi chuyện đã tồi tệ đến mức này? Cur Mộc Nhi túm vạt áo Long Nhị, lại không dám mở miệng.

“Nàng đừng sợ, tất cả đã có ta.” Long Nhị nói nhanh nhanh, “Chỉ là lát nữa, khi phủ doãn về, sợ là người của Long phủ không vào được nữa. Nàng cứ chịu khó ở đây thêm chút. Ta ra ngoài sắp xếp chuẩn bị, tối nay ta nhất định đón nàng đi. Nàng đừng hoảng sợ, cứ ngoan ngoãn ở đây đến giờ Sửu nhé.”

Cur Mộc Nhi gật đầu, lòng rất lo lắng.

Long Nhị nhìn nàng, hôn khẽ lên môi nàng.

Cư Mộc Nhi sùng sốt, lại nghe Long Nhị nói: “Ta đi, đừng quên, giờ Sửu tối nay.”

Cư Mộc Nhi gật đầu, ngồi về phía mép giường. Nàng nghe tiếng đóng cửa nhà lao, tiếng bước chân Long Nhị xa dần. Nàng nghi hoặc, nàng rất không yên tâm.

Một lúc sau, Cư Mộc Nhi được ngục tốt thông báo rằng hôm nay là ngày cuối cùng nàng ở đây. Sáng sớm ngày mai, nàng sẽ được chuyển đến đại lao của Hình bộ.

Cuối cùng Cư Mộc Nhi cũng hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Nàng nhắm mắt, ngồi yên, sau đó lấy cây cầm Phượng Vũ mang đến cho mình giải sầu, bắt đầu chơi.

Tiếng đàn sục sùi, kéo dài không dứt.

Ngục tốt nghe tiếng đàn cũng thấy vui vẻ. Nhưng họ không thể tưởng tượng được rằng một mình Cư Mộc Nhi đàn mãi không xong, bọn họ khuyên can hai lần nhưng nàng mặc kệ, vẫn tiếp tục chơi. Ngục tốt không dám làm gì nàng, đành mặc kệ.

Đến bữa cơm tối trong đại lao của phủ nha, có người đến thăm Cư Mộc Nhi.

Trần Liễu thị, Liễu Du.

Liễu Du và Đinh Nghiên Hương quả thật hợp nhau, chẳng khác gì bạn cũ lâu ngày gặp lại. Bọn họ chỉ vừa quen nhau nửa tháng đã chẳng giấu giếm nhau điều gì. Hai người đều rất hận Cư Mộc Nhi, kể lể ra hết. Liễu Du mới chỉ nói câu “Thật hy vọng trên đời không có người đàn bà này”, Đinh Nghiên Hương đã cho cô ta một ý.

Ý đó là: hạ độc.

Chất độc chậm phát tác, không chết ngay, nhưng vài canh giờ sau lại chết, không thể tra ra, không ai hay biết.

Liễu Du không tin có chất độc hay như vậy. Đinh Nghiên Hương nói rằng cô ta có. Cô ta nói bố cô ta và tướng công cô ta đều ở Hình bộ, thường hay có qua lại một chút với giang hồ, cô ta hiểu biết rộng, chắc chắn là có. Những thuốc này cô ta từng thử, rất linh nghiệm. Vụ tám tên kia chết trong đại lao, đến giờ vẫn không ai điều tra ra.

Liễu Du bắt đầu thấy thu hút. Đinh Nghiên Hương lại tiếp tục khuyên: “Cô có thể tiếp cận ả, không ai nghi ngờ. Chỉ cần hòa bột thuốc vào nước, đến khi cô ta ăn cơm, không màu không vị, cô ta ăn cũng không phác tác ngay, mấy canh giờ sau mới hiệu quả. Khi đó cô đã đi từ lâu, không ai nghi ngờ cô đâu. Cơm nước cũng không phải do cô mang, đúng chưa? Cô chỉ cần chờ lúc ả ta ăn cơm, đi vào thăm một chút là được.”

Liễu Du nghe thuyết phục vài lần, cuối cùng xiêu lòng.

“Cứ vậy đi. Chuyện cô gặp ta vốn không phải chuyện đảng hoàng, sau này không nên gặp nhau nữa, để người khác không nghi ngờ. Tướng công của cô ở Hình bộ, cô tìm thời cơ thích hợp rồi đưa thuốc cho ta, nhớ viết rõ ta phải làm thế nào, thuốc dùng thế nào, ta nghe lời cô hết. Khi đó, nếu quan sai cho người đến hỏi thì ta chỉ là một người đàn bà nhà quê, đâu biết gì về thuốc độc. Cô giúp ta che giấu, hai chúng ta lại không quen nhau, không ai nghi ngờ được.”

Đinh Nghiên Hương thấy cô nghĩ chu đáo, đồng ý.

Đinh Nghiên Hương luôn quan tâm đến chuyện xảy ra ở Hình bộ, cuối cùng cũng dò ra được rằng hôm đó Cư Mộc Nhi chuyển ngục. Đây chính là thời cơ không thể tốt hơn. Hoàng thượng lại hủy bỏ quan hệ hôn nhân giữa Long Nhị và Cư Mộc Nhi, Long phủ không thể ý vào thân phận để vào đó nữa, Cư Mộc Nhi không còn ai bên cạnh. Cô ta ăn phải chất độc xong thì phát độc chết bất ngờ trước khi chuyển ngục, mọi thứ hỗn loạn, làm sao tra được?

Đinh Nghiên Hương càng nghĩ càng vui vẻ. Cô ta viết thư cho Liễu Du, để một gói thuốc bột trong phong thư, bảo nha hoàn lên lút đến Trần gia một chuyến.

Vì thế, buổi tối trong đại lao, giờ cơm, Liễu Du vào tù thăm nàng. Cô ta ở trong đó không lâu, chỉ khoảng một chén trà là ra.

Sau khi ra ngoài, cô thấy nha hoàn của Đinh Nghiên Hương đang đứng xa xa ngoài đại lao chờ tin tức. Cô gật đầu, mỉm cười, sau đó rời đi.

Nha hoàn nhận tin, vui mừng về báo với Đinh Nghiên Hương.

Đêm này thật dài.

Lần đầu tiên Cư Mộc Nhi ở trong tù một mình, tất nhiên là rất sợ, hơn nữa nàng còn chuẩn bị vượt ngục. Mặc dù hai mắt díp vào nhau, nàng vẫn không dám ngủ.

Nàng nhớ rõ rằng Long Nhị nói: giờ Sửu hán đón nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Ngoại Truyện: Hộ Vệ – 1

Lý Kha cảm thấy mình là một hộ vệ tốt, cực kỳ nghiêm túc có trách nhiệm lại đàng hoàng. Vì thế, dù thời gian anh ở Long phủ không phải lâu nhất, nhưng anh lại là một trong những hộ vệ được Long Nhị coi trọng nhất.

Thế nhưng, là một hộ vệ tốt, cực kỳ nghiêm túc có trách nhiệm lại đàng hoàng, Lý Kha thấy rất đau đầu.

Ví dụ như phải làm thế nào với mệnh lệnh của chủ mình, nếu mệnh lệnh không hợp lý thì phải xử lý ra sao. Ví dụ như khi chủ cao hứng thì phải làm gì, mất hứng thì làm sao. Lại còn chuyện nội bộ lục đục thì sao, mà không lục đục thì sao.

Nói chung, là một hộ vệ, anh có rất nhiều chuyện phải lo nghĩ.

Nhưng điều khiến Lý Kha lo lắng nhất gần đây lại không phải những điều đó, mà là một cô nhóc.

Cô nhóc này là tiểu muội muội của phu nhân của Nhị gia nhà anh từ hồi còn chưa gả, tình nghĩa như chị em ruột thịt.

Cô nhóc ấy còn có một thân phận khác: đồ đệ của anh.

Cô nhóc ấy tên Tô Tinh.

Anh dạy cô nhóc võ nghệ, còn cô nhóc... không trả anh xu nào, còn chiếm tiện nghi của anh.

Chiếm tiện nghi không phải chuyện động chân động tay không hợp lễ giữa nam và nữ, cô nhóc chiếm tiện nghi vàng thật bạc thật cơ. Chẳng hạn như cô nhóc muốn mua dao găm phòng thân, không có tiền mua lại đến tìm anh. Giày của cô nhóc hỏng, anh thấy thì thuận miệng nói, cô nhóc lại giả vờ đáng thương, nhờ anh mua hộ. Lại nói nếu anh gặp cô nhóc đang bán hoa trên đường trước giờ cơm, cô nhóc lại năn nỉ anh mua cho mình bánh nướng Khỏa Phúc.

Dù sao thì cô ấy cũng là một cô nhóc nghèo.

Mấy chuyện linh tinh lặt vặt này anh không từ chối được, anh cũng không cần cô nhóc trả lại lắm. Anh biết cô nhóc chỉ là người bán hoa dạo, không được bao nhiêu tiền, nhà còn có một mẹ đang ốm nặng, vì thế nên thôi, coi như anh làm việc tốt.

Nhưng Tô Tinh lại nói rằng sau này sẽ trả lại chỗ tiền và bạc đó. Anh hỏi khi nào, cô nhóc bảo khi anh về già.

Về già? Kỳ hạn sổ sách này cũng thật quá dài.

Lý Kha phiền lòng về Tô Tinh không phải vì mấy cái này, chỉ là cô nhóc kia có hành vi không thích hợp.

Lần trước Lý Kha xa nhà, làm việc cho Long Nhị thì gặp chuyện xui xẻo. Lần này nơi phải đi khá xa, thời gian tương đối dài. Trước khi đi Tô Tinh cố tình đến tiền anh, đưa anh một tấm bùa hộ mệnh.

Lý Kha rất vui mừng. Đồ đệ này thật có lòng.

Nhưng Tô Tinh lại rơi nước mắt. Lý Kha không hiểu chuyện gì xảy ra. Cô nhóc nói rằng tẩu tử nhà Lý gia làm mai cho cô. Lý Kha thấy đây là chuyện tốt, nhưng Tô Tinh lại lừa anh rồi chạy mất.

Lý Kha không hiểu vấn đề, anh chỉ nghĩ có lẽ do cô nhóc còn bé mà đã được làm mai, có hơi hoảng hốt.

Thân là một hộ vệ tốt, cực kỳ nghiêm túc có trách nhiệm lại đàng hoàng, Lý Kha tập trung đi làm việc chủ mình sai.

Anh cứ nghĩ khi mình quay về, đệ tử mình đã quyết định được chuyện vui, anh sẽ có những ngày thoải mái thư thái, chẳng ngờ rằng cô nhóc lại làm lo anh.

Cô nhóc không đến Long phủ học võ, có đến Long phủ tặng hoa hay gặp Nhị phu nhân thì cũng tránh anh. Cái sự “cố ý” này là các hộ vệ khác nói cho anh biết. Anh không tin, anh cho rằng mình không đắc tội gì với cô, tại sao cô phải cố ý tránh mặt anh? Không để ý tới thời.

Chắc chắn là cô nhóc quá bận rộn, có lẽ là đã đính ước, thấy cứ gặp anh cũng không phù hợp nữa.

Dù Lý Kha nghĩ thế, anh vẫn không cảm thấy dễ chịu.

Một ngày nọ, Lý Kha đang đi trên đường thì thấy đối bụng, định mua bánh nướng thì quay sang thấy cô nhóc kia. Cô nhóc đang cầm lồng hoa, đứng

phía bên kia nhìn anh. Anh định rủ cô cùng ăn, cô lại trợn mắt nhìn anh, sau đó bỏ chạy.

Lý Kha ngớ người. Cô nhóc này bỏ chạy cái nỗi gì vậy?

Không lâu sau, Lý Kha lại có lần gặp Tô Tinh. Lần này, cô nhóc thậm chí cũng không trợn mắt, coi như không quen biết anh, đi lướt qua. Lý Kha giờ tay định vẫy chào mà đờ cả người.

Cuối cùng Lý Kha cũng nhận ra rằng Tô Tinh cố ý.

Anh có trăm điều thắc mắc, lòng vô cùng phiền muộn.

Một ngày nọ, khi nói chuyện với những hộ vệ khác, anh có nhắc tới điều này. Hộ vệ kia nói: “Lý ca, xưa nay anh vốn thông minh, sao mỗi chuyện này lại không hiểu?”

Lý Kha thắc mắc: “Có gì mà không hiểu?”

Hộ vệ kia cười cười, vỗ vai anh rồi đi mất.

Lý Kha nhíu mày. Nói nửa đùa nửa thật khiến người ta khó chịu.

Chỉ vài ngày sau, người đánh xe của Long phủ cũng vô tình gặp Lý Kha, nói với anh rằng: “Lý gia, ta có nghe nói chuyện của anh.”

“Chuyện gì?”

Người đánh xe cười khùng khục, ra vẻ bí hiểm.

Lý Kha nhíu mày.

Người đánh xe nói: “Lý gia, đáng ra anh được Nhị gia chiều chuộng như vậy thì phải rõ chứ, sao lại ngốc thế?”

Chiều chuộng?

Lý Kha đen mặt.

“Tin tưởng” nghe còn được, lại nói là Nhị gia “chiều chuộng” anh, đúng là quá oan uổng.

Anh đã làm chuyện gì ngu ngốc mà sao không ai nói hấn ra?

Người đánh xe cười khùng khục rồi bỏ đi.

Mẹ nó!

Bọn chết tiệt này!

Lý Kha bị bọn họ nói thì thấy hơi sợ, nhưng chẳng biết tìm ai để hỏi, vì thế cứ giấu trong lòng, nhin đến nỗi suốt nội thương. Nghĩ đi nghĩ lại, anh quyết định đi tìm nguồn gốc của tất cả những việc này: Tô Tinh.

Thường ngày, trời chưa sáng Tô Tinh đã lên núi hái hoa. Ngắt được mấy bông hoa đẹp thì chia ra, bó thành mấy bó, cái nào còn rễ cây cũng được, nhưng trước khi mang ra đường bán cho các cô nương thì phải cắt sạch. Trời chưa sáng, hoa nhìn không đẹp, bán không được.

Hôm đó, Tô Tinh lên núi sớm, lại gặp Lý Kha ở cổng vào núi.

“Thật tình cờ, sao lại gặp được nhau ở đây.” Lý Kha nói, “Ta vừa có việc bên ngoài về, không ngờ lại gặp đệ tử.”

Tô Tinh sùng sốt, sau đó trả lời: “Sư phụ già bộ chả giống chút nào.”

Chả giống? Lý Kha ngẩn ngơ. Tô Tinh đã nhanh chóng bước lên núi, anh vội vàng đuổi theo.

“Không giống gì cơ?”

“Sư phụ đâu có việc bên ngoài về. Trời này ẩm thấp lạnh lẽo, nếu sư phụ đi đường đêm thì áo cũng phải thấm ướt sương, nhưng người sư phụ sạch sẽ, bộ đồ nhìn rất mới như vừa thay, nào giống một người mới đi đường cả đêm? Còn nếu là vừa đi làm việc về thì phải cưỡi ngựa một mạch vào thành, nhưng nhìn con ngựa rất nhàn nhã. Còn nếu vô tình gặp được, thì phải nói là “thật tình cờ” là đủ, nhưng sư phụ còn cố gắng giải thích thêm một chút, giống kiểu giấu đầu lòi đuôi.”

Lý Kha thấy bực bội. Cô nhóc này tinh thế?

Đúng là nghĩa muội của Nhị phu nhân, tính tình cũng y như Nhị phu nhân, gian trá xảo quyệt.

Tô Tinh nói xong cũng không nhìn anh, chỉ bước nhanh lên núi, bắt đầu làm việc.

Lý Kha không biết nên nói gì cho phù hợp. Anh muốn hỏi cô nhóc xem gần đây thế nào, có phải gặp chuyện gì không vừa lòng, hay có hiểu lầm hoặc bất mãn gì với anh không.

Dù sao cũng từng là thầy trò, dù không chính thức nhưng anh cũng đã chuyên tâm dạy dỗ võ nghệ cho cô nhóc, anh không muốn mình trở thành người qua đường.

Anh vẫn chưa nghĩ xong thì Tô Tinh lên tiếng hỏi: “Sur phụ đến tìm ta có việc gì?”

Lý Kha vò đầu, ngồi xổm xuống cạnh cô, suy nghĩ một chút rồi tự chọn vấn đề an toàn: “Lần trước đệ tử nói có người muốn cầu hôn, việc thế nào rồi?”

Tô Tinh ngừng tay, quay nhìn anh một chút, hỏi lại: “Sur phụ hỏi việc này làm gì?”

Làm gì?

Lý Kha hơi khó hiểu. Làm gì là làm gì, hỏi chuyện hôn nhân của đệ tử mình một chút là bình thường mà, hơn nữa cô nhóc vừa chủ động cho anh biết, vậy anh hỏi kết quả có gì sai?

“À... thì đệ tử nói có người làm mai, thế nên ta quan tâm hỏi thăm thôi.”

Tô Tinh nhìn Lý Kha chăm chăm, nhìn đến độ Lý Kha thấy hơi hãi. Cô nhóc nhìn chòng chọc hồi lâu, sau đó bỗng nhiên nói: “Sur phụ về đi, sur phụ đi sớm như vậy, chắc chắn Nhị gia có giao việc cho sur phụ làm trong ngày. Sur phụ về làm, đừng chậm trễ. Ta rất ôn. Cảm ơn sur phụ đã quan tâm. Ta hiểu ý sur phụ.”

Hiểu cái gì? Lý Kha lại không hiểu, anh có ý gì, sao anh lại không biết nhỉ?

Anh định hỏi thêm thì Tô Tinh đã quay qua hái hoa tiếp. Về mặt ấy khiến anh thấy hơi áp lực, không dám hỏi thêm.

Quả là mơ hồ quá.

Lý Kha đứng ngây ngốc một lúc, sau đó lại nghĩ cứ đứng thế này mãi cũng không ổn, hơi ngại. Dù sao hôm nay Tô Tinh đã lại để ý đến anh, vậy anh cứ về trước, ngày khác lại qua?

Anh hắng giọng: “Hôm nay đúng là có việc phải làm, ta đi trước. Đệ tử một mình trên núi nhớ cẩn thận.”

Tô Tinh gật đầu.

Lý Kha đợi một hồi, không thấy Tô Tinh quay lại nhìn mình, anh lại thấy hơi lúng túng, ho khan thêm một tiếng rồi nói: “Ta về đây.”

“Sur phụ đi thông thả.” Vẫn không quay đầu lại.

“Đệ tử nhớ cẩn thận.”

“Được.” Cô nhóc cúi đầu không quay lại nhìn anh.

Lý Kha thấy nhức đầu, quay xuống núi.

Anh cũng không biết rằng khi anh đi, Tô Tinh quay mặt nhìn theo anh, mắt đã đẫm nước.

Lý Kha bận rộn tằm mấy ngày. Tô Tinh không hề đến tìm anh.

Lý Kha cũng không rõ mình cảm thấy thế nào.

Một ngày nọ, Lý Kha làm việc xong thì quay về. Người gác cổng nói với anh: “Lý gia, hôm nay Tô cô nương đến.”

“Đến tìm ta?” Lý Kha cảm thấy tim mình nhảy thót lên.

“Không, đến tìm Nhị phu nhân.”

“Ồ.” Lý Kha cảm thấy lòng mình là lạ, có nỗi khổ sở mơ hồ, nhưng quả thật thấy hơi không thoải mái.

“Cô ấy chưa đi đâu, có lẽ đang ở chỗ Nhị phu nhân.” Người gác cổng nháy mắt ra hiệu. Lý Kha nhướng mày cao. Gần đây mọi người đều hơi kỳ lạ.

Lý Kha giả vờ không thấy vẻ mặt của người gác cổng, phụng phịu vào đại môn. Có điều đáng ra anh nên đến thẳng chỗ Nhị gia để báo cáo, nhưng anh lại vòng một vòng, không gặp ai thì ho khan mấy tiếng, lại vòng một vòng.

Đang nghĩ ngợi xem sao mình cứ là lạ thì vừa ngẩng đầu lên Lý Kha thấy Tô Tinh.

Lý Kha sửng sốt, nhận ra mình đang đứng ở cửa viện của Nhị gia. Còn Tô Tinh thì từ trong ra. Lý Kha ngại ngùng, định nói “thật tình cờ”, lại sợ Tô Tinh chế nhạo mình.

Nhưng đúng là tình cờ thật.

Anh thật sự tình cờ mà.

Anh ho khan, nghĩ xem nên mở đầu thế nào. Nhưng dưới ánh mắt mãnh liệt của Tô Tinh, anh không biết nên nói gì cả.

Lúc này, Tô Tinh bỗng bước đến trước mặt anh. Cô nhóc nói: “Sư phụ, ta muốn hỏi chàng một việc.”

“Đệ tử nói đi.” Lý Kha thở phào, cô nhóc mở miệng trước là tốt rồi.

“Chàng có bằng lòng lấy ta không?”

“Àm”, đầu Lý Kha ơ ơ.

Anh sai rồi. Sao cô nhóc lại mở miệng kiểu này, làm người ta hết hồn.

“Ta... ta...” anh nên nói gì bây giờ?

“Ta là sư phụ.” Câu này được không nhỉ?

Tô Tinh không thể hiện gì, chỉ hỏi: “Vì thế nên không bằng lòng?”

Lý Kha á khẩu. Nhóc con, học gì không học, lại học Nhị phu nhân cái trò đánh úp làm gì? Trước đây, Nhị phu nhân cầu thân Nhị gia, giờ nhóc này lại học theo sao?

Lý Kha đang lắp ba lắp bắp, Tô Tinh lại nghiêng đầu: “Lần này cứ hỏi câu này, khi khác hỏi câu khác. Ta đi.”

Cô nhóc bỏ đi.

Lý Kha nhìn bóng lưng kia ra khỏi đại môn, tim đập bình bịch.

Không phải Nhị phu nhân lại dạy cô nhóc kia cách gì chinh người đấy chứ? Nhưng nhìn cô nhóc nghiêm túc như vậy, tim hẳn đập nhanh ơ là nhanh. Ôi, đúng không phải điềm gì tốt lành.

Lý Kha càng nghĩ, càng không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cuối cùng, anh đi báo cáo với Nhị gia. Báo xong, anh bỗng nghĩ ra: nếu Nhị phu nhân ra tay, hỏi Nhị gia là biết ngay.

Vì thế anh đánh bạo hỏi.

“Nhị gia, ban đầu là Nhị phu nhân cầu hôn Nhị gia?”

“Đúng.” Long Nhị rất đặc ý về điều này.

“Nàng cầu thế nào?” Lý Kha dè dặt hỏi.

Long Nhị lờm anh: “Cầu thế nào gia còn phải báo cáo với người?”

Lý Kha vội vàng cúi đầu “không dám”.

Long Nhị cũng vênh vang: “Nàng nói nàng thích ta, nàng muốn gả cho ta.”

Đúng là dũng cảm!

Lý Kha nhanh chóng hồi tưởng lại cảnh Tô Tinh nói với mình. Dù không hoành tráng như thế, nhưng cũng rất thẳng thắn hỏi anh có muốn lấy cô không. Phong cách này đúng là học của phu nhân rồi.

Lý Kha khẽ cắn môi, hỏi lại Long Nhị: “Nhị gia, khi đó người trả lời thế nào?”

“Ta nói được, ta lấy nàng.”

Long Nhị đáp thẳng thắn. Lý Kha thấy ngạt thở.

Cũng rất có khí phách.

Thảo nào xứng đôi.

Anh đau khổ lui ra. Buồn quá là buồn, anh không thể nào nói “Được, ta lấy nàng” như thế.

Đó chỉ là một cô nhóc thôi, tuổi tác chênh lệch giữa bọn họ hơi nhiều. Vừa rồi anh trả lời thế nào nhỉ, à, anh nói anh là sư phụ cô nhóc.

Đúng, đúng, thầy trò sao lấy nhau được.

Thế nhưng quan trọng là vì sao cô nhóc đó lại hỏi như vậy? Lẽ nào cô nhóc đó cũng giống phu nhân năm ấy, bị người ta ép cưới?

Không đúng không đúng. Lý Kha lắc đầu.

Dù cô nhóc kia có nghèo khổ chẳng nữa thì đằng sau cũng có Long gia chống lưng, người bình thường không dám đụng vào. Vậy cô nhóc bị làm sao? Hơn nữa hỏi xong không đợi anh trả lời đã quay đầu đi luôn, không coi trọng thế thì hỏi làm gì?

Còn nữa, cô nhóc bảo khi khác sẽ hỏi thêm sau, là ý gì?

Khi khác là bao giờ?

Lý Kha bỗng thấy có chút sốt ruột.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Ngoại Truyện: Hộ Vệ – 2

Năm ngày sau, Lý Kha lại gặp Tô Tinh.

Tô Tinh đến tìm anh.

Lý Kha thấy mấy ngày này hơi dài, thật sự là quá dài.

Sự tò mò quán lấy anh mấy ngày nay cuối cùng cũng được thỏa mãn. Anh muốn biết Tô Tinh sẽ hỏi anh điều gì. Cô hỏi: “Sư phụ, chàng có thích ta không?”

Lại một chiều bất ngờ.

Lý Kha mở to mắt, không biết nên đáp lại thế nào.

Chờ một chút, hình như trình tự hơi rối loạn. Đáng ra phải là anh hỏi vấn đề này trước, sau đó lại quay về chuyện kia sao?

Không đúng không đúng, không nên hỏi vấn đề nào hết.

Tuổi tác bọn họ chênh lệch quá nhiều.

Anh là sư phụ cô.

Lý Kha thấy mặt mình nóng bừng lên, nhưng anh cố tỏ ra nghiêm túc, định dạy dỗ cô nhóc một bài thật cẩn thận.

“Tinh nhi, năm nay đệ tử bao nhiêu tuổi?”

“Sắp mười lăm rồi.”

“Vậy đệ tử biết ta bao nhiêu không?”

“Hai mươi lăm ạ.”

“Đúng rồi, ta là sư phụ của đệ tử, còn hơn đệ tử năm tuổi, vì thế...”

Nhưng anh chưa nói hết câu, Tô Tinh lại hỏi: “Có liên quan gì đến chuyện chàng thích ta hay không?”

Lý Kha cứng họng.

Tô Tinh lại nói: “Nếu chàng thật sự ghét ta, vậy nếu chẳng nhẽ ta là đệ tử chàng thì không đáng ghét?”

Vấn đề này hình như... Lý Kha lại chăm chú suy nghĩ.

“Nếu chàng ghét ta, vậy tuổi tác chàng không chênh nhiều với ta thì không đáng ghét sao?”

Hình như không phải.

“Vì sao ghét thì có thể tùy tiện ghét, nhưng thích thì lại không được? Ghét và thích, chẳng phải cũng là một kiểu thôi sao?” Tô Tinh nói năng hùng hồn lý lẽ, “Sư phụ, chàng nói đi, đây là đạo lý gì?”

Lý Kha hoàn toàn cứng họng. Anh rất muốn giảng giải cho cô nhóc, nhưng anh lại không phản bác được những lời này của cô nhóc. Anh bị cô nhóc làm cho loạn óc.

Cứng họng. Không trả lời được.

Tô Tinh nhìn anh đứng như trời trồng, lại quay đầu bỏ đi: “Lần sau hỏi chuyện khác, ta đi trước.”

Lại quay về? Còn muốn hỏi thêm?

Lý Kha luống cuống, dậm bước đuổi theo: “Tinh nhi...” có gì thì nói một lần cho rõ ràng, cứ dây dưa rất khó chịu.

Thế nhưng anh càng gọi, cô nhóc càng chạy nhanh, thoáng cái đã biến mất dạng.

Lý Kha đứng ngơ ngác. Một lúc sau, anh mới tỉnh ra. Sao anh lại không đuổi kịp cô nhóc cơ chứ, anh có khinh công cơ mà! Nhưng bây giờ cô nhóc chạy mất rồi, anh cũng đành chịu.

Lý Kha càng nghĩ càng thấy hoảng loạn. Cô nhóc nghiêm túc thật sao? Cô nhóc muốn gả cho anh, thích anh thật sao?

Thế nhưng bọn họ không được đâu, không hợp.

Anh không thể khiến một cô nương tốt phải chờ đợi được. Hay là anh nên nói chuyện đàng hoàng với cô, để cô hoàn toàn từ bỏ? Thế nhưng, nếu nặng lời, liệu cô nhóc có đau lòng không nhỉ?

Lý Kha lại không muốn cô phải đau lòng.

Lý Kha càng nghĩ càng buồn, càng nghĩ càng rối. Cuối cùng, anh quyết định: đã không giải quyết được, vậy thì cứ tránh trước.

Lý Kha xin Long Nhị ra lệnh cho mình đi xa làm việc một chuyến. Anh không chào hỏi Tô Tinh, cứ thế lặng lẽ đi.

Lần này đi hẳn một tháng. Lúc chuẩn bị đi, Lý Kha nghĩ cứ để cô nhóc đó yên một thời gian, đợi đến khi cô nhóc nguôi lạnh thì sẽ không nghĩ lung tung nữa. Những ngày anh không ở đây, tẩu tử của Lý gia rồi cả Triệu gia nữa, họ sẽ giới thiệu cho cô những chàng trai tốt hơn anh, nhất định cô sẽ quên được anh.

Không, không, không cần quên anh đi, không nghĩ đến chuyện kết hôn với anh là được. Anh vẫn là sư phụ của cô, anh vẫn có thể đối xử với cô tốt như trước kia, nhưng chỉ là sư phụ của cô thôi.

Anh nghĩ như vậy thật tốt, không thể nào tốt hơn nữa. Nhưng qua nửa tháng, lòng anh vô cùng khó chịu.

Không biết cô nhóc kia sao rồi? Liệu cô ấy có biết anh đi làm việc cho Long Nhị gia không? Cô sẽ không giận anh chứ? Sẽ không lờ anh đi như lần trước chứ?

Anh càng nghĩ càng rối loạn. Ngày nào cũng nhớ cô.

Hôm đó, ở quán trọ, anh uống chút rượu. Anh nhớ đến những lời cô nhóc ấy nói.

Nếu ghét một người, anh sẽ không quan tâm đến thân phận người đó, cũng không quan tâm đến tuổi của người đó, cứ thế mà ghét thôi. Nhưng tại sao thích lại không được?

Anh ngà ngà say, cảm thấy cô nói rất chí lý.

Vì sao thích lại không được?

Lần này ra ngoài làm việc, Lý Kha hơi mất tập trung. May mà việc không khó, anh vẫn hoàn thành ổn thỏa. Trên đường về, Lý Kha lại nhớ đến chuyện Tô Tinh. Cô nhóc nói rằng khi nào gặp lại sẽ lại hỏi anh, cô còn gì muốn hỏi? Bao giờ thì bọn họ gặp lại?

Lý Kha không thể nói rõ cảm xúc trong lòng mình, vừa mong chờ gặp lại, lại vừa lo sợ gặp lại. Dù sao thì khi về Long phủ, anh luôn dè dặt, luôn cảm

thấy mình sẽ gặp phải Tô Tinh.

Thế nhưng không gặp. Hôm ấy, Tô Tinh không đến Long phủ.

Lý Kha cảm thấy ừ ừ, nhưng anh lại tự an ủi bản thân rằng như thế cũng tốt. Nói không chừng, chuyện lại được như anh mong, cô nhóc nghĩ thông, buông tha anh.

Qua mấy ngày, Lý Kha vẫn không thấy Tô Tinh. Dù anh nghe nói Tô Tinh có đến Long phủ để trò chuyện với Nhị phu nhân, nhưng anh không gặp cô nhóc. Loại chuyện vô tình gặp nhau này dường như sẽ không xảy ra.

Lâu ngày mệt mỏi, Lý Kha không chịu được nữa. Cô nhóc kia đã nghĩ kỹ chưa? Cô muốn hỏi anh vấn đề khác, vấn đề gì?

Lý Kha giả vờ có việc đến đường cái phía Đông.

Anh gặp Tô Tinh.

Tô Tinh thấy anh, cười với anh, thế nhưng nụ cười không rực rỡ như mọi khi. Lý Kha nghĩ đã lâu không gặp, đệ tử của mình nhìn cũng gầy đi, tiêu tụy quá.

Tô Tinh đến gần Lý Kha. Cô nhóc không khách sáo, hỏi thẳng: “Sư phụ, những ngày qua, không gặp nhau, chàng có nhớ ta không?”

Vấn đề này càng làm Lý Kha không yên lòng.

Anh ngượng ngùng, lòng hoang mang.

Anh nhớ thương như vậy, chính là cái “nhớ” trong lời cô sao?

Anh không biết nên trả lời thế nào. Nhưng lần này Tô Tinh không quay đầu bỏ đi, cô nhóc nhìn anh chăm chú.

Lý Kha ho “khụ khụ” mấy bận, cuối cùng nói: “Đệ tử của ta, đương nhiên ta sẽ nhớ chứ.” Anh vừa nói vừa cẩn thận nhìn về mặt Tô Tinh.

Tô Tinh không biểu lộ gì rõ rệt. Không nhíu mày, không bĩu môi, không khóc lóc, không làm loạn. Nhưng cô chỉ lặng lặng nhìn anh, nghe anh nói, thế nhưng anh lại thấy khổ sở.

Lý Kha lại ho khan, nói tiếp: “Được rồi, lần trước đệ tử nói tâu từ đề cập chuyện cưới xin. Giờ sao rồi? Có thấy ai ưng ý không?”

Lần này Tô Tinh không ngắt lời anh. Cô chỉ nói: “Đúng là có người làm mai. Đó là người sống cách nhà ta không xa, nhà mở lò rèn, lớn hơn ta ba tuổi. Gia cảnh không phải tốt lắm, nhưng không phải lo ăn mặc, tính ra cũng môn đăng hộ đối. Mẹ ta lớn tuổi rồi, sức khỏe không tốt, bà sợ rằng không nhìn được ta có nơi có chốn, chắc ta sẽ cưới sớm thôi.”

“Ồ.” Lý Kha nghe xong cũng không biết nên nói gì, nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy đệ tử tính thế nào?”

Tô Tinh không đáp lời, nhưng nhìn Lý Kha một chút. Sau đó, cô cúi thấp đầu, khẽ nói: “Đề lần tới gặp nhau, ta lại hỏi sư phụ một chuyện.”

Lý Kha tái mặt. Lại là chiều này?

“Đệ tử muốn hỏi gì cứ hỏi đi, sao cứ phải quay đi quay lại nhiều lần?”

Tô Tinh lắc đầu: “Ta suy nghĩ lại chút đã, nghĩ xong rồi hỏi,” cô ngừng lại một chút, “có lẽ là lần cuối cùng hỏi, thế nên phải suy nghĩ thật kỹ.”

Lý Kha nhíu mày. Lời này của Tô Tinh khiến anh cảm thấy hơi đau lòng.

“Lần cuối cùng” là có ý gì?

“Ta đi trước.” Tô Tinh không để ý đến Lý Kha, quay đi.

Đi chưa được hai bước, cô lại quay đầu: “Sư phụ, nếu chàng không phải sư phụ ta, chàng liệu có nhớ thương ta không?”

Đây là hỏi trước vấn đề của lần tới sao? Lý Kha há mồm, không thể thốt lên được, rằng “sẽ nhớ thương”. Tô Tinh chăm chú nhìn anh một chút, quay người đi thật.

Lý Kha tập trung suy nghĩ. Anh không nói lời kia vì anh không dám.

Vì sao anh không dám?

Đáp án càng rõ ràng, lòng anh càng hốt hoảng. Anh vội vàng đi về Long phủ.

Lý Kha nghĩ phải nhanh chóng kết thúc chuyện này. Cô nhóc đã hồ đồ, mình lại cũng hồ đồ theo. Anh không phải là người thích hợp dành cho cô, anh

phải tự nhắc chính mình.

Thế nhưng, tên nhóc lò rèn kia có tốt không? Làm lò rèn, có cố gắng cũng không kiếm được bằng tiền tiêu vật hàng tháng của hộ vệ anh đâu.

Không đúng không đúng, anh không nên nghĩ như thế. Đây không phải là vấn đề tiền bạc.

Người ta hợp tuổi, lại không phải sư phụ, người ngoài không thể đàm tiếu. Rõ là thích hợp hơn anh.

Thế nhưng đệ tử của anh có thể tìm được một người tốt hơn. Hay anh xem lại, tìm mối khác cho cô?

Lý Kha nghĩ đi nghĩ lại một hồi, cuối cùng phát hiện ra một vấn đề rất quan trọng: cái kiểu gặp lại rồi hỏi rõ ràng không phải phong cách của Tô Tinh. Anh hiểu cô nhóc này rất rõ, cô là người nôm nống, thoải mái, vì thế kiểu giãy vò câu kéo này không phải do cô nghĩ ra.

Lý Kha suy nghĩ lúc lâu, đoán rằng chắc chắn chuyện này có Nhị phu nhân can thiệp.

Vì thế nên lần nào cô đưa vấn đề cũng như dùng dùng dao cùn để gọt, khiến anh vô cùng lo lắng.

Lý Kha quyết định cầu cứu. Đối phó được với Nhị phu nhân: chỉ có Nhị gia.

Thật sự thì mở miệng loại chuyện này với chủ của mình cũng khó khăn, nhưng người đứng sau Tô Tinh là Nhị phu nhân, vì thế Lý Kha đành quyết phải tìm Long Nhị.

Long Nhị nghe xong thì cũng không hứng thú lắm với ý đồ của cô nhóc ngốc nghếch kia, nhưng hắn lại thích thú với việc phá giải chiêu thức của Mộc nhi nhà mình.

“Người thua vì người bị động.” Long Nhị chỉ điểm.

Lý Kha gật đầu, chăm chú lắng nghe. Anh rất bị động, lần nào cũng bị Tô Tinh làm cho á khẩu.

“Nhị gia, vậy phải chủ động thế nào?”

“Cứ như ta là tốt rồi.”

Nhất thời Lý Kha cảm thấy không ổn.

Long Nhị chỉ: “Người xem, trước ta nói Được, ta lấy năng, thế là thành chủ động, thế cục chuyển sang tay ta nắm giữ.”

Lý Kha tái mặt.

Cậu chủ à, người đùa anh sao?! Anh rõ ràng là một hộ vệ trung thành, tận tụy lại chính trực, sao cậu chủ có thể đối với anh như thế?

Long Nhị không vui với vẻ mặt của anh, lườm nguyệt: “Thế nào, không ưng thủ đoạn của gia?”

Lý Kha nhìn hết lời muốn nói vào bụng. Gia ơi, người không thủ đoạn, rõ ràng là người bị phu nhân xỏ mũi. Phu nhân bảo hắn cưới, thế là hắn vui vẻ chuẩn bị đám cưới, còn nói là hắn nắm giữ thế cục.

Đây là loại thủ đoạn gì vậy?

Lý Kha hỏi hận. Anh sai rồi, anh không nên cho rằng Nhị gia đấu thắng phu nhân. Anh hỏi nhầm người rồi. Tốt nhất anh đi tìm phu nhân thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Ngoại Truyện: Hộ Vệ – 3

Lý Kha đi tìm Cư Mộc Nhi.

Anh phải mất rất nhiều thời gian mới đi đến quyết định này. Anh nghĩ rằng Tô Tinh và phu nhân là chị em tốt, không trêu chọc anh mà chỉ cho anh chút đường, xem xem cuối cùng Tô Tinh đang suy nghĩ gì. Anh không thể nói chuyện với Tô Tinh, nhưng anh có thể nói chuyện với phu nhân, để phu nhân giúp anh khuyên cô.

Nghĩ như thế, Lý Kha lên đường.

Dù đi thật, nhưng nhìn thấy Cù Mộc Nhi rồi, Lý Kha lại không biết nên nói chuyện như thế nào. So với khí thế trước mặt Long Nhị, anh thấy kém hơn hẳn.

Cũng may Cù Mộc Nhi rất rõ chuyện.

“Người tìm ta vì Tinh nhi, đúng không?”

“Đúng ạ.”

“Con bé nói với người thế nào?” Cù Mộc Nhi hỏi.

Lý Kha nhú mày. Anh biết Tô Tinh thường xuyên đến trò chuyện với phu nhân, anh cứ tưởng phu nhân đã biết, thậm chí việc đối phó với anh cũng do phu nhân chỉ, thế mà hỏi ngược lại thì anh biết nói thế nào?

Lý Kha không trả lời ngay, Cù Mộc Nhi cũng hiểu. Nàng nói: “Lần nào Tinh nhi đến cũng chỉ kể cho ta nghe người thế nào, con bé hỏi người trả lời. Người nói người là sự phụ con bé, còn nói người lớn tuổi hơn nó nhiều, luôn luôn từ chối nàng. Nói qua nói lại, chẳng qua chỉ có thế. Con bé đau buồn, ta giúp con bé vui. Ta hỏi người điều này chỉ để người nghĩ lại, xem lúc nói những lời này, Tinh nhi tỏ ra thế nào.”

Lý Kha vò đầu, hơi ngại ngùng. Anh kể lại một lượt, Cù Mộc Nhi nói: “Phu nhân, Tinh nhi còn nhỏ tuổi, trong nhà chỉ có mẹ già làm bạn, có lẽ do thiếu người lớn trong nhà chăm sóc nên cảm thấy lệ thuộc vào sự phụ. Ta đối xử thân thiết với cô ấy, cô ấy lại hiểu nhầm. Cô ấy kiên cường, thuộc hạ lại vụng ăn nói, không biết nên khuyên cô ấy thế nào. Phu nhân thân thiết với cô bé, hay phu nhân khuyên cô bé lệ thuộc hạ với.”

Cù Mộc Nhi gật đầu. Lý Kha vui mừng, đang định cảm ơn lại nghe Cù Mộc Nhi hỏi: “Lý hộ vệ tuổi không còn nhỏ, vì sao không lo lắng chuyện lập gia đình?”

Lý Kha sửng sốt: “Cái này... thuộc hạ không để ý, không vội.”

Cù Mộc Nhi cũng nói: “Dù ta mù, nhưng cũng nghe nói tướng mạo của Lý hộ vệ đường đường...”

Nàng chưa nói xong, Lý Kha quay đầu vội nhìn ra ngoài cửa sổ. Phu nhân khen bề ngoài của anh, dù chỉ là lời người ta nói, nhưng không thể để Nhị gia nhìn thấy được. Không thì cuộc sống của anh chắc chắn sẽ không được yên ổn.

“Lý hộ vệ cũng biết vì sao trước kia, có nhiều nha hoàn tỏ ý với Lý hộ vệ, nhưng sau đó không đi đến cùng?”

“Hả?” Lý Kha lại muốn vò đầu, sao phu nhân lại biết?

“Ta nghe bọn nha hoàn nói Lý hộ vệ rất tốt, lại chất phác, tuy nhiên nói chuyện vài lần đều tự giác thôi. Bọn họ cảm thấy Lý hộ vệ không thích mình.”

Lý Kha đỏ mặt, không biết nên nói gì. Phu nhân kể như vậy khiến anh lúng túng lắm.

Cù Mộc Nhi lại nói: “Vì thế, khi Tinh nhi đến hỏi ta, ta lại nói cho con bé, bảo con bé nói thật lời trong lòng của mình với người. Có điều tính tình con bé nóng vội, sợ nói sai nên ta dạy con bé rằng mỗi lần chỉ nói một điều thôi, nếu không nắm chắc thì cứ lần tới lại nói nốt.”

Không nắm chắc thì lần tới lại nói nốt?

Nhưng liệu có phải số lần hơi nhiều, kéo dài quá khiến anh thấy khó tiếp thu.

Lẽ nào... ý là những thứ cô nhóc cảm thấy không chắc chắn rất nhiều?

Lý Kha nhớ lại. Cù Mộc Nhi nói tiếp: “Mỗi lần con bé đến tìm ta nói chuyện, cũng có rất nhiều lời muốn nói, thế nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Ta dạy con bé: cứ nói chuyện quan trọng nhất.”

Chuyện quan trọng nhất?

Lý Kha nhớ lại mỗi lần Tô Tinh nói chuyện với mình. Đó là chuyện quan trọng nhất trong lòng cô nhóc?

Bằng lòng lấy cô không?

Thích cô không?

Có nhớ cô không?

Vì sao, chuyện quan trọng nhất mỗi lúc một tầm thường hơn?

Lý Kha cảm thấy xót xa, nói không nên lời.

Cù Mộc Nhi đợi mãi không thấy Lý Kha đáp. Nàng lên tiếng hỏi: “Lý hộ vệ muốn ta khuyên Tinh nhi, vì sao Lý hộ vệ không nói với Tinh nhi cho rõ ràng? Người ngoài khuyên bảo không bằng người trong cuộc tự nói cho rõ ràng, chuyện này hẳn Lý hộ vệ cũng hiểu?”

Lý Kha nín thở, không phản bác được. Đương nhiên anh hiểu, nhưng anh không nỡ lòng nào nói lời tàn nhẫn với Tô Tinh. Những lý do như là thầy trò, chênh lệch tuổi tác, anh lại không nghe được.

“Lý hộ vệ, hay người cũng thử cách ta chỉ cho Tinh nhi, nghĩ xem chuyện gì quan trọng nhất trong lòng mình.”

Chuyện quan trọng nhất?

“Người nghĩ điều quan trọng nhất khiến người và Tinh nhi không hợp với nhau là gì?”

Lý Kha ngẩn người. Mặc dù anh vẫn còn mơ hồ, nhưng dường như cũng không biết nói tiếp thế nào. Suy nghĩ một lúc, anh thì lể lui xuống.

Anh ra gần đến cửa, Cự Mộc Nhi lại gọi: “Lý hộ vệ, người nghĩ ta và Nhị gia có xứng không?”

“Đương nhiên xứng đôi.” Mặc dù nói không xứng thì nhất định sẽ bị Nhị gia trả thù đến chết, nhưng Lý Kha nói xứng không phải vì điều này. Thật sự, tận đáy lòng, anh thấy hai vợ chồng nhà này rất xứng đôi.

“Sao mà xứng được?” Cự Mộc Nhi cười cười, “Ta chỉ là một cô gái mù, hai mươi chưa lấy chồng, là con gái lỡ thì. Nhà cửa không quyền thế, không tiền không sắc, sao ta lại xứng với Nhị gia?”

Nhưng xứng hay không, không phải do những thứ bề ngoài đó. Lý Kha há mồm định phản bác, Cự Mộc Nhi lại cướp lời: “Lý hộ vệ có gì muốn nói với Tinh nhi thì cứ nghĩ cho kỹ, đừng vội vàng.”

Cuối cùng Lý Kha không nói gì hết. Anh ừ ừ cáo lui, cảm thấy hỏi chuyện phu nhân xong còn loạn hơn. Anh buồn buồn về phòng ngủ, ngã vật ra giường.

Anh suy nghĩ lại mọi chuyện thật cẩn thận.

Anh nghĩ về những lời Tô Tinh nói với mình, về vẻ mặt của Tô Tinh, về ánh mắt cô nhìn anh, về nước mắt của cô.

Cô còn nhỏ tuổi, mới có mười lăm. Sao mẹ cô có thể để cô lập gia đình?

Anh là sư phụ cô, không phải sư phụ thì cũng lớn hơn cô mười tuổi, thật quá nhiều.

Lý Kha nhấn mạnh lý do này trong đầu.

Anh vẫn không nghĩ ra cách đối phó. Dường như chính anh cũng không thuyết phục được mình. Vốn anh muốn nói chuyện với Tô Tinh cho rõ ràng, dù nếu cứng rắn thì sẽ làm cô bị thương. Nhưng anh lại không nỡ lòng nào cứng rắn. Liệu anh có muốn cứng rắn không, chính anh cũng không chắc. Cuối cùng anh quyết định gác lại chuyện này. Cứ theo lời phu nhân, không vội, cứ nghĩ xong đã.

Anh chưa nghĩ xong, đã gặp lại Tô Tinh.

Cô gầy đi, đôi mắt không có thần như trước kia. Cô đến tìm anh, nhưng lại không vào Long phủ, cứ đứng tần ngần bên ngoài.

Hơi sợ hãi, hơi dè dặt, lại hơi chán chường.

Lý Kha chợt thấy đau lòng.

Lần cuối bọn họ gặp mặt là nửa tháng ba ngày trước.

Anh không né tránh, anh đến trước mặt cô.

Lần này cô nhóc muốn nói gì? Điều quan trọng trong lòng cô là gì?

Tô Tinh nhìn Lý Kha bước đến, muốn cười với anh nhưng cười không nổi. Cô thử một lần, quyết định không cười nữa. Tô Tinh nói: “Sư phụ, tẩu tử của Lý gia lại đến. Bà ấy muốn chắc chắn xem mối này có thành không. Mẹ ta đã nhận lời rồi. Ta...”

Cô cứ “ta...”, vành mắt đỏ ửng lên, bỗng dưng cười. Lần bật cười này có vẻ có tinh thần. Cô nói với Lý Kha: “Đây là lần cuối ta đến gặp sư phụ. Ta muốn hỏi sư phụ một câu: sau này không gặp nhau nữa, sư phụ sẽ không quên ta chứ?”

Sẽ không quên cô? Đây là chuyện quan trọng nhất trong lòng cô sao?

Có thể lấy hay không? Anh không trả lời.

Có thích không? Anh không trả lời.

Có nhớ không? Anh không trả lời.

Lý Kha cảm thấy lòng khó chịu.

Hôm nay, trong lòng cô, yêu cầu với anh đã thấp đến mức chỉ cần không quên là được sao?

“Không quên đâu. Đệ tử của ta, cả đời này ta chỉ có một đệ tử, sao quên được?”

Tô Tinh nở nụ cười.

Đồ đệ thôi, nhưng là duy nhất.

Cô cười rạng rỡ, gật đầu với Lý Kha, sau đó quay đầu đi.

Lần này, Tô Tinh không quay đầu lại, cũng không nói “Lần sau hỏi chuyện khác”. Cô đi, cô đơn, bước ra khỏi tầm mắt anh.

Bỗng nhiên Lý Kha thấy đau nhói lòng, đau nhức tưởng như không thở nổi. Trong đầu anh chỉ toàn gương mặt của Tô Tinh.

Cô lao động khổ cực, lo liệu việc nhà, chăm sóc mẹ, vô cùng hiếu thuận, chưa từng tỏ vẻ oán giận với anh về cuộc sống khổ cực.

Cô có lòng hiệp nghĩa, dũng cảm, gặp chuyện bất bình sẽ ra mặt.

Cô hoạt bát đáng yêu, thông minh sáng láng, biết kể chuyện cười không bao giờ hết. Dù cô hay trêu chọc anh, nhưng cô lại tốt với anh. Cô luôn làm anh cười.

Lý Kha ngơ ngác nhìn theo hướng Tô Tinh rời đi. Nếu sau này không gặp lại... thực sự sẽ không gặp lại sao?

Đột nhiên Lý Kha cảm thấy tất cả đều không thật.

Đồ đệ đáng yêu của anh cứ thế không còn nữa? Không được gặp lại? Phải gả cô cho người khác, làm vợ người ta, không được gặp đàn ông nữa? Sự phụ cũng không?

Đầu óc Lý Kha rối loạn, lòng dạ Lý Kha rối bời. Mọi thứ đều bất ổn.

Những lần gặp mặt cuối cùng này, dường như anh không nói với Tô Tinh chuyện gì. Anh sai rồi, sao anh có thể để giữa bọn họ chỉ có ký ức sau cùng này?

Anh còn rất nhiều điều muốn nói với cô. Anh không nên như vậy.

Lý Kha vội vàng phi ngựa nước đại về phía Tô Tinh đi.

Đến cửa thành, anh tỉnh táo một chút. Anh vòng về Long phủ, sai hai thám tử đi tìm hiểu. Anh đã quen mặt với những người ở quanh nhà Tô Tinh, không thể tự đi được.

Nhà Tô Tinh quyết định chuyện kết hôn cho cô, anh cứ thế chạy đến, nói năng không rõ ràng, ngộ nhỡ phá hủy danh dự con gái của cô ấy thì sao?

Cho nên cứ thu xếp cho người đến tìm hiểu trước, còn anh thì suy nghĩ cho rõ ràng rồi hành động.

Lý Kha dội nước giếng, tâm trạng đỡ hơn nhiều. Nước giếng lạnh buốt, nếu Tô Tinh thấy anh thế này, cô sẽ trách anh không biết quý trọng sức khỏe. Lần đó, Nhị gia bắt anh giả ốm, cô lo lắng cuồng quýt, lòng anh cũng không dễ chịu chút nào.

Anh thật ngu xuẩn, sao lại không trả lời được vấn đề của cô.

Nếu anh không thích cô, sao anh lại nhớ cô? Vì sao lại sốt ruột vì cô, vì cô mà vui vẻ vì cô mà u sầu?

Rõ ràng là anh thích cô. Kệ mẹ nó thầy với chả trò, đó là Nhị gia bắt anh dạy, anh đâu có chính thức nhận lời. Cô cũng chưa làm lễ bái sư, còn chưa nộp bạc bái sư nữa cơ.

Đúng, đúng, chính là thế. Muốn học Nhị gia, phải học Nhị gia chơi xấu.

Chưa trả bạc, sao giữ lời được? Muốn học Nhị gia, phải học Nhị gia phương pháp tính toán chi li.

Mười tuổi tính ra cũng không nhiều lắm. Phụ nhân kém Nhị gia tận sáu tuổi. Đúng, kệ nó, muốn học Nhị gia, phải học Nhị gia làm mặt dày.

Lý Kha đi tới đi lui, xoa hai bàn tay, việc này chắc chắn hoãn được. Anh không thể thua một tên nhóc lò rèn được.

Thám tử nhanh chóng quay lại, đã tìm hiểu rõ ràng. Đúng là hôm nay tẩu tử của Lý gia đã quyết định chuyện hôn nhân với Tô gia đại nương của Tô Tinh, cũng lấy được hồi âm của nhà lò rèn, chuẩn bị hạ lễ với Tô gia.

Chuẩn bị rồi? Sao mà nhanh thế?

Lý Kha nhảy dựng lên.

Thám tử nói nhà lò rèn đã nhấm Tô Tinh, chọn tẩu tử Lý gia làm bà mối, có điều tại Tô Tinh còn nhỏ nên phải chờ, chứ họ đã chuẩn bị lễ xong rồi. Nhà nghèo không chú ý nhiều, cứ có con là chuẩn bị lễ để còn mai mối luôn.

Lý Kha nghe mà đứng ngồi không yên. Anh chạy như bay vào thăm viện của Long Nhị, cầu cứu Nhị phu nhân.

Long Nhị đang dùng điểm tâm với Cừ Mộc Nhi trong sân. Thấy Lý Kha, hấn nhướng mày: “Nhớ không lầm thì hình như ngươi là hộ vệ của ta, tìm phu nhân của ta hơi nhiều thì phải?”

Lý Kha nhăn nhó. Trong lúc nguy cấp, Nhị gia còn trêu chọc thuộc hạ.

Cừ Mộc Nhi cũng cười: “Lý hộ vệ thấy chuyện gì quan trọng nhất?”

Lý Kha vội vàng thi lễ, đáp: “Thuộc hạ cầu phu nhân ra mặt.”

Long Nhị chống cằm nhìn Lý Kha: “Ra mặt chuyện gì?”

Lý Kha đỏ mặt, nghẹn họng. Anh nhìn Cừ Mộc Nhi, Cừ Mộc Nhi cũng không giải vây cho anh, hỏi ngược lại: “Lý hộ vệ muốn thế nào?”

Lý Kha nóng hết mặt mũi. Anh đã níu kéo, cầu cứu rồi, còn hỏi anh muốn thế nào. Hai người chủ này thật thích trêu chọc người khác.

Anh nín thình mãi, cuối cùng cũng mở miệng: “Thuộc hạ muốn lấy Tô Tinh làm vợ, cầu Nhị gia và phu nhân giúp cho.”

Long Nhị tỏ vẻ dừng dừng: “Muốn cưới thì cưới, không liên quan đến gia.”

Cừ Mộc Nhi lại hiểu: “Nhà thợ rèn định hạ lễ từ giờ?”

“Đúng thế.” Lý Kha gật đầu liên tục, quả nhiên chuyện gì về Tô Tinh phu nhân cũng biết.

Long Nhị vẫn mặc kệ: “Sợ gì chuyện hạ lễ, nhà kẻ đó còn dám cướp vợ với Long gia?” Lý Kha đang nhăn nhó, được lời của Long Nhị như cỏi tấm lòng. Cừ Mộc Nhi cũng khẽ cười. E là chừng bao che khuyết điểm của Nhị gia lại phát tác rồi.

“Người của Long gia ta, cho dù chỉ là người hầu thì cũng không để kẻ khác khinh thường. Ai muốn cướp vợ người?” Long Nhị cực kỳ hào hùng.

Lý Kha nhăn nhó hơn. Anh có nói đây là chuyện cướp vợ sao?

Cừ Mộc Nhi cười đủ rồi, lên tiếng: “Lý hộ vệ, mai chúng ta đi hạ lễ. Bọn họ có tẩu tử của Lý gia làm mai, chúng ta có Long Nhị gia làm chỗ dựa, không sợ.”

Lý Kha nhìn Long Nhị.

Long Nhị gia đang cảm thấy vui vẻ vì được làm “chỗ dựa” cho người của Long gia, hấn thích việc này nhất.

Thế nhưng...

“Tiền lễ trừ vào tiền tiêu vật hàng tháng của người!”

Cuối cùng, Tô Tinh và Lý Kha thành thân.

Ngày cầu hôn, hai vợ chồng son tách mọi người, lặng lẽ chạy đến khu rừng, nói chuyện riêng.

Lý Kha lúng búng giải thích: “À, thật ra nàng chưa chính thức bái lạy ta, không tính là đồ đệ của ta.”

Tô Tinh nói: “Chuyện đó có gì quan trọng?”

Lý Kha lại giải thích: “Mười tuổi cũng không nhiều lắm, Nhị gia cũng hơn phu nhân sáu tuổi ấy.”

“Ta cũng không để ý.”

Lý Kha ho khan, đỏ mặt.

Anh đỏ mặt, Tô Tinh cũng ngượng chín người. Hai người đều cúi đầu. Tô Tinh đi đi chân trên đất, khẽ nói: “Chàng muốn nói gì thì nói đi.”

“Muốn nói gì cơ?” Lý Kha cũng lí nhí.

Tô Tinh cắn môi: “Nào có chuyện tới cửa xin cưới, lại chưa từng nói gì với người ta?”

“Tên nhóc nhà rên kia có nói à?”

“Cậu ta không giống sư phụ.”

Lời này khiến lòng Lý Kha ngọt ngào: “Không giống thế nào?”

Mặt Tô Tinh đỏ rực, nhìn Lý Kha cũng đang đỏ mặt, cô lại thấy hơi bức mình. Cô nói với anh bao nhiêu điều như vậy, anh chẳng nói lại được lời nào tử tế, thậm chí còn để nhà người khác làm mai hạ lễ trước. Cô là người có tự trọng, không thể nhận lời anh được.

Nhưng cô lại không dám chối. Nhờ không phải anh thì cô khóc chết mất. Cô càng nghĩ càng tủi thân, đành nghiêng đầu bỏ đi.

Lý Kha cuống lên, vội vàng cầm lấy tay cô.

Hai người đều ngượng ngùng xấu hổ, nhưng không ai bỏ ra.

“Ta... ta muốn lấy nàng... ta thích nàng... ta, ta nhớ nàng...”

Lý Kha lắp ba lắp bắp, nhưng cũng nói xong một mạch.

Tô Tinh không nhúc nhích hồi lâu, sau đó bỗng lao vào lòng anh, òa lên khóc.

Lòng Lý Kha như được lấp đầy, ấm áp ngọt ngào len lõi trào dâng trong lòng.

Anh vòng tay, ôm cô gái nhỏ bé ấy.

Ngày hai người họ thành thân, Long Nhị hỏi Cự Mộc Nhi: “Nàng nói xem, nàng đã làm gì?”

“Ta sao?” Cự Mộc Nhi tỏ vẻ vô tội, “Ta không làm gì hết. Cướp dâu là Nhị gia, cưới vợ là Lý hộ vệ, ta có làm gì được đâu?” nàng lắc đầu, “Ta không làm gì hết.”

Chẳng qua nàng đi tâm sự với người khác mà thôi.

Nói chuyện với Tô Tinh một chút, nói với Lý Kha một chút, nói với tẩu tử Lý gia một chút, như vậy thôi.

Chỉ là nếu Lý Kha vẫn chậm chạp, nàng lại phải tiếp tục nói.

Nói chuyện cũng mệt lắm đấy.

Cự Mộc Nhi mỉm cười, tựa vào Long Nhị, nghe hắn uống rượu rồi nói với bọn hộ vệ “Gia ngàn chén không say.”

Cự Mộc Nhi tiếp tục mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.